JOANNIS CANTACUZENI

HISTORIARUM LIBRI IV.

ARGUMENTUM LIBRI QUARTI.

701 Testificatur historicus, se, quæ gesta sint, fideliter narraturum. Imperatrix cum filiis ante imaginem Dei Genitricis consistens sic tacite victoris misericordiam implorat. Jurat ibidem Cantacuzenus, se a crimine alienum. Filiam Helenam Joanni imperatori adolescenti despondet. Juramentum subditis defertur. Nobiles refragantes, utrique imperatori sacramentum dicere coguntur : de bonis mobilibus per bellum alienatis sanctio. Helena imperatrix salutatur. Nuptiæ apparantur. In imperio a seditionibus et armis summa tranquillitas. Marchio e Lombardia Byzantium, Thessalonicam, Ænum ut sibi jure paterno debitas occupare cogitat : Bartholomæi legati duæ epistolæ, una ad Clementem VI Romanum pontificem, altera ad Delfinum Viennensem, de laudibus Cantacuzeni imperatoris. Joannem patriarcham conveniens, ei scelera præterita in se et rempublicam cum dogmatum impietate objectat; patriarcha a synodo damnatur, cujus locum Isidorus capessit. Ejus laus. Monachi de ambitione patriarchatus reprehenduntur. Ab Isidoro imperator publice anathemate absolvitur. Ab Orchane et ejus familia visitur : iterum in Blachernis justas ob causas coronatur. Joanni imperatori uxor jungitur. De collapsa magnam partem æde Sophiæ, illiusque instauratione. Crales semel et iterum appellatus, urbes post ictum fœdus ablatas restituturum negat. Contra eum copiæ cum Persicis auxiliis. Oppida imperatoris, quoniam a Triballis tenebantur, deprædati Persæ, in sedes suas revertuntur, cum Triballos devastare ac diripere debuissent. Imperator utrumque filium, et fratres uxoris muneribus ornat. Pecuniæ viritim exigendæ consilium capit, denuo se in concione contra sycophantas tuetur, de quibus graviter conqueritur; de Barbaris subsidio vocatis se purgat; culpam in adversarios rejicit; de tuenda republica sententias poscit. Civium primariorum responsum, quo suum, imperatoris, militis, mercatoris, opificis officium declarant. Causa exactionis pecuniariæ. In imperatorem inimicorum malignitas et criminatio. Cur illis pepercerit, negotiumque deseruerit. Insidiæ novæ quorumdam procerum, et cogitationes belli reparandi. Dantur in custodiam, ignoscitur, pristinis functionibus redduntur. Querimonia procerum quod Annæ et filio fidem astringere coacti sint; ambos defendit imperator, et illos excusat, qui se utrique fidelem futurum non putabant. Necessario se ad imperium accessisse, et imperatrici ac filiis ejus infensum **702** non esse. Seditiosi etiam ab Irene uxore repelluntur; filium Matthæum ad defectionem a patre, et ad principatum, aliquot urbibus in potestatem redactis, sibi condendum principes sollicitant. Cur ad illum desciverint. Matthæus quædam oppida sibi subdit. Mater filium ad sanitatem revocat. Ejus feminæ laus. Andronicus minimus natu filius e tribus, pestilentia moritur; ejus pestilentiæ elegans descriptio. Quas utilitates in hominum animis illa lues effecerit. Imperator cum genero Thraciæ urbes obit, ejusque ad militiam habilitate lætatur. Ad Clementem papam legatio, qua se de Barbaris in auxilium asciti excusat; opem suam spondet, si cum principibus Christianis in Barbaros bellum suscipere velit. Laudatur a papa. Legati dicta Cantacuzeni in ephemeridem referunt. Papa de cura erga adolescentem imperatorem et matrem ei gratias agit; ad Ecclesiarum concordiam conciliandam eumdem hortatur. Petit ab eo imperator concilium, promittitur, sed bello Italico res differtur, et interea pontifex vita defungitur; ita ex re parata imparata evadit. Tomprotizas urbem tradit. Persæ populatores cæsi, capti; reliquiæ in collem confugiunt. Nicephori despotæ periculosa temeritas. Persæ donati domum remittuntur. Matthæi filii generosus animus in conflictu. Victoriarum nuntii utrinque. Calculus imperatoris, et in morbo virtus. Quare Galatæi bellum imperatori fecerint; spatium regionis supra urbem vafre petunt, nec impetrant; asinis comparantur. Damna ab iis per incendium illata Byzantiis. In tumulo turrim excitant; spatium muro intercipiunt. Mercatores et opifices se de Galatæis vindicari orant. Eorum lapidum jaculatrix machina Saxa Constantinopoli Galatam per tormenta displosa. Oneraria cum machina depressa. Genuensium oneraria intercepta. Bellum navale. Imperator victus animum excelsum re-

timet, classem reparat. Victores triumphant; eorum in victis contemnendis insolentia. Locum reddunt, quem eis imperator donat. De nimia exactione calumnia. Causæ insolitorum tributorum. Chium Genuenses tandem restituunt. Calothetus Phocæam præfectus mittitur. Status Peloponnesi miserandus. Manuel filius imperatricis prætor designatus quid ibi gesserit. Vincit hostes, et ignoscit. Latini Achaiam tenentes, amici ac socii fiunt. Laus ejusdem Manuelis a placidis et integris moribus. Lazarus Hierosolymitanus accusatus, gradu pellitur; fame affligitur; a Galatæis ad fidei communionem invitatus recusat; injurias contemnit; hostibus suis traditur. Patriarchæ in eum et humanitas et inhumanitas. A Cantacuzeno legatus ad sultanum Ægypti pro Christianis et sua restitutione mittitur. Epistola sultani responsoria; in extrema Cantacuzeni laus. Gerasimus iterum Lazarum apud sultanum accusare paratus, in via moritur. Successor sultani Sichuntis archisatrapæ impulsu in Christianos sævit. Cur Jacobitis hæreticis Sichum pepercerit. Lazarus flagellatur; Christiani damnantur infamia, cæteroqui a suppliciis immunes. Palamas Thessalonicæ creatus episcopus, a præfectis repudiatur, qui urbem suam facere conantur. Andreæ Palæologi in imperatorem audacia. Callistus Isidoro patriarchæ succedit. Imperator cum uxore monachismum meditatur. Thessalonicenses opem rogitant suppliciter. Palæologum urbe exigunt, quam Zelotæ Crali tradere student. Barbarorum mos in æmulis imperii occidendis. Merzianes ad imperatorem juvenem jugulandum ab Orchane subornatus deprehenditur. Imperatrix Anna filium Thessalonicæ relinqui non vult. Cavetur a Macedoniæ direptionibus. Præfectus Anactoropolis urbem sibi vindicat, locis aliis infestus. Imperator ejus naves incendit. Orchanes filium cum sociis revocat; revertentes Mœsiam depopulantur. Præfecti Amphipolitani in imperatorem humanitas. Thessalonicæ intestinæ discordiæ; res feliciter gestæ. Veneti opem adversus Genuenses nullam impetrant. Cum principe pastorum pro filio captivo liberando rogante pactum init imperator. Qua ratione Berrhœam Crales muniverit. De navibus in transitu fluminis impeditis, et maris æstu expeditis. Berrhœa capitur. Persis diripiendi Cralis regionem fit potestas. Movet Edessam imperator, et spe sua frustratur. Oppidula plura se dedunt. Expeditio in Servios. Oppidi **703** descriptio. Suburbanorum transitio. Urbs oppugnatur. Urbes egregiæ et ipsa Scopia, sedes Cralis, imperatorem expetunt. A dynastis item Triballicis accersitur. Duo transfugiunt. Reditus imperatoris Thessalonicam. Profectio Gynæcocastrum. Perfidia præfecti ejusdem loci. Ante Thessalonicam inter Cralem et imperatorem colloquium: ubi se imperator defendit, ipsumque perjurum et causam belli ostendit; nihilominus ejus in se et uxoris beneficentiam et humanitatem laudat. Crales perfidiam confitetur; abiata non reddit: imperatorem incredibiliter timet. Curnam urbes occupatas retinere cupiat. Imperator ei improbitatem rursus objicit. Urbium partitio. Pax et epulatio. De Cralis perfidia. Copiæ utrinque eductæ, et citra prælium reductæ. Imperator juniorem imperatorem, Joannem nempe, de Crale cavendo monet, qui proditione Edessam capit. Lyzici præfecti pœna, et obitus. Edessæ eversio. Purgat se Mœsorum regi imperator de impressione Barbarorum in ejus regnum; consilium dat de illis Mœsia et Thracia prohibendis. Prodigium, quo Alexander contra Cralem erigitur. Navale purgatur. Mœsi inconstantia, quem frustra revocare conatur imperator. Synodus propter hæresin Barlaami et Acindyni. Cur se occultarit Acindynus. Quatriduum in disceptatione ponitur. Ephesi et Gani episcopi exauctorantur. De tribus tomis conscriptis. Barlaamitis et Acindyanis silentium indicitur; in custodiis habentur. De Nicephoro Gregora ut seditioso, mendace, et in Ecclesiam Byzantinam, in imperatorem et monachos maledico. Fabella Atlantis ad sanctos monachos accommodata. Cur imperator ad montem Atho profectus; cur inde reversus; cur imperium susceperit. Ejus in curanda Ecclesiæ pace sedulitas. Iterum contra Gregoram disseritur. Veneti contra Genuenses auxilium petunt. Temporarium fœdus Venetorum cum imperatore unde ortum. Galatæorum superbia cum arrogantia Lacedæmoniorum conferitur. Saxum Byzantium bis jaciunt; bellum eis indicitur. Cum Venetis imperator contra Genuenses societatem init. Cur mutuum hæ duæ respublicæ infestæ. Galatæ obsessio. Venetæ classis præfecti audacia. Tres machinæ frustra comparatæ. De septuaginta triremibus Genuensium nuntius. Populi Genuensis contra optimates turbæ, quorum sumptibus eæ naves constructæ. Veneti ducis ignavia. Galata frustra oppugnatur. Tarchaniotæ brachium graviter vulneratur. Venetus domum renavigans, Genuenses vix effugit. Imperator junior malevolorum sermunculis in socerum incenditur. Iidem Andronicum callidissime decipiunt, quo ejus discessu liberius sint neque[illegible] Ad filium reconciliandum Anna imperatrix a Cantacuzeno mittitur, cui res succedit. Cralem cum uxore objurgat. Genuenses Eubœæ oppidum incassum oppugnant. De munitione Byzantii, et stolido consilio cujusdam Martini, ejus oppugnandi. Ad urbes juxta Pontum imperator mittit subsidia. Sozopolis superbe rejicit, et a Latinis capitur. Ejus aversionem optimates pecunia redimunt. Philotheus Heracleensium episcopus a Galatæis captivos suos liberat. Nicolai ducis Venetæ classis timiditas. Genuenses vincuntur. Galatæorum in Catalanos impostura. Genuensium, Venetorum, Catalanorum clades. Ducis Genuensium magnus animus. Nicolaus victoriam fœdat. Imperatoris et Catalanorum ducis in eum ira. Byzantiorum in Catalanis ægrotis curandis memoranda charitas. Genuenses ab Orchane auxilium implorant. Cur ille Venetis infensus. Nicolaus denuo reprehenditur. Catalanorum dux præ dolore animi moritur: cui sufficitur Moncan, quem

imperator ad pugnam frustra incitat. Nicolaus ut stultus relinquitur; classem reparat. Grimoaldus Pagani, ducis Genuensium successor, apud Sardiniam vincitur. A Venetis Genuenses afflicti, se principi Mediolanensium cum conditione subjiciunt. A Pagano apud Methonen Veneti expugnantur. Pax inter utrosque. Pagani et optimatium exsilium. Genuensium status restitutus. Palæologus cum uxore, et altero filiorum Didymotichum abit : eodem Irene cum episcopis Matthæum illi conciliatura proficiscitur. Palæologus Matthæo absolutam gubernationem scripto firmare abnuit, et contra socerum arma capit. Matthæum Adrianopoli obsidet; Zernomianum timore supervenientis soceri concedit. Adrianopolitani Cantacuzeno resistentes **704** vincuntur et diripiuntur. Zernomianenses ut temerarii incursantur. Palæologus pro auxilio Crali fratrem dat obsidem; eidem Mœsus subsidium mittit. Cantacuzenus ab Orchane auxilium contendit. Mœsi Persas fugiunt, a quibus Triballi et Romani partim cæduntur, partim capiuntur. Persæ Mœsorum agris illata vastitate in Asiam redeunt. Cantacuzenus pace a Palæologo obtenta, ejus oppidis infestus. Chalcidicen propter Morrhæos incursat. Ad Palæologum pacem petentem scita similitudo, qui malos consiliarios pacem impedientes detrahere nititur. Palæologus desperans in Tenedum cum uxore fugit. Ejus feminæ laus eximia. Urbes ejus Cantacuzenum accipiunt dominum. Irene Byzantium sedulo tuetur. Palæologus ad mœnia veniens, et spe lapsus, Galatam divertit : inde in Tenedum renavigans, maledicta vectorum in Cantacuzenum dissimulat. Tumultus nobilitatis Byzantii, et cum Cantacuzeno expostulatio, et de Matthæo imperatore designando petitio. Callistus patriarcha obsistit, et quasi aliena locutus reprehenditur. Longa oratione ut sæpe imperator suspicionem tyrannidis a se depellit, justitiæque et integritatis laudem aucupatur. Palæologum de aliquot capitibus accusat, inde probans Matthæum filium non injuria imperatorem nominari. Palæologus se de duobus capitibus purgat. Matthæus imperator declaratus, Adrianopolin mittitur. Callisti in sede non repetenda pertinacia. De successore ejus deliberatio. Citati canones. Imperator peccatum suum fatetur. Philotheus fit patriarcha. Callistus Galata in Tenedum profugit. Coronatio Matthæi et uxoris. Pergamenus Tenedius seditiosus, et auctor defectionis, vinctus Thessalonicam mittitur. De Persis, pecunia e Thracia educendis. Terræ motus ingens urbes prosternit, quas Barbari ut desertas occupant. Sulimani perfidia. Ab Orchane imperator urbes reposcit, et ille filium ad reddendum inducit. Causa cur Cantacuzenus ad generum in Tenedum vellet proficisci. Duas Galatæorum urbes in Scythia Sulimanus expugnat. Palæologus Byzantium venit, populus tumultuatur. Cantacuzenus cum uxore de monastica vita complectenda agit. Pugna cum Palæologo. Philothei monitio de Barbaris ad auxilium non vocandis; paret imperator. Redaccensus populi furor. Philotheus se occulit. Certis conditionibus juratur. Propugnaculum ad portam Auream describitur. De Barbaris Thracia pellendis, in quos bellum dissuadet Cantacuzenus. Diversum de ejus oratione judicium. Juniorum obtrectatio. Custodes ad portam Auream dedere se. Palæologo abhorrent; astus Italicorum militum. Minæ Cantacuzeni. Veniam petunt; arcem dedunt. Palæologus in palatium invitatur; ad epulas socerum ipse invitat. Plebis tumultus propter Cantacuzenum sedatur. Socer genero voluntatem profitendi monachismi detegit, et cum uxore fit monachus; mutantque ambo nomina. Petit Palæologus ut inter ipsum et filium Matthæum resarciat concordiam. Redditur throno Callistus. Nicephorus despota fidem fallit. Fœdus inter imperatores. Optimates Joannis impostores; propter eos bellum recrudescit; Matthæo se purgat. Obitus Cralis. Helena Cralæna imperat. Factiones nobilium. Nicephorus dux Thessaliam obtinet. Famuli ejus scelera. Regina uxor Nicephori Byzantium, deinde ad virum se confert; in Peloponnesum ad fratrem perfugit. Maritus in certamine ab Albanis interficitur; ipsa Byzantii cum matre monacham agit. Orchanis filium a piratis captum persoluta grandi pecunia liberat Palæologus. Triballorum principum amicitia cum Cantacuzeno et ejus filio. In quantas angustias redactus Matthæus. Urbis Philipporum descriptio. Capitur Matthæus a Philippensibus in palude. Gratianopolim cum ejus uxore et liberis capit Palæologus. A Boichna Triballo Matthæus pecunia Palæologo venditur. Utrum oculi ei effodiendi. Laudatur Palæologi in eumdem misericordia; libertas captivo promittitur: Cantacuzenus gratias agit, et eum e custodia studet impetrare. Ziani in Eugeniam monacham, Cantacuzeni antea conjugem, pestifera calumnia. Quiddam a Matthæo liberando postulatur; ambitiosius respondet. Prudentissima oratio, qua pater filium a cupiditate imperii deterquere nititur. Obtemperat Matthæus, et jurat. Palæologus **705** amice cum eo versatur. Cantacuzenus cum eodem, totaque ejus familia ad novum dissidium inter illum et generum fugiendum Peloponnesum petit, ibique eum fratri Manueli præfecto commendat; et tandem Manuelem in se a calumniatoribus irritatum placat. Callistus patriarcha ad Cralænam legatus imperatoris cum sociis ibidem obit. Ejus corpus monachis ab Atho monte negatur; Mesembria obsidetur. Pax. Philotheus in patriarchatum redit. Historiæ totius epilogus. Notatu in primis digna in hoc extremo libro sunt : Secunda Cantacuzeni coronatio Constantinopoli, prior enim Adrianopoli contigit. Templi Sophiæ laus, collapsio, instauratio. Nuptiæ imperatoris Palæologi cum Helena Cantacuzeni filia. Litteræ et legationes inter Clementem VI pontificem et Cantacuzenum super Barbaris oppugnandis, et concordia Ecclesiarum. Bellum navale cum Galatæis. Chius insula a Genuensibus recepta. Res gestæ in Peloponneso. Legatio Cantacuzeni ad sultanum Ægypti, et ejus responsio.

Res Thessalonicenses. Contra Barlaamum et Acindynum synodus. Nicephori Gregoræ insectatio. Inter socerum et generum repullulans bellum, prudentia et auctoritate imperatricis Annæ repressum. In Catalanos vulneratos, et ægros Byzantiorum civium laudabilis charitas. Inter Matthæum et Palæologum propter Adrianopolim, finitimasque urbes controversia. De Matthæo in imperatorem flagitato. Pax et fœdus inter imperatores. Res inter Palæologum et Matthæum gestæ. Matthæi infelix exitus. Cantacuzeni et conjugis monachatus.

LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

Fidelitatem suam in narrando testatur. Libri argumentum. Imperatrix cum filiis ante imaginem Deiparæ. Jurat imperator, quod sæpius antea. Deo sycophantiis liberatus gratias agit. Helena Cantacuzeni filia adolescenti Joanni despondetur, quem commendat. Juramentum a subditis postulatur. Nobilissimi quidam detrectant, soli Cantacuzeno subesse cupientes : quod ille non patitur. Sanctio de bonis soli. Joannes imperator Helenam Cantacuzeni filiam ducit. Quies summa a discordiis et armis. Marchio e Lombardia Byzantium, Thessalonicam, Ænum, ut hæreditarias urbes occupare molitur.

Istiusmodi bellum inter Romanos ipsos accensum quinquennio duravit, adeoque multas ac sævas clades invicem intulerunt, ut iis imperium Romanum pene funditus eversum ac deletum sit. Quæ omnia sicut acciderunt, ita nos nihil prætermittentes, accurate explanavimus : et quod jam pridem facturos spopondimus, nec ad gratiam quidquam, nec ad odium scripsimus. Reliquum est igitur ea quoque hominum memoriæ commendare, quæ in monarchia Cantacuzenus gesserit, et quæ illi rursum controversia atque dissidium cum genero Palæologo imperatore intercesserit. Postquam enim jurejurando functus, palatium introivit, Augustam ante Deiparæ Hodegetriæ imaginem cum filiis stantem invenit (1-66), quo magis imperatorem ad misericordiam permoveret, efficereique ut recordationem omnium quæ per bellum gravia sibi et odiosa accidissent deponeret. **706** Ille primum Dei Matris iconem supplex veneratus, deinde super ea universis audientibus juravit se nec meditatum esse, nec fecisse quidquam qualecunque contra ipsam et filios, priusquam ab illis bellum moveretur : neque eam cum filio imperatore imperio spoliare ullo modo cogitavisse, sed omnia meras esse fabulantium criminationes confictasque calumnias. Sibi inde ab initio fuisse propositum, quemvis laborem subire, et quantum quantum haberet opum, ad communem imperatricis filiorumque fructum ac suam denique gloriam in privato habitu manentem impendere. Postea Deo exquisitas agit gratias, cum vivus ad illum diem perveneril, ex quo manifestissime obtrectationibus et injustis accusationibus liber futurus sit, cum rebus ipsis obtrectatorum nequitiam modestiamque suam palam declararit. Tum una cum Au-

A Τοιοῦτος μὲν ὁ πρὸς ἀλλήλους τῶν Ῥωμαίων πόλεμος ἐπὶ πέντε ἔτεσιν ἀνερρίπισθη, καὶ οὕτως ἐκάκωσαν ἀλλήλους πολλὰ καὶ χαλεπὰ, ἐξ ὧν ὀλίγου δεῖν ἀνατραπῆναι συνέβη τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν. Ἃ καὶ ὡς ἐγένετο πάντα ἐξεθέμεθα μετὰ ἀκριβείας, μηδὲν παραλιπόντες, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίαν φυλάξαντες ἐπαγγελίαν, ὥστε μήτε πρὸς χάριν, μήτε πρὸς ἀπέχθειαν μηδὲν εἰπεῖν, ἀλλὰ τὰ ὄντα ἀκριβῶς. Λοιπὸν δὲ ἤδη καὶ τὰ Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ μοναρχοῦντι πεπραγμένα διηγήσασθαι, καὶ ὅσα ἐν διαφορᾷ κατέστη αὖθις πρὸς Παλαιολόγον βασιλέα τὸν γαμβρόν. Ἐπεὶ γὰρ μετὰ τοὺς ὅρκους ἐγένετο ἐν βασιλείοις, βασιλίδα μὲν μετὰ τῶν τέκνων πρὸς τὴν τῆς Θεομήτορος εἰκόνα τῆς Ὁδηγητρίας εὗρεν ἱσταμένην, ἵνα μᾶλλον κάμπτῃ βασιλέα, B καὶ πεισθῇ μηδενὸς ἀναμιμνήσκεσθαι τῶν κατὰ τὸν πόλεμον συμβεβηκότων δυσχερῶν. Ὁ δὲ πρῶτα μὲν τὴν τῆς Θεομήτορος εἰκόνα προσεκύνει, ἔπειτα ὤμνυε κατὰ τῆς εἰκόνος εἰς ἐπήκοον πάντων, ὡς οὔτε βουλεύσαιτο, οὔτε πρᾶξαι τὸ τυχὸν κατὰ βασιλίδος καὶ τῶν παίδων, πρὶν τὸν πόλεμον κινηθῆναι παρ' αὐτῶν· οὐδὲ βουλεύσαιτο κατ' οὐδένα τρόπον αὐτὴν καὶ βασιλέα τὸν υἱὸν τῆς ἀρχῆς ἀποστερεῖν· ἀλλὰ πάντα συκοφαντίας εἶναι καὶ διαβολὰς πλασθείσας ὑπὸ τῶν εἰπόντων. Ἐκεῖνον δὲ τοιαύτην γνώμην ἐξαρχῆς, ὡς πάντα πόνον ὑπομενοῦντα, καὶ σύμπαντα ὅσα προσῆν χρήματα καταναλώσοντα ὑπὲρ τῆς ὠφελείας τῶν κοινῶν, καὶ αὐτῆς τῆς βασιλίδος, καὶ τῶν παίδων, καὶ ἑτέρας εὐδοξίας, C μένων ἐπὶ σχήματος. Ἔπειτα πολλὰς εὐχαριστίας ἀπεδίδου Θεῷ, ὅτι ζῶν εἰς ταύτην ἦκε τὴν ἡμέραν, ἥτις ἀπαλλάξει σαφέστατα τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν ἀδίκων ἐγκλημάτων ἔργοις αὐτοῖς ποιήσαντα καταφανὲς, τήν τε τῶν εἰπόντων μοχθηρίαν, καὶ τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ. Ἔπειτα εἰσῆεσαν ἅμα βασι-

Jacobi Pontani notæ.

(1-66) Sic inventus est Andronicus senior capta urbe a nepote libro primo cap. 59. Ad hanc imaginem in periculis confugere, solemne fuit, ut apparet.

λίδι καὶ βασιλεῖ τῷ υἱῷ εἰς τὴν οἰκίαν ἣ παρεσκεύ- A gusta et filio imperatore in conclave sibi paratum
αστο πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ὑποδοχήν. Καὶ ἄλλα ingressus est. Ibi sermo inductus de republica, et
τε διειλέχθησαν περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ Ἑλένην adolescenti desponsa Helena filia. Cœpit enim sta-
τὴν αὐτοῦ θυγατέρα τῷ νέῳ κατηγγύησαν βασιλεῖ. tim vehementissime juvenem diligere, non solum
Ἐάλω γὰρ αὐτοῦ κατάκρας εὐθὺς ὁ πρεσβύτερος ob amorem quo in patrem ejus fuerat, sed etiam
βασιλεὺς, οὐ μόνον διὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα εὔ- quod videbat esse gratiarum omnigenarum, ut ita
νοιαν, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸν ἑώρα ὃ σχεῖον, ἄν τις εἴπῃ, dicam, domicilium (67). Nec enim forma duntaxat
χαρίτων παντοδαπῶν· οὐ μόνον γὰρ εἶδος ἄξιον ei inerat digna imperio (68), verum etiam fortitu-
ἐπεδείκνυτο τυραννίδος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀνδρίαν dinis atque prudentiæ non vulgarem præ se fere-
καὶ σύνεσιν οὐκ ἀγεννεῖς ὑπέφαινεν ἐλπίδας· ἃ bat indolem : quæ virtutes postea quoque, ut spe-
καὶ εἰς ὕστερον ἐξέβη κατ' ἐλπίδας. Συνέσει τε γὰρ rabatur, in eo eluxerunt. Nulli quippe majorum
οὐδενὸς ἀπολείπεται τῶν προγόνων βασιλέων, καὶ suorum imperatorum intelligentia secundus est,
τὴν εὐψυχίαν καὶ τὴν τόλμαν οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ et generosam sæpenumero audendi fiduciam ho-
πολλάκις ἐπεδείξατο τοῖς πολεμίοις. Εἰς τὴν ὑστε- stibus demonstravit. Postridie edixit imperator, ut
ραίαν δὲ ἐκέλευεν ὁ βασιλεὺς, τούς τε αὐτῷ συνόν- B qui secum essent, extra urbem morantes, et qui ab
τας ἔξω Βυζαντίου, καὶ τοὺς βασιλίδι προσκειμέ- imperatrice essent optimates, milites, aliique no-
νους συγκλητικούς τε ἅμα καὶ στρατιώτας, καὶ biles sacramento concepto fidem utrisque impera-
τοὺς ἄλλους τῶν ἐπιφανῶν, πίστεις ἀμφοτέροις toribus astringerent, et universis uni se imperio
δι' ὅρκων διδόναι τοῖς βασιλεῦσι, καὶ μηδεμίαν subjicientibus, cessaret omnis dissensio, et omnes
εἶναι διαφορὰν μηδὲ διάστασιν, ἀλλ' ὑπὸ μίαν discordiæ aliquando tandem finirentur. Quotcun-
βασιλείαν ἅπαντας τετάχθαι. Ὅσοι μὲν οὖν ἐνδὸν que igitur in urbe cum imperatrice erant, et gra-
ἦσαν μετὰ βασιλίδος, καὶ χάριν προσωμολόγουν tias imperatori agere, et sacramentum libenter di-
βασιλεῖ, καὶ τοὺς ὅρκους παρεῖχοντο προθύμως· τῶν cere. Foris autem plures, et quidem nobilissimi,
ἔξω δὲ οἱ πλείους οὐκ ἠνείχοντο τῶν μάλιστα ἐπι- repugnare, ac profiteri, Cantacuzeno soli se pari-
φανῶν, ἀλλὰ Καντακουζηνῷ μόνον ἔφασαν τῷ turos, præterea nemini. Esse enim perabsurdum,
βασιλεῖ δουλεύσειν, ἑτέρῳ δὲ μηδενί. Δεινὸν γὰρ cum tot tantosque labores bello exantlaverint, fa-
εἶναι εἰ τοσαῦτα ὑπομείναντες κατὰ τὸν πόλεμον, cultatesque, propinquos, semetipsos pro nihilo
καὶ χρήματα προέμενοι, καὶ οἰκείους, καὶ σφᾶς habuerint, ut hostes debellarent, jam cum debella-
αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους, ἔπειτα ὅτε verint repente ipsosmet debellatos superatosque
ἔδοξαν κεκρατηκέναι, ἀθρόον φαίνεσθαι κατάκρας C videri, et subesse illis, quibus et ante, tam mul-
ἡττημένους, καὶ δουλεύοντας ἐκείνοις οἷς ἐξῆν καὶ tarum molestiarum adhuc expertes, subesse pote-
πρότερον δουλεύειν εἰ ἐβούλοντο, τῶν πολλῶν ἐκεί- rant, si voluissent. **707** Sic per triduum, ne idem
νων δυσχερῶν ἀπαλλαγέντας. Ἐπὶ τρισὶ μὲν οὖν quod cæteri facerent, neu junioris imperatoris
ἡμέραις ἐφιλονείκουν μὴ ταυτὰ ποιεῖν τοῖς ἄλλοις, jugum acciperent renitebantur. Cantacuzenus im-
μηδὲ ὑπάγειν ἑαυτοὺς τῇ ὑπὸ τὸν βασιλέα τὸν νέον perator contumaciam videns, paucis ac summa se-
δουλείᾳ. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν ἔνστασιν veritate edixit, qui genero parere nollent, a se
ὁρῶν, σύντομόν τινα τὴν ἀπόφασιν καὶ αὐστηρίας quoque discederent. Nolle cuiquam sibi parendi
ἐξήνεγκε μεστήν. Τοὺς γὰρ μὴ βουλομένους τῷ necessitatem imponere, quemadmodum nec ante-
γαμβρῷ ὑπείκειν ἐκέλευε καὶ αὐτοῦ ἀναχωρεῖν. hac imposuisset : sed si quis sibi subdere se cu-
Βιάζεσθαι γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἔφασκέ τινα αὐτῷ δου- piat, eum et imperatorem generum oportere domi-
λεύειν, ὥσπερ οὐδὲ πρότερον· ἀλλ' εἰ μέν τις βού- num agnoscere; aliter enim lites et dissidia nun-
λοιτο τετάχθαι ὑπ' αὐτῷ, ἀνάγκη πᾶσα καὶ βασιλέα quam sublatum iri. Hæc imperator, non sine bile:
τὸν γαμβρὸν ἡγεῖσθαι κύριον· εἰ δ' ἐκείνῳ μὴ βού- cujus minis rebelles illi conterriti cesserunt, atque
λοιτο ὑπείκειν, καὶ αὐτοῦ ἀφίστασθαι· ὡς οὐκ ἐνὸν ut jussum erat juraverunt. Præterea sanxit, ne
ἄλλως ἢ τοῦτον τὸν τρόπον τὰς διχοστασίας καὶ τὴν D quis ulli ob rapta bello negotium facesseret; res
ἔριν ἐκ μέσου γίνεσθαι. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς τοιαῦτα tamen soli ad antiquos possessores redirent (69)
εἶπε πρὸς ὀργήν. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ πρότερον ἀνθιστά- Si quæ empta aut vitiata essent, neque redhibe-
μενοι, δείσαντες τὴν βασιλέως ἀπειλὴν, εἶχόν τε καὶ rentur, neque in veterem formam habitumque
τοὺς ὅρκους ἀπεδίδοσαν ἃ ἐκέλευεν ὁ βασιλεύς. restituerentur. Injuriosis itaque et invasoribus
Μετὰ τοῦτο δὲ ἐθέσπιζε μηδένα μηδενὶ παρενοχλεῖν talem honorem habuit. Qui autem injuriam per-

Jacobi Pontani notæ.

(67) Suavis omnino laus, qua significatur, nihil quod gratiam et amorem conciliare posset, huic adolescenti ulla ex parte defuisse. Tale est, ad laudem quidem spectans, κοινὸν ἄγαλμα τῆς φύσεως, commune generis humani decus et ornamentum, quod ejus patri Andronico tribuit, lib. I, cap. 3.

(68) Compositio membrorum, conformatio lineamentorum, figura, speciosque decora, eximium est regis ornamentum, et ad gratiam amoremque inter subjectos conciliandum percommodum instrumentum. Lege quæ plura disserimus de forma et pulchritudine regis, dialogo 12 secundæ tertii.

(69) Fecit hoc Andronicus quoque junior, capta Constantinopoli, et bello finito. Vide lib. II, cap. 1, et Notas ibidem.

pessi, et fortunis suis nudati essent, eorum inopiæ aliis rationibus medebatur. Sic brevi spatio omnes disceptationes et turbarum occasiones amputavit, rursumque bene ordinata respublica pacem ac tranquillitatem agitabat. His actis Adrianopoli uxorem cum filiabus evocat. Quæ ut affuerant, in templo Deiparæ ante urbem (quod ut nomine πηγή, id est fons dicitur, sic re ipsa curationum plurimarum fons est), Annâ imperatrice egressa obviam, et præsentibus imperatoribus cum magistratibus et nobilitate universâ, Helena adolescenti Joanni nuptura, patre et Anna Augusta jubentibus, imperatorio cultu exornata et imperatrix salutata est. Deinde omnibus simul cum imperatoribus in palatio congregatis, nuptiæ apparabantur, et universi a bellicis miseriis relevati, meliora ominabantur. Quippe non tantum Romani contentionibus et factionibus mutuis desistebant, verum etiam exteri hostes sub Cantacuzeni auctoritatem totum imperium Romanum subjectum esse audientes, arma inhibebant : siquidem antea et vicinæ dynastæ aliquid ab eo abradere laborabant, et marchio e Lombardia princeps, imperatoris Andronici senioris ex filio nepos, qui præ cæteris omnibus sibi imperium tanquam debitum vindicabat (cujus etiam pater Theodorus cum Andronico juniore de eodem litigaverat), **708** certior factus, Romanis Cantacuzenum imperare, ac præter Byzantium, Thessalonicam et Ænum, reliquum omne imperium filiis defuncti imperatoris abstulisse, consiederabat, quomodo et ipse adducta classe harum trium urbium sibi potius ex paterna hæreditate, quam Cantacuzeno debiturum potiretur : ad quod eum mirifice Cumintzes cardinalis, uxoris ejus frater sollicitabat, qui etiam navibus ædificandis non exiguam pecuniam, et alioqui ad apparatum bellicum impensam non modicam conferebat. Jamque instructus erat, ut illius anni vere incunte Byzantios magna potentia navali aggressurus.

περὶ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἡρπασμένων πλὴν τῶν κτήσεων· ταύτας γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀποδιδόναι τοῖς κυρίοις· εἰ δέ τινες ἀπέδοντο ἢ διέφθειραν, μήτε τὴν ὠνὴν ἀποδιδόναι, μήτε μὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα ἀναγκάζεσθαι καθιστᾶν. Τοῖς μὲν οὖν ἀδικήσασι καὶ ἡρπακόσιν ὁ βασιλεὺς τοιαύτην παρείχετο φιλοτιμίαν, τοῖς δὲ ἀδικηθεῖσι καὶ ἀποστερουμένοις τῶν οἰκείων, ἑτέροις τρόποις ἐθεράπευσε τὴν ἔνδειαν. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν περιεῖλε καὶ πρόφασιν θορύβου· καὶ ἐν εὐταξίᾳ πάλιν καὶ εἰρήνῃ τὰ Ῥωμαίων ἦν. Ἔπειτα ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ βασιλίδα τὴν γαμετὴν μετὰ τῶν θυγατέρων μετεκαλεῖτο πέμψας. Ἐπεὶ δὲ παρῆσαν ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως τῆς Θεομήτορος τεμένει, ὃ πηγή τέ ἐστιν ἀφθάνων ἰαμάτων καὶ καλεῖται, βασιλίδος Ἄννης ἐξελθούσης καὶ τῶν βασιλέων συμπαρόντων καὶ τῶν ἐν τέλει πάντων καὶ ἐπιφανῶν, Ἑλένη ἡ τῷ νέῳ μέλλουσα βασιλεῖ συνοικεῖν, προστεταχότος τοῦ πατρὸς, καὶ Ἄννης τῆς βασιλίδος, ἐπισήμοις ἐκοσμεῖτο βασιλικοῖς, καὶ Ῥωμαίων βασιλὶς προσηγορεύετο. Ἔπειτα εἰς τὰ βασίλεια πάντων ἅμα βασιλέων γενομένων, οἱ γάμοι τοῦ νέου βασιλέως παρεσκευάζοντο, καὶ πάντες ἐν ἐλπίσι χρηστοτέραις ἦσαν, ἀναπνεύσαντες ἀπὸ τῶν τοῦ πολίμου δυσχερῶν. Οὐ μόνον γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπαύοντο διαφορᾶς καὶ στάσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔξωθεν πολέμιοι πυθόμενοι, ὡς ὑπὸ βασιλέα τὸν Καντακουζηνὸν ἅπασα ἡ Ῥωμαίων γένοιτο ἡγεμονία, ἐπαύοντο πολεμεῖν. Οὐ μόνον γὰρ οἱ ὅμοροι δυνάσται παρασπᾷν τι τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἐπεχείρουν, ἀλλὰ καὶ μαρχέστης ὁ Λουμπαρδίας ἄρχων, υἱωνὸς ὢν τοῦ πρώτου βασιλέως Ἀνδρονίκου, καὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν αὐτῷ προσήκειν τῶν ἄλλων μᾶλλον ἀξιῶν (καὶ γὰρ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῷ Θεόδωρος Ἀνδρονίκῳ τῷ νέῳ βασιλεῖ περὶ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἠμφισβήτει), πυθόμενος ὡς βασιλεύσειε παρὰ Ῥωμαίοις ὁ Καντακουζηνὸς, καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἅπασαν ἀρχὴν ἀφίλοιτο τῶν βασιλέως παίδων, Βυζάντιον δὲ μόνον καὶ Θεσσαλονίκη καὶ Αἶνος ὑπολείποιτο, ἐσκέπτετο ὡς καὶ αὐτὸς ἐπελθὼν δυνάμει ναυτικῇ, τῶν ὑπολελειμμένων τουτωνὶ πόλεων κρατήσειε μᾶλλον αὐτῷ προσηκουσῶν ἐκ κλήρου πατρῴου, ἢ Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα ἔχειν. Ἐνήγετο δὲ μάλιστα πρὸς τοῦτο καὶ παρὰ τοῦ γυναικὸς ἀδελφοῦ Κουμίντζη προσαγορευομένου καρδιναλίου, χρήματά τε πολλὰ πρὸς τὸν στόλον παρεχομένου, καὶ ἄλλην συντέλειαν πολλὴν πρὸς τὴν παρασκευήν. Καὶ ἤδη παρεσκεύαστο, ὡς ἅμα ἦρι τοῦ ἔτους ἐκείνου μεγάλῃ δυνάμει ναυτικῇ ἐπιπλεύσων Βυζαντίοις.

CAPUT II.

Marchio a quodam Bartholomæo deterretur. Ejus epistolæ ad papam Clementem et Delfinum Viennensem de laudibus Cantacuzeni, oratione admodum luculenta. Quem etiam contra accusatores defendit, et Delfino commendat. Etiam Constantino æquat, et Octaviano ac Theodosio, Scipionique Africano præfert. Scopus laudationis explicatur.

Verum enimvero ex Bartholomæo quodam intelligens, Cantacuzenum jam Byzantium atque imperium universum sub se redegisse, ab instituto quievit. Hic namque Bartholomæus a Delfino Viennensi (70) ad Annam imperatricem legatus, cum

Πυθόμενος δὲ παρὰ Βαρθολομαίου τινὸς, ὡς Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς Βυζάντιόν τε ἤδη καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν Ῥωμαίων ἀρχὴν ὑποποιήσαιτο, ἀπέσχετο τοῦ ἔργου. Βαρθολομαῖος γὰρ οὑτοσὶν, ἐκ Δελφίνου Ντεβιάνα πρὸς Ἄνναν τὴν βασιλίδα ἥκων

Jacobi Pontani notæ.

(70) Anno 1343, Imbertus, seu Ingibertus, ut alii vocant. Delfinus Viennensis, Delfinatum suum Philippo regi Gallorum vendidit, ea conditione, ut primogenitus regis perpetuo esset dominus illius

πρεσβευτὴς, ἐπεὶ μεταξὺ πρεσβεύοντος, Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς ἐκράτει Βυζαντίου, εἰς λόγους ἐλθών, καὶ τὴν βασιλέως σύνεσιν θαυμάσας, πάππα τε τῷ Κλήμεντι καὶ τῷ πέμψαντι Δελφίνῳ ἔγραφεν ἐπιστολάς· ἃς ὥσπερ εἶχον προσεθήκαμεν τῇ διηγήσει. Εἶχεν οὖν ἡ πρὸς μὲν πάππαν οὕτως· Ἀγαλλιάσθω πᾶς ὁ λαὸς τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ τῆς νίκης ἕνεκεν τοῦ τοσούτου βασιλέως εὐφρανθήτωσαν σύμπας ὁ κόσμος. Ἡγιασμένη γὰρ ἡμέρα πᾶσι Χριστιανοῖς ἀνατέταλκε κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Φεβρουαρίου, ἐν ᾗ δὴ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ ἄγγελον κατασκευάσοντα τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ τῷ οἰκείῳ διαυγεστάτῳ φωτὶ πόρῳ ποιησόμενον τὸ τῆς μάχης σκότος, ἀγαγόντα καθάπερ χλόδους χλοαζούσης ἐλαίας τὴν εἰρήνην. Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ὁ δεύτερος Σολομών, οὗ τὸ πρόσωπον ἐπιθυμεῖ βλέπειν πᾶσα κτίσις. Ἰδοὺ γὰρ ἵνα δείξῃ Κύριος ὡς οὐκ ἐν ἰσχύϊ ἵππου, οὐκ ἐν δυναστείᾳ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ γέγονε τὸ τρόπαιον τουτὶ παρὰ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ νικητικωτάτου βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος κυρίου Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἀνέῳξε τοὺς τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως θησαυροὺς, ἐγχέας ἐπ' αὐτὸν τὰ δῶρα τῶν ἑαυτοῦ χαρισμάτων, τὴν βασιλίδα δηλαδὴ ταύτην τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντίνου φημὶ, καὶ παρασχὼν ὁλόκληρον αὐτῷ βασιλείαν τῇ θείᾳ αὐτοῦ δυνάμει ἐν δυναστείᾳ ὅπλων, καὶ ἐκτεταμένῳ βραχίονι, ἵν' ἐν αὐτῷ μᾶλλον φανῶσιν οἱ διὰ παντὸς ῥέοντες ποταμοὶ τῶν ἑαυτοῦ χαρισμάτων καὶ τοῦ ἐλέους. Αὐτὸς γάρ ἐστι περὶ οὗ γέγραπται, ὅτι ἠδυνήθη παραβῆναι, καὶ οὐ παρέβη, καὶ κακὸν ποιῆσαι, καὶ οὐκ ἐποίησε· μᾶλλον δὲ ἑπόμενος τῷ Χριστῷ ἀνταπέδωκεν ἀγαθὸν ἀντὶ κακοῦ, μνησθεὶς ἐλέους, καὶ ἐπιλαθόμενος ἀνομίας. Ὅς γε καὶ γέγονεν ἀγαθὸς στρατιώτης κατὰ τὸν πρώτως ἀθλήσαντα Στέφανον, ὑπὲρ τῶν λίθοις βαλλόντων αὐτὸν διωκτῶν προσευξάμενον, καὶ « Μὴ στήσῃς αὐτοῖς, εἰρηκότα, Δέσποτα, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἴδασι τί ἐποίησαν. » Οὐδέποτ' ἀπ' αἰῶνος ἠκούσθη τοσαύτην ἀνδρὸς ἀρετὴν γεγονέναι, οὔτ' Ὀκταβιανῷ τῷ βασιλεῖ, οὔτε Θεοδοσίῳ, οὔτε μὴν ἐν Αὐγούστῳ τῷ Καίσαρι, ὡς οὓς ἡδυνήθη τῇ τῶν ὅπλων δυνάμει καταστρωννύναι εἰς γῆν, τούτοις δοῦναι τὸν ἑαυτοῦ χρηστὸν ἔλεον, ἐπιλαθόμενος τῶν εἰς αὐτὸν πάντων κακῶν. Ταῦτά τοι καὶ χαῖρε, ἁγιώτατε δέσποτα, τῇ οὕτως εὐτυχεῖ, οὕτω νικητικωτάτῃ εἰσόδῳ, ἀναιμάκτῳ τε καὶ ἀζημίῳ τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ· καὶ αὖθις χαῖρε, ὅτι ἡ ἀλήθεια δι' ἀληθείας ἐδείχθη. Ἡ γὰρ τοῦ Χριστοῦ ἀλήθεια ἔδειξε τὴν τοῦ ἀθώου τούτου βασιλέως ἀλήθειαν, ἐπὶ τῷ ἀπαντῆ-

A interea, dum ipse legationem obit, Cantacuzenus Constantinopolim occupasset, congressus cum eo, ejusque prudentiam admiratus, Clementi papæ et Delfino, a quo missus fuerat, scripsit. Eas epistolas in historiam hanc ad verbum illigavimus. Quæ quidem ad papam est, sic habet : Universus populus exsultet, victoriaque tanti imperatoris totus terrarum orbis gratuletur. Dies enim sanctificatus Christianis illuxit tertio Nonas Februarii, quo nimirum Deus emisit angelum suum præparare viam suam ante illum, et lumine suo splendidissimo belli tenebras procul dispellere : qui pacem tanquam virentis olivæ ramusculum attulit. Hic enim est rex pacis, alter Salomon, cujus faciem omnis terra videre desiderat (71). Ecce enim ut ostenderet Do-
B minus, non in equi robore, aut in potentia hominis, sed divina virtute erectum hoc tropæum, a præcelentissimo et invictissimo domino Joanne Cantacuzeno Augusto imperatore, potestatis suæ thesauros aperuit, et in illum suorum charismatum dona effudit, **709** dum videlicet illi hanc reginam urbium, Constantinopolim inquam, et quantumcumque est imperium, cœlesti virtute in potentia armorum, et brachio extento tradidit, ut in ipso donorum ejus et misericordiæ fluvii perennes clarius apparerent. Hic enim est de quo Scriptura, qui potuit transgredi, et non est transgressus, facere mala, et non fecit. Imo profecto Christum imitatus, bonum pro malo reddidit ; memor miserationis, et immemor iniquitatis. Qui etiam fuit
C bonus miles, secundum exemplar primi athletæ Stephani orantis pro persecutoribus se lapidantibus, dicentisque : « Domine, ne statuas illis hoc peccatum quia nesciunt quid faciunt [1]. » Nunquam post homines natos ullius tam singularis incredibilisque virtus audita est, neque Octaviani, neque Theodosii (72) : ut quos vi armorum humi prosternere potuit, illis, omnium in se commissorum oblitus, pie misericordiam suam impertiret. Lætare igitur, sanctissime domine, adeo felici, adeo triumphali, incruentoque et Christiano populo minime noxio ingressu. Iterum gaude, quoniam veritas per veritatem suscepta est. Christi enim veritas hujus insontis imperatoris veritatem osten-
D dit, propterea quod veritas et misericordia illi obviaverunt, justitiaque et pax inter se osculatæ sunt. Equidem hoc ad pacem potius et optimum universi populi Christiani statum et ad incrementum tropæi contra inimicos crucis Christi pertinere confido : quemadmodum non mediocri de-

[1] Act. VII, 59.

Jacobi Pontani notæ.

terræ, diceturque Delfinus. Igitur anno sequenti Joannes Philippi primogenitus accepit possessionem illius, et factus est primus Delfinus. Imbertus autem apud Lugdunum ordinem Prædicatorum ingressus est.

(71) In 2 Paralip. est his verbis : *Omnesque reges terrarum desiderabant videre faciem Salomonis, ut audirent sapientiam*, etc.; nec aliter apud Septuaginta.

(72) Sequitur in Græco, οὔτε μὴν Αὐγούστου Καίσαρος. Sed hoc est repetere Octavium : idem enim Augustus, qui Octavius. Fortassis aliam nominare voluit. Infra autem explicat, quomodo quemque superarit, et Constantinum ac Scipionem adjungit.

trimento fuit Romanorum imperatoribus longissimo tempore amplificata discordia. Proinde etsi quædam nefanda facinora de nominato a me serenissimo imperatore et augusto domino Joanne Cantacuzeno (qui etiam pater nunc est serenissimi imperatoris et augusti Romanorum Joannis Palæologi), sanctitati tuæ narrata sunt, certe nequaquam admittenda, nec ullo modo credenda sunt. Arbitror enim beatitudinem tuam de his ab ipsis dominis imperatoribusque nostris sive per legatos, sive per litteras probe et verius atque liquidius nihilo minus cognituram. Hæc ad papam Clementem VI Bartholomæus de imperatoribus. Ad Imbertum autem Delfinum Viennensem, a quo etiam legatus ad Annam imperatricem venit, in hæc verba litteras dedit : Totus fidelium populus jubilet hilariter ; psallat Christianorum chorus; **710** in sacrosanctis ecclesiis illustrissimi dies festi renoventur ; feriant sidera psalmodiæ ; cant cœlo monachorum organa ; volvantur per omnium ora, omnemque circumcirca regionem pervagentur hæ jucundæ panegyres, ut gaudentium clamor non a terrestribus solum, sed etiam a cœlestibus civibus exaudiatur. Audite igitur, cœli, quæ loquar, et audiat terra verbis oris mei. At enim quis non libenter audiat, quis non sollicite dictis adhibeat animum, factam esse scilicet manum Domini super Romanum imperium, quia dies illuminavit noctem et splendor fugavit tenebras, sedentibusque in tenebris et umbra mortis lux de cœlis orta est? Videte quomodo lux hæc desuper orta sit, ut qui sedet super omnes Excelsissimus, non apparatu bellico eximio, sed sua ipsius virtute magno et inclytissimo imperatori, domino Joanni Cantacuzeno, eidemque imperii et imperatoris parenti, hanc omnium urbium reginam traderet, et huc usque justus judex hoc ei imperium pro munere servaret, ut omnibus hoc a Domino Deo, non ab homine factum plane constaret. Ait enim sapientissimus Salomon, « Tempus cuique rei sub cœlo, et omnia bona in tempore suo. Tempus flendi, et tempus lætandi [2]. » Sic aliquando et Christus, « Nondum venit hora mea [3]. » Et alibi, « Pater, venit hora, et nunc est ut clarificetur Filius tuus [4]; » statimque paterna vox ad Filium, « Et clarificavi, et iterum clarificabo [5]. » Etiam in Evangelio legimus, Joanni Christo nostro ad Jordanem dicenti: « Ego a te baptizari debeo, et tu venis ad me [6]? » respondisse Christum : « Sine modo; sic enim decet nos implere omnem justitiam [7]. » Verba illa, *Sine modo*, nondum adesse tempus significabant exaltationis et gloriæ, quoniam nondum venerat hora benedictionis et gratiæ. Hæc igitur luminis hora Romanorum servata est imperio : ne si repente et improviso munus hoc fidelibus exhiberetur, vilipenderetur. Hic est, qui cœlum ac tempestates serenat. Hic ille, qui post lamentationem et lacrymas lætisai τὴν ἀλήθειαν αὐτῷ καὶ τὸν ἔλεον, καὶ καταφιλῆσαι εἰρήνην τε καὶ δικαιοσύνην. Ἐγὼ δέ, πέποιθα τοῦτ' εἶναι μᾶλλον ὑπὲρ εἰρήνης καὶ καταστάσεως τοῦ σύμπαντος Χριστιανικοῦ λαοῦ, καὶ εἰς ἐπίδοσιν τοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ τροπαίου, ὥσπερ οὐ μικρὰν τὴν ζημίαν εἰργάσατο τοῖς βασιλεῦσι Ῥωμανίας ἡ χρόνον ἐπὶ πλεῖστον αὐξηθεῖσα διχόνοια. Τοίνυν εἴ καί τινα δεδήλωται τῇ σῇ ἁγιότητι ἀῤῥητουργήματα κατὰ τοῦ προῤῥηθέντος γαληνοτάτου βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Ῥωμαίων κυρίου Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, τοῦ καὶ πατρὸς νῦν τοῦ γαληνοτάτου βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Ῥωμαίων κυρίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ἀλλ' οὖν μηδαμῶς εἶεν δεκτέα, ἢ πιστευτέα κατά τινα τρόπον. Οἶμαι γὰρ ὡς ἐν τούτῳ θήσεται ἡ σὴ ἁγιότης περὶ τούτων καλῶς παρὰ τῶν προῤῥηθέντων τούτων κυρίων καὶ βασιλέων, ἢ διὰ πρέσβεων, ἢ διὰ γραμμάτων ἀληθέστερόν τε καὶ καθαρώτερον. Τοιαῦτα μὲν οὖν πρὸς πάππαν Κλήμεντα ἔκτον ὁ Βαρθολομαῖος ἔγραψε περὶ τῶν βασιλέων. Ἰνιμπέρτῳ δὲ Δελφίνῳ Ντεβιάνῃ παρ' οὗ καὶ πρεσβευτὴς πρὸς Ἄνναν ἦκε τὴν βασιλίδα, οὕτως· Ἀλαλαξάτωσαν ἄσμενοι τῶν πιστῶν ἅπα· ὁ δῆμος· ψαλλάτωσαν ὁ χορὸς τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· ἀνακαινιζέσθωσαν ἐν ταῖς ἱεραῖς καὶ ἁγίαις ἐκκλησίαις περιφανεῖς ἑορταί· ἠχείτωσαν εἰς τὸ ὕψος αἱ ψαλμῳδίαι· τὰ τῶν μοναχῶν ὄργανα πληττέτωσαν τὸν ἀέρα, καὶ διὰ στόματος ἴτωσαν πάντων, καὶ πᾶσαν τὴν περίχωρον διατρεχέτωσαν αἱ προσηνεῖς αὗται πανηγύρεις, ὅπως ἡ τῶν χαιρόντων κραυγὴ μὴ μόνον παρὰ τῶν ἐπιγείων, ἀλλ' ἔτι καὶ παρὰ τῶν οὐρανίων ἀκούηται πολιτῶν. Ἀκούσατε τοίνυν, οὐρανοί, καὶ λαλήσω, καὶ ἀκουέτω γῆ ῥήματα ἐκ στόματός μου. Ἀλλὰ τίς οὐκ ἂν ἀσμένως ἀκούσαι, τίς οὐκ ἠκριβωμένως προσέξοι τοῖς λεγομένοις, ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐγένετο ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Ῥωμαίων, ἐπὶ τῷ τὴν ἡμέραν καταφωτίσαι τὴν νύκτα, καὶ τὴν λαμπρότητα πόῤῥω τὸ σκότος ποιήσασθαι, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τοῦ θανάτου φῶς ἐξ οὐρανῶν ἀνατεταλκέναι; Ὁρᾶτε γοῦν ὅπως τουτὶ τὸ φῶς ἀνατέταλκεν ἄνωθεν, ὡς τῇ μεγάλῃ τῶν ὅπλων κατασκευῇ τὸν ἐπὶ πάντας καθήμενον ὕψιστον τῇ οἰκείᾳ δυνάμει παρεσχηκέναι τῷ μεγάλῳ περιφανεστάτῳ βασιλεῖ κυρίῳ Ἰωάννῃ τῷ Καντακουζηνῷ, τῷ καὶ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βασιλέως πατρὶ, τὴν ἁπασῶν βασιλεύουσαν ταυτηνὶ πόλιν, καὶ μέχρι καὶ εἰς δεῦρο διατηρεῖσθαι τὸν τοῦ δικαίου κρίτην τῷ τοιούτῳ βασιλεῖ τὸ παρὸν τῆς ἀρχῆς δώρημα, ἵνα γνῶσι σαφῶς ἅπαντες τοῦτο παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ γεγονὸς, καὶ οὐ παρὰ ἀνθρώπου. Φησὶ γὰρ ὁ σοφώτατος Σολομών· « Καιρὸς τῷ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν παντὶ πράγματι, καὶ πάντα καλὰ ἐν καιρῷ αὐτῶν. Καιρὸς θρήνου, καὶ καιρὸς χαρμονῆς. » Οὕτως εἴρηκέ που καὶ ὁ Χριστὸς, « Οὐκέτι ἦλθεν ἡ ὥρα μου. » Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει, « Πάτερ, ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱός σου· » καὶ παραχρῆμα ἡ πατρικὴ φωνὴ τῷ Υἱῷ ἀπεκρίνατο, « Καὶ ἐδόξασα, καὶ πάλιν δοξάσω. »

[2] Eccle. III, 1 seqq. [3] Joan. II, 4. [4] Joan. XVII, 1. [5] Joan. XII, 28. [6] Matth. III, 14. [7] ibid. 15.

Οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἀνέγνωμεν ὅπηνίκα ὁ Ἰωάννης εἴρηκε τῷ Χριστῷ ἡμῶν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· « Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με; » Τί Χριστὸς ἀπεκρίνατο; « Ἄφες γὰρ, φησὶν, ὦ Ἰωάννη· ἄφες ἄρτι. Οὕτω γὰρ ἔστι πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. » Τοιγαροῦν *ἄφες ἄρτι*, δηλοῦντος τοῦ λόγου, ὡς οὔπω καιρὸς ὑψώσεως οὐδὲ δόξης, ὡς οὔπω ἐληλύθει ἡ τῆς εὐλογίας καὶ τῆς χάριτος ὥρα. Αὕτη τοίνυν ἡ τοῦ φωτὸς ὥρα, ἡ τῇ βασιλείᾳ Ῥωμαίων τηρηθεῖσα, ἵνα μὴ ἀθρόον ἐπισὰν τοῖς πιστοῖς τὸ δῶρον εὐτελὲς νομισθῇ. Οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ τὸ νέφος αἰθρίαν δοὺς, οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ τὸν ὄδυρμὸν καὶ τοὺς θρήνους ἀγαλλίαμα ἐγχέων. Τίνα γὰρ τῶν ἁγίων Πατέρων ὕψωσεν ἐν δόξῃ, μὴ προτέρων θλίψεων ἡγησαμένων, καὶ καθὰ ἡ Γραφὴ διαῤῥήδην βοᾷ, « Πᾶς υἱὸς ὃν παραδέχεται Κύριος, πρῶτον παιδεύεται; » Καὶ ὁ Θεὸς λέγει, « Οὓς ἀγαπῶ διορθοῦμαί τε καὶ παιδεύω. » Οὕτω καὶ ὁ ψαλμῳδὸς καὶ κιθαρῳδὸς οὐράνιος ἐκεῖνος Δαβὶδ ᾖσε· « Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος, τῷ δὲ θανάτῳ οὐ παρέδωκέ με. » Καὶ ἀλλαχοῦ· « Ὁ πατήρ μου, καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ πάντες οἱ γνωστοί μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με. » Προσλαμβάνου τοίνυν καὶ αὐτὸς, ἐρασμιώτατε δοῦξ, τὸν ῥηθέντα τουτονὶ βασιλέα, ὅνπερ ὁ Θεὸς προσελάβετο εἰς τὴν τῆς βασιλείας κατάστασιν· καὶ τοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα τάττε, ὃν ὁ Θεὸς διετήρησεν εἰς τὴν βασιλείαν. « Πᾶσα γὰρ ἐξουσία εἰς ἀγαθὸν παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὁ δὲ τῇ τοῦ βασιλεύοντος ἀνθιστάμενος ἐξουσίᾳ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τῇ τοῦ Θεοῦ βουλήσει ἀνθίσταται. » Ὅρα δὲ μή ποτε ᾖς καὶ αὐτὸς εἷς ἐκείνων τῶν παρὰ τοῦ δικαίου Ἰὼβ ἐλεγχομένων, λέγοντος· Οὗτοί εἰσιν οἱ τοῦ φωτὸς ἀποστάται, ὅπερ ἐν τῷ σκότει φαῖνον, οὐ φέρει αἰτίαν· εἶγε ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἓν μέντοι γε διηνεκοῦς μνήμης ἄξιον ὑπόδειγμα τοῖς τῷ Χριστῷ λατρεύουσι δῆλον, ὡς ὁ μέγας οὑτοσὶ βασιλεὺς τὴν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἑαυτῷ φέρει χρηστότητα· ἥτινι φονευθῆναι τοὺς παῖδας ἀπεῖρξεν, ὧν ἐν τῷ αἵματι θεραπεύεσθαι ἔμελλεν ἀπὸ τῆς λέπρας. Τὸ τοῦ μετὰ Ἰούλιον Καίσαρα βιβασιλευκότος Ὀκταβιανοῦ φιλάνθρωπον, ᾧτινι καὶ φιλανθρωπότητος ἐκεῖνος κέκληται βασιλεὺς, ὁ παρὼν βασιλεὺς ὑπερῆλασεν· ἴσος εἰ μὴ καὶ μείζων ἐστὶν εἰς θεοσέβειαν τῷ καλῷ ἄρξαντι Θεοδοσίῳ. Ὑπερέβη τὴν ἐπιείκειάν τε καὶ χρηστότητα τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκηπίωνος, ταῦ τοῖς ἡμετέροις Ἰταλοῖς τὴν Ἀφρικὴν ὑποτάξαντος. Πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους τῷ τοιούτῳ βασιλεῖ προσκεκρουκότων, οἵ γε καὶ εἰκότως ὤφειλον τὸν τοῦ θανάτου κίνδυνον δειλιᾷν, ἐπείπερ ἐν ὅπλων δυνάμει ἐντὸς γένοιτο, οὐδενὶ κακόν τι ἐπαγαγὼν ἐλυμήνατο· πάντας δ' εὐεργετεῖν βούλεται· ἀγαθούς τε

tiam infundit. Quem enim sanctorum Patrum exaltavit in gloria, tribulationibus prius non exercitum? sicut et Scriptura perspicue clamat: « Flagellat autem omnem filium quem recipit. [8] » et Deus dicit: « Quos diligo, **711** arguo et castigo [9]. Sic et Psalmicen, cœlestis ille citharœdus David, cecinit: « Castigans castigavit me Dominus, sed morti non tradidit me [10]. » Et alio loco: « Pater meus, et mater mea, et omnes noti mei dereliquerunt me, Dominus autem assumpsit me [11]. » Tu quoque, amabilissime dux, hunc de quo loquor imperatorem, admitte, quem Deus ad imperium temperandum delegit, et hunc inter præcipuos numera, quem Deus imperio custodivit. « Omnis namque potestas a Domino ad bonum aliquem finem instituta est; et qui potestati imperantis resistit, secundum Apostolum [12], divinæ ordinationi resistit. » Et cave, ne quando unus de illorum ordine reperiare, qui a justo Job reprehenduntur, istis verbis: « Ili sunt qui resistunt luci. Ili sunt desertores luminis, quod in tenebris sine crimine lucet, siquidem tenebræ id non comprehenderunt. Et exemplum æterna dignum memoria Christi cultoribus exhibeto, quomodo magnus iste imperator magni Constantini clementiæ in se ipso fert imaginem: qua infantes, in quorum cruore a lepra curandus erat, jugulari vetuit. Et humanitatem illius, qui post Julium Cæsarem imperavit Octaviani (propter quam et humanitatis rex vocatus est [13]), noster imperator superavit, æqualis, si non etiam major, pietate optimo imperatori Theodosio. Vicit æquitatem ac bonitatem Scipionis Africani, qui Africam nobis Italis tributariam fecit. Nam cum multi diversisque moribus et ingeniis mortales imperatorem talem offendissent, meritóque capitis pœnam timere potuissent, simulatque vi bellica intra mœnia fuit, nulli malo aliquo inflicto nocuit; de omnibus autem bonis et malis bene mereri cupit, Deum in hoc imitando, qui solem suum super bonos et malos oriri facit. Quonam igitur modo Christianis istis bonum non velim? Quomodo Romanorum genus, quod Christum in crucem actum adorat (quem Vetus ac Novum Testamentum agnoscit et sequitur), in medio cordis mei non collocem, propter quem neque sanguine humano gladii imbuuntur, neque malum malo, imo malum bono pensatur? Quæ cum vita sint, tuam ducalem potestatem hortor, ut huncce imperatorem Joannem, cujus nomen Dei gratiam sonat, arctis amicitiæ vinculis tibi astringas, nihilque contra illum novi vel facere, vel audire sustineas. Hic **712** enim Joannes gratia dicitur,

[8] Hebr. xii, 6. [9] Apoc. iii, 19. [10] Psal. cxvii. 18. [11] Psal. xxvi, 10. [12] Rom. xiii, 2.

Jacobi Pontani notæ.

(73) Octavianum sive Augustum esse regem humanitatis vocatum, ego quidem nusquam legere memini. Et tamen Cantacuzenum id apud scriptorem aliquem legisse verisimile est. Multa de ejus humanitate Plutarchus scribit, hoc tamen non scribit.

nec falso, cum sit gratus et jucundus omnibus, A quicquam Apostolo dicere queat : « Gratia Dei sum id quod sum : et gratia Dei vacua in me non fuit, sed semper in me manet [13]. » Quoniam enim ex fructu arbor cognoscitur, et fructus ab arbore laudatur, in virtute Christi spero, imperatorem de quo agimus, ex bonorum operum fructu cognitum iri. Etenim unumquemque ad se referentem, facile et humaniter audit, leniter respondet, sapienter inquirit, juste judicat. Hæc sunt illa quatuor, quæ imperatores habere perpetuo debent (74). Hæ sunt virtutes, quæ a sapientissimis rectoribus postulantur : de quibus Plato philosophus, tum demum fore beatas respublicas (75), cum earum moderatores sapientia instructi et ornati fuerint. Cujus quidem sapientiæ eximia est sane dignitas, quæ et Socratem Atheniensem summo Deo similem reddidit (76). Ego igitur spe bona sum, imperium hujus viri Christianis ad pacem, Ismaelitis ad repulsam (77), atque ad justitiam et misericordiam toti populo ei subjecto futurum (ut scriptum est centesimo vicesimo capite Proverbiorum [78]) : « Misericordia et veritas custodiunt regem, et firmabitur in justitia thronus ejus [14]. » Hæc ille etiam ad lubertum ; quæ non frustra, aut intempestive inserimus, sed ut per hujusmodi laudationem imperatoris marchionem a Romanis magna classe invadendis repressum doceremus. Siquidem papa et principes Italiæ, cum multa et indigna de illo ad eos perferrentur, marchioni expeditionem commiserant. At vero missis hujusmodi litteris ab homine cui fidem accommodandam judicabant, cum caterorum consilium ejus invadendi ad nihilum venit, tum marchionis impetus elanguit ; qui non solum virtutem imperatoris revereretur, sed etiam quidpiam egregium felici successu jam se facturum desperaret, quandoquidem imperator nunc ex asse potitus imperio, insuper dux probatissimus sibi ab omnibus prædicaretur. His de causis ille cœpta intermisit, et exercitui missionem dedit.

καὶ πονηροὺς, ζηλῶν ἐπὶ τούτῳ Θεὸν τὸν ἀνατέλλειν ποιοῦντα ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς. Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἀγαθὴν βουλοίμην τοῖς Χριστιανοῖς τούτοις ; Πῶς τὸ τῶν Ῥωμαίων γένος, τὸ τὸν ἐσταυρωμένον Χριστὸν προσκυνοῦν, ᾧ γε καὶ ἡ παλαιὰ καὶ νέα Διαθήκη καὶ ἀναγινώσκει, καὶ ἕπεται, οὐκ ἂν θείην ἐν μέσῳ τῆς καρδίας μου, δι' ὃν οὔθ' αἵματι ἀνθρωπίνῳ λυθροῦται μάχαιρα, οὔτε μὴν κακὸν ἀντὶ κακοῦ, μᾶλλον δ' ἀγαθὸν ἀντὶ πονηροῦ ἀποδίδοται ; Διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν σὴν δουκικὴν ἐξουσίαν, ἵνα τὸν τοιοῦτον βασιλέα Ἰωάννην, τὸν χάριν Θεοῦ μεθερμηνευόμενον, ἐν μεγάλοις φιλίας τάττῃς θεσμοῖς, καὶ μηδὲν κατ' αὐτοῦ καινότερον ἢ πράττειν, ἢ ἀκούειν. Οὕτως γὰρ ὁ Ἰωάννης χάρις λέγεται, καὶ εἰκότως, πᾶσι χαρίεις γε ὤν· καὶ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου δυνάμενος λέγειν, « Χάριτι Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν ἐμοὶ κενὴ οὐ γέγονεν, ἀλλὰ διὰ παντὸς ἐν ἐμοὶ μένει. » Ἐπεὶ γὰρ ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται, καὶ ὁ καρπὸς ἐκ τοῦ δένδρου λαμβάνει τὸν ἔπαινον, πέποιθα ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, ὡς ὁ προρρηθεὶς βασιλεὺς ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν ἀγαθῶν ἔργων γνωσθήσεται. Καὶ γὰρ παντὸς τοῦ αὐτῷ γε ἀναφέροντος μακροθύμως ἀκούει, ἐπιεικῶς ἀποκρίνεται, σοφῶς ἐξετάζει, κρίνει δικαίως. Ταῦτά ἐστι τὰ τέσσαρα ἅπερ οἱ βασιλεύοντες κατέχειν ὀφείλουσιν ἐπιμήκιστον· αὗταί εἰσιν αἱ ἀρεταὶ αἱ ζητούμεναι ἐν ταῖς τῶν σοφῶν πρυτάνεων ἀρχαῖς· περὶ ὧν Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγει, εὐδαίμονα τὰ τῶν πραγμάτων δημόσια εἶναι ὁπηνίκα οἱ τούτων διοικηταὶ σοφίᾳ κεκόσμηνται. Ἧς δὴ σοφίας μέγα τὸ ἀξίωμα, ἣ δὴ καὶ τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην τῷ ἄκρῳ Θεῷ ἴσον παρῴκησεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐλπίδας φέρω, ὡς ἡ βασιλεία τούτου ἔσται ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν εἰρήνης, καὶ τῶν Ἰσμαηλιτῶν ἀποσόβησις, ἔσται ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ δι' ἔλεον τοῦ ὑπηκόου παντὸς, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἑκατοστῷ εἰκοστῷ κεφαλαίῳ τῶν Παροιμιῶν, « Ἔλεος καὶ ἀλήθεια τηροῦσι τὸν βασιλέα, καὶ στερεωθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ ὁ θρόνος αὐτοῦ. » Ταῦτα μὲν ἔγραψε καὶ πρὸς Ἰνιμπέρτον ταῦτα δὲ ἡμῖν οὐκ ἀργῶς, οὐδὲ ἀκαίρως παρείλη-

[13] I Cor. xv, 10. [14] Prov. xx, 28.

Jacobi Pontani notæ.

(74) Quatuor virtutes a principe requirit, humanitatem in audiendo, lenitatem in reprehendendo, prudentiam sive sapientiam in inquirendo, justitiam in judicando. Humanus, lenis, sapiens, justus sit imperator oportet. Sed nihil tam ei proprium, quam justitia, cujus fruendæ causa videri olim bene moratos reges constitutos ait Herodotus, et ex eodem Cicero II *De offic.* Hanc unam, quia potissima, in Didone regina memorat Ilioneus orator apud Maronem, I *Æneid.* cum ait, Jovem ei dedisse,

Justitia gentes frenare superbas.

(75) Celeberrima sententia Platonis, in primo de republica, et epist. 7, ad Didonis propinquos. Platonis, inquam, principis arcani et doctrinæ, ut ait Cicero epist. 1, lib. I, ad Quintum, ubi eam eidem Quinto fratri suo proponit. Hanc semper in ore habebat imperator M. Antoninus cognomento Philosophus. Spartianus Senera prologo epist. : *A sapientibus sancita est sententia, illud beatum esse regnum, cujus principem contigerit sapientiæ habere studium.*

(76) Pro portione et captu scilicet humanæ naturæ, et quo pacto secundum alia, ita etiam secundum sapientiam qua Deum imitantur, homines dii vocari suo modulo possunt. Vere autem omnis nostra sophia non nisi philosophia est, quod Pythagoras volebat, qui se primus non σοφὸν, sed φιλόσοφον, esse Leonti Phliasiorum tyranno respondit. Et quemadmodum nemo bonus, nisi solus Deus, sic nemo sapiens, nisi solus Deus, idemque sapientiæ dux et emendator.

(77) Per Ismaelitas puto intelligi Turcas, qui cum e Persis oriundi, et Persæ ab Ismaele, non male sic appellantur.

(78) Latina translatio non habet nisi triginta capita. Forsan sectiones nomine κεφαλαίων intelligit, quarum unius libri solent esse quam plurimæ, ut etiam nostræ historiæ erant, quas in capita constrinximus. Scriptum est autem hoc cap. 2.

ται πρὸς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ἵν' ἐπιδείξωμεν ὡς διὰ τῶν εἰς βασιλέα τουτονὶ ἐπαίνων μαρκέσης ἐκωλύθη μὴ Ῥωμαίοις στόλῳ μεγάλῳ ἐπιέναι. Πρότερον γὰρ ἀκούοντες περὶ βασιλέως πολλὰ καὶ δεινὰ πάντες ὁμοίως καὶ οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν δυναστεύοντες ἐπέτρεπον τὴν ἔφοδον τῷ μαρκέσῃ. Ἐπεὶ δὲ τὰ γράμματα ταῦτα ἦκε παρὰ ἀνδρὸς αὐτοῖς ἀξιόχρεω πρὸς πίστιν, οἵ τε ἄλλοι ἀπηγόρευον τὴν ἔφοδον, καὶ αὐτὸς μαρκέσης ἠμβλύνθη τὴν ὁρμήν, οὐ τὴν ἀρετὴν μόνον βασιλέως αἰδεσθείς, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ μέγα τι κατορθοῦν ἀπαγορεύσας, βασιλέως ἤδη τὴν σύμπασαν Ῥωμαίων ἔχοντος ἡγεμονίαν, ὃς ἐν στρατηγίαις μέγαν παρὰ πάντων ἐπυνθάνετο. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐκ τούτων ἐκωλύθη, καὶ διέλυε τὴν στρατιάν.

713 CAPUT III.

Imperator patriarcham salutat, præteritorum admonet cum reprehensione ejus improbitatis. Perversitatem dogmatum ei objicit : ad se provocandi potestatem dat. Synodus in palatio contra patriarcham, ejusque abdicatio, morbus, insania, mors. Disceptatio de surrogando successore. Isidorus eligitur. Ejus laus. Quo eruperit quorumdam monachorum ambitio. Eorum reprehensio. Dolor imperatoris propter dissidium. Isidorus patriarcha ab excommunicatione patriarchica publice imperatorem absolvit.

Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ὁ πατριάρχης Ἰωάννης ἐν **A** βασιλείοις ἔτι ἦν σχολάζων οἶκοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, προσηγόρευέ τε προσηνῶς, ἔπειτα καὶ ἀνεμίμνησκεν ὧν μετὰ τὴν βασιλέως τελευτὴν, πρὶν τὸν πόλεμον κινεῖσθαι διειλέχθη πρὸς αὐτὸν, ὡς μέλλουσί τινες κατ' αὐτοῦ διαβολὰς συῤῥάπτειν, καὶ ὡς ἐδεῖτο αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ κοινῇ λυσιτελοῦντος πᾶσάν ἐπιδείκνυσθαι σπουδὴν, καὶ μὴ ἐᾷν τοὺς συκοφάντας παραπείθειν βασιλίδα, καὶ πόλεμον ἐμφύλιον κινεῖν, ἀλλ' ἀπελαύνειν ὥσπερ κῆρας; καὶ κοινὴν τῆς Ῥωμαίων εὐτυχίας λύμην· καὶ ἐμέμφετο οὐ μόνον, ὅτι μηδὲν ἐνδείξαιτο φρόνημα πρὸς τὰς διαβολὰς αὐτῷ προσῆκον, ἀλλὰ καὶ συνέπραττε τοῖς συκοφαντοῦσι, καὶ τῶν ἄλλων μᾶλλον τὸν πόλεμον αὐτὸς ἐκίνει, σαφέστατα εἰδὼς ὡς καταψεύδεται καὶ συκοφαντεῖ. Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην ἐπακολουθήσασαν ἐκ τοῦ πολέμου συμφορὰν, καὶ τῶν μυρίων αἱμάτων τὰς ἐκχύσεις, καὶ τοὺς ἀνδραποδισμοὺς, καὶ τὰς δημεύσεις, καὶ τὰ δεσμωτήρια, καὶ τὴν κοινὴν πανωλεθρίαν, οἰκτον οὐδένα τῶν ἀπολλυμένων ἐποιεῖτο, οὐδὲ ὑφῆκέ τι τῆς πρὸς αὐτὸν πικρίας ἄχρι τέλους· ἀλλὰ πολλὰ πολλάκις γράφοντος αὐτοῦ καὶ δεομένου παρὰ πάντα τὸν τοῦ πολέμου χρόνον περὶ εἰρήνης, οὐχ ὅτι γε οὐκ ἐπείθετο αὐτὸς, ἢ τῶν λεγομένων ἤθελεν ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ πάντα κάλων ἐκίνει, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπειθε μὴ καταῤῥίπτεσθαι τὸν πόλεμον. Ἔπειτα ἔφασκεν, ὅτι, Ταῦτα μὲν ὡς μὴ προσήκοντα τῷ χρόνῳ νῦν εἴρηται· οὐ γὰρ ἀνειδίζειν αὐτῷ τὴν ἀγνωμοσύνην προῃρημένος νῦν εἶπεῖν, **C** ἀλλ' ἵν' εἰδεῖεν πάντες, ὡς καὶ πρὶν γενέσθαι, πάντων ἀκριβῶς κατασκοπάζοιτο τῶν ἐσομένων ἐκ τῆς τῶν πραγμάτων ἐμπειρίας. Νυνὶ δὲ εἰ μὲν μὴ πρὶν αὐτὸν οἵδε γενέσθαι Βυζαντίου ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων τοῦ θρόνου καθηρεῖτο, περὶ τοιούτων μὲν οὐδεὶς ἂν ἠνώχλει μὴ μένειν ἐπὶ τοῦ προσχήματος. Ἀλλὰ περὶ δογμάτων τῆς διαστροφῆς, ἃ παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐγκαλοῖτο, ἔκρινεν ἂν καὶ κατεψηφίζετο, εἰ ταῖς κατηγορίαις ἁλισκόμενος ἐφαίνετο· εἰ δ' αὖ ἀπέφευγε τὴν δίκην, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πάλιν ἐπὶ τῶν θρόνων εἶναι. Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνηνέχθη, αὐτὸν μὲν μὴ δύνασθαι τῶν ἀρχιερέων καταψηφισαμένων αὖθις ἀνάγειν πρὸς τὸν θρόνον, ἔφασιν δὲ δεδόναι

B Imperator autem, quoniam Joannes patriarcha adhuc in palatio morabatur, eratque vacuus, ipsum adit, placide salutat, in memoriam redigit, quæ post imperatoris obitum ante belli exordia cum eo collocutus sit : futuros nimirum, qui calumnias contra se comminiscerentur, et quomodo eum rogaverit, uti pro justitia communique bono nullo labori parceret, nec ab obtrectatoribus imperatricem corrumpi, bellumque civile excitari patretur, sed eos tanquam pestem Romanæque felicitatis perniciosissimos inimicos abigeret; dabatque crimini, quod non solum excelso animo, quemadmodum decuisset, calumniatoribus non restitisset, sed cum minime nesciret, se mentiri et calumniari, tamen eos insuper adjuvisset, et classicum bello movendo ipse præ aliis cecinisset. Illud vero esse horribile, quod post tantam calamitatem e bello profectam, post cædes innumerabiles, post tot mortales in servitutem abreptos, post bonorum publicationes, carceres, commune extremumque exitium nulla pereuntium miseratione captus sit, neque de acerbitate in ipsum usque ad finem quidquam remiserit, sed quamvis toties ipse multumque scripserit, et quandiu bellum fuit, pacem oraverit, non modo adduci eo non potuerit, aut quæ dicerentur audire voluerit, verum omnibus nervis contenderit, et alios ad idem impulerit, ne bello finis adderetur. Sed hæc ut tempori aliena omittamus, inquit; non enim ista dixi, ut tibi scelus tuum exprobrarem, verum ut omnes scirent, ne futura omnia antequam fierent, rerum usu doctum conjectasse. Nunc nisi ante meum ingressum Constantinopolim sede tua motus esses ab episcopis, de his nemo tibi molestiam exhibuisset, quominus prætexeres quod prætexebas. Quod autem ad prava dogmata attinet, quorum te episcopi coarguunt, ego quoque te calculo meo condemno, si convincare. Sin absolvare, **714** nihil impediet, quin thronum tuum recipias. Quoniam vero te ab episcopis exauctorari contigit, ego te in sedem restituere non possum. Tamen ad me provoces licet, neque arbitro ad objecta respondeas (79). Patriarcha imperatoris

Jacobi Pontani notæ.

(79) Nescio qui in causa ecclesiastica imperator potuerit esse judex. Constantinus quidem Magnus episcopos litis suas inter se dijudicare jussit, sed arbitrium interponere noluit. Sed ut ante monui

erga se mansuetudinem benevolentiamque cernens, propemodum somniare se putabat, propter rerum eventum inopinatum videlicet. Inusitatum enim mortis genus, et omnia summa ludibria, supremasque contumelias sibi patiendas suspicabatur, dum perpenderet, quam multa belli tempore in eum nefarie deliquisset. Deinde jam meliore spe subnixus, et e timore quo tenebatur recreatus, imperatorem de lenitate injuriarumque oblivione prædicabat oppido, agebatque gratias impense, quod sui misertus, ignovisset. Petebat autem tempus ad deliberandum, quid episcopis respondendum esset, si causam suam tueri vellet; quod ei imperator concessit. Tertio post die ad eum regressus, perblandis ac festivis sermonibus eum exhilarans, etiam de judicio percunctabatur, velletne causam suam agitari. Patriarchà rursum affatim imperatorem laudare, et judicium sibi optatum affirmare; etenim crimina se diluturum. Imperator ejus petitionem episcopis statim significat, suaque sententia ut justam confirmat, id quod episcopis quoque perplacere videbatur, affirmantibus nec sibi probari patriarcham throno depelli, nisi perversam doctrinam et ab orthodoxa religione valde discrepantem sectari ostenderetur; præfigebantque diem, quo omnes in palatium coacti, in ejus dogmata inquirerent. Qui ubi illuxit, episcopi, et monachorum præcipui, aulicorumque procerum lectissimi conveniunt. Vocatur patriarcha; differt et se venturum negat. Iterum ac tertium pro more vocatus, judicium semper detrectat. Episcopi decretam exauctorationem, juxta Patrum de his rebus sanctiones, ratam faciendam constituunt. Non permittens imperator, ipse patriarcham adit; quærit num ad causam dicendam velit occurrere. Quo aperte, etiam illo præside, judicium repudiante, episcopi consensu abdicationem ejus in litteras redigunt, et de dogmatis tomum edunt, in quo confitentur omnes, Acindynum ejusque cœtum (quibuscum et patriarchæ Joanni, eadem sentienti, consuetudo fuerit, **715** quocirca et sede sua dejectus sit) prave atque impie de religione sentire, Palamam autem cum suis similibus (*l*) divinorum theologorum placitis consentanea et sapere et profiteri. Tali modo Joannes patriarcha throno ejectus est, etiam antequam Byzantium intraret imperator. Nec vero quiescebat, sed cum ecclesiasticis quibusdam, et episcopis, ac privatis conspirans, iterum turbas commovebat, et jactare

πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ βούλοιτο ποιησόμενον ἀπολογίαν ἐπ' αὐτοῦ τῶν κατηγορουμένων. Ὁ δὲ τὸ τοῦ βασιλέως πρασηνὲς καὶ τὴν εὐμένειαν τὴν πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, μικροῦ μὲν ἐδόκει ὀνειρώττειν διὰ τὴν παρ' ἐλπίδας τῶν πραγμάτων ἔκβασιν. Καινόν τινα γὰρ ὑπενόει θανάτου τρόπον ὑπωστήσεσθαι, καὶ πᾶσαν ἐρεσχελίαν καὶ ὕβρεως ὑπερβολὴν ὑπομενεῖν, τὴν ἀτοπίαν ἐνθυμούμενος τῶν εἰργασμένων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὸν πόλεμον. Ἔπειτα δὲ ἤδη χρηστοτέρων τῶν ἐλπίδων ἐπιβάς, καὶ ἀναπνεύσας ἐκ τῶν κατεχόντων φόβων, βασιλέως μὲν τῆς ἡμερότητος καὶ τῆς ἀμνηστίας τῶν κακῶν ὑπερηύχετο πολλὰ, καὶ μεγάλας ὡμολόγει χάριτας τῆς συμπαθείας καὶ τῆς συγγνώμης ἧς παρέσχετο. Ἤτειτο δὲ χρόνον πρὸς διάσκεψιν, εἰ βούλοιτο ἀντικαθίστασθαι τοῖς ἀρχιερεῦσι πρὸς τῶν κατηγορουμένων τὴν ἀπολογίαν, καὶ παρέσχετο ὁ βασιλεύς. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ μετ' ἐκείνην, πάλιν πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, λόγοις τε ἀνεκτᾶτο πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν καὶ χάριεν κεκτημένοις, καὶ περὶ τῆς δίκης ἐπανήρετο, εἰ βούλοιτο πρὸς τὴν ἐξέτασιν χωρεῖν. Ὁ δὲ αὖθίς τε ὑπερηύχετο πολλὰ, καὶ τὴν δίκην ἔφασκεν αὐτῷ κατὰ γνώμην εἶναι· ἀπολύσεσθαι γὰρ τὰ ἐγκλήματα πρὸς ἐκείνην καταστάς. Αὐτίκα τε ὁ βασιλεὺς τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐδήλου τὴν ἀξίωσιν τοῦ πατριάρχου, ἐπεψηφίζετό τε ὡς δικαία εἴη ἡ ἀξίωσις· ἐδόκει δὴ καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσι μάλιστα ἡ δίκη φίλη· ἰσχυρίζοντο γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς κατὰ γνώμην εἶναι ἐξάγεσθαι τοῦ θρόνου τὸν πατριάρχην, εἰ μὴ ἐλέγχοιτο δόγμασι προσέχειν διαστρόφοις, καὶ πολὺ τῶν ὀρθοδόξων παραλλάττουσι, καὶ συνετίθεντο ἡμέραν, ἐν ᾗ πάντας ἐν βασιλείοις ἔδει γενομένους τῶν δογμάτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἡ προθεσμία ἦκει, παρῆσαν μὲν οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ τῶν μοναχῶν ὅσοι μάλιστα ἐν λόγῳ ἦσαν, καὶ τῶν συγκλητικῶν οἱ μάλιστα ἐπιφανεῖς. Ἐκαλεῖτο δὲ ἐπὶ τὴν δίκην ὁ πατριάρχης· ὁ δὲ ἀνεβάλλετο μὴ ἥξειν φάσκων. Δὶς δὲ καὶ τρὶς γενομένης τῆς μηνύσεως κατὰ τὸ ἔθος, ὁ μὲν ὁμοίως ἐν πάσαις ἀπείπατο τὴν δίκην. Τοῖς δὲ ἀρχιερεῦσιν ἐδόκει τὴν ἐψηφισμένην καθαίρεσιν ἐπικυροῦν κατὰ τοὺς περὶ τούτων κειμένους τῶν Πατέρων νόμους. Βασιλεὺς δὲ οὐκ εἴα, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ παραγενόμενος, ἐπυνθάνετο πατριάρχου, εἰ μὴ βούλοιτο χωρεῖν πρὸς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατηγορημένων. Ἐπεὶ δὲ φανερῶς καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἀπηγόρευε τὴν δίκην, τήν τε καθαίρεσιν ἐκείνου ἐγγράφως ἐποιοῦντο οἱ ἀρχιερεῖς πάντες ἐπιψηφισάμενοι ὁμοίως, καὶ τόμον περὶ τῶν δογμά-

mus, Græci imperatoribus suis adulantes, nimis magnam eis auctoritatem concesserunt. Qui exemplum nominatim quærit, legat Balsamonem in canonem 69 synodi sextæ in Trullo.

Jacobi Pontani notæ.

Jacobi Gretseri notæ.

(*l*) De controversia Barlaami, Acindyni et Palamæ copiose egimus ad finem libri secundi, quo lectorem redire cupimus, quoties Cantacuzenus Palamam ejusque asseclas, tanquam recte sentientes, prædicat et extollit. Omisimus eo loco hanc synodum adversus Acindynum occasione Joannis patriarchæ coactam. Quæ si ad reliquas adjungatur, jam sex synodos super controversia de lumine Thaborio et distinctione essentiæ actionisque divinæ habebimus. Quinque quidem, quarum ipse Cantacuzenus meminit, et aliam, cujus lib. II testem laudavimus Davidem monachum in sua Relatione de disceptatione Barlaami et Palamæ.

των ἐξετίθεντο, ἐν ᾧ πάντες συνωμολόγουν, ὡς Ἀκίνδυνος μὲν καὶ ἡ περὶ αὐτὸν φατρία, οἷς καὶ ὁ χρηματίσας πατριάρχης Ἰωάννης ὠμοφρόνει, διὸ καὶ καθηρέθη τοῦ θρόνου, ἐχθέσμως καὶ κακῶς περὶ τὰ θεῖα δόγματα φρονοῦσι, Παλαμᾶς δὲ καὶ ὅσοι τῶν ὁμοίων ἔχονται, ἀκόλουθα τοῖς θεοσόφοις θεολόγοις καὶ λέγουσι, καὶ φρονοῦσιν. Οὕτω μὲν οὖν ὁ πατριάρχης Ἰωάννης ἐκβέβλητο τῶν θρόνων, καὶ πρὶν βασιλέα τὸν Καντακουζηνὸν ἦκειν εἰς Βυζάντιον. Οὐ μὴν ἡσύχασε μετὰ τὴν ἐκβολήν, ἀλλὰ τῶν τῆς Ἐκκλησίας προσεταιρισάμενός τινας, καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἰδιωτῶν, αὖθις ἐθορύβει, καὶ ἠδικῆσθαι διετείνετο περὶ τὴν δίκην, καὶ τῶν καθελόντων ἀρχιερέων κατεβόα· ὅθεν πάντες προσελθόντες βασιλεῖ πλὴν οἱ ἐκείνῳ συνείποντο, ἠξίουν Βυζαντίου ἐκβληθῆναι, ὡς οὕτω παυσαμένης κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν στάσεως καὶ ταραχῆς. Ἐδόκει δὴ κἀκείνῳ τὴν στάσιν τοῦτο λύσειν. Καὶ ἐπέμπετο εἰς Διδυμότειχον. Οὐ πολὺ δὲ ὕστερον τὴν τοσαύτην μεταβολὴν οὐκ ἐνεγκών· ἐκ γὰρ ἄκρας εὐτυχίας εἰς τοὐναντίον ἅπαν ἡ μεταβολὴ ἐκείνῳ περιέστη· πρῶτα μὲν ἐνόσησεν, ἔπειτα ἐξέστη καὶ τῶν φρενῶν, οὐ μὴν καθάπαξ· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ σωφρονῶν, αὖθις τοῦ καθεστηκότος ἐξεφέρετο. Ἃ δὴ πυθόμενος ὁ βασιλεὺς, αὖθις αὐτὸν ἐκέλευεν εἰς Βυζάντιον ἐπανάγειν, ὥστ' ἐπιμελείας τυχεῖν παρὰ τῶν ἰατρῶν· ἐπανελθὼν δὲ, οὐκ ἀντέσχεν ἐπιπλεῖστον· ἀλλ' ὑπὸ τῆς νόσου καὶ τῆς λύπης κατεργασθείς, ἐτελεύτησε μετὰ μικρόν. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον. Τότε δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν καθαίρεσιν ἐκείνου λόγος ἦν πολὺς περὶ τοῦ προστησομένου τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες εὐθὺς οὐδένα ᾤοντο δικαιότερον εἶναι Παλαμᾶ ἀνάγεσθαι ἐπὶ τῶν θρόνων, οὐ διὰ τὴν ἀρετὴν μόνον καὶ τὴν κατὰ τὸν βίον φιλοσοφίαν, καὶ τὴν περὶ τὰ θεῖα δόγματα ἀκρίβειαν καὶ ἐμπειρίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ φανερῶς εὐθὺς ἐξαρχῆς πρὸς τοὺς πεπολεμηκότας ἀντέστη βασιλεῖ, φάσκων ἀδίκως καὶ τῶν κοινῶν ἐπὶ φθορᾷ καὶ λύμῃ τὸν πόλεμον κεκινηκέναι, δι' ἃ καὶ δεσμωτήριον οἰκεῖν κατεκρίθη ἄχρι τέλους ἀπαρχῆς. Τοῖς ἀρχιερεῦσι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις λογάσι τῶν μοναχῶν πολλὴ ἦν ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ πράγματος. Πολλοὶ γὰρ καὶ τῶν λογιωτέρων, καὶ μάλιστα ἀξίων λόγου κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον ὑπὲρ βασιλέως, οἱ μὲν ἐν ταῖς οἰκίαις καθειρχθέντες, ἕτεροι δὲ ἐν δεσμωτηρίοις, καὶ ἄλλοι ἑτέροις τρόποις κακωθέντες, πάντες ἤλπιζον ἀμοιβὴν αὐτοῖς τῶν πόνων ἔσεσθαι τὸν θρόνον· καὶ τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἕκαστος προὐτίθει. Συνορῶν δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν φιλονεικίαν, καὶ στοχαζόμενος ἀναφυήσεσθαί τινα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ στάσιν ἐκ τῆς οὐ καλῆς ταύτης ἔριδος, ἐσκέψατο μηδὲν ποιεῖν παρ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι τὴν αἵρεσιν τοῦ προστησομένου ἐπιτρέπειν. Συμφωνήσαντες δὲ οἱ πλείους εἵλοντο Ἰσίδωρον, ἄνδρα ἀγαθὸν τοὺς τρόπους καὶ ἐπιεικῆ, καὶ πρὸς ἁγιωσύνην μάλιστα ἔχοντα εὐφυῶς, καὶ περὶ λόγους καὶ ἀκρίβειαν δογμάτων κάλλιστα ἐξησκημένον. Καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτίκα ἐπεψήφιζε τὴν ἐκλογήν, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ἐχειροτονεῖτο. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες

A perseverabat; sibi in judicio factam injuriam: vociferans contra episcopos, qui ei patriarchatum abrogaverant. Quamobrem omnes, exceptis tribus ejus asseclis, ad imperatorem adeuntes petunt, ut Byzantio pellatur, ita a seditione et tumultu Ecclesiam conquieturam. Imperatori ob seditionem componendam similiter visum est faciendum. Ergo Didymotichum illum misit. Qui non diu post tantæ mutationis impatiens (a summo enim felicitatis gradu ad imam miseriam præcipitatus erat), primum quidem morbum contraxit; postmodum e potestate exivit, quanquam non simul et semel; interdum enim recepta mente, rursum de ea deturbabatur. Quod audiens imperator eum Byzantium reverti, et a medicis curari præcepit. Reversus, non diu duravit, sed morbo et cruciatu animi consumptus, decessit. Sed hæc postea acciderunt. Tum vero eo exauctorato, de alio in ejus locum sufficiendo mox sermones vulgo serebantur. Alii igitur omnes neminem opinabantur Palama throno magis idoneum, non ob virtutem tantummodo ac religiosum vitæ institutum, divinorumque dogmatum accuratam cognitionem atque usum, sed quod insuper jam inde ab initio imperatoris hostibus palam adversatus ac testatus esset, inique et cum reipublicæ labe atque exitio bellum moveri. Quare a principio usque ad finem carcerem habitavit. Episcopi vero et honoratiores de monachis vehementer in eo negotio disputabant. Multis siquidem et eruditioribus, et ante alios venerabilibus, per tempus belli pro imperatore his quidem in ædibus conclusis, his in carcere, et aliis alia ratione afflictis, patriarchicam sedem sibi suorum laborum præmium singuli promisorant, et quilibet sibi præ cæteris suffragium dabat. Quam contentionem parum liberalem animadvertens, seditionemque inde in Ecclesia suborituram prospiciens imperator, nihil per se facere, sed electionem patriarchæ episcopis liberam relinquere statuit. **716** Plures uno animo Isidorum eligunt, virum probatis moribus, ac mitem, et ad omnem sanctimoniam natum, atque in litterarum disciplinis et recondita dogmatum scientia perfectum. Imperator electionem approbat, nec multo post consecratur. Et cum cæteri quidem, nullo excepto, illi subesse non nollent, qui prius sedem sibi desponderant, se præteritos non concoquebant; tandemque amore dominandi eo nequitiæ devenerunt, ut cum non haberent, quomodo imperatorem et episcopos, a quibus se despectos rebantur, ulciscerentur, inter sectatores Acindyni nomina darent, seque ipsos cum alia multitudine ab Ecclesia abrumpentes, vehementer illam deformarent, cum paulo ante eadem de causa Joannem throno submovissent. Et qui tutores dogmatum longe primi videbantur, quod præteriti essent, repente mutati, eorum facti sunt vindices, quorum fuerant accusatores. Hæc jure quispiam ei tribuerit, qui ab orbe condito communis humani generis inimicos

exstitit. Oportebat enim viros illos prudentes atque in primis honorabiles, si non aliud, illud saltem cogitare, cum essent multi, qui ad hujus officii procurationem apositi haberentur, unum proferri necessarium fuisse, qui regeret, reliquos autem regi. Nunc ambitione nimia cæcati, semetipsos prorsus retro agentes, ignominia maxima et naufragio circa fidem seque aliosque non paucos involverunt. Sed hæc aliquanto post enucleatius, sicut evenerunt, explicabuntur. Imperator cognoscens, quo pacto se ipsos a reliquo Ecclesiæ corpore præcidissent, ferebat ægerrime, et dolebat, non propter dissensionem duntaxat, qua ab aliis in germana fidei doctrina differebant, sed quod simul amici erant proque illo, bello durante, multa perpessu aspera exhauserant: quos, quanquam præcipua patriarchatus dignitate frustratos, nihilo minus donis ac beneficiis remunerandos existimabat, quantum posset. At illi injuriæ memoria semel acti præcipites, quod patriarchico throno dignati non erant, nullo prætorea præmio labores ac studia sua erga imperatorem compensari posse arbitrabantur, simulque ab illo et a veritate se abstrahentes, ipsum maledictis lacerabant, et hanc scendalo patrocinantes, corrumpebant, Barlaami et Acindyni falsa dogmata per vestigia insequentes. Isidorus porro patriarcha brevi post inaugurationem, etiam alios episcopos secum habens, **717** quotquot adfuerant, dum ipso belli initio Joannes patriarcha in Joannem Cantacuzenum, præter omne jus fasque, devotionis carmen pronuntiaret, eosdem, inquam, secum habens, in ambonem qui dicitur ascendens, quo clarius ab omnibus exaudiretur, anathematismum præsente populo rescidit, tametsi ipse Joannes, ut imperator occupato Byzantio ad eum venit, coram multis eumdem antiquarat. Nihilo minus Isidoro id ipsum ad majorem securitatem iterato fieri complacitum fuit.

A τὸ ὑπ' ἐκείνῳ ξστεργον τετάχθαι, ὅσοι δὲ αὐτοῖς προεμνηστεύοντο τὸν θρόνον, ἐδυσχέραινον περιορώμενοι, καὶ τέλος εἰς τοσοῦτον ἐξήχθησαν ὑπὸ φιλαρχίας ἀτοπίας, ὥστε οὐκ ἔχοντες, ἢ χρὴ ἀμύνεσθαι βασιλέα, καὶ τοὺς περιϊδόντας ἐπισκόπους, τῇ τῶν τὰ Ἀκινδύνου φρονούντων μερίδι ἐπέδωκαν ἑαυτούς, καὶ ῥῆγμα μέγα κατεσκεύασαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, σφᾶς αὐτούς τε καὶ πλῆθος ἄλλο ἀπορρήξαντες, οἱ μικρῷ πρόσθεν Ἰωάννην τῶν αὐτῶν τούτων ἔνεκα τῶν θρόνων ἐκβαλόντες, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα δοκοῦντες εἶναι προστάται τῶν δογμάτων, μεταβαλόντες ἐξαίφνης διὰ τὸ ἠμελῆσθαι, καὶ ὧν κατηγόρουν γενόμενοι ἐκδικηταί. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῷ ἐξαρχῆς πολεμίῳ κοινῷ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἄν τις προσλογίζοιτο δικαίως. Ἔδει γὰρ ἐκείνους συνετούς τε ὄντας καὶ πολλοῦ ἀξίους λόγου, εἰ μή τι ἄλλο, ἀλλ' ἐκεῖνο πάντως ἐννοεῖν, ὡς πολλῶν ὄντων τῶν δοκούντων ἀξιόχρεων πρὸς προστασίαν, ἕνα προβεβλῆσθαι ἦν ἀνάγκη, τοὺς λοιποὺς δὲ ἄγεσθαι. Νυνὶ δ' ἐπιτρέψαντες ἑαυτοὺς καθάπαξ ἀκρισίᾳ δόξης κενῆς, ἐπιθυμίᾳ, ἀδοξίᾳ τε μεγίστῃ, καὶ ναυαγίῳ περὶ τὴν πίστιν σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους περιέβαλον. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον εἰρήσεται ὀλίγῳ βέλτιον, καθὼς ἐν τοῖς πράγμασι συνέβη. Τότε δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν διάστασιν ἰδὼν τῶν διατεμόντων ἑαυτοὺς τοῦ λοιποῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἦχθετο μὲν οὐκ ἀνεκτῶς, καὶ ἐλυπεῖτο, οὐ μόνον τῆς διαφορᾶς ἕνεκα, ἣν διεφέροντο πρὸς τοὺς λοιποὺς περὶ τῶν ὀρθῶν τῆς πίστεως δογμάτων, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν φίλων ἦσαν, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ πολλὰ ἀνασχομένων δυσχερῆ κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, οὓς ᾤετο εἶναι δεῖν πολλαῖς ἀμείβεσθαι εὐεργεσίαις, καὶ εὖ ποιεῖν τὰ δυνατά, εἰ καὶ τῆς πρώτης ἀπετύγχανον ἀξίας. Οἱ δὲ καθάπαξ ἀπαχθέντες τῇ μνησικακίᾳ, ὅτι μὴ τῶν πατριαρχικῶν ἠξίωντο θρόνων, οὐδὲν ὤοντο ἕτερον ἔσεσθαι ἀντίρροπον πρὸς τοὺς πόνους, καὶ τὴν ὑπὲρ βασιλέως σπουδήν· ἀλλὰ καθάπαξ ἑαυτοὺς βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας ἀποστήσαντες, ἐκεῖνόν τε ἔλεγον κακῶς, καὶ τὴν ἀλήθειαν διέφθειρον, τῷ ψεύδει συνηγοροῦντες, καὶ τοῖς Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου διαστρόφοις δόγμασιν ἑπόμενοι κατ' ἴχνος. Ἰσίδωρος δὲ ὁ πατριάρχης, ὀλίγῳ μετὰ τὴν χειροτονίαν ὕστερον, καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἀρχιερέων ἔχων, ὅσοι παρῆσαν τηνίκα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου μάλιστα Ἰωάννης ὁ πατριάρχης κατὰ βασιλέως τοῦ Καντακουζηνοῦ ἐξεφώνει τὸν ἀφορισμὸν παρὰ πάντα τοῦ δικαίου λόγον καὶ προσήκοντα, τοὺς αὐτοὺς δὴ καὶ οὗτος ἔχων, ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος λεγομένου ἀναβάς, ἵνα μᾶλλον διὰ πάντων εἰσηκοῖτο ἡ φωνή, τὸν ἀφορισμὸν διέλυε πάντων ἀκουόντων· καίτοι καὶ Ἰωάννης αὐτὸς, εὐθὺς μετὰ τὸν βασιλέα Βυζαντίου κεκρατηκέναι, ἐπεὶ πρὸς ἐκεῖνον παρεγένετο, ἔλυε καὶ αὐτὸς πολλῶν ἀκουόντων τὸν ἀφορισμόν. Ἀλλ' ὅμως ἐδόκει καὶ αὐτῷ Ἰσιδώρῳ τὰ ἴσα πλείονος ἕνεκα ἀσφαλείας πράττειν.

Orchanes gener socerum imperatorem cum tota familia invisit. Potatur. Imperator cum filia et Orchanis filiis Constantinopolim redit. In Blachernis tem, lo Deipara iterum coronatur. Cur secundo coronatus. Uxor juncta Joanni imperatori. De ruinis templi Sanctæ Sophiæ, et instauratione. Urbes post fœdus abiatæ a Crate repetuntur; cui reddere nolenti bellum fit, accersitis ab Orchane genero Persarum auxiliis. Eorum latrocinia, et inde tristitia imperatori.

Orchanes imperatoris gener, posteaquam socerum Byzantio potitum totum jam imperium Romanum, quantum esset, certo possidere didicit, cum tota domo Scutarium (ut ab indigenis vocitatur) e regione Byzantii situm (80) victoriam gra-

Ὀρχάνης δὲ ὁ βασιλέως γαμβρὸς, ἐπεὶ ἐπύθετο βασιλέα κεκρατηκότα Βυζαντίου, καὶ πᾶσαν ἤδη τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἔχοντα βεβαίως, πανοικεσίᾳ ἦλθε πρὸς τοῦ Βυζαντίου τὴν περαίαν, ὃ Σκουτάριον ἐγχωρίως ὀνομάζεται, συνηθησόμενος ἐπὶ τῇ

Jacobi Fontani notæ.

(80) A militum scutariorum statione sic dictum scribitur. Quidam putant olim dictam Chrysopolim.

νίκη· καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτίκα τριήρεσιν ἐπεραιοῦτο πρὸς αὐτόν· καὶ ἐφ' ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις συνήδοντο ἀλλήλοις, θήραις σχολάζοντες καὶ πότοις καὶ φιλοτησίαις. Συνήθιον δὲ βασιλεὺς μὲν καὶ Ὀρχάντης ὁ γαμβρὸς ἐπὶ τραπέζης τῆς αὐτῆς, οἱ υἱοὶ δὲ τέτταρες ὄντες ἐξ ἑτέρων γυναικῶν αὐτῷ γεγενημένοι ἐφ' ἑτέρας οὐ μακρὰν τῆς βασιλέως, τῶν ἐπιφανῶν δὲ Περσῶν οἱ ἄλλοι καὶ Ῥωμαίων, ἐπὶ ταπήτων ἦσαν ἀνακεκλιμένοι πρὸς τὸ ἐσθίειν, ὅσον ὁρᾶσθαι ὑπὸ βασιλέως. Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἱκανὸν συνήσθησαν ἀλλήλοις, Ὀρχάνης μὲν ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου· βασιλεὺς δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς Θεοδώρας τῆς Ὀρχάνη γυναικὸς, ἑπομένων καὶ τῶν Ὀρχάνη παίδων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς οἰκίας εἰς Βυζάντιον ἀνέστρεφεν· ἡ συγγενομένη βασιλίδι τῇ μητρὶ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις, ἔπειτα ἀνέστρεφεν εἰς τὴν Βιθυνίαν μετὰ τῶν υἱῶν Ὀρχάνη καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἑφεπομένων εὐεργετηθέντων φιλοτίμως παρὰ βασιλέως τοῦ πατρός. Τρίτῃ δὲ ἐπὶ δέκα Μαΐου ἑσταμένου ἦρος τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ τῆς Θεομήτορος τεμένει τῶν Βλαχερνῶν, βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ὑπὸ Ἰσιδώρου τοῦ πατριάρχου ἐστέφθη αὖθις, Ἄννης τε τῆς βασιλίδος παρούσης καὶ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ γαμβροῦ. Καὶ πάντα ἐτελεῖτο τὰ νενομισμένα ἐν τῇ ἑορτῇ, οὐδενὸς παραλειφθέντος. Ἔπειτα καὶ αὐτὸς Εἰρήνην ἔστεφε τὴν βασιλίδα κατὰ τὸ ἔθος· καὶ εἰς τὰ βασίλεια ἐπανελθόντες, πότους καὶ φιλοτησίας, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐξεπλήρουν, ὅσα φαιδρύνειν οἶδε τὴν ἑορτήν· καίτοι γε αὐτῆς ἐν Ἀδριανουπόλει ὑπὸ Λαζάρου τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων πατριάρχου πρότερον ἐστέφθη, καὶ ἀπέχρησεν ἂν ἡ τοῦ ἁγίου μύρου χρίσις ἐκείνη παρ' οἷς φρονοῦσιν· ἵνα δὲ μηδεμία εἴη πρόφασις τοῖς ὑβρισταῖς, ὡς ἄρα μὴ ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῶν βασιλέων ἔθος ἔστεπτο, καὶ τὸ δεύτερον αὖθις ἐτελεῖτο. Ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ ἀπ' ἐκείνης, κατὰ τὴν Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης μνήμην τῶν μεγάλων βασιλέων, καὶ οἱ τοῦ νέου βασιλέως ἐτελοῦντο γάμοι ἐν τῷ αὐτῷ τεμένει τῆς Θεομήτορος τῶν Βλαχερνῶν. Ὁ γὰρ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας κάλλει τε καὶ μεγέθει τοὺς ἁπανταχοῦ νικῶν, καὶ ὥσπερ τι κοινὸν ἄγαλμα τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ὢν, καὶ δεῖγμα τῆς μεγαλουργίας, καὶ τῆς περὶ τὰ καλὰ φιλοτιμίας, ἔτει ἑνὶ πρότερον ἢ Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα τὸ Βυζάντιον ἑλεῖν, σεισμῶν ἐξαισίων γενομένων κατηνέχθη, οὐ καθάπαξ, ἀλλ' ἥ τε πρὸς τῷ βήματι μεγάλη στοὰ, καὶ τῆς ὀροφῆς οὐκ ὀλίγον, ὑπὲρ δύο μοίρας ἀπολειφθείσης. Διὸ καὶ αἱ τῶν βασιλέων τελεταὶ ἐν Βλαχέρναις ἐτελοῦντο· ἐκεῖσε πρότερον

A tulaturus advenit. Ad quem extemplo imperator triremibus trajecit, diebusque non paucis venationibus et symposiis vacantes collætati sunt. Ad eamdem porro mensam imperator et Orchanes gener, filii quatuor ex prioribus suscepti uxoribus ad aliam non longe accumbebant; cæteri illustres Persæ et Romani in eorum conspectu super stratis tapetibus discumbebant (81). Ubi se diu mutuo delectarunt, Orchanes quidem in castris seu classe (82) remansit; imperator cum filia Theodora Orchanis conjuge sequentibus ejusdem filiis, reliquisque domesticis Byzantium se recepit; illi cum matre et sororibus triduum versata, postea in Bithyniam cum privignis et comitibus honorifice a patre donatis rediit. Tertio Idus Maias eodem-
B vere in templo Dei Genitricis in Blachernis imperator Cantacuzenus ab Isidoro patriarcha denuo, Anna imperetrice et Joanne imperatore præsentibus, coronatus est, servatis omnibus quæ illo tam festo die servari moribus receptum est. Mox et ipse Irenem conjugem pro consuetudine coronavit: reversique in palatium, **718** quæcunque ad hilaritatem diei pertinere possent, iis se dederunt. Et qua quam Adrianopoli antehac a Lazaro patriarcha Hierosolymitano corona exornatus esset, sufficisseque apud veros prudentes illa sacra unctio, tamen ne obloquentoribus sermonem daret, quod non Byzantii secundum imperatorum so-
C lemne coronam accepisset, iterum coronari placuit. Octavo autem die ab illo, id est duodecimo Kalendas Junias, qui dies Constantini et Helenæ clarissimorum imperatorum memoriæ consecratus est, in eodem templo Deiparæ in Blachernis juniori imperatori uxor tradita est. Nam Sophiæ templum, elegantia ac magnitudine quæcunque templa orbis terrarum superans (83), et veluti quoddam commune Romani imperii decus atque ornamentum, magnificæque structuræ et ambitiosi cujusdam studii pulcherrime ædificandi specimen, anno antequam Cantacuzenus Byzantium caperet immani terræ motu conciderat: non illud quidem totum, sed magna porticus una cum tabernaculo, et tecti partes plus duæ. Ideirco sacra et
D cæremoniæ imperatorum in Blachernis, ut quondam, peragebantur. Magnam itaque porticum et tabernaculum imperatrix Anna, Phaseolato operis præfecto instauravit, superiora cum tecto post Cantacuzenus refecit; cæteramque templi vetustatem in marmore et tesselato opere positam curæ

Jacobi Pontani notæ.

(81) Mos Barbaro um discumbendi etiam hodie. Occurrit locus ex I Æneid. de convivio Didonis:

Jam pater Æneas, et jam Trojana juventus
Conveniunt, stratoque super discumbitur ostro.

(82) In navibus. Catachresis, ut rursum infra, cap. 30, ubi plura dicentur.

(83) De hoc eodem tam celebri templo Nicetas in Alexio Comneno. Manuelis filio, ægre ferens ædibus pollutum esse a Christianis, cum Salomonium templum Titus imperator Deum reveritus vinacti profanare non ausus esset, *Qui tandem, inquit, a religiosis et Christianis huic pulcherrimo et plane divino templo habendus non fuit, quod omnino Dei manibus fabricatum est, primum ac postremum opus pulcherrimum atque inimitabile, neque in terris aliud, quam orbis quidam cælestis exstitit?* Idem in narratione de rebus post urbem a Latinis captam gestis: *Nunquid templum amplissimum et divinissimum unquam posthac te videbo, cælum terrenum, solium gloriæ Dei, Cherubice currus, firmamentum alterum, fabricam manuum Dei annuntians, spectaculum et opus singulare, firmum universæ terræ decus?*

habuit. Verum Palæologus deinde solus imperator, quod deerat explevit, manumque extremam imposuit. Subserviebant autem imperatoribus in hac præclara æmulatione Asiras magnus stratopedarcha, vir in primis spectatus et architectus insignis, et cum eo ex Latinis imperatori subjectis Joannes Peralta nominatus. Sed hæc posterius contigerunt. Tunc ergo, ut docebam, quoniam magnum illud mundi miraculum et decantata ædes ruinæ erant, rerum elegantium studiosis lacrymabiles, in Blachernis in Dei Matris, sub Isidoro patriarcha, Helena imperatoris Cantacuzeni filia Joanni imperatori in manum convenit : qui et ipse a Joanne patriarcha ante coronatus, uxorem suam usitato more coronavit. Et indulgebatur epulis ac plausibus, exercebatque ferias populus, ut videlicet nuptiis imperatoriis decorum erat. Imperator domi rebus probe constitutis ad hostes externos sese convertit, et ad Cralem missis oratoribus, amplas ei gratias egit **719** de honore ac studio, quibus præsentem prosecutus fuisset, quo tempore homophylorum arma pertulisset, sequo, ubi occasio inciderit, jure ac merito factis responsurum; si tamen fœdera salva manerent, quibus ab utrocunque violatis alterum vindicem propterea in vitio ponere, haud æquum esse; nullam quippe obstare legem, quin, qui læsus est, ab eo qui læsit injuriam persequatur, postulabatque urbes post fœdus sancitum Romano imperio ademptas restitui : sic enim in juramentis scriptum exstare. Namque non solum Pheras, et alia Macedoniæ oppida atque castella, præter Thessalonicam occuparat, sed Berrhœotarum quoque potentissimos pecunia et pollicitationibus magnis corruptos eo pertraxerat, ut exacto Manuele imperatoris filio urbem sibi addicerent : quod sane molestia afficiebat imperatorem non mediocri. Manuel itaque apud Joannem Angelum consobrinum in Thessalia degebat. Crales audita legatione nihil juste obtendere poterat; et juramenta sic concepta esse non ibat ille quidem inficias, oppida tamen reddere nolebat, sed ad prætextus et excusationes ineptas confugiebat. Imperator iterata legatione postulat, ut sibi urbibus ex juramentis cedat; si abnuget, bellum ei denuntiat, et orat futuras cædes ac servitutes ne sibi ascribat; opibus enim Romanis civili bello fractis ac debilitatis se Barbarorum auxiliis vel nolentem usurum. Quæ ut expendat, et quo facto opus sit, faciat, se hortari. Cum nec post alteram legationem præstaret Crales, quod debebat, imo potius cæteras urbes obsideret, imperator Orchanem generum subsidium poposcit : veneruntque Barbarorum supra decem millia, ducentibus Sulimano cum fratribus Orchanis filiis. Mittit una imperator etiam Matthæum filium Romano agmini præpositum, et citra maleficium transitis Romanorum finibus, Triballos devastare jubet. At Barbari ubi tantum Mygdoniam per munitionem, quæ juxta Christopolim est, pervε᾽ωθός. Τὴν μὲν οὖν μεγάλην στοὰν μετὰ τοῦ βήματος ἡ βασιλὶς ἀνήγειρεν αὖθις Ἄννα, Φακεωλάτον ἐπιστήσασα τῷ ἔργῳ· τὸ ἐπέκεινα δὲ μετὰ τῆς ὀροφῆς βασιλεὺς ὕστερον ἀνέστησεν ὁ Καντακουζηνός, καὶ τῆς ἄλλης ἐπεμελήθη τοῦ τεμένους εὐκοσμίας ὅση τε ἐν μαρμάροις καὶ λεπτῆς ψηφίδος διαθέσει. Εἴ τι δὲ ἐνέδει πρὸς τελείωσιν, Παλαιολόγος ὕστερον ἐπέθηκεν ὁ νέος βασιλεύς, μόνος ἤδη τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἔχων τὴν ἀρχήν. Διηκόνει δὲ ἑκατέροις τοῖς βασιλεῦσι πρὸς τὴν καλὴν φιλοτιμίαν ταύτην Ἀστρᾶς ὁ μέγας στρατοπεδάρχης, τά τε ἄλλα λόγου ἄξιος πολιοῦ, καὶ περὶ οἰκοδομίας ἔχων εὐτυῶς, καὶ ἐκ τῶν ὑπηκόων βασιλεῖ Λατίνων τις Ἰωάννης Περάρτα προσαγορευόμενος. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον. Τότε δὲ ἐπεὶ τὸ μέγα τῆς οἰκουμένης θαῦμα ὁ περιβόητος οὑτοσὶ ναὸς πτῶμα δακρύων φιλοκάλοις ἄξιον ἦν ψυχαῖς, ἐν τῷ τῶν Βλαχερνῶν τῆς Θεομήτορος ναῷ ὑπὸ Ἰσιδώρου πατριάρχου Ἑλένῃ τῇ βασιλέως θυγατρὶ ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης συνεζεύγνυτο. Ἔστεφε δὲ κατὰ τὸ ἔθος τὴν γυναῖκα καὶ αὐτὸς, πρότερον ἐστεμμένος ὑπὸ πατριάρχου ὢν τοῦ Ἰωάννου, καὶ εὐωχίαι ἦσαν καὶ χρότοι, καὶ δημόσιοι ἤγοντο ἑορταὶ ᾗ προσῆκε τοῖς βασιλέων γάμοις. Ἐπεὶ δὲ τὰ οἴκοι καλῶς διῴκητο τῷ βασιλεῖ, ἐτρέπετο ἐπὶ τοὺς ἔξω πολεμίους, καὶ πρεσβείαν πρὸς Κράλην πέμψας, πολλὰς μὲν ὡμολόγει χάριτας αὐτῷ τῆς εἰς αὐτὸν φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς, ἣν πρὸς παρόντα ἐνεδείξατο, καθ' ὃν ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων ἐπολεμεῖτο χρόνον, καὶ δικαίως εἶναι ἀμείβεσθαι τοί; ἴσοις καιροῦ καλοῦντος, μὴ παραλυομένων μέντοι τῶν ὅρκων καὶ τῶν σπονδῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους. Εἰ γὰρ ἐκεῖνα παραβαίνοιντο ὑφ' ὁτουοῦν, οὐ δίκαιον εἶναι ἀμυνόμενον τὸν ἕτερον αἰτίας ἀξιοῦν· κωλύει γὰρ οὐδεὶς ἀμύνεσθαι νόμος τὸν πάσχοντα κακῶς, ἠξίου τε αὐτῷ ἀποδοθῆναι τὰς πόλεις, ἃς μετὰ τὸ πρὸς αὐτὸν τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους θέσθαι τῆς Ῥωμαίων παρείλετο ἀρχῆς· οὕτω γὰρ ἐγγεγραμμένον τοῖς ὅρκοις εἶναι. Μὴ μόνον γὰρ Φερά; τε καὶ ἄλλας τῆς Μακεδονία; πόλεις, καὶ τὰ φρούρια πλὴν Θεσσαλονίκη; εἶλεν, ἀλλὰ καὶ Βερροιωτῶν τοὺς δυνατωτάτου; χρήμασι καὶ μεγάλαι; ἐπαγγελίαις διαφθείρας, τὸν βασιλέω; ἔπεισεν υἱὸν ἐξελάσαι τὸν Μανουήλ, κἀκείνῳ τὴν πόλιν παραδοῦναι· ἃ οὐκ ἐπ' ὀλίγον ἡνία βασιλέα. Ὁ μὲν οὖν υἱὸς ἐν Θετταλίᾳ διέτριβε παρὰ τὸν θεῖον Ἄγγελον τὸν Ἰωάννην. Κράλης δὲ ἐπεὶ ἐδέξατο τὴν πρεσβείαν, δίκαιον μὲν ἀντιτιθέναι τοῖς λόγοις ἠδύνατο οὐδέν, ἀλλὰ συνωμολόγει τοὺς ὅρκους οὕτω γεγενῆσθαι, ἀποδιδόναι δὲ τὰς πόλεις οὐκ ἠβούλετο· ἀλλὰ πρόφασεις ἐχώρει καὶ προφάσεις ἐχούσας ὑγιὲς οὐδέν. Βασιλεὺς δὲ καὶ αὖθις δευτέραν ἐποιήσατο πρεσβείαν, καὶ πάλιν ἠξίου τῶν πόλεων αὐτῷ παραχωρεῖν κατὰ τοὺς ὅρκους. Εἰ δὲ μὴ βούλοιτο, ἠπείλει πολεμήσειν· ἠξίου τε μὴ αὐτῷ προσλογίζεσθαι ἐσομένους φόνους καὶ τοὺς ἀνδραποδισμούς· τῆς γὰρ Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως διεφθαρμένης ὑπὸ τοῦ συγγενικοῦ πολέμου, ἀναγκαίως χρήσεσθαι βαρβάροις κατὰ συμμαχίαν. Ἃ ἐκέλευε σκεψάμενον τὰ δέοντα ποιεῖν. Ὡς δὲ καὶ μετ' ἐκείνην τὴν

πρεσβείαν, οὐδὲν ὁ Κράλης ἐποίει τῶν δεόντων, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπολοίπους ἐπολιόρκει πόλεις, πέμψας πρὸς Ὀρχάνην τὸν γαμβρὸν ὁ βασιλεύς, μετεκαλεῖτο στρατιάν· καὶ παρῆσαν ὑπὲρ μυρίους τῶν Βαρβάρων, ὧν Σουλιμὰν μετὰ τῶν ἀδελφῶν οἱ τοῦ Ὀρχάνη παῖδες ἐστρατήγουν. Πέμπει δὴ μετὰ τούτων καὶ Ματθαῖον τὸν υἱὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων στρατιᾶς ἡγούμενον, καὶ ἐκέλευε τοὺς ὅρους τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας διελθόντας ἀβλαβῶς οὕτω πορθεῖν τοὺς Τριβαλλούς. Οἱ Βάρβαροι δὲ ὡς μόνον ἐπέβησαν Μυγδονίας, τὸ περὶ Χριστούπολιν τείχισμα διαβάντες, πυθόμενοι ὡς ὑπὸ Κράλην αἱ πόλεις ἄγοιντο, εὐθὺς ἐτράποντο ἐπὶ λεηλασίαν, ὀλίγα φροντίσαντες τῶν στρατηγῶν, καὶ τὰς κώμας πάσας ἐξεπόρθησαν, καὶ τὰς πόλεις κατέδραμον τὰς κατὰ Μυγδονίαν καὶ ἀπέκτειναν τε πλείστους καὶ ἠνδραποδίσαντο οὐκ ὀλίγους· λείαν τε πλείστην θοριάλωτον ἐλάσαντες, ἀνέστρεφον καὶ ἐπεραιοῦντο κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον εἰς τὴν οἰκίαν. Βασιλεὺς δὲ πυθόμενος τὴν ἀταξίαν τῶν Βαρβάρων, οὐ μετρίως ἠνιᾶτο, ὅτι ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν πόλεμον αἱρεῖσθαι, τούτους διέφθειρεν ἡ συμμαχεῖν δοκοῦσα στρατιά.

nerunt, et urbes illas a Crale teneri intellexerunt, ducum imperia parvipendentes, ad populationem sese illico effuderant, vicosque omnes vastaverunt, et urbes Mygdoniæ finitimas incursarunt, occideruntque et captivos egerunt quamplurimos: atque cum opima præda armis quæsita, **720** per Hellespontum in Bithyniam redierunt. Imperator ut Barbaros desernisse ordines audivit, molestissime tulit: quandoquidem in quorum utilitatem bellum hoc susceperat, eos ipsos hi, qui se pro sociis adjuturi videbantur, perdiderant.

CAPUT V.

Imperator juniorem filium et generum despotas creat. Matthæum ultra extollit. Fratres uxoris sebastocratoras facit. Inopia pecuniæ magna undique: de ea viritim exigenda. Iterum contra sycophantas se defendit, de quibus vehementer conqueritur. De Barbaris in socios ascitis se purgat, et de republica juvanda sententias quærit.

Μετὰ τοῦτο καὶ εἰς Θετταλίαν τριήρη πέμψας, τὸν υἱὸν μετεπέμπετο Μανουήλ· ἐπεὶ δὲ ἦν ἐν Βυζαντίῳ, ἐκεῖνον μὲν καὶ τὸν γαμβρὸν Δούκαν τὸν Νικηφόρον, δεσπότας ἀπεδείκνυ. Ματθαῖον δὲ τὸν πρεσβύτερον υἱὸν ἀξίας μὲν οὐδεμιᾶς ὀνομαστὶ ἠξίου, τιμὴν δὲ παρεῖχε τὴν ὑπὲρ δεσπότας, ὡς εὐθὺς εἶναι μετὰ βασιλέα, ἣν ὁ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων βασιλέων Μιχαὴλ ἐκαινοτόμησεν ἐπὶ υἱῷ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ, ἣ ἐδόκει πλέον τι τῆς τῶν δεσποτῶν ἀξίας ἔχειν. Τοὺς γυναικὸς δὲ τῆς βασιλίδος ἀδελφοὺς Ἰωάννην καὶ Μανουὴλ σεβαστοκράτορας ἀπέδειξεν. Ὁρῶν δὲ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν δεινῶς ὑπὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου διεφθαρμένην καὶ καταφρονουμένην ὑπὸ τῶν περιοίκων, ἀμύνασθαι δὲ ἀδύνατος ἔχων διὰ σπάνιν τῶν χρημάτων (νεῦρα γάρ τις καιρίως εἶπε τὰ χρήματα τοῦ πολέμου), καὶ μήτε οἰκοθεν ἔχων χορηγεῖν, μήτε ἐκ τῶν δημοσίων· τά τε γὰρ χειμήλια ἀνάλωται πάντα τὰ βασιλικά, καὶ αἱ πρόσοδοι αἱ κοιναὶ ἐξέλιπον, τῆς χώρας καθάπαξ ὑπὸ τοῦ πολέμου διεφθαρμένης, καὶ νήσων καὶ ἠπειρωτίδων πόλεων, τῶν μὲν ὑπὸ τῶν πολεμίων κατεχομένων, τῶν ἐπιλοίπων δὲ εἰς ἰσχάτην ἀπορίαν ἔκ τε τῶν ἔξωθεν ἐφόδων, καὶ τῶν ἔνδον στάσεων ἡκόντων· τρέφεσθαι δὲ ἐνῆν τοὺς στρατιώτας οὐδαμόθεν· πάντες δὲ ἦσαν ἄχρηστοι καὶ ἄοπλοι ὑπὸ πενίας· καὶ οὐδεμία ὄνησις ἐκείνων ἦν, καὶ ταῦτα πολλῶν ὄντων καὶ ἀγαθῶν, ἀπορίᾳ πανταχόθεν συνεχόμενος, ἐσκέψατο εἰσφορὰν ποιήσασθαι ἐκ τῶν ἰδίων πάντας, ἵν' αὐτοί τε σώζοιντο οἱ ἔχοντες, καὶ τοὺς ἀπόρους συνδιασώζοιεν. Οὕτω δὲ σκεπτομένῳ οὐ βίαν εἰσφέρειν ἐδόκει δεῖν μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν τῶν εἰσφερόντων τὰ χρήματα ἀναλίσκειν· ἀλλὰ πείθειν παραινέσαντα μᾶλλον πρὸς τὴν πρᾶξιν ἑκόντι χωρεῖν. Καὶ κοινὴν ἐκκλησίαν ἐκ πάσης ἰδέας βίου συναθροίσας ἐκ τῶν Βυζαντίου πολιτῶν· οὔτε γὰρ ἔμπορος ὑπελείπετο οὔτε στρατιώτης, ἀλλὰ καὶ χειροτέχναι παρῆσαν,

Sub hæc missa triremi in Thessaliam, filium Manuelem accersit, eumque Constantinopoli cum Nicephoro duca genero suo despotam declarat. Matthæum seniorem filium nulla dignitate nominatim cohonestat; honore tamen supra despotas effert; nempe ut esset imperatori proximus: quem honorem primus Palæologorum imperator Michael, propter filium Constantinum Porphyrogenitum invenit, videbaturque ea dignitas despotarum dignitati antecellere. Fratres uxoris Joannem et Manuelem sebastocratoras legit. Cæterum autem Romanum imperium civili bello vehementer quassatum et attritum atque a vicinis cum propter inopiam pecuniæ (quam quidam nervos esse belli non inscite dixit) ulcisci se non posset, quod nec de suo, nec de publico sumptus suppeditaret; quæ enim in thesauris imperatoriis reposita habebantur, absumpta erant omnia: et vectigalia regione funditus direpta ac devastata defecerant; et insulæ atque continentis urbes aliæ hostibus serviebant, aliæ propter hostiles incursiones foris, et civium discordias intus, extremis difficultatibus conflictabantur; nec suppetebat in milites alimonia, qui quamquam multi ac strenui, præ egestate, qua undique premebantur, erant inermes atque inutiles; edicere cogitavit, ut cives de facultatibus suis viritim conferrent, quo et ipsi qui haberent, et ii qui egerent una servarentur. Hoc meditanti occurrit vim abstinendam, siquidem illam ipsam pecuniam collatitiam pro conferentibus insumpturus esset, sed hortando potius ad id libenter faciendum impellendos. Inde conventu civium Byzantiorum ex omnibus ordinibus indicto (nam et mercatores, et milites, et opifices, **721** et plebs infima frequens, et sacrorum monasteriorum præfecti, et ecclesiarum procuratores confluebant, in medium progressus sic infit dicere: Veterem

Romani imperii felicitatem, viri Romani, admiranda fuisse, et Barbaros circumjacentes, alios quidem ab iisdem victos et subjugatos esse, alios mansisse semper stipendiarios, clarissimos autem, eosdemque præpotentes satis se beatos putavisse, si illos amicos et socios haberent, pariqne cum iis jure suis rebus integris viverent, vos quoque universi propemodum non ignoratis. Verum hæc augusta, et admiranda', et hodie fama tantum, velut si extra ultimam Thulen (84) gesta essent, celebrata, tandiu viguerunt, quandiu æque omnibus, imperatoribus nimirum et privatis communis gloria cordi fuit, et publica commoda privatis antelata. Ex quo autem imperatores litigare et contendere de summa rerum, et hostes oppugnare parentes, cum consanguineis confligere coeperunt, aliique communi salute neglecta, et quam debebant, obedientia legum ac principum abjecta, ad proprios quæstus omni ratione comparandos incubuerunt : mista sant ima summis, et summa infimis, gloriæque nostræ damnum longe maximum fecimus, eoque infirmitatis recidimus, ut jam non amplius quomodo alios subigamus, sed ne ipsi ignaviter ac turpiter subigamur, providendum sit. Quod igitur liberis imperatoris insidias nequaquam fecerim, nec regnandi cupiditate paterno eos principatu spolians huc venerim, cuivis ex ipsa re evidenter licet perspicere. Si enim, ut sycophantæ clamitant, hoc ab initio in animum induxissem, post tam atrox bellum, et clades multifariam illatas, post ereptas mihi facultates, propinquorum et amicorum tantas ærumnas, nunc certe, quando omnia in manibus meis sunt, quod constituissem exsequerer. Quocirca et majores malto Numini gratias ago, quando non pacem illis amplectentibus, neque ad pacta descendentibus (tametsi id ego rogarem creberrime), sed bellantibus quantum vires paterentur, nihilque in hoc genere non audentibus, solo Deo mihi favente pugnans, omnibus evasi superior. ne propter conventa et juramenta, sed propter veterem animi mei moderationem, et cum singulari illo mecumque quondam conjunctissimo imperatore amicitiam filiis ejus parcere, et paternum eis imperium custodire existimer. **722** Si ergo quemadmodum a principio ipse cogitabam, ad communem Romanorum fructum scilicet, omnes actiones meas dirigere, impendereque pecunias meas tantas, quantas vos scitis, et nullum laborem aut discrimen subterfugere, si hæc, inquam, alii cogitassent, et me impigre secuti fuissent, aut quod minus est, saltem me non prohibuissent, non hoc tempore de nostra libertate retinenda,

καὶ τοῦ δήμου οὐκ ὀλίγοι, καὶ τῶν ἱερῶν φρουτιστηρίων οἱ ἐξηγούμενοι, καὶ τῶν ἐκκλησιῶν οἱ προστάται· καὶ καταστὰς εἰς μέσους εἶπε τοιάδε· Ἄνδρες Ῥωμαῖοι, τὴν μὲν ἀρχαίαν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας εὐδαιμονίαν ὡς θαυμαστή τις ἦν, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν οἰκούντων Βαρβάρων, τῶν μὲν ἐκράτει καὶ ὑποχειρίους εἶχεν, οἱ δὲ ὑπόφοροι διετέλουν, οἱ περιφανέστατοι δὲ καὶ δοκοῦντες μεγάλην δύναμιν περιβεβλῆσθαι ἀγαπητὸν ἡγοῦντο εἰ φίλους καὶ συμμάχους ἔχοιεν, καὶ ἐξ ἴσης φέροιντο αὐτοῖς· μηδὲν πλεονεκτούμενοι, οὐδ' ὑμεῖς ἀγνοεῖτε, εἰ καὶ μὴ πάντες. Ἀλλὰ ταῦτα δὴ τὰ σεμνὰ, καὶ θαυμαστὰ, καὶ μόνον φθόμενά νυνὶ, ὥσπερ τινὰ τῶν ἔξω θούλης εἰργασμένων, μέχρι τότε περιῆν, ἄχρι πᾶσιν ὁμοίως καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις τῆς κοινῆς ἔμελεν εὐδοξίας, καὶ τῶν ἰδίᾳ συμφερόντων τὰ κοινῇ προὐτίθεσαν. Ἀφ' οὗ δὲ τοῖς τε βασιλεῦσιν ἔρις ἐνέπεσεν ἐσχάτη καὶ φιλονεικία περὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ τοῦ μετὰ τῶν οἰκείων μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις ἀποσχόμενοι, ἀλλήλοις συνεβρήγνυσαν, καὶ οἱ ἄλλοι τῆς κοινῆς ἀμελήσαντες σωτηρίας, καὶ τοῦ πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις καὶ τοῖς ἄρχουσιν, ᾗ προσῆκε τῶν ἰδίᾳ τι διαφερόντων μάλιστα ἀντεποιήσαντο, πάντα ἄνω καὶ κάτω γέγονε, καὶ τῆς τε εὐδοξίας ἀφῃρήμεθα τὸ πλεῖστον, καὶ εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀδυναμίας, ὥστε μηκέθ' ἡμῖν ἐπὶ τῷ καταδουλοῦν ἑτέρους τὸν λόγον εἶναι, ἀλλ' ὅπως μὴ αὐτοὶ αἰσχρῶς καὶ ἀγεννῶς δουλεύσομεν. Ὡς μὲν οὖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἐπεβούλευσα βασιλέως τοῖς παισὶν, οὐδὲ βασιλείας ἐρῶν, ἢ τῆς πατρῴας ἡγεμονίας αὐτοὺς ἀποστερῶν εἰς τοῦτο ἦλθον, πᾶσιν ἔξεστιν ἀπόδειξιν λαμβάνειν ἐναργῆ ἐκ τῶν πραγμάτων. Εἰ γὰρ, ὥσπερ οἱ συκοφαντται κατηγόρουν, τοῦτο προὐθέμην ἐξαρχῆς, οὐκ ἂν μετὰ τὸν τοσοῦτον πόλεμον καὶ τὴν παντοίαν τῶν δεινῶν ἐπιφορὰν, καὶ τῶν χρημάτων τὴν ἀποβολὴν, καὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν φίλων τὴν τοσαύτην κακοπραγίαν, νῦν ἀπεσχόμην τῆς προθέσεως, πάντα ἔχων ἐν χερσίν· δι' ἃ καὶ μάλιστα πολλαπλασίους χάριτας ὁμολογῶ τῷ Κρείττονι, ὅτι μὴ ἐκείνων τὴν εἰρήνην ἑλομένων μηδὲ πρὸς συμβάσεις χωρησάντων, καίτοι γε πολλάκις ἐμοῦ πολλὰ περὶ εἰρήνης δεηθέντος, ἀλλὰ πεπολεμηκότων ἄχρι καὶ τοῦ δυνατοῦ, καὶ οὐδενὸς ἠμελημένου τῶν ἡκόντων εἰς αὐτούς, τῇ ἀνωθεν μόνῃ συμμαχούμενος ῥοπῇ, πάντων περιεγενόμην, ἵνα μὴ δοκῶ διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συμβάσεις, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐπιείκειαν, καὶ τὴν πρὸς βασιλέα τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον καὶ φίλτατον ἐμοὶ φιλίαν, τῶν παίδων τῶν ἐκείνου φείσασθαι, καὶ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν συνδιασώζειν. Εἰ μὲν οὖν, ὥσπερ ἐξαρχῆς αὐτὸς διενοούμην πάντα πράττειν ὑπὲρ τῆς κοινῆς Ῥωμαίων ὠφελείας, καὶ χρήματα ἀναλίσκειν τοσαῦτα ὄντα ὅσα ἴστε, καὶ πάντα πόνον καὶ κίνδυνον ὑφίστασθαι, καὶ οἱ ἄλλοι

Jacobi Pontani notæ.

(84) Etiam Virgilius I *Georg.* ultimam vocat, quod nimirum distaret longissime, esseique postrema, sive ultima inter insulas Romanis exploratas et cognitas. Strabo, lib. IV : *Magis etiam obscura est Thules historia, ob tam longinquum situm. Omnium enim quarum feruntur nomina, maxime versus septentrionem esse hanc dissitam aiunt.* Poetæ in maxima distantia, et loco longinquissimo significando, Thulen nominant.

συνείποντο προθύμως, ἢ τό γε μετριώτερον μὴ ἐκώλυον αὐτοί, οὐκ ἂν νῦν περὶ τοῦ ἧ χρὴ σώζεσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ ἐπίφθονον εἰπεῖν, περὶ τοῦ ὁποίους χρὴ καταδουλοῦν ἐβουλευόμεθα. Ἐπεὶ δὲ οὕτω ταῦτα πονηροῦ τινος δαίμονος ἡμῖν βασκήναντος συνεσκευάσθη, καὶ πρὸς μὲν ἐμὲ τὸν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας πολλὴν πρόνοιαν ποιούμενον πόλεμον ἤραντο προθύμως, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας συνέπεισαν, καὶ τά τε ἡμέτερα ἅπαντα ἀνηλώκασι καὶ τὰ κοινά, οὐδὲν ἧττον κατ' ἐμοῦ ἢ καὶ καθ' ὑμῶν ἁπάντων, εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ τὴν χώραν ἅπασαν διέφθειραν, ἀφ' ἧς αἱ συντάξεις συνελέγοντο, καὶ τοὺς μὲν πολεμίους φοβεροὺς ἐποίησαν ἡμῖν, πόλεις τὰς μὲν ἐκόντι προέμενοι ἐκείνοις, ἵν' ἔχωσι συμμάχους κατὰ Ῥωμαίων, τῶν δ' ἀμελήσαντες, ὥστ' ἐκείνους δύνασθαι καταδουλεῦν, ἡμᾶς δὲ ἀσθενεστάτους ὀλιγότητι τῆς στρατιᾶς καὶ χρημάτων ἀπορίᾳ, περιέστηκε δὲ νῦν ἡμῖν ἐν ἀπόρῳ πάντα, σκεπτέον ἕκαστον, καὶ γνώμην τινὰ εἰσενεκτέον δι' ἧς ἔσται τὰ πράγματα ἡμῖν βελτίω, καὶ τῆς τε παρούσης δυσπραγίας, καὶ τῆς ἔτι ἀπαλλαξόμεθα προσδοκωμένης. Τριβαλοί τε γὰρ ὁμοίως καὶ Μυσοί, καὶ Πέρσαι, καὶ εἴ δή τινες ἄλλοι γειτονοῦσιν ἡμῖν δυναστείαν ἔχοντες, οὐ τοῖς ἥρπασμένοις κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον ἀρκοῦνται, ἀλλ' ἐφάπαξ καταφρονήσαντες, οὐδαμῇ στῆσαι τὴν πλεονεξίαν βούλονται. Ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν εἶδον ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ δίκας ἐκ τούτων πάντων ἂν ἐξῇ λαβεῖν τῶν εἰς ἡμᾶς ἡσελγημένων. Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον ἑκόντι τὴν τῶν Βαρβάρων ἡρούμην κατὰ τῶν Ῥωμαίων συμμαχίαν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πολεμούντων πρὸς ἀνάγκην ἐναγόμενος· ῥᾳδίως γὰρ ἐκεῖνοι πόλεις καὶ χώρας καταπροϊέμενοι, Μύσους, καὶ Τριβαλοὺς, καὶ εἴ δή τινας ἄλλους ἔπειθον ἐμοὶ ἁπάσῃ δυνάμει πολεμεῖν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ἤδεσαν αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, ὡς ἐμοῦ μὲν καταστάντος ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, οὐ μόνον οὐδὲν προσκτήσονται τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἡρπασμένα ἀναγκασθήσονται ἀποδιδόναι· ἐκείνων δὲ ἀρχόντων οἷα ἀνδραπόδοις χρήσονται· δι' ἃ προθύμως συνεμάχουν. Ἄλλως τε οὐδὲ πρὸς Πέρσας ἔμεινα ἀνεπιχείρητος, ἀλλ' αὐτοί τε πρῶτοι ἐπῆγοντο συμμάχους κατ' ἐμοῦ, καὶ ὕστερον οὐχ ἅπαξ, καὶ δὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπεχείρησάν ἐμοὶ ἐκπολεμῶσαι, χρήματα πολλὰ τὰ μὲν διδόντες, τὰ δὲ ἐπαγγελλόμενοι. Πρὸς οὖν τοσαύτην δύναμιν τῶν παντοχόθεν περιεστηκότων πολεμίων δυνάμεως οἰκείας ἀπορῶν, ἄλλως τε καὶ δεδοικὼς μὴ παροφθέντας ἐκεῖνοι προσλάβωσι συμμάχους, ἀναγκαίως τὴν ἐκείνων περισπούδαστον ἐνόμιζον καὶ συμμαχίαν καὶ φιλίαν. Νυνὶ δὲ τῶν πραγμάτων καλῶς ὑπὸ τοῦ Κρείττονος κριθέντων, καὶ πάσης στάσεώς καὶ ἐριχονοίας ἀπεληλαμένης, προθύμως σὺν ὑμῖν τῶν τότε τετολμημένων δίκας ἀπαιτήσω. Ὡς οὖν οὐδενὸς ἀφεξομένου τῶν ὅσα λυσιτελεῖν ἡμῖν δοκεῖ καὶ πρὸς εὐδοξίαν καὶ ἀνάκλησιν τῆς προτέρας εὐετηρίας, πάντα λέγετε προθύμως, ὅσα οἴεσθε λυσιτελεῖν, ὡς καὶ ἐμοῦ ἃ τε δοκῶ βελτίω συμβουλεύσοντος, καὶ τοῖς καλῶς εἰρησομένοις τῶν ἄλλων μᾶλλον εὐχερέστερον πειθησομένου. Εὖ γὰρ ἴστε σαφῶς ὡς ἦν

A sed (absit verbo invidia) de aliena potius eripienda consultaremus. Cæterum quia hæc adversum nos malignus quispiam dæmon ex invidia callide machinatus est, et illi contra me communis libertatis diligentissimum arma cupide susceperunt, eodemque alios omnes perpulerunt, nostrasque fortunas et communem pecuniam omnem prodegerunt, in eo (si verum licet dicere) non magis me quam vos universos læserunt, totamque regionem, unde pensiones colligebantur, expilarunt, et hostes nobis formidabiles, urbium aliis sponte ipsis dimittentes (ut eos contra Romanos haberent socios) alias non curantes (ut illi eas possent subigere), nos autem paucitate militum et inopia pecuniaria infirmissimos reddiderunt: conjectique sumus in angustias per omnia. Cum hæc, inquam, ita sint, perpendendum cuique, et afferenda in medium sententia, qua status rerum emendetur, et cum præsenti, tum adhuc imminenti miseria liberemur. Nam Triballi, Mysi, Persæ, et si qui alii vicinas nobis provincias incolunt, quæ per belli tempus rapuerunt, iis contenti non sunt; sed simul et semel nobis contemptis, avaritiæ suæ imperare nulla ratione volunt. Ego vero libenter viderem diem illum, quo omnia in nos insolenter ac proterve admissa punirentur. Nec enim vel ipsis armis durantibus sponte mea, sed ab hostibus adactus, Barbarorum contra Romanos auxilia ascivi. Illi enim, oppida et regiones nulla religione projicientes, Mœsos, Triballos, et si quos alios ad me totis viribus oppugnandum inciturunt: qui per se sciebant, si adeptus essem imperium, non solum de cætero rerum nostrarum nihil acquisituros, sed et rapta compulsos a me reddituros: illis autem regnantibus, se velut mancipiis usuros, quare arma armis alacriter junxerunt. Ad hæc neque Persas non etiam agressi sunt, quos ipsi et prius auxiliares contra me induxerunt, et post non semel, iterumve, **723** sed sæpius hostes mihi facere, partim data, partim promissa ingenti pecunia studuerunt. Ad tantam igitur potentiam hostium undique cingentium ipse imbecillis, præterea timens ne a me contemptos illi socios assumerent, necessitate sic postulante, Barbarorum societatem et amicitiam studiosissime expetendam judicavi. At nunc pulchre a Deo optimo maximo dirempta controversia, omnique seditione ac discordia sublata, vobiscum prompte illorum facinorum pœnas reposcam. Ut igitur me nihil omissuro, quod ad gloriam et pristinæ felicitatis restitutionem expedire nobis videatur, omnia alacriter editote, quæ conducere censetis. Nam et ego, quæ magis probo, ea suadebo, et ab aliis recte dictis facilius assentiar. Omnino enim sic vobis persuadete, si nunc quæ tempus flagitat et statuerimus, et egerimus, et alicunde vires comparaverimus, cum amicis chariores, tum hostibus terribiliores fore. Sin ob imbecillitatem nostram desperationi cedentes, otium et quietem complexi

sedebimus, nihil nobis præter servitutem brevi intervallo exspectandum erit. Aut enim tentatis omnibus imperandum nihilque de priori decore ac fortitudine remittendum, aut potentioribus sine dubio serviendum est. Cum itaque non solum præterita gloria, sed et futura securitas et libertas vestra agatur, consulite et quæ vobis ad hunc finem prodesse posse videbuntur, facitote.

A μὲν νῦν ἡμεῖς τὰ δέοντα καὶ βουλευώμεθα καὶ πράττωμεν, καὶ δύναμιν ποριζώμεθά ποθεν, τοῖς τε οὖσι φίλοις ποθεινότεροι ἐσόμεθα, καὶ τοῖς πολεμοῦσι φοβερώτεροι· ἂν δὲ πρὸς τὴν ἀδυναμίαν ἀπειπόντες, καθεζώμεθα πράττοντες μηδὲν, τὴν ἀπραγμοσύνην καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀσπαζόμενοι, οὐδὲν ἕτερον ἡμῖν ἢ δουλεύειν ἑτέροις περιέσται ἐν βραχεῖ. Ἡ γὰρ ἄρχειν δεῖ πάντα πραγματευομένους, καὶ μηδὲν τῆς προτέρας δόξης καὶ τῆς εὐτολμίας ὑφιέντας, ἢ δουλεύειν ἀσφαλῶς τοῖς κρείττοσιν. Ὡς οὖν οὐχ ὑπὲρ εὐδοξίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀσφαλείας καὶ ὑμῶν αὐτῶν ἐλευθερίας, καὶ βουλεύεσθε καὶ πράττετε ἅττα ἂν ὑμῖν δοκῇ λυσιτελεῖν.

CAPUT VI.

Responsio civium præcipuorum, qua se paratos ostendunt ad officium faciendum. Docent item quod imperatoris, quod militis, quod mercatoris, et opificis munus sit, nempe ad militem alendum conferre pecuniam. Cur ab ipsis pecunium petat. Malevolentia adversariorum in imperatorem, et criminatio. Cur eos non puniverit et totius negotii curam deposuerit. Novæ insidiæ per Joannis imperatoris fugam Galatam, ubi bellum repararetur. Noxii cuncti liberantur, et suis functionibus reddantur.

Hæc imperator in commune ad omnes, aperte autem de pecunia collatitia nihil; nolebat enim, ut dicebamus, vi exigere, sed ipsos per se publicæ utilitatis gratia conferre. Tum principes civitatis, quanta et privatis et publicis rebus data sit bello isto pernicies, non se nescire, nec ignorare, quanta in præsens pecuniæ penuria laboretur. **724** Existimandum vero, ipsos quoque ad illa incumbere, per quæ iterum fortunate vivere liceat. Id neutiquam fore nisi pro se quisque ad quæ par est reipublicæ operam suam præbeat; ut imperator quidem recte consulat, et hostibus cum exercitu occurrat, illorumque incrementa omnimodis impedire nitatur; aut illos etiam, si possit, evertat, ademptasque urbes recipiat; milites ad militandum faciles sint, nihilque de antiqua gloria et virtute deperdant, sed inter se in pugna veretur (85), ac viros præstent strenuos, utpote sibi primum, deinde pro quibus propugnant, fortitudine sua profuturi: mercatores et qui alias artes quæstuosas persequuntur, milites alant, pecuniam conferentes, quando de ærario jam exinanito ali nequeant. Agricolam enim, mercatorem et opificem, si tutus sit, sibi æque et militi propugnanti posse consulere. Sin eum alere fugiat, sequi ut seipsum perdat cum milite, hunc quidem fame, se ipsum liberosque fame, obsidione, et hostium gladiis: aut certe si necessitatis vi se subjecerit, majora et acerbiora domitoribus tributa pendat, quam

B Τοιαῦτα μὲν ὁ βασιλεὺς κοινῇ πρὸς ἅπαντας διελέχθη, φανερῶς οὐδὲν εἰπὼν περὶ τοῦ δεῖν εἰσφέρειν χρήματα· ἐβούλετο γάρ, ὥσπερ εἴρηται, μὴ δοκεῖν εἰσπράττειν βίᾳ, ἀλλ' αὐτοὺς πρὸς τὸ κοινῇ λυσιτελοῦν οἴκοθεν τὴν συντέλειαν ἐλέσθαι. Τῶν πολιτῶν δὲ οἱ μάλιστα ἐν λόγῳ καὶ τῶν ἄλλων προὔχοντες, τὴν μὲν κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τῶν ἰδιωτικῶν καὶ τῶν κοινῶν φθορὰν γεγενημένην ἔφασαν οὐκ ἀγνοεῖν, καὶ τὴν νῦν κατέχουσαν ἐπίστασθαι τῶν χρημάτων ἀπορίαν. Δεῖν δὲ οἴεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνα πράττειν, ὑφ' ὧν ἐξέσται πρὸς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τοὺς Ῥωμαίους εὐδαιμονίαν ἐπαγήκειν. Τοῦτο δὲ ἑτέρως οὐδαμῶς ἐξέσται, ἢ ἕκαστον εἰς ἃ προσήκει χρήσιμον τῷ κοινῷ παρεσχημένον ἑαυτόν, ὥστε βασιλέα μὲν ὀρθῶς βουλεύεσθαι, καὶ τοῖς πολεμίοις τὴν δύναμιν ἀντεπεξάγειν, καὶ πάντα τρόπον ἐκείνων κωλύειν τὴν αὔξην ἐπιχειρεῖν, ἢ καὶ καταστρέφειν εἰ δύναιτο ἐκείνους, καὶ τὰς ἡρπασμένας πόλεις ἀνασώζειν· τοὺς στρατιώτας δὲ προθύμους ἑαυτοὺς παρέχεσθαι ἐν τῷ στρατεύεσθαι, καὶ μηδὲν ὑφιέναι τῆς προτέρας δόξης καὶ τῆς εὐτολμίας, ἀλλ' ἀλλήλους αἰδεῖσθαι κατὰ τὰς μάχας, καὶ ἄνδρας εἶναι ἀγαθοὺς, ὡς τῆς ἀνδραγαθίας αὐτοὺς τε πρώτους ἀπολαύσοντας, καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδώσοντας, ὧν προπολεμοῦσι· τοὺς ἐμπορευομένους δὲ, καὶ τοὺς ἄλλην τέχνην μετιόντας, τρέφειν τοὺς στρατιώτας, χρήματα εἰσφέροντας· ἐπεὶ μὴ ἔξεστιν ἀπὸ τῶν δημοσίων τρέφεσθαι ἀπολωλότων. Γεωργός τε γὰρ ὁμοίως καὶ ὁ ἔμπορος, καὶ ὁ χει-

C

Jacobi Pontani notæ.

(85) Hoc ut facilius et melius fiat, prudentis imperatoris erit, ordines ita disponere, ut fratres cum fratribus, amici cum amicis una sint. Cum enim qui in discrimine versatur, proximus illi est, a quo diligitur, tunc necessario evenit, amicum pro amici salute audacius depugnare. Pudet quippe gratiam bene merenti non referre: et socius socium deserendo, si prior in fuga esse videntur, erubescit. Præceptum istuc militare Onosander ab Homero didicit, apud quem Nestor Agamemnoni hoc dat consilii in acie disponenda, *Iliad.* ii.

Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρῃσιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξῃς καὶ τοι πίθωνται Ἀχαιοὶ,
Γνώῃ ἔπειθ' ὅς τ' ἠγεμόνων κακὸς, ὅς τε καὶ λαῶν,
Ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι, κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται.

. . . . . *secerne per agmina tota*
Has omnes acies, atque ordine rite locato
Quæque suo, gens ut gentem suo, tribus una suo stet
Ordine, civis erit civi, gentilis adhærens
Gentili, ferat auxilium sibi sanguine juncto
Sanguine conjunctus, defendet amicus amicum.
Quod si tu audieris hæc me non vana monentem,
Te vero audierint Achivi justa jubentem,
Cognosces quis dux melior, quis miles in armis,
Qualis quæque cohors, nam per se singula quæque
Agmina pugnabunt.

ροτέχνης, ἂν μὲν ἀδείας ἀπολαύῃ, ἑαυτῷ ὁμοίως χρήσιμος ἔσται, καὶ τῷ προπολεμοῦντι στρατιώτῃ· ἂν δὲ μὴ βούλοιτο ἐκεῖνον τρέφειν, καὶ ἑαυτὸν τῷ στρατιώτῃ συνδιαφθερεῖ, ἐκεῖνον μὲν λιμῷ, ἑαυτὸν δὲ καὶ παῖδας λιμῷ τε ὁμοίως καὶ πολιορκίᾳ καὶ τοῖς πολεμίοις ξίφεσιν· ἢ εἰ μὴ τοῦτο, ἀλλ' ἀνάγκῃ καταδουλωθέντα, πλείους τοῖς δεδουλωμένοις καὶ βιαιοτέρους παρέχειν φόρους ἢ ὅσα ἐξῆν εἰσφέροντα προθύμως, τῶν ἄλλων ἀπολαύειν ἐλευθέρως. Τοιαῦτα καὶ τῶν Βυζαντίων πολιτῶν εἰπόντων, ἐπῄνει τε ὁ βασιλεὺς, καὶ συνηγόρει πρὸς τοὺς λόγους, ἀναγκαίως δεῖσθαι χρημάτων εἰπὼν πρὸς τὸ παρασκευάσασθαί κατὰ τῶν πολεμούντων. Εἰ μὲν οὖν μὴ προανάλωτο αὐτῷ τὰ ὄντα ὑπὸ τῶν κακῶς ἐπὶ λύμῃ πεπολεμηκότων τῇ κοινῇ, οὐδὲν ἂν ἐδεήθη ἐρανίζειν παρ' αὐτῶν, ὥσπερ οὐδὲ πρότερόν ποτε μεγάλων πολέμων κεκινημένων, βασιλέως ἔτι περιόντος Ἀνδρονίκου, ἐφ' οὓς, εἰ μὴ τὰ δημόσια ἐξήρκει, καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων τὰ ἐνδέοντα ἐπεχορήγει αὐτὸς, ὢν ἁπάντων τῶν κοινῶν διοικητής. Νυνὶ δὲ ἐκείνων τε εἰς οὐδὲν χρήσιμον ἀπολωλότων, καὶ τῶν δημοσίων ἐκλελοιπότων φόρων ὑπὸ τοῦ τὴν χώραν διεφθάρθαι, ἀναγκαίως ἀποβλέπειν εἰς τὴν συντέλειαν ταύτην τὴν κοινὴν, ὡς εἰ χρημάτων καὶ μετρίων εὐπορήσοι, ῥᾳδίως αὖθις τὴν Ῥωμαίων καταπεσοῦσαν ἡγεμονίαν ἀνορθώσων. Τοιαῦτα καὶ ἕτερά τινα παρόμοια προσεπεῖπών, διέλυε τὴν ἐκκλησίαν, οἰόμενος αὐτῷ τι τῷ κοινῷ λυσιτελὲς καὶ χρήσιμον ἡνύσθαι. Τινὲς δὲ τῶν ἐξαρχῆς ἐκείνῳ ἠρημένων πολεμεῖν, ἦσαν δὲ οὐκ ὀλίγοι, καὶ ἐκ τῶν ἐν ἐργαστηρίοις ἐμπορευομένων ἀργυραμοιβῶν, καὶ μετὰ τὴν δοκοῦσαν διάλυσιν ἔτι δυσμεναίνοντες, καὶ μνησικακοῦντες, καὶ πάντα τρόπον ἐπιχειροῦντες αὐτὸν κωλύειν, καὶ μηδὲν ἐᾷν τῷ κοινῷ λυσιτελὲς ποιεῖν, ὡς ἂν μάλιστα ἐκείνων ἡ κακία συσκιάζοιτο, καὶ μὴ δοκοίη διὰ τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον ἡ Ῥωμαίων ἡγεμονία διεφθάρθαι, ὡς καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὸ πάντας ὑπαγαγέσθαι βασιλέα ὠφελείας οὐδεμιᾶς, οὐδὲ ἀναχωχῆς τῶν κακῶν γεγενημένης, αὐτοί τε ἐθορύβουν, ὡς οὐ χρήματα παρέξοντες, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπειθον ὁμοίως, δεινὰ πείσεσθαι φάσκοντες, εἰ ἃ μὴ πρότερον πολέμιος ὢν ὁ βασιλεὺς ἠδυνήθη κατεργάσασθαι, ταῦτα νῦν ἐν εὐνοίᾳ καὶ ἡδεμονίᾳ προσχήματι ὑπομενοῦσι· πολεμῶν γὰρ, τῶν μὲν ἔξω τειχῶν ἀπεστέρησεν ἁπάντων, τῶν ἔνδον δὲ καὶ ἐν χερσὶ χρημάτων ἠδυνήθη λαβεῖν οὐδέν. Νυνὶ δὲ ἐκεῖνά τε ἀπόλωλε, καὶ τῶν ἔνδον ὄντων βούλεται ἀποστερεῖν, πολέμους προφασιζόμενος καὶ παρασκευάς, καὶ ἄλλας ἐξαπάτας, ὧν οὐδὲν αὐτοὺς πείσει τῶν ὄντων αὐτῷ παραχωρεῖν, εἰ μὴ βούλοιτο βιάζεσθαι φανερῶς καὶ διαφθείρειν. Τοιαῦτα μὲν καὶ πολλῷ δεινότερα τούτων πρὸς τοὺς ἄλλους διεδίδοτο, καὶ θόρυβος ἦν καὶ ἀταξία, καὶ πάντες ὁμοίως πρὸς τῶν χρημάτων ἀνένευον τὴν εἰσφοράν. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἐπύθετο, συνεώρα μὲν ἤδη τῶν συνεσκευακότων τὴν κακίαν, καὶ ὥρμητο κολάζειν τοὺς ἐπὶ τοιαῦτα ἀνάγοντας τὸν δῆμον· ἄτοπον ἡγούμενος καὶ παντελῶς ἔξω τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ δικαίου πίπτον, διὰ τὴν τινῶν ἀγναμψοσύνην τῆς τῶν ἄλλων ἁπάντων σωτηρίας

A alioqui re sua incolumi in libertate libens ac volens pependisset. Hæc cum cives Byzantini respondi-sent, imperator laudare, et eorum sententiæ suffragari ac dicere, pecuniam ad apparatum contra hostem plane requiri. Quod si divitiæ ejus ab iis qui cum reipublicæ detrimento pugnassent, consumptæ non essent, nihil opus fuisse nunc ab ipsis mutuari : ut neque prius unquam, cum magna bella, imperatore Andronico adhuc vivo, gererentur, ad quæ pecunia publica non sufficiente, ipse imperii administrator de sua summam expleverit. Modo, quoniam ea inutiliter profusa sit, et propter direptam devastatamque provinciam publicæ pensiones cessaverint, cogi se ad communem istam collationem respicere. Etenim si vel moderati sumptus suppeditent, se collapsum Romanorum imperium parvo negotio instauraturum. Hæc et similia effatus, conventum dimisit, ratus se magnopere e republica locutum. At nonnulli eorum qui ab initio adversari instituerant, qui plurimi erant, et ex tabernis argentariis nummularii, etiam postquam pax visa est confirmata, animos retinentes armatos et injuriæ memores, manibusque ac pedibus eum impedire laborantes, **725** nihilque sinentes communi commodare, maxime ut ipsorum improbitas tegeretur, nec videretur propter bellum contra imperatorem afflictum ac perditum Romanum imperium (siquidem et post pacem, et post omnes ab imperatore subjugatos, nulla fuisset subsecuta commoditas, nullæ malorum inductæ), et ipsi tumultuabantur, ut æs nequaquam collaturi, et aliis idem dabant consilium, male actum secum actum iri dicentes, si, quæ imperator antea adhuc hostis conficere nequiisset, ea nunc propter benevolentiæ et sollicitudinis simulationem ab ipso ferant. Nam dum bellaret, omnem suburbanorum diripuisse pecuniam : quæ intra urbem et in manibus civium esset, de ea auferre nihil potuisse. Nunc et illam deperdidisse, et hanc avertere velle, nescio quos apparatus bellicos et alias quasdam fallacias prætexendo : quorum nihil tantum apud eos valiturum sit, ut illi bonis suis cedant, nisi forte vim manifestam adhibuerit, et cædibus sævierit. Hujusmodi, et his tetriora in vulgus disseminabantur, exsistebantque tumultus et perturbatio, et omnes pariter contribuere pecuniam abnuebant. Imperator his auditis, præstigias ac dolos improborum artificum intelligebat, et populo earum turbarum auctores pœnis subdere parabat, stultum et ab omni honestate justitiaque alienum ducens, ob quorumdam perversitatem cæterorum omnium salutem floccipendere. Verum enimvero, ne illos, non communi spectato emolumento, sed quod prius ab Anna Augusta stetissent, specioso quodam prætextu ad pœnam vocare seseque ulcisci putaretur, iis plectendis supersedit totumque negotium reliquum neglectui habuit, nullum iratus ac mœstus, quod se contra hostes eversuros instruere

non posset, sed simul illis resistere, simul pecuniam et alia bello opportuna conquirere compelleretur. Hanc ob causam tum a bene cogitatis destitit, quod postea reipublicæ insigni nocumento fuit. Si enim, quod meditabatur, navali exercitu comparato, triremes ad obtinendum mare ornavisset, non ita res Romana a Latinis Galatæis pressumdata fuisset. Brevi post novæ exortæ sunt insidiæ. Quidam namque de proceribus palatinis, hostibus antea et oppugnatoribus imperatoris, aliis item ex eadem figlina in cœtum pellectis, Joannem imperatorem, matre imperatrice nescia, **726** ut adolescentem, nec adhuc judicio maturum decipere volebant, et cum eo in oppidum Galatam transfugientes, bellum adversum socerum imperatorem moliri, cum spe, Byzantiorum complures sese socios adjuncturos. Insidiis delatis, hujus machinæ fabricatores sceleris sui pœnam in carcerem traditi persolverunt : quos non longo tempore interjecto, data venia emisit, eorumque opera ut quisque volebat, de integro usus est.

A καταμελεῖν· ἵνα δὲ μὴ δοκοίη μὴ τῆς κοινῆς ὠφελείας ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ προσκεῖσθαι Ἄννῃ τῇ βασιλίδι τοὺς ἄνδρας πρότερον ἀμυνόμενος κολάζειν εὐπροσώπου προφάσεως εὑπορήσας, αὐτούς τε ἠρίει ἀτιμωρήτους, καὶ τῆς ἄλλης πράξεως ἁπάσης κατημέλει, πολλὰ ἀγανακτῶν καὶ ἀνιώμενος, ὅτι μὴ προπαρασκευάζοιτο πρὸς τοὺς ἐπιφυῆσομένους πολεμίους· ἀλλ' ἅμα ἀναγκασθήσεται τοῖς τε πολεμίοις ἀντιτάττεσθαι, καὶ χρήματα καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀναγκαῖα ἐκπορίζειν. Τότε μὲν οὖν διὰ ταῦτα τῶν καλῶν ἀπέσχετο βεβουλευμένων, ὅπερ ὕστερον οὐκ ὀλίγον ἔβλαψε τὰ πράγματα. Εἰ γὰρ, ὥσπερ ὁ βασιλεὺς διενοεῖτο τότε, ναυτικὴν δύναμιν συνίστη, καὶ τριήρεις ὥπλιζεν ἐπὶ τῆς θαλάττης

B τὴν ἀρχήν, οὐκ ἂν τοσαῦτα ὑπὸ Λατίνων τῶν κατὰ τὸν Γαλατᾶν τὰ Ῥωμαίων ἐκακοῦτο πράγματα. Μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ἄλλη τις ἐπεφύετο ἐπιβουλή. Τῶν γὰρ συγκλητικῶν τινες ἐκ τῶν πρότερον πολεμούντων βασιλεῖ, καὶ ἄλλους τῆς αὐτῆς κεραμείας προσεταιρισάμενοι, βασιλέα τὸν νέον Ἰωάννην ἐβούλοντο, οὐδὲν βασιλίδος συνειδυίας τῆς μητρὸς, ἐξαπατήσαντες οἷα νέον, καὶ οὔπω φρονήματος ἀνδρὶ προσήκοντος ἐπειλημμένον, σὺν αὐτῷ εἰς τὸ Γαλατᾶ φρούριον διαδιδράσκειν, καὶ πόλεμον αἴρεσθαι πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστήν, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ πολλοὺς προσθήσεσθαι τῶν Βυζαντίων. Μηνυθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς τῷ βασιλεῖ, δίκας ἔδουσαν τῆς κακουργίας οἱ συσκευασάμενοι, εἰς δεσμωτήρια ἐμβληθέντες· χρόνου δὲ ὀλίγου παρελθόντος, συγγνώμην τε αὖθις παρέσχετο ὁ βασιλεὺς τοῖς ἁμαρτήσασι, καὶ τῶν δεσμωτηρίων ἀπολύσας, αὖθις ἐχρῆτο ᾗ ἕκαστος ἐπιτηδείως εἶχε.

CAPUT VII.

Querela procerum de juramento exacto ; nolunt enim juniori imperatori et matri subesse. Imperator ambos excusat. Etiam illos qui se fidelem fore matri, et filio non possunt credere. Cum aliis se imperatoribus comparans, suam æquitatem ostendit. Imperii suscepti causam fuisse necessariam. Imperatrici et filiis non esse infensum, argumentis probat. Proceres ab Irene imperatrice similiter repelluntur. Matthæus filius ad statuendum sibi principatum a seditiosis incitatur. Causa cur ad eum defecerint, et eorum haud satis pium consilium.

Porro illustrissimi genere, qui castra Cantacuzeni secuti fuerant, eum conveniunt, seque injuria affici et violenter ab eo haberi conqueruntur, quando imperatori juniori, et matri imperatrici servitutem jurare cogat, qui pure sincereque ipsis reconciliari nunquam possent, sed occasionem captarent, qua eos adorientes interficerent. Hoc vero sapientibus propemodum delirum videri posse, si cum bello multa laboriosa et aspera subierint, nunc in victoria hostibus serviant, quos propter jusjurandum nec intueri libere audeant; qui si jurata servent, ipsis imperaturi, si perjuri fiant, cum libuerit, ipsos occisuri sint. Nam ecce, si nunc insidiæ ipsis procederent, nihil prohibiturum aut occidi victos, aut armis resistentes, rursum prioribus implicari miseriis, contra homophylos pugnantes, populari seditione, ut antea exagitatos, publicationesque bonorum, et carceres, et alia quæcunque antecedentium similia sustinentes. Proinde orabant, ut sacramenti dandi religione soluti, sibimet consulendi potestatem acciperent. Nam et prius ab ipso compulsos juravisse, et nunc, quoniam illi priores deliquerint, si ipsi jam sibi providerint, culpa carituros. Hæc illustres viri, addicti Cantacuzeno, dixerunt. Quibus respondit, injustum esse alios peccasse, et alios plecti. Nam imperatri-

C Τῶν Καντακουζηνῷ δὲ τῷ βασιλεῖ κατὰ τὸν πόλεμον συνόντων οἱ μάλιστα ἐπιφανέστεροι προσελθόντες, ἀδικεῖσθαι ἔφασαν, καὶ βίαν ὑπομένειν παρ' αὐτοῦ ἀναγκάζοντος ὅρκους ἐπὶ δουλείᾳ παρέχεσθαι βασιλεῖ τῷ νέῳ, καὶ βασιλίδι τῇ μητρὶ, οὐδέποτε δυνησομένοις καθαρῶς, καὶ ἀδόλως καταλλάττεσθαι αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ καιρὸν ἐπιτηροῦσιν ἐπιτίθεσθαι καὶ διαφθείρειν· τοῦτο δὲ οὐδὲ μακρὰν ἀνοίας ἂν δόξειε παρ' εὖ φρονοῦσιν εἰ αὐτοὶ μὲν πολλὰ κατὰ τὸν πόλεμον ὑπομεμενηκότες δυσχερῆ, καὶ νῦν μετὰ τὴν νίκην δουλεύσουσι τοῖς πολεμήσασιν, οὐδ' ἀντιβλέπειν δυνάμενοι διὰ τοὺς ὅρκους, ἐκεῖνοι δὲ εὐορκοῦντές τε ἄρξουσιν αὐτῶν, καὶ ἐπιορκοῦντες, ὅτε

D βούλονται ἀποκτενοῦσιν. Ἰδοὺ γὰρ εἰ προὐχώρησεν αὐτοῖς ἡ νῦν ἐπιβουλὴ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυεν ἢ ἀποθνήσκειν νικηθέντας, ἢ ἀντισχόντας πρὸς τὸν πόλεμον, αὖθις ἐν τοῖς προτέροις εἶναι κακοῖς στρατεύοντας κατὰ τῶν διαφύλων, καὶ καταστατιαζομένους, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑπὸ τῶν δήμων, καὶ δημεύσεις ὑπομένοντας, καὶ δεσμωτήρια, καὶ ἄλλα ἅττα τοῖς προτέροις παραπλήσια. Ἠξίουν τε καὶ αὐτοῖς τοὺς ὅρκους διαλαλύσθαι, καὶ πράττειν ᾗ αὐτοῖς δοκεῖ συμφέρειν. Καὶ πρότερόν τε γὰρ ἀναγκασθέντες ὑπ' ἐκείνου τοὺς ὅρκους ἀκουσίως παρασχέσθαι, καὶ νῦν ἐπειδὴ πρῶτοι παραβεβήκασιν ἐκεῖνοι, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν εἶναι εἰ πρόνοιάν τινα ποιοῖντο ἑαυτῶν.

Τοιαῦτα μὲν τῶν Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ προσ- A κειμένων οἱ ἐν τέλει εἶπον. Βασιλεὺς δὲ οὐκ ἔφασκεν ἐφ' οἷς ἕτεροι ἐξήμαρτον ἑτέρους εὐθύνειν εἶναι δίκαιον. Βατιλίς τε γὰρ οὐδὲν ἧδει τῶν γεγενημένων· ἀλλὰ τὰ ὁμωμοτμένα πάντα μετὰ ἀκριβείας φαίνεται φυλάττουσα, καὶ βασιλεὺς ὁ υἱὸς οὐ δίκαιος εὐθύνεσθαι διὰ τὴν ἡλικίαν, εἰ καὶ τοῖς εἰς ἡμᾶς συνέπραττεν ἀγνωμονοῦσι, μάλιστα δὲ ἐκείνων τὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν ἄνοιαν θαυμάζειν, εἰ μετὰ τοσαύτας ἀποδείξεις τῆς εἰς βασιλίδα εὐνοίας καὶ τοὺς παῖδας, ἔτι διπλᾶ περὶ αὐτοῦ λογίζονται καὶ ἀμφισβητοῦσιν, εἰ διὰ τέλους εὔμενὴς αὐτοῖς μενεῖ. Τὸ μὲν γὰρ ἐν μεγάλοις αὐτὸν τὴν φιλοτιμίαν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ οἷα οὔπω πρότερον τοῖς Ῥωμαίων βεβασιλευκόσιν οὐδέσιν ἐφιλοτιμήθη, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς βασιλίδι προσκειμένους μὴ δύνασθαι πιστὰ ἡγεῖσθαι, οὐδὲν ἄπεικός. Τίνι γὰρ τῶν προτέρων τοῦτο βασιλέων ἐτολμήθη, ὥστε μετὰ τὴν τῶν ἀντιπάλων ἧτταν, καὶ τὸ πᾶσαν ὑφ' ἑαυτοὺς ποιήσασθαι τὴν ἡγεμονίαν, αὖθις συνάρχοντας αἱρεῖσθαι τοὺς προτέρους βασιλεύοντας; μᾶλλον δὲ εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, τὸ πλέον προσνέμειν τῆς ἀρχῆς ἐκείνοις, οἷα δὴ ἐκείνου μὲν ἐπὶ χρόνον τινὰ τοῖς πράγμασι χρησομένου, ἐκείνοις δὲ καὶ παῖδων διαδοχὴν μενούσης τῆς ἀρχῆς; Πάντως οὐδενί. Τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι ἐκείνοις μὲν οὐδὲν ἕτερον ἐσπουδάζετο, ἢ ἐξ ἑτέρων εἰς ἑαυτοὺς μετάγειν τὴν ἀρχὴν, ἑτέρου δὲ ἔμελεν οὐδενός, ἐκείνῳ δὲ οὐχ οὕτως. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐξαρχῆς εἶναι σπουδαζόμενον, σωτῆρα καὶ κηδεμόνα φαίνεσθαι τῶν βασιλέως τοῦ φίλου παίδων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον τῆς εἰς ἐκεῖνον C φιλίας δρᾶσθαι ποιοῦντα καὶ μετὰ τελευτήν, τὸ δ' ὕστερον ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν βασιλείαν, οὐ προαιρέσεως ἰδίας εἶναι, οὐδ' ἐπιθυμίας τιμῆς βασιλικῆς (τὴν ἴσην γὰρ ἐξῆν καρποῦσθαι μένοντα καὶ ἐπὶ σχήματος), ἀλλὰ τῆς ἀνάγκης, ἤδη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου κεκινημένου· σώζεσθαι γὰρ ἑτέρως οὐκ ἐνῆν, οὕτω καταψηφισθέντα τὴν ἐπὶ θάνατον ἐρήμην. Οὐδὲν μὲν οὖν θαυμαστὸν ἔφασκεν, εἰ καὶ ἐκεῖνοι τοῖς οὕτω μεγάλοις ἀπιστοῦσιν, ἐκεῖνο δὲ δίκαιον αὐτῶν κατηγορεῖν, εἰ καὶ μετὰ τὴν ἐναργῆ τῶν πραγμάτων ἔκβασιν ἔτι δυσνοεῖν αὐτὸν περὶ βασιλίδα, καὶ τοὺς παῖδας οἴονται. Εἰ γὰρ τοιαύτην εἶχε γνώμην, οὐκ ἂν προήκατο τὸν καιρὸν ἡνίκα Βυζαντίου μὲν ἐκράτει βίᾳ ἑλὼν τοῖς ὅπλοις, βασιλὶς δὲ μετὰ τῶν παίδων ἐν βασιλείοις ἐπολιορκεῖτο, ἐπικουρία δὲ οὐδαμόθεν D ἦν, ἀπορία δὲ τῶν ἀναγκαίων παντελὴς καὶ οἱ συνόντες ἐπεβούλευον, καὶ κομιδῇ πάντα ἦσαν ἐν στενῷ· νεῦσαι δὲ ἐξήρκει μόνον, καὶ πάντας ἅρδην ἀπολέσθαι. Εἰ δὲ τότε πάντα πράττειν ἔχων εὐχερῶς, οὐ τὰ ἥδιστα μᾶλλον ἢ τὰ βέλτιστα ἠθέλησε, καὶ ὅρκους παρέσχετο ἐπ' ἀμνηστίᾳ τῶν κακῶν, ἀνάγκης οὐδεμιᾶς ὑπούσης, καὶ τὴν θυγατέρα ἐξέδωκε τῷ νέῳ βασιλεῖ, καὶ πάντα ἔπραξεν, ὅσα οὐδ' ἂν εἷς τῶν ἄκραν εὐγνωμοσύνης ἐννοούντων ἤλπισεν ὑπερβολήν, τίν' ἔχει λόγον ὑποπτεύειν νῦν, καὶ νομίζειν ὀρθήσεσθαί ποτε κακὸν περὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπολείπειν ἀνοίας ὑπερβολήν; Ταῦτα μὲν οὖν, ἔφασκεν, ἐκείνοις τε ἔλεγχος πρὸς τὴν ἀγνωμοσύνην, καὶ ὑμῖν πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἀπο-

cem facti non esse conscium: et quæ jurata sint, servare diligenter omnia, filiumque imperatorem, **727** quamvis malevolos adjuverit, ob consilii imbecillitatem, ut adolescentem, debere excusari. Illorum stultitiam temeritatemque se admirari, cum post tam clara benevolentiæ suæ in imperatricem ac filios argumenta, adhuc utrovis distracta cogitatione ambigant, ecquid ad finem in ea perseveraturus sit. Quia enim in arduis elaborarit, et quæ nemo Romanorum imperatorum efficere tanta contentione studuerit, propterea amicos imperatricis fidelem ipsum fore non credere, nihil esse absurdum. Neminem enim ex superiorum temporum imperatoribus, post debellatos adversarios et redactum sub se universum imperium, qui prius imperarant, denuo collegas asciscere ausum fuisse, imo, si quod res est fateri volimus, potiorem imperii partem illis attribuere, ut se minorum ad tempus aliquod regnaturo, illis vero etiam ad liberos imperium transmissuris. Causam fuisse, quod in eo omnis eorum cura evigilaret, omnis cogitatio verteretur, quomodo ab aliis imperium ad se transferrent. Alia se via incessisse: ab initio enim id operam dedisse, ut constaret, se filiorum amici imperatoris defuncti tutorem et servatorem esse, ac nihil, etiam post obitum illius, amborum amicitia indignum perpetraret. Quod vero postea in imperium venerit, non id sui arbitratus ac voluntatis, neque ambitionis, quia honores imperatorios sitiret (quos etiam habitu retento consequi licuerit), sed necessitatis fuisse, bello civili jam flagrante videlicet: aliter quippe, capite suo absentis jam devoto et consecrato, salvum esse non potuisse. Quare nihil mirum, si et illi tam insitatis fidem derogent. Illud in ipsis jure accusandum, si post rerum eventum adeo clarum adhuc eum imperatrici et filiis ejus infensum arbitrentur. Etenim si hæc sibi mens fuisset, vi et armis occupato Byzantio, cum ea et filii in palatio obsiderentur, auxilium nusquam appareret, rerum necessariarum extrema urgeret inopia, domestici insidiarentur, et omnia ferme in angusto illis essent, tantumque nutus ad omnes funditus delendos sufficeret, opportunitatem e manibus dimissurum non fuisse. Quod si tunc, quando nullo impedimento facere quidvis poterat, non jucundissima, sed utilissima maluerit, injuriarumque oblivionem juraverit, cum necessitas nulla moneret, et filiam adolescenti imperatori locaverit, omniaque præstiterit, quæ nec a summa bonitatis excellentia quispiam speravisset, **728** cur sine ratione nunc suspicentur, et aliquando in generum imperatorem improbum repertum iri, et in eum nihil amentiæ prætermissurum existiment? Hæc igitur, inquit, et illis ad iniquitatem eorum redarguendam, et ad petitioni vestræ respondendum dixerim. Nec enim æqua, addo, nec quæ fieri queant cogitatis. Imperatorem enim generum meum occidere non possum, neque post collocatam filiam meam imperio

deturbare. Neque vero matrem ejus Augustam ob ea, quorum conscia non est, accusare decet. Quin ego ambos ea benevolentia et veneratione coli volo, quam majestas imperatoria postulat. A scelleratis autem illis et insidiarum compositoribus meritas perjurii pœnas expetam. Hæc fuit imperatoris ad proceres oratio, pro eo quod ipsum in odium imperatricis, et generi imperatoris eruptarum speraverant. Qui ut se operam perdere, et quod proverbio fertur, in cœlum jaculari agnoverunt, illius mutatione desperata, ad Irenem imperatricem se contulerunt, rati eam se expugnaturos, persuasurosque ut sibi tanquam bene monituris aures daret. Cæterum ubi illa eadem, vel etiam severiora respondit, atque a Romanis iterum magnis calamitatibus obruendis facessere jussit, nonnulli quidem reprehensionibus istis pudefacti, omnino quieverunt, alii, homines in omni vita turbulenti ac seditiosi, cum pausam aliquantam ferissent, Matthæum filium induxerunt, ut Didymotichum, Adrianopolim, et in circuitu oppidula occuparet, ipsisque adjuvantibus proprium principatum fundaret. Factiosis ad illum deficiendi invitamentum et occasio erat, quod pater imperator post mille labores atque pericula, et amorem præcipuum erga eos demonstratum, hostibus devictis, Joannem generum, nec illum duntaxat, sed familiares ejus omnes benevolentia præferret, nec sineret bona, quibus essent ab illis multati, recipere : sed retinere ea paleretur, despectis iis qui amiserant, ut dolerent amplius, et enixe laboraret ut imperatori juniori imperium conservaret, qui et nunc, spretis juramentis, cum cœtu suo fugam meditaretur. Quæ si irent ex sententia, nihil obstiturum, quin iterum bellum habeant, perindeque ut antea cum ipso omnes de salute contendant. De his ut sollicite cogitaret, nec in otio stulto inconsiderate periculi tempus exspectaret, monebant : **729** sed sibimet illisque prospiceret, ut si imperator maritus sororis, vel mortuo patre, vel alio quodam modo totius imperii potens evaderet, ipse cum amicis extra discrimen esset. Primum Joannem imperatorem et affinem unquam sibi amicum fore duceret, sed ulterem quacunque ratione, enixurumque, ut eum vita multet, dum secum de imperio, ut et ipsum imperatoris filium pro debita sibi hæreditate controversaturum opinabitur : eratque auctores, ut oppida supra nominata sub se redigeret, ac de reliquo corpore imperii avelleret : non quidem penitus, verum ita ut post defectionem rursus patrem imperatorem rogaret, juberet juramento firmare, militaturos ipsi, cum collocatis ibi præsidiis, quo eos vocaret : omne jus reliquum earum urbium, patre vivo ac mortuo, penes se resideret : sic namque et se, et amicos secure victuros, et imperatorem sororis virum, etiam volentem, nihil damnosum inferre posse. Hac cohortatione sensim juvenem ad defectionem impellebant malaque semina pejoris deinde germinis jaciebant.

λογία. Οὐ γὰρ δίκαια, οὐδὲ ἄλλως ἐννοεῖσθαι δυνατά· Βασιλέα γὰρ τὸν ἐμὸν γαμβρὸν οὔτε ἀποκτείνειν ἔνεστιν, οὔτ' ἀποστερεῖν τῆς βασιλείας μετὰ τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. Οὔτε μὴν βασιλίδι τῇ μητρὶ δίκαιον ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς οὐδὲν συνῄδει, ἀλλὰ πᾶσαν αὐτοῖς προσάγειν βούλομαι πάντας καὶ τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν αἰδῶ, καθὼς προσήκει βασιλεῦσι. Τοὺς δ' ἀγνωμονήσαντας ἐκείνους, καὶ ῥάψαντας τὴν ἐπιβουλὴν ἐγὼ τὰς ἀξίας τῆς ἐπιορκίας ἀπαιτήσω δίκας. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς τοιαῦτα τοῖς ἐν τέλει διειλέχθη, ἐφ' οἷς ἤλπιζον αὐτὸν ἐξορμήσειν ἐπὶ τὸ κακῶς περὶ βασιλίδα διατίθεσθαι καὶ βασιλέα τὸν γαμβρόν. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἔγνωσαν ἀνηνύτοις ἐπιχειροῦντες, καὶ τὸ λεγόμενον, τοξεύοντες εἰς οὐρανὸν, ἀπογνόντες τὸ ἐκείνου μεταπεῖσαι, ἐπὶ βασιλίδα ἐχώρουν τὴν Εἰρήνην, οἰόμενοι περιγενήσεσθαι ἐκείνης καὶ πείσειν αὐτοῖς προσέχειν, ὡς λυσιτελῇ βοσκευομένοις. Ὡς δὲ καὶ αὐτῇ ταῖς ἴσαις ἢ καὶ αὐστηροτέραις ἠμείβετο ἀπολογίαις, καὶ παύεσθαι ἐκέλευε μεγάλαις αὖθις συμφοραῖς τοὺς Ῥωμαίους ἐπιχειροῦντας περιβάλλειν, ὥσπερ τοὺς ἀλέγχους αἰσχυνθέντες, οἱ μὲν καὶ παντελῶς ἡσύχασαν, ἔνιοι δὲ αὐτῶν, ὅσοις ὁ βίος ταραχῆς ἀνάπλεως καὶ θορυβώδης ἦν, ἡσυχάσαντες ἐπὶ μικρὸν, ἔπειτα Ματθαῖον ἔπεισαν τὸν βασιλέως υἱὸν, Διδυμότειχον, καὶ τὴν Ἀδριανοῦ, καὶ τὰς περὶ αὐτὰ πολίχνας κατασχεῖν, ἰδίαν συστησάμενον ἡγεμονίαν μετ' αὐτῶν. Πρόφασις δὲ ἦν καὶ πρὸς ἐκεῖνον τῆς ἀποστασίας τοῖς στασιασταῖς, ὅτι βασιλεὺς ὁ πατὴρ μετὰ τοὺς μυρίους πόνους καὶ κινδύνους, καὶ τὴν πολλὴν ἀπόδειξιν τῆς εἰς αὐτὸν εὐνοίας ἐπεὶ περιεγένοντο τῶν πολεμίων, τῇ περὶ βασιλέα Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν εὐνοίᾳ, οὐ μόνον ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἅπαντας προτιμήσοι, καὶ τά τε ὄντα αὐτοῖς ὑπ' ἐκείνων πρότερον ἁρπασμένα οὐκ ἐάσειεν ἀπολαμβάνειν· ἀλλ' ἔχοντας περιορᾷν, ἵν' ἀλγῶσι μᾶλλον, καὶ πᾶσαν πρόνοιαν ποιοῖτο τὴν δυναστείαν τῷ νέῳ βασιλεῖ περιποιεῖν· ὃς καὶ νῦν μετὰ τῶν προσκειμένων ἀθετήσας τοὺς ὅρκους, βουλεύσειε δρασμόν. Ἃ εἰ προὐχώρει κατὰ γνώμην, οὐδὲν ἂν ἐκώλυεν αὖθις εἶναι ἐν πολέμοις, καὶ κινδυνεύειν, καὶ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτόν τε καὶ πάντας αὐτοὺς ὁμοίως. Ἃ ἐκέλευον αὐτὸν ἐν φροντίδι τίθεσθαι, καὶ μὴ οὕτως ἀπερισκέπτως τῶν κινδύνων περιμένειν τὸν καιρὸν, πράττοντα μηδὲν ὑπ' ἀβουλίας· ἀλλὰ πρόνοιάν τινα αὐτοῦ ποιεῖσθαι καὶ αὐτῶν, ἵν' εἰ βασιλεὺς ὁ γαμβρὸς γένοιτο τῆς ἀρχῆς ἁπάσης ἐγκρατὴς, ἢ τοῦ πατρὸς βασιλέως τελευτήσαντος, ἢ τρόπῳ ὁτῳοῦν ἑτέρῳ, ἔξω κινδύνων αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων εἴη. Μηδὲ γὰρ οἴεσθαί ποτε εὐνοήσειν αὐτῷ βασιλέα τὸν γαμβρὸν, ἀλλ' ἀμυνεῖσθαι πάντα τρόπον, καὶ σπουδάσειν ποιεῖν ἐκ μέσου, οἰόμενον ἀμφισβητήσειν αὐτῷ περὶ τῆς βασιλείας, οἷα δὴ καὶ αὐτὸν βασιλέως ὄντα παῖδα, καὶ δίκαιον ὄντα τὴν πατρῴαν ἀρχὴν κληρονομεῖν· συνεβούλευόν τε τὰς εἰρημένας πόλεις ὑποποιεῖσθαι, καὶ τῆς ἄλλης ἡγεμονίας Ῥωμαίων ἀποτέμνειν οὐ παντάπασιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποστασίαν, δεῖσθαι αὖθις βασιλέως τοῦ πατρὸς, ὥστε ὅρκους παρασχέσθαι συστρατεύσεσθαι μὲν ἐκείνῳ μετὰ τῆς ἐγκαθιδρυμένης στρατιᾶς· αὐτοὺς δὲ οἴκοι

ἂν κελεύοι, τὴν δ' ἄλλην ἅπασαν ἀρχὴν τῶν πόλεων εἶναι πρὸς αὐτὸν καὶ ζῶντος τοῦ πατρὸς, καὶ μετὰ τελευτήν· οὕτω γὰρ ἐν ἀσφαλείᾳ ἔσεσθαι αὐτόν τε καὶ φίλους, καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν, κἂν βούλοιτο, μηδὲν δυνήσεσθαι δεινὸν ἐπάγειν. Οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα παρῄνουν, ἠρέμα τὸν νέον εἰς ἀποστασίαν ἄγοντες, καὶ σπέρματα καταβάλλοντες πονηρὰ τῆς μετὰ ταῦτα πονηροτέρας ἐσομένης βλάστης.

CAPUT VIII.

Matthæus oppida ad suam auctoritatem adducit. Imperator suasoribus magnopere irascitur. Per matrem filius ad sanitatem reducitur. Ejus feminæ laus. Mors Andronici filii. Descriptio elegantissima pestilentiæ generalis, et quam utilis ad morum emendationem fuerit. Dolor maternus de morte filii, et pueri commendatio. Imperator cum genero urbes Thraciæ duabus de causis obit. Junioris imperatoris commendatio.

Παιθόμενος δὲ αὐτοῖς τοῦ βασιλέως ὁ υἱὸς διὰ τοὺς A ἐπιτιμένους φόβους καὶ κινδύνους, ἐπεχείρησε τῷ ἔργῳ ᾗ ἐκεῖνοι ἐβουλεύοντο, καὶ τὰς πόλεις ἀφίστη πρὸς ἑαυτὸν, γνώμην ἔχων ὡς ὕστερον δεησόμενος βασιλέως τοῦ πατρὸς τὴν μὲν ἀρχὴν τῶν πόλεων αὐτὸν ἔχειν διὰ βίου, τελεῖν δὲ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ τε καὶ βασιλέως τοῦ γαμβροῦ ἡγεμονίαν. Ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ὁ βασιλεὺς, ὀργῇ μὲν ἐφέρετο ἀκράτῳ πρὸς τοὺς τὰ τοιαῦτα πεπεικότας, καὶ ἤδη ὥρμητο πρὸς τιμωρίαν. Ἔπειτα ἡμερότητι κεράσας τὸν θυμὸν, ᾔδει γὰρ ἐπιεικείᾳ ῥᾷον προσαξόμενος τὸν υἱὸν, Εἰρήνην βασιλίδα τὴν ἐκείνου μητέρα ἔπεμπε διαλλάξουσαν ἐκεῖνον τῷ πατρὶ, καὶ τῶν ἀτόπων ἔργων ἀποστήσουσαν. Ἡ δὲ, ὀφθεῖσα μόνον τῷ υἱῷ, ῥᾷστα πάντα τὰ προσκόμματα διέλυε καὶ τὰς ὑποψίας. Ἦν γὰρ οὐ συνετὴ μόνον καὶ δεινὴ χρήσασθαι πράγμασι B μεγάλοις, καὶ μεταποιῆσαι ᾗ ἐβούλετο· ἀλλὰ καὶ Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἐξόχως τῶν ἄλλων μᾶλλον φιλοῦσα παίδων, καὶ φιλουμένη ὑπ' αὐτοῦ· ὅθεν οὐδὲ λόγων ἐδεήθη πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἐκέλευε μόνον, καὶ πάνθ' ὑπήκουεν ἐκεῖνος. Ἔπειτα τοὺς τῆς στάσεως αἰτίους λόγοις ἐπιπλήξασα, καὶ ἀπειλήσασα τὰ δεινότατα, εἰ τοιαῦτα αὖθις πανουργεύοιντο, ἦσαν γὰρ αὐτῇ τῶν κατ' αἷμα προσηκόντων, καὶ τὸν υἱὸν ὥσπερ καὶ πρότερον πάνθ' ὑπείκοντα προθύμως ἀποδείξασα βασιλεῖ τῷ πατρὶ, ἀνέστρεφε. Γενομένη δὲ ἐν Βυζαντίῳ, Ἀνδρόνικον εὗρε τὸν νεώτερον ἀποτεθνηκότα τῶν υἱῶν ὑπὸ τοῦ τότε ἐνσκήψαντος λοιμοῦ, ὃς ἐκ τῶν ὑπερβορέων πρῶτον ἀρξάμενος Σκυθῶν, πάντα ἐπέδραμε σχεδὸν τὰ παράλια τῆς οἰκουμένης, καὶ τὸ πολὺ διέφθειρε τῶν ἐνοικούντων. Οὐ γὰρ Πόντον μόνον διῆλθε καὶ Θράκην, καὶ Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ Ἑλλάδα, καὶ Ἰταλίαν, καὶ νήσους ἁπάσας, Αἴγυπτόν τε καὶ Λιβύην, καὶ Ἰουδαίαν. καὶ Συρίαν, καὶ κύκλῳ πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην. Οὕτω δὲ ἦν ἄμαχον τὸ κακὸν, ὡς μήτε δίαιταν μηχανίαν, μήτε ῥώμην σώματος δυνηθῆναι ἀντισχεῖν. Πάντα γὰρ ὁμοίως καθῄρει καὶ ἰσχυρὰ, καὶ ἀσθενῆ σώματα, καὶ οἱ μάλιστα θεραπευόμενοι ὁμοίως ἀπέθνησκον τοῖς ἀπορωτάτοις. Ἄνοσον μὲν γὰρ ἦν ἐκεῖνο τὸ ἔτος παντάπασιν εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας. Εἴ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, πάντα εἰς ἐκεῖνο κατέληγε τὸ νόσημα, καὶ οὔτε ἰατρῶν ἐξήρκει τέχνη οὐδεμία, οὔτε παρόμοιον πᾶσιν ἦν. Ἀλλ' οἱ μὲν αὐτίκα, οὐδὲ πρὸς βραχὺ ἀντέχοντες, αὐθημερὸν ἀπέθνησκον, ἔνιοι δὲ

Motus eorum consilio filius imperatoris, propter incussum timorem ac pericula, rem incipit ut illi voluerant, et oppida a fide patris ad suam abducit, deliberatum habens deinde orare patrem, ut in ea imperium sibi, quoad vixerit, retinere liceret, principatus autem in potestate ipsius et affinis imperatoris esset. Cantacuzenus intellecto negotio, adversum suasores longe iratissimus, jam in eos vindictam parturiebat. Postea tamen iram mansuetudine temperans, quod sciret lenitate facilius conciliatum iri filium, Irenen conjugem, ejus matrem misit, a qua cum patre in gratiam reduceretur, atque ab incepto nefario revocaretur. Illa aspectu solo omnia offendicula suspicionesque facillime sustulit. Erat enim femina non solum prudens, et usu magnarum rerum, quas ad arbitrium B commutaret perita, **730** sed et filium Matthæum ante alios liberos amabat ipsa, et redamabatur ab eo mirabiliter. Quare nec longa oratione indiguit, sed verbo tantum mandavit, illeque mandanti morem perfecte gessit. Deinde discordiarum auctoribus objurgatis, cum minis gravissimis, si rursum in tali scelere, quam essent callidi ostenderent (erant enim ei consanguinitate juncti), et filio ad pristinam plenamque obedientiam patris reducto, Byzantium reversa est, ubi minimum natu Andronicum pestilentia exstinctum reperit, quæ tunc grassabatur (86), quæque a Scythis hyperboreis incipiens, ferme omnes oras maritimas pervasit, magnamque indigenarum partem absumpsit. Nec enim Pontum tantummodo, Thraciam, Macedoniam, C sed etiam Helladem, Italiam, insulas omnes, Ægyptum, Libyam, Judæam, Syriam, et orbem fere universum in circuitu permensa ac pervagata est. Sic autem erat incurabile malum, ut neque ulla diæta, neque robur corporis posset resistere, cum omnia, æque valida ut imbecilla corpora prosterneret, quique maxima impensa curabantur, non sceus ac pauperrimi moriebantur. Et vacabat quidem a morbis cæteris annus ille. Quod si quis etiam ante aliquantum ægrotaret, omnia in illud morbi genus se exonerabant. Mussabat ars medicorum tota. Nec similiter omnes occupabat, sed alii quidem continuo, nec paulum durantes, ipso die, quidam ipsa hora ponebant animas. Quotquot

Jacobi Pontani notæ.

(86) Illustris admodum descriptio pestilentiæ, qualis apud Lucretium, lib. VI, ex Thucydidis lib. II, expressa, et apud Maronem *Georgicon* III. Cui tantum est otii, utrinsvis poetæ carmen cum hac historica narratione conferat, non parvam rerum similitudinem deprehendet : nos alio festinamus.

autem biduum, triduumve restitissent, primum quidem febrim habebant acutissimam, et morbo caput invadente, elingues et ad omnia quæ fierent stupidi reddebantur, ac velut somno profundo absorbebantur. Sin forte ad se redirent, loqui nitebantur illi quidem, sed hærescente lingua, multa inarticulata, nervis in occipitio emortuis, promebant, et exspirabant celerrime. Aliis non in caput, verum in pulmones malum incidens, mox præcordia inflammabat, et dolores acutos circum pectus afferebat, et sputa sanguine contacta ejiciebant, atque e visceribus spiritus tetrum foras odorem volvebat. Fauces et lingua calore exaruerant, nigra et suffusa sanguine; nec plus proficiebant si multum, quam si parum biberent. Somno uti nullo poterant, et undequaque angebantur. In brachiis supra et infra, non paucis item in maxillis, et quibusdam **731** in aliis corporis partibus abscessus, sive ulcera, his majora, illis minora exsistebant, et nigræ papulæ enascebantur. Quibusdam velut atra stigmata per totum corpus erumpebant, aliis rariora magisque conspicua, aliis densiora et obscuriora; et omnes perinde ex his omnibus moriebantur. Nonnullis enim cuncta hæc, aliis plura, aut pauciora contingebant. Complaribus unicum tantummodo ex istis omnibus mortiferum erat. Quicunque vero de multis pauci evaserant, non amplius eo malo corripiebantur sic, ut etiam interirent; quamobrem rursus, correpti, bene confidebant. Fiebant porro magni abscessus in femoribus, aut in brachiis: quibus sectis, multa et fœtida sanies effluebat, et morbus turbante materia sic emissa levabatur. Complures his omnibus obsessi, præter opinionem convalescebant. Nec ullum undecunque certum auxilium invenichatur. Quod enim uni salutare, alteri idem patienti venenum erat: alterque ab alterius curatione morbum indipiscebatur, et cumulabantur funera, quibus multæ domus vacuabantur, cum et incolæ, et brutæ animantes una cum domibus vitam reddderent. Sed nihil erat desperatione miserabilius. Cum enim quis tam ægrum se sentiebat, spes nulla incolumitatis relinquebatur, ac desperabundi semetipsos abjiciebant, morbumque non mediocriter ista dejectione tristitiaque augentes, repente animas efflabant. Species igitur ista luis satis exprimi verbis non potest. Unde maxime intellectum est, non humanæ naturæ quiddam agnatum et conveniens, sed divinitus immissam castigationem fuisse: multique inde ad sanitatem mentis conversi, meliores evaserunt, non illi modo, qui ea peste morte occubuerunt, sed quotquot ea liberati vitam retinuerunt. Tunc enim vitiis omnibus desertis, virtuti studebant, et multi facultates suas in pauperes distribuebant, etiam priusquam a morbo illo invaderentur. Quo si se affectos deprehenderent, nemo tam lapideus erat, animoque plane immedicabili atque insanabili, ut non pœnitentiam de peccatis suis præ se ferens, Deo apud tribunal illud sui

καὶ αὐθωρόν· ὅσοι δὲ ἐπὶ δυσὶν ἀντεῖχον ἢ τρισὶν ἡμέραις, πρῶτα μὲν πυρετῷ κατείχοντο λαβροτάτῳ· καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν τοῦ νοσήματος ἐμπίπτοντος, ἀφωνίᾳ κατείχοντο καὶ ἀναισθησίᾳ πρὸς πάντα τὰ γινόμενα, καὶ ὥσπερ πρὸς ὕπνον κατεφέροντο βαθύν· ἢν δέ που ἀνανήψειαν, φθέγγεσθαι μὲν ἐβούλοντο, δυσκίνητος δὲ ἡ γλῶσσα ἦν, καὶ ἀδιάρθρωτα τὰ πολλὰ ἐφθέγγοντο, τῶν περὶ τὸ ἰνίον νεύρων νεκρωθέντων, καὶ τάχιστα ἀπέθνησκον. Ἑτέροις δὲ οὐκ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' εἰς τὸν πνεύμονα ἐμπίπτον τὸ κακὸν, φλόγωσίς τε ἦν σύτικα πρὸς τὰ ἔνδον, καὶ δριμείας ἐνεπαίει ἀλγηδόνας περὶ τὰ στήθη· ὄφαιμόν τε πτύελον ἀνέπεμπον, καὶ πνεῦμα ἄτοπον ἀπὸ τῶν ἔνδον καὶ δυσώδες· ἡ τε φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, καταξηραινόμενα ὑπὸ τοῦ καύσωνος, μέλανα καὶ αἱματώδη ἦσαν· καὶ ποτὸν τό τε πλέον καὶ τὸ ἔλασσον ἐν ὁμοίῳ καθειστήκει· καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διὰ παντὸς, καὶ ἀπορία πανταχόθεν ἦν, ἐπί τε ταῖς ὠλέναις ταῖς ἄνω καὶ κάτω, οὐκ ὀλίγοις δὲ καὶ πρὸς ταῖς σιαγόναις, καὶ ἑτέροις ἐν ἑτέροις μέρεσι τοῦ σώματος ἀποστάσεις ἐγίνοντο, τοῖς μὲν μείζους, τοῖς δὲ ἐλάσσους, καὶ μέλαιναι φλυκτίδες ἀνεφύοντο. Ἑτέροις δὲ ὥσπερ στίγματα μέλανα κατὰ παντὸς τοῦ σώματος ἐξήνθει· τοῖς μὲν ἀραιά τε καὶ διαφανέστερα, τοῖς δ' ἀμυδρότερα καὶ συνεχῆ· καὶ πάντες ὁμοίως ὑπὸ πάντων ἔθνησκον. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ πάντα ἐπεγίνετο, τοῖς δὲ πλείω ἢ ἐλάσσω, οὐκ ὀλίγοις δὲ καὶ ἐν τῶν πάντων ἦρκεσε πρὸς θάνατον· ὅσοι δὲ ἐκ πολλῶν ὀλίγοι ἠθυνήθησαν διαφυγεῖν, οὐκέτι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κατείχοντο κακοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ θαρσαλέῳ ἦσαν ἤδη· ὃς γὰρ οὐκ ἐπελάμβανεν, ὥστε καὶ κτείνειν. Ἀποστάσεις δὲ ἐγίνοντο μεγάλαι πρὸς τοῖς μηροῖς, ἢ ἐν ταῖς ὠλέναις· ὧν τεμνομένων, σφάκελος ἐξέβραζε δυσώδης καὶ πολὺς, καὶ τὸ νόσημα διεφορεῖτο εἰς ἐκεῖνο, τὴν διενοχλοῦσαν ὕλην ἀποβρίπτον. Πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ πάντων κατασχεθέντες, παρὰ δόξαν διεσώζοντο. Ἦν δὲ ἐπικουρία οὐδαμόθεν. Ὃ γὰρ ἑτέρῳ συνήνεγκε, τοῦθ' ἑτέρῳ τὰ ἴσα πάσχοντι δηλητήριον ἐγίνετο· καὶ ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀνεπίμπλαντο τῆς νόσου, καὶ τὴν πλείστην φθορὰν τοῦτο ἐνεπαίει, καὶ πολλαὶ οἰκίαι ἐκενώθησαν τῶν οἰκητόρων, καὶ τῶν ἀλόγων τοῖς κυρίοις συναποθανόντων. Δεινότατον δὲ ἦν ἡ ἀθυμία. Ὁπότε γάρ τις αἴσθοιτο κάμνοντος ἑαυτοῦ, ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας ὑπελείπετο, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τραπόμενοι, προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς, καὶ ἀπέθνησκον ἐν τῷ αὐτίκα, μεγάλην ῥοπὴν τῷ νοσήματι τὴν ἀθυμίαν προστιθέντες. Τὸ μὲν οὖν τῆς νόσου εἶδος τοιοῦτον κρεῖσσον λόγου ἦν· ὅθεν καὶ μάλιστα ἐδεδήλωτο, οὐ τῶν συντρόφων καὶ τῇ φύσει προσηκόντων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἑτερόν τι ὂν ὑπὸ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐπενηνεγμένον πρὸς σωφρονισμόν· καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ τοιούτου βελτίους τὴν ψυχὴν ἐγένοντο σωφρονισθέντες, οὐ μόνον οἱ τελευτήσαντες, ἀλλὰ καὶ ὅσοι περιεγένοντο τῆς νόσου. Πάσης γὰρ ἀπέσχοντο κακίας ἐν τῷ τότε χρόνῳ, καὶ ἀρετῆς ἐπεμελοῦντο· καὶ πολλοὶ τὰ ὄντα πένησι διένειμον, καὶ πρὶν τὴν νόσον εἰς αὐτοὺς ἐγκατασκῆψαι· εἰ δέ ποτε καὶ αἴσθοιντο αὐτοὺς κατεχομένους, οὐδεὶς ἦν

731 B

οὕτω ἀναλγήτως ἔχων, ὥστε μὴ μετάνοιαν ἐνδείξα- A σθαι τῶν πεπλημμεληκότων, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ δικαιωτήρια μὴ πρόφασίν τινα παρασχεῖν τοῦ σωθήσεσθαι ὑπὸ Θεοῦ, εἰ μὴ πάνυ ἀνιάτως εἶχε καὶ ἀθεραπεύτως τὴν ψυχήν. Ὑπὸ τῆς τοιαύτης νόσου, πλεῖστοί τε ἀπέθανον ἐν Βυζαντίῳ τότε, καὶ ὁ βασιλέως παῖς Ἀνδρόνικος, κατασχεθείς, ἐτελεύτησε τριταῖος. Βασιλὶς δὲ ἡ μήτηρ ἐπεὶ ἐπύθετο τοῦ παιδὸς τὴν τελευτήν, ὑπὸ σφοδροτάτης ἀλγηδόνος πλη-γεῖσα τὴν καρδίαν, διὰ βίου ἀνεξάλειπτον ἔσχε τὴν μνήμην τοῦ παιδός. Ἦν γὰρ οὐ μόνον ἀγαθὸς ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντα μάλιστα, ὅσα νέον οἶδε κοσμεῖν, ἔχων εὐφυῶς, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ὑποφαίνων τοῦ τῶν γεγεννηκότων ἄξιον ἑαυτὸν ἀποφανεῖν. Μετὰ τοῦτο δὲ ὁ βασιλεὺς βασιλέα τὸν γαμβρὸν ἔχων, πρὸς τὰς τῆς Θρᾴκης ἑξῆς πόλεις, καὶ πάσας περιῆλθε· B τοῦτο μὲν βασιλέα πᾶσιν ἐμφανίζων ἄχρι τότε ἀγνοούμενον ταῖς πόλεσι, καὶ πᾶσιν ἔργοις αὐτοῖς κατάδηλον ποιῶν, ὡς τὴν πατρῴαν βασιλείαν ὁ νέος διαδέξοιτο βασιλεύς, τοῦτο δὲ πρὸς πόνους στρατιώτῃ πρέποντας ἀσκῶν· ἥδετό τε κατάκρας ὁ πρεσβύτερος βασιλεὺς ὁρῶν τὸν νέον ἐπιτηδείως ἔχοντα πρὸς τὰς στρατείας, καὶ μεγάλα ἐπαγγελλόμενον ἐκ τῶν παρόντων. Ἁλύπως γὰρ καὶ ῥᾳδίως τούς τε πόνους ἔφερε καὶ τῆς διαίτης τὴν ἐναλλαγήν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὁμοίως τοῖς εἰθισμένοις ἐκ πολλοῦ.

A salvandi aliquam occasionem daret. Hac pestilentia Byzantii quam plurimi, et filius imperatoris Andronicus tertio die interiit. Imperatrix mater ubi de obitu filii comperit, **732** vehementissimo dolore animum percussa, quandiu superavit, infixam in medullis ejus memoriam circumtulit. Erat quippe non solum forma liberali, sed ad omnia item, quæ nosset adolescentiæ ornamenta, natura habilis in primis et ilioneus, imitandorumque parentum spem non modicam sustinebat. Posthæc imperator cum genero imperatore urbes Thraciæ singulas obivit, partim ut eum hactenus ignotum omnibus ostenderet, et ipso opere palam declararet, juniorem imperatorem paternum excepisse imperium, partim ut eumdem ad laborem militarem B assuefaceret : quem cum militiæ aptum, et e præsentibus indiciis magna in futurum pollicentem animadverteret, gaudio exsultabat incredibili. Etenim citra molestiam hilariterque labores et mutationem victus tolerabat, et omnia quasi ex diuturna consuetudine faciebat.

CAPUT IX.

Legatio imperatoris ad Clementem Papam; legationis capita duo, amolitio opinionis falsæ, et promissio auxilii contra Barbaros, Christianorum hostes. Papa gnarus omnium bello transactorum, eum miris laudibus celebrat. Duo episcopi cum ejus legatis a papa remissi. Aguntur ei gratiæ de cura adolescentis imperatoris et matris, et de animo in Barbaros. Cohortatio additur de Ecclesiarum concordia curanda. Iterum ardorem contra Barbaros, et studium pacis Ecclesiarum ostentat. Imperator conditionem proponit de concilio. Laudatur a papa. Promittitur conventus; sed bellum inter principes Italiæ negotium totum dissipat.

Αὖθίς τε εἰς Βυζάντιον ἀνδστρέψας ὁ βασιλεὺς, C πρὸς τὸν Ῥώμης ἐπίσκοπον Κλήμεντα τόν τε Σπανόπουλον Γεώργιον τὸν πρωτοβεστιαρίτην, καὶ Σιγῆρον τὸν πραίτωρα τοῦ δήμου, καὶ ἐκ τοῦ Λατίνων γένους Φρανσὲς ὄνομά τινα πολὺν ἤδη χρόνον δεδουλευκότα βασιλεῖ, τῶν ἐπιτηδείων δ' ὄντα καὶ γνωρίμων πάπα πρέσβεις ἥρεῖτο. Ἡ πρεσβεία δὲ ἦν, ἅμα μὲν ἀπαλείφουσα τῆς πάπα ψυχῆς τὰς περὶ βασιλέως πρασπεπούσας φήμας. Ἤδει γὰρ αὐτὸν περὶ αὐτοῦ ἀκηκόότα, ὡς κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον Βαρβάροις χρήσαιτο συμμάχοις ἀναιροῦσι, καὶ ἐξανδραποδιζομένοις ὁσημέραι τοὺς Ῥωμαίους. Διὸ περὶ πλείονος ἐποιεῖτο τὰς αἰτίας τῶν συμβεβηκότων πάπαν καταμαθεῖν, καὶ ὡς ἀνάγκῃ διὰ τὸν περισχόντα πόλεμον ἐπὶ τοιαῦτα ἔλθοι, ἀλλ' οὐ τὴν κοινωνίαν τῶν Βαρβάρων ἀσπαζόμενος. Ἔπειτα ἐδεῖτο καὶ τὴν μελετωμένην ὑπ' αὐτοῦ πάπα, καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἑσπέραν κατὰ τῶν Βαρβάρων ἐφοδον τῶν πολεμίων τῷ στρατηγῷ ἐπ' αὐτοῦ νυνὶ γεγενῆσθαι· ἥδεσθαί τε γὰρ μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐκείνων ἀπωλείᾳ, καὶ αὐτὸν τὰ μέγιστα συνεργήσειν, οὐ μόνον διάβασιν παρέχοντα τῇ στρατιᾷ πρὸς τὴν Ἀσίαν ἅπονον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν συμπαρόντα μετὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ συν- D

Reversus Constantinopolim imperator, ad Clementem episcopum urbis Romæ Georgium Spanopulum protovestiarium, et Sigerum prætorem populi, et de Latinis Franciscum quemdam nomine, veterem ministrum suum, papæ notum ac familiarem legatos deligit (87). Legationis capita erant, ut deleret ex animo ejus, quam de eo opinionem ille conceperat. Non enim ignorabat auditum a Romano pontifice, quomodo belli tempore Barbarorum usus esset auxilio, qui Romanos occidissent, et captivos rapuissent quotidie. Ideireo nimiopere desiderabat papa ii causas eorum quæ gesta erant, edocere, nempe bello premente necessario id fecisse, non quod communionem Barbarorum amplecteretur. Deinde rogabat, quam ipse papa, et cum eo Italiæ et Occidentis principes contra Barbaros crucis hostes expeditionem meditati essent, se nunc imperatore susciperent. **733** Plurimum enim se illorum peste et internecione lætari, seque adjutorem fore maximum, non solum transitum expeditum exercitui in Asiam concedendo, sed cum suis quoque copiis proficiscendo, et una certamen cupide obeundo. Aliis enim prærogativis

Jacobi Pontani notæ.

(87) De tam nobili legatione imperatoris ad pontificem Romanum, et hujus ad imperatorem Cantacuzenum : de rebus tanti momenti inter eos actis, Platina in Clemente VI nullum plane verbum habet, quod quis non injuria miretur.

antecessoribus suis imperatoribus libentissime cedere, alacritate autem ad res honestas, et desiderio videndi Barbaros eadem pati, quæ Christianis tamdiu nefarie intulissent, nulli cedere. Legatis ita se habebat, et ibant ex sententia imperatoris omnia. Cum enim legati exposuissent papæ, quorum gratia venerant, ille exorsus, omnia bello gesta tam exacte, quam si coram adfuisset, recensebat. Mirantibus legatis, ac percunctantibus, unde hæc illi tam certa notitia, a Zampea Sabaudiensi femina, quæ in comitatu imperatricis inde ab exordio belli usque ad extremum versata esset, se accepisse dixit : quæ capto Byzantio in patriam remigrans, penitus omnia sibi uti contigissent, diligenter enarrasset : laudabatque et in cœlum tollebat imperatorem, qui adeo injuste armis oppugnatus, et calumniis ita vexatus, et bello tam multa indigna perpessus, post devictos hostes nihil parum ingenuum, aut pusilli animi præ se tulisset : neque malus sibi malis ac præsertim antea tot a se beneficiis affectis fuisset, sed cum Augusta et filiis ejus cum ut semet, tum ut studio illo imperatoris amici erga se dignum erat, egisse visus esset : et in alios omnes similiter sese mitem ac placidum, non solum commissorum pœnas a nemine reposcendo, sed contra studiose benefaciendo præstitisset. Illud vero in prima laude ducebat, quod imperatori adolescenti filiam copulasset, paternumque imperium ei restituisset. Tractatis autem legatis honorificentissime, in primis sedibus, in deductionibus, in decessionibus de via, et aliis quibus decuit, eos tandem dimisit, cum duobus episcopis, quorum unus (88) erat ordinis Minorum, Guilielmus nomine, alter ex Prædicatorum familia, Hugo de Spert vocabatur, uterque virtuti deditissimus, et in profanis litteris apprime versatus. Quare et in congressu erant festivissimi et poterat multum eorum ad persuadendum sermo. Quos imperator perbenevole et magno cum honore excepit, quotidieque cum illis jucunde collocutus est ; ipsique operæ pretium maximum duxerunt omnia, quæ is in dies singulos proposuisset, **734** et super propositis disseruisset, toto illo tempore, quo apud eum mansissent, litteris consignare, ne e memoria elaberentur. Quæ in Italiam secum portantes, ibique et papæ, et viris sapientibus exhibentes, quantus vir esset, ostendebant, et ore ipsi nihilominus ejus laudes prædicabant. Verum hæc posterius facta sunt. Tum vero sub adventum suum legationem explicant, cujus hæc erat summa. Primum cum bonis omnibus gratias agunt, quod junior imperator ejusque mater illi curæ sint : cum, quæ nemo unquam exspectasset, post tam sævum bellum, et inimicitias implacabiles, et criminatorum in illum scelus, non ad præterita respexerit, sed satis esse existimarit, si tantum belli causarum purus videretur, et quasi nihil novi intervenisset,

ἀγωνιζόμενον προθύμως. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων πλεονεκτημάτων τοῖς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκόσι ῥᾷστα ἂν παρεχωρήσειε, προθυμίας δὲ τῆς περὶ τὰ καλὰ καὶ τοῦ βούλεσθαι τοὺς Βαρβάρους ἐπιδεῖν πάσχοντας ἀντίῤῥοπα τοῖς τολμηθεῖσι κατὰ Χριστιανῶν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, οὐδενί· ἡ μὲν οὖν πρεσβεία τοιαύτη ἦν, καὶ πάντα ἐτελεῖτο κατὰ γνώμην βασιλεῖ. Διαλεγομένων γὰρ τῶν πρέσβεων τῷ πάπᾳ περὶ ὧν ἦκον, ἐκεῖνος τὸν λόγον ἀναλαβών, πάντα διηγεῖτο ἀκριβῶς, ὥσπερ ἂν αὐτὸς παρὼν τοῦ πολέμου τελουμένου. Θαυμαζόντων δὲ τῶν πρέσβεων καὶ πυνθανομένων ὅθεν εἰδείη ταῦτα ἐσφαλῶς, παρὰ Ζαμπαίας τῆς ἐκ Σαβωΐας ἔφασκεν ἀκηκοέναι βασιλίδι συμπαρούσης ἐν Βυζαντίῳ ἀπ' ἀρχῆς μάλιστα τοῦ πολέμου ἄχρι τέλους. Ἡ μετὰ τὸ βασιλέα Βυζάντιον ἐλεῖν, ἀπαίρουσα εἰς τὴν οἰκίαν, πάντα διηγεῖτο ἀκριβῶς, τῷ πάπᾳ συντυχοῦσα, ὡς ἐγένετο, μηδὲν ἀποκρύψασα τῆς ἀληθείας. Ἐπῄνει τε ὁ πάπας βασιλέα, καὶ ὑπερηύχετο αὐτοῦ, ὅτι πολεμηθεὶς ἀδίκως οὕτω, καὶ διαβληθεὶς ὑπὸ συκοφαντῶν, καὶ τοσαῦτα ἐνεγκὼν δεινὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ τοῖς ὅπλοις περιεγένετο τῶν ἀντισχόντων, οὐδὲν μικρόψυχον ἔπαθεν, οὐδ' ἀγεννές· οὐδὲ ἐμνησικάκησε τοῖς κακοῖς περὶ αὐτὸν γεγενημένοις, καὶ ταῦτα ὑπ' ἐκείνου πρότερον πολλὰ εὐεργετηθεῖσιν, ἀλλὰ βασιλίδι τε καὶ τοῖς παισὶν ἄξιος ὤφθη ἑαυτοῦ, καὶ τῆς βασιλέως τοῦ φίλου περὶ αὐτὸν σπουδῆς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ὁμοίως ἥμερος καὶ προσηνής, οὐ μόνον τῶν τετολμημένων δίκας μηδένα ἀπαιτήσας, ἀλλὰ καὶ φιλοτίμως εὐεργετῶν ἐξ ἀντιστρόφου. Μάλιστα δὲ ἐπῄνει τὸ τὴν θυγατέρα συναρμόσαι βασιλεῖ τῷ νέῳ, καὶ τὴν πατρῴαν ἀποδοῦναι βασιλείαν. Φιλοτιμότατά τε ὁ πάπας περὶ τοὺς βασιλέως πρέσβεις διετέθειτο ἐν προεδρίαις, καὶ προπομπαῖς, καὶ ὑπαντήσεσι, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς προσήκουσιν, ἔπειτα ἀπέπεμπε, καὶ πρέσβεις δύο τῶν ἐπισκόπων συνεκπέμψας, ὧν ὁ ἕτερος τοῦ μενουρίων τάγματος ἦν, Γελιελμος προσαγορευόμενος. Οὔγγα δὲ Σπὲρτ ὁ λοιπὸς ἐκαλεῖτο ἐκ τῶν κηρύκων προσαγορευομένων ὢν· ἀρετῆς τε μάλιστα ἀντιποιούμενοι, καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν εἰς ἄκρον μεμελετηκότες. Δι' ἃ καὶ μάλιστα ἡδεῖς ἦσαν ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πιθανοὶ πρὸς διαλέξεις. Οὓς ὁ βασιλεὺς μετὰ πολλῆς ἐδέξατο τῆς εὐμενείας καὶ τῆς τιμῆς, καὶ ἡδέως ὡμίλει ὅσημέραι καὶ συνῆν, αὐτοί τε προὔργου παντὸς ἐποιοῦντο τὸν χρόνον, ὃν αὐτῷ συνῆσαν ὅσα ἐπ' ἐκείνου προβληθεῖη καθημέραν, καὶ οἷα περὶ τῶν προβλημάτων διαλεχθεῖη γράφειν, ἵνα μὴ λάθῃ τῆς μνήμης ἐκρυέντα. Ἃ εἰς Ἰταλίαν ἀγαγόντες, καὶ πάπᾳ τε καὶ τοῖς ἐκεῖσε διαδόντες σοφοῖς μέγαν ἐκ τούτων ἀπεδείκνυον βασιλέα, καὶ ἀπὸ γλώττης οὐκ ὀλίγα ἐξηγούμενοι αὐτοί. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον. Τότε δὲ μετὰ τὴν ἄφιξιν μικρὸν ἀπήγγελλον βασιλεῖ τὰ περὶ τῆς πρεσβείας. Τὰ δὲ ἦν πρῶτα μὲν εὐχαριστίαι καὶ εὐχαὶ τῆς περὶ βασιλέα τὸν νέον κηδεμονίας, καὶ βασιλίδα τὴν μητέρα· ὅτι ἃ μηδ' ἄν τις προσεδόκησε μετὰ τὸν τοσοῦτον πόλεμον, καὶ

Jacobi Pontani notæ.

(88) Gregoras quoque de his duobus episcopis, qui sub Andronico missi sint, confundit tempora, et rem totam imperfectissime negligentissimeque, ut solet, exponit lib. X.

τὴν ἄσπονδον ἐκείνην ἔχθραν, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγνωμοσύνην τῶν διαβαλόντων, οὐ πρὸς τὰ γεγενημένα εἶδεν, ἀλλ' ἀρκεῖν ἡγήσατο τὸ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον αἰτίων ὀφθῆναι μόνον καθαρόν. Αὐτὸς δὲ ὥσπερ οὐδενὸς μεταξὺ καινοῦ γεγενημένου τὸ ἀρχαῖον ἦθος διεσώσατο, καὶ τὴν περὶ τοὺς βασιλέως παῖδας εὐγνωμοσύνην καὶ κηδεμονίαν, ἣν εἶχεν ἐξαρχῆς εὐθύς μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτήν. Ἔπειτα δὲ καὶ τὴν κατὰ τῶν Βαρβάρων ἐφοδον ἐμήνυε, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν τοῖς πρὸ αὐτοῦ Ῥώμης ἐπισκόποις εἶναι περισπούδαστον· μᾶλλον δὲ αὐτῷ τῶν ἄλλων εἶναι κατὰ γνώμην, καὶ πολλοῖς πολλάκις περὶ τούτου διειλέχθαι τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν δυναστῶν, καὶ πάντας παρακαλεῖν ἐπὶ τὸ ἔργον κοινῇ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τῶν Βαρβάρων τῶν Χριστιανῶν ἐσόμενον, καὶ αὐτὸν ἕτοιμον εἶναι καὶ χρήματα παρέχειν, καὶ στρατιὰν ὅσην ἂν μάλιστα ἐξῇ, καὶ μεγίστην πρὸς τὸν πόλεμον παρέχεσθαι συντέλειαν. Νυνὶ δὲ καὶ μᾶλλον ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λόγων, καὶ τῆς πρεσβείας ἐξωρμῆσθαι, καὶ χάριν αὐτῷ εἰδέναι ὑπὲρ τῆς προθυμίας ἧς ἐνδείκνυται τοῖς Βαρβάροις ὑπὲρ τῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐλομένων τὸν πόλεμον ἐπεγείρων. Εἰ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, ὧν αἴτιος σπουδάζει Ῥωμαίοις καταστῆναι, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν πραγματεύσαιτο τὴν ἕνωσιν, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ διεστηκότα τοῦ Χριστοῦ μέλη συναφθείη, οὐκ ἀνθρώποις μόνον πᾶσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς οὐρανίοις δυνάμεσι, καὶ αὐτῷ θεῷ μεγάλης ἂν εὐφροσύνης αἴτιος κατασταίη. Τοιαῦτα μὲν ὁ πάπας διὰ τῶν ἐπισκόπων ἐπρεσβεύετο. Βασιλεὺς δὲ καὶ αὐτὸς πρῶτα μὲν τῷ πάπᾳ χάριτας ὡμολόγει τῆς τε περὶ αὐτὸν εὐνοίας, καὶ τοῦ κατὰ Βαρβάρων τῶν Χριστιανοῖς ἐχθρῶν ῥᾳδίως ἐξωρμῆσθαι, αὐτόν τε διπλῇ διὰ τὸν κατὰ τῶν Βαρβάρων ἔλεγε χαίρειν πόλεμον· τοῦτο μὲν ὡς ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν ἀπὸ Χριστοῦ καλουμένων ὠφελείας ἔσοιτο· τοῦτο δ' ὅτι κοινωνὸς ἔσται καὶ αὐτὸς τοῖς τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνισομένοις. Οὕτω γὰρ εἶναι παρεσκευασμένος, ὡς καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ ὅπλοις καὶ ἵπποις, καὶ πᾶσιν οἷς ἔχει κατ' ἐκείνων ἐξορμήσων, κέρδος μέγιστον ἡγούμενος τὸ ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀγωνιζόμενος ἀποθανεῖν. Περὶ δὲ τῶν διεστηκότων τοῦ Χριστοῦ μελῶν τῆς ἑνώσεως καὶ ἁρμονίας, καὶ τῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν ὅσην ἔχει τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν σπουδήν, οὐδὲ λόγοις δύνασθαι καταφανὲς ποιεῖν. Πλὴν οὕτως εἶναι καὶ πρὸς ταῦτα παρεσκευασμένον, ὥστ' εἰ δεήσειεν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ὁμονοίας ἀποσφαγῆναι, οὐ μόνον ἐμπαρέξειν ἑαυτὸν προθύμως, ἀλλὰ καὶ μάχαιραν προσεπιδοῦναι· ἢ εἰ δόξειε κευθέντα διὰ τῆς τέφρας τοῦ ἐκείνου σώματος τὴν ἕνωσιν ταῖς Ἐκκλησίαις βραβευθῆναι, αὐτὸν ἐπὶ τὴν πυρὰν πρῶτον ἐπιθεῖναι ξύλα, δι' ὧν ἐκτεφρωθῆναι περιέσται. Δέον μέντοι τοῦτο τὸ μέγα τε καὶ θαυμάσιον, καὶ τῶν ἄλλων ἀντάξιον πάντων ἔργον, μὴ ἁπλῶς οὕτω καὶ εἰκῇ καὶ ἀπερισκέπτως γίνεσθαι· ἀλλὰ πολλῆς

A pristinis moribus vixerit; statimque a morte imperatoris Andronici benignam voluntatem ac sollicitudinem erga ejus filios susceperit. Præterea quod de bello Barbaris inferendo animum suum significarit. Et aliis quidem ante ipsum Romanis episcopis fuisse id optatissimum, sibi tamen longe magis, crebroque ac multum super eo cum Italiæ dynastis egisse, omnesque hortatum communiter ad opus, unde Christianorum libertas a Barbaris asseratur, et quod ad se attineat, ad pecuniam et copias, quantas maximas possit, omninoque ad sumptus non modicos pro sua parte conferendos paratum esse. Nunc etiam amplius ejus legatorumque verbis exarsisse : et gratias agere, cum se ad Barbaros pro Christi fidelibus expeditione lacessendos adeo

B propensum demonstret. Quod si præter alia bona, quæ Romanis conciliare enitatur, etiam Ecclesias concordia devincire conetur, ut divulsa Christi membra per eum conglutinentur, non hominibus duntaxat universis, sed cœlestibus etiam potestatibus, ipsique Deo id magnæ voluptati futurum. Hactenus papa per legatos episcopos. Imperator illi gratias agere de benevolentia, et quod ultro contra Barbaros Christianorum inimicos exarsisset, seque dupliciter hoc bello ketum esse : tum quia pro communi Christianoru a utilitate gerendum sit : tum quia et ipse tam pulchrum hoc certamen certantium socius et commilito futurus sit. Sic enim se statuisse, et classe, et sumptibus, et ar-

C mis, et equis, et quibuscumque possit rebus illos invadere : putareque se fore beatissimum, si in tali causa oppetere mortem contingat. **735** Quanto autem distractorum Christi membrorum conjunctio, atque concentus, et pax Ecclesiarum sibi desiderio ac studio sit, verbis se effari haud posse. Enimvero ad hoc tantopere ferri sese, et incitari, ut si pro concordia interfici oporteret (89), non solum interficienti jugulum, sed et gladium alacriter ipse porrigere vellet : aut si putaretur ipse exustus per cineres corporis sui Ecclesiis consensum conspirationemque tributurus, ipsum se ante alios ligna in pyram, qua in cinerem redigeretur, impositurum. Attamen tale, tam-

D que magnum, et admirabile, et unum instar omnium opus non ita indiligenter, ac temere, et inconsulto fieri, sed antegressa indagatione multa, omnique sedulitate ad vere bonum cognoscendum adhibita, sic demum ea eligere oportere, quæ fidem germanam et tutam complecti videantur. Ineptum quippe ac turpe videri, de quibusdam fluxis, et caducis consilia agitantes, quæ et adeptis haud ingens emolumentum; et frustratis leve damnum pariunt, in illis nullam diligentiæ partem omittere, ne, quod bonum apparet amittatur : cum de cœlestibus, et de veritate dogmatum fidei

Jacobi Pontani notæ.

(89) Parem Constantinus præ se tulit, cujus hoc dictum in *Annal.* tomo proditum est a Zonora, imperatorem nemini omnium, ac ne suis quidem membris propriis parcere debere, publicæ tranquillitatis conservandæ causa.

quæstio est, parva tangi sollicitudine, et fidere tibi soli, perinde ac si per te ad tam sublimem cognitionem sis idoneus. Hoc enim, hoc esse, unde a primordio in Ecclesia dissensio manaverit. Si enim, qui primi doctrinam (*m*), quæ nunc apud Roma-

πρότερον ἐρεύνης ἀξιώσαντας, καὶ πᾶταν σπουδὴν ἐνδειξαμένου; περὶ τοῦ ὄντος ἀγαθοῦ, οὕτω χωρεῖν ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν δοκούντων ὀρθῶν καὶ ἀσφαλῶν περὶ τὴν πίστιν· ἄτοπον γὰρ περὶ ἐπιγείων μέν τινων βουλευομένους, ὧν μικρά τε ἡ ὄνησις ἐπιτυ-

Jacobi Gretseri notæ.

(*m*) Inanes sunt istæ, ne dicam vanæ, Cantacuzeni excusationes et tergiversationes, quarum similes adducit Nilus in suo libro de causis dissidii inter Latinos et Græcos. Quid enim a Latinis, præsertim a pontificibus Romanis, præstitum non est, ut Græci a pernicioso schismate revocarentur et ad ovile Christi redirent? Jure prædicet Ecclesia Latina suum erga Græcos studium illis verbis, quibus Ecclesiæ sponsus Christus sedulitatem suam, et desiderium juvandi Israeliticum populum declaravit. *Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas? et noluisti* Quid subditur? *Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta.* Græciæ in solitudinem redactæ testem habemus experientiam. Testes sollicitudinis qua Latina Ecclesia Græcam ad avia errorum delectantem in viam reducere studuit, laudare possumus, præter alios innumerabiles, duos summos pontifices Nicolaum hoc nomine primum, et Leonem IX, quorum scripta ad Græcos planum testatumque faciunt, quantopere Græciæ salutem quæsierint et procurarint. Sed Cantacuzenus desiderat synodum. Eadem sunt Nili et aliorum vota. At vix ignorare poterat Cantacuzenus, quoties propter controversias Græcos inter et Latinos excitatas synodi coactæ sint. Annon apud Barum celebratum est concilium a Græcis simul et Latinis tempore Urbani secundi, circa annum Domini 1090 in quo sanctus Anselmus evidentissimis rationibus Græcos convicit? Cujus concilii meminit ipse Anselmus libro *De processione sancti Spiritus*, et fusius rem narrat auctor Vitæ Anselmi, lib. II, qui eidem synodo interfuit. An non jam celebratum fuerat concilium Lateranense sub Innocentio tertio, anno Domini 1215 in quo definitum, Spiritum sanctum a Patre Filioque procedere, consentientibus, approbantibus et subscribentibus ipsismet Græcis? Quid dicam de concilio Lugdunensi sub Gregorio decimo, cui similiter Græci interfuerunt, et omnibus consentientibus cantatum est Symbolum cum additione: *Filioque*: ter Græce, ter Latine. Taceo concilium Florentinum, quia Cantacuzenus diu ante illud vivere desiit. Taceo tot summorum pontificum super his quæstionibus responsa; ut proinde minime audiendus sit, qui post tot judicia aliud judicium quærit. Præclare Capreolus, episcopus Carthaginensis, in epistola ad Patres magni concilii Ephesini: *Si quis in ea quæ jam olim dijudicata sunt, denuo inquirere tentaverit, is sane aliud nihil facere censebitur, quam de fide, quæ hactenus valuit, aperte dubitare. Unde ad posteritatis exemplum, tum ut ea quoque, quæ jam olim pro Catholica fide definita et constituta sunt., perpetuam firmitatem obtinere valeant, oportet ea omnia inconcussa, immotaque conservare, quæ superioribus temporibus a sanctis Patribus constituta sunt;* quia, ut Marcianus imperator recte ait, *injuriam facit judicio reverendissimæ synodi, si quis semel judicata et rectè disposita revolvere et publice disputare contenderit.*

De indesinenti studio Latinæ Ecclesiæ revocandi Græcos ab errore hæc Gennadius, libro pro Concilio Florentino, cap. 5, sect. 16: *Post inobedientium et schisma Nicolaus primus ipsemet Constantinopolim profectus est, Photii tempore, ut tolleret schisma, quem cum non recepissent, excommunicationi ab eo subjecti sunt. Post hunc summi pontifices per temporum vices non destiterunt scribere et hortari Græcos ad Ecclesiæ conversionem et obedientiam, quousque coacta est synodus apud Lugdunum, quam Græci octavam vocant; cujus auctor exstitit Gregorius papa decimus, et unio est subsecuta. Sed iterum defecerunt, et iterum legatos Ecclesiæ receperunt. Cogitur synodus Constantinopolitana cum papæ legatis, Joannis Becci temporibus Constantinopolitani patriarchæ, et unionem amplexi sunt ad breve tempus, obedientiam ostendentes et pacem; sed postea rursus ad suum et proprium vomitum reverterunt. Sed nec rursus defatigati sunt Ecclesiæ catholicæ præsides eos ad obedientiam et pacem excitare. At illi, cum semel obsurduissent, non paruerunt. Protracta est igitur res usque ad nos, aspeximusque nostris oculis, quod multi vate nos patriarchæ et reges videre exoptarunt, nec viderunt. Nos vero vidimus beatissimum Eugenium IV Romanæ Ecclesiæ pontificem summum quanto studio in hoc sanctum opus incubuerit, triremibus missis et sumptibus, ut hoc magnum vulnus sanaretur, celebratuque est synodus ingens et admirabilis Ferrariæ et Florentiæ insignibus Italiæ urbibus, magna doctorum et sapientum virorum frequentia, et theologiæ scientia ac virtute illustrium. Tandem decretum sanctum est omni sapientia et veritate conspicuum, quod ubique est promulgatum, et ab omnibus gentibus receptum. Græci vero et ex iis qui pejoris sunt conditionis, vulgares quidam homines et indocti huic contradicunt, ac si quis rationis particeps decreto contradicit id non a doctrina proficiscitur, sed ab animi pravitate, falsa et stulta præsumptione et gloria inani, quam ex vulgi imperitia aucupantur.* Ita pro Latinis Gennadius patriarcha Græcus.

Cæterum non modo res toties discussa, disceptata et dijudicata, sed etiam summa obstinatio, pertinacia, levitas, et arrogantia Græcorum, et ipse etiam schismaticorum genius, Latinos a concilio rursus cogendo absterrere merito poterat. *Cum multitudo ita confirmata et in fide defixa sit,* inquit schismaticus Gregoras, qui hoc ipso tempore vivebat, *ut ferri naturam facilius mutes, quam eos paululum a patriis dogmatibus abducas: quid opus est disputationibus* (et Conciliis) *nihil profuturis? Ut enim et ipse Apostoli verbis opportune utar, persuasum habeo, neque mortem, neque vitam, neque angelos, neque principatus, neque potestates, neque præsentia, neque futura, neque altitudinem, neque profunditatem, neque ullam aliam creaturam posse populum a patriis institutis et decretis abducere.* Hæc Gregoras ad finem lib. X *Hist. Byzantinæ.*

Levitatem Græcam arguit tam crebra ad vomitum reversio. Quoties ab erroribus extracti, in errores reciderunt? Vix domum venerant ex concilio Florentino, et mox fidem Latinis datam violarunt: *Græci domum reversi,* inquit Laonicus, lib. VI, *non amplius his, quæ convenerant in Italia stare voluerunt: sed apprehendentes sententiam diversam, noluerunt amplius in religionis negotio adhærere Romanis. Hinc motus pontifex Romanus viros quosdam doctos Byzantium ad Græcos misit, ut cum his in colloquium venirent, qui quidem synodum et concordiam, in Italia factam, non admittebant. Nam Marcus Ephesi episcopus, et Scholarius Græcorum doctissimus, ne quidem ab initio Latinorum dogmati consensum præstare voluerunt. Ubi ad colloquium et disputationum ventum est, Romani nihil efficere potuerunt, verum re infecta domum reversi*

γνῶσι, καὶ ἡ ζημία τοῖς φαυλοτέρα. περὶ τούτων μὲν πᾶσαν ἐνδείκνυσθαι σπουδήν, μὴ τοῦ δοκοῦντος

A nam Ecclesiam viget, intulerunt, non sibi tantum arrogasset, neque alios vilipendissent, sed in me-

Jacobi Grelseri notæ.

sunt. Hæc de Græcorum levitate et versatili ingenio Laonicus, Græcus ipse. Quod scribit de Georgio Scholario, qui postea patriarcha Constantinopolitanus factus Gennadii nomen assumpsit, id falsum est, si velit Laonicus Scholarium decretis synodi Florentinæ nunquam assensum esse instar Marci illius Ephesini; non enim satis habuit assensum præbuisse, sed et insuper doctissimam et validissimam apologiam pro decretis concilii illius adversus Græcos edidit, quæ Latine exstat. Nec probabile est, quod auctor Turco-Græciæ sine auctore prodidit, Scholarium postea improbasse decreta synodi. Unde enim hoc constat illi sectario? Nam Laonicus, quem citat, non dicit eum dissensisse, postquam assensus fuerat, sed ab initio non assensum esse, quod qua ratione verum sit, paulo antea explicatum est. Imo Gennadius apologiam pro concilio non conscripsit in ipso concilio, sed postea, cum Græci a recto tramite resilirent.

Fastus, arrogantia, et ambitio Græcorum, vel inde potissimum elucet, quod nihil non tentarunt, ut patriarchæ Constantinopolitano primas vindicarent, tametsi legibus divinis humanisque invitis. Quare cum inficiari non possent Romanum pontificem in ecclesiastica hierarchia supremum esse, duplici commento hoc supremæ dignitatis fastigium ad se transferre conati sunt; primo enim dixerunt, pontifici non competere primas, divino instituto et concessu, sed imperatorum nutu, dono et privilegio, ac proinde in imperatoris manu esse, primas Romano pontifici adimere, iisque Constantinopolitanum præsulem insignire, imo et reipsa insignisse tunc, cum Roma Constantinopolim imperium transtulit. Ita sentit et scribit Anna Comnena filia Alexii Comneni imperatoris lib. I *Alexiadis:* cum enim nescio quæ de pontifice Romano recensuisset, et hæc, inquit, perpetrat ille, qui universo orbi præsidet: Ὥσπερ οὖν καὶ οἱ Λατῖνοι λέγουσι καὶ οἴονται. Ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο τῆς ἀλαζωνείας αὐτῶν. Μεταπεπτώκοτων γὰρ τῶν σκήπτρων ἐκεῖθεν ἐνθάδε εἰς τὴν ἡμετέραν βασιλίδα πόλιν, καὶ δὴ καὶ τῆς συγκλήτου, καὶ τῆς ὅλης βασιλικῆς τάξεως, μετατέτιμωκε καὶ ἡ τῶν θρόνων ἀρχιερατικὴ τάξις, καὶ δεδώκασιν οἱ ἀνέκαθεν βασιλεῖς τὰ πρεσβεῖα τῷ θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μάλιστα ἡ ἐν Χαλχηδόνι σύνοδος· εἰς περιωπὴν πρωτίστην τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἀναβιβασαμένη τὰς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην διοικήσεις ἁπάσας ὑπὸ τοῦτον ἐποίησεν· *Quemadmodum Latini dicunt et opinantur. Est enim et hoc arrogantiæ illorum argumentum. Inde namque in hanc regiam urbem translatis imperio, senatu, totoque imperatorio ordine, translatus itidem est episcopalium sedium ordo, et superiores imperatores primas tribuerunt sedi Constantinopolitanæ, et maxime synodus Chalchedonensis, qua Constantinopolitano antistiti ad summum et primum spectatum cæcto, omnes totius orbis diœceses subjecit.* Hæc Anna, vel schismaticus, cui Anna Cæsarissa nomen suum supposuit: quæ verba adducit Lyricus in catalogo testium veritatis, et auctor Turco-Græciæ, qui Annæ codicem ex bibliotheca Augustana nactus videtur; quos talibus mendaciis et imperitiis in cathedram Petri, Christique vicarium insurgere, nil mirum: validiora enim arma non habet falsitas, quam mendacia et inscitiam. Quid imperitius, quam existimare primatum ecclesiasticæ hierarchiæ pendere ab imperatoris arbitrio, et a loci urbisve amplitudine et majestate? Quid mendacius quam imperatores Constantinum Magnum, alosque, qui sceptra potiti sunt usque ad exortum schisma, Constantinopolitanam Ecclesiam superiorem fecisse Romana, vel etiam parem? Vel unica Justiniani Novella de ecclesiast. tit. et privileg. mendacium hoc evidenter coarguit, ubi primæ deferuntur Romano pontifici; secundæ Constantinopolitano: *Sacrorum conciliorum dogmata, sicuti sanctas Scripturas accipimus,* inquit imperator, *ideoque sanximus secundum eorum definitiones sanctissimum senioris Romæ papam primum esse omnium sacerdotum; beatissimum autem Constantinopoleos novæ Romæ secundum habere locum post sanctam apostolicam senioris Romæ sedem.* Et in Novella, *ut Ecclesia Romana centum annorum gaudeat præscriptione,* sic loquitur idem imperator. *Ut legum originem anterior Roma sortita est, ita et summi pontificatus apicem apud eam esse, nemo est qui dubitet.*

B Falsissimum porro est, quod Anna addit de synodo Calchedonensi; nullum enim verbum in tota illa synodo, quo principatus ecclesiasticus et cura omnium Ecclesiarum episcopo Constantinopolitano deferatur. Conatus quidem est Anatolius Constantinopolitanus antistes canonem quemdam in concilio Calchedonensi condere in gratiam, commodum et præeminentiam suæ sedis: verum in eo canone non tribuit Anatolius cum suis assedis primas episcopo Constantinopolitano, sed Romano: secundas defert Constantinopolitano, nec defert illi curam omnium Ecclesiarum totius mundi, ut Anna commiuiscitur, sed Ponti, Asiæ, Thraciæ. Deinde canon ille plane subreptitius est, nullius momenti et roboris; quippe apostolicæ sedis legatis absentibus non sine astu conditus in præjudicium præcipue Alexandrinæ Ecclesiæ. Quocirca altero a condito canone die, statim reclamarunt apostolicæ sedis legati, neque ullo modo, quod per summam fraudulentiam et injuriam actum fuerat, suffragiis C et assensu suo comprobarunt: de quo consulat, qui plura cupit, illustrissimum cardinalem Baronium, tom. VI *Annalium*, anno Christi 451. Nec refert, quod Anatolius in sua posuit o illo canone se refert ad Canonem concilii Constantinopolitani centum quinquaginta episcoporum sub Theodosio Magno; nam neque iste canon largitur tantum episcopo Constantinopolitano, quantum fabulatur Anna, secundas enim concedit, non primas. Deinde quia et iste canon ex eodem ambitionis fonte manavit; et vel in illo concilio non est conditus, vel si in illo conditus est, a paucis, non sine fraude et fallacia conditus est, neque unquam a tota synodo aut pontifice Damaso probatus, ut copiose ostendit Baronius tom. IV *Annal.*, anno Christi 381. Et tamen Græci, et in his præcipue Nilus, arcem suæ causæ in his figmentis et impesturis collocant. Nec ideo Romanus pontifex primatum a conciliis aut ab imperatoribus habet, quia concilia et imperatores, nominatim Justinianus, testantur et debuerunt in suis decretis et Legibus Romanum pontificem esse omnium primum, quia his sanctionibus non tribuunt illi primam et supremam potestatem, sed declarant et definiunt, quid illi jure divino competat; idque quod jure divino illi competit, competere etiam volunt jure suo, hoc est, ecclesiastico et civili, tanquam juris divini interprete; ut eo minus auctoritas et potestas illius primaria in dubium ab improbis revocari possit. Non enim pontifex Romanus accepit primatum a conciliis aut imperatoribus, sed ab illo, qui Petro et successoribus sancti Petri in Petro dixit: *Tu es Petrus et super hanc petram,* etc.; et, *Pasce oves meas.* Quod nulli ex Constantinopolitanis patriarchis dictum. Hæc si Nilus advertisset, minus fortassis inepiarum in libello suo de primatu pontificis effudisset.

Alii Græci alia via et ratione primatum ad se rapere tentarunt; conspicati, opinor, se apud per-

dium ab aliarum Ecclesiarum rectoribus discutiendam proposuissent, tantum mali non vidissemus,

A ἀγαθοῦ διαχρατεῖν, περὶ οὐρανίων δὲ τοῦ λόγου ὄντος, καὶ τῶν περὶ τὴν πίστιν ἀπλανῶν δογμάτων,

Jacobi Gretseri notæ.

spicaciores parum effecturos. si primam illam viam inirent et tenerent; quid enim insulsius et stolidius, quam asserere, primam et supremam dignitatem in ecclesiastica hierarchia pendere ab arbitrio imperatoris? Aliam ergo rationem ambitiosæ suæ cupidini satisfaciendi excogitarunt: Romanam enim Ecclesiam passim apud suos traduxere, quasi in nonnullis fidei capitibus a sacris Litteris, et ab apostolicis traditionibus penitus deviet, perniciososque errores foveat, tueatur, et omnibus amplectendos obtrudat. Quapropter eam primæ sedis honore et culmine excidisse, hancque dignitatem ad Constantinopolitanum præsulem transiisse dictitahant. Primi, qui hanc viam paulo expressiore pede presserunt et institerunt videntur fuisse Patres illi B Trullani; qui ut turpissimam ambitionem, qua æstuabant, honestatis quasi velo obnuberent, varia in Latinorum Ecclesia carpere, imo et damnare ingressi sunt: ut continentiam seu cælibatum ministrorum Ecclesiæ, jejunium Sabbati; ipsi enim Sabbato non jejunant. Missam perfectam et completam in Quadragesima; ipsi enim excepto die Dominico, Sabbato, et festo Annuntiationis, cæteris Quadrages*imæ diebus celebrant Missam, quam vocant, τῶν προηγιασμένων, id est, *ex præsanctificatis*, ad eum fere modum, quo Latini die sacro Parasceves ex præsanctificatis offerunt; etsi Græci non unam tantum speciem, ut Latini, sed utramque adservant, et in hac sua Missa adhibent. Accusarunt etiam Latinos, quod a sanguine et suffocato non abstineant, quod aditum ad sacrum altare laicis non intercludant, ut id genus alia prætream: quibus accusationibus viam non sibi, sed aliis munierunt, ut pontificem Romanum de sua dignitate C excidisse publice prædicarent. Nam ipsis satis fuit in præsenti ova posuisse, quæ alii excluderent, canonemque de episcopo Constantinopolitano condidisse longe impudentiorem, quam impostores tempore Concilii primi Constantinopolitani et Calchedonensis: de quo plura Franciscus Turrianus lib. de sexta, septima, et octava synodo. Secutus est Photius, qui quæ Trullani isti legislateres inceperant, perficeret, ambitione throni Constantinopolitani simul et furore in Nicolaum primum pontificem, et in cæteros Romanos præsules incensus, quod obstarent, ne sedem Constantinopolitanam contra jus et fas occupatam quiete possideret. De Photio dici potest, quod Tertullianus libro contra Valentinianos, cap. 4, de Valentino: *Speraverat episcopatum Valentinus* (Photius) *quia et ingenio poterat, et eloquio. Sed alium ex martyrii prærogativa loci potitum indignatus, de Ecclesia authenticæ regulæ abrupit (ut solent animi pro prioratu exciti* D *præsumptione ultionis accendi) ad expugnandam conversus veritatem, et cujusdam veteris opinionis semini actu colubroso viam delineavit.* Hæc Tertullianus de Valentino, ego de Photio; qui ira exasperatus adversus Latinos insurrexit objectans cum ea, quæ Patres Trullani, tum præsertim processionem Spiritus sancti e Patre et Filio, et additionem illam ad Symbolum: *Filioque*. Exstat hoc argumento liber Photii in bibliotheca Bavarica.

Tandem Leone IX pontifice maximo, Græci omnis jugi jam impatientes in perpetuum et generale schisma eruperunt, ductibus Michaele episcopo Constantinopolitano, et Leone episcopo Achridano in Bulgaria, contra quos ut longissimam, ita et doctissimam epistolam scripsit Leo IX pontifex, accurate omnes eorum querelas seu potius criminationes refellens, qui Romanæ Ecclesiæ potissimum crimini dabant, quod in azymis rem divinam faceret. Addiderunt postea alii Græci alia, ut communionem sub una tantum specie; morem semel duntaxat mergendi vel tingendi eos qui baptizantur; morem non præbendi Eucharistiam, aut confirmationem administrandi infantibus; purgatorium, sanctorum beatitudinem; verba consecrationis in sacrificio Missæ, et hujus generis plura, quibus Græci in eum fastum superbiæque typhum elati sunt, ut Romanæ Ecclesiæ non modo vale, sed et anathema dicerent, suamque, hoc est Constantinopolitanam, quasi omnium principem, jactitarent et venditarent. Hinc illa plena insolentiæ oratio Jeremiæ patriarchæ Constantinopolitani in censura ad Lutheranos cap. 13: Ἐπεὶ τοίνυν ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία πατρὶς τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἡγεμονεῖ ἐν τῇ γνώσει τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἄσπιλον αὐχεῖ ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἀποστολικῶν καὶ πατρικῶν διατάγμάτων, καὶ ἤδη ἡ νέα τὰ πρεσβεῖα τῆς ὀρθοδοξίας εἴληφε, καὶ εἰς κεφαλὴν τέτακται, δέον ἐστὶ καὶ πᾶσαν Χριστιανῶν Ἐκκλησίαν οὕτω τι τῆς λειτουργίας ἱερουργεῖν· *Quoniam igitur quæ apud nos est sancta Dei Ecclesia, patria ecclesiarum est, et per gratiam Dei excellit cognitione: de sinceritate gloriatur in claritate apostolicorum et paternorum institutorum: et jam hæc nova* (Roma) *principatum rectæ doctrinæ, capitisque locum obtinet, par est, ut omnes Christianorum Ecclesiæ ad hunc modum sacras liturgias celebrent.* Ita cæci isti de sua impietate et mendicitate sibi blandiuntur, et se principes esse somniant, cum sint omnium mortalium abjectissimi et miserrimi. Sed satis de arrogantia Græcorum, quæ, ut supra dicebam, Latinos merito remorari poterat, ne cum Græcis synodice convenirent, non modo sine fructu, sed et sine ulla spe fructus; præsertim cum isto etiam concilio concilium petere soliti fuerint, ut Romanum pontificem in ordinem cogerent: hocque concilii conventu indicarent, supremam controversias dijudicandi et dirimendi potestatem non esse penes Romanum pontificem, sed penes solam synodum, quidquid pontifex contra sentiat aut decernat. Adde, quod concilium petebant; sed eo modo, quo nunc Lutherani, liberum, ut loquuntur, et Christianum, hoc est, quale ipsi postulant, et in quo ea duntaxat sanciantur et constituantur, quæ ipsi postulant, et prout ipsi postulant. Hoc scilicet liberum est et Christianum concilium.

Restat ipse schismaticorum genius, cui solemne judices petere, sed ubi dati fuerint, a sententia eorum ad alio appellare: testes sunt, ut alios non nominem, Donatistæ, qui controversiæ cum Cæciliano judicem flagitarunt. Datus est a Constantino imperatore Melchiades pontifex Romanus. Absolutus est Cæcilianus. Damnati Donatistæ. Num acquieverunt? Postularunt alios judices. Dati sunt et isti, eodem rursus eventu. Num acquieverunt Donatistæ? Minime vero. Aliud tribunal quæsiverunt, a quo denuo condemnati sunt. Sed frustra. Damnari potuit pertinacia, vinci aut frangi non potuit: *Puto quod ipse diabolus*, inquit sanctus Augustinus, epist. 167, *si auctoritate judicis, quem ultro elegerat, toties vinceretur, non esset tam impudens, ut in ea causa persisteret.* Non aliter egissem Græci totics antea damnati: licet Clemens pontifex, Cantacuzeni rogatu, synodum convocasset, quod aliquot post annis in concilio Florentino manifestum evasit. Itaque vana est querela Cantacuzeni, cum ait Latinos sua dogmata ab aliarum Ecclesiarum rectoribus discutienda non proposuisse, nimiumque sibi arrogasse, contemptis cæteris. Vanitatis redarguunt dictum hoc scripta Nicolai primi et Leonis IX, ut sileam concilia ante Canta-

τούτων ὀλίγην τινὰ ποιεῖσθαι τὴν φροντίδα, καὶ μόνοις ἑαυτοῖς θαῤῥεῖν πρὸς τοσοῦτον γνώσεως ὕψος ἐξαρκέσειν. Τοῦτο γὰρ εἶναι τοῦτο, ὃ καὶ τὴν διάστασιν ἐνεποίησε ταῖς Ἐκκλησίαις ἐξαρχῆς. Εἰ γὰρ οἱ πρώτως τὰ νῦν ὑπὸ τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας πρεσβευόμενα δόγματα ἐξενεγκόντες μὴ ἐθάῤῥησαν ἑαυτοῖς, μηδὲ τῶν ἄλλων κατεφρόνησαν, ἀλλ' εἰς μέσον προὔθηκαν τοῖς ἄλλοις τῶν Ἐκκλησιῶν προστάταις ἐξετάζειν, οὐκ ἂν ἄχρι τοσούτου τὸ κακὸν προὐχώρησεν, οὐδὲ τὰ Χριστοῦ διῄρητο μέλη, καὶ ἐκπεπολέμωτο ἀλλήλοις· ἢ γὰρ εἰ κακῶς εἶχεν ὑπὸ πάντων ἂν ἐστέρχθη, καὶ οὐδεμία ἀμφισβήτησις ἐγίνετο περὶ τῶν πᾶσιν ὁμοίως ὡμολογημένων, ἢ εἴ τι τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐφαίνετο ἐκπίπτοντα, πᾶσιν ὁμοίως λήθης παρεπέμφθη καὶ σιγῆς βυθῷ. Ἀρχαῖος δὲ ὁ τρόπος, καὶ τοῖς πρώτοις τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξι τετιμημένος. Καὶ γὰρ καὶ Παῦλος ἐκαινοῦτο τοῖς ἀποστόλοις τὸ Εὐαγγέλιον, δεδοικὼς, φησὶ, μὴ εἰς κενὸν τρέχει, ἃ μὴ φίλα καταγγέλλων Θεῷ· καί τοι γε εἰς τρίτον οὐρανὸν ἁρπαγείς, καὶ μυσταγωγηθεὶς τὰ ἄῤῥητα. Καὶ βασιλεῖ γὰρ τῷ πρώτῳ

A neque distracta Christi membra sibi bellum intestinum indixissent. Aut enim ut pura puta ab universis, absque refragatione accepta fuisset (quippe quam communis consensus approbasset), aut si a recto nonnihil devia, ab omnibus æqualiter oblivioni altoque silentio mandata fuisset. Vetus est hic mos, et a primis Evangelii præconibus in pretio habitus. Nam et Paulus quantumvis in tertium cœlum raptus, et arcana mysteria edoctus, Evangelium suum cum apostolis communicavit, timens, inquit, ne in vacuum curram, annuntians, quæ Deo non placent. Quin et primo ex Palæologis (90) imperatoribus Michaeli hic ausus non profuit : deterius enim schisma, et perniciosius consecutum est dissidium. Quare nec mihi aliquando persuaderi patiar, ut antequam B congregata synodus œcumenica, **736** quæ secure credenda sint decernat, etiam ipse novitates consecter, et alios ad id cogam : idque non propter Ecclesiam et universitatem Christianorum modo, sed et propter me ipsum. Etenim sic sum compa-

Jacobi Pontani notæ.

(90) Hic in concilio Lugdunensi sub Innocentio tertio novam et solemnem cum Latina Ecclesia concordiam inivit, ut tradit Georgius Pachymerius, lib. v, cui ideo vel a sacerdotibus, vel ab Andronico filio sepultura negata, quod cum Latinis consensisset.

Jacobi Gretseri notæ.

cuzeni ætatem super his ipsis controversiis celebrata. Et quibusnam proponenda fuerunt dogmata Latinorum, hoc est, ipsius veritatis? An Græcis, qui a veritate aversi, ad fabulas toti jam conversi erant? Sed facile erat divinare, quæ sententia secutura esset, si litis hujus decisio Græcis commissa fuisset. Et quid sibi volunt illa verba : *Doctrina, quæ nunc apud Romanam Ecclesiam viget?* Significat nimirum antea non viguisse : quæ accusatio omnium novatorum est. Novitatis accusant orthodoxam Ecclesiam, ne ipsi novitatis auctores et sectatores existimentur. Quoties Latini demonstrarunt, et quidem evidenter, omnia dogmata, de quibus Græci Latinis diem dicunt, ab apostolicis temporibus semper in Ecclesia Romana viguisse, neque nudiustertius nata esse, ut sunt Græcorum placita et decreta, quæ quibus auctoribus et quando proseminata sint, Latini adamussim ostendere possunt, et sæpius jam ostenderunt. Ut enim tantum nominem quinque illa capita, de quibus Gennadius patriarcha Constantinopolitanus adversus Græcos pro concilio Florentino accuratissime disputat, *Spiritum sanctum a Patre Filioque procedere, purgatorium esse, in azymis Eucharistiam* rite et legitime celebrari ; *animas justorum*, quibus nihil maculæ in purgatorio expiandæ inest, statim ab excessu Deum videre, *Romanumque pontificem* omnium Ecclesiarum principem et caput esse, semper credidit et docuit Romana Ecclesia. Quare licet sine concilii decreto his dogmatis Cantacuzenus se adduxisset, minime novitates, sed venerandam vetustatem sectatus fuisset.

Sed Cantacuzenus cætera felix et magnus, hoc uno miser et minutus fuit, quod a schismaticis episcopis et monachis in præceps agi se permisit, nec unde tam ipse, quam reliqui Græci exciderint, attendit : Palamæ enim et Philotheo potissimum adhæsit, quorum utrumque fortassis ideo præcipue coluit, quod indefessi Latinorum adversarii et oppugnatores essent. Apud Græcos enim in sanctissimis numeratos esse illos, qui Latinos vehementissimis et dictis et scriptis incesserent, testatur Gennadius patriarcha Constantinopolitanus, qui allo-

C quens Græcos : *Vos*, inquit, *Latinos tanquam a facie alienos existimatis, et ab eis refugere, tanquam a facie serpentum simpliciores edoctis, idque liquido patet. Ac si quis ex Latinis videtur sanctus, vos hunc salutare non vultis, imo vero maledicta ingeritis. Græcos quamvis flagitiosissimos et stultissimos, si solum adversus Latinos dicant, omnium sanctissimos arbitramini : inter alios quidem multos quemdam, qui vocatur Palamas, et Ephesi Marcum, hominem nec satis mentis compotem, sed tumidum sapientiæ ostentatorem, nulla virtute vel sanctitate subnixos : quia loquuntur solum et scribunt contra Latinos, extollitis et celebratis, eorumque imagines exornatis, festumque agentes diem colitis, ac veluti sanctos adoratis. Latinos vero quamvis jampridem Ecclesia pro sanctis colendos duxerit, vos incessanter blasphematis, ita et de summo pontifice facitis ; nam illum omnino Christianum esse non existimatis, quia Latinus.* Hæc Gennadius, et patriarcha Constantinopolitanus, quæ lucem accendent iis, quæ passim de Gregorio Palama in hac historia feruntur, cui Cantacuzenus addictissimus erat, tanquam insigni sanctimonia prædito, cum talis esset, qui ab Gennadio vere describitur.

D

At quod Cantacuzenus ait, si Asia et Europa quemadmodum olim in Romanorum imperio coniserentur, synodum cogendam esse apud Græcos, id secus habet. Nam summi pontificis munus est, ut synodum indicere et convocare, ita et locum præstituere. De quo vide cardinalem Bellarminum, lib. I *De conciliis*, cap. 12 et 13. Denique ut locum hunc concludam, Cantacuzeno tergiversanti moras que nectenti, dici et poterat et debebat, quod postea teste Gennadio, legatus pontificis dixit Græcis post varias disputationes cum monacho quodam Barlaamo habitas : *Mihi libet tibi dicere breve et verum verbum, quod et aliis Græcis mihi injunctum est dicere : Si volueritis et audieritis me, bona terræ comedetis, secundum prophetam ; si vero nolueritis, neque audieritis me, gladius vos devorabit. Num pontificis os locutum est hæc*, ait Gennadius. *Num habes huic, quod contradicas? Lege et expende, an evenerit, sicut ipse dixit.*

ratus, ut credere velim omnia quæ commune episcoporum judicium et sententia de fide constituerit, extra hoc nulli me fovitati addicam. Et cum episcopos omnes, tum alios ecclesiasticorum dogmatum defensores ac patronos hoc propensissime facturos opinor; sin auctoritate imperiali compellantur, aures obturaturos, ut nec primam vocem excipiant. Quanquam nec apud vos mihi fidem habitum iri puto, si ita leviter nulloque examine dogmatis vestris subscripsero. Qui enim parum constanter inhæret, et paratus est deserere quæ majores illi tradiderunt, et in quibus est educatus, quam, quæso, teneat de recentibus fidem? Quocirca necessarium arbitror, si idem vobis probabitur, super rebus adeo magni momenti orientalium occidentaliumque episcoporum conventum œcumenicum celebrari. Id si fiat, fidelis est Deus, qui nos a veritate aberrare non patietur. Si igitur Asia et Europa, quemadmodum olim, in Romanorum imperio censerentur, apud nos synodus cogenda esset. Quod cum fieri jam nequeat (nam et papa huc proficisci nequit: et mihi tam longe ab imperio discedere propter continentia bella, vicinosque Barbaros, et dynastas alios, nobis undique incumbentes, qui cum de fide nobiscum sentiant, tamen hostes se profitentur, non est facile), si et patri papæ videbitur, ad locum aliquem maritimum in medio utrorumque situm consensu deveniemus: ille cum Occidentis episcopis, ego cum patriarchis eorumque episcopis. Et in spe sum, Deum benignitate sua adducturum nos in omnem veritatem, nec permissurum, ut negotio infecto revertamur. Ad extremum adjecit, si papæ placeret synodum colligi, celerrime ad se nuntium mitteret, qui se et annuisse illum, et de loco ac tempore, quando et ubi congregari debeant, certiorem faceret; sibi enim ad patriarchas aliosque episcopos convocandos mora longiore opus fore. Hæc imperator ad legationem papæ, quæ legati episcopi vehementer approbantes, et cum antea, tum discessuri, multis ab eo muneribus culti, in Italiam redierunt: **737** ac pontifici legationem renuntiantes, multis imperatorem laudibus prædicarunt, exaratasque a se ephemeridas ostenderunt. Papa et ipse non se a synodo abhorrere confessus, celeriter misit, qui ei dicerent, consilium ejus se valde amplecti, conventum episcoporum sibi esse in optatissimis. Cæteram episcopos suos omnes in unum congregatos, locum et tempus synodo agendæ nominare debere. Interim haud multo post rursum a papa litteræ imperatori redduntur, quibus monebatur, ut procrastinationem synodi negligentiæ alicui ne attribueret: se quidem Ecclesiarum redintegrandæ concordiæ nihil anteverlendum ducere, et hoc unum in summe necessariis numerare, bello autem maximo in Italia inter potentissimos regulos exorto, multisque hominum millibus concursuris, decere se in primis ut patrem spiritualem, pacem illis et otium consuadere. Quo ex sententia perfecto, nihil antiquius habiturum, quam consultis

Παλαιολόγων Μιχαὴλ τοῦτο τετολμημένον, οὐ συνέ-
νεγκεν, ἀλλὰ χεῖρον γέγονε τὸ ῥῆγμα, καὶ ἡ διάστα-
σις χαλεπωτέρα. Δι' ἃ οὐδὲ αὐτὸς οἶμαι πεισθήσε-
σθαί ποτε πρὶν οἰκουμενικὴν σύνοδον ἀθροισθεῖσαν,
τὸ δοκοῦν ἀσφαλὲς ἀποφήνασθαι περὶ τὴν πίστιν,
ἐπιχειρήσειν αὐτός τε προσέχειν καινοτομίαις, καὶ
βιάζεσθαι τοὺς ἄλλους· οὐ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μόνον
καὶ τὸ Χριστιανῶν ἅπαν πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ
αὐτόν. Καὶ γὰρ οὕτως ἔχω, ὡς πᾶσι μὲν πεισθη-
σόμενος ἅττα ἂν ὑπὸ κοινῆς γνώμης τῶν ἀρχιε-
ρέων περὶ τῆς πίστεως ἐπιψηφισθείη· τούτου δὲ
ἀπόντος, καινοτομίᾳ οὐδεμιᾷ προσέξων. Οἶομαι δὲ
καὶ τοὺς ἀρχιερέας ἅπαντας, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς
δογμάτων τῶν τῆς Ἐκκλησίας τροφίμους πρὸς τοῦτο
μὲν ἕσεσθαι προθύμους μάλιστα· ἂν δὲ βιάζοιντο,
ἀρχικῶς τὰ ὦτα βύσαντας, μηδὲ τῆς πρώτης ἀνέξε-
σθαι φωνῆς. Καίτοι γε οὐδὲ παρ' ὑμῖν ἐμὲ ἀξιό
χρεων ἐγὼ νομίζω ἔσεσθαι πρὸς πίστιν περὶ τῶν
μελλόντων, εἰ ῥᾳδίως οὕτω καὶ ἀνεξετάστως ἐπὶ τὰ
δοκοῦντα δόγματα ὑμῖν μεταχωρήσω. Ὁ γὰρ τοῖς
ὑπὸ τῶν προγόνων παραδεδομένοις, καὶ οἷς συντέ-
θραπτο αὐτὸς μὴ πάνυ προσέχων ἀσφαλῶς, ἀλλ' ἐξ
ἑτοίμου προϊέμενος, τίνα ἂν ἔχοι περὶ τῶν προσφά-
των πίστιν; Δι' ἃ νομίζω δέον εἶναι, εἴ γε καὶ ὑμῖν
συνδοκεῖ, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων σύνοδον οἰκουμε-
νικὴν ἐν ᾗ οἵ τε ἐῷοι καὶ οἱ ἑσπέριοι παρέσονται
ἀρχιερεῖς γενέσθαι. Τούτου δὲ γεγενημένου, πιστὸς
ὁ Θεὸς, ὃς ἡμᾶς οὐκ ἐάσει τῆς ἀληθείας ἀποπλανη-
θῆναι. Εἰ μὲν οὖν ὥσπερ πρότερον ὑπὸ τὴν Ῥω-
μαίων βασιλείαν ἥ τε Ἀσία καὶ Εὐρώπη διετέλει,
παρ' ἡμῖν ἔδει τὴν σύνοδον ἀθροισθῆναι. Ἐπεὶ δὲ
τοῦτο νῦν ἀδύνατον, ὅ τε γὰρ πάπας ἐνταῦθα ἀφι-
κέσθαι ἀδυνάτως ἔχει, ἐμοί τε οὐ ῥᾴδιον τοσοῦτον
ἀποστῆναι τῆς ἀρχῆς διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους
καὶ τοὺς πανταχόθεν ἐπιόντας ἡμῖν βαρβάρους τε
τοὺς ὁμόρους, καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας, οἳ περὶ τὴν
πίστιν ἡμῖν οὐδὲν διαφερόμενοι, ὅμως πολέμιοί εἰσιν,
εἰ καὶ τῷ πατρὶ συνδόξειε πάπᾳ, πρός τι τῶν παρ-
αλίων ἀφιξόμεθα χωρίων ἐκ συνθήματος, ὃ μέσως
ἂν σχοίη ἑκατέροις πρὸς ἀπόστασιν τῶν εἴκοι. Καὶ
οὕτω συνελευσόμεθα, ἐκεῖνος μὲν τοὺς ἐκ τῆς ἑσπέ-
ρας ἔχων ἀρχιερέας, ἐγὼ δὲ τοὺς πατριάρχας καὶ
τοὺς ὑπ' αὐτοῖς τελοῦντας ἐπισκόπους. Πιστεύω δὲ
Θεῷ ὡς ἀπράκτους ἡμᾶς ἐπανελθεῖν οὐκ ἐάσει,
ἀλλὰ τῇ σφετέρᾳ χρησάμενος φιλανθρωπίᾳ, ὁδη-
γήσει ἡμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τέλει δὲ
καὶ τοῦτο προσετίθει, ὡς εἰ ἀρεστὸν εἴη πάπᾳ τὴν
σύνοδον συγκροτηθῆναι, τάχιστα αὖθις πέμπειν
ἀγγελίαν πρὸς αὐτὸν, ὅ τί τε συνέθετο μηνύουσαν,
καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον ἐν ᾧ προσῆκον συνελ-
θεῖν. Οὐκ ὀλίγου γὰρ δεήσεσθαι χρόνου καὶ αὐτὸν τούς
τε πατριάρχας μεταπεμπόμενον καὶ τοὺς ἄλλους ἐπι-
σκόπους. Τοιαῦτα μὲν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν πρε-
σβείαν πάπα ἀπεκρίνατο· καὶ ἐδόκει βέλτιστα τοῖς
πρεσβευομένοις ἐπισκόποις, οἳ πολλῶν πρότερόν
τε καὶ μέλλοντες ἀναχωρεῖν παρὰ βασιλέως εὐερ-
γεσιῶν τυχόντες, ἀπῆραν πρὸς τὴν οἰκείαν·
καὶ παραγενόμενοι πρὸς πάπαν, τήν τε πρεσβείαν
ἀπήγγελλον, καὶ πολλοὺς διεξῆσαν ἐπαίνους ὑπὲρ
βασιλέως, καὶ τὰς γεγραμμένας ἐφημερίδας ἐπι-

δεικνύντες. Πάπας δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν σύνοδον φάμενος; ἡδέως ἔχειν, ἔπεμπε κατὰ τάχος τοὺς ἐροῦντας βασιλεῖ, ὡς δοκοίη καὶ αὐτῷ βελτίστη ἡ παραίνεσις, καὶ τὴν συνέλευσιν τῶν ἐπισκόπων ποιοῖτο περὶ πλείστου. Δέον μέντοι τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἅπαντας γενομένους ἐν ταυτῷ, τόπον τε κυροῦν καὶ χρόνον καθ' ὃν ἔσται. Οὐ πολλοῦ δὲ χρόνου παρελθόντος ἐν τῷ μεταξὺ, γράμματα αὖθις ἦκε πρὸς τὸν βασιλέα παρὰ πάπα, τῆς συνόδου τὴν ὑπέρθεσιν μὴ δοκεῖν ὑπ' ἀμελείας γίνεσθαι δηλοῦντα. Αὐτὸν μὲν γὰρ προῦργου παντὸς ποιεῖσθαι τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν ἕνωσιν, καὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων μάλιστα νομίζειν εἶναι. Πολέμου δὲ μεγάλου κεκινημένου κατὰ τὴν Ἰταλίαν, τῶν παρ' αὐτοῖς μεγίστων ῥηγῶν ἀλλήλοις ἐκπολεμωθέντων, καὶ μελλόντων μυριάσι πολλαῖς ἀλλήλοις ἐπιέναι, προσήκειν μάλιστα αὐτῷ πατρὶ γε ὄντι πνευματικῷ, περὶ εἰρήνης τοῖς μαχομένοις διαλέγεσθαι, καὶ πείθειν κατατίθεσθαι τὸν πόλεμον. Τούτου δὲ πραχθέντος κατὰ γνώμην, οὐδὲν ἕτερον αὐτῷ μᾶλλον ἔσεσθαι διὰ σπουδῆς, ἢ βουλευσαμένῳ περὶ τῆς συνόδου μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, δηλοῦν καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐν ᾧ συνελθόντες, περὶ ὁμονοίας καὶ εἰρήνης πράξουσι ταῖς Ἐκκλησίαις. Ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ἐν Γαλατᾷ διατριβόντων φίλων Ἰωάννην ὄνομα, τῆς τάξεως ὄντα τῶν κηρύκων, πρὸς πάπαν πέμψα, χάριτάς τε ὡμολόγει πολλὰς τῆς προθυμίας τε καὶ τῆς σπουδῆς, ἧς περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς εἰρήνης ἐπιδείκνυται. Καὶ αὖθις ἠξίου τῶν ἴσων ἔχεσθαι, καὶ μὴ διὰ ῥᾳθυμίαν πόλεμον εἰσενηνεγμένον ταῖς Ἐκκλησίαις περιορᾶν δυναμένους καταλύειν.

A episcopis suis, et tempus et locum ei significare quo conveniant, et de conjungenda ac pacificanda Ecclesia inter se disserant. Tum et imperator ex amicis Galatæ habitantibus Joannem ordinis Prædicatorum ad papam mittens, gratias agit liberales de propensa voluntate ac diligentia, quam super Ecclesiarum reconciliatione demonstret, petitque rursum, ad rem eamdem incumbat, neu bellum Ecclesiæ illatum, quod tolli possit, per socordiam despiciatur.

CAPUT X.

Mors papæ. Tomprotitzas se cum oppido imperatori tradit. Persæ populatores Thraciam invadunt; cæduntur et capiuntur a Romanis ad Mesenam oppidum. Reliquiæ in collem confugiunt, inde descendentes, invitatu imperatoris se dedunt. Nicephorus despota gener summum periculum socero temeritate sua creat. A pugna revocatur. Persæ donati dimittuntur liberi Audacia et virtus Matthæi filii; utrinque victoriæ nuntii. De morbo renum imperatoris, ejusque in eo ferendo constantia.

Τοῦ χρόνου δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις τριβομένου, Κλή- B μης ὁ πάπας ἐτελεύτησεν ἐν τῷ μεταξὺ, καὶ ἡ περὶ τῆς συνόδου αὖθις διελύετο φροντίς. Βασιλεὺς δὲ καὶ βασιλέα ἐπαγόμενος τὸν γαμβρὸν, ἐπεστράτευσε Μηδείᾳ τῇ κατὰ τὸν Πόντον παραλίῳ πόλει, ἧς κατὰ τὸν πολέμου χρόνον ἄρχων ὁ Τομπροτίτζας ὑπὸ βασιλίδος Ἄννης ἀναδειχθεὶς, οὐδὲ μετὰ τῶν βασιλέων τὴν ὁμόνοιαν ὑπείχειν βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ ἠβούλετο· ἀλλὰ χεῖρα λῃστρικὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν ἀθροίσας, τὰς περιοίκους πόλεις ἐλῃΐζετο, καὶ ἐκάκου οὐκ ὀλίγα. Ὃν πρότερον μὲν ὁ βασιλεὺς ὑπ' ἄλλων ἀναγκαιοτέρων ἐπειγόμενος περιεώρα· ἐπεὶ δὲ ἔβλαπτον αἱ ἐκ Μηδείας λῃστεῖαι οὐ μικρὰ, πρῶτα μὲν ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης πέμψας στρατιὰν ἐπολιόρκει. Ἔπειτα Μανουὴλ δεσπότην τὸν υἱὸν ἄρχοντα καταλιπὼν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τριήρεις C κελεύσας ναυπηγεῖσθαι, Φακεωλάτον τὸν πρωτοστράτορα τῷ ἔργῳ ἐπιστήσας· πάνυ γὰρ ξυνεώρα ναυτικῆς δυνάμεως, τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν δεομένην· ἐξεστράτευσεν αὐτὸς ἔχων καὶ τὸν νέον βασιλέα, καὶ ἐπεὶ ἐγένετο ἐν Μηδείᾳ, λόγους προσῆγε Τομπροτίτζᾳ περὶ τοῦ αὐτῷ ὑπείκειν καὶ τὴν πόλιν παραδιδόναι· ὁρῶν δὲ ἐκεῖνος ὡς ἀδύνατος εἴη ὅπλα ἀνταίρειν βασιλεῖ, προσεχώρησεν ὁμολογίᾳ, καὶ τὴν πόλιν ἐνεχείρισεν. Ὃν ὁ βασιλεὺς εὐμενείας τε καὶ προνοίας ἠξίωσε τῆς προσηκούσης, καὶ τοῖς ἐπιφανεστέροις συγκατέλεξε Ῥωμαίων. Ἐπεὶ δὲ εἶχε Μήδειαν, βασιλέα μὲν τὸν νέον οἴκαδε ἐκέλευεν ἐπανιέναι, καὶ τὸ πολὺ διέλυε τῆς στρατιᾶς κατὰ τὰς πόλεις. Ἐκεῖνος δὲ ὀλίγους D ἔχων, ἐπὶ Ἀδριανούπολιν ἐχώρει δημοσίων ἕνεκά

Dum in his tempus volvitur, Clemens papa vere desinit, et cura de synodo in nihilum recidit. Imperator comitante genero adversus Mediam urbem maritimam ad Pontum exercitum ducit, cujus vigente bello præfectus Tomprotitzas ab imperatrice Anna declaratus, neque post factam inter imperatores pacem parere Cantacuzeno volebat, sed numerosa prædonum ad se allecta **738** manu vicina oppida populationibus non mediocriter vexabat. Eum imperator antea, potioribus negotiis necessario intentus, contemnebat. Quia vero latrocinia illa, quæ ex Media fiebant, non parum detrimentosa accidebant, primum quidem terra marique eum missis copiis oppugnabat. Deinde filio Manuele despota Byzantii relicto præfecto, et triremibus fabricari jussis, Phaceolato protostratore operi præposito (admodum enim navali potentia Romanum imperium egere intelligebat), cum juniore imperatore Mediam ipse venit, ubi de obedientia sibi præstanda et urbe dedenda Tomprotitzam appellavit. Qui ut vidit resisti non posse, seque urbemque dedidit : quem imperator benevolentia curaque convenienti dignatus, Romanis nobilioribus annumeravit. Recepta Media imperatorem juniorem domum remisit, copiarumque bonam partem, quosque in suas sedes abire jussit : ipse cum paucis publicæ rei causa Adrianopolim tetendit; cum in itinere ad eum perfertur, manum Persicam paulo minus duo millia selectos, transito Hellesponto per urbes Thraciæ prædatum discurrere. Indoluit ista auditione confestim imperator,

ob dimissum militem, quem rursum cogere tam brevi tempore non poterat, metuebatque, ne interea dum cogeret, Persæ cum præda in Asiam renavigarent, et ipse incassum veniret. Itaque coactus, præsentem copiam in illos ducit, et postridie apud montem Lippici appellatum castrametantibus appropinquat. Forte in loco impedito Persæ tendebant, et imperatorem confligere volentem adesse nesciebant. Imperator autem locis difficilibus, fossisque et vallibus interruptis, quos ducebat cataphractos, sagittariis levibus et expeditis opponendos non putabat. Nam præterquam quod plures erant, etiam difficultatem loci non parum iis ad victoriam momenti allaturam. Ideirco prospiciebat suis, ut in locis opacissimis, et ad occultandum sese idoneis densarentur, cum cautione multa, ne a Barbaris conspicerentur. Ita reliquum diem consumebant, fallentes illos qui e regione castra habebant. Sole jam occidente, Barbari castris prædatum quo libebat procedebant, et imperator eos lento gradu tota nocte omnimodis latere studens sequebatur. **739** Postero die ad Mosenam oppidum agmina ambo veniunt, conflictuque inito, Romani plurimis Barbarorum occisis, multis etiam captis, virtute victoriam obtinuerunt. In pugna alter ducum, Caramachumet vocabulo, occidit; pauci qui in præsens mortem effugerunt, cum Maratumano altero duce desertis equis collem quemdam occuparunt, unde crebro in Romanos jaculantes, multosque et equos et milites vulnerantes sese tuebantur. Imperator suis edicens, uti pugna abstinerent, propior factus, Persas se dedere jussit, nihil gravius formidantes; erat enim illis haud ignotus, quippe quicum sæpius bello civili militaverant. Qui affirmarunt, in armis pro se dimicantes paratos occumbere, nec abjicere spem salutis, nec cum generosa morte in prælio turpem et abjectam servitutem commutare velle. Vocante autem eo, hortanteque uti confidentes nihil secus passuros, libenter se traderent, statim accesserunt, et circumfusi, eum solum in medio habentes adorarunt, eique pedes osculati sunt. Quo illos alloquente, et iniquum facinus exprobrante, quod amici cum essent, in suam provinciam irruissent, Nicephorus despota gener cum adolescentibus quibusdam nobilibus temere perturbatis ordinibus, in extremum discrimen imperatorem conjecit. Etenim repente in circumstantes Persas incurrentes eos neci dabant. Qui nudatis ensibus, facile, si voluissent, imperatorem in medio eorum consistentem trucidassent. Rati porro, id quod erat, præter illius voluntatem militibus turbantibus id accidisse, nihil præter fas egerunt. Imperator ut quosdam aspexit interfici, statim Persica lingua mandavit, uti in collem salutis causa confugerent, nec enim Persice omnino nesciebat. Novem illo impetu, una cum duce desideratis, colle rursus conscenso, pugnam ciere instituerunt. Imperator ira inflammatus, generum-

A τινων φροντίδων. Μεταξὺ δὲ ὀδεύοντι, ἠγγέλλετο ὡς κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον στρατιὰ Περσῶν ἱππικὴ περαιωθεῖσα ὀλίγῳ ἐλάσσους δισχιλίων ἐπιλέκτων, ἐτράπετο ἐπὶ λεηλατίαν κατὰ τὰς τῆς Θρᾴκης πόλεις. Ἦχθετο μὲν οὖν εὐθὺς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇς στρατιᾶς τῇ διαλύσει· μεταπέμπεσθαι γὰρ αὖθις οὐκ ἐνῆν, οὐκ ἐξαρκοῦντος τοῦ χρόνου. Ἐδεδίει γὰρ μὴ ἐν ᾧ τὴν στρατιὰν συλλέγων διατρίβοι, οἱ Πέρσαι μὲν τὴν λείαν ἄγοντες αὖθις περαιωθῶσιν εἰς Ἀσίαν, ὑστερήσῃ δὲ ἐλθών. Ὅθεν εἰς ἀνάγκην συνωθούμενος, ἐχώρει μεθ' ὧν εἶχεν ἐπ' ἐκείνους, καὶ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, ἐγγὺς ἐγένετο Περσῶν, οἳ ἐστρατοπεδευμένοι ἦσαν κατὰ τὸ τοῦ Λίπικος ὄρος προσαγορευόμενον. Συνέβη δὲ ἔν τε δυσχωρίαις τοὺς Πέρσας ἐστρατοπεδεῦσθαι, καὶ μηδὲν εἰδέναι περὶ βασιλέως, ὡς ἐγγὺς εἴη συμπλέκεσθαι βουλόμενος. Βασιλεῖ δὲ οὐκ ἐδόκει δεῖν ἐν δυσχωρίαις καὶ τάφροις, καὶ φάραγξι διατετρημένοις χωρίοις τοξόταις καὶ εὐστελέσι καὶ κούφοις, καταφράκτους ἄγων συμπλέκεσθαι πρὸς μάχην. Πρὸς γὰρ τῷ πολλαπλασίους εἶναι, καὶ ἡ δυσχωρία οὐκ ὀλίγα συμβαλεῖται πρὸς τὴν νίκην· δι' ἃ ἐκέλευε τὴν στρατιὰν καταζευγνύειν ἐν τόποις μάλιστα συνηρεφέσι καὶ δυναμένοις ἀποκρύπτειν, πολλὴν πρόνοιαν ποιουμένους μὴ κατάδηλοι γενέσθαι τοῖς βαρβάροις. Καὶ διήγαγον οὕτω τὸ λεῖπον τῆς ἡμέρας τοῖς βαρβάροις ἀντιστρατοπεδευομένοις ἀγνοούμενοι. Δύνοντος δὲ ἡλίου ἤδη, οἵ τε Βάρβαροι ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἅραντες, ἐβάδιζον ᾗ αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ τῷ λῃστεύσασθαι. Καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν στρατιὰν ἔχων, ἦει σχολῇ κατόπιν διὰ πάσης τῆς νυκτὸς, πᾶσαν πρόνοιαν ποιούμενος ἀγνοηθῆναι. Τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἐν Μεσήνῃ τῇ πόλει συνηνέχθη τὰ στρατόπεδα ἀμφότερα, καὶ γενομένης συμβολῆς, ἐνίκων οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ κράτος, καὶ τοὺς πλείστους μὲν ἔκτειναν τῶν Βαρβάρων, εἷλον δὲ καὶ ζῶντας πολλούς. Ἔπεσε δὲ καὶ ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν κατὰ τὴν μάχην, Καραμαχούμετ προσαγορευόμενος. Ὁ δὲ λοιπὸς Μαρατουμάνος, ὀλίγους τῶν ἐν τῷ αὐτίκα τὸ ἀποθανεῖν διαφυγόντων ἔχων, τῶν ἵππων ἀποβάντες λόφῳ προσεχώρησάν τινι· καὶ καταστάντες ἠμύνοντο βάλλοντες συχνοῖς ταῖς βέλεσιν ἀπὸ τοῦ λόφου τοὺς Ῥωμαίους, καὶ πολλοὺς ἐτίτρωσκον στρατιώτας τε καὶ ἵππους. Κελεύσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποσχέσθαι μάχης τὸ στρατόπεδον, ἐγγὺς γενόμενος αὐτὸς, ἐκέλευε τοῖς Πέρσαις προσχωρεῖν αὐτῷ μηδὲν ὑποπτεύοντας δεινόν. Ἦν γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἄγνωστος πολλάκις συστρατεύσασι κατὰ τὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου χρόνον. Οἱ δ' ἔφασαν γνώμης μὲν οὕτως ἔχειν, ὡς ἐν τοῖς ὅπλοις ἀποθνήσκειν ἀμυνόμενοι, καὶ μὴ καταπροΐεσθαι τὰς τοῦ σώζεσθαι ἐλπίδας· μηδ' ἀλλάττεσθαι δουλείαν αἰσχρὰν καὶ ἀγεννῆ ἀντὶ τοῦ μαχομένους γενναίως ἀποθνήσκειν. Αὐτοῦ δὲ καλοῦντος καὶ κελεύοντος θαρρεῖν, ὡς οὐδὲν ὑπομενοῦντας ἀγεννὲς, προθύμως ἐγχειρίσειν σφᾶς, καὶ προσῄεσαν αὐτίκα, καὶ περιϊστάμενοι, προσεκύνουν καὶ ἡσπάζοντο τοὺς πόδας μόνον ἔχοντες ἐν μέσοις. Διαλεγομένου δὲ ἐκείνου τοῖς Πέρσαις, καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην ὀνειδίζοντος, ὅτι τῶν φίλων ὄντες

στρατεύσειαν ἐπὶ τὴν ἐκείνου, Νικηφόρος δεσπότης ὁ βασιλέως γαμβρὸς μετά τινων ἑτέρων νέων ἐξ εὐπατριδῶν, ἀταξίᾳ χρησάμενοι καὶ ἀβουλίᾳ, ἐν χρῷ κινδύνου κατέστησαν τὸν βασιλέα· ἀθρόον γὰρ τοῖς περιεστηκόσι Πέρσαις ἐπιδραμόντες, ἔκτεινον. Ἐκεῖνοι δὲ γυμνώσαντες τὰ ξίφη, ῥᾳδίως μὲν ἂν εἰ ἐβούλοντο ἀπέκτεινον βασιλέα ἐν μέσοις περιειλημμένον· νομίσαντες δὲ ὅπερ ἦν, οὐ κατὰ τὴν ἐκείνου γνώμην, ἀλλ' ἀταξίᾳ τῶν στρατιωτῶν γεγενῆσθαι τὴν ἐπιβουλὴν, ἠγνωμόνησαν οὐδέν. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἑώρα κτεινομένους, ἐκέλευεν αὖθις εἰς τὸν λόφον ἀνατρέχειν Περσιστὶ καὶ σώζεσθαι· ἄπειρος γὰρ οὐ παντάπασιν ἦν τῆς ἐκείνων διαλέκτου. Καὶ ἀνελθόντες αὖθις καθίσταντο εἰς μάχην, ἐννέα κατὰ τὴν ἔφοδον πεσόντων καὶ τοῦ στρατηγοῦ. Βασιλεὺς δὲ πρὸς ὀργὴν τόν τε γαμβρὸν, καὶ τοὺς στρατιώτας ἀφίστη τῶν Περσῶν, καὶ δίκας τῆς ἀταξίας ἐπετίθει· τοῖς περιληφθεῖσι Πέρσαις δὲ κατὰ τὸν λόφον παρασχόμενος δωρεάς, ἐλευθέρους ἀπέπεμπεν εἰς τὴν οἰκείαν, οὐχ ἑαυτοῦ νομίσας εἶναι μὴ διασώζειν τοὺς ἀπαλυπραγμόνως πιστεύσαντας ἐκείνῳ τὴν σφετέραν σωτηρίαν. Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Ματθαῖος ὁ υἱὸς τῶν κατὰ τὴν Χαλκιδικὴν πόλεων ἔχων τὴν ἀρχὴν, ἑτέραν ἐνίκα στρατιὰν Περσῶν πεζήν· ἣν ναυσὶ περαιωθεῖσαν, καὶ τὰ ἐκείνῃ χωρία λῃζομένην ἐνίκησε συμβαλὼν οὖσαν οὐκ ὀλίγην· καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτεινε κατὰ τὴν μάχην, τοὺς δὲ εἶλε ζῶντας, οὐδενὸς ἀπολειφθέντος. Συνηνέχθη δὲ κἀκεῖνον ἐν χρῷ κινδύνου κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην γεγονέναι. Ἀκρατῶς γὰρ ἐπελαύνων τοῖς πολεμίοις ὑπὸ προθυμίας, καὶ κτείνων ἐν ταῖς διεξόδοις καὶ ἀναστροφαῖς, τοῦ ἵππου συμποδισθέντος, ἀπερρύη. Περιστάντων δὲ τῶν βαρβάρων, ἠμύνετο πεζός· καὶ τοῦ πρώτως ἐγγὺς γεγενημένου τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμε τῷ ξίφει πλήξας. Οἱ δὲ ἄλλοι δείσαντες ὑπεχώρουν, καὶ τῶν οἰκείων στρατιωτῶν ἵππον ἕτερον προσαγαγόντων, ἀπαθής τε ἐπέβη, καὶ τὴν νίκην καθαρὰν προσεξειργάσατο. Αὐτίκα τε ἔπεμπε πρὸς βασιλέα τὸν πατέρα τοὺς τὴν νίκην ἀπαγγελοῦντας. Τὰ ἴσα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐποίει πρὸς τὸν υἱόν· καὶ συνέβαινε τοὺς ἀγγέλους τῶν τροπαίων κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἀλλήλοις ὑπαντᾷν. Βασιλεὺς δὲ μετὰ τὴν νίκην ἐκ Μεσήνης εἰς Διδυμότειχον ἐλθὼν, ἐνόσησε τοὺς νεφροὺς ἐφ' ὁλόκληρον ἐνιαυτὸν, καί τοι παρὰ πάντα τὸν βίον ἄχρι τότε μηδέποτε μηδὲν χρόνιον νοσήσας· ἀλλὰ κατὰ περίοδον ὀγδόου, ἢ ἑβδόμου ἐνιαυτοῦ ὑπὸ τριταίου πυρετοῦ ὀχλούμενος, ἄχρι τρίτης περιόδου αὐτίκα ἀπηλλάττετο. Τότε δὲ καὶ πρὸ τῆς μάχης τῶν νεφρῶν αὐτῷ ὀδυνωμένων, μετὰ τὴν μάχην εὐθὺς ἐπέκειτο λαμπρῶς τὸ νόσημα. Ἐδόκει δὲ καὶ αὐτὸς αἰτίαν παρασχεῖν πρὸς τὸ ἄλγημα οὐ τὴν τυχοῦσαν. Κατὰ γὰρ τὴν μάχην πολλῷ περιῤῥεόμενος ἱδρῶτι ἐκ τοῦ κατὰ τὸν ἀγῶνα μόχθου, ἄλλως θ' ὅτι καὶ πνῖγος ἦν ἐν θέρους ὥρᾳ, τὰ ὅπλα ἀποθέμενος, ἀνέμοις ἐνετύγχανεν εὐκράτοις, καὶ πλέον ἢ προσῆκε ψύχουσιν, ἐξ ὧν ὑπωπτεύετο τὸ νόσημα ἐπιπλέον τὴν αἰτίαν σχεῖν. Ἐνόσει μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἰατρῶν ἐξήρχει τέχνη οὐδεμία, καίτοι γε τῶν μάλιστα εὐδοκιμεῖν δοκούντων ἰατρῶν ἐκεῖ παρόντων, ἄχρις ἐφ' ἑτέραν ἐνιαυτοῦ περιτροπὴν ἐλύθη αὐτομάτως, τὴν αἰτίαν συνιδεῖν τῶν ἰατρῶν μὴ δυνηθέντων ἐξ ἧς ἐγένετο, ἢ ἐλύθη. Ἐτρέφετο δὲ συνήθως μηδὲν παραβλαπτόμενος ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος τῶν νεφρῶν, καὶ ἐπέβαινεν οὐκ ὀλιγάκις ἵππου, πρὸς τὴν ἐπὶ κλίνης ἀχθόμενος διατριβὴν, δυσχερῶς δὲ καὶ οὐκ ἄνευ ἀλγηδόνων.

A que et milites a Persis revocans, pœnas confusionis hujus sumpsit : Persas reliquos in tumulo donis impertitos, domum liberos dimisit, haud suum esse ducens non servare eos qui ei salutem suam bona fide credidissent. Sub idem tempus et Matthæus Chalcidices urbium præfectus Persarum pedestrem, eamque non exiguam multitudinem navibus ad loca illa diripienda trajectam vicit : **740** et alios quidem interemit, alios cepit, desiderato ex suis nemine. Quem ipsum quoque eo conflictu præsentissimum adire periculum contigit. Dum enim juvenili quadam audacia impotentius in hostium aciem se immittit, eundoque ac redeundo stragem edit, equo lapsante effunditur, circumfusisque repente Barbaris, pedes se defendit, et proximi caput amputat increpitans. Tum cæteri terrefacti retro pedem referre; milites alium equum subjicere; ille imperturbatus ascendere, victoriamque complere, et ad parentem victoriæ nuntios illico mittere. Idem parens ad filium facere : evenitque, ut qui nuntium tropæorum portabant, in media via sibi occurrerent. Imperator victor Mesena Didymotichum reveniens, ex renibus anno integro laboravit, cum tota vita usque ad id temporis nunquam ægrotasset; sed octavi aut septimi anni periodo, tertiana febre correptus, post tertiam accessionem mox convalescebat. Tum vero, cum ante pugnam dolor cœpisset, secundum eam statim crevit magnopere. Nec levem huic incremento occasionem ipse dedisse visus est. In congressu siquidem ob laborem multo sudore manans undique, calore insuper æstatis intolerabili, depositis armis ventulum captans, plus æquo se refrigeravit, ex quo morbum esse auctum suspicio fuit. Ægrotabat igitur, nec medicorum, quanquam clarissimorum, auxilia quidquam proficiebant, donec anno vertente dolor evanesceret; nec poluerunt illi, unde cœperit, aut desierit cognoscere. Tenebat autem consuetam victus rationem, nec raro assiduitatem in lectulo non ferens, in equum se, tametsi difficulter, nec sine eruciatu sustollebat.

741 CAPUT XI.

Cur Galatæi bellum moverint. Eorum perfidia. Spatium supra urbem, cur ab imperatore petiverint. Cur asinis comparentur. Ædificia suburbana et naves Byzantiorum exurunt. Collem turri ædificata muniunt, reliquum spatium muro circumdant et aggeribus. Imperator Byzantii a mercatoribus et opificibus contra Galatæos vindictam rogatur. Naves construuntur. Galatæi pacem orant, loco intercepto se cessuros negant. Machina, unde lapides in urbem missi. Ex urbe rursus saxa Galatam per tormenta injiciuntur. Machina cum oneraria submergitur. Oneraria Genuensis intercipitur. Quid Romanis quinquaginta in ea acciderit. Dolus Galatæorum. Descriptio belli navalis. Deus Romanos punit. Magnanimitas imperatoris. Galatæorum in victoria exsultatio.

Eo apud Didymotichum ægro, a Latinis Galatæis A bellum oritur, tali initio. Genus hoc hominum semper insidiosum et infestum Romanis fuit, atque ubi commoditatem aggrediundi animadvertit, ad fidem prodendam paratissimum. Nam et imperatore Andronico juniore superstite, Phocæam et Mitylenen perfidiose occuparunt (etsi pravitas nil eis profuit, quandoquidem egregie, et quo debuerunt cum dedecore inde pulsi sunt), et post illius obitum, tempore belli civilis Chium adorti, fœdus cum Anna imperatrice sancitum posthabentes, eam subegerunt. Postea pace composita, et Cantacuzeno summam tenente rempublicam, adeuntes rogarunt, ut quod supra oppidulum esset regionis, ipsis concederetur; specie quidem oppiduli ampliandi, cum, qui nunc esset ambitus, ad habitandum non sufficeret, revera autem spatium illud muro volentes intercipere, ne facile obsideri possent. Nam quod acclive et velut imminens ipsorum capitibus, incommodum erat valde, si quando cum Romanis bellum gererent. Nihil enim humile cogitabant, sed mari volebant imperitare, et Romanos navigatione excludere, quasi id ipsis deberetur (videbant quippe Romanos magis tunc quam antea id frequentantes, eorumque naves longas et alias onerarias non paucas, multum studii in id Cantacuzeno impendente), quod imperatorem minime toleraturum verebantur. Quare priusquam cogitata aperirent, locos suspectos, unde se lædi posse existimabant, præoccupare cupiebant. Imperator vafrum illorum commentum non ignorans, naves comparabat, ut, si bello opus foret, ne imparatus esset: et spatium illis negabat penitus, quod eos timore magis quam æquitate et juramenti religione perversis consiliis temperaturos noverat. **742** Quare et ab aliis Latinis cum asinis conferuntur. Etenim asinus, si agaso fortis debilior non possit valide fustem inculere, haud recta ingreditur via, sed exorbitat, et deflectit et propter agentis imbecillitatem ambulare desinit. Ita hi, nisi pœnam supra caput astantem metuant, nulla alia de causa, quod debent, præstabunt. Quocirca imperator, ut dicebamus, eorum improbitatis haud nescius, loco quem expetebant minime cessit. Illi triremes compingi cernentes, pariterque et loci frustrationem, et multitudinem onerariarum, quas Romani habebant, indignantes, bellum facere decernunt, ut simul et Romanos mari arceant, et locum, si possint, vel invito imperatore communiant. Jamque selectos lapides quamvis aliud simulantes colligebant, reliquamque ma-

Ἐν ὅσῳ δὲ ἐκεῖνος ἐνόσει ἐν Διδυμοτείχῳ, ὁ παρὰ τῶν ἐν Γαλατᾷ Λατίνων πόλεμος ἀνήπτετο· ἔσχε δὲ τὴν ἀρχὴν ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τοῦτο τὸ γένος, ἀεὶ μὲν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον Ῥωμαίοις, καὶ πρὸς ἐπιορκίας ἑτοιμότατον, ἂν συνορᾷ δυνατὴν τὴν ἐπιχείρησίν τινος. Καὶ βασιλέως γὰρ τοῦ νέου Ἀνδρονίκου περιόντος, Φώκαιαν κατέσχον ἐπιορκήσαντες καὶ Μιτυλήνην, εἰ καὶ μηδὲν ἠδυνήθησαν ἀπόνασθαι τῆς πονηρίας καλῶς, καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης αὐτοῖς αἰσχύνης ἐξελαθέντες, καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν καθ' ὃν ὁ συγγενικὸς πόλεμος χρόνον Ῥωμαίοις ἦν, Χίῳ ἐπιθέμενοι, ἐκράτησαν ἀμελήσαντες τῶν ὅρκων, καὶ τῶν συνθηκῶν τῶν πρὸς Ἄνναν τὴν βασιλίδα. Ὕστερον δὲ ἐπεὶ ἡ εἰρήνη ἦν, καὶ βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ἐκράτει B τῶν πραγμάτων, ἐδέοντο προσελθόντες παραχωρῆσαι σφίσι τοῦ ὑπὲρ τὸ φρούριον χωρίου, πρόφασιν μὲν ὡς μείζω τοῦ φρουρίου τὸν περίβολον ποιήσοντες, ταῦ ὄντος πρὸς οἴκησιν οὐκ ἐξαρκοῦντος, τῇ δ' ἀληθείᾳ τὸ χωρίον, βουλόμενοι τειχίσματι διαλαβεῖν, ἵνα μὴ ῥᾴδιοι πολιορκεῖσθαι εἶεν· ἄνανδρες γὰρ ὄν; καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον σφίσι κατὰ κεφαλῆς, οὐ μικρὰν παρεῖχε βλάβην εἴ ποτε συμβαίη πρὸς πόλεμον Ῥωμαίοις καταστῆναι. Ἐνενόουν γὰρ οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν ἐβούλοντο, καὶ Ῥωμαίους ἀπείργειν πλεῖν, ὡς σφίσι προσηκούσης τῆς θαλάσσης. Εἰώρων γὰρ Ῥωμαίους μᾶλλον τῶν ἄλλων χρόνων προσσχόντας τῇ θαλάσσῃ, καὶ ὁλκάδας καὶ ναῦς ἑτέρας φορτηγοὺς οὐκ ὀλίγας κτησαμέ- C νους, πολλὴν πρόνοιαν Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ποιησαμένου περὶ τοῦτο, ἃ ὑπενόουν βασιλέα οὐκ ἀνέξεσθαι. Διὸ καὶ πρότερον, ἢ ἐκφαίνειν, ἃ διενοοῦντο, τοὺς ὑπόπτους ἐβούλοντο προκαταλαμβάνειν τόπους, ἐξ ὧν ᾤοντο βλαφθήσεσθαι. Βασιλεὺς δὲ αὐτῶν τὴν ἐπίνοιαν οὐκ ἀγνοῶν, ναῦς τε παρεσκευάζετο, ὡς εἰ δέοι πολεμεῖν ἑτοίμους εἶναι, καὶ τοῦ χωρίου τὴν παράληψιν αὐτοῖς ἀπηγόρευε παντάπασιν· ἤδει γὰρ αὐτοὺς φόβῳ μᾶλλον ἢ εὐγνωμοσύνῃ καὶ εὐορκίᾳ ἀποσχησομένους τῶν ἀτόπων βουλευμάτων. Διὸ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Λατίνων ὄνοις παρεικάζεται τὸ γένος τοῦτο. Ἐκεῖνός τε γὰρ ἂν ὁ ἐλαύνων μὴ δύνηται βαρείας πληγὰς ἐντείνειν, οὐκ ὀρθοποδεῖ πρὸς τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ παραφέρεται παρατρεπόμενος, καὶ τῆς ὁδοιπορίας ἀμε- D λῶν διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐλαύνοντος, καὶ οὗτοι ἂν μὴ τὸν ταῦ κακοῦς παθεῖν φόβον ἔχωσιν ἐπηρτημένον, ἐξ οὐδεμιᾶς αἰτίας ἄλλης τὰ δέοντά ποτε βουλεύσονται ποιεῖν. Βασιλεὺς μὲν οὖν αὐτῶν εἰδὼς τὴν μοχθηρίαν, οὐ παρεχώρει τοῦ χωρίου. Ἐκεῖνοι δὲ τάς τε τριήρεις ὁρῶντες κατασκευαζομένας, ἀχθόμενοί τε ὁμοίως πρός τε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ

χωρίου, καὶ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν φορτίδων, ἃς ἐκτήσαντο Ῥωμαῖοι ναῦς, ἐσκέψαντο πόλεμον κινεῖν, ἵν' ὁμοῦ τε εἴργωσι Ῥωμαίους τῆς θαλάττης, καὶ τὸ χωρίον, εἰ δύναιντο, τειχίζωσι βασιλέως ἄκοντος. Καὶ συνέλεγον λίθους λογάδην ἐφ' ἑτέραις δή τισι προφάσεσι, καὶ τὴν ἄλλην ὕλην συνεπόριζον ἐκ ἀπορρήτου. Ἐπεὶ δὲ βασιλεὺς νοσεῖν ἐν Διδυμοτείχῳ ἔγνωσται, καιρὸν εἶναι οἰηθέντες ἐπιτηδειότατον αὐτοῖς πρὸς ἐπιχείρησιν, ἀθρόον ἐπιτίθενται νυκτὸς κατὰ τὴν περαίαν οἰκοῦσι Ῥωμαίοις πρῶτον, καὶ τὰς οἰκίας ἁπάσας ἐνέπρησαν πυρί. Εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ τὰς σφῶν τριήρεις ἐφοπλίσαντες οὔσας παρεσκευασμένας, καὶ ἀκάτια καὶ λέμβους ὅσα ἦν, τὰς ἔξω τειχῶν παρὰ τὴν θάλασσαν Βυζαντίου οἰκίας ἐνεπίμπρων καὶ ὁλκάδας τὰς μὲν ἐλάμβανον, τὰς δὲ ἐνεπίμπρων· κατέκαυσαν δὲ καὶ τὰς κατασκευαζομένας ἁπάσας τριήρεις πλὴν τριῶν, ἃς ἐπεὶ τὸ κακὸν πάντα ἐπενέμετο, ἄραντες ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τόπου τοῦ Κοσμιδίου προσαγορευομένου, τῷ βασιλέως υἱοῦ κελεύσαντος, διὰ τοῦ κατὰ τὴν καλουμένην Ἴσσαν διϊόντος ποταμοῦ διαγαγόντες, ἀνείλκυσάν τε πρὸς τὴν χέρσον, καὶ φρουρὰν ἑκατέρωθεν ἐπιστήσαντες, ἐφύλαττον. Οὕτω μὲν οἱ Λατῖνοι τὸν πόλεμον κατὰ Ῥωμαίων φανερῶς ἐξήνεγκαν, καὶ ἐξ ἐκείνου ἤδη τῆς θαλάσσης ἄρχοντες, πάντα ἄνω καὶ κάτω τὰ παράλια παραπλέοντες, ἐκάκουν, καὶ πυρὶ τὰ πάντα ἐπενέμοντο· πανδημεί τε ἐξελθόντες, πρῶτα μὲν ἐτείχιζον τὸν λόφον, πύργον ἐγείροντες πρὸς τῇ ἀκροπόλει, καὶ πᾶσαν ἐπεδείκνυντο σπουδήν, καὶ ἄνδρες ὁμοίως καὶ γυναῖκες· καὶ οὐδ' οἱ περιφανέστατοι αὐτῶν ἀπηξίουν τὸ τοῖς ἄλλοις συναίρεσθαι πρὸς τὴν οἰκοδομίαν. Ἔπειτα καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χωρίου διαλαβόντες ὃ ἐτείχιζον ἄχρις οὗ ἐξήρκεσεν ἡ ὕλη, καὶ εἰς ὕψος τε ἦρετο τὸ τεῖχος ἱκανὸν αὐτοῖς, καὶ ἄλλην πᾶσαν ἐκ κατασκευῆς ἀσφάλειαν ἐπετεχνῶντο. Ὅσον δὲ οὐκ ἐξὴν τειχίζειν δι' ὕλης ἀπορίαν, χαρακώμασί μεγάλοις καὶ σταυροῖς περιελάμβανον, καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὸ χωρίον ἅπαν εἶχετο. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἐπύθετο τὰ παρὰ τῶν ἐν Γαλατᾷ τετολμημένα, ἤλγησε μὲν οὐ μέτρια ἐφ' οἷς τοιαῦτα ἔπασχεν ὑπὸ Λατίνων τὴν Ῥωμαίων οἰκούντων γῆν, καὶ δικαίων ὄντων ἀκριβῶς δουλεύειν. Ὅμως ὡς εἶχε, καίτοι πιεζόμενος ὑπὸ τῆς νόσου ἔτι, εἰς Βυζάντιον ἀφίκτο. Αὐτίκα δὲ οἱ ἐν Βυζαντίῳ, μάλιστα οἱ περὶ ἐμπορίας ἠσχολημένοι, καὶ οἱ ἐν ἐργαστηρίοις διατρίβοντες, ἐν βασιλείοις συνελθόντες, ἐδέοντο βασιλέως μὴ σφᾶς περιιδεῖν οὕτως ὑπὸ Λατίνων τῶν ἐν Γαλατᾷ περιφρονουμένους, καὶ τὰ ἀνήκεστα ὑπομένοντας· ἀλλὰ δίκας τῶν τετολμημένων ἀπαιτῆσαι τριήρεις ἐφοπλίσαντα. Αὐτοὺς δὲ ἑτοίμους εἶναι χρήματα παρέχειν πρὸς τὸν πόλεμον ᾗ ἂν ἕκαστος εὐπορίᾳ. Μᾶλλον γὰρ τῶν ἄλλων ἐκείνων ἥψατο ἡ παρὰ Λατίνων φθορὰ γεγενημένη. Νῆές τε γὰρ καὶ χρήματα, καὶ οἰκίαι αἱ ἐμπρησθεῖσαι, τὰ σύμπαντα σχεδὸν ἐκείνων ἦσαν. Βασιλεὺς δὲ πρῶτα μὲν ἐμέμφετο αὐτοῖς ὡς οὐ χρωμένοις κατὰ καιρὸν τῇ προθυμίᾳ. Τότε γὰρ ἔδει παρέχεσθαι τὰ χρήματα προθύμως, ὅτε συνεβούλευεν αὐτὸς,

A teriam clam convehebant. Postquam autem imperatorem Didymotichi morbo affectum cognoverunt, rati advenisse rei incipiendæ occasionem maximam, noctu de improviso Romanos primum e regione incolentes invadunt, ædes omnes inflammant. Postridie triremes suas jam paratas, item acatia et lembos, quotquot erant, armatis instruunt, Byzantii ædificia extra muros ad mare incendunt, et onerarias alias quidem capiunt, alias exurunt. Quin etiam constructis triremibus universis, tribus tantum exceptis, ignem injiciunt. Quas tres, reliquis flamma absumptis, tollentes Byzantii e loco ubi parabantur, Cosmidio appellato, filio imperatoris Manuele mandante, per fluvium Pissam interfluentem in terram subduxerunt, et custodiam illis utrinque adhibuerunt. Sic Latini bellum Romanis apertum inferentes, et ex eo jam maris potentes, oras legebant, omniaque direptionibus et incendiis permiscebant : et egressus populus frequentissimus, primum quidem collem, in ejus jugo turri excitata muniebant, omnique in eam rem conatu mulieres juxta atque viri incumbebant : nec vel illustrissimi ad ædificationem sociare operam dedignabantur. Deinde et reliquum spatii occupantes, muro includebant, quoad calx et cæmenta suppeditarent, qui in altitudinem magnam satis surrexit. Quin alias quoque structuras omnes ad securitatem facientes adjungebant. Qua autem defecti murali materia, producere opus non poterant, excelsis aggeribus et crucibus eam partem circumdabant, brevique tempore quidquid erat spatii comprehensum est. **743** Imperator de audacia Galalæorum factus certior, maxime opere doluit, propterea quod hæc a Latinis Romanum solum accolentibus, et qui merito subesse ac parere sedulo deberent, patefieret. Tamen quamquam adhuc morbo cruciaretur, ut potuit, Byzantium inivit: ubi eum statim mercatores potissimum et opifices in palatio convenerunt, orantes, ne se ita contemni a Latinis Galatæis, et intolerandis exagitari injuriis sineret, sed armatis triremibus nefarie perpetratorum pœnas exigeret : se impensam ad bellum prompte pro facultate collaturos : illata siquidem a Latinis detrimenta magis ad ipsos pertinebant, quod naves, supellex, et domus incensæ, omnia fere illorum erant. Imperator eos primum de intempestiva cupiditate reprehendere : tunc enim prompte conferendam fuisse, cum ipse auctor fiebat : ita nunc Latinos nihil tale ausuros fuisse. Nam cum hoc longa rerum experientia doctus prævideret, antequam fieret, suadere voluisse, quæ paulo post plurimum profutura putaret. Nihilo minus et ipse, postquam bellum visum est capessendum, Byzantios pecuniam numerare jussit; et Constantinum Tarchaniotam exactioni præfecit, eique triremium ædificandarum negotium dedit. Tenentibus autem mare Galatæis, cum per id ligna construendis navibus subvehere difficile esset, bobus et mulis junctis, ex Sergentii montibus

advehi jussit : quod operose admodum et difficulter fiebat, atque in Heptascalo navali triremes fabricabantur. Cæterum Galatæi imperatorem, ut venit, statim bello adversus ipsos desperantem, quæ vellent, omnia concessurum, et ad pacta descensurum, eosque maris dominos relicturum confidebant. Ast ubi nihil eis pro opinione evenit, sed naves compingi et ad pugnam instrui viderunt, mutata voluntate legationem de pace miserunt. Imperator eis iniquitatem stultitiamque exprobrare, quod nihil unquam ab eo læsi, nec ulla belli occasione data, tam improbi exstitissent, et tantas aliis injurias tantamque perniciem ultro intulissent. Deinde campum muro septum relinqui, murum dejici imperare : sic enim secum, damna data ignoscente, fœdus et pacem fore. Illi jussa auribus aversari, ac dicere, oportere ipsis locum jam munitum cedere ; **744** aut nihil quod quidem in se sit, omissuros : et simul bellum invalescebat, et navibus vagantes, obvios dire multabant. Sublata Romanis navigatione, in prægrandi oneraria muralem machinam constituerunt, ex qua saxa tanti ponderis emittebantur, quantum homo robustus ferre posset. Tum triremi onerariam circumtrahentes, undique in urbem, sed citra damnum jaculabantur. Imperator, quoniam in præsens mari occurrere illis nequibat, quod triremibus careret, misit, qui ex continente crebris incursionibus, quantum possent, illis incommodarent. Neque tamen mare penitus negligebat, sed tormenta statuebat immensæ magnitudinis, unde lapides Byzantio Galatam explodebantur. Pertingebant enim eo, ac domos complures, præsertim ad littus positas conterebant : nec parum ea saxa Latinorum onerariis nocebant. Quin etiam illam, qua machina sustentabatur, classiariis vix effugientibus, lapidum jactu Byzantii submerserunt. Latini de pace oratores iterum ac tertium mittere : imperator eos se auditurum negare, nisi muro everso, quod loci vindicarent, relinquerent. Consumpto in his multo tempore, confectis triremibus remiges et milites legit, et alia ad pugnam omnia adornavit, ducesque præfecit : illis quidem apud Pissam ternis triremibus Phaccolatum protostratorem, aliis in Heptascalo constructis, Zamplaconem magnum ducem qui contendebat enixius, insuper suas allaborari ac perfici ; erant enim visenda mole, quas ligneis turribus impositis, et remigibus desuper tabulato contectis (super quo gravis armaturæ et velitum multitudinem constituebat, quod magno ei in pugna detrimento fuit, ut paulo infra dicetur), duplicabat. Pridie porro illius diei, quo triremes e navali educendæ erant, oneraria quæ Genua solverat, in alto conspecta est, magnis, ut aiebant, onusta divitiis. Malacia autem ventis ponentibus oppressa, ad Principis insulam anchoris fundata est. In eam ex imperatoriis triremibus duæ, cum totidem uniremibus, noctu e navali profectæ invaserunt : vectoribusque fortiter se defendentibus, ignem

A νὺν Λατίνοις οὐδὲν ἂν τοιοῦτον ἐτολμᾶτο. Τοῦτο γὰρ ἐκ τῆς πολυπειρίας τῶν πραγμάτων προορώμενον αὐτὸν, καὶ πρὶν γενέσθαι συμβουλεύειν ἅπερ ὤφετο μετὰ μικρὸν τὰ μέγιστα λυσιτελήσειν. Ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπεὶ ἐδόκει πρὸς τὸν πόλεμον χωρεῖν, χρήματά τε ἐκέλευεν εἰσφέρειν Βυζαντίους, καὶ Κωνσταντῖνον τὸν Ταρχανειώτην ἐφίστη πρὸς τὴν εἴσπραξιν, καὶ αὐτὸς ἐτρέπετο τριήρεις κατασκευάζειν. Τῆς θαλάττης δὲ ὑπὸ τῶν Γαλατέων κατεχομένης, ἐπεὶ ἐν ἀπόρῳ ἦν ξύλα ναυπηγήσιμα κομίζειν ἐκ θαλάττης, ζεύγεσι καὶ ἡμιόνοις ἐκ τῶν κατὰ τὸ Σεργέντζιον ὁρῶν ἐκέλευε κομίζειν. Καὶ ἤγοντο μοχθηρῶς ἄγαν καὶ δυσέργως· καὶ πρὸς τῷ λεγομένῳ Κοντοσκαλίῳ νεωρίῳ αἱ τρήρεις ἐναυπηγοῦντο. Οἱ ἐν Γαλατᾷ δὲ Λατῖνοι ἤλπιζον μὲν αὐτίκα ἐλθόντα βασιλέα, τὸν πρὸς αὐτοὺς ἀπογνόντα πόλεμον, πάντων αὐτοῖς παραχωρήσειν ὧν ἐβούλοντο, καὶ χωρήσειν πρὸς συμβάσεις, ἄρχοντας καταλιπόντα τῆς θαλάσσης. Ὡς δ' ἅπηντα κατὰ γνώμην αὐτοῖς οὐδὲν, ἀλλὰ ναῦς ἑώρων ναυπηγούμενον καὶ παρασκευαζόμενον πρὸς μάχην, μεταβαλόντες πρεσβείαν ἐποιοῦντο, καὶ περὶ εἰρήνης διελέγοντο. Βασιλεὺς δὲ αὐτοῖς τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην ἀνειδίσας, ὅτι μηδὲν μήτε πρότερον, μήθ' ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ ἀδικηθέντες, μηδὲ πρόφασιν πολέμου παρεσχημένου μηδεμίαν, αὐτοὶ τοσαῦτα ἠγνωμόνησαν, καὶ τοσοῦτος ἦρξαν ἀδικίας καὶ φθορᾶς, ἔπειτα ἐκέλευε τὸ τειχισθὲν χωρίον καταλείπειν, καὶ τὰ τείχη καθαιρεῖν· οὕτω γὰρ ἔσεσθαι σπονδὰς αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὸν, συγγνώμην παρασχόμενον ὧν ἐζημίωσαν κατὰ τὸν πόλεμον. Οἱ δὲ οὐδ' ἄκροις κατεδέχοντο ὠσὶν, ἀλλὰ δεῖν ἔφασαν αὐτοῖς τοῦ χωρίου παραχωρεῖν τετειχισμένου, ἢ οὐδενὸς τῶν πρὸς αὐτοὺς ἡκόντων ἀμελήσειν· καὶ ἅμα ἐπετείνετο ὁ πόλεμος, καὶ περιπλέοντες διέφθειρον τοὺς προστυχόντας. Ἐπεὶ δὲ τὴν θάλατταν ἄπλωτον ἐποίησαν Ῥωμαίοις, ἐφ' ὁλκάδος μυριοφόρου μηχανὴν ἐπιστήσαντες τειχομαχικὴν, ἀφ' ἧς λίθου βάρος ὅσον εὔρωστος ἀνὴρ ἂν ἄροιτο ἥφιετο, εἶτα τριήρεις περιέλκοντες τὴν ὁλκάδα, λίθους ἥφισαν πανταχοῦ τῆς πόλεως, ἔβλαπτον δὲ οὐδέν. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἐκ τοῦ αὐτίκα ἀντιτάττεσθαι αὐτοῖς οὐκ εἶχεν ἐκ θαλάττης τριήρεων ἀπορίων, στρατιὰν ἐκ τῆς ἠπείρου πέμπων, ἐφόδους ἐκέλευε συχνὰς ποιεῖσθαι, καὶ ἔβλαπτον ὅσα δυνατά. Οὐ μὴν οὐδὲ τῆς θαλάττης παντάπασιν ἠμέλει, ἀλλὰ πετροβόλους στήσας μηχανὰς τὸ μέγεθος ὑπερφυεῖς, λίθους ἐκέλευεν ἐκ Βυζαντίου ἀφιέναι πρὸς Γαλατᾶν, διϊκνοῦντο γάρ. Καὶ πολλὰς κατέστρεψαν οἰκίας, μάλιστα τὰς παρὰ θάλασσαν, καὶ ταῖς ὁλκάσι τῶν Λατίνων οὐκ ὀλίγα ἐλυμήναντο οἱ λίθοι. Τήν τε τὴν μηχανὴν ἀνέχουσαν ὁλκάδα κατέδυσαν βαλόντες, μόλις τῶν ἐπιβατῶν τὸν κίνδυνον διαφυγόντων. Οἱ Λατῖνοι δὲ καὶ δὶς καὶ τρὶς περὶ εἰρήνης πρεσβείαν ἐπαιτήσαντο, οὐκ ἠνέσχετο δὲ ὁ βασιλεὺς, εἰ μὴ τὰ τείχη καθελόντες, τὸ χωρίον καταλίποιεν. Ἐν τούτοις δὲ οὐκ ὀλίγου τριβέντος χρόνου, καὶ τῶν τριήρεων ναυπηγηθεισῶν, ναύτας τε κατέλεγεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁπλίτας, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐξηρτύετο πρὸς μά-

χην· στρατηγούς τε ἐφίστη ταῖς μὲν πρὸς τῇ Ἱέρᾳ τρισὶ τριήρεσι Φακεωλάτον τὸν πρωτοστράτορα, ταῖς δ' ἐν τῷ κοντοσκαλίῳ ναυπηγηθείσαις, Τζαμπλάκωνα τὸν μέγαν δοῦκα, ἐφιλονείκησε δὲ ὁ μέγας δοὺξ φιλοτιμότερον προσεξεργάσασθαι τὰς ἰδίας· ἦσαν γὰρ καὶ μέγισται μεγέθει, καὶ ξυλίνους ἐπιστήσας πύργους, καὶ τοὺς ἐρέτας ἄνωθεν ἐρέψας, διπλᾶς ἐποίει τὰς τριήρεις, καὶ πλῆθος ὁπλιτῶν ἐνέστησε, καὶ ψιλῶν, ὃ καὶ μάλιστα ἔβλαψε κατὰ τῆς μάχης τὸν καιρὸν, ὡς ὀλίγῳ ὕστερον εἰρήσεται. Τῇ προτεραίᾳ δὲ ἧς ἔμελλον ἀνάγεσθαι αἱ τριήρεις ἐκ τοῦ νεωρίου, ὀλκὰς ἀναπλέουσα ἐφαίνετο ἐκ Γενουάς, πλοῦτον ἄγουσα, ὡς ἐλέγετο, πολύν. Ἁπλοίας δὲ τῶν ἀνέμων παυσαμένων κατασχούσης, πρὸς Πριγκίπῳ τῇ νήσῳ ὡρμίζετό ἐπ' ἀγκυρῶν. Ἐφ' ἧν δύο τῶν βασιλικῶν τριήρεων ἐκ τοῦ νεωρίου ἀνήγοντο νυκτὸς, παρείποντο δὲ καὶ μονήρεις ἴσαι· καὶ προσβαλόντες τῇ ὁλκάδι, ἐπεὶ ἠμύνοντο οἱ ἔνδον κραταιῶς, πῦρ ἐνίεσαν οἱ τριηρῖται, καὶ οὕτω περιγενόμενοι, ἐπέβησάν τε τῆς ὁλκάδος, οὐκ ὀλίγους τῶν ἀμυνομένων ἀποκτείναντες, καὶ πάντων ἦσαν ἤδη κύριοι. Φήμης δὲ ἀδήλως ταῖς τριήρεσιν ἐπιπεσούσης, ὡς τριήρεις ἐπιπλέουσιν ἐκ Γαλατᾶ Λατινικαὶ, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὀλίγῳ ἐλάσσους πεντήκοντα τῶν οἰκείων καταλιπόντες ἐπὶ τῆς ὁλκάδος. Ἦσαν δὲ παντᾶπασι ψευδεῖς αἱ φῆμαι. Οἱ δὲ καταλειφθέντες Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς ὁλκάδος, αἰσθόμενοι ἀποπλευσάσας τὰς τριήρεις, ἐν ἀμηχανίᾳ κατασταντες, εἰς λόγους ἦλθον τοῖς Λατίνοις νενικημένοις ἤδη κατὰ κράτος, καὶ συνέβησαν ὥστε κοινῇ σβεννύειν καταιομένην τὴν ὁλκάδα, ἵνα μὴ συνδιαφθαρῶσι καὶ αὐτοί. Εἰς τὴν ἐπιοῦσαν δὲ ἂν μὲν Ῥωμαῖοι ἐπιπλεύσαντες κύριοι τῆς ὁλκάδος γένωνται, συνδιασώζειν τοὺς ἀπολειφθέντας Ῥωμαίους τοὺς Λατίνους ἐξαιτησαμένους παρὰ τῶν ἀρχόντων· ἂν δ' οἱ Λατῖνοι ἐπιπλέωσι καὶ κυριεύωσι τῆς ὁλκάδος, τὰ ἴσα Λατίνους ποιεῖν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ὃ καὶ ἐγίνετο ἅμα ἕῳ· ἐπεὶ γὰρ οὔπω πᾶσαι παρεσκευασμέναι ἦσαν αἱ βασιλικαὶ τριήρεις, οἱ Λατῖνοι ἐπιπλεύσαντες, ἡμιφλεγῇ ἀνείλκυσαν τὴν ὁλκάδα. Διέσωζον δὲ καὶ τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοὺς ὅρκους οἱ ἐν τῇ νηΐ· αἱ βασιλικαὶ δὲ τριήρεις ἐπεὶ πᾶσαι παρεσκευασμέναι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ἐνέδει ἔτι, ἀνήγοντο ἐκ τοῦ νεωρίου πᾶσαι διαπρεπῶς κεκοσμημέναι, καὶ πλήθει ὁπλιτῶν καὶ λαμπρότητι, καὶ μεγέθει παρασκευῆς οὐδενὶ τῶν ἐκ πολλοῦ γεγενημένων Ῥωμαίοις στόλων ἐλασσούμεναι. Παρείποντο δὲ καὶ μονήρεις οὐκ ὀλίγαι, καὶ λέμβοι καὶ ἀκάτια ὁπλίτας ἄγοντα, ἔχθει τῶν Λατίνων προθύμως ἁπάντων συστρατευομένων. Οἵ τε Λατῖνοι πρὸς τὸ μέγεθος τῆς παρασκευῆς ἐκπεπληγμένοι, πάντα μᾶλλον, ἢ πρὸς τὰς βασιλικὰς τριήρεις διανυμαχεῖν διενοοῦντο· ἀλλὰ τὰς σφετέρας τριήρεις πεπληρωμένας ἔχοντες, ὡρμίζοντο πρὸ τοῦ φρουρίου, δόκησιν μὲν παρέχοντες, ὡς ἐμβαλοῦντες ἐπιοῦσι τοῖς βασιλικοῖς. Οὕτω δὲ ἦσαν παρεσκευασμένοι, ὡς τὰς μὲν τριήρεις καλωδίοις ἀνελκύσοντες ἂν αἴσθωνται τὰς βασιλικὰς ἐπιπλεούσας, αὐτοὶ δ' ἀμυνούμενοι ἀπὸ τῶν τειχῶν. Ἦσαν δὲ φαυλοτάτας ἔχοντες

A i. jecerunt, atque ita victores in eam insiluerunt nec paucis obtruncatis, omnium potiti sunt. Verum ubi rumor incerto auctore manavit, Latinas triremes e Galata eo cursum dirigere, perculsi Romani, circiter quinquaginta de suis in oneraria relictis, fugam arripuerunt. **745** Sed hic rumor plane mendax erat. Deserti in oneraria Romani, triremes abnavigasse cum sentirent, consilii inopes, cum Latinis jam victis colloquuntur; et convenit, ut communiter incendium restinguerent, ne et ipsis una pereundum foret. Postero die, si Romani adnavigantes onerariam caperent, ipsi Latinos exoratis ducibus conservarent. Sin Latini, ut Romanis idem officium Latini præstarent, quod et factum prima luce. Paratis enim ita omnibus imperatoris triremibus, Latini allabentes, semiustam onerariam abstraxerunt, quique in ea vehebantur Latini, ex juramento Romanis incolumitatem impetrarunt. Imperatoriæ triremes instructæ omnes et paratæ penitus, ornatæque insigniter, et armatorum numero, splendore ac magnitudine apparatus nihilo antiquis Romanorum classibus inferiores, e navali deducuntur. Uniremes non paucæ sequuntur: lembi item, et actuaria, et in iis cataphracti, qui omnes odio Latinorum cupide militatum proficiscebantur. Latini tanto apparatu attoniti, omnia potius cogitabant, quam cum triremibus imperatoriis decertare. Suas autem ante oppidum instructas habebant, opinionem præbentes in imperatorias, si venirent, ituras. Sic autem erant comparati Galatæi, ut si imperatorias accurrere viderent, funibus suas retraherent, ac de muris sese tuerentur. Verum enimvero etiam in muris sui servandi spem gerebant inanissimam. Triremes imperatoris deductæ, ea nocte prope navale steterunt, ut altero die cum tribus quas Phaceolatus ducebat, conjunctæ, in Galatæos agerentur. Phaceolatus et ipse paratus erat, ut postridie erumperet. Et imperator cum filio despota frequentem ac strenuum equitatum mittebat, ut congressis triremibus, ipsi quoque a continente irruerent. Die jam procedente, naves e navali ad portam Eugenianam cernebantur: quibus autem Phaceolatus protostrator præerat, et ipsæ pulsu remorum agitatæ, aliis sese aggregare festinabant. At enim Deo, qui gubernat omnia et sua cuique juste dispensat, Romanos, ut apparet, propter præterita, eaque multa delicta puniente, et a multo inferioribus superari permittente, ecce tibi magna vis venti cooritur, **746** et primas triremes, in quibus ligneæ turres, evertit, simulque milites cum ipsis armis, et remiges in pelagus decidunt, et uno momento omnes vectorum vacuæ aspiciuntur. Eodem puncto temporis, qui stabant in tabulatis, earum quas Phaceolatus ducebat, similiter in undas delapsi sunt: ubique multiplex nautarum ac militum interitio. Complures sane, quoniam juxta littus naves evertebantur, evaserunt, aquis suffocati circiter ducenti, et de Zamplaconis grege Menali ducis

filius, Manuel Philanthropenus præfectus navis prætoriæ, vir manu promptus, imperatorique charissimus. Tum Galatæi instauratis animis provehuntur, naves hostium retrahunt, easque nemine prohibente aut ulciscente flammis implent, et victoriam sine sanguine consequuntur. Qui vero in continente cum filio imperatoris erant, operi quidem sese accingebant, putantes etiam navales socios e mari impressionem facturos. Ast ubi naves Romanas inanes subduci conspexerunt, etiam ipsi retrocesserunt. Imperator, videns tantam copiam gratis periisse, tam gravi Romanorum calamitate ingemuit, ut qui Deum offensum hoc egisse intelligeret. Nihil tamen de altitudine animi discessit, nec quia victus, etiam fractus: quin subito ad novas B triremes ædificandas lignatum ire præcepit, et operi curatores præfecit. Galatæi porro diem illum faustissimum numerantes, quo tot hostium navibus nullo suo labore potiti essent, non solum epinicia, sed insuper soteria celebrabant. Jam enim tota spes salutis levi momento illis pependerat. Die sequenti omnibus triremibus suis instructis, et tanquam in victoria coronatis, elegantemque in modum exornatis, ex adverso palatii sursum ac deorsum navigantes, imperatoria signa capta, ad ludibrium, ut mos est, trahebant. Et imperatorem propter adversum casum etiam animo succubuisse, statimque bello posito pacem expetiturum, et spatium, de quo supra, illis donaturum arbitrabantur. Sed ut spem eventus fefellit, eumque novas triremes com- C pingendas locavisse audiverunt, pacem per legatos poposcerunt. Ac primum quidem de loco sibi relinquendo imperatorem tentaverunt; quem ut intrepidum, et animo invictum, putantemque tristem illam fortunam aliorum quorumdam delictorum esse pretium, et in priore sententia immobilem viderunt, **747** nec si millies talia contingerent, locum illis donaturum, et iratum frementemque potius quod victus et ad vires reparandas alacriorem, velut tum primum arma, capessivisset, metuentes ne sibi parum feliciter caderet diuturna contentio, locum remittere de compacto statuerunt: factaque pax in hanc conditionem, ut spatium illud imperatori redderent, veteri ambitu contenti. Et inito fœdere novam munitionem despotæ impera- D toris filio, cum agmine armatorum venienti restituerunt. Imperator autem accersitis eorum optimatibus, comiter ac placide illos affatus, locum sponte donat. Aiebat enim, non de tantilla ac nullius pretii regiuncula, sed de jure imperii Romani cum ipsis sibi controversiam esse. Haud enim cum ratione congruere, cum sint advenæ, et a Romanis imperatoribus complura consecuti beneficia, ut subesse ac parere jure optimo debeant, adhuc impudenter agere, et ipsis nolentibus, aliquid de imperio velle decerpere. Atque ob hanc causam magis quam ob loci possessionem se ad bellum aggressum. Quod nisi justitiæ serviant, certum sibi esse, tandiu arma continuare, quoad

ἐλπίδας τοῦ καὶ ἐν τοῖς τείχεσι διασωθήσεσθαι. Αἱ μὲν οὖν βασιλικαὶ τριήρεις ἀναχθεῖσαι ἐκ τοῦ νεωρίου αὐτοῦ που πλησίον ηὐλίσαντο τὴν νύκτα, διανοούμενοι ὡς ἐς τὴν ὑστεραίαν ταῖς μετὰ τοῦ Φακεωλάτου τρισὶ τριήρεσιν εἰς ἓν γενόμενοι, Γαλατίοις ἐπιπλεύσωσι. Φακεωλάτος δὲ καὶ αὐτὸς τὰς τριήρεις ἐφοπλίσας, παρεσκευασμένος ἦν ὡς ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐξορμήσων, καὶ ὁ βασιλεὺς Ἱππικὴν ἔπεμπε στρατιὰν ἅμα δεσπότῃ τῷ υἱῷ πολλήν τε καὶ ἀγαθήν, ὡς τῆς συμβολῆς γενομένης τῶν τριήρεων, καὶ αὐτοὶ προσβάλοιεν ἐκ τῆς ἠπείρου. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἤδη ἦν, αἱ μὲν ἐκ τοῦ νεωρίου τριήρεις ἀναχθεῖσαι, πρὸς τῇ Εὐγενίου καλουμένῃ πύλῃ ἤδη ἦσαν. Αἱ δὲ μετὰ Φακεωλάτου τοῦ πρωτοστράτορος, καὶ αὐταὶ τοῦ ποταμοῦ ἐξορμηθεῖσαι, ἠπείγοντο ταῖς ἄλλαις ἐν παυτῷ γενέσθαι· τοῦ δὲ πάντα ἄγοντος Θεοῦ καὶ πᾶσι ταλαντεύοντος δικαίως, Ῥωμαίους, ὡς ἔοικεν, εἰς πολλῶν ἄλλων ἔκτισιν ἁμαρτημάτων τιμωρουμένου, καὶ τοῖς πολλῷ χείροσιν ἡττᾶσθαι παραχωροῦντος, ἀθρόον πνεύματος ἀκρίτου προσπεσόντος, καὶ πρώτας ἀνατρίψαντος τὰς τρεῖς τριήρεις ἐφ' αἷς οἱ ξύλινοι πύργοι ἦσαν, καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῖς ὅπλοις κατέπιπτον ἀπὸ τῶν νεῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ναῦται ὁμοίως καὶ ὁπλῖται. Καὶ ἐν μιᾷ ῥοπῇ χρόνου πᾶσαι ἐωρῶντο κεναὶ ἐπιβατῶν, τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ καὶ ὧν ὁ Φακεωλάτος ἐστρατήγει, τῶν καταστρωμάτων, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν κατέπιπτον, καὶ ὅλεθρος ἦν παντοῖος ναυτῶν ὁμοῦ καὶ ὁπλιτῶν. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ διεσώθησαν ἐγγὺς τῆς γῆς γεγενημένης τῆς τροπῆς· ἀπέθανον δὲ ἐν τοῖς ὕδασιν ὀλίγῳ ἐλάσσους διακοσίων· καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Τζαμπλάκωνος τεταγμένων τοῦ μεγάλου δουκὸς, ὁ Φιλανθρωπηνὸς Μανουὴλ τῆς ναυαρχίδος ἄρχων, ἀνὴρ κατὰ χεῖρα γενναῖος, καὶ τῆς παρὰ βασιλέως εὐμενείας ἀπολαύων μάλιστα. Οἱ ἐν Γαλατᾷ δὲ Λατῖνοι ἀναθαρσήσαντες, ἀναχθέντες ἀνεῖλκον τὰς τριήρεις ἀναψάμενοι, κωλύοντος οὐδενὸς, οὐδὲ ἀμυνομένου, καὶ ἀναμωτὶ τὴν νίκην εἶχον. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ἠπείρου στρατιὰ μετὰ βασιλέως τοῦ υἱοῦ, ἔργου μὲν ἔχεσθαι ἐβούλοντο, οἰόμενοι καὶ τὸ ναυτικὸν ἐκ τῆς θαλάττης ἐμβαλεῖν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων τὰς Ῥωμαίων ναῦς κενὰς ἀνελκομένας, ἀνεχώρουν καὶ αὐτοί. Βασιλεὺς δὲ τὴν τοσαύτην δύναμιν ἐκ προφάσεως οὐδεμιᾶς ὁρῶν ἀπολωλυῖαν ἐστέναξε μὲν τὴν τοιαύτην κακοπραγίαν τῶν Ῥωμαίων, οἷων αἴτιον κακῶν τὸ θεῖῳ προσκρούειν συνορῶν. Οὐδὲν δὲ ὑφῆκε τοῦ φρονήματος, οὐδὲ κατέπεσε πρὸς τὴν ἧτταν, ἀλλ' ἐπὶ ξυλισμὸν ἐκέλευε χωρεῖν, ὡς τριήρεις ἑτέρας κατασκευάσων αὖθις· καὶ ἐφίστη τοὺς ἐπιμελησομένους πρὸς τὰ ἔργα. Οἱ ἐν Γαλατᾷ δὲ εὐτυχεστάτην νομίσαντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ τοσούτων νεῶν ἐκράτησαν πολεμίων, οὐδὲν αὐτοὶ εἰσενεγκόντες πρὸς τὴν ἧτταν, ἐώρταζον οὐκ ἐπινίκια μόνον, ἀλλὰ καὶ σωτήρια· πᾶσαι γὰρ αὐτοῖς ἐν στενῷ αἱ περὶ τοῦ σώζεσθαι κατέστησαν ἐλπίδες. Ἐς τὴν ὑστεραίαν δὲ πάσας ἐφοπλίσαντες τὰς ἑαυτῶν τριήρεις ἐστεφανωμένας, ὡς ἐπὶ νίκῃ καὶ κεκοσμημένας ἐκπρεπῶς, ἀντικρὺ παρέπλεον βασιλείων, σύροντες ἀτί-

μως καὶ τὰς βασιλικὰς σημαίας, ὥσπερ ἔθος τὰς A eos deleverit. Quoniam vero ipsi scelere desisto
νενικημένας. Ὡρντο δὲ βασιλέα πρὸς τὴν δυσπραγίαν καὶ τὴν γνώμην ἡττημένον, αὐτίκα καταθήσεσθαι τὸν πόλεμον, καὶ χωρήσειν πρὸς εἰρήνην παραχωροῦντα τοῦ χωρίου. Ὡς δὲ ἁπήντα κατ' ἐλπίδας αὐτοῖς οὐδὲν, ἀλλ' ἐπυνθάνοντο βασιλέα αὖθις παρασκευαζόμενον τριήρεις ναυπηγεῖσθαι, πέμψαντες πρεσβείαν ἐκεῖνοι διελέγοντο περὶ εἰρήνης· καὶ πρῶτα μὲν ἐπειρῶντο βασιλέως, εἰ αὐτοῖς παραχῴροιη τοῦ χωρίου. Ὡς δ' ἐώρων οὐδαμῶς ἐκπεπληγμένον, οὐδὲ τὴν γνώμην ἡττημένον, ἀλλὰ τὴν μὲν δυσπραγίαν ἐκείνην νομίζοντα ἑτέρων τινῶν ἁμαρτημάτων εἴσπραξιν, αὐτὸν δὲ τῆς προτέρας γνώμης ἀκριβῶς ἔχόμενον, καὶ οὐδ' ἂν εἰ μυρία τοιαῦτα γένοιτο ἐκόντα εἶναι τοῦ χωρίου παραχωρήσοντα, ἀλλ' ὀργῇ φερόμενον μᾶλλον πρὸς τὴν ἧτταν, καὶ προθυμότερον πρὸς τὴν παρασκευήν, ὥσπερ ἄρτι τότε πρῶτον ἡμμένον τοῦ πολέμου, δείσαντες μὴ εἰς κακὸν αὐτοῖς ἡ πολλὴ φιλονεικία τελευτήσῃ, συνέθεντο τὸ χωρίον καταλείπειν· καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις· ὥστε παραδόντας βασιλεῖ αὐτοὺς, ἐπὶ τὸν πρότερον περίβολον χωρεῖν. Καὶ γεγενημένων τῶν σπονδῶν, παρεδίδοσαν τὸ νέον φρούριον πρὸς δεσπότην τὸν βασιλέως υἱὸν ἐλθόντα μετὰ στρατιᾶς. Βασιλεὺς δὲ αὐτῶν μεταπεμψάμενος τοὺς ἀρίστους, ἡμέρως τε διειλέχθη καὶ προσηνῶς, καὶ τὸ χωρίον αὐτὸς ἐκὼν εἶναι ἐχαρίζετο. Ἔφη γὰρ πρὸς αὐτοὺς, οὐ περὶ γῆς τοσαύτης φιλονεικεῖν, οὐδενὸς ἀξίας οὔσης, ἀλλὰ περὶ τῶν προσηκόντων δικαίων τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ. Ἄτοπον γὰρ ἐπήλυδας ὄντας αὐτοὺς, καὶ πολλὰ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων βασιλέων εὐηργετημένους, καὶ δικαίους ὄντας ἓν δουλεμόντων εἶναι μοίρᾳ, ἔπειτα ἀναισχυντεῖν, καὶ παρασπᾷν τι τῆς ἡγεμονίας βούλεσθαι ἀκόντων. Διὰ ταῦτα ἔλεγε τὸν πόλεμον αἱρεῖσθαι μᾶλλον, οὐ διὰ τὴν κτῆσιν τοῦ χωρίου, καὶ γνώμην ἔχειν, ὡς πολεμήσων διηνεκῶς ἄχρι τοῦ διαφθερεῖν, εἰ μὴ βουληθείεν τὰ δίκαια ποιεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὶ τῆς ἀγνωμοσύνης ἀποστατεῖεν, καὶ καταλείποιεν τὰ ἡρπασμένα, μηδ' αὐτὸν μικρολογήσειν οὕτως, ὥστ' ἀποστερεῖν, οὗ τοσοῦτον ἐξέχονται, καὶ ποιοῦνται περὶ πλείστου. Καὶ αὐτίκα ἐκέλευε τὸν υἱὸν ἐξάγειν τὴν στρατιὰν, τὸ χωρίον τοῖς Γαλατίοις παραδόντα. Οἱ δὲ βασιλεῖ πολλὰς ὡμολόγων χάριτας μετὰ πλείστων τῶν εὐφημιῶν, καὶ πρὸς τὸν βασιλέως υἱὸν ἐλθόντες, ἐπεὶ κατὰ τὸ τοῦ πατρὸς ἐπίταγμα τὸ χωρίον παρεδίδοτο, αὖθίς τε εὐφήμουν βασιλέα, καὶ χρυσίῳ πολλῷ τὴν βασιλικὴν περιέῤῥαινον σημαίαν, ἃ διήρπασαν οἱ στρατιῶται κελεύσαντος τοῦ δεσπότου, παιδιᾶς ἕνεκα καὶ ἡδονῆς. Τοιαύτην μὲν ὁ πόλεμος ἔσχε τὴν ἀρχὴν, καὶ εἰς τοῦτο ἐτελεύτησε.

rent, et quæ rapuissent, ea relinquerent, nec se rei exiguæ ita magnam rationem habiturum, ut eos privet, quod illorum tantopere intersit, quodque longe plurimi faciant : statimque filio præcipit, loco illis attributo inde militem abducere. Galatæi gratias agere cum innumeris laudibus, et ad filium ejus post locum jussu paterno illis traditum veniendo, rursus imperatorem in cœlum ferre, magnamque nummorum aureorum vim circa vexillum imperatorium spargere, quos, despota jubente, milites lusus et voluptatis gratia diripuerunt. Hujusmodi igitur initium ac finem id bellum accepit.

CAPUT XII.

Calumnia de nimia exactione dissipatur. Cur tributa insolita imposuerit imperator, et qualia fuerint. Chius a Genuensibus repetitur. Excusant se, et reddituros per opportunitātem promittunt. Non placet responsum. Quibus conditionibus Chius urbs et insula Genuensibus relicta ad tempus. Pertinacia quorumdam. Zybus cum auxilio insulam recuperaturum promittit, audacia sua perit. Insula restituitur. Leo Calothetus Phocææ præfecturam adipiscitur.

Βασιλεὺς δὲ κατά τε τὸν τοῦ πολέμου χρόνον B βιαίαν τῶν χρημάτων τὴν εἴσπραξιν ἀκούων παρὰ Ταρχανειώτου γεγενημένην, καὶ θορύβων μεστὴν καὶ ὀδυρμῶν τὴν πόλιν δι' ἐκείνην γινομένην, καὶ τοὺς ὑβριστὰς, καὶ συκοφάντας προφάσεως λαβομένους, καὶ λογοποιοῦντας ἄπιστα, εἴκοσι μυριάδων τὴν εἴσπραξιν χρυσίου γεγενῆσθαι λέγοντας, πολλοὺς δὲ καὶ τριάκοντα, ἐσκέψατο αὐτοῖς ἔργοις τοὺς συκοφάντας ἐπιστομίζειν. Καὶ ἐκκλησίαν αὖθις πάνδημον συναγαγὼν, εὐθύνας ἤτει περὶ τῶν χρημάτων Ταρχανειώτην· καὶ ἀπεδείκνυτο, καὶ τῶν τὰ χρήματα παρασχομένων συνομολογούντων, μὴ πλέον εἰσπεπρᾶχθαι πέντε μυριάδων, ἃ ἀνάλωτο πρὸς τοῦ στόλου τὴν παρασκευὴν, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγῳ πλείω τούτων ἐκ τῶν δημοσίων καὶ βασιλικῶν. Ὁρῶν δὲ τῶν δεόντων πολλὰ διὰ τῶν χρημάτων τὴν ἔνδειαν C παραλειπόμενα, καὶ τότε ἐκ τῶν ἰδίων εἰσφέρειν Ῥωμαίους οὐ προθυμουμένους, καὶ τὰς δημοσίας προσόδους παντάπασιν ἐκλελοιπυίας, φόρους ἔταττε

Imperator autem per id bellum Tarchaniotam immane quantum exegisse, et turbarum querelarumque plenam esse urbem audiens, conviciatoresque ac sycophantas captata occasione incredibilia **748** comminisci, bis centenum, imo, ut multi garriebant, ter centenum millium aureorum exactum fuisse, ipso facto os illis obturare decrevit. Mox convocato toto populo Tarchaniotam imperatæ pecuniæ rationem poposcit. Reddidit, iis ipsis qui pensitarant confitentibus, non plus quinquaginta millia exegisse : præter alia non paulo plura ex ærario publico et fisco imperatoris, quæ in apparatum classis consumpta fuerint. Cum porro animadverteret, necessaria multa propter difficultatem omitti, et tum Romanos ad conferendum de suo parum faciles, publicaque vectigalia omnino defecisse, tributa prius insuita imposuit : ut oneraria quælibet frumentum in extera regione coemptum advectans, pro medio medimno aureum

dimidium ærario penderet, et pro fructibus pro portione similiter. Agricolæ pro quinquaginta congiis vini aureum persolverent. Qui a rusticis mercarentur, duplum darent, non solum ut copiosiores, sed quod etiam citra laborem ipsi ex aliorum laboribus lucra majora factitarent. Cumque vetus esset lex, ut mercatores singuli ærario decumas solverent, ipse quinquagecumas instituit, unde paulo minus ducentis onerariæ brevi tempore Romanis accesserunt, quod antea nunquam factum, valebantque navali potentia, et jam domini maris, ex mercimoniis quæstum non mediocrem colligebant. Quia vero Chius, ut narravimus, injuste et contra fœdus a Genuensibus teneretur, ad principem eorum (ducem ipsi appellant), ad senatum populumque imperator legatos misit, insulamque secundum sancita cum Romanis fœdera repetivit. Dux, senatus populusque responderunt, justa quidem imperatorem postulare: verumtamen insulam non sententia ac suffragio suo, sed quorumdam apud se nobilium, seu patriciorum, qui suis sumptibus classem instruxissent, audacia obtineri, quos in præsens coercere non possent; opus enim fore grandi impensa, et apparatu non minimo; quibus cum carerent, eos insula nequire depellere, sed tempore procedente, industria potius ac providentia quadam illis ademptam, imperatori haud dubie restituturos. Hæc responderunt, et simul Jacobum Herminium, et Antarum Pinellum de nobilitate, fidei faciendæ miserunt. **749** Imperatori responsum non placuit, voluitque diem præstitui reddendæ insulæ: aut se perjurii ne accusarent, si eam extorquere potuisset. Et conventum est in eam conditionem, ut Latini urbem insulæ, etiam Chium nominatam, ad decennium retinerent, fruerenturque reditibus (91), pendentes in annos singulos imperatori duo et viginti aureorum millia. Insuper vexillum imperatorium in urbe pro consuetudine erigerent; episcopum ex Ecclesia Byzantina acciperent, et Sabbatis pro more faustum imperatoribus acclamarent: eorumque memoriam sacerdotes in sacrificio missæ frequentarent, nec ab ullo prohiberentur. Reliqua insula tota cum castellis et vicis sub imperatore esset, qui præfectum pro arbitratu constitueret: et is Romanos, qui intra urbem versarentur, regeret, privatasque eorumdem controversias disceptaret. Quod si Latinus quispiam Romano, aut Romanus Latino litem intenderet, prætores, seu præfecti, simul jus illis dicerent, et litem secundum alteruter dirent. Post decem vero annos ab occupato a Cantacuzeno Byzantio, Latini Chio penitus excederent. Hæc pacta legati Genuensium cum imperatore inierunt. Simeon vero Benjuzus, eorum qui insulam tenebant facile princeps, cæterique mani-

μὴ πρότερον νενομισμένους, ὥστε πᾶσαν ὁλκάδα σῖτον ἄγουσαν ἐξ ἀλλοδαπῆς ἐωνημένον, ὑπὲρ μεδίμνου ἥμισυ χρυσίου τῷ δημοσίῳ φέρειν, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν ἀναλόγως. Τοὺς δὲ περὶ γεωργίαν ἠσχολημένους οἴνου, ὑπὲρ πεντήκοντα χοῶν χρυσίον ἓν τελεῖν· τοὺς μέντοι ἐκ τῶν γεωργούντων ὠνουμένους, διπλάσιον παρέχειν, οὐ μόνον ὡς εὐπορωτέρους, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀμοργητὶ ἐκ τῶν ἑτέρων πόνων αὐτοὶ πολλαπλασίω τὰ κέρδη φέρονται. Νόμου δὲ ὄντος ἀρχαίου δικάτας τοὺς ἐμπορευομένους ἅπαντας τελεῖν τῷ δημοσίῳ, πεντηκοστύας ἔταξεν αὐτός. Ἐξ ὧν ὀλίγῳ δέουσαι διακοσίων ὁλκάδες προσεγέγοντο Ῥωμαίοις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὐδέπω ἄχρι τότε γεγενημένον, καὶ μεγάλην δύναμιν ἐκτήσαντο ναυτικήν, καὶ πολλὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας ὠφελοῦντο. θαλάσσης ἤδη ἄρχοντες γεγενημένοι. Ἐχομένης δὲ τῆς Χίου, ὥσπερ ἱστόρηται ἡμῖν, ὑπὸ τῶν ἐκ Γενουάς ἀδίκως ἐν σπονδαῖς, πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῆς, δοῦκα ἐγχωρίως προσαγορευόμενον, καὶ τὴν βουλὴν, καὶ τὸν δῆμον, ὁ βασιλεὺς ἔπεμψε πρεσβείαν ἀπαιτῶν τὴν νῆσον κατὰ τὰς σπονδάς, καὶ τοὺς ὅρκους οὓς ἔχουσι μετὰ τῶν Ῥωμαίων βασιλέων. Δοὺξ δὲ καὶ ἡ βουλὴ, καὶ ὁ δῆμος, δίκαια μὲν ἔφασαν προκαλεῖσθαι βασιλέα, οὐ κατὰ γνώμην δὲ αὐτοῖς ἔχεσθαι τὴν νῆσον, οὐδὲ ψήφῳ τῆς βουλῆς· ἀλλὰ τῶν παρ' αὐτοῖς εὐπατριδῶν τινας οἰκείοις ἀναλώμασι τὸν στόλον ἐφοπλίσαντας κατασχεῖν, οὓς μὴ δύνασθαι νῦν βιάζεσθαι· δεήσει γὰρ πολλῶν χρημάτων καὶ παρασκευῆς οὐ τῆς τυχούσης, ὥστε ἀκόντων τὴν νῆσον ἀφαιρεῖσθαι· ἀλλὰ τοῦ χρόνου προϊόντος προνοίᾳ μᾶλλον ἀφελομένους, καὶ οἰκονομίᾳ ἀποδοῦναι βασιλεῖ ἀναμφιβόλως. Τοιαῦτά τε εἶπον πρὸς τοὺς πρέσβεις βασιλέως, καὶ ἅμα Ἑρμίνιον Ἰάκωβον καὶ Πινέλον Ἀνταρὼ, ὄντας ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπιφανῶν πρὸς βασιλέα πρέσβεις ἔπεμψαν ἰσχυρισαμένους περὶ τῶν αὐτῶν. Βασιλεῖ δὲ ἐδόκει ἡ ἀπολογία οὐκ ἀρκοῦσα, ἀλλὰ προθεσμίαν τινὰ ἐζήτει καθ' ἣν ἀποδώσουσι τὴν νῆσον· ἢ μὴ ἐγκαλεῖν ἐπιορκίαν, ἂν αὐτὸς ἀφέληται δυνηθείς. Καὶ συνέδησαν, ὥστε Λατίνους μὲν τὴν κατὰ τὴν νῆσον πόλιν, Χίον καὶ αὐτὴν προσαγορευομένην, ἐπὶ δέκα ἔτεσι κατέχειν, καὶ καρποῦσθαι τὰς προσόδους παρέχοντας ἐνιαύσιον τῷ βασιλεῖ δισχιλίους καὶ μυρίους χρυσοῦς· ἐγείρειν δὲ καὶ σημαίαν βασιλικὴν ἐντὸς τῆς πόλεως κατὰ τὸ ἔθος, καὶ ἀρχιερέα εἶναι ἐκ τῆς ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας κεχειροτονημένον, καὶ εὐφημεῖν τοὺς βασιλέας κατὰ τὰ σάββατα, ὡς ἔθος, μνείαν τε αὐτῶν τοὺς ἱερέας ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις ποιεῖσθαι, καὶ μηδὲν κωλύεσθαι παρ' οὐδενός. Τὴν δὲ ἄλλην νῆσον ἅπασαν, καὶ τὰ φρούρια, καὶ κώμας ὑπὸ βασιλέως ἔχεσθαι, καὶ ἄρχοντας αὐτοῖς ὃν ἂν ἐθέλῃ ἐφιστᾷν, τὸν δὲ καὶ τῶν ἐντὸς Χίου τῆς πόλεως Ῥωμαίων, ἄρχειν. Κἂν μὲν Ῥωμαῖος πρὸς Ῥωμαῖον ὑπὲρ ἰδίων ἀδικημάτων ἀμφισβήτησις ᾖ, παρὰ τὸν Ῥωμαίων ἄρχοντα

Jacobi Pontani notæ.

(91) Ipsius Chii urbis tantum, an totius insulæ? Si tantum urbis, quomodo potuerunt imperatori in annos singulos pendere viginti duo millia, siquidem, ut lib. II dictum est, tota insula tantum reddebat in annum centum millia et viginti?

δικάζεσθαι· ἂν δὲ Λατίνῳ πρὸς Ῥωμαῖον, ἢ τὸ ἔμπαλιν, τοὺς δύο ἄρχοντας συνερχομένους διαλύειν τὴν ἀμφιβολίαν, ἑκατέρῳ τὸ δίκαιον περισώζοντας ὁποτέρῳ ἂν προσῇ. Μετὰ δὲ τὰ δέκα ἔτη, ἐξ ὅτου βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ἐκράτησε Βυζαντίου ἀριθμούμενα παντάπασιν ἀφίστασθαι Χίου τοὺς Λατίνους. Τοιαῦτα μὲν οἱ ἐκ Γενούας πρέσβεις συνέθεντο πρὸς βασιλέα. Βενιοῦζος δὲ Συμεών, ὃς ἦν διαφορώτατος τῶν τὴν Χῖον κατεχόντων καὶ οἱ ἄλλοι, οὐ προσεδέξαντο τὰς συμβάσεις, ἀλλὰ φανερῶς ἀπείποντο, πολέμιοι μᾶλλον ψηφίζεσθαι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Γενούας, ἢ Χίου ἀποστῆναι προελόμενοι. Ἐν ᾧ δὲ οἱ βασιλέως πρέσβεις χρόνῳ ἐν Γενούᾳ ἦσαν, Τζυβός τις ὁ δυνατώτατος τῶν Χίων, Φωκαίας τῆς παλαιᾶς ὑπὸ Γενουϊτῶν ἀρχων καταστὰς, ὅτε πρὸς αὐτοὺς ἡ Χῖος παρεδίδοτο, ὁμολογίᾳ γὰρ προσεχώρησαν, ὥσπερ ἔφημεν, σίτου ἐνδείᾳ πιεσθέντες, πρὸς βασιλέα πέμψας, πρῶτα μὲν συγγνώμην ᾔτει ἐπὶ τῇ παραδόσει Χίου, ὡς οὐ κακίᾳ μᾶλλον, ἢ ἀνάγκῃ πεπραγμένῃ· παρῄνει δὲ μὴ τῆς νήσου ἀμελεῖν, ὡς εἰ μικρὰν παράσχοιτο ἐπικουρίαν, ῥᾳδίως αὖθις αὐτοῦ Ῥωμαίοις ἀνασωσομένου. Βασιλεὺς δὲ ἐπῄνει τε τὸν Τζυβὸν, καὶ μεγάλα ἐπηγγέλλετο τῆς προθυμίας ἕνεκα· ἐκέλευε δὲ τὸ νῦν ἔχον ἀτρεμεῖν, ἄχρις ἂν οἱ ἐν Γενούᾳ πρέσβεις ἐπανήξουσιν. Ἄδηλον γὰρ εἶναι εἰ μὴ χωρὶς κινδύνων ἀπολήψεται τὴν νῆσον· ἄλλως τ' οὐδ' αὐτῷ προσῆκον ὃν περί τε εἰρήνης καὶ σπονδῶν διαλέγεσθαι πρεσβεύοντα, καὶ πρὸς ἐπιβουλὰς ἐν ταυτῷ καὶ πόλεμον χωρεῖν· καὶ ἦν ἂν βέλτιον εἰ ἐπύθετο τῇ βασιλέως παραινέσει. Ὑπὸ δὲ προθυμίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τὰς μάχας εὐτολμίας, μὴ περιμείνας καὶ τὴν ἐκ βασιλέως ἐπικουρίαν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ σφετέρᾳ θαρρήσας ἀπώλετο δυνάμει. Συναγαγὼν γὰρ ὅσους μάλιστα ἐκ Φωκαίας ἐνῆν Ῥωμαίους, διέπλευσεν ἐπὶ τὴν Χῖον ἀπροσδοκήτως, καὶ τοῖς Λατίνοις συμβαλὼν, ἐνίκα κατὰ κράτος· καὶ τειχήρεις ἐποίησεν ἐν Χίῳ πολλῶν πεσόντων, καὶ Βενιούζου τοῦ ἄρχοντος τραυματίου γενομένου. Τοῦ Θεοῦ δὲ ἑτέρως ταλαντεύοντος, συνέβη κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ἡ μάχη ἐγεγένητο, Ἀνδρέαν Πετρίλαν ἐκ Σμύρνης τὴν Χῖον παραπλέοντα πρὸς Βυζάντιον ἐπείγεσθαι, πυθόμενον δὲ ὡς ὑπὸ Τζυβοῦ πολιορκοῖντο ὁμόφυλοι, ἀποβῆναί τε πρὸς τὴν Χῖον, καὶ ἐπικουρεῖν τοῖς πολιορκουμένοις. Δευτέρας δὲ μάχης γενομένης, καὶ τῆς νίκης αὖθις ἀφορώσης πρὸς Ῥωμαίους, ὁ Τζυβὸς ἀγωνιζόμενος εὐψύχως, ἔπεσε βέλει τρωθεὶς κατὰ τὴν μάχην, καὶ πάλιν οἱ Λατῖνοι τῆς Χίου κύριοι ἦσαν τῶν Φωκαέων εἰς τὴν Φώκαιαν περαιωθέντων μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν τελευτήν· ἣν καὶ βασιλεῖ παρέδοσαν κατασχόντες πρότερον τελοῦσαν ὑπὸ Γενουΐταις ὅσον χρόνον καὶ ἡ Χῖος. Βασιλεὺς δὲ ἔπεμψεν εἰς Φώκαιαν Λέοντα τὸν Καλόθετον ἄρχειν, Χῖον μὲν ὄντα καὶ αὐτὸν, κατὰ δὲ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον τῆς νήσου παρὰ Ἀποκαύχου ἐκβληθέντα τοῦ μεγάλου δουκὸς, καὶ πολλὴν ὑποστάντα κάκωσιν διὰ τὴν πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα εὔνοιαν, Τζυβὸν ἀντ' ἐκείνου καταστήσαντος ἄρχοντα. Ὃ καὶ μάλιστα αἴτιον τῆς Χίου ἀπωλείας ἐδόκει γεγενῆσθαι. Πολὺ γὰρ ἐκείνου βελτίων ἦν συνέσεως ἕνεκα καὶ προμηθείας, καὶ τοῦ διασώζειν εἰδέναι τὴν πιστευθεῖσαν πόλιν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Ὃς εἰς Φώκαιαν ἐλθὼν, περιεποίησεν αὐτὴν Ῥωμαίοις ἄχρι νῦν κατεχομένην.

A festo repugnarunt, præoptantes hostes senatus populique Genuensis judicari, quam Chio discedere. Dum legati Genuæ versantur, Zybus quidam Chiorum potentissimus, Phocææ veteris præfectus a Genuensibus creatus, quando illis Chius dedebatur (deditione enim ad eos venit, victu defecta, ut diximus), ad imperatorem mittens, primum quidem veniam propter Chium traditam rogabat; id enim non magis nequitia sua, quam necessitate factum. Deinde hortabatur, ne insulam sibi negligendam duceret: nam si parvo adjuvaretur auxilio, se illam Romanis haud operose recuperaturum. Imperator Zybo laudem impertiri, et ob voluntatem adeo propensam magna polliceri; monere tamen, se contineret, donec legati Genua revenirent. Fortassis enim citra dimicationem eam recepturum. Addebat, alienum esse a dignitate sua de pace et fœdere legatos mittere, et interim inimica inire consilia bellumque moliri. Ac melius de se meruisset, si imperatori obtemperasset. Prae cupiditate enim audaciaque militari non exspectato subsidio, **750** sed suis duntaxat viribus confisus, periit. Coactis enim quot maxime licebat ex Phocæa Romanis, repentino Chium navigavit, et cum Latinus conserto prælio, palam eos vicit, multisque occisis et Benjuzo principe vulnerato reliquos intra mœnia compulit. Deo autem aliter statuente, eo ipso die quo pugnatum est, contigit Andream Petrilam Genuensem cum duabus triremibus Smyrn Chium urbem præternavigantem, Byzantium festinare, et audientem cives suos a Zybo obsideri, et in insulam descendere, obsessisque succurrere. Conflictu iterato, et rursum ad Romanos spectante victoria, Zybus animose pugnans, ictu sagittæ moribundus concidit, et Chius, Phocæensibus post cædem ducis sui Phocæam reversis, ad Latinos rediit, quam a se tandiu obtentam quandiu et urbem Chium imperatori tradiderunt. Imperator Phocæam Leonem Calothetum præfectum mittit, qui et ipse Chius erat, ac belli tempore ab Apocaucho magno duce in Zybum translata præfectura, propter studium erga Cantacuzenum magnopere afflictatus, et insula denique pulsus erat, quæ præcipua Chii amittendæ causa visa est; intelligentia enim ac provisione futurorum, scientiaque tuendæ urbis sibi creditæ, multum illi præstabat. Hic Phocæam veniens, eam in fide Romanorum usque hodie conservavit.

CAPUT XIII.

Miser status Peloponnesi. Manuel filius imperatoris prætor eo mittitur; ejus res gestæ. Conjuratio procerum in illum. Immortales eorum inimicitiæ. Bellum in despotam per Lampudium. Victor despota victis ignoscit. Ab eo sub Palæologo universi propter unam urbem desciscunt. Rursum ab illo utiliter subigun-tur. Latini Achaiam tenentes, fiunt amici ac socii. Laus Manuelis a moribus.

Quoniam vero, et Peloponnesus (92) omnino la- A befactata erat, non a Persis solum classibus magnis eam invadentibus et a Latinis, quam Græci Achaiam vocant (93) occupantibus, et principi suo parentibus, sed etiam, et quidem amplius, a semetipsis, continenter mutuo belligerantibus, diripientibus, occidentibus: et vici muris carentes ab externis hostibus, urbes autem a civibus incolis vastabantur, ut ab extrema pernicie non procul abesse videretur, curam aliquam eis impendere imperator cogitavit. **751** Majorem autem filium ad manum non habens, minorem, nempe Manuelem despotam, cum triremibus prætorem Peloponnesiis misit, pro virili iis commodaturum. Qui ante omnia civiles discordias sanavit, punitis earum, ut decuit, auctoribus, et territis aliis, ne similia conarentur. Postea cum Latinis fœdere composito, suos ab eorum servavit injuriis, et cum Barbaris acie congrediens, ac sæpe vincens, effecit, ne ita Peloponnenses contemnerent. Quibus ex rebus et civitates pristinas vires recipiebant, et ex magnis calamitatibus respirabant quodammodo, et agris parta securitate regio domiciliis frequentabatur, ac demum Peloponnesus Scythia desertior brevi culta apparebat, beneque habitura etiam atque etiam sperabatur. Nec solum urbibus communiter, sed separatim quoque proceribus Peloponnesiacis benefaciebat, quibus tamen nihil sufficiebat, sed ferre poterant omnia, præterquam non exercere factiones, nec suis uti moribus. Quare cum id inter se metu despotæ non possent, una mente omnes in eum conspirant, pariterque arma sumunt. Insidias autem et dolos quidam Lampudius machinatur, harum artium ex omnibus Peloponnesiis peritissimus: qui ab adversa factione victus, et facultatibus suis usque ad assem nudatus, ad ultimam redactus inopiam, propter morum improbitatem, exercitationemque in concitandis seditionibus a despota quoque despiciebatur. Ad quem deinde adiens, et cum precibus fidem obstringens, nihil unquam novarum rerum moliturum, sed ejus cupidissimum semper fore, ab eo susceptus, atque in priorem statum restitutus est, multæque ad opes exaggerandas illi occasiones datæ, ut jam potentia adversaris exæquaretur. Nec enim vel secundæ vel turbidæ res, nec tempus omnia consumens mutua illorum odia valet consumere, sed usque ad mortem inimicitias gerunt; et post mortem velut patrimonium quoddam filiis simultatem cum aliquibus re-

Ἐπεὶ δὲ καὶ Πελοπόννησος διέφθαρτο παντάπασιν, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν Περσῶν στόλοι; μεγάλοις ἐπιόντων, καὶ ὑπὸ Λατίνων τῶν τὴν παρ' Ἕλλησιν Ἀχαΐαν λεγομένην κατεχόντων ὑπηκόων ὄντων πρίγγιπι, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διηνεκῶς ἀλλήλοις ἀντικαθισταμένων, καὶ διαρπαζόντων τὰ ἀλλήλων καὶ ἀποκτεινύντων, καὶ κῶμαι μὲν ἀτείχιστοι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἀνάλωνται πολεμίων, αἱ πόλεις δὲ ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων, καὶ παντάπασι προσεδοκῶντο ἐκλιπεῖν, πρόνοιάν τινα αὐτῶν ποιήσασθαι ἐσκέψατο ὁ βασιλεύς. Μείζω δὲ οὐκ ἔχων, τὸν υἱὸν ἔπεμψε δεσπότην τὸν Μανουὴλ τριήρεσιν ἄρξοντα Πελοποννησίων, καὶ πρόνοιαν ποιησόμενον τῆς δυνατήν· ὃς ἐλθών, πρῶτα μὲν τὰς ἐμφυλίους ἔλυσε στάσεις. Τούς τε πρώτους ἀρχομένους κολάζων, ὥσπερ δίκαιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκφοβῶν μὴ τοῖς ὁμοίοις ἐγχειρεῖν, ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς Λατίνους θέμενος σπονδάς, ἀβλαβεῖς τοὺς οἰκείους ἐξ ἐκείνων διετήρει, καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀντικαθιστάμενος, καὶ μάχαις πολλαῖς νικήσας, ἔπεισε μὴ πάνυ Πελοποννησίων καταφρονεῖν. Ἐξ ὧν αἵ τε πόλεις ἀνερρώννυντο, καὶ ὥσπερ ἀναφέρειν ἐκ μεγάλων συμφορῶν ἐδόκουν, καὶ ἡ χώρα συνῳκίζετο, ἀδείας οὔσης τοῖς ἀγροῖς ἐνδιατρίβειν. Καὶ ἡ Σκυθῶν ἐρημοτέρα Πελοπόννησος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐφαίνετο γεωργουμένη, καὶ τῆς μελλούσης εὐεξίας οὐκ ἀγεννεῖς παρεῖχετο ἐλπίδας. Οὐ μόνον δὲ ταῖς πόλεσι κοινῇ παρεῖχετο τὰς εὐεργεσίας, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ εὖ τοὺς δυνατοὺς ἐποίει τῶν Πελοποννησίων· τοῖς δὲ οὐδὲν τῶν γινομένων ἦρκει, ἀλλὰ πάντα μᾶλλον ἦσαν ἀνεκτά, ἢ τὸ μὴ στασιάζειν, καὶ τῷ σφετέρῳ χρῆσθαι ἤθει. Ὅθεν πρὸς ἀλλήλους μὴ δυνάμενοι διὰ τὸ πρὸς τὸν δεσπότην δέος, μιᾷ γνώμῃ πάντες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν, καὶ πόλεμον ἦραντο κοινῇ. Συνεσκεύασε δὲ τὴν ἐπιβουλὴν Λαμπούδιός τις ὁ περὶ ταῦτα δεινότατος τῶν Πελοποννησίων· ὃς ἐπειδὴ πρότερον οἱ ἀνθιστάμενοι ἐνίκων, πάντων ὧν εἶχεν ἀποστερηθείς, εἰς ἐσχάτην ἦλασε πενίαν, διὰ τῶν τρόπων τὴν μοχθηρίαν, καὶ τὸ περὶ τὸ στασιάζειν ἐξησκῆσθαι, καὶ ὑπὸ τοῦ δεσπότου παροφθείς. Εἶτα προσελθὼν καὶ δεηθείς, καὶ πίστεις παρασχόμενος ὡς οὐδὲν οὐδέποτε νεωτερίσειεν, ἀλλ' εὔνους αὐτῷ καὶ τῶν φιλούντων ἄγαν μενεῖ, ἀνελαμβάνετό τε καὶ εἰς τὴν προτέραν τύχην ἦγετο, πολλὰς ἀφορμὰς εἰς τὸ πλουτεῖν παρεχομένου τοῦ δεσπότου. Καὶ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους ἀξιόμαχος ἤδη ἦν. Οὔτε γὰρ κακοπραγία, οὔτ' εὐημερία, οὔτε χρόνος ὁ πάντα λύων διαλύειν δύναται αὐτοῖς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν· ἀλλὰ διὰ βίου τε πολέμιοί εἰσιν ἀλλήλοις,

Jacobi Pontani notæ.

(92) Græci hodie Moream vocant, ab arbore moro tota regione frequentissima.

(93) Quinque sunt partes Peloponnesi: Laconica, Achaica (sub qua et Argolica), Messenia seu Messenica, Eliaca, Arcadica. Duas ex his quinque tenuisse Lacedæmonios, testatur Thucydides lib. VII, nempe Laconicam et Messenicam.

καὶ μετὰ τελευτὴν ὥσπερ τινὰ πατρῷον κλῆρον καταλείποντες τοῖς παισὶ τὴν πρός τινας διαφοράν. Καὶ τῶν Λυκούργου νόμων πάντων ἀμελήσαντες, ἑνὸς μόνου τῶν Σόλωνος ἐξέχονται τοῦ Ἀθηναίου ἀκριβῶς, ὃς ἀτίμους ποιεῖ τῶν πολιτῶν τοὺς ἐν στάσει μηδεμιᾷ μερίδι προσκειμένους. Τοῦ δεσπότου δὲ διὰ τὰς ἧττας τῶν Περσῶν, ἐποιοῦντο γὰρ πολλὰς καὶ συνεχεῖς ἐκ τῆς Ἀσίας περαιούμενοι ἅλιτοι, καὶ κατὰ θάλασσαν δεῖν οἰομένου τριήρεις κατασκευάζειν ἐφ' ᾧ περιπλέοιεν τὴν νῆσον, καὶ κωλύοιεν τοὺς πειρατάς, ἐπεὶ πᾶσι λυσιτελεῖν ἐδόκει, καὶ ἔδει πάντας χρήματα εἰσφέρειν, ὁ Λαμπούδιος ὑπέρχειτο τὴν εἴσπραξιν ἔχοντι, πολλὰ τοῦ δεσπότου δεηθείς, ὡς τῶν ἄλλων μᾶλλον αὐτὸς καταπραξόμενος βέλτιον διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν. Ἀδείας δὲ τυχών, τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν περιιών, ἐξεπολέμου τῷ δεσπότῃ. Καὶ πόλεσιν ἁπάσαις καὶ κώμαις τὴν ἐθελοδουλίαν ὀνειδίζων, καὶ τὸ μὴ ἀξίως τῶν προγόνων ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν προθυμεῖσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἀνδράποδα ἀνέχεσθαι, ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι ὑπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ τέλος πάντας ἔπεισθεν ὁμοίως τῷ δεσπότῃ πολεμεῖν· ἰσχυριζόμενος, ὡς ἢ οὐκ ἀντισχήσει κοινῇ πρὸς πάντας πολεμῶν, ἀλλὰ φεύξεται καταλιπὼν τὴν Πελοπόννητον, ἀγαπητὸν ἡγούμενος τὸ σώζεσθαι, ἢ διαφθαρήσεται μένων, παντοχόθεν τοῦ πολέμου περιῤῥέοντος. Οὕτω μὲν ἐκείνους ἔπεισθε, καὶ πᾶσιν ἔδωκε σύνθημα κοινὸν, ἵν' ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ τοῖς σφίσιν ἄρχουσι πάντες ἐπιθέμενοι, πρῶτον μὲν αὐτῶν κρατήσωσιν, ἔπειτα ἐπιστρατεύσωσι δεσπότῃ, ἀσθενεστέρῳ γεγενημένῳ ἤδη. Καὶ κατὰ τὴν ἐκείνου παραίνεσιν πάντα ἐτελεῖτο· ἡμέρᾳ γὰρ τῇ αὐτῇ πάντων ἐκράτησαν ὅσοι πόλεων ἦρχον ἢ κωμῶν. Ἔπειτα ἀπανταχόθεν ἀθροισθέντες παμπληθεῖς πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, ἐπῆσαν δεσπότῃ, Λαμπουδίου μετὰ τῶν ἄλλων τῶν δυνατωτέρων ἡγουμένου. Δεσπότης δὲ τοὺς ἰδίους ἐφοπλίσας ὅσοι εἵποντο ἐκ Βυζαντίου περὶ τριακοσίους ὄντας λογάδας πάντας, ἀντεπεξῆλθε τοῖς Πελοποννησίοις, καὶ μισθοφόρους ἔχων ὀλίγους Ἀκαρνᾶνας. Οἱ δὲ οὐδὲ εἰς ὄψιν ὑπομείναντες ἐλθεῖν, εἰς φυγήν τε ἐτράποντο, καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις· καὶ οἱ μὲν αὐτίκα προσεχώρουν παραιτούμενοι, καὶ ἐτύγχανον συγγνώμης· ὅσοι δὲ ἦσαν τολμηρότεροι πρὸς νεωτερισμούς, τὰς πόλεις κατασχόντες, οὐκ ἐδέχοντο δεσπότην ἀνοήτως. Οἳ γὰρ ὁμοῦ σύμπαντες ἀντισχεῖν οὐκ ἠδυνήθησαν, οὗτοι κατ' ὀλίγους διαιρεθέντες, ἤλπισαν περιγενήσεσθαι· ὕστερον μέντοι καὶ αὐτοὶ μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ τὰς συνεχεῖς ἐπιδρομὰς καὶ λεηλασίας τὸ συνοῖκον συνιδόντες, προσεχώρουν τῷ δεσπότῃ δεόμενοι τυχεῖν συγγνώμης. Ὁ δὲ παρεῖχετο πᾶσιν, οὐ μισῶν μᾶλλον, ἢ τῆς ἀνοίας ἐλεῶν, ὅτι ἀκινδύνως σώζεσθαι ἐνὸν, ἀπώλοντο τοῖς ὑπὲρ δύναμιν ἐπιχειροῦντες. Ἡσύχασαν δὲ χρόνον οὐκ ὀλίγον, τὴν ὑπὸ δεσπότῃ δουλείαν οὐ μᾶλλον ὑπ'

A linquunt; ac Lycurgi legum parum observantes (94), uni tantum Solonis studiose obediunt, notantis infamia cives, qui in seditione neutrarum partium fuissent. Despota vero, propter Persarum depradationes (quas multas et assiduas terra mariquo nauci ex Asia trajicientes inferebant), judicante triremes comparandas, quibus insula circumnavigaretur **752** et piratæ arcerentur, cum id pro utili placeret omnibus, et in id pecuniam conferri virilim oporteret, Lampudius munus exactionis, ut præ cæteris universis ob experientiam et amorem erga illum melius eo functurus, multis precibus sibi a despota ultro deposcit: nactusque potestatem totam Peloponnesum obiens, animos ad arma in eum sollicitat; urbibus ac vicis omnibus voluntariam servitutem exprobrat, eos majorum suorum dissimiles, ad asserendam libertatem torpere, ac mancipiorum instar agi sese ferrique a despota perpeti. Sic tandem peræque omnibus armorum corripiendorum auctor fuit, affirmans aut nihil ipsum contra universitatem valiturum, sed Peloponneso relicta fugiturum, contentum servasse animam; aut si maneat, cum bello undique coarctetur, perituram. Sic illos seduxit, communemque pactum proposuit, ut omnes eodem die suos præfectos aggressi, primum quidem illos in potestate haberent, deinde in despotam jam imbecilliorem infesti irent. Acta transacta ex illius consilio omnia. Uno enim eodemque die sub jugum missi omnes, qui urbibus

B

C

D

erant vicis præerant. Post undequaque conflata ingens peditum equitumque vis, Lampudio et potentioribus præeuntibus, in despotam tendit. Is cum suis, quotquot Byzantio adduxerat (adduxerat autem circiter trecentos, selectos omnes) paucisque conductitiis Acarnanibus contra Peloponnesios procedit; qui ne in conspectum quidem hostium venire sustinentes, in fugam versi et oppidatim dilapsi sunt. Tum de his alii quidem in ejus fidem statim se tradere, veniam poscentes, quam mox consequebantur: alii, quibus ad studium rerum novarum plus inerat audaciæ, urbibus occupatis, despotam non admittebant, stolide profecto; qui enim omnes simul resistere non poterant, hi per cohorticulas dissipati, victoriam sibi pollicebantur. Tandem aliquando et ipsi tot perlatis incommodis, et incursionibus, direptionibusque assiduis, oculos aperuerunt, et petita venia in despotæ auctoritatem concesserunt. Ille ignoscere omnibus, nec eos odisse magis, quam ut amentes miserari, qui cum sine periculo servari possent, iniquâ viribus conati, sese perditum iverant. Nec diu requierunt, quod despotæ imperium non tam propter æquanimitatem libentes, quam cum timore nolentes sufferrent; et bello inter imperatores resuscitato, **753** juniorequo imperatore Palæologo rerum potiente, rursum,

Jacobi Ponlani notæ.

(94) Quæ fuerint istæ leges, aut quæ lex, quæ inimicitias ad posteros etiam propagari vetaret, non reperi: nisi est illa forte, adversus eosdem hostes bellum non repetendum, quod etiam de simultatibus et inimicitiis potest accipi.

quia pater imperio se abdicasset, plus se posse confisi : et insuper Asanis Isaaci filiis, qui illuc a Paæologo ad insulam procurandam missi erant, ad arma eos revocantibus, universi simul ac despota, præter unicam urbem, cujus præsidiarii milites arcem natura loci, et opere inexpugnabilem tenebant, defecerunt. Cæterum despota suis duntaxat copiis et armis denuo subjugavit omnes. Ex illo bellum adversus eum penitus valere jubentes, ad pacem ipsumque colendum se dederunt, plurimumque inde emolumenti senserunt; quando et arvis imperare, et pecuariam facere, et possessiones ac fundos multos acquirere licebat, cum prius despota adveniente, præter urbes, et has seditionibus ac discordiis intestinis ægras ac depositas, nihil fuisset. Latini vero principi subjecti, primum quidem et ipsi despotam armis aggredi constituerant, et infestare urbes, quod nec ante omiserant. Verum tota audacia brevi tempore secus cessit; ipsi enim bello potius afflicti sunt vehementer. Quod cum intelligerent, per legatos obnixe precantes, a despota pacis fœdus impetrarunt, ut in ditione quidem ac potestate principis, ipsius autem amici ac socii essent; sicubi eorum operam in insula et extra insulam requireret, prompte illum suis stipendiis militantes adjuvarent. Illinc et contra Persas prædones sæpius ei auxilium tulerunt, multaque cum eo contra Barbaros tropæa statuerunt : et in Bœotiam contra quemdam e Latinis dynastam, Runtzeremde Loria appellatum, una irruperunt : deque morum suavitate et fidelitate eximie illum dilexerunt. Jam enim pridem nullius promissi fidem fefellisse compertus est. Unde si quid eo egent, ejus tamen jurejurando non egent, cum ad fidem verbum ipsius nudum sufficiat (95). Peloponnesus itaque a Manuele Cantacuzeni filio multis cumulata bonis (ob quæ usque hodie ab hostibus invicta manet), ab eodem mansuete et cum sollicitudine erga subjectos etiam nunc administratur.

A εὐγνωμοσύνης εὐμαρῶς φέροντες ὅσον ὑπὸ θέους· τοῦ πρὸς ἀλλήλους δὲ τῶν βασιλέων αὖθις πολέμου ἀναῤῥιπισθέντος, καὶ τοῦ νέου βασιλέως τοῦ Παλαιολόγου τῶν πραγμάτων ἄρξαντος, αὖθις οἱ Πελοποννήσιοι διὰ τὸ βασιλέα τὸν πατέρα πεπαῦσθαι τῆς ἀρχῆς, ξυνήσεσθαί τι πλέον οἰηθέντες, ἄλλως τε καὶ τῶν Ἀσάνη τοῦ Ἰσαακίου υἱῶν ἐναγόντων πρὸς τὸν πόλεμον, οἳ ἦσαν ἐκεῖ ὑπὸ βασιλέως τοῦ νέου ἐπιτροπεύειν πεμφθέντες τῆς Πελοποννήσου, σύμπαντες ὁμοῦ ἀπέστησαν δεσπότου, πλὴν μιᾶς πόλεως, ἧς φρουρὰ κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν ἀνάλωτον οὖσαν διὰ καρτερότητα τήν τε φυσικὴν καὶ τὴν κατεσκευασμένην. Ὁ δὲ τῇ σφετέρᾳ χρώμενος δυνάμει μόνῃ, αὖθίς τε ἐκράτει συμπάντων, καὶ τοῖς ὅπλοις χρώμενος κατεδουλοῦτο. Ἐξ ἐκείνου δὲ παντάπασιν ἀπειπόντες τὸ ἐκείνῳ πολεμεῖν, τήν τε πρὸς ἀλλήλους ἀσπάζονται εἰρήνην καὶ τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν, καὶ τὰ μέγιστα ὠφέληνται ἐκ τούτου, ἐπὶ γεωργίας τραπόμενοι, καὶ βοσκημάτων ἐπιμέλειαν, καὶ κτήσεις ἐκτήσαντο ἐν τοῖς ἀγροῖς πολλάς, πρότερον καθ' ὃν δεσπότης ἀφῖκτο χρόνον εὐδενὸς ὄντος πλὴν τῶν πόλεων, καὶ τούτων ὑπὸ τῶν στάσεων διεφθαρμένων. Λατῖνοι δὲ οἱ πρίγκιπι ὑπήκοοι, πρῶτα μὲν καὶ αὐτοὶ ὥρμηντο δεσπότῃ πολεμεῖν, καὶ κακῶς ποιεῖν τὰς πόλεις, οὐδὲ πρότερον ἀμελοῦντες· εἰς τοὐναντίον δὲ ἅπαν τὸ τόλμημα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐκείνοις περιέστη· μᾶλλον γὰρ αὐτοὶ κακῶς ἔπασχον κατὰ τὸν πόλεμον. Συνιδόντες δὲ αὐτοῖς οὐκ ὀλίγα λυμαινόμενον τὸν πόλεμον, πρεσβείας ποιησάμενοι, καὶ πολλὰ δεσπότου δεηθέντες, ἔπεισαν θέσθαι πρὸς αὐτοὺς σπονδὰς εἰρηνικάς, ὥστε εἶναι ὑπηκόους μὲν πρίγκιπι, αὐτῷ δὲ φίλους καὶ συμμάχους, καὶ ἔνδον τε Πελοποννήσου προθύμως συμμαχεῖν, ἤ ἂν δέοιτο αὐτῶν ἐκ τῶν οἰκείων τρεφομένους, καὶ ἐκτὸς ὁμοίως. Ὅθεν μαχομένῳ τε πρὸς Πέρσας ναυσὶν ἐπιστρατεύοντας πολλάκις συνεμάχησαν, καὶ πολλῶν αὐτῷ τροπαίων ἐκοινώνησαν κατὰ βαρβάρων, καὶ εἰς Βοιωτίαν συνεισέβαλον πρός τινα τῶν ἐκεῖ δυναστευόντων Λατίνων πολεμοῦντι Ῥουτζήρην Ντελωρίαν προσαγορευόμενον, πολλήν τε εὔνοιαν πρὸς αὐτὸν ἐκτήσαντο διὰ τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὸ φιλάληθες. Ἐν χρόνῳ γὰρ ἤδη οὐκ ὀλίγῳ οὐδέποτε οὐδὲν ἐφάνη τῶν ἐπηγγελμένων ἐψευσμένος. Ὅθεν οἱ δὲ ὅρκων δέονται ἤν τι δέωνται ἐκείνου· ἀλλ' ἀξιόχρεως αὐτοῖς πρὸς πίστιν, καὶ λόγος προϊέμενος ἁπλῶς. Ἡ μὲν οὖν Πελοπόννησος οὕτως ἄγεται μέχρι νῦν ὑπὸ δεσπότου Μανουὴλ τοῦ Καντακουζηνοῦ πολλὰ ὠφελουμένη ἔκ τε ὧν τοῖς πολεμίοις ἀήττητος ἄχρι νῦν διατετέλεκε, καὶ τοῖς ὑπηκόοις προσηνὴς καὶ ἡδεμονικός.

B

C

754 CAPUT XIV.

Legatio ad sultanum Ægypti pro Christianis : citra cujus assensum non poterant episcopi restitui. Patriarcha Hierosolymitanus accusatur, gradu movetur, fame cruciatur, ad Cantacuzenum confugere nitens, Galatæorum invitationem et minas contemnit, hostibus traditur. Patriarchæ in eum humanitas, postea inhumanitas; a Cantacuzeno liberaliter habetur; ad sultanum legatus mittitur; per eumdem sedi suæ restituitur. Litteræ ejusdem ad imperatorem. In fine laus Cantacuzeni.

Jam vero imperator ad Ægypti, Syriæ et Judææ sultanum legationem pro illarum regionum Christianis misit. Legati erant Manuel, Sergopolus, ci-

D Βασιλεὺς δὲ καὶ πρὸς τὸν Αἰγύπτου καὶ Συρίας καὶ Ἰουδαίας σουλτὰν ὑπὲρ τῶν ἐκείνῃ Χριστιανῶν πρεσβείαν ἐποιεῖτο. Πρεσβευταὶ δὲ ἦσαν ἔκ τε τῶν

Jacobi Pontani notæ

(95) Nempe ut Xenocratis philosophi gravissimi, Platonis discipuli, cujus verbis tanta habebatur fides Athenis, ut cum injurati nullius testimonium admitteretur, huic soli injurato crederetur. Cicero de Platone ipso : *Tusculanarum : Ut enim rationem Plato nullam afferret (vide quid homini tribuam), ipsa auctoritate me frangeret.*

Βυζαντίου πολιτῶν ὁ Σεργόπουλος Μανουήλ, καὶ ὁ Λατῶν Ἱεροσολύμων πατριάρχης Λάζαρος· ὃν ἔδει προστάγματι σουλτὰν εἰς τὸν θρόνον ἀποκατασταθῆναι· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔξεστιν οὐδένα τῶν κατὰ τὰς πόλεις ἐπισκόπων αἳ δουλεύουσι τούτοις τοῖς βαρβάροις, οὕτω συγκεχωρηκότος τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ πολλὰ ἡμᾶς τοὺς καλουμένους ἀπὸ Χριστοῦ αὐτῷ προσκεκρουκέναι, καὶ προσκρούειν ἄχρι νῦν. Οὗτος γὰρ δὴ ὁ πατριάρχης, ἔτι βασιλέως Ἀνδρονίκου περιόντος, ὑπὸ τῶν συνεπισκόπων ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει κεχειροτονημένος, ὥσπερ ἔθος, εἰς Βυζάντιον ἔπειτα ἀφῖκτο προβληθησόμενος καὶ παρὰ βασιλέως. Γερασίμου δέ τινος μοναχοῦ ἐκεῖθεν ὡρμημένου, καὶ ἄλλων τινῶν πρὸς τὸ τόλμημα συναιρομένων, τοῦ πατριάρχου πρὸς συκοφαντίαν τινὰ αἰτιωμένου, δι' ἃ ἐδόκει δίκαιος ἀποχειροτονεῖσθαι, οὔθ' οὕτως ἔσχεν ὁ βασιλεύς, ὥστε αὐτίκα διὰ τὸ αἰτιᾶσθαι Γεράσιμον ἀπο-

vis Byzantius, et Hierosolymitanus patriarcha Lazarus, quem concessu ac mandato sultani in sedem restitui oportebat : aliter quippe non erat licitum (*n*) quemquam episcoporum per urbes hisce Barbaris subditas restituere : sic Deo permittente, ob multa quæ in ipsum peccavimus, et etiamnum peccamus nos, qui a Christo nomen ducimus. Hic namque patriarcha, adhuc Andronico imperatore superstite, a coepiscopis in sancta civitate, ut mos est, electus, postea Byzantium ab imperatore confirmandus venit. Tum Gerasimus monachus indidem profectus, cum aliis quibusdam audaciæ suæ satellitibus, patriarcham in iis calumniose accusat, ob quæ gradu movendus videbatur. Imperator nec statim patriarchatum propter Gerasimi accusationem ei abrogat, nec audita omnino pro falsis ducit, sed Byzantii manere jubet, donec

Jacobi Grotseri notæ.

(*n*) Bene habet. Agnoscit Cantacuzenus culpam, qua factum, ut nullus episcopus sine consensu sultani aut creari, aut in sedem suam restitui posset, si quando expulsus esset. Deus, *inquit*, hoc permittit, *ob multa, quæ in ipsum peccavimus, et etiamnum peccamus, qui a Christo nomen ducimus*. Eadem excusatione utebantur olim Græci, quando capta Constantinopoli, Turcico jugo penitus subjecti sunt. Causam durissimæ hujus servitutis rejiciebant in peccata, mortalibus cunctis communia, sed Gennadius, re accuratius expensa : *Si dixeritis*, aiebat, *ut dicere consuestis, ob nostra delicta hæc evenisse, non ita se res habet. Ego dicam, quoniam non magis nos, quam cæteræ Christianorum gentes nostris criminibus Deum irritamus. Sunt enim et aliæ nationes magis sceleribus et peccatis obnoxiæ, quomodo non affliguntur, ut nostra infelicissima, et miseranda natio? Væ mihi misero, alius ex alio subinde fio, cum ad hæc animum converto, et cor meum conturbatur, et spiritus meus æstuat.* Et post nonnulla : *Nonne reliquum est plorare et lamentari ac disquirere causam et videre propter quæ patimur hæc? Ego vero aliam non possum invenire nisi schisma, et quod se subtraxerit ab obedientia et subjectione Romanæ Ecclesiæ : eam et solam decerno esse causam interitus nostræ gentis, quia postquam ab ea divisi sumus, maledictionem accepimus, et patimur, quæ nos patimur, nec ideo pœnitet nos, sed deteriores evadimus, et maledictis impetimus ipsam Ecclesiam, dicenda et tacenda adversus eam impudenter evomimus.*

Hanc causam infelicitatis illius et calamitatis si Cantacuzenus reddidisset, propius ad verum accessisset. Nam quo magis orientales a sede apostolica per varios errores multiplicesque hæreses abierunt, eo magis Mahometani invaluerunt, et non tantum plebem, sed et clerum, clericique principes patriarchas et episcopos sibi subjecerunt, ut ipsis inconsultis nihil penitus agere possent. Idem Græcis evenit, quod flebilibus plane modis deplorat Gennadius. Quanta enim tyrannide et servitute premantur nunc a Turcis episcopi Græci, et præsertim patriarcha Constantinopolitanus, perspicue docet historia mixtobarbara de patriarchis, qui thronum Constantinopolitanum post captam a Turcis urbem tenuerunt. Dejiciuntur enim de sede, et restituuntur, et in exsilium aguntur, arbitratu tyranni ; non secus ac vilissimi capitis mancipia. Ipsi itidem inter se, tanquam schismatici, et hinc charitatis expertes perpetuis rixis agitantur, quasi non sat jugi et oneris ipsum jugum et onus Mahumetanum crcet. Nec fraudibus duntaxat se mutuo de dignitate deturbant, sed et muneribus. Quare qui plus affert Charatzii (sic enim annuum vectigal a patriarcha pendendum nominant : quod nequitia et ambitione Græcorum ad centum et quatuor millia florenorum pervenit), item plus Pescesii (hoc enim nomen habet vectigal persolvendum a quovis patriarcha initio sui pontificatus, quod eadem Græcorum improbitate ad tria millia aureorum ascendit), is patriarcha fit. Evolvat lector paulo antea nominatam historiam Turco-græciæ insertam, nec aliud inveniet, quod dicat, quam illud : *Judicia Dei abyssus multa ;* simulque in Cantacuzenum, aliosque Græcos imperatores causam tantæ miseriæ conferet, qui pertinaciter in schismate persistendo, ea quæ imperatoribus minime conveniunt, ut est episcoporum confirmatio, sibi usurparunt. Quis a condita Christianitate unquam audivit patriarcham Hierosolymitanum ab imperatoribus Constantinopolitanis aut confirmatum esse, aut confirmari debuisse? Et tamen Lazarus iste confirmationis gratia ad Cantacuzenum proficiscitur. Idem jus arrogabant sibi olim reges Italiæ Ariani in summos pontifices Romanos, qui electi suo munere fungi nequibant, nisi regis confirmatio accessisset. Verum non mirum est hæreticos Arianos hoc fecisse. Illud magis mirandum, imperatores Græcos impiam hanc consuetudinem post receptam a Gothis Romam multis annis retinuisse, in quos gravissimis verbis invehitur sanctus Gregorius Magnus in Expositione quarti psalmi pœnitent. Illud etiam mirandum imperatores schismaticos postea in omnes episcopos hanc licentiam sibi sumpsisse, quasi unquam visum auditumve sit, ut ovis pastorem confirmet atque approbet, ita ut pascere non valeat, nisi præcipuæ ovis calculus accedat. Vide illustrissimum Baronium, tom. VIII, init., statim, ubi plura de hac indignitate scribit.

Quanto melius consuluisset Cantacuzenus et sibi et Lazaro suo, et omnibus episcopis Græcis, si (quod postea fecit Gennadius patriarcha) his verbis Græcos ad studium pacis et charitatis cohortatus fuisset : *Accedamus veræ Christianorum unioni, agnoscamus peccata nostra, ne pejores Judæis evadamus, neve falsa suasione, malitia et præsumptione ita aures obstruamus, ut nec audiamus, nec intelligamus. Audiamus Christum clamantem apostolis : «Qui vos audit, me audit : et qui vos spernit, me spernit : qui vero me spernit, spernit eum, qui misit me.» Vere ergo licet dicere, qui papam audit, Dominum audit, qui vero papam non audit, Dominum non audit : qui vero Dominum non audit, audit captivos et gladiis comminutos*, hoc est, Janizaros et Bassas, hos enim Gennadius intelligit, qui ex captivis sunt, et circumcisi. Canere possunt Græci cum Jeremia Threnum illum : *Servi dominati sunt nostri non fuit, qui redimeret de manu eorum.*

ejus causa cognoscatur; interim legationem ad sultanum cum de aliis necessariis quibusdam, tum de Christianis in Ægypto, nec minus de hoc etiam patriarcha mittit, et legatis mandat ut cum in Palæstina fuerint, una cum episcopis in ejus res inquirant. Per id tempus defuncto imperatore, et bello contra Cantacuzenum excitato, etiam Lazarus Cantacuzenismi suspectus, a Joanne patriarcha nec synodum, nec aliquid aliud legibus præscriptorum quærente, indicta causa condemnatur, et in ejus locum Gerasimus accusator episcopus sanctæ civitatis contra fas eligitur. Lazarus patriarcha tali se ignominia prorsus immerentem affectum intuens, nec probabili de causa, sed propter odium duntaxat, quo in Cantacuzenum fervebat, hæc pati; præterea nihil pene sustentando corpori necessarium sibi, tanquam rejectamento præberi, sequi tenuissimo cibo ali, et egere rebus omnibus, 755 ecquid ad Cantacuzenum imperatorem Didymoticho ex Occidente redeuntem transfugeret, secum deliberabat, probatoque consilio, Galatam Latinorum oppidum vadens, modum captat quo ad illum pervenire queat. Archontes Byzantii compertæ ejus fugæ, patriarcha Joanne conscio Galatam mittunt, Hierosolymorum patriarcham dedi postulant. Galatæi optionem illi integram relinquunt (o), aut secum communicare in dogmatis, et de cætero inter ipsos habitare, quem et ipsi nunc benefactissime tractaturi, et Romæ episcopus postea magnis meritis prosecuturus, suisque episcopis adnumeraturus sit; aut (quod minabantur) petentibus tradi, a quibus immania pateretur. Ille vero non tantum terrebatur comminationibus (36), quantum eorum ridebat stultitiam, qui

χειροτονεῖν, οὔτε παντάπασιν ἠπίστει· ἀλλ' ἐν Βυζαντίῳ κελεύσας μένειν ἄχρις ἂν τὰ κατ' αὐτὸν ἐξετασθείη, πρεσβείαν ἐποιεῖτο πρὸς σουλτάν, ἅμα μὲν καί τινων περὶ ἀναγκαίων ἄλλων, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Χριστιανῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τούτου ἕνεκα τοῦ πατριάρχου· καὶ ἐκέλευε τοῖς πρέσβεσιν ἐν Παλαιστίνῃ γενομένοις, ἐξετάζειν τὰ κατ' αὐτὸν μετὰ τῶν ἐπισκόπων. Τοῦ βασιλέως δὲ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τετελευτηκότος, καὶ τοῦ πρὸς βασιλέα τὸν Καντακουζηνὸν πολέμου κεκινημένου, καὶ ὁ πατριάρχης Λάζαρος ὑποπτευθεὶς ᾔρῆσθαι τὰ ἐκείνου, ὑπὸ πατριάρχου τοῦ Ἰωάννου ἐρήμην κατεψηφίσθη, οὔτ' ἐλέγχων, οὔτε συνόδου, οὔτε τινὸς ἑτέρου τῶν νομίμων δεηθέντος· ἀντ' ἐκείνου δὲ ὁ κατηγορῶν Γεράσιμος ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας παρανόμως ἐχειροτονεῖτο πόλεως. Λάζαρος δὲ ὁ πατριάρχης οὕτως ἰδὼν ἑαυτὸν ἀτιμωθέντα ἐπ' οὐδεμιᾷ τὸ εὔλογον αἰτίᾳ κεκτημένῃ, ἀλλὰ διὰ τὸ πρὸς βασιλέα μόνον ἔχθος, ἄλλως θ' ὅτι καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐχορήγουν οὐδὲν ὡς ἀπερρίμμενον, καὶ γλίσχρως διέζη, καὶ τῶν πρὸς τὴν χρείαν ἐνδεῶς ἐσκέπτετο πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα διαδιδράσκειν μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς Διδυμότειχον ἐκ τῆς ἑσπέρας. Οὕτω δὲ δόξαν, πρὸς Γαλατᾶν τὸ Λατίνων φρούριον διαβάς, τρόπον ἐπεζήτει, καθ' ὃν ἀφίξεται εἰς βασιλέα. Οἱ δὲ ἐν Βυζαντίῳ ἄρχοντες φωράσαντες τὸν δρασμόν, καὶ πατριάρχης ὁ Ἰωάννης πέμψαντες εἰς Γαλατᾶν, ἐκέλευον Λατίνους πατριάρχην αὐτοῖς τὸν Ἱεροσολύμων ἐκδιδόναι. Οἱ δ' αἵρεσιν αὐτῷ προὐτίθεσαν, ἢ κοινωνεῖν αὐτοῖς πρὸς τῶν δογμάτων τὴν διαφοράν, καὶ τὸν ἐπίλοιπον συνεῖναι χρόνον, ὡς νῦν τε αὐτῶν πολλὴν φιλοτιμίαν περὶ τῆς εἰς αὐτὸν εὐποιΐας ἐπιδειξομένων, καὶ τοῦ Ῥώμης ἐπισκόπου ὕστερον εὐεργετήσοντος μεγάλα, καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν συναριθμήσοντος ἐπισκόποις,

Jacobi Pontani notæ.

(36) Nota pertinaciam hujus pseudepiscopi, qui etiam sub sultano Ægypti gravia tormenta perferi, ac Mahumetanam sectam detestatur, ut habes infra, cap. xv.

Jacobi Gretseri notæ.

(o) Pie et religiose Galatæi, qui Lazarum isthuc ejectum perpetuo ibi obitum persuadere studebant: schismatice et pertinaciæ convenienter Lazarus, qui meliora obstinato animo respuit, in qua mentis obstinatione ita excellunt Orientales schismatici, ut cum nostris sectariis de pertinaciæ palma certare queant, non sine spe victoriæ. *Adeo stolidi sunt*, inquit Gennadius patriarcha Constantinopolitanus, *ut aperte Latinos hæreticos esse dicant, et papam præter cæteros omnes. Hinc unionem refugiunt*, ait Gennadius alloquens Græcos, *neque papæ nomen audire, neque qui unionem ex vestris sacerdotibus amplectuntur, videre sustinetis, neque qui cum ipsis communicant omnino pro Christianis habetis, et si forte contingit, ut in aliquod incurratis, quod vos papæ commonefaciat, panem oblatum non accipitis, sed furiis agitamini, ac dentibus allatrans ipsos sacerdotes frendetis, et Judæis deteriores esse putatis.* Hæc Gennadius de Græcorum pertinacia. *Quemodo Jannes et Mambres restiterunt Mosi*, inquit ex Apostolo sanctus Cyprianus, libro *De unitate Ecclesiæ, sic et hi resistunt veritati, homines corrupti sensu, reprobi circa fidem, sed non proficient plurimum. Imperitia enim eorum manifesta erit omnibus, sicut et illorum fuit. Adimplentur quæcunque predicta sunt, et appropinquante jam sæculi fine, hominum pariter ac temporum probatione venerunt. Magis ac magis adversario sæviente error fallit, extollit stupor, livor incendit, cupiditas excæcat, depravat impietas, superbia inflat, discordia exasperat, ira præcipitat. Non tamen nos moveat aut turbet multorum nimia et abrupta perfidia, sed potius fidem nostram prænuntiante veritate corroboret.* Poterant Galatæi, hoc est, Genuenses, qui Galatam seu Peram incolebant, usurpare illud sancti Augustini, Emmeritum Donatistam episcopum ad Ecclesiam traducere adnitentis: *Multa diximus etiam fatigati. Et tamen frater noster, propter quem ista dicimus vobis, et cui pariter dicimus, et pro quo tanta agimus, adhuc pertinax consistit. Constantem se putat fortitudo crudelis. Non adhuc de vana et falsa fortitudine glorietur, audiat apostolum: « Virtus in infirmitate perficitur. » Nec ideo negligenda est medicina, quia nonnullorum insanabilis est pestilentia*, ait scite et vere idem sanctus Augustinus, epist. 48. *Opto equidem, dilectissimi fratres*, ait sanctus Cyprianus, libro *De unitate Ecclesiæ, et consulo pariter et suadeo ut, si fieri potest, nemo de fratribus pereat, et consentientis populi corpus unum gremio suo gaudens mater includat. Si tamen quosdam schismatum duces* (qualis iste Lazarus) *et dissensionis auctores, in*

ἢ ἠπείλουν ἐκδιδόναι τοῖς αἰτοῦσιν, ὑφ' ὧν πείσεται ἀνήκεστα. Ὁ δὲ οὐ τοσοῦτον ἔδεισε τὰς ἀπειλάς, ὅσον τῆς ἐκείνων ἀνοίας κατεγέλα, εἰ μικρῶν ἕνεκα καὶ εὐκαταφρονήτων τῆς πατρίου δόξης ἥλπισαν ἀποστήσειν, ἀντηπείλησέ τε καὶ αὐτὸς, ὡς ῥᾷον ἂν αὐτὸς αὐτοὺς τῶν κακῶς μεταστήσειε δεδογμένων, ἢ αὐτὸς συναπαχθείη, ἢ μεγάλαις ἀγαθῶν ἐπαγγελίαις, ἢ τῶν πάνυ φοβερωτάτων ἀπειλαῖς. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἀμεταθέτως εἶδον ἔχοντα, δεσμώτην ἐξέδιδουν τοῖς αἰτοῦσιν· οἱ δὲ ἤγαγον πρὸς πατριάρχην, προσδόκιμον ὄντα ἀφιλανθρώπως χρήσεσθαι αὐτῷ. Ὁ δὲ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς αἰδεσθείς, οὐδὲ γὰρ ἠγνόησεν ὅσα ἀντεῖπε τοῖς Λατίνοις ἐπὶ τὴν κοινωνίαν προκαλουμένοις, οὐδ' ὡς μᾶλλον εἵλετο ἀποθανεῖν, ἢ τῆς πατρίου δόξης ἀποστῆναι, προτιόντι τε ὑπέστη, καὶ προσαγορεύσας ἡμέρως καὶ πραέως, παρεκαθισέ τε καὶ ὁμιλίας ἠξίωσε πρεπούσης φιλίᾳ, ὁμολογητὴν ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἀποκαλῶν. Ἔπειτα ἀπέπεμπεν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲ ἴχνος ἐπιδεδειγμένος θυμηνείας, προνοίας δὲ ἠξίωσεν οὐδεμιᾶς. Διὸ καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεὶ ὑπ' ἐνδείας οὐ μετρίως ἐπιέζετο, ᾤχετο ἀποδρὰς πρὸς βασιλέα, καὶ τόν γε ἐπίλοιπον τοῦ πολέμου χρόνον συνῆν φροντίδος ἀξιούμενος· καὶ μετὰ τὸ πάντων κύριον καταστῆναι, εἰς Βυζάντιον ἐπανελθών, πολλῆς παρὰ βασιλέως ἀπήλαυε προνοίας. Τοῦτον δὴ τὸν πατριάρχην μετὰ Σεργοπούλου ὕστερον πρὸς τὸν σουλτὰν Αἰγύπτου πέμψας πρεσβευτὴν, ἄλλα τε ἠξίου τὸν σουλτὰν ποιεῖν, ἃ ἐλυσιτέλει τοῖς ἐκεῖ Χριστιανοῖς, καὶ τὸν πατριάρχην εἰς τὸν θρόνον ἀποκαταστῆσαι, τὸν παρανόμως ἐπισκοποῦντα ἀπελάσαντα Γεράσιμον. Σουλτὰν δὲ τά τε ἄλλα φιλοτίμως πρὸς τὴν βασιλέως πρεσβείαν διετέθη, καὶ πάντα ἐξεπλήρου ὧν ἐδέοντο οἱ πρεσβευταὶ, πολλὴν χάριν ὁμολογῶν περὶ τῆς εἰς αὐτὸν πρεσβείας· ἦν γὰρ θαυμάσιά τινα περὶ βασιλέως πεπυσμένος, καὶ τοῦ παντὸς ἐτιμᾶτο τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν· καὶ τὸν πατριάρχην πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν πέμψας, ἐκέλευε τοῖς ἐκεῖσε τῶν βαρβάρων ἄρχουσι, τὸν μὲν Γεράσιμον ἀπελαύνειν, Λάζαρον δὲ τὸν πατριάρχην ἄγειν διὰ τιμῆς, καὶ μηδὲν αὐτῷ παρενοχλεῖν τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ Χριστιανοῖς ἐπισκοποῦντι. Ἔπεμπε δὲ καὶ πρὸς βασιλέα γράμματα οὕτως ἔχοντα ἐν λέξει· Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐλεοῦντος καὶ ἐλεήμονος. Μακροημερεύσοι ὁ Θεὸς ὕψιστος πάντοτε τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου, τοῦ εὐεργετικοῦ, τοῦ φρονίμου, τοῦ

A minutorum et despicabilium bonorum promissis a patriis cum institutis se aversuros sperarent : contraque et ipse pollicebatur, facilius se illos ab adulterinis dogmatis revocaturum, quam ut ipse cum illis aut ingentium bonorum sponsionibus, aut teterrimorum suppliciorum minis, simul in errorem abriperetur. Galatæi ut obfirmatum ac præfractum viderunt, vinctum petentibus transdiderunt ; qui eum ad patriarcham, a quo crudeliter accipiendus putabatur, deduxerunt. Atqui is virtutem viri reveritus (neque enim nesciebat, quantopere Latinis ad communionem religionis eum allicientibus repugnasset, neque quomodo mori maluerit, quam a patrum suorum recto sensu discedere), accedenti assurrexit, humaniterque ac leniter salutatum, assidere sibi jussit, et amanter cum eo sermonem miscens, confessorem appellavit (97). Post in domum designatam dimisit, nec minimo malevolentis animi dato indicio ; nulla autem cura dignatus est. Quamobrem paulo post cum egestate admodum premeretur, ad imperatorem confugiens, per reliquum belli tempus apud eum diversatus, ejusdem liberalitate procurationeque etiam Byzantii, postquam ille imperium obtinuit, usus est. Hunc ergo patriarcham cum Sergopulo postmodum ad sultanum Ægypti legans, simul alia ab eo petebat pro Christianis illic degentibus, simul, ut patriarcham, dejecto Gerasimo contra jus et fas episcopatum gerente, in sedem suam reponeret. Sultanus et ad cætera quod attinet, honorifice legatos suscepit, et omnia, quæ peterent præstitit, multasque ob legationem ad se missam gratias egit. **756** Audierat enim de imperatore quædam mirifica, et ejus amicitiæ cupidissimus erat, patriarchamque ad sanctam civitatem mittens, Barbarorum illic magistratui præcepit, Gerasimum expellerent, Lazarum patriarcham honorarent, nihilque illi, episcopum Christianorum per Palæstinam agenti, molestiarum facesserent. Ad hæc litteras ad imperatorem dedit in hæc verba : In nomine Dei misericordis et miseratoris (98). Producat Deus altissimus semper dies imperii, magni, beneficii, prudentis, leonis, fortis, bellatoris strenui, cujus conspectum ferre adversarius nemo potest, sapientissimi in religione, justissimi in loco et regione sua, fundamenti

Jacobi Pontani notæ.

(97) Sanctus Cyprianus confessores vocat etiam eos, qui in carcerem propter fidem conjecti et in quæstionem dati sunt, seu, qui fidei Christianæ causa jam dura et crudelia pertulerunt. Et proprie sane ; nam isti revera confitentur Christum coram hominibus : *confitentur*, inquam, *bonam confessionem coram multis testibus*, ut Timotheus, cui hoc elogium Paulus tribuit.

(98) Hujus epistolæ principium, id est, tituli, quibus Cantacuzenum imperatorem cohonestat, lingua Græca veteri scripti sunt, reliqua tota, lingua, quam nunc vulgare Græcum appellant. Itaque studio D. Marci Velseri factum, ut ea nobis ab homine utriusque sermonis Græci, et scholastici, inquam, et vulgaris periti Græco puro puto redderetur, quo eam convertere in Latinam possemus. Est autem sultani Ægypti Mahumetani.

Jacobi Gretseri notæ.

cæca et obstinata dementia permanentes non potuerit ad viam salutis consilium revocare : cæteri tamen vel simplicitate capti, vel errore inducti, vel aliqua fallentis astutiæ calliditate decepti, a fallaciis vos laqueis solvite, vagantes gressus ab erroribus liberate, iter rectum viæ cœlestis agnoscite.

Christianorum fidei atque dogmatis, omnium sacro fonte initiatorum columnæ immobilis, doctrinæ Christi propugnatoris, gladii Macedonum, regis Græcorum, regis Bulgarorum, Asaniorum, Blachorum, Rhossorum et Alanorum, ornamenti dogmatis Iberorum et Syrorum, hæredis imperii regnorum ejus, marium et magnorum fluminum et insularum, domini Angeli Comneni Palæologi Cantacuzeni (99). Majestas tua, quod ei placitum est, a sultanica potentia nostra, et sanctificata atque illuminata domo nostra semper requirat. Nam pro eo amore, quo amborum majores inter se conjuncti fuerunt, et nos erga te sumus, quantum viribus possumus, tantum tibi gratificabimur. Ut quemadmodum patrum tuorum desiderio a nostra auctoritate respondebatur, nobisque illi gratias habebant, et ad nos legatos mittebant, et commercium inter nos erat : sic iterum quæ tibi grata sunt, fiant, et voluntati tuæ ad nos provocanti a nostra potestate satisfiat. Et quoniam consuetudo illa interrupta, et in longum dilata est, denuo a me mittuntur istæ litteræ, ut coram magno imperatore legantur, ad laudem veteris amicitiæ, et ad invitamentum petendi, utpote nobis omnia libenter eum auctario præstituris. Quidquid autem a vobis ad honestatis dulcissimam propagationem pertinens venerit, id omne animo benevolentissimo suscipimus : quomodo et nunc de manu præfecti Manuelis vestræ majestatis legati, mira cum lætitia et pace ejus litteras suscepimus, et quam continebant petitionem legimus. Aio igitur, charitate et amicitia colligatos fuisse magnum sultanum patrem meum, **757** cujus animæ Deus excelsus sit propitius, et majestatis tuæ fratrem Romanorum imperatorem, ut propter consuetudinem amborum domus una, ut dicis, esset, et inde legationes ad nos, et rursum hinc illuc mitterentur, et fierent quæ ille vellet. Præterea de sacris Hierosolymæ sanctæ templis petebat, quod etiam legimus, et ecclesiis, de quibus significastis, curam adhiberi jussimus. Quod autem apposuistis, ut copiam fandi daremus Manueli præfecto legato, ut conficeret, quorum causa veniret, invenit quod optavit; nam eum audiri jussimus. Post hæc petivit legatus vester, ut quoddam veteris templi ruinosum ædificium, vicinum Romanis, sancti Georgii renovaretur; id etiam fecimus. Insuper sacram a nobis facultatem petebat, ut cum sociis a tua majestate illi attributis, ad sanctam resurrectionem adorandi causa proficisci posset; quod permisimus, et libenter ejus voluntati respondimus. Nam de eo quod legatus petebat, ut fieret, quod ad sanctam resurrectionem pertinet scriptum est mandatum, et roganti illuc proficisci, comitem præfectum adjunximus, adoravitque quantum voluit, et cum gratiarum actione reversus est. Etiam hoc idem legatus adjecit ut edictum se-

A λέοντος, τοῦ ἀνδρείου, τοῦ ἐν πολέμοις ὁρμητικοῦ, εἰς ὃν οὐ δύναταί τις σταθῆναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, τοῦ σοφωτάτου εἰς τὸ δόγμα αὐτοῦ, τοῦ δικαιοτάτου εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ, τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως καὶ τοῦ δόγματος τῶν Χριστιανῶν, τοῦ κλονος τοῦ ἀσείστου ἁπάντων τῶν βεβαπτισμένων, τοῦ βοηθοῦ τῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, τῆς σπάθης τῶν Μακεδόνων, τοῦ Σαμψών, τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, τοῦ βασιλέως τῶν Βουλγάρων, τῶν Ἀσανίων, τῶν Βλάχων, τῶν Ῥώσων καὶ τῶν Ἀλανῶν, τῆς τιμῆς τοῦ δόγματος τῶν Ἰβήρων καὶ τῶν Σύρων, τοῦ κληρονόμου τῆς βασιλείας τῆς γῆς αὐτοῦ, τοῦ ἀνθέντου τῶν θαλασσῶν, καὶ τῶν

B ποταμῶν τῶν μεγάλων, καὶ τῶν νήσων, Ἀγγέλου Κομνηνοῦ Παλαιολόγου τοῦ Καντακουζηνοῦ. Πάντοτε ἡ βασιλεία σου τὸ θέλημα αὐτῆς νὰ τὸ ζητῇ ἀπὸ τὴν σουλτανικὴν ἐξουσίαν μου, καὶ ἀπὸ τὸ ὁσπήτιόν μας τὸ ἡγιασμένον καὶ πεφωτισμένον, καὶ ὡς ἔχομεν πᾶσαν δύναμιν νὰ πληρῶμεν τὴν ἀγάπην τῆς βασιλείας σου, καὶ καθὼς εὑρίσκετο τῶν προγόνων τῆς βασιλείας σου μετὰ τῶν προγόνων τῆς σουλτανικῆς ἐξουσίας μου, καὶ καθὼς ἐπληροῦτο ἡ ὄρεξις τῶν βασιλέων τῶν προγόνων τῆς βασιλείας σου ἀπὸ τῆς αὐθεντίας μας, καὶ ἠὐχαρίστουν μας πάντοτε ἐκεῖνοι, καὶ ἔπεμπαν εἰς τὴν ἡγιασμένην αὐλήν μας, καὶ συνετύγχαινάν μας, οὕτως πάλιν νὰ εὐεργετῆται ἡ ἀγάπη τῆς βασιλείας σου, καὶ νὰ πληροῦται ἡ ὄρεξις αὐτῆς ἀπὸ τῆς αὐθεντίας μας. Καὶ διότι ἀπεκόπη καὶ ἐμάκρυνεν ἡ συνήθεια ἐκείνη, ἀπεστάλη

C ἡ γραφὴ αὕτη ἀπ' ἐμᾶς νὰ ἀναγνωσθῇ ἔμπροσθεν εἰς τὸν μέγαν βασιλέα, εἰς ἔπαινον τῆς προτέρας φιλίας, καὶ εἰς παρακίνησιν τῶν ζητημάτων, ὅτι πάντοτε μετὰ χαρᾶς νὰ ἔναι πεπληρωμένα, καὶ περισσότερα νὰ γίνωνται, καὶ τὸ ἦλθεν ἀπ' ἐσᾶς εἰς τὸν πλατυσμὸν τῆς καλοσύνης μας τὸν γλυκύτατον, νὰ τὸ δεχώμεθά με τὴν καλογνωμίαν, καθὼς τὰ ἐδεξάμεθα, καὶ τῶρα καλὰ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀποκρισιαρίου τῆς βασιλείας σου τοῦ ἄρχοντος τοῦ Μανουὴλ, καὶ παρελάβαμεν αὐτὰ μετὰ εἰρήνης, καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸ ἔγραφεν ἀπέσω. Ἐκεῖνο τὸ ἐζήτει, ὅ τινα ἔναι ἀγάπη, καὶ φιλία τὸ ἦτον μέσον εἰς τὸν πατέρα μου τὸν σουλτάνον τὸν μέγαν, ὁ Θεὸς ὁ ὕψηλὸς νὰ ἁγιάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν

D βασιλέα τῶν Ῥωμαίων τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλείας σου, ὡς εἶχον συνήθειαν καθὼς λέγεις νὰ ἔναι τὰ δύο ὁσπήτια ἕν, καὶ ἤρχοντο ἀπ' αὐτοῦ ἐδῶ ἀποκρισιάριοι, καὶ ἀπ' ἐδῶ πάλιν αὐτοῦ, καὶ τὸ θέλεις νὰ γίνεται, καὶ νὰ ὑπαγαίνουν, καὶ νὰ ἔρχωνται κατὰ τὴν πρώτην συνήθειαν. Πάλιν ἐζήτησε διὰ τὰς ἐκκλησίας τῶν Ῥωμαίων ἐκείνας ὅπου ἔναι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὰ ἅγια, καὶ ἐγνωρίσαμεν καὶ αὐτό. Καὶ ὡρίσαμεν νὰ προστέξουν τὰς ἐκκλησίας, δι' ἃς ἐμηνύσατε, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐζητήσατε νὰ ἀκούσωμεν τὸν λόγον τοῦ ἄρχοντος τοῦ ἀποκρισιαρίου τοῦ Μανουὴλ, καὶ νὰ τὸν ἀπολογηθῶμεν, καὶ νὰ πληρώσωμεν τὰς δουλείας του, ἐπληρώσαμεν τὸ ἤθελεν

Jacobi Pontani notæ.

(99) Non fuit Comnenus, nec Palæologus, nisi a materna linea. Sed Barbarus ei honorem habere voluit, quantum maximum potuit.

αὐτοῦ, καὶ ὡρίσαμεν ἵνα ἀκουσθῇ ὁ λόγος του. Πάλιν ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος, ὅτι χάλασμα ἦν παλαιᾶς ἐκκλησίας εἰς τὴν γειτονίαν τῶν Ῥωμαίων ὁ ἅγιος Γεώργιος, νὰ ὁρίσωμεν νὰ κτισθῇ, καὶ ἠκούσαμεν τὸν λόγον του, καὶ ἐπληρώσαμέν τον. Πάλιν ἐζήτησεν οὗτος τὸν ὁρισμόν μας τὸν ἅγιον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν, νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἐκεῖνος, καὶ οἱ εὑρισκόμενοι μετ' ἐκείνου ἀπὸ τῆς βασιλείας σου, καὶ ἠγαπήσαμεν εἴ τι ἐζήτησες, καὶ ἐπληρώσαμέν το, καὶ ἐγράφη ὁρισμὸς εἴ τι μᾶς παρεκάλεσεν ὁ ἀποκρισιάριος νὰ πληρωθῇ εἰς τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν. Καὶ ὡς ἐζήτησεν νὰ ὑπάγῃ, ἐδώκαμεν ἄρχοντα μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀπέσωσέν τον ἐκεῖ, καὶ προσεκύνησεν ὡς ἤθελε, καὶ ἐγύρισε μετ' εὐχαριστίας. Πάλιν ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος νὰ γένηται ὁρισμός μας ὑψηλὸς, νὰ φυλάσσωνται οἱ εὑρισκόμενοι Χριστιανοὶ εἰς τὸν ἁγιώτατον τόπον τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τὰ μοναστήρια, καὶ αἱ ἐκκλησίαι, καὶ νὰ ἔχωσιν ἀγάπην, καὶ δεφένδευσιν ἀπὸ τὸν ἀμηρᾶν τὸν εὑρισκόμενον ἐκεῖ, καὶ οὐ μόνον οἱ τοπικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ἐρχόμενοι εἰς τὴν προσκύνησιν τῆς ἁγίας ἀναστάσεως, καὶ οἱ κατὰ καιροὺς εὑρισκόμενοι δουλευταὶ Μουσουλμάνοι εἰς τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν, νὰ μηδὲν ἀφήνουν, νὰ καταφρονοῦν, καὶ νὰ δέρνουν, καὶ νὰ ὀχλοῦσι τοὺς κατὰ καιρὸν ἐρχομένους, εἰς τὸ αὐτὸ ἅγιον προσκύνημα, ἢ εἰς τοὺς τοπικούς· ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τιμῶσι, καὶ νὰ ἀνδέχωνται, καὶ νὰ κυβερνῶσιν αὐτούς. Καὶ ὡρίσαμεν καὶ ἐπληρώθη ὑψηλότατος ὁρισμὸς διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Πάλιν εἰς τὸ ἐνεθύμιζεν ἡ βασιλεία σου ἡ μεγάλη διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πατριάρχου τοῦ Λαζάρου ὅτι εἶχεν ἀποστείλειν αὐτὸν ὁ ἡγιασμένος τοὺλτὰν ὁ Μελὴκ Νάσαρ. Ὁ Θεὸς συγχωρήσοι τὰ κρίματά του εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ἁγίας αὐτοῦ. Ὁ ἀποκρισιάριος νὰ δείξῃ, καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὴν μεγάλην βασιλείαν σου διὰ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ὅπως ἐγένετο, καὶ ἀπεπληρώθη ἕνεκεν τοῦ τοιούτου πατριάρχου, ἀπελύθη γοῦν ὁρισμὸς ὑψηλὸς εἰς τὰ ἅγια Ἱεροσόλυμα, νὰ στέργωσιν τὸν πατριάρχην τὸν Λάζαρον, καὶ νὰ τὸν φυλάσσωσι καλὰ καθὼς καὶ τοὺς πρώην πατριάρχας. Καὶ ὡρίσαμεν καὶ ἐγένετο ἡ κατάστασις τοῦ τοιούτου πατριάρχου, καὶ ἀπεστάλη καὶ αὐτὸς εἰς τὰ ἅγια Ἱεροσόλυμα μετὰ τοῦ ἀποκρισιαρίου. Πάλιν ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος διὰ τοὺς αἰχμαλώτους, οἵτινες εὑρίσκονται ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Ῥωμανίας, ἵνα ἐλευθερώσωμεν αὐτούς. Καὶ ἡμεῖς νὰ γνωρίσῃ ἡ βασιλεία σου, ὅτι τοιαύτην συνήθειαν ἀρχαίαν εἴχομεν διὰ τὰ αἰχμάλωτα, ὅτι νὰ γίνεται ἀνταλλαγὴ, καὶ νὰ ἀπολύωμεν ἡμεῖς ἐξ ὧν ἔχομεν, καὶ ἡ βασιλεία σου πάλιν ἐξ ὧν ἔχει ἀπὸ ἡμῶν σκλάβων νὰ πέμπῃ πρὸς ἡμᾶς, ὅμως ὡρίσαμεν καὶ ἐπληρώθη, καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἠλευθερώσαμεν ὅσους ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος,

A rium eleremus, quo qui in sanctissimis Hierosolymæ locis habitant Christiani, item monasteria et ecclesiæ ne violarentur, et per charitatem conjungerentur, qui illic est amerse (1) seu præfecto, ejusque auxilio defenderentur. Nec solum indigenas, sed et qui distinctis temporibus ad sanctam resurrectionem adorandam eo venirent, et præcipue qui illic serviunt Musulmanos (2), ne sineret conviciis lacerare ac verberare, aut ulla molestia afficere, tum eos qui sanctam adorationem certo tempore adveniunt, tum eos qui in loco illo habitant; sed potius in honore illos haberent, eosque susciperent, iisdemque ministrarent. Ita mandatum a nobis, prout petebatur, super illo loco sacrosanctum est editum. Quod vero postea nos majestas tua de causa Lazari patriarchæ admonuit, quem sanctæ memoriæ sultanus Melec Nasar dum viveret (propitius sit peccatis ejus Deus) throno depulit, ut legatus docebit, ac plenam fidem faciet, quomodo res acta sit et quem finem habuerit, missum est a nobis mandatum Hierosolymam, **758** ut Lazarum patriarcham libenter recipiant, eumque velut autegressos patriarchas observent; qui etiam ipse cum legato Hierosolymam missus et restitutus est. Prætorea et hoc legatus vester petebat, qui invenirentur ex imperio Romano captivi, libertate eos ut donarem. Nos autem (ut et istud majestas tua noverit) jam pridem in captivis morem hunc habemus, ut eos permutemus, et dimittamus, quos a vobis habemus, vicissimque majestas tua, quos a nobis habet. Quin etiam de hoc consilio certiorem te fieri jussimus, et quotquot legatus petivit, eos manumisimus, quos et secum abduxit. Apposuit et hoc rogatis legatus, ut mercatoribus inde huc venientibus tuto commorari liceat. Cui aures præbuimus, ediximusque publice, ut hujusmodi mercatores admittantur et defendantur, quemadmodum legatus rogaverat. Sic cum gravissimo edicto et responsione legatum dimisimus, et hoc tuæ majestati, ut verissimum, notum esse cupimus. Quod si quid aliud voluerit, nobis indicet, et voluntati ejus satisfaciemus. Nos te post tuum in urbem, Dei nutu, cum robusta manu ingressum, malorum tibi irrogatorum oblitum esse, imperatoris filium conservasse, inimicis misericordiam tribuisse antehac cognovimus. Ex quo magnam cepimus delectationem, teque commendavimus. Id modo fusius et clarius a patriarcha Lazaro et præfecto Manuele didicimus, ut etiam illud, te data in matrimonii societatem adolescenti filia tua et generum tibi et filium cooptasse; unde etiam uberiore gaudio perfusi sumus. Deus dilatet cor tuum atque imperium tuum, ac pro uno centum

Jacobi Pontani notæ.

(1) Vox Arabica est amira, seu amiras, summus præfectus, qua utuntur sæpe Zonoras, Cedrenus, Nicetas. Hinc Ameralius vocabulo composito ex Arabico et Græco, præfectus maris, θαλασσάρχος.

(2) Musulmanos dici se volunt Mahumetani recte credentes, ut Arianicis temporibus cæteri Christiani, quotquot abominabantur eorum furores, orthodoxorum nomen profitebantur. Leunclavius. Quidam eo nomine Christianos ad Turcarum religionem transeuntes accipiunt.

tribuat, gladiumque tuum hostibus formidabilem efficiat, et te conservet, misericordiaque ac beneficentia sua beatum reddat. Etiam ita fiat, precor, Deus altissime. Scripta est epistola die decimo quinto mensis Saapan, septingentesimo quinquagesimo anno Mahometi (3). Et scripta est ex summo Dei mandato. Gloria magnæ gloriæ unius Dei. Vota et adorationes nostro illi auctori Mahometo, simul et discipulis ejus, honorabiliori plasmati Dei. Gratias ago Deo omnipotenti, in quem spero. Hactenus Sultanus.

A καὶ παρέλαβεν αὐτούς. Πάλιν ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος νὰ ἦναι ἀσφάλεια, εἰς τοὺς ἐρχομένους ἐδῶ ἀπ' αὐτοῦ πραγματευτὰς, καὶ ἐγροικίσαμέν το, καὶ ἐγένετο ὁρισμὸς, ἵνα ἀναδέχωνται τοὺς τοιούτους πραγματευτὰς, καὶ φυλάσσωσιν αὐτοὺς, καθὼς ἐζήτησεν ὁ ἀποκρισιάριος. Καὶ μετὰ τὸν ὑψηλότατον ὁρισμὸν, καὶ μὲ τὴν ἀπολογίαν ἐγυρίσαμεν τὸν ἀποκρισιάριον, καὶ ἂς γινώσκῃ τοῦτο ἀληθινὰ ἡ βασιλεία σου. Καὶ ὅταν ἔχῃ θέλημα ἂς μας φθάνῃ μανδάτον, νὰ πληρώσωμεν τὸ θέλημα τῆς βασιλείας σου. Ἡμεῖς πρότερον ἐγνωρίσαμεν ὅπως ὡς εἰσῆλθεν ἡ βασιλεία σου μὲ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ μετ' ἰσχύος μεγάλης εἰς τὴν πόλιν οὐδὲν ἐμνήσθης κακῶν, ἀλλὰ ἐφύλαξες τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως καὶ ἐσυνεπάθησες τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ ἐχάρημεν εἰς τοῦτο πολλὰ, καὶ ἐπαινέσαμεν τὴν βασιλείαν σου. Τώρα πάλιν ἐμάθαμεν τοῦτο πλατύτερα, καὶ καθαρώτερα, καὶ ἀπὸ τὸν πατριάρχην τὸν Λάζαρον, καὶ ἀπὸ τὸν ὄρχοντα τὸν ἀποκρισιάριον τὸν Μανουὴλ, καὶ τὸ πῶς τὸν ἔδωκες τὴν θυγατέρα σου, καὶ ἐπόίησες αὐτὸν υἱόν σου καὶ γαμβρόν σου, καὶ εἰς αὐτὸ πλεότερον ἐχάρημεν, καὶ ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν σου, νὰ τὴν πλατύνῃ, καὶ τὴν χώραν σου, εἰς τὸ ἓν ἑκατὸν νὰ τὴν ποιήσῃ, καὶ τὸ σπαθίν σου εἰς τοὺς ἐχθρούς σου φοβερὸν νὰ τὸ ποιήσῃ. Ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος νὰ σὲ διακρατῇ, καὶ νὰ εὐτυχῇς ἀπὸ τοῦ ἐλέους του, ναὶ ἄμποτε Θεὲ ὑψηλέ. Ἐγράφη εἰς τὰς δεκαπέντε τοῦ Σαπὰν, τῷ ἑπτακοσιοστῷ πεντηκοστῷ ἔτει τοῦ Μαχούμετ. Ἐγράφη κατὰ τὸν ὁρισμὸν τὸν ὑψηλόν. Δόξα τῇ μεγάλῃ δόξῃ τοῦ μόνου Θεοῦ. Εὐχαὶ καὶ προσκυνήματα εἰς τὸν αὐθέντην ἐκεῖνον τὸν Μαχούμετ, μετὰ τῶν μαθητῶν του τὸ ἐντιμότερον πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν παντοκράτορα ὁποῦ ἐλπίζω εἰς ἐκεῖνον. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ σουλτάν.

759 CAPUT XV.

Gerasimus novam accusationem parans moritur. Sultani successor Christianorum persecutor. Cur Sichun archisatrapa Jacobitis pepercerit. Martyria et apostasiæ Christianorum. Lazari patriarchæ supplicium; episcopi in eum humanitas. Sultanus a persecutione cessans. Christianos ignominia damnat. Isidorus patriarcha episcopos creat, et Thessalonicæ Palamam, quem præfectis commendat imperator. Illorum inobedientia, et novitatis studium, cum fallacia. Palamas exclusus in Lemno manet. Andreæ Palæologi insolentia et audacia.

Gerasimus throno ejectus, rursum ad sultanum venire mendaciisque patriarchæ depositionem ei persuadere properavit. Cæterum profectus ex urbe sancta (4), post diem tertium in itinere spiritum edit: sic Deo judicante, ut justa illius morte tentationibus injustis justus liberaretur. Atque ita diu satis patriarcha suos honores gessit. Porro, sultano illo mortuo, alius in principatu suffectus est, quem nulla causa manifesta ad Christianos persequendos commovit, sed quidam Sichun archisatrapa plurimum gratia et auctoritate apud illum valens, incitavit: homo Christianis omnibus infensissimus, præterquam Jacobitis hæreticis (5), quorum in sancta civitate præsertim, ac per Ægyptum et Syriam magna multitudo cum episcopo proprio visebatur: quibus non tam propter bonitatem, quam metum parcebat. Fertur enim gens magna, Jacobi hæresin pertinacissime complexa, Nilum accolere, quam sultanus Ægypti officiis demereri necesse habet, propterea quod illa Nilum alio

B Γεράσιμος δὲ ἐπεὶ ἐξηλαύνετο τῶν θρόνων, ὥρμητο μὲν αὖθις, ὡς ἐπὶ σουλτὰν ἐλθὼν, καταψεύσοιτο τοῦ πατριάρχου, καὶ πείσει του θρόνου ἐξελαύνειν. Μετὰ τρίτην δὲ ἡμέραν τῆς ἐκ τῆς ἁγίας πόλεως ἀποδημίας, ἐτελεύτα κατὰ τὴν ὁδὸν, οὕτω τοῦ Θεοῦ δικάσαντος, ὡς ἂν δικαίῳ θανάτῳ πειρασμῶν ἀδίκων ὁ δίκαιος ἀπαλλαγείη. Χρόνον μὲν οὖν οὕτως οὐ μικρόν τινα ὁ πατριάρχης διήγαγεν ἐπὶ τῶν θρόνων. Τοῦ δὲ σουλτὰν ἐκείνου τετελευτηκότος, ἄρχων ἕτερος ἀνεδείκνυτο, ὃς ὑπ' οὐδεμίας αἰτίας προφανοῦς πρὸς τὸν κατὰ Χριστιανῶν κεκίνητο διωγμὸν, Σειχοῦν τινος τῶν παρ' αὐτῷ δυνατωτάτων ἀρχισατράπου πρὸς τὸ ἔργον μάλιστα ἐνάγοντος, καὶ χαλεπωτάτου Χριστιανοῖς γεγενημένου πᾶσι, πλὴν τῶν ἐκ τῆς αἱρέσεως Ἰακώβου πολλῶν C ὄντων μάλιστα ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει, καὶ κατ' Αἴγυπτον, καὶ Συρίαν, καὶ ἀρχιερέα ἰδίᾳ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως ἐχόντων. Ἐφείδετο δὲ αὐτῶν οὐ μᾶλλον δι' εὐγνωμοσύνην, ἢ δέος. Λέγεται γὰρ ὡς πρὸς τὴν Νείλου δίοδον μέγα ἔθνος ἐστὶ κατῳκισμένον, τὴν Ἰακώβου

Jacobi Pontani notæ.

(3) Sicut nos ab ortu Christi, ita Mahumetani ab ortu sui prophetæ annos numerant.

(4) Ex Evangelio aliisque locis utriusque Testamenti ita, et merito vocatur. Congerere huc testimonia nihil attinet, sicut nec causam afferre hujus appellationis, cum eas nemo nescire possit, qui quidem Christianus sit.

(5) Dicti sunt a quodam Jacobo, genere Syro, qui tempore Mauritii imperatoris et Pelagii II pontificis maximi emerserunt, circa annum Domini 584. Dicebant non esse necessarium sacerdoti confiteri peccata, sed Deo soli. Parvulos circumcidebant, adustione quadam in fronte vel genis impressa, hinc putantes orginale peccatum expiari, propter illud Christi Matth. III: *Ipse vos baptizabit in Spiritu sancto et igni.* Unam tantum in Christo naturam profitebantur. Non credebant sanctam Trinitatem, sed unitatem solum, *etc.* Vide Gabrielem Prateolum, *De vitis, sectis et dogmatibus omnium hæreticorum*, et Jacobi de Vitriaco lib. I *Historiæ orientalis*, cap. 76.

πρεσβεῦον αἵρεσιν καθάπαξ. οὓς ἀνάγκην ἔχει θε- A ραπεύειν ὁ σουλτὰν Αἰγύπτου, διὰ τὸ δύνασθαι τὸν Νεῖλον ἐπ' ἄλλην γῆν μετοχετεύειν. Ὃ εἰ γένοιτο, σύμπασα ἄρδην Αἴγυπτος, καὶ ἡ ἄλλη Συριὰ ἀπολοῦνται τρεφόμεναι ὑπ' ἐκείνου φιλοτίμως. Δι' ἣν αἰτίαν καὶ τότε οἱ βάρβαροι τοῖς Ἰακώβου αἱρεσιώταις μόνοις ἦσαν εὐμενεῖς. Τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν οὕτως ἐπετέθησαν σφοδρῶς, ὡς πολλοὺς μὲν τῷ διὰ μαρτυρίου τέλει παραπέμψαι ποικίλαις καὶ διαφόροις κολάσεων ἰδέαις, οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ τῆς εἰς Χριστὸν ἀποστῆσαι πίστεως, καὶ τῆς σφετέρας πεῖσαι ἔχεσθαι θρησκείας, ὃ καὶ μάλιστα δακρύων ἄξιον, ὅσοι δῆτα καὶ μετὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως συναπήγοντο τῷ πονηρῷ διὰ τῶν ἔργων, καὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ γεέννης ἦσαν κληρονόμοι. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τὸν ὀρθοῦ βίου μετὰ τῆς πίστεως B ἐχόμενον, ναυαγῆσαί ποτε περὶ τὴν πίστιν, τῆς παρὰ Θεοῦ ἐπικουρίας ἔρημον γενόμενον. Ὅτε δὴ καὶ Λάζαρον τὸν πατριάρχην συλλαβόντες, πρῶτα μὲν πολλαῖς ὑπήρχοντο θωπείαις, καὶ παραλύειν τὸν τόνον ἐπειρῶντο, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν ἀπάγειν πίστεως· νομίζοντες ἂν τοῦτον ἕλωσι, πάντας ὑπάξεσθαι Χριστιανοὺς πρὸς ἄρνησιν αὐτίκα τοῦ Χριστοῦ, τῷ σφετέρῳ προστάτῃ τῆς πίστεως ἑπομένους, καὶ μὴ ἀναγκασθήσεσθαι ἀποκτιννύναι. Μᾶλλον γὰρ ἠβούλοντο μεταστήσαντες τῆς πίστεως ζῶντας ἔχειν,

potest derivare. Quod si fiat, tota Ægyptus, et Syria, quæ inde affatim aluntur, fame funditus intereant. Hac de causa et tunc Barbari solis Jacobitis erant propitii: reliquos Christianos omnes sic premebant, ut complures variis tormentorum generibus excruciatos e medio tollerent, non paucos etiam a fide in Christum ad sua sacra pellicerent. Dignum sane lacrymis, adeo multos cum fide Christi per opera ad cacodæmonem abripi, et ejusdem gehennæ cohæredes illi evadere. Non enim est, non, inquam (*p*), est vitæ integritatem cum vera fide sectantem, aliquando circa fidem, divino auxilio destitutum, naufragari. Tum igitur et Lazarum patriarcham (*q*) comprehendentes, primum quidem blanditiis eum captabant, ejusque invictam constantiam labefactare, et a religione Christiana abstrahere nitebantur: confisi, si hunc expugnassent, **760** universos statim Christianos ducis sui exemplum sequentes, ad Christum negandum adacturos: nec ad eos mactandos compulsum iri, siquidem eos a sacris ipsorum dimotos, habere vivos, quam nullo cum fructu occidere malebant. Ubi adulatio frustra fuit, omnia siquidem ille potius pro fide Christiana perpeti paratus erat carnificumque in se manus provocabat, et lanienas, ac membrorum distorsiones expiare magis vide-

Jacobi Gretseri notæ.

(*p*) Significare videtur Cantacuzenus, eum qui semel veram fidem adeptus est, vitæque et morum honestati et probitati studet, non posse a fide excidere, quod dogma Calvini est et Calvinistarum, licet, ut consideranti manifestum erit, verba Cantacuzeni in bonum sensum accipi possint; non enim quemquam fide et charitate præditum destitui Deus auxilio necessario ad hoc, ut fidem et charitatem conservet, sed si amittit, culpa et negligentia sua amittit, non defectu et penuria cœlestis subsidii ad conservationem gratiæ necessarii. Similes sententiæ occurrunt aliquando in *Monumentis Patrum*, ex quorum numero sanctus Cyprianus libro *De unitate Ecclesiæ*: *Nemo existimet bonos de Ecclesia posse discedere. Triticum non rapit ventus, nec arborem solida radice fundatam procella subvertit. Inanes paleæ tempestate jactantur, invalidæ arbores turbinis incursione evertuntur.* Hoc ideo dicit, quia sæpe fit, ut qui in hæresin aut aliam infidelitatis speciem labuntur, prius sceleratam vitiisque contaminatam vitam duxerint: *Neque enim fieri potest*, inquit Damascenus, lib. 1 *Parat.*, cap. 12, *ut quisquam hæreticus fiat, nisi prius vel in verbis, vel in actionibus rationes vitæ suæ male compararit.* Interim certum fixumque maneat, eum, qui vere stat, vere cadere, et eum qui vere cecidit, vere iterum resurgere, atque adeo vere stare posse. *Quam multi modo luxuriantur*, inquit sanctus Augustinus tractat. 45, *in Joan., casti futuri. Quam multi blasphemant Christum, credituri in Christum; quam multi se inebriant, futuri sobrii; quam multi rapiunt res alienas, donaturi suas*, etc. *Item quam multi intus laudant, blasphematuri; casti sunt, fornicaturi; sobrii sunt, se vino postea sepulturi; stant, casuri.*

(*q*) De carcere cæterisque molestiis et ærumnis, quas Lazarus iste perpessus est a Sarracenis, nihil aliud habeo dicere, quam illud sancti Cypriani, libro *De unitate Ecclesiæ*: *Tales* (schismatici) *si occisi in confessione nominis fuerint, macula ista nec sanguine abluitur. Inexpiabilis et gravis culpa discordiæ nec passione purgatur. Esse martyr non potest, qui in Ecclesia non est, ad eam pervenire non poterit, qui eam quæ regnatura est, dereliquit*, etc. *Exhibere se non potest martyrem, qui fraternam non tenuit charitatem. Docet hoc et contestatur Paulus apostolus dicens*: « *Et si habuero fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habeam, nihil sum. Et si in cibos pauperum distribuero omnia mea, et si tradidero corpus meum, ut ardeam, charitatem autem non habeam, nihil proficio,* » etc. *Cum Deo manere non possunt, qui esse in Ecclesia Dei unanimes noluerunt; ardeant licet flammis et ignibus traditi vel objecti bestiis animas suas ponant, non erit illa fidei corona, nec religiosæ virtutis exitus glorious, sed desperatissimus interitus. Occidi inimis potest, coronari non potest. Sic se Christianum esse profitetur, quomodo et Christum diabolus sæpe mentitur, ipso Domino præmonente et dicente*: « *Multi venient in nomine meo dicentes: Ego sum Christus, et multos fallent.* » *Sicut ille Christus non est, quamvis fallat in nomine illius, ita nec Christianus videri potest, qui non permanet in Evangelii ejus et fidei veritate.*

Sanctus Augustinus lib. 1 *Contra Parmenianum*, cap. 7: *Non quisquis in aliqua religionis quæstione fuerit punitus ab imperatore* (sultano) *martyr efficitur*, etc. *Non ergo ex passione certa est justitia, sed ex justitia passio gloriosa est; ideoque Dominus, ne quisquam in hac re nebulas effunderet imperitiæ, et in suorum damnatione meritorum laudem quæreret martyrum, non generaliter ait*: « *Beati qui persecutionem patiuntur;* » *sed addidit magnam differentiam, qua vera a sacrilegio pietas secernatur. Ait enim*: « *Beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam.* » *Nullo modo autem* (patiuntur) *propter justitiam, qui Christi Ecclesiam dimiserunt* (ut fecerunt schismatici Græci), *et cum ea, quasi simulata justitia conantur ante tempus a palea separari, ac frumenta ejus falsis criminationibus insectantur, dum ipsi ab ea potius, tanquam levissima palea, variis rumorum flatibus separati sunt.*

batur : et, Nihil, inquit, me a fide Christi separare A ἢ ἀναιρεῖν, ἐξ ὧν περ οὐδεμία δύνησις. Ὡς δὲ οὐδεμία τις αὐτοῖς ἐκ τοῦ ἐκεῖνον κολακεύειν ὑπεφαίνετο ἐλπίς, πάντα γὰρ ἐκεῖνος μᾶλλον ἕτοιμος ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὑπομένειν ἦν, καὶ δημίων ἐξεκαλεῖτο χεῖρας, καὶ ξεσμούς, καὶ στρεβλωτήρια ἐδόκει μᾶλλον ποθεῖν, καὶ, Οὐδὲν τῶν δντων, ἔλεγε, τῆς εἰς Χριστόν με δυνήσεται πίστεως ἀποστῆσαι· ἀπεγίνωσκον μὲν οἱ βάρβαροι τὴν μετάθεσιν, καὶ τὸ κολακεύειν ὥσπερ τι τῶν ἀχρήστων ἀπετίθεντο, ἐχώρουν δὲ ἐπὶ τὴν σύντροφον ὠμότητα καὶ φίλην, καὶ Σειχοῦν μὲν θάνατον εὐθὺς κατεψηφίζετο τοῦ πατριάρχου. Σουλτὰν δὲ ὡς ἐλέγετο, ἐδεῖτο μὴ ἀποκτιννύναι· ἀλλὰ τρόπον ἕτερόν τινα τῆς ἀπειθείας ἕνεκα κολάζειν. Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἦν βαρὺς Χριστιανοῖς ἐκεῖνος, μᾶλλον δὲ ἐλέγετο καὶ ἄχθεσθαι ἀναιρουμένων, ὅσον Σειχοῦν, τὸ τοῦ πονηροῦ πονηρότερον οἰκητήριον, ὁ τῆς ἀπωλείας υἱός· ὃς τῷ ἀνθρωποκτόνῳ πατρὶ πειθόμενος κατάκρας, κόρον οὐδένα κτεινομένων ἐλάμβανε Χριστιανῶν· ἀλλ' ἤχθετο μᾶλλον, ὅτι μὴ ταχέως τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα τῆς γῆς ἠδύνατο ἐξελαύνειν. Ἡ μὲν οὖν τοῦ ἀποκτείνειν ψῆφος ἐκωλύετο, πληγὰς δὲ ἐκέλευε Σειχοῦν ἐπὶ γυμνῶν τῶν σαρκῶν βουνεύροις ἐντείνειν πεντακοσίας. Ἔφετο γὰρ οὐκ ἀντισχήσειν πρὸς τοσοῦτον πλῆθος, ἀλλὰ πρὶν εἰς τέλος ταύτας ἥκειν ἀπολείψειν αὐτὸν τὸ ζῆν, ὅσον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀποσκοπῶν. Ἐπεὶ δὲ οἱ δήμιοι διαλαβόντες ἤκιζον, καὶ οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος ἔκαμνον τῶν πληγῶν, ὁ ἀθλητὴς δὲ τὸν νοῦν πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν εἶχε, καὶ τὴν ἐκεῖθεν βοήθειαν ἐξεκαλεῖτο, οὐδὲν ἀγεννὲς οὔτε πράττων, οὔτε φθεγγόμενος πρὸς τὰς πληγάς, ὁ τύραννος ἔτι μᾶλλον ἐξαπτόμενος ὑπὸ θυμοῦ, καὶ ὥσπερ ἑαυτοῦ μάλαχίαν καὶ μικρολογίαν καταγνούς, καὶ ἑτέρας τοσαύτας ἐκέλευεν ἐντείνειν. Θᾶττον δὲ ἢ λόγος τὰ κεκελευσμένα πραττόντων τῶν δημίων, αἵμασι μὲν τὸ ὑποκείμενον ἅπαν ἔδαφος ἐφοινίσσετο, σάρκες δὲ κατέῤῥεον ἀποσπώμεναι, καὶ νεῦρα κατελείπετο καὶ ὀστέα γυμνὰ σαρκῶν. Ὁ πατριάρχης δὲ πρὸς τοσαύτην ἀπειπὼν τῶν δεινῶν ἐπιφορὰν, ἔκειτο μικρὸν ἐμπνέων, καὶ τοῖς Βαρβάροις ἔκπληξιν ἐνεποίει, ὅτι πρὸς τοσαύτας διαρκέσειεν αἰκίας. Ἔπειτα ἠρώτων αὖθις, εἰ μὴ τοῖς σουλτὰν προστάγμασιν ἔῐκων, τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀποστῆναι βούλοιτο, καὶ συμμετέχειν αὐτοῖς πρὸς τὴν θρησκείαν· ὡς δ' ἐκεῖνος μετὰ παῤῥησίας ἀπηγόρευε, καὶ, Οὐδέν με τῆς εἰς Χριστὸν, ἔφασκε, πίστεως δυνήσεται ἀποστῆσαι, ἐπί τι δεσμωτήριον, ὃ τοῖς ἐπὶ θάνατον ἐξῄρητο κατεγνωσμένοις, φέροντες ῥιπτοῦσιν, ὡς εἰ μὴ νῦν ἐκ τῶν πληγῶν, ἀλλ' ὕστερον τὴν διὰ ξίφους σφαγὴν ὑποστησόμενον. Οἱ συνδεσμῶται δὲ, ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ἐκ βαρβάρων ἐφ' ἑτέραις δή τισιν αἰτίαις κατεψηφισμένοι ἀποθνήσκειν, φιλάνθρωπόν τι παθόντες, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν κατοικτείραντες, πρόνοιάν τε ἐποιήσαντο αὐτοῦ οὐ τὴν τυχοῦσαν· καὶ πρὸς θεραπείας τοιούτων παθημάτων ἐμπείρως ἔχοντες, ἀνεκτήσαντό τε διὰ χρόνου, καὶ τῶν ἐκ τῶν πληγῶν ἀπήλλαξαν τραυμάτων. Ἦν δὲ ἔτι ὑπὸ τὴν θανατηφόρων δίκην. Ὁ δὲ τῶν Ἰακώβου αἱρεσιωτῶν ἀρχιερεὺς, καίτοι πρότερον διὰ

batur : et, Nihil, inquit, me a fide Christi separare B poterit, desperata viri mutatione, Barbari blandimenta ut supervacanea omittunt, ad ingeniam et amicam sibi immanitatem se convertunt. Et Sichum quidem statim illum morte damnat. Sultanus autem, ut accepimus, ne occidatur, rogat, sed alio quodam modo de inobedientia puniatur. Non enim ille tam infestus erat Christianis (imo vero eorum neces dolenter ferre dicebatur) quam Sichun, mali illius pejus domicilium : hoc est, ipso dæmone pejor, filius perditionis, qui homicidæ patri suo obsequentissimus, Christianorum cædibus saturari nequibat, sed cruciabatur potius, quod non celeriter Christi nomen e terris eradere posset. Sententia igitur mortis inhibebatur ; plagas autem quinquaginta, nervis bubulis nudato corpori Sichun jubebat imponi, quod ad tot verbera minime duraturum putaret, sed ante finem animam emissurum, ad vires humanas videlicet respiciens. Carnifices postquam seductum flagellarunt, et illi quidem plagarum, quas inferebant, numero defecerunt ; athleta vero mentem in Deo quem desiderabat, defixam habens, cœleste auxilium imploravit, nihil abjectum nec dicens, nec faciens ob acerbitatem verberum, tyrannus magis accensus furiis et ira, quasi seipsum mollitiei et timiditatis coarguens, totidem alias infligi mandavit. Quod cum illi dicto citius exsequerentur, totum pavimentum sanguine rubescebat, et carnes dilaceratæ defluebant, fatiscentibusque compagibus, ossa C putescebant. Patriarcha tanto cruciamento deficiens, et num. collabens jacebat, paulum adhuc spirans, et Barbaris tolerantia tam diræ verberationis stupórem commovebat. Deinde iterum quærunt, num sultani mandatis obtemperans, Christi fidem deserere, et cum ipsis communicare velit : libereque recusantem, ac dicentem, Nihil me a fide in Christum separare poterit, 761 in carcerem quemdam morte damnatis destinatum asportantes projiciunt, ut si non ex plagis, certe post gladio moriturum. Socii autem carceris (quorum erant non pauci ex Barbaris, alii alias ob causas capite damnati) humanitate quadam et miseratione ob naturæ consortium, non modica eum cura dignabantur, peritique hujusmodi affectuum medendorum, paulatim eum persanatis plagarum vulneribus restituerunt. Adhuc sub judicio mortis erat, cum Jacobitarum episcopus, quanquam prius ob sacrorum diversitatem eum odisset, interfectumque cupivisset, præter opinionem servatum conspiciens, nec humanæ id, sed divinæ virtutis monumentum existimans, ex eo ut athletam complecti omnique honore et observantia colere, et studiose victum quandiu in vinculis fuit, subministrare cœpit. Ac post intervallum, longius Sichunti abrupta anima, ipse patriarcham a sultano impetratum e carcere eduxit, qui et Christianæ religionis colendæ potestatem dedit. Erat namque sultanus (ut docuimus) non sua sponte ad persecutionem propensus, D

τὸ περὶ τὴν δόξαν διαφέρεσθαι ἀπεχθῶς πρὸς ἐκεῖνον ἔχων, καὶ ἡδέως ἂν ἰδὼν διεφθαρμένον, ὡς παρὰ δόξαν εἶδεν ὕστερον διασωθέντα, οὐ δυνάμεως ἀνθρωπίνης, θείας δὲ εἶναι τὰ γεγενημένα οἰηθείς, ὡς ἀθλητῇ τὰ προσεῖχεν ἐξ ἐκείνου, καὶ πᾶσαν προσῆγε τιμὴν καὶ θεραπείαν, καὶ τῶν ἐπιτηδείων τὴν χορηγίαν ἐποιεῖτο φιλοτίμως καθ' ὅσον χρόνον ἐβεσμεῖτο. Καὶ μετὰ χρόνον οὐκ ὀλίγον, Σεισχοῦν τὴν ψυχὴν ἀποῤῥήξαντος βιαίως, αὐτὸς τὸν πατριάρχην ἐξῃτεῖτο παρὰ σουλτὰν, καὶ ἐξῆγε τοῦ δεσμωτηρίου, καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ ἐμπολιτεύεσθαι τῷ Χριστιανῶν θρησκεύματι παρείχετο. Ἦν γὰρ δὴ, ὥσπερ ἔφημεν, ὁ σουλτὰν οὐκ οἰκοθεν ἐπὶ τὸν διωγμὸν κεκινημένος, ἀλλ' ὑπὸ Σεισχοῦν καὶ παρὰ γνώμην ἐναγόμενος. Διὸ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν εὐθὺς ἐπέπαυτο, ἀτιμίαν μόνον Χριστιανῶν κατεψηφισμένος, τῆς τε ἄλλης ἰσοπολιτείας τοῖς βαρβάροις οὐ μεταδιδοὺς, ἀλλ' ἐν βοριαλώτων ἄγων μοίρᾳ, καὶ ἐπίσημόν τι χρῶμα φέρειν ἐν ταῖς στολαῖς πρυστεταχὼς, ἵν' εἶεν ἐκ τοῦ χρώματος κατάδηλοι ὄντες Χριστιανοὶ, τινὰ ὀνειδισμὸν ἐκ τούτου προστρίβεσθαι οἰόμενος αὐτοῖς. Τοῖς δὲ οὐκ ἀτιμότερον ἐκεῖνο δοκεῖ τὸ χρῶμα, ἢ τῶν Παύλου διὰ Χριστὸν στιγμάτων, οἷς αὐτὸς ἐκαλλωπίζετο, « Τὰ στίγματα τοῦ Κύριου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σώματί μου, λέγων, περιφέρω. » Λάζαρος δὲ ὁ πατριάρχης τῆς ἁγίας πόλεως οὐκ ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰς αἰκίας τὴν πιστευθεῖσαν ποίμνην διῴθύνας, πρεσβευτὴς ὑπὸ σουλτὰν ἐπέμφθη πρὸς βασιλέα Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον ὕστερον. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὸν Ἱεροσολύμων ἱεράρχην οὕτως ἔσχεν ἄχρι τέλους ἀπ' ἀρχῆς. Ἰσίδωρος δὲ ὁ τὴν Βυζαντίων Ἐκκλησίαν μετὰ Ἰωάννην λαχὼν ἰθύνειν, ἄλλους τε οὐκ ὀλίγων πόλεων ἀρχιερεῖς ἐχειροτόνει, καὶ Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, Θεσσαλονίκης. Ὃν ἐπεὶ εἰς τὴν λαχοῦσαν ἔδει στέλλεσθαι, ὁ βασιλεὺς γράμμασιν ἐφωδίαζε πρὸς τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἄρχοντας, οἳ ἦσαν πρωτοσέβαστός τε ὁ Μετοχίτης Ἀλέξιος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης Παλαιολόγος, κελεύοντα τὸν ἀρχιερέα μετὰ πάσης εὐνοίας δέχεσθαι καὶ τιμᾶν. Οἱ δὲ οὔτε τοῖς βασιλέως γράμμασιν ἐπείθοντο, οὔτε τὸν ἀρχιερέα εἰσεδέχοντο· ἀλλ' ἀναφανδὸν ἀπεῖπον τὸ ὑπὸ βασιλέα εἶναι· πρόφασιν μὲν ὡς τῷ Παλαιολόγῳ βασιλεῖ προσκείμενοι, καὶ διὰ τοῦτο Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ πολεμοῦντας, ἐκεῖνον ἀφῃρημένῳ τὴν ἀρχήν· τῇ δ' ἀληθείᾳ, ἑαυτοῖς ἰδίᾳ τὴν Θεσσαλονικῆς ἀρχὴν περιποιοῦντες. Συνιδόντες γὰρ ὡς οὔτε βασιλεῖ ῥᾴδιον αὐτοῖς ἐπιέναι διὰ τὸ Μακεδονίαν πλὴν Θεσσαλονίκης ἤδη πᾶσαν ὑπὸ Κράλη ἔχεσθαι, καὶ μεγάλης δεῖσθαι τῆς παρασκευῆς, εἰ μέλλοι διὰ πολεμίας τε ἰέναι, καὶ ἐν μέσῃ στρατοπεδεύεσθαι πολεμίᾳ αὐτοὺς πολιορκοῦντα, ἃ ἐγώμιζον ἀδύνατα, τόν τε Κράλην οὐ χρήματα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, τὴν φίλην προησόμενον ζωὴν ὑπὲρ τοῦ κύριον Θεσσαλονίκης εἶναι, ἐσκέψαντο βασιλέα μὲν ἀπωθεῖσθαι, καὶ μὴ ὑπ' αὐτὸν τελεῖν, ἀπειλεῖν τε, εἰ μὴ ἐάσῃ ἡσυχάζειν, ὡς παραδώσουσι Τριβαλοῖς τὴν πόλιν. Κράλην δὲ φε-

A sed a Sichunte vel nolens eo inducebatur; idcirco et post obitum illius statim cessavit, et infamia duntaxat Christianos damnavit. Nam civilibus eos functionibus excludens, atque in captivorum loco habens, certi coloris vestitum pro signo gestare jussit, unde pro Christianis agnoscerentur, quodam probrum illis hac ratione se insturum arbitratus. Verum ipsis color ille non est visus ignominiosior, quam Paulo propter Christum stigmata, quibus condecorabatur. « Ego, inquit, stigmata Domini nostri Jesu Christi in corpore meo porto[1]. » Lazarus porro sanctæ civitatis patriarcha, cum post flagellationem creditum sibi gregem diu pavisset, a sultano postea legatus ad imperatorem B Joannem Palæologum missus est. Res igitur Hierosolymorum antistis ab initio ad finem ejuscemodi fuerunt. Isidorus vero, qui Ecclesiam Byzantinam post Joannem moderandam accepit, et alios non paucarum urbium, et Gregorium Palamam Thessalonicæ episcopum consecravit. Quem ad Ecclesiam quam sortitus erat, profecturum, imperator litteris ad præfectos Thessalonicenses Alexium Metochiten protosebastum, et Andream Palæologum mensæ imperatoriæ præfectum, tanquam viatico instruxit. **762** His mandabatur, uti episcopum summa benevolentia summoque honore susciperent. At illi nec litteris imperatoriis paruerunt, nec episcopum susceperunt, palam negantes, se imperatori obstrictos : in speciem quidem ac si Palæologi partium essent, atque ideo Cantacuzeno, qui eum imperio spoliasset, rebellarent : vere autem, ut Thessalonicam sibi acquirerent. Nam cum scirent, nec imperatori expeditum esse, eorum conatus armis comprimere (quando jam Macedoniam universam, Thessalonica excepta, Crales occupasset), et requisitum iri apparatum ingentem, si per terram hostilem transiens, in ejus medio castrametaretur, ipsosque obsideret, quæ fieri non possint : Cralem insuper non pecuniam modo, sed ipsam quoque, si dici potest, animam, qua nihil ei charius, pro Thessalonica spreturum, imperatoris jugum excutere, ac nisi eos missos faceret, Triballis urbem addicturos minari decreverunt. Crali autem verba dare, nempe cum a Romanorum imperatore desiverint, facile ad illum transituros : et idcirco suadere illi, ne se armis potius cogere, quam æquitate animi et lenitate allicere conetur. Sic cum utrumque, alterum per alterum repulerint, ipsi civitatem sibi vindicare, eaque frui. Et processerunt illis ad tempus doli. Gregorius Palamas Thessalonicensium episcopus a præfectis non admissus, reversus in Lemno insula consedit; cui ab imperatore quo par fuit cura prospectum est. Præfecti vero Thessalonicæ, in primisque Palæologus, Zelotas circum se habens, civibus propter exempla præcedentia terrori erat, omnesque præ metu illi se submittentes, contra mussitare non audebant. Hinc etiam paulo

[1] Galat. VI, 17.

post, cum imperator humanitate et beneficentia urbem sibi conciliare cuperet (armis enim compelli non poterat), et super beneficiis publice privatimque conferendis edicta mitteret, Palæologus Zelotin, quorum audacia a nullo facinore abhorrebat, adjuvantibus, ea in foro combussit; qua de re paulo infra disseretur.

διέτριβεν ἀναστρέφας, καὶ προνοίας παρὰ βασιλέως τῆς θειούσης ἠξιοῦτο. Οἱ δὲ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἄρχοντες, καὶ μάλιστα Παλαιολόγος, τὸ ζηλωτικὸν ἔχων περὶ ἑαυτὸν, φοβερὸς τοῖς ἄλλοις πολίταις ἦν ἐκ τῶν πρότερον παραδειγμάτων, καὶ πάντες ὑπεπτήχεσαν, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμων ἀντιρύζειν. Διὸ καὶ μετὰ μικρὸν βασιλέως ἐπιεικείᾳ καὶ εὐεργεσίαις προσάγεσθαι τὴν πόλιν βουλομένου, βιάζεσθαι γὰρ τοῖς ὅπλοις οὐκ ἐξῆν, καὶ θεσπίσματα πέμψαντος ἐπ' εὐεργεσίαις κοιναῖς τε καὶ ἰδιωτικαῖς, ὁ Παλαιολόγος τῶν πάντα τολμώντων συνεραπτομένων ζηλωτῶν, ἐπὶ μέσης κατέκαυσε τῆς πόλεως. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον εἰρήσεται ὀλίγῳ.

763 CAPUT XVI.

Callistus fit patriarcha; approbatur ab episcopis. In gratiam imperatoris electio. Imperator monachismum cum uxore meditatur. Philotheo Heracleensi episcopo in monasterio Mamantis se subjicere cogitat. Duo se illi socii adjungunt. Monasterium in Manganis eligunt. Litteræ supplices Thessalonicensium. Protosebastus a Palæologo discedit, quem cives urbe pellunt. Zelotæ conantur urbem Crali prodere, qui ipsos et cives corrumpit. Imperator auxilium promittit. Barbarorum mos. Mertzianes submissus ab Orchane ad cædem Palæologi imperatoris deprehenditur. Imperatrix filium Thessalonicæ relinqui non vult.

Per id tempus Isidoro patriarcha rebus mortalibus exempto, qui thronum annis decem tenuerat (6), et gregem divino ardens amore paverat, imperator Callistum in ejus sede collocat. Hic post secessum a mundana vita, in monasterium Iberorum apud montem Atho se abdiderat. Quem ut virtutis æmulum, et ad ministerium tale idoneum audivit, missa triremi Byzantium adduxit. Eam electionem episcopis indigne patientibus, quanquam non omnibus, et aliis alium nominantibus, data sollicite opera, imperator ad consensum omnes impulit; ita Callistus cæteris omnium calculis prælatus est. Verum enimvero imperator et alias, et per tempus belli, cum seditionibus Romanorum exagitatus haud volens, sed necessitate adactus arma tractaret, et direptionibus vacaret (aliter quippe servare se cum suis nequaquam potuisset), molestiis exsolvi cupiens, et vitam procul negotiis beatissimam reputans, tandemque post adeptum imperium nascentes inde turbas et curarum moles intoleranter sustinens, ac genus vivendi placidum minimeque negotiosum suspirans, cum Irene uxore sensa sua communicat; statuuntque ambo, translato in generum imperio, nuntium rebus humanis mittere, monachorumque instituta sectari. Et convenit, ipsam quidem ad monasterium Marthæ (ea Michaelis primi Palæologi soror fuit) ut imperatori ex hæreditate materna debitum (7) concederet, et illic monacharum indutam habitu, quod restaret vitæ consumere: ipsum autem Philotheo Heracleæ in Thracia episcopo

Τότε δὲ ἐπεὶ Ἰσίδωρος ὁ πατριάρχης ἐτεθνήκει, τοῖς θρόνοις ἐπ' ἔτεσι ἐνδιατρίψας, καὶ τὸ ποίμνιον ποιμάνας θεοφιλῶς, τὸν Κάλλιστον ὁ βασιλεὺς τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις ἐφιστᾷ, τῇ κατὰ τὸν Ἄθω μονῇ τῶν Ἰβήρων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου ἀναχώρησιν ἐνδιατρίψαντα. Ὃν ἐπεὶ ἐπύθετο ἀρετῆς ἀντιποιεῖσθαι, καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην διακονίαν εἶναι ἐπιτήδειον, ἤγαγεν εἰς Βυζάντιον τριήρη πέμψας. Ἀχθομένων δὲ τῶν ἀρχιερέων πρὸς τὴν αἵρεσιν, οὐ πάντων, καὶ ἄλλων ἄλλον προβαλλομένων, σπουδὴν πολλὴν εἰσενεγκών, πάντας ἔπεισεν ὁ βασιλεὺς συνθέσθαι, καὶ ἐχειροτονεῖτο τῶν ἄλλων προχριθείς. Ὁ βασιλεὺς δὲ καὶ πρότερον, καὶ κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, ἐπεὶ ὑπὸ Ῥωμαίων κατεστασιάσθη, ἄκων μὲν καὶ πρὸς ἀνάγκην πολέμοις προσέχων καὶ λεηλασίαις, ἄλλως γὰρ αὐτόν τε καὶ τοὺς συνόντας οὐδαμῶς διασώζεσθαι ἐνῆν, ἡδέως δὲ ἔχων πραγμάτων ἀπαλλάττεσθαι, καὶ τοῦ παντὸς τιμώμενος τὸ συζῆν ἀπραγμοσύνῃ, καὶ ὕστερον μετὰ τὸ τῶν πραγμάτων ἄρξαι ἀχθόμενος πρὸς τὸν θόρυβον τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ βίου γαληνοῦ, καὶ ἀπράγμονος ἐρῶν, ἐσκέψατο μετὰ Εἰρήνης βασιλίδος τῆς γυναικὸς, τὴν μὲν βασιλείαν γαμβρῷ τῷ βασιλεῖ παραδοῦναι, αὐτοὺς δὲ ἀναχωρεῖν τῶν πραγμάτων, καὶ μοναχῶν ἑλέσθαι βίον. Καὶ βασιλίδα μὲν συνέθεντο τὴν Εἰρήνην πρὸς τὸ τῆς Μάρθας προσαγορευόμενον μοναστήριον, ἣ βασιλέως ἦν ἀδελφὴ τοῦ πρώτου τῶν Παλαιολόγων Μιχαὴλ, γενέσθαι ὡς βασιλεῖ προσῆκον ἐκ πρώτου κλήρου, καὶ μοναχῶν ἐνδυσαμένην σχῆμα, τὸν ἐπίλοιπον βίον διανύειν· βασιλέα δὲ τῷ τῆς Ἡρακλείας ἐπισκόπῳ τῆς ἐν Θράκῃ Φιλοθέῳ ὑποτάξαντα ἑαυ-

Jacobi Pontani notæ.

(6) Lacuna est in Græco longior quam opus videatur. Nam quod sequitur, ἐνδιατρίψας, declarat nihil omissum, præter annorum numerum, quibus Isidorus patriarcha sedem Byzantinam obtinuit.

(7) Cum in Græco sit, ἐκ πατρῴου κλήρου, *ex paterna sorte, seu hæreditate*, legendum puto, ἐκ μητρῴου κλήρου, *ex materna hæreditate*; fuit enim Martha hæc soror Michaelis primi Palæologi, proavia Cantacuzeni materna.

τὸν, οὐ μόνον διὰ τὴν ἄλλην σύνεσιν καὶ παιδείαν τήν τε ἔξω καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὅτι καὶ τῷ μονήρει βίῳ ἐκ πρώτης ἡλικίας ὡς εἰπεῖν ἐκδοὺς, τῇ τε σπουδῇ καὶ τῷ περὶ τὴν ἄσκησιν χρονίῳ πολλὴν περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν ἔσχεν, ὡς καὶ τῆς ἱερᾶς ἐξηγεῖσθαι λαύρας τῆς ἐν Ἄθῳ παρὰ τῶν ἐκεῖ Πατέρων ἐγκριθῆναι, καὶ πρὶν ἐπίσκοπον γενέσθαι, καὶ ἑτέροις ἐδόκει τὰ τοιαῦτα παιδοτριβεῖν εἶναι ἱκανός· παρὰ τὸ τοῦ ἁγίου Μάμαντος φροντιστήριον θέσεως ἔχον εὐφυῶς, καὶ ἐρημίας ἀπολαῦον ὡς ἐν πόλει μάλιστα, τῆς ψυχῆς ἐκεῖ φροντίζειν γενομένους, καὶ περὶ τῶν τῇδε πεπραγμένων ἐξιλάσκεσθαι Θεόν. Συνείποντο δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἐκ τοῦ βίου ἀναχώρησιν καὶ Καβάσιλας Νικόλαος, καὶ Δημήτριος ὁ Κυδόνης, σοφίας μὲν εἰς ἄκρον τῆς ἔξωθεν ἐπειλημμένοι, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἔργοις φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν σώφρονα βίον, καὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου κακῶν ἀπηλλαγμένον ἠρημένοι. Δι' ἃ καὶ πολλῆς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἠξίου εὐμενείας, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις μάλιστα τῶν φίλων ἦγε καὶ τῶν ὁμιλητῶν. Πρῶτα μὲν οὖν ἐδόκει πᾶσι κοινῇ βουλευσαμένοις, παρὰ τὸ τοῦ ἁγίου Μάμαντος φροντιστήριον τὴν κατὰ τὸν βίον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ τὸν ἀκύμαντον καὶ θορύβων ἀπηλλαγμένον βίον διανύειν. Ἔπειτα μεταβουλευσάμενοι, τὴν Μαγγάνων μᾶλλον εἵλοντο μονὴν, καὶ ἐκεκύρωτο τὸ δόξαν. Διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς κτήσεις πολλὰς προσῆγε τῇ μονῇ, καὶ ὡς μάλιστα ἐπεμελεῖτο, ἵν' ἐκεῖθεν τὴν εὐπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἔχοιεν· ἦσαν μέντοι τὰ πραττόμενα οὐδένες πλὴν τῶν κεκοινωνηκότων τῆς βουλῆς. Ἐπεὶ δὲ πάντα παρεσκευασμένα ἦσαν, καὶ ἔδει μόνον εὖ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν διαθέμενον, ἵνα μηδεμία τοῖς παισὶν ἀμφισβήτησις ἐκείνου τῶν πραγμάτων ἀπολείποιτο ἀναχωρήσαντος, μηδὲ πρόφασιν πολέμου αὖθις σχοῖεν ἀμφυλίου διὰ τὸ αὐτὸν ἀναχωρεῖν, καὶ ἔμελλεν ἤδη ἔργου ἔχεσθαι, γράμματα ἀφῖκτο ἐκ Θεσσαλονίκης, τῶν τε ἄλλων πολιτῶν, καὶ πρωτοσεβαστοῦ τοῦ Μετοχίτου, τὴν μὲν προτέραν ἀγνωμοσύνην καὶ ἀναισχυντίαν Ἀνδρέᾳ προσάπτοντα, ὡς πάντων αἰτίῳ τῷ Παλαιολόγῳ· αὐτοῦ δὲ δεόμενα τὴν δυνατὴν καὶ ταχίστην πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς πόλεως ποιεῖσθαι, καὶ μὴ περιορᾷν ὑπὸ Τριβαλοῖς ὅσον οὐδέπω ἐσομένην, ἢν μὴ αὐτὸς ἐπικουροίη· μηδ' ἑτερόφθαλμον τὴν Ῥωμαίων γεγενημένην ἀνέχεσθαι ἰδεῖν ἀρχήν, μάλιστα Παλαιολόγου ἐξηλαμένου, καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν ἁπάντων, πλὴν τῶν μάλιστα πονηροτάτων Ζηλωτῶν, προθύμως δεχομένων, καὶ τὴν πόλιν παραδιδόντων. Ὡς γὰρ ἐν μέσῃ πόλει, ὥσπερ ἔφημεν, τὰ βασιλικὰ γράμματα, δι' ὧν κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ πολλὰ τὴν πόλιν εὐηργέτει, κατεφλέχθη ὑπὸ Ζηλωτῶν καὶ Παλαιολόγου, πρωτοσεβαστὸς ὁ Μετοχίτης ἐν δεινῷ ἐτίθετο, καὶ ἀποστασίαν ᾤετο παντάπασι τῆς Ῥωμαίων βασιλείας εἶναι. Διὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις;

A se subjicere (non solum quia prudentia et eruditione qua profana, qua Christiana excelleret, sed etiam quia vitæ solitariæ, prope dixerim a puero addictus, diligentia et diuturnitate in sanctimonia vivendi, harum rerum sane quam experiens erat: ut et moderator sacræ lauræ in Atho monte a Patribus ibidem ante episcopatum deligeretur, **764** atque ad alios in his instruendos idoneus apparebat), in monasterio Sancti Mamantis situ opportuno, et loco, ut in urbe, maxime solitario, atque ideo ad curandam animam, atque ad Deum propter contractas in vita maculas propitiandum apposito. Addebant se ad hanc secessionem socios Nicolaus Cabasilas, et Demetrius Cydones, qui externæ sapientiæ fastigium attigerant, et moribus philosophantes, vitam cælibem conjugaliumque perturbationum expertem amplexi fuerant. Quocirca præcipuum gratiæ, amicitiæ et familiaritatis locum apud imperatorem obtinebant. Primum igitur re inter illos deliberata, placuit omnibus in monasterio sancti Mamantis tranquillum istuc, et a strepitu curarum alienum, ac philosophicum vitæ genus actitare. Deinde mutata sententia, monasterium Manganicum (8) maluerunt, idque ratum fuit. Quare et imperator multas ei possessiones dicabat, curabatque diligentissime, ut inde ad usus vitæ necessarios copiæ suppeditarent. Atque hæc præter ejusdem consilii populares nemo noverat. Paratis omnibus, cum id unum restaret ut imperium recte constitueret, quo filiis defuncti Imperatoris nulla ejus recessu controversia de principatu relinqueretur, neque novam belli civilis occasionem invenirent, et jam opus inchoaturus esset, litteræ Thessalonica cum aliorum civium, tum Metochitæ protosebasti redduntur: quibus prior illa nequitia et impudentia Andreæ Palæologo, tanquam capiti et auctori omnium tribuebatur. Et rogabatur ut quantum posset, et quidem quam primum, urbi consuleret, neu pateretur primo quoque tempore sub Triballis futuram, nisi succurreret, neve Romanum imperium altero oculo privari (9) sustineret; cum præsertim ejecto Palæologo cives omnes, præter sceleratissimos Zelotas, cum gaudio eum accepturi urbemque tradituri sint. Ut enim in foro, quod diximus, imperatoriæ litteræ, quibus ille publice privatimque beneficia distribui mandabat, a Zelotis et Palæologo crematæ sunt, Metochites protosebastus id facinus pro indigno habuit, nihilque aliud, quam absolutam a Romano imperio defectionem esse censuit. Quamobrem clam cum civibus ea de re sermocinatus, cum omnes æque stomachantes re-

Jacobi Pontani notæ.

(8) Mangani campus est extra Byzantium, in quo monasterium Istuc ædificavit Constantinus Monomachus, occasione parum laudabili, de qua vide Zonaram, *Annal.* III.

(9) Vide, Constantinopolin et Thessalonicam Romani, quod tunc erat, imperii duos oculos appellat. Lib. III, cap. 93, de eadem Thessalonica, μετὰ τὴν μεγάλην Ῥωμαίοις πρώτη τόλις, *post magnam* (subaudi Constantinopolin) *prima urbs*.

perisset, teneretque auctoritate sua præsidium, aperte se a Palæologo et Zelotis sejunxit. Palæologus cives in se conspirantes animadvertens, **765** parathalassios (id est ad mare, seu in littore habitantes) ut etiam ante, occupavit, et arma capere jussit, contra protosebastum aliosque cives se defensurus videlicet. Qui ex præterito casu facti cautiores, non jam otio et cunctationi indulgebant, sed simul ac eum senserunt noctu cum parathalassiis in armis esse, non exspectata luce in illum invaserunt, victum urbe pepulerunt. Ejus et parathalassiorum domos populus diripuit, in pugna tamen eorum nemo cecidit. Palæologus confestim rebus suis diffisus, ad Cralem, inde postea ad sanctum montem Atho venit. Zelotæ cum populum amplius concitare non possent, nec divitum ædes diripere, abjecta persona, qua se pro juniore imperatore contendere simulabant, ut civitas Triballis prodetetur, laborarunt. Crales enim ob id grandem pecuniam effundebat, grandiorem promittebat : homo, qui etiam alioqui ex largitionibus famam aucuparetur. Verum nihil erat, quod ei præ Thessalonica non sorderet ; quam si occupasset, impensam se refecturum, nec pusillam Romani imperii partem tam spatiosa urbe ad cæteras jam ante occupatas adjuncta habiturum sciebat. Itaque profusis donationibus et Zelotas, et per illos non paucos cives ad se traduxit, ut etiam palam affirmaret, juste ac merito ad se transiri, qui quando totam provinciam obtineret, urbem obsidere, et detrimenta inferre quam gravissima posset, et si se dederent, illis commodare vellet. Quibus conditionem rejicientibus, urbem cinxit atque obsedit. Quod cum protosebastus et cives Romanorum studiosi cernerent, neque proditoribus prævalere poterant, propter vim, quæ foris instabat (cum præsertim et populus obsidionem ægre ferens, Triballis subjici, fore malis liberari putaret), neque tam amplam urbem Romanis eripi, et se Barbaris servitutem servire æquis animis patiebantur. Quapropter imperatorem obsecrabant, ne sui esset immemor, sed quam citissime opem ferret. Nam si moraretur, urbem paucis diebus in hostium potestatem venturam. Hæc illi scripserunt. Imperator tam præclaræ urbi, tam periculose laboranti non venire auxilio, inhumanum existimabat : et tamen deponere, quod animo constitutum habebat, et ad bella ducendosque exercitus redire gravabatur. Nihilominus utilitatem suam communibus Romanorum commodis postponens, iterum satagebat, ne Thessalonica periret. **766** Rescribit igitur illis, segnitiem ab se amoveant, proditoribus se opponant, auxilia propediem, missurum. Mittit etiam ad Orchanem generum, et copias ab eo subsidiarias petit. Is subito Sulimano filio mandat, cum viginti equitum millibus Imperatori militet. Volens autem imperator etiam imperatorem generum in expeditionem Thessalonicensem secum educere, triremes erma-

κρύφα διαλεχθεὶς περὶ τοῦ πεπραγμένου, καὶ συναγαναχτοῦντας πάντας εὑρηκὼς, ἔχων καὶ τὴν ἀπρατιὰν αὐτῷ προσέχουσαν, διηνέχθη φανερῶς πρὸς Παλαιολόγον καὶ τοὺς Ζηλωτάς. Παλαιολόγος δὲ ὁρῶν ἐπ' αὐτὸν συνισταμένους τοὺς πολίτας, τοὺς παραθαλασσίους κατελάμβανεν, ὥσπερ καὶ τὸ πρότερον, καὶ πρὸς ὅπλα ἐκέλευε χωρεῖν, ὡς πρωτοσεβαστῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀντικαταστησόμενος πολίταις. Ἐκεῖνοι δὲ ἐκ τῶν προτέρων τὰ δέοντα δεδιδαγμένοι, οὐ πρὸς ἀσχολίας ἐτράποντο καὶ μέλλησιν· ἀλλ' ἅμα τε ἠσθάνοντο μετὰ τῶν παραθαλασσίων ὁπλιζόμενον νυκτὸς, καὶ αὐτοὶ ἐπῆσαν, μὴ περιμείναντες τὴν ἡμέραν, καὶ περιγενόμενοι, ἐξέωσαν τῆς πόλεως· τήν τε οἰκίαν ἐκείνου διήρπασεν ὁ δῆμος καὶ τὰς παραθαλασσίων, ἀπέθανε δὲ οὐδεὶς κατὰ τὴν μάχην. Ὁ μὲν οὖν Παλαιολόγος εὐθὺς πρὸς πᾶσαν πεῖραν ἀπειπὼν, ἐπεὶ ἐξηλαύνετο τῆς πόλεως, πρὸς Κράλην ἦλθεν· ἔπειτα ἐκεῖθεν εἰς Ἄθω τὸν ἱερόν. Οἱ Ζηλωταὶ δὲ ἐπεὶ τὸν δῆμον ἄγειν ἐδύναντο οὐκέτι, οὐδὲ διαρπάζειν τὰς οἰκίας τῶν ἐχόντων, τὴν προτέραν ἀποθέμενοι ὑπόκρισιν, ὡς ὑπὲρ βασιλέως ἀγωνίζονται τοῦ νέου, ἔπρασσον ὅπως ἡ πόλις προδοθείη Τριβαλοῖς. Κράλης γὰρ οὐδαμῶς ἐφείδετο χρημάτων, ἀλλὰ παρεῖχέ τε πολλὰ, καὶ πλείω ἐπηγγέλλετο· ἦν γὰρ καὶ ἄλλως μὲν πρὸς εὐεργεσίας ὁ ἀνὴρ φιλότιμος, μάλιστα δὲ πρὸς τὴν Θεσσαλονίκης αἵρεσιν πάντα δεύτερα ἡγεῖτο, εἰδὼς ὡς εἰ γένοιτο κύριος τῆς πόλεως, τά τε ἀναλωθέντα ἀνασώσεται, καὶ μέρος οὐ μικρὸν τῆς Ρωμαίων ἡγεμονίας ἕξει, τηλικαύτην πόλιν ταῖς προκατειλημμέναις τοσαύταις οὔσαις ἐπιθείς. Ἀφειδῶς οὖν ἐκείνων τὰ χρήματα, τούς τε Ζηλωτὰς, καὶ δι' ἐκείνων οὐκ ὀλίγους ἔπεισε τῶν πολιτῶν αὐτῷ προσέχειν, ὥστε καὶ ἀναφανδὸν ἐδικαιολόγουν ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἐκείνῳ προσχωρεῖν βλάπτειν τὰ μέγιστα δυναμένῳ, διὰ τὸ τὴν χώραν ἅπασαν ἔχειν ὑφ' ἑαυτὸν, καὶ δύνασθαι πολιορκεῖν, καὶ ὠφελεῖν ἐθέλοντι εἰ προσχωροῖεν, αὐτός τε ὁ Κράλης ἐκείνων ἐναγόντων περιεστρατοπεδεύετο καὶ ἐπολιόρκει. Ἃ πρωτοσέβαστός τε ὁρῶν καὶ οἱ φιλορρώμαιοι τῶν πολιτῶν, οὔτε περιγίνεσθαι, τῶν προδιδόντων ἦσαν δυνατοὶ διὰ τὴν ἔξωθεν ἐπικειμένην δύναμιν, ἄλλως τε καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὴν πολιορκίαν ἀχθομένου, καὶ λύσιν οἰομένου τῶν κακῶν τὴν ὑπὸ Τριβαλοῖς δουλείαν ἔσεσθαι, οὔτε ἠνείχοντο τὴν τε πόλιν Ῥωμαίους οὖσαν τηλικαύτην ἀποστερηθῆναι, καὶ αὐτοὺς ἐν ἀνδραπόδων μοίρᾳ δουλεύειν τοῖς βαρβάροις. Διὰ ταῦτα ἐδόκουν βασιλέως, μὴ σφᾶς περιϊδεῖν, ἀλλὰ τὴν ταχίστην ἐπιβοηθεῖν, ὡς εἴσω ὀλίγων ἡμερῶν εἰ μὴ ἐπικουροίη, τῆς πόλεως ἁλωσομένης. Τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἔγραφον. Βασιλεῖ δὲ τό τε τοιαύτης πόλεως κινδυνευούσης μηδεμίαν πρόνοιαν ποιήσασθαι δεινὸν ἐδόκει, καὶ πρὸς τὸ τῶν δεδογμένων ἀμελήσαντα αὖθις ἐπὶ πολέμους τρέπεσθαι καὶ στρατηγίας ἐδυσχέραινεν, ὅμως τῆς κοινῆς ὠφελείας Ῥωμαίων τὴν ἰδίαν δευτέραν θέμενος, αὖθις ἔπραττεν, ὅπως μὴ ἁπόληται Θεσσαλονίκη· καὶ ἔγραφε μὲν ἐκείνοις, ἀνθίστασθαι τοῖς προδιδοῦσι, καὶ μὴ ῥᾳθυμεῖν, ὡς καὶ αὐτοῦ τὴν βοήθειαν ὀξεῖαν ποιησομένου. Ἔπεμπε

δὲ καὶ πρὸς Ὀρχάνην τὸν γαμβρὸν πρεσβείαν, στρατιὰν αἰτῶν πρὸς συμμαχίαν. Ὁ δὲ αὐτίκα τὸν υἱὸν ἐκέλευε Σουλιμὰν δισμυρίους ἱππέας ἔχοντα ἐπὶ Τριβαλοὺς συστρατεύεσθαι τῷ βασιλεῖ. Ὁ βασιλεὺς δὲ βουλόμενος καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν ἐπὶ τὴν εἰς Θεσσαλονίκην ἐπάγεσθαι στρατείαν, ἐφώπλιζε τριήρεις ὡς ἀσφαλῶς ἐν αὐταῖς ἅμα ἐκείνῳ εἰς Μακεδονίαν καταπλεύσων. Ἤιδει γὰρ τοὺς βαρβάρους ζηλοτυποῦντας πρὸς τὸν νέον βασιλέα, καὶ ῥᾳδίως ἀποκτενοῦντας, εἰ γένοιντο ἐν ἐφικτῷ. Νόμος γάρ ἐστιν αὐτοῖς βαρβαρικὸς πάντα τὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀμφισβητήσοντα ἀποκτιννύναι, καὶ μηδεμιᾶς φείδεσθαι μήτε ἡλικίας, μήτε συγγενείας. Διὸ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς μάλιστα τῶν βασιλέων τῆς εἰρήνης, μετὰ τὸ τὸν νέον βασιλέα Ἑλένῃ τῇ βασιλίδι συνοικεῖν, νομίσας ὁ Ὀρχάνης φίλα πράττειν βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ, εἰ τρόπῳ δή τινι τὸν νέον βασιλέα ἀποκτείνοιεν, ἐκτομίαν τινὰ Μερτζιάνην προσαγορευόμενον, καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους ἔχοντα, ἐπὶ ῥώμῃ σώματος καὶ εὐτολμίᾳ παρ' αὐτοῖς θαυμαζομένους ἔπεμπεν, ὡς βασιλέα, πρόφασιν μὲν ὡς ἀναγκαίων τινῶν πρεσβευσομένους περι, τῇ δ' ἀληθείᾳ, ἵν' εἰ δύναιντο βασιλέα τὸν νέον ἀποκτείνοιεν. Ἀπιστεῖν δὲ οὐ χρή, λογιζομένους, ὡς οὐκ ἐξῆν τοιαῦτα ἀκινδύνως τολμᾶν ἐν μέσοις Ῥωμαίοις. Ἔθος γὰρ αὐτοῖς οὐ πρὸς ἀλλοφύλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ὁμοφύλους τοιαῦτα πράττειν, καὶ ἑκόντι τὸν θάνατον αἱρεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ τὸν πολέμιον τῷ σφετέρῳ δυνάστῃ ἀνελόντας, χάριν μεγίστην καταθέσθαι, καὶ παισὶ, καὶ τοῖς οἰκείοις τὴν ἐκείνου εὔνοιαν καταλιπεῖν, ὥσπερ δῆτα καὶ ὁ Μερτζιάνης οὗτος, σαφέστατα εἰδὼς, ὅτι καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖται, ὅμως ὑφίστατο τὴν ἐπιχείρησιν, διὰ τὴν πρὸς τὸν Ὀρχάνην εὔνοιαν τὴν οἰκείαν σωτηρίαν καταπροδιδούς. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς, ἐπεὶ ἠσθάνετο μηνυθεῖσαν τὴν τοῦ παιδὸς ἐπιβουλὴν, ἐκεῖνον μὲν ἐκέλευε μὴ χωρὶς αὐτοῦ προβαίνειν βασιλείων μήτε νῦν, μήθ' ὕστερον, Βυζαντίῳ μάλιστα ἐκ τῶν βαρβάρων πρέσβεων ἐπιδημούντων· Μερτζιάνην δὲ ταχεῖαν τὴν ἀπόκρισιν ποιησάμενος ἐφ' οἷς ἐπρέσβευεν, ἀπέπεμπε. Διὰ ταύτην οὖν τὴν πρὸς τὸν νέον βασιλέα τῶν βαρβάρων δυσμένειαν τὰς τριήρεις ἐφοπλίσας παρεσκευάζετο καὶ αὐτός. Γνώμην δὲ εἶχεν, ὡς νῦν μὲν ἐξ ἐφόδου κακουργήσων τε τὰ Τριβαλῶν, καὶ Θεσσαλονίκην τῶν κινδύνων ἀπαλλάξων· ἤδη γὰρ καὶ περὶ ἐκβολὰς τοῦ φθινοπώρου ἡ ὥρα ἦν· ἔπειτα βασιλέα μὲν τὸν νέον ἐκεῖσε καταλείπειν· αὐτὸς δὲ εἰς Βυζάντιον ἐπανελθών, καὶ παρασκευασάμενος τοῦ χειμῶνος, μετὰ μείζονος τῆς παρασκευῆς καὶ χρονισούσης ἐπελθεῖν. Ἃ τῇ βασιλίδι Ἄννῃ οὐκ ἤρεσκε πάντᾳσιν· ἀλλὰ ἐδεῖτο βασιλέως, καὶ παρῄνει, μὴ τὸν υἱὸν ἐκεῖσε καταλείπειν, ἀλλ' ἔχοντα ἐπαναστρέφειν· δεδιέναι γὰρ ἔφασκεν οὐ μᾶλλον τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν οὖσαν εὐεξαπάτητον, ὅσον τῶν ἑσπερίων τὴν μοχθηρίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα πρὸς νεωτερισμούς· ἃ φυλάττεσθαι παρῄνει μὴ ὑπ' ἐκείνων ἐξαπατηθέντος τοῦ νέου βασιλέως στάσις αὖθις καὶ πόλεμος μεταξὺ Ῥωμαίων ἐξαφθῇ, καὶ τοῖς πράγμασι καὶ σφίσιν αὐτοῖς λυμήνηται τὰ μέγιστα. Βασιλεὺς δὲ

A tis complet, quibus tuto in Macedoniam cum eo navigaret. Non enim ignorabat, Barbaros malevolentia in eum suffusos, et si eum possent adipisci, facile interempturos. Est siquidem apud eos immanis ista consuetudo, quemvis imperii æmulum occidere, et in eo nulli vel ætati, vel cognationi parcere. Hinc et principio statim pacis inter imperatores factæ, post Helenam imperatori juniori nuptam, opinatus Orchanes, gratum se facturum socero, si quo modo juniorem imperatorem jugularet, eunuchum quemdam Mertzianem vocabulo, et plures alios robore corporis confidentiaque insignes misit : obtentu quidem legationis necessariæ, reipsa ut eum data occasione obtruncarent. Nec igitur fides huic narrationi deroganda est, quasi hæc in medio Romanorum citra periculum auderi non potuerint. Mos enim illis erat, non B apud exteros et alienigenas modo, sed in sua item gente hujusmodi facinus designare, et sponte sua letho caput offerre : pro eo quod inimicum dynastæ suo trucidantes, gratiam inirent maximam, liberisque ac familiæ suæ benevolentiam illius, velut patrimonium quoddam relinquerent : quomodo nimirum etiam hic Mertzianes se cum sanguine pœnas expensurum nihil dubitans, tamen conatum suscepit, et qua erat in Orchanem propensione, salutem suam prodidit. Imperator Cantacuzenus ubi insidias factas cognovit, adolescentem absque se nunquam extra palatium prodire voluit, potissimum Barbarorum legatis Byzantii versantibus : C Mertzianem vero celeriter ad legationem dato responso dimisit. Ob hanc igitur erga juniorem imperatorem Barbarorum malignitatem armatis in triremes impositis et ipse se comparabat. Habebat autem propositum, nunc quidem primo impetu Triballos obsidione depellere, et Thessalonicam discrimine liberare ; jam enim et autumnus senescebat ; deinde imperatorem juvenem ibi relinquere, ipse Byzantium redire, et per hiemem se instruere, atque cum majore ac diuturniore apparatu reverti. **767** Quod Augustæ Annæ nullo modo probabatur, rogabatque et admonebat ne filium ibi relinqueret, sed cum eo rediret ; timere enim se non magis adolescentis ætatem fraudi opportunam, quam improbitatem occidentalium, et proclives ad res novandas animos, quæ cavere hortabatur, ne ab illis decepto juvene, seditio et bella inter Romanos redintegrascerent, quod et ipsis et reipublicæ damnosissimum accideret. Imperator consilium imperatricis, ut verum se justum, et cum erga se amicitiæ voluntatis, tum erga rempublicam sollicitudinis plenum laudare, jubereque bono esse animo. Putare se in primis conducibile, post adventum Thessalonicam filium illic solum relinquere, cum ipse diutius inde abfuturus sit. Et nunc quidem ceu impressionem faciendam, quandoquidem in gravi periculo civitas versari videatur, quod ei non tam infirmitas incolarum, quam perversitas attulerit : et se, cum ibi fuerit, expul-

sis, qu. urbem Triballis prodere cogitassent, imperatorem juvenem ibidem per hiemem relicturum, qui proditoribus, si qui superfuerint, obsistat. Non enim utique eo præsente communi sententia, ut vel scelestissimi sint, ipsum cum civitate hostibus tradituros. Vere ineunte, ubi et ipse cum majore apparatu advenerit, tum jam Deo adjuvante non de Thessalonica solum, sed et de reliqua Macedonia, Thessalia et Acarnania (quas, dum bellum gererctur, Triballi occuparint) ad eos verba facturum. Hac ratione Augustam, quod nitebatur, non admodum flexit.

A ἐπῄνει τε τῆς παραινέσεως τὴν βασιλίδα, ὡς ἀληθοῦς καὶ δικαίας οὔσης, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας ἄκρως ἐχομένης, καὶ κηδεμονίας τῶν κοινῶν, καὶ παρῄνει καὶ αὐτὸς θορρεῖν, ὡς μετὰ τὴν εἰς Θεσσαλονίκην ἐπιδημίαν, ὅ τι ἂν δοκοίη μάλιστα λυσιτελεῖν ποιήσοντος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτῷ μάλιστα τῶν ἀγαθῶν δοκεῖν βασιλέα τὸν υἱὸν μόνον καταλείπειν μέλλοντα ἐπιπολὺ ἀπέσεσθαι αὐτοῦ· ἀλλὰ νῦν μὲν ὥσπερ ἔφοδον ποιεῖσθαι διὰ τὸν Θεσσαλονίκης κίνδυνον ὀξὺν ὑποπτευόμενον· ὃν οὐχ ἡ ἀδυναμία τῶν ἐνοικούντων μᾶλλον ἐπήγαγεν, ἢ ἡ μοχθηρία· ἐκεῖσε δὲ γενόμενον, καὶ τοὺς προδιδόντας τοῖς Τριβαλοῖς τὴν πόλιν ἐξελάσαντα, βασιλέα μὲν τῇ πόλει καταλείπειν τοῦ χειμῶνος κωλύσοντα τοὺς προδιδόντας, εἴ τινες ὑπολειφθείεν ἔτι. Οὐ γὰρ δὴ κοινῇ παρόντος αὐτοῦ βουλήσονται αὐτόν τε καὶ τὴν πόλιν προδιδόναι, κἂν εἰς ἄκρον μάλιστα ἐλάσσωσι μοχθηρίας. Ἔπειτα ἅμα ἦρι μετὰ πλείονος ἐπελθόντα τῆς παρασκευῆς καὶ αὐτὸν, τότ' ἤδη Θεοῦ συναίροντος, οὐ περὶ Θεσσαλονίκης μόνον ποιήσεσθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἄλλης Μακεδονίας καὶ Θετταλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἃς ἔχουσιν οἱ Τριβαλοὶ κατασχόντες ἐπὶ τῶν τοῦ πολέμου χρόνων. Τοιούτοις μὲν δὴ λόγοις ἔπειθε τὴν βασιλίδα, οὐ πάνυ πειθομένην.

CAPUT XVII.

Cavet Macedoniæ a direptionibus imperator. Tentat in transitu mœnia Anactoropolis. De ejus præfecto Alexio. Eionem frustra oppugnat, naves incendit. Orchanes filium cum sociis revocat propter hostes. Persæ revertentes Mœsiam deprædantur. Filius Matthæus etiam redit. Humanitas præfecti Amphipolis in imperatorem. Persæ illi se jungunt. Thessalonicæ dissidium, et res ibi feliciter gesta.

Imperator ut Persicas copias ad Hellespontum B transmittere intellexit, paratis jam triremibus celeriter solvit, imperatorem juniorem secum ducens. Cumque in Hellesponto esset, eo in navibus relicto, ipse in continentem egressus, duces admonebat qua incederent, cavebatque diligenter ne Macedoniam suam mox futuram popularentur: **768** sed cum Thessalonicam venissent, sibi curæ futurum, quatenus regionem hostium infestarent. Et Matthæum filium Romanas agentem copias, cum ducibus præire Thessalonicam Barbaris jussit. Scopus autem illius erat, ut cum ibi in tuto imperatorem juniorem reliquisset, ipse cum Romanis et Barbaris in hostium provinciam irrumperet. Ubi igitur, ut videbatur, exercitum terrestrem recte constituit, triremibus in altum est provectus. Obiter porro atque in transitu Eiones urbis maritimæ in Thracia, quæ nunc Anactoropolis vocatur, mœnia tentavit, cui præerat quidam Alexius Bithynus, e vico quodam nomine Bellicoma oriundus, qui bello civili sub Apocaucho magno duce meruerat, et non parum diu uniremis prædatoriæ præfectum egerat. Post cujus necem, similiter ut alii, propter interregnum res novas moliens, non hanc urbem solum sibi subjecit, sed etiam Christopoli nocuit, quantum potuit, Thraciosque et Lemnios pressit, omnia a Romano imperio avellere sibique subjugare concupiscens. Quocirca descendens imperator, Eionemque adortus, biduum aut triduum muros oppugnavit, nec, Alexianis fortiter defendentibus, D expugnavit; naves vero ad unam, et triremes piraticas, quibus Alexius utebatur, flammis combussit. Adhuc in illis locis moranti nuntiatur, Persas qui auxilio venerant, abiisse. Visum tunc compluribus, a Romanis quibusdam Persas ad discedendum incitatos odio scilicet junioris imperatoris, ne Ro-

Αὐτὸς δὲ ἐπεὶ ἐπύθετο τὴν Περσικὴν στρατιὰν τὸν Ἑλλήσποντον περαιουμένην, καὶ αἱ τριήρεις παρεσκευασμέναι ἦσαν, ἀπέπλει κατὰ τάχος, καὶ βασιλέα τὸν νέον ἔχων, καὶ γενόμενος ἐν Ἑλλησπόντῳ, βασιλέα μὲν τὸν νέον κατελίμπανεν ἐν ταῖς τριήρεσιν, αὐτὸς δὲ πρὸς τὴν ἤπειρον ἐξελθών, συνεμίγνυτο τῇς στρατιᾶς τοῖς ἡγεμόσι· καὶ παρῄνει ᾗ χρὴ ποιεῖσθαι τὴν ὁδοιπορίαν· πρόνοιάν τε ἐποιεῖτο οὐκ ὀλίγην τοῦ μὴ τὴν Μακεδονίαν διαφθείρειν αὐτῷ ὑπήκοον αὐτίκα ἐσομένην, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς Θεσσαλονίκην ἀφίκωνται, αὐτῷ μελήσειν ᾗ χρὴ κακοῦν τὴν πολεμίαν. Τόν τε Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἐκέλευε τὴν Ῥωμαίων ἔχοντα στρατιὰν, μετὰ τῶν ἡγεμόνων ἡγεῖσθαι τοῖς βαρβάροις τὴν εἰς Θεσσαλονίκην. Σκοπὸς δὲ ἦν αὐτῷ, ὡς ἐκεῖ μὲν βασιλέα τὸν νέον καταλείψοντι ἐν ἀσφαλείᾳ, αὐτὸς δὲ Ῥωμαίους ἅμα καὶ βαρβάρους ἄγων, εἰς τὴν πολεμίαν ἐμβαλεῖν. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν ἠπειρῶτιν στρατιὰν εὖ διαθέμενος, ὡς ἐδόκει, ἔπειτα ἀνήγετο ἐν ταῖς τριήρεσιν. Ὁδοῦ δὲ πάρεργον καὶ τῆς Ἠιόνος πόλεως παραλίου, ἣ νῦν Ἀνακτοράπολις καλεῖται, τῶν τειχῶν ἀπεπειρᾶτο, ἧς ἦρχεν Ἀλέξιός τις ἐκ Βιθυνίας ὡρμημένος, ἐκ κώμης τινὸς Βελικώμης προσαγορευομένης· ὃς κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον Ἀποκαύχῳ τῷ μεγάλῳ δουκὶ ἐμισθοφόρησεν οὐκ ὀλίγον χρόνον, μονήρους ἄρχων λῃστρικῆς. Ὕστερον δὲ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν τοῖς ἄλλοις ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀναρχίαν ἐπὶ νεωτερισμοὺς χωρήσας, οὐ τὴν Ἠιόνα μόνον δὴ ταύτην ἑαυτῷ περιεποίησε κρατήσας, ἀλλὰ καὶ Χριστούπολιν ἐκάκου, ὅσα δυνατὰ, καὶ Θασίοις καὶ Λημνίοις λυπηρὸς ἦν, πάντα ὑφ' ἑαυτῷ βουλόμενος ποιεῖσθαι, καὶ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἀποτέμνειν. Δι' ἃ ὁ βασιλεὺς καταπλέων ἐπέθετο τῇ Ἠιόνι, καὶ τειχομαχίας ἐπὶ δύο καὶ τρισὶν ἡμέραις ἐποιήσατο, καὶ τῶν μὲν τειχῶν ἥττων ὤφθη, τῶν περὶ Ἀλέξιον ἀμυνομένων κρατιῶς· πλοῖα μέντοι ὅσα ἦν, καὶ μονήρεις πειρατι-

κὰς, ἃς αὐτὸς ἐχρῆτο πρὸς λῃστείας, πάντα ἀνάλωσε πυρί. Ἔτι δὲ αὐτῷ περὶ ἐκεῖνα διατρίβοντι τὰ μέρη, ἠγγέλλετο ὡς ἡ κατὰ συμμαχίαν ἀφιχνουμένη ἀναστρέψεις στρατιὰ Περσῶν. Ἐδόκει μὲν οὖν τότε τοῖς πολλοῖς ὑπό τινων Ῥωμαίων τοὺς Πέρσας ἀναπεπεῖσθαι ἀναστρέφειν ἔχθει τῷ πρὸς τὸν νέον βασιλέα, ὡς ἂν μὴ ἡ Ῥωμαίων αὔξοιτο ἀρχή. Τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ παντάπασιν ἡμάρτανον οἱ ὑποπτεύοντες τῆς ἀληθείας. Ὀρχάνης γὰρ μετὰ τὸ τὴν στρατιὰν εἰς τὴν Θρᾴκην περαιωθεῖσαν τῆς εἰς ἑσπέραν ἔχεσθαι ὁδοῦ, γράμματα τῷ υἱῷ Σουλιμὰν ἐν ἀπορρήτῳ πέμψας, ἐκέλευεν ἀναστρέφειν· ἐπιέναι γὰρ αὐτῷ τῶν ὁμόρων Περσῶν τοὺς δυνατωτάτους, καὶ τὴν στρατιὰν παρεῖναι δέον, καὶ ἀμύνεσθαι τοῖς ἐπιοῦσιν. Ἐκέλευε μέντοι μὴ κατάδηλον Ῥωμαίοις τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεως ποιεῖν, ἵνα μὴ ὁ βασιλεὺς αὐτῷ ὀργίζοιτο, ἀλλὰ πλασάμενόν τινας αἰτίας ἀναστρέψειν. Ἃ Σουλιμὰν ἐποίει ἢ αὐτῷ ὁ πατὴρ προσέταττε, καί τινα πλασάμενος μὴ ὄντα, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Ἔβρον πόρου πρὸς τὴν Μυσίαν ἐπὶ λῃλασίαν ἀπεχώρει· καὶ πλῆθος ὁμοῦ βοσκημάτων καὶ ἀνθρώπων ἐλάσας αἰχμαλώτων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐπεραιοῦτο. Ματθαῖος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως υἱὸς ἐπεὶ μὴ τῇ Ῥωμαίων μόνῃ στρατιᾷ δυνατὸς ἦν τὴν πρὸς Θεσσαλονίκην ἀπιέναι διὰ πολεμίας, ποταμῶν τε ἀεννάων διόντων ἐν τῷ μεταξύ, καὶ οὐ ῥᾴδιον τὸν πόρον παρεχομένων, καὶ Τριβαλῶν ἐνεδρευόντων ὄντων δυνατωτέρων, ἢ καθ' ἣν ἦγεν αὐτὸς Ῥωμαίων στρατιὰν, ἀνέστρεφε καὶ αὐτὸς, καὶ διέλυε τὸ στράτευμα· βασιλεῖ τε τῷ πατρὶ ἐδήλου τὴν αἰτίαν τῆς κωλύμης. Βασιλεὺς δὲ ἠγανάκτει μὲν πρὸς τὰ συμβάντα, πρός τι δὲ λυσιτελέστερον οὐκ ἔχων τρέπεσθαι, ἐχώρει τὴν εἰς Θεσσαλονίκην, ἐκ τῆς Ἠιόνος ἅρας, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὡρμίσατο ἐπ' ἀγκυρῶν Ἀμφιπόλεως ἐγγὺς, ὑπὸ Τριβαλῶν κατεχομένης. Ἧς ἐπετρόπευε Μπεραΐάνης βασιλεῖ ἐς τὰ μάλιστα φίλος ὢν ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς διατριβῆς· πρὸς ὃν ἀκατίου ἐπιβὰς νυκτὸς, ἀφίκετο εἰς Ἀμφίπολιν ὁ βασιλεὺς κρύφα, καὶ διειλέχθη. Ὁ δὲ τά τε πρὸς αὐτὸν εὖ διέθετο βασιλεῖ ἐπαγγειλάμενος πάντα ποιήσειν κατὰ γνώμην, καὶ τοῖς ἄλλοις βασιλέως φίλοις ὑπέσχετο διαλεχθήσεσθαι, ἵν' ἐν καιρῷ προσήκοντι χρήσιμοι ὀφθεῖεν βασιλεῖ, ἀπήγγειλέ τε ὡς περὶ Στρυμμόνα νῆες ὁρμίζονται δύο καὶ εἴκοσι Περσικαὶ ἐπὶ λῃλασίᾳ ἀφιγμέναι. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς τοιαῦτα ἐπὶ νυκτὸς διαλεχθεὶς, πάλιν εἰς τὰς τριήρεις ἀπεχώρει, πρόνοιαν πολλὴν ποιούμενος τοῦ μὴ φανερὸς εἶναι διειλεγμένος τῷ Τριβαλῷ. Ἅμα δὲ ἕῳ ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας καὶ ἐκάλει ἐπὶ συμμαχίαν, οἱ δὲ παρῆσαν οὐδὲν μελλήσαντες· οὓς ἄγων μετὰ τῶν τριήρεων ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην, εὗρε δὲ τὸν δῆμον καὶ τοὺς Ζηλωτὰς πρὸς τοὺς ἀρίστους διαστασιάζοντας, καὶ κοινῇ κακῶς τὴν πόλιν ἔκ τε τῶν ἔξωθεν πολεμίων καὶ τῶν ἔνδον ἐπιβούλων ἔχουσαν. Πάντα δὲ εὐθὺς διέλυε τὰ δεινὰ ἐπιφανείς, καὶ ἡ πᾶσα πόλις ἐν ἑορταῖς ἦσαν, καὶ μετὰ πολλῆς εὐφημίας ὑπεδέχοντο τοὺς βασιλέας. Μικρὸν δὲ μετὰ τὴν ἐπιδημίαν, Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς ἐκκλησίαν πάνδημον ἐκ τῶν Θεσσαλονικέων συναθροίσας, περί τε τοῦ συμβεβηκότος πρὸς αὐτὸν

A manum imperium augeretur. Id autem secus erat, et omnimodis a vero aberrabat suspicio. Orchanes siquidem post exercitum in Thraciam trajectum, ut in Occidentem pergeret, missis occulte ad filium Sulimanum litteris, reditum præcipiebat; se enim a vicinis et potentissimis Persarum dynastis invadi, ad quos profligandos iis copiis sibi opus sit. Jubebat item ne reversionis causam Romanis indicaret, ne imperator sibi irasceretur, sed fingeret aliquid, atque ita rediret. Quæ præcepta patris sui agitans Sulimanus, Hebro transmisso in Mœsiam populatum abiit, et cum pecorum hominumque magno numero in Asiam renavigavit. Matthæus, quoniam cum solis Romanis per hostes ire non poterat, perennibus etiam in medio fluviis haud

B facilem transitum concedentibus, et **769** Triballis vias insidentibus, ac firmioribus multitudine, quam pro copiis Romanis, quas ducebat, etiam ipse reversus est, et exercitus dissipatus, patrique quid sibi obstitisset indicavit. Imperator hoc eventu stomachatus, cum quid potius ageret, non haberet, Eione Thessalonicam proficiscens, nocte illa prope Amphipolim, quam Triballi tenebant, jactis anchoris mansit. Eam Brajanes regebat, imperatori ob veterem consuetudinem conjunctissimus; ad quem noctu navigiolo clam Amphipolim venit, et cum eo sermonem habuit. Qui quod ad se attinebat, bene imperatori volens, omnia ex ejus complacito facturum, et cum aliis ejusdem amicis acturum recipie-

C bat, ut opportuno tempore illi operam navarent; nuntiabatque, ad Strymonis ripas naves Persicas duas supra viginti populandi causa appulsas. Imperater finito hoc nocturno colloquio, ad triremes revertit, cautione magna adhibita, ne cum Triballo congressus resciretur. Diluculo Persas ad auxilium invitat, qui sine mora advolant, cum iis Thessalonicam defertur, ubi populum et Zelotas ab optimatibus dissidentes invenit, et urbem tum ab externis hostibus, tum ab internis insidiatoribus afflictatam communiter. Verum omne malum adventu suo discussit, totaque civitas festum diem agens, et acclamationes ingeminans, imperatores læta sus epit. Secundum adventum Cantacuzenus vocato in concionem populo, de bello, quod con-

D tra se Romani movissent, disseruit: non sibi, sed sycophantis causam illius ascribendam; et de Zelotis ipsorum, qui neque antea, quasi imperatori juniori studerent, arma in se movissent, sed ut locupletum facultates diriperent, ipsi plerique omnes egentes: et nunc nihilominus Triballorum largitionibus corrupti, non imperatorem modo, pro quo se pugnaturos affirmassent, sed et urbem totam propter compendium suum prodiderint. Ac multis argumentis demonstrabat, non solum imperatori juniori, sed universis quoque Romanis et civibus inde ab initio malevolos exstitisse: præcipuosque comprehendi imperabat, quos et Byzantium secum adduxit. Alios urbe fugari jussit: Triballos vero propugnaculis circum urbem expulit;

alios per se fugientes, etiam ante conflictum, alios conserta manu; brevique spatio temporis regionem hostibus purgavit. Etenim antequam eo veniret, quidquid extra portas est agri, Triballi possidebant.

A πολέμου τοῖς Ῥωμαίοις διειλέχθη, ὡς οὐκ αὐτοῦ παρασχομένου τὰς αἰτίας, ἀλλὰ τῶν σεσυκοφαντηκότων, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ζηλωτῶν, ὡς οὔτε πρότερον τῆς εἰς βασιλέα τὸν νέον ἕνεκα εὐνοίας τὸν πόλεμον κινοῖεν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ διαρπάζειν τὰ τῶν ἐχόντων, ἄποροι ὄντες αὐτοὶ ὡς τὰ πολλά· καὶ νῦν οὐδὲν ἧττον παρὰ Τριβαλῶν χρηματιζόμενοι, οὐ βασιλέα μόνον ὑπὲρ οὗ ἀγωνίζεσθαι ἰσχυρίζοντο, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν προὐδίδοσαν ἰδίας ὠφελείας ἕνεκα, καὶ ἀπεδείκνυεν ἐκ πολλῶν, οὐ βασιλεῖ τῷ νέῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι Ῥωμαίοις, καὶ τοῖς πολίταις δύσνους ἐξαρχῆς· καὶ ἐκέλευε συλλαμβάνεσθαι τοὺς μάλιστα ἐν λόγῳ, οὓς καὶ εἰς Βυζάντιον ἦγαγεν ἐπανελθών. Τοὺς δ' ἄλλους τῆς πόλεως ἐκέλευεν ἐξωθεῖσθαι· τούς τε Τριβαλοὺς τῶν περὶ τὴν πόλιν φρουρίων ἐξήλαυνε, τοὺς μὲν δραπετεύοντας καὶ πρὸ τῆς συμβολῆς, ἐνίους δὲ καὶ μάχαις, πέμπων στρατιάν· καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καθαρὰν ἀπεδείκνυ τὴν χώραν πολεμίων. Ἅπαν γὰρ πρὶν βασιλέα ἧκειν πᾶσαν τὴν ἔξω πυλῶν χώραν οἱ Τριβαλοὶ διανενεμημένοι.

770 CAPUT XVIII.

Veneti opem contra Genuenses petunt, quos re infecta dimittit imperator. Damna data a Persis, antequam imperatori militarent. Pastorum princeps pro filio captivo rogat: cum eo pactum init imperator de scalis Berrhœæ muris apponendis. Quomodo eam Crales munierit. Navium transitus in flumine impeditur, et æstu maris expeditur. Berrhœa capitur. Quid actum a militibus, præfectis, imperatore. Persæ permissu imperatoris Cralis regionem deprædantur.

Postmodum quatuor triremibus Thessalonicam B Venetorum legatus domi suæ vir nobilis Jacobus Bragadinus appellitur, qui senatus populique verbis imperatori promissa dat fingentia, si ipsis contra Genuenses ferat auxilium (erat enim permagnum inter eos subortum dissidium), precanturque, ut Byzantium reversus, arma secum in illos sumat; ex priore enim bello aliquas odii adversum Genuenses reliquias apud eum residere suspicabantur. Imperator abnegat: sibi cum Crale negotium esse, qui Romanis bello civili occupatis, non paucas urbes et terrarum regiones imperio absumserit. Legati pollicentes, Venetos illi rem cum Crale transacturos; cooptatum enim esse in eorum senatum, ac proinde necesse habere obtemperare; ne sic quidem persuaserunt, sed humaniter habiti, cum donis dimissi sunt. Ast Barbari navibus uno militantes, non tantum oras Macedoniæ maritimas populati erant, antequam imperatori se conjungerent, sed etiam in Bottiæam navigantes omnia direptionibus et vastitate fœdaverant, in qua præter alios Marcelati cujusdam filium ceperant, pastorum quorumdam principis, qui armenta boum Triballis Berrhœensibus pascebant, eratque imperatori notus, quippe qui quondam unus de ejus pastoribus fuisset. Qua re potissimum fretus, Thessalonicam se contulit, et stratus ad ejus pedes, pro filio captivo rogavit. Imperator nescio quo instinctu hominem apprehendens, cum eo agit, ut si velit a Barbaris filium recipere, in Berrhœa capienda operam sibi det nullam aliam, quam ut noctu tantum scalas muris apponat. Barbarus conditionem perlibenter suscipit, et majora etiam præstiturum spondet, confirmatque, rem sibi haud difficilem fore. Nam se cum quibusdam aliis Triballorum Berrhœa potentissimorum pascentem boves, inter binos muros urbis noctu mansitare: quibus nulla sit custodia, ut facile possit 771 persuasis sociis imperatori gratificari. Sic Barbarus cum eo pactus recedit, filii a Persis liberandi pro-

Ἐν τούτῳ δὲ ἐκ Βενετίας πρὸς βασιλέα τέτταρες ἀφίκοντο τριήρεις εἰς Θεσσαλονίκην, ἄγουσαι πρεσβευτὴν τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπιφανῶν Ἰάκωβον Μπραγαδῖνον· ὃς μεγάλα ἐπηγγέλλετο βασιλεῖ ἐκ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Βενετίας, εἰ αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἐκ Γεννούας Λατίνους συμπολεμοίη· κεκίνητο γὰρ αὐτοῖς διαφορὰ μεγίστη· ἐδέοντό τε εἰς Βυζάντιον ἐπανελθόντα πόλεμον α�ίρεῖσθαι πρὸς ἐκείνους μετ' αὐτῶν. Ὑπώπτευον γὰρ ἐκ τοῦ προτέρου πολέμου ἀπεχθῶς βασιλέα πρὸς τοὺς ἐν Γεννούᾳ Λατίνους διακεῖσθαι. Βασιλεὺς δὲ ἀπηγόρευεν αὐτοῖς τὴν συμμαχίαν, πρὸς Κράλην εἶναι φάμενος αὐτῷ τὸν λόγον ὃς πόλεις τε οὐκ ὀλίγας καὶ γῆν ἀφείλετο πολλὴν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας, αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου πρὸς ἀλλήλους ἠσχολημένων. Τῶν δὲ ἐπαγγελλομένων, εὖ διαθήσειν αὐτῷ τὰ κατὰ Κράλην, γεγενῆσθαι γὰρ ἕνα τῆς αὐτῶν βουλῆς, καὶ ἔχειν ἀνάγκην πείθεσθαι αὐτοῖς, ἐπείθετο οὐδ' οὕτως, ἀλλὰ δῶρα παρασχὼν, καὶ φιλοφρονησάμενος, ἀπέπεμψεν. Οἱ βάρβαροι δὲ οἱ ταῖς ναυσὶ συστρατευόμενοι, οὐ μόνον τὰ κατὰ Μακεδονίαν παράλια διήρπαζον, πρὶν γενέσθαι ὑπὸ βασιλέα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Βοτιαίαν περαιούμενοι, πάντα ἐληΐζοντο καὶ ἐκάκουν· ἐν ᾗ ἄλλους τε ἠνδραποδίσαντο πολλοὺς, καί τινος υἱὸν Μαρζιλάτου προσαγορευομένου νομέων τινῶν ἐξάρχοντος, οἳ βοῶν ἔνεμον ἀγέλην τῶν κατὰ τὴν Βέρροιαν Τριβαλῶν· ἦν δὲ γνώριμος τῷ βασιλεῖ, ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῷ τελούντων νομάδων τὸ ἀρχαῖον ὤν· ᾧ καὶ μᾶλλον πεπεισμένος, εἰς Θεσσαλονίκην ἦκε, καὶ ἐδεῖτο περὶ τοῦ υἱοῦ, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως κυλινδούμενος. Βασιλεὺς δὲ ὥσπερ ὑπό τινος κεκινημένος, τῷ ἀνθρώπῳ διελέγετο μόνον παραλαβών, ὡς εἰ βούλοιτο ἀπὸ τῶν βαρβάρων τὸν υἱὸν ἐλευθερῶν, πρὸς τὴν Βερροίας αἵρεσιν συμπράττειν, οὐδὲν ἕτερον ἢ νυκτὸς μόνον κλίμακα τοῖς τείχεσιν ἐπιθέντα. Ὁ βάρβαρος δὲ τήν τε ἐπιχείρησιν ὑπήρχετο προθύμως, καὶ τὰ μεγάλα ἐπηγγέλλετο συμπράξειν· ἔφασκε δὲ καὶ ῥᾳδίαν μάλιστα αὐτῷ ἔσεσθαι τὴν ἐπιχείρησιν. Τῶν γὰρ ἐν Βερροίᾳ δυνατωτάτων Τριβαλῶν μετά τινων ἑτέρων νέμων βοῦς, μα-

ταξὺ τῶν δύο τειχῶν αὐλίζεσθαι τῆς πόλεως τὴν νύκτα· καὶ μηδεμίαν κατ' αὐτοὺς εἶναι φυλακήν, ὥστ' εἶναι ῥάδιον τοὺς ἑταίρους πείσαντα, πράττειν βασιλεῖ τὰ κατὰ γνώμην. Ὁ μὲν οὖν βάρβαρος οὕτω συνθέμενος πρὸς βασιλέα, ἀπεχώρει, ἐκείνου ἐπαγγειλαμένου τὸν υἱὸν ἀπὸ τῶν Περσῶν ἐλευθεροῦν, εἰ συμπράξειε τὰ δυνατὰ πρὸς τὸ Βέρροιαν ἁλῶναι. Βασιλεὺς δὲ παρεσκευάζετο, ὡς εἰς Βέρροιαν ἀφιξόμενος νυκτὸς, καὶ τὰς μὲν τριήρεις ἐκέλευε τοὺς ναυάρχους ἐφοπλίσαντας, ἄγοντας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐπί τινα ποταμὸν τῶν ἀεννάων οὐ πάνυ πόρρω ῥέοντα Βερροίας, ἐκ συνθήματος ἐλθεῖν, καὶ περιμένειν βασιλέα. Αὐτὸς δὲ τήν τε ἐκ Θεσσαλονίκης ἄγων στρατιὰν, καὶ τῶν ἐκ Βυζαντίου ἑπομένων οὐκ ὀλίγους, αὐτόθεν ἵππους συμπορισαμένους, ἐκ τῆς ἠπείρου πρὸς Βέρροιαν ἐχώρει, βασιλέα τὸν νέον ἐν Θεσσαλονίκῃ καταλιπών. Ἐν Βεροίᾳ δὲ καὶ πρότερον μὲν ἦσαν οὐκ ὀλίγοι Τριβαλῶν ὑπὸ Κράλῃ κατῳκισμένοι, οὐ στρατιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν δυνατῶν, διά τε τὴν ἄλλην τῆς πόλεως εὐφυΐαν· οὐδενὸς γὰρ τῶν ὅσα πόλιν εὐδαίμονα ποιεῖ ἐνδεῖ, καὶ διὰ τὸ μεγάλην εἶναι, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας ἔχειν, οὐ δημώδη μόνον ὄχλον, ἀλλὰ καὶ στρατιώτας, καὶ οὐκ ὀλίγους τῶν συγκλητικῶν· ὧν τοὺς πλείους μὲν, ἢ πάντας ὁ Κράλης ἐξήλασε κατασχών, ὅμως ἔτι τὴν ἀποστασίαν δεδιὼς τῆς πόλεως, στρατιώτας τε ἐγκατῴκισεν οὐκ ὀλίγους, καὶ τῶν παρ' αὐτῷ ἐπιφανῶν τινας· ἀκροπόλει δὲ οἰκοδομήσας δύο, τὴν μὲν ἀπηρτισμένην πάντη, φρουρὰ κατέσχε Γερμανῶν τὴν πρὸς τῇ Βασιλικῇ καλουμένῃ πύλῃ, ἡ λοιπὴ δὲ ἐνέδει ἔτι. Οὐ γὰρ ἀκρόπολις ἦν, ἀλλ' ὥσπερ μικρὰ πόλις ἐν μεγάλῃ. Μέρος γὰρ οὐκ ὀλίγον τοῦ περιβόλου τῆς πρώτης πόλεως ἀποτεμόμενος διετείχιζεν ἐπὶ τὰ ἔνδον τὰς οἰκίας καθαιρῶν, καὶ πύργους ἀνίστη ἐφ' ἑνὶ τῷ μεγίστῳ τρεῖς ἐλάσσους, καὶ τῶν κατὰ τὰ μεσοπύργια τειχῶν πάχος σύμμετρον ἐχόντων διπλᾶς ἐποίει τὰς ἐπάλξεις, ἵν' εἰ δέοιτο, ἐφ' ἕτερον ἰέναι ἐξ ἑτέρου, ῥᾴδια εἴη ἡ διεξαγωγή· κἂν εἰ συμβαίη τὴν ἀκρόπολιν ἁλῶναι, μηδὲν παραβλάπτοιντο οἱ φύλακες ὁμοίως ἀπό τε τῶν ἔξω καὶ τῶν ἔνδον πολεμίων. Ταύτην μὲν οὖν τοιαύτην οὖσαν, οὐκ ἔφθασεν εἰς τέλος ἀγαγεῖν, ἀλλὰ τοῦ προσήκοντος ὕψους ἀπελείποντο οἱ πύργοι ἔτι. Διά τε οὖν τὰς εἰρημένας αἰτίας, πολλοὶ Τριβαλῶν ἐνδιέτριβον Βερροίᾳ, καὶ ἀξιόμαχος στρατιά· καὶ τότε διὰ τὴν βασιλέως ἔφοδον οὐκ ὀλίγοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς κώμαις κατῳκισμένων συνῆλθον· ὑπώπτευον γὰρ καὶ αὐτοὶ βασιλέα ἐπιχειρήσειν σφίσι, καὶ τῆς τε πόλεως ἐποιοῦντο φυλακὴν καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν οὐ ῥᾳθύμως· καὶ παρεσκευάζοντο πρὸς ἄμυναν, ἤν τις αὐτοῖς ἐπίῃ. Ἃ καὶ βασιλεὺς σαφέστατα εἰδὼς, οὐ φανερῶς ἐπεχείρει· ᾔδει γὰρ οὐ δυνατὸς ἐσόμενος τοσούτους βίᾳ αἱρήσειν μετὰ τῶν τειχῶν· ἀλλ' ἐπὶ κλοπὴν ἐχώρει μᾶλλον, οὐκ ὀλίγα καὶ τοῖς ἐγχωρίοις πεποιθώς, ὡς συστήσονται ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἣν αἴσθωνται ἔνδον ὄντα, καὶ συγ-

A missa secum auferens, si ad urbem occupandam operam viriliter contulisset. Jamque imperator ut Berrhœam noctu iret se comparabat, mandans navarchis, triremes instruerent, et barbaros simul ducentes, in fluvium quemdam perennem, non admodum Berrhœa procul manantem, ex composito venirent, ibique se exspectarent. Ipse vero tum ex Thessalonica præsidium, tum qui e Byzantio se sequentes, non paucos inde equos conquisierant, ducens ex continente Berrhœam, imperatore juniore Thessalonicæ relicto, petebat. Berrhœa autem, etsi jam antea multi degerent Triballi, a Crale eo habitatum missi, non milites modo, verum etiam homines copiosi, tum propter cæteram commoditatem (nihil siquidem eorum quæ urbem aliquam beatam faciunt, illic deest), tum quia ampla est, multisque incolis frequens, non plebeia solum turba, sed et militibus et optimatibus, quorum plures, vel omnes potius Crales ea occupata expulit, nihilo minus adhuc ejus defectionem timens, non paucos milites* et nobiles aliquot ibi stabili sede collocarat. Arces porro construxit duas. Ac omnino quidem perfectæ, ad portam quæ Regia dicitur, Germanos præsidiarios imposuit: altera etiamnum præsidio carebat; non enim tam arx, quam parva urbs in magna erat (10). Parte enim non exigua de ambitu prioris urbis abscissa, muro eam discludebat, solo æquatis ædibus, et turres erigebat, post unam maximam tres minores, murorumque inter turres crassitudine illis respondentium duplicia propugnacula, seu pinnas faciebat, ut si opus foret, ab una in alteram facile commearent milites: et si arx forte caperetur, custodes ab hostibus æque intus ac foris nihil laderentur. Hanc igitur arcem sic institutam ad finem perducere non potuit, sed conveniens altitudo turribus adhuc deerat. Propter causas igitur a me positas, magna et bellicosa Triballorum vis Berrhœam incolebat: et tunc propter infestum imperatoris adventum non pauci in vicis habitantes, quod et se invasum iri metuerent, eo confluxerant, custodiebaturque urbs noctu et interdiu vigilanter, et ad hostem propulsandum sese instruebant. Quæ cum et imperator exploratissime sciret, non aperte eos aggrediebatur, quod se ad tam multos expugnatione subigendos viribus imparem nosset, sed ad furta se convertebat potius, non parum et incolis confisus; **772** nempe si se intus esse cognoverint, simul in hostes surrecturos, bellumque secum confecturos. Itaque magnopere studens, ne in Triballos ire nosceretur, ex compacto cum exercitu ad flumen venit. Triremes autem nondum aderant. Cum enim essent ad ostium fluminis, e mari atque e fluvio in modum aggeris aggesto luto (ut amat accidere), aditus ad transeundum obtineri non poterat: et navarchi ad naves expediendas

Jacobi Pontani notæ.

(10) Græce festivius propter παρωνομασίαν.

nullam machinam inveniebant, tantumque occasionem talem rei bene gerendæ clabi dolebant. Sciebant quippe, nec imperatorem sine ipsis Berrhœam invasurum : sed diluculo agnitum, Thessalonicam repetere coactum iri. Imperator similiter ad fluvium consistens, nondum adesse triremes dolenter ferebat, causamque absentiæ ignorabat : et ne cœpta in nihilum caderent, si dies intervenisset, etiam ipse verebatur. Interea dum classiarii hærent, quid agant, desubito exæstuans mare, et aliquandiu fluctuans, naves placido ac leni impetu in flumen promovet, citoque cum imperatore conjuncti, quam iniquo casu impediti fuissent, commemorabant. Imperator hæc non fortuna, sed divina providentia fieri existimans, ad negotium transigendum, ut Deo opitulante, confirmabatur, et quam celeriter licebat, cum gravi levique armatura et barbaris Berrhœam properabat, relictis ad custodiam triremium quot sufficere arbitrabatur. Euntem Merzelatus occurrens ad festinandum acuebat, quod diceret, omnia se confecisse, et scalas faciendas sociis commisisse. Cum ab oppido propius abessent, imperator rursus Merzelatum mittit, visum, ecquid scalæ sint confectæ. Refert ille, nullas esse confectas. Imperator iterum ancipiti cogitatione turbari. Tum qui illi erant proximi aptare in sylvis trabes, altitudinem muri æquantes (una enim in expeditione versabantur Berrhœotarum primarii, a Crale in exsilium acti, magnanimitate et fidentia nihil reliquis de imperatoris agmine concedentes, promptique ad omnia præservientes, et ad patriam occupandam studium suum accommodantes), et quoniam clavi non suppetebant, funibus ex tabernaculo imperatoris usi, quaternas scalas brevi componere, quas cataphracti, et quidam levis armaturæ tollentes, Berrhœotis cum Merzelato ducibus, muris applicuerunt, oppidanis ad unum ignorantibus : ipsique primi, deinde utriusque armaturæ milites ascenderunt. **773** Imperator ut suos intus esse comperit, divisis copiis, ipse Romanos, equites peditesque ducens ad scalas processit : barbaros cum reliquis Romanis arcem adoriri jussit, ut pluribus ex partibus invadentes, terrorem indigenis afferrent. Qui intus jam erant milites, primum quidem in quosdam custodes incidentes, eos comprehendebant, mortemque interminabantur, si vocem ederent. Deinde cum ad portam Opsiccejanam venissent, alios custodes, eosdemque cives offenderunt, quos ad se juvandos, vectesque diffringendos hortati sunt. Dictum ac factum. Illi portis apertis imperatorem intromittunt. Qui optimatum paucos apud portam secum retinens, alios introrsus ire et cum Triballis hostibus dimicare jussit : ad quos perdendos soli incolæ sat multi erant. Ut enim intra mœnia imperatorem esse cognoverunt, acclamatione fausta eum prodente omnibus, statim in Triballos irruentes, facultates illorum diripiebant, et forte occurrentes capiebant. Triballi urbem ca-

κατεργάσονται αὐτῷ τὸν πόλεμον. Ὁ μὲν οὖν πρόνοιαν πολλὴν ποιούμενος τοῦ μὴ κατάδηλος εἶναι Τριβαλοῖς ἐπιστρατεύων, ἦλθεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν κατὰ τὸ σύνθημα. Αἱ τριήρεις δὲ οὔπω παρῆσαν. Γενόμεναι γὰρ πρὸς τὸ στόμα τοῦ ποταμοῦ, οἷα φιλεῖ συμβαίνειν, ὑπό τε τῆς θαλάττης καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐξωθουμένης τῆς ἰλύος προσχοῦσθαι κατὰ τὴν εἰσβολήν, ἠδυνάτουν πρὸς τὴν δίοδον· καὶ μηχανὴ τοῖς ναυάρχοις οὐδεμία ἐξευρίσκετο, ἀλλὰ μόνον ἦχθοντο τοιαύτης πράξεως ἀπολλυμένης. Ἦσαν γὰρ οὐδὲ βασιλέα χωρὶς αὐτῶν ἐπιστρατεύσοντα Βερροίᾳ, ἀλλ' ἅμα ἕῳ κατάδηλον γενόμενον, ἀναγκασθήσεσθαι εἰς Θεσσαλονίκην ἀναστρέφειν. Βασιλεύς τε ὁμοίως ἠγανάκτει ἐφεστὼς τῷ ποταμῷ, ὅτι μὴ παρῆσαν αἱ τριήρεις· τὴν αἰτίαν δὲ τῆς ἀπολείψεως ἠγνόει, καὶ ἀπόλλυσθαι τοιαύτην πρᾶξιν ὀπτενόει καὶ αὐτὸς, εἰ ἐπιγένοιτο ἡμέρα. Ἐν ὅσῳ δὲ οἱ ἐν ταῖς τριήρεσι περὶ τοῦ ὅ τι χρὴ πράττειν διεπόρουν, ἀθρόον πλημμυρήσασα ἡ θάλασσα, καὶ κύμῃνασα ἐπὶ μικρὸν, ἡμέρᾳ καὶ προσηνεῖ ῥοθίῳ παρέπεμπε τὰς ναῦς ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ ἐν ὀλίγῳ βασιλεῖ συμμίξασαι, διηγοῦντο τὸ κατὰ τὴν διάβασιν, ὥσπερ ἐξαίσιον συμβεβηκός. Βασιλεύς τε οὐ κατὰ τύχην, ἀλλὰ προνοίᾳ θείᾳ τὰ τοιαῦτα συνεσκευάσθαι οἰηθεὶς, μᾶλλον ἐπερρώσθη πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὡς Θεοῦ συναιρομένου· καὶ ᾗ τάχους εἶχε, τούς τε ὁπλίτας, καὶ ψιλοὺς, καὶ τοὺς βαρβάρους τῶν νεῶν ἐξαγαγὼν, ἐχώρει πρὸς Βέρροιαν σπουδῇ, ἐπὶ τὴν φυλακὴν τῶν νεῶν καταλιπὼν ὅσους ᾤετο ἀρκέσειν. Μεταξὺ δὲ πορευομένῳ καὶ ὁ Μαρζελάτος παραγενόμενος, ἐπέσπευδε πρὸς τὴν πορείαν. Πάντα γὰρ αὐτῷ ἔφασκεν ἠνύσθαι, καὶ τοῖς ἑταίροις ἐπιτετραφέναι τὴν τῆς κλίμακος κατασκευήν. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν οὐκ ἄπωθεν τῆς πόλεως, βασιλεὺς μὲν αὖθις ἔπεμπε Μαρζελάτον ἰδεῖν, εἰ κατεσκεύαστο ἡ κλίμαξ. Ὁ δὲ ἐπαναστρέψας, μηδεμίαν ἔφασκε κατεσκευάσθαι κλίμακα, καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς ἐν ἀπόροις ἦν. Οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ξύλα τεμόντες ἐκ τῆς λόχμης τῷ τείχει ἰσομήκη (συνεστρατεύοντο γὰρ Βερροιωτῶν οἱ μάλιστα ἐν λόγῳ ὑπὸ Κράλῃ φυγαδευθέντες, πρὸς εὐψυχίαν καὶ τόλμαν οὐδενὸς λειπόμενοι τῶν συνόντων βασιλεῖ· οἳ καὶ μάλιστα προθύμως πρὸς πάντα ὑπηρέτουν, καὶ πρὸς τὴν τῆς πατρίδος ἐσπούδαζον κατάληψιν), ἐπειδὴ ἦλων οὐκ εὐπόρουν, τοῖς ἐκ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς χρησάμενοι καλωδίοις, κλίμακας κατεσκεύασαν τέτταρας ἐν βραχεῖ, ὁπλῖται δὲ καὶ ἐκ τῶν ψιλῶν ἄραντες αὐτάς, Βερροιωτῶν ἡγουμένων μετὰ Μαρζελάτου, τοῖς τείχεσι προσήρεισαν, μηδενὸς εἰδότας τῶν ἔνδον πολιτῶν· καὶ αὐτοὶ ἀνέβαινον πρῶτοι, ἔπειτα καὶ ἐκ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῶν ψιλῶν. Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ ἤσθάνετο ἔνδον ὄντας τοὺς οἰκείους, αὐτίκα τὸ στράτευμα διῄρει, καὶ Ῥωμαίους μὲν ἔχων αὐτὸς ἱππέας καὶ πεζοὺς, ἐπὶ τὰς κλίμακας ἐχώρει, τὸ βαρβαρικὸν δὲ μετὰ Ῥωμαίων τῶν ἐπιλοίπων ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ἐκέλευε χωρεῖν, ὥστε καταπλήττειν πολλαχόθεν προσβαλόντας. Οἱ ἔνδον δὲ γενόμενοι στρατιῶται, πρῶτα μὲν φύλαξί τισι περιτυχόντες, συνελάμβανον, καὶ αἰωπᾷν ἐκέλευον, ἢ ἠπείλουν ἀποκτείνειν.

Ἔπειτα ἐλθόντες ἐπὶ πύλην τὴν Ὀφιχκιανὴν προσ- A
αγορευομένην, ἑτέροις ἐνέτυχον φύλαξι πολίταις,
οὓς ἐκέλευον συμπράττειν σφίσι, καὶ καταῤῥηγνύναι
τοὺς μοχλούς· θᾶττον δὲ ἢ λόγος ἐκεῖνοι τὰς πύλας
διανοίξαντες, εἰσεδέχοντο βασιλέα. Ὁ δὲ, τῶν ἀρί-
στων ὀλίγους πρὸς ταῖς πύλαις κατασχὼν περὶ αὐτὸν,
τοὺς ἄλλους ἔνδον ἐκέλευε χωρεῖν, καὶ συμπλέκεσθαι
τοῖς πολεμίοις. Τοὺς δὲ καὶ μόνοι ἦρκουν διαφθεί-
ρειν οἱ ἐγχώριοι. Ὡς γὰρ ᾔσθοντο ἔνδον ὄντα βασι-
λέα, τῆς εὐφημίας πᾶσι ποιούσης δῆλον, ἐπέθεντο
αὐτίκα Τριβαλοῖς, καὶ τά τε ὄντα διήρπαζον, καὶ
συνελάμβανον εἴ που περιτύχοιέν τινι. Οἱ Τριβαλοὶ
δὲ, ἐπεὶ ἠσθάνοντο ἐαλωκυῖαν Βέῤῥοιαν, πρῶτα μὲν
ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας συνέθεον πανταχόθεν ὡπλισμένοι,
ὡς ἢ ἀμυνούμενοι ἂν ἐξῇ, ἢ τὰς πρὸς τῇ ἀκροπόλει
πύλας διανοίξαντες ἀποδιδράσκοιεν. Τῶν βαρβάρων B
δὲ ἀλαλαξάντων ἔξωθεν τῆς ἀκροπόλεως, αὐτίκα πᾶ-
σαν ἐλπίδα σωτηρίας ἀπογνόντες, τῶν ἵππων ἀποβαί-
νοντες, εἰσῆεσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, παῖδας καὶ γυ-
ναῖκας ἔχοντες, τῶν δὲ ἄλλων οὐδένα λόγον ἐποι-
οῦντο. Ὄντων δὲ πολλῶν, τριάκοντα γὰρ ἦσαν τῶν
εὐπατριδῶν ἅμα γυναιξὶ καὶ τέκνοις, οἱ στρατιω-
τῶν πάντες ἦρχον, στρατιῶται δὲ πεντακόσιοι καὶ
χίλιοι, ἐπεὶ τὰ τῆς ἀκροπόλεως τείχη καὶ οἱ πύρ-
γοι ἦσαν ἀτελεῖς, οἱ μὲν ἄρχοντες ἅμα γυναιξὶ καὶ
τέκνοις εἰς ἕνα τῶν πύργων ὕψους ἱκανῶς ἔχοντα
εἰσῆεσαν· τὸ δ' ἄλλο τῶν στρατιωτῶν πλῆθος, οἱ
μὲν συνελαμβάνοντό αὐτίκα· οἱ δὲ πρὸς τὰς οἰκίας
κατεκρύπτοντο παρὰ τοὺς φίλους. Οἱ Γερμανοὶ δὲ
τὴν ἑτέραν εἶχον ἀκρόπολιν καθ' ἑαυτοὺς, ἣ πρὸς τῇ C
βασιλικῇ καλουμένῃ πύλῃ ἦν· ἄλλο δέ τι πλῆθος
ἀχθοφορούντων, ὡς ἐλέγετο ὑπὲρ μυρίους ὄν, ἐκ πά-
σης τῆς ὑπὸ Κράλην γῆς ἠγμένον ἐπὶ τὴν οἰκοδομὴν
τῆς ἀκροπόλεως, ἔξω αὐλιζόμενον τειχῶν, ὡς ἤσθετο
τοὺς βαρβάρους, ἔτι δοκῶν μεγάλων προσερηρεισμέ-
νων τοῖς τείχεσιν, ἐπὶ λίθων καὶ τῆς ἄλλης ὕλης
ἀνοίξῃν, δι' αὐτῶν εἰσρυέντες, διεσώθησαν ἐντὸς
τῆς πόλεως. Ὁ βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἤσθετο ἤδη κατὰ
κράτος τὴν πόλιν ἐχομένην, ἔῃ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν
ἀκρόπολιν, εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ προ-
πεμπόμενος· γενόμενος δὲ ἐκεῖ, πάντα μὲν εὗρισκεν
ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ τῆς στρατιᾶς διηρπασμένα·
τοὺς βαρβάρους δὲ πέμψας ἐκώλυσε, μὴ εἰσελθεῖν
ἐντὸς τῆς πόλεως, ἵνα μή τι ὑπ' αὐτῶν κακουργηθῇ,
ὡς πολέμῳ τῆς πόλεως ἐαλωκυίας. Ἔπειτα ταῖς D
Τριβαλοῖς, τοῖς ἐν τῷ πύργῳ ἐκέλευεν ἐξιέναι, δεξιὰν
διδοὺς, ὡς οὐδὲν παρ' αὐτοῦ πείσονται δεινόν. Οἱ δ'
αὐτίκα ἐξιόντες προσεκύνουν· πάντες γὰρ τῶν φί-
λων ἦσαν. Γερμανοὶ δὲ ἀντεῖχον πρὸς τὸν δῆμον
καὶ τοὺς ἐκ τῶν τριήρεων ὁπλίτας μαχομένους, ἄχρις
οὗ βασιλεὺς ἐγένετο καὶ πρὸς αὐτούς· αὐτίκα δὲ καὶ
αὐτοὶ ἐκλιπόντες τὴν ἀκρόπολιν προσεχώρουν. Ἦσαν
δὲ ἐκεῖνοι, οἳ μετὰ βασιλέως, ὅτε πρὸς Βέῤῥοιαν τὸ
πρῶτον ἦκε Κράλη προστάττοντος συνεστρατεύοντο,
οἷς ὁ βασιλεὺς μεγάλας ἤθει χάριτας τῆς εἰς αὐτὸν
εὐνοίας τότε· οὐ γὰρ ὑπέμειναν, καίτοι ὑπὸ Κράλη
κελευόμενοι, ἐκλιπεῖν αὐτὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ στρα-
τευόμενον, ἀλλὰ καίτοι πολλῶν κινδύνων περισχόν-
των, ὅμως ἄχρι Βερροίας εἵποντο προθύμως. Δι' ἃ

A ptam animadvertentes, primum ad præfectos cum armis undique concurrerunt, ut eos defenderent, si possent, aut portis apud arcem apertis aufugerent. Barbaris autem extra arcem lætum vociferantibus, statim saluto funditus desperata, ab equis descendentes, cum liberis et uxoribus, cæteris neglectis, in arcem confugerunt. Cum porro multi essent præfecti militum (triginta videlicet nobiles, habentes uxores ac liberos, milites autem mille quingenti), quoniam arcis muri et turres nondum extremam manum acceperant, præfecti cum conjugibus et filiis in unam turrim satis altam se abdiderunt; de militibus alii quidem mox comprehendebantur, alii in ædibus ab amicis occultabantur. Germani alteram arcem, quæ ad portam re-
B giam erat, soli tuebantur: alia multitudo, operariorum, ut ferebatur, plus decem millia, ex tota Cralis provincia ad arcis ædificationem collecta, extra muros manens, ubi barbaros sensit, etiam tum trabibus magnis ad muros applicitis (lapidibus reliquæque materiæ sursum attrahendæ videlicet), per eas in urbem scandentes servati sunt. Quam ut jam vi ac virtute occupatam cognovit imperator, et ipse ad arcem acclamante ac deducente populo profectus, ibi omnia et a plebe et a militibus direpta invenit; misitque, et barbaros urbis ingressu prohibuit, ne quid ei, ut bello captis solet, noceretur. Deinde Triballos, qui **774** se in turrim condiderant, exire jussit, data fide pu-
C blica, nihil mali perpessuros. Qui protinus egressi, omnes eum adorarunt; erant siquidem amici omnes. At Germani populo, et qui ex triremibus venerant, cataphractis resistebant, quoad imperator accessit; tum enim confestim arce deserta se dediderunt. Atque hi ipsi illi erant, quos ei primum Berrhœam petenti Crales socios adjunxerat; quibus tunc imperator magnas de benevolentia gratias egit. Non enim quamvis id Crales mandasset, Thessalonicæ in castris ipsum deseruerant, sed per media multaque discrimina usque Berrhœam cupide secuti fuerant. Qua de causa imperator etsi captivos benigne et humaniter eos habuit et cum equis atque etiam cum armis, donato viatico, ad Cralem dimisit. Cæteros milites omnes
D extra triginta præfectos, contentos indumentis, pedibus abire domum voluit; equi namque ab exercitu direpti erant; reliquam colluviem, bajulorum nimirum ac fossorum, longius ab urbe, jussu imperatoris abductam, ne a barbaris spoliarentur, milites dimiserunt. Cum autem et triginta illos honorifice vellet dimittere, se retineri rogaverunt, ne apud ipsorum principem per calumniam accusarentur, seseque volentes cum urbe tradidisse viderentur. Paulo post alii quidem domos suas imperatoris permissu petiverunt; aliis fuga placuit; nonnulli Thessalonicam ducti, inde fugiebant; nec enim in carceribus concludebantur, sed in monasteriis sine vinculis custodiebantur. Talia apud Berrhœam acciderunt, feliciore

imperatore quam sperari poterat, et tot hostium uno die victore ac domino, sine sanguine. Nemo enim vel Romanus, vel Triballus occubuit; unus barbarus a Romanis interemptus narrabatur. Barbari, postquam ex urbe capta nihil prædarum acquisierunt (nec enim eos imperator sinebat ingredi), subjectam Crali regionem ut sibi incursare liceret oraverunt. Permittente imperatore, vim maximam pecoris, homines paucos abegerunt, quod illi opacis ac nemorosis locis facile eorum manus effugerent.

A αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς, καίτοι ἀλχμαλώτοις γεγενημένοις ἡμέρως ἐχρήσατο καὶ προσηνῶς, καὶ ὅπλα παρασχόμενος, καὶ ἵππους, ἔτι δὲ καὶ ἀργύριον προσθεὶς, ἀπέπεμπεν ἐπὶ Κράλην. Τοὺς δὲ ἄλλους στρατιώτας ἅπαντας, πλὴν τριάκοντα τῶν ἀρχόντων, ἡμφιεσμένους ἐκέλευε πεζῇ ἀναχωρεῖν εἰς τὴν οἰκίαν· οἱ γὰρ ἵπποι διηρπάσθησαν ὑπὸ τῆς στρατιᾶς· καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος ἅπαν τὸ ἀχθοφορικὸν οἱ στρατιῶται μακρὰν τῆς πόλεως ἀπαγαγόντες, ἀπέλυον κελεύσαντος βασιλέως, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν βαρβάρων διαρπασθῶσιν. Οἱ τριάκοντα δὲ βασιλέως ἐντίμως βουλομένου ἀπολύειν, ἐδεήθησαν κατέχεσθαι, ἵνα μὴ πρὸς τὸν σφέτερον δυνάστην διαβληθῶσιν, ὡς τὰ βασιλέως ἠρημένοι, καὶ ἑκόντες ὄντες δόξωσι σφᾶς τε παραδεδωκέναι καὶ τὴν πόλιν. Μετὰ μικρὸν δὲ, οἱ μὲν ἀπῆσαν εἰς τὰς οἰκίας βασιλέως ἐπιτρέποντος, οἱ δ' ἐδόκουν διαδιδράσκειν· ἔνιοι δὲ αὐτῶν ἀχθέντες εἰς Θεσσαλονίκην, ἐκεῖθεν ἀπεδίδρασκον· οὐ γὰρ ἐν δεσμωτηρίοις κατεκλείοντο, ἀλλ' ἐν μοναστηρίοις ἄδετοι μόνον ἐφρουροῦντο. Τοιαῦτα μὲν τὰ πρὸς Βέρροιαν συνηνέχθη κρείττω, πάσης ἐλπίδος εὐτυχηκότος βασιλέως, καὶ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοσούτων πολεμίων ἀναιμωτὶ κυρίου γεγενημένου. Τέθνηκε γὰρ οὐδεὶς οὔτε Ῥωμαίων, οὔτε Τριβαλῶν πλὴν ἑνὸς βαρβάρου, κἀκείνου ὡς ἐλέγετο ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνῃρημένου. Οἱ βάρβαροι δὲ ἐπεὶ ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως οὐδὲν ἀπώναντο· οὐ γὰρ εἴασεν ὁ βασιλεὺς ἐντὸς γενέσθαι· τὴν ὑποκειμένην Κράλῃ χώραν ἐδεήθησαν καταδραμεῖν, καὶ βασιλέως ἐπιτρέψαντος, κατέδραμόν τε, καὶ λείαν ἤλασαν [πολλὴν μάλιστα ἐκ βοσκημάτων, ἀνθρώπων δὲ ὀλίγων. Συνηρεφοῦς γὰρ ὄντος τοῦ τόπου καὶ λοχμώδους, ῥᾳδίως διεδίδρασκον.

775 CAPUT XIX.

Edessam proficiscitur imperator, quem spes fallit; naturalis, et ab arte illius oppidi munitio. A cataphractis quibusdam ad oppugnationem incitatur, quibus obsequitur, eamque capit. Quid post captam ibi egerit. Deditio plurium oppidulorum. In Servios expeditio; oppidi descriptio. Præfecto persuadetur, uti obsidionem toleret. Extra mœnia habitantes, se imperatori dedunt. Multi in oppido eidem favent; ejus oppugnatio. A nobilissimis urbibus, et ipsa Sopia, sede Cralis, accersitur, deditioque promittitur. A dynastis quoque advocatur. Eorum duo ad eum transfugiunt. Thessalonicam regreditur.

Imperator statu Berrhœensium rerum ex sententia formato, Edessam majore cum agmine, quam Berrhœam venerat, discessit; multi siquidem etiam Berrhœa se adjunxerant. Verumtamen non tantam in præsentibus copiis, quantam in civibus Edessenis præstantioribus urbis capiendæ fiduciam reponebat, quos statim ad se defecturos, reliquosque secum tracturos confidebat. Cæterum res longe secus omninoque adversus opinionem evenit. Nam et ipsi palam se inimicos profitebantur, et infirmam plebem eodem incitabant, ac stantes pro muris, in imperatorem convitiis incurrebant, aientes, valde imperitum esse, quod cum Crali longe majore cum exercitu sedecim annis obsidenti, nihilque proficienti, se dedere noluerint, ipse parvo spatio cum tam pauxillo agmine eos domiturum speraret. Imperator urbe se frustrari doluit, et oppugnationi mox desperavit: non solum quia natura manuque munita esset (plusquam dimidiata enim lacu circumdata, hostibus inaccessa est, pars reliqua muris multo firmissimis, et vastis turribus, alicubi etiam præcipitiis et vallibus impervüs cingitur), sed quia item non modica Triballorum manus eam præsidii causa insidebat: cui quatuor apud eos illustres præerant, quos cives potentiores adjuvabant strenue. Nihilominus noctem ibi mauendum, postridieque discedendum, nec in iis quæ effici nequirent aggrediundis tempus conterendum statuit. In quam sententiam et proceres Romani

B Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ τὰ κατὰ Βέρροιαν ᾗ ἐβούλετο διῴκει, Ἐδέσσῃ ἐπεστράτευσε, πλείους ἀγων, ἢ Βερροίᾳ ἐπιών. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ πρὸς τοῖς οὖσι συνείποντο καὶ ἐκ Βερροίας· οὐ μέντοι τοσοῦτον πρὸς τὴν αἵρεσιν τῆς πόλεως ἐθάρρει τῇ συνούσῃ στρατιᾷ, ὅσον Ἐδεσσηνῶν τοῖς δυνατοῖς, οὓς ᾤετο αὐτίκα προσχωρήσειν, καὶ τὸν ἄλλον δῆμον πείσαντας· οἱ δὲ τοὐναντίον ἅπαν ὤφθησαν, ἥπερ ᾤετο ὁ βασιλεύς. Οὐ μόνον γὰρ αὐτοὶ πολέμιοι ἦσαν φανερῶς, ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμον ἔπειθον, ἑστῶτές τε ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀπέσκωπτον εἰς βασιλέα, πολλὴν αὐτοῦ φάσκοντες καταγινώσκειν ἀπειρίαν, εἰ Κράλῃ μετὰ πολλαπλασίου στρατιᾶς ἐν ἐκκαίδεκα ἔτεσι πολιορκοῦντος, καὶ πλέον οὐδὲν ἀνύειν δυνηθέντος ἐκ τῶν ὅπλων, εἰ μὴ ἑκόντες προσεχώρουν, αὐτὸς ἤλπισεν ἐν βραχεῖ περιγενήσεσθαι τοσούτους ἄγων. Βασιλεὺς δὲ ἤχθετο μὲν πρὸς τὴν ἀποτυχίαν τῆς πόλεως· αὐτίκα τε ἀπεγίνωσκε τὸ τειχομαχεῖν, οὐ μόνον διὰ τὴν φυσικὴν ὀχυρότητα τῆς πόλεως, καὶ τὴν ἐκ τῶν τειχῶν (ὑπὲρ ἥμισυ γὰρ ὕδασι περικλυζομένη, ἀπρόσιτός ἐστι πολεμίοις διὰ τὴν λίμνην, τὸ δὲ ἐπίλοιπον, τείχεσιν ὀχυρωτάτοις καὶ πύργοις μεγάλοις, ἔστι δ' ὅπου καὶ κρημνοῖς καὶ φάραγξιν ἀβάτοις περιέχεται), ἀλλ' ὅτι καὶ στρατιὰ οὐκ ὀλίγη ἦν ἐκ Τριβαλῶν ἐγκαθιδρυμένη πρὸς τῇ πόλει φρουρᾶς ἕνεκα, ὧν ἦρχον τέτταρες τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπιφανῶν, οἷς συνηγωνίζοντο προθύμως καὶ τῶν πολιτῶν οἱ δυνατοί· ὅμως ἐδόκει τὴν νύκτα αὐτοῦ αὐλισαμένους, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναχωρεῖν, καὶ μὴ τρίβειν τὸν καὶ-

ρὸν ἐπιχειροῦντας ἀδυνάτοις. Τὰ ἴσα δὲ καὶ τοῖς ἐν τέλει Ῥωμαίων ἐδόκει πᾶσι, καὶ τῆς στρατιᾶς τοῖς ἡγεμόσιν· ἀδύνατον γὰρ κἀκεῖνοι ὑπενόουν τειχομαχίᾳ τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, ὅσον ἐκ τῆς κατὰ τὰς μάχας πείρας. Νυκτὸς δὲ ἐκ τῶν ὁπλιτῶν τινες οἳ εἵποντο βασιλεῖ ἐκ τῶν τριήρεων, προσελθόντες ἐπυνθάνοντο βασιλέως, εἴ τι σκέπτοιτο περὶ τῆς πόλεως. Τοῦ βασιλέως δὲ πρὸς εἰρωνείαν ἐρομένου, τί δ' ἂν αὐτοῖς δοκοίη βέλτιον, ἀποπειρᾶσθαι τῶν τειχῶν, ἢ ἀναχωρεῖν, αὐτοὶ μάχεσθαι παρῄνουν, καὶ ἐδέοντο, μὴ διὰ τὴν Ἐδεσσηνῶν ἀγνωμοσύνην ἀπολιπεῖν τὴν πόλιν, ὅπλοις ἁλίσκεσθαι οὖσαν δυνατὴν, αὐτοί τε ἐπηγγέλλοντο προθύμως ἀγωνιεῖσθαι, καὶ τοὺς ἄλλους τριηρίτας παρέξειν πείσαντες. Αὐτίκα τε ἐφαίνετο καὶ βασιλεῖ βέλτιστα τοὺς ὁπλίτας παραινεῖν, καὶ ἐπένευε πρὸς τὴν τειχομαχίαν, ἐκέλευε τοῖς μὲν ὁπλίταις, κλίμακας κατασκευάζειν, τοῖς δὲ ἡγεμόσι τῆς στρατιᾶς ἅμα ἕω ἐφοπλίζειν, ὡς τειχομαχήσοντας τὴν στρατιάν. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἤδη ἦν, διέταττε τὴν στρατιάν, καὶ τὸ μὲν βαρβαρικὸν τοῖς κατὰ τὴν λίμνην τείχεσιν ἐφίστη, ὅθεν ἦν ἀδύνατον ἁλεῖν· ἵν' εἰ καὶ ἁλῶναι Ἔδεσσαν συμβαίη, μὴ ἔχοιεν βάρβαροι ὅθεν εἰσελθόντες ἀποκτείνοιέν τινας· αὐτὸς δὲ τὸ κράτιστον ἔχων τῶν ὁπλιτῶν μετὰ τῶν εὐπατριδῶν, πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀντικαθίστατο, ὅθεν τείχη τε ἦσαν καρτερώτατα, καὶ Τριβαλῶν καὶ τῶν Ἐδεσσηνῶν τὸ κράτιστον ἐφρούρει· τοὺς δὲ ἄλλους ἡγεμόνας μετὰ τῶν ταγμάτων, τοῖς λοιποῖς τείχεσιν, ὡς ἕκαστος ἔτυχεν ἀντικαθίστη, καὶ ἤρχοντο τειχομαχίας ἀρχομένης εὐθὺς ἡμέρας· ἐγένετο δὲ καρτερωτάτη ἄχρι μέσης ἀνενδότως. Οἵ τε γὰρ ἔνδοθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἠμύνοντο καρτερῶς, καὶ οἱ ἔξωθεν τόλμης ἔργα καὶ ἀνδρίας ἐπεδείκνυντο θαυμαστά, μάλιστα δὲ οἱ ὁπλῖται, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν τριήρεων ψιλοὶ ἠφείδουν ἑαυτῶν. Ὁ βασιλεὺς γὰρ ἐκήρυξε τῷ πρώτως ἀναθέντι τοῖς τείχεσι σημαίαν τέτταρας μνᾶς ἀριστεῖον ἔσεσθαι χρυσίου, τρεῖς δὲ τῷ μετ' ἐκεῖνον ἀναβάντι, καὶ τῷ τρίτῳ δύο μετ' αὐτούς. Κατὰ μέσην δὲ ἡμέραν, πολλῶν ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἀμυνομένων τραυματιῶν γενομένων, ἐνίων δὲ καὶ ἀποθανόντων, τάς τε κλίμακας προσήρεισαν τοῖς τείχεσιν, ἀδρανῶς ἤδη τῶν ἔνδοθεν ἀμυνομένων, καὶ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως πῦρ ὑφῆπτον· δαπανηθείσης δὲ, ἐκεῖθέν τε καὶ ἀπὸ τῶν κλιμάκων εἰσεχέοντο, καὶ εἵχετο ἡ πόλις, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, κατάκρας· καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ κατ' αὐτὸν ἐγένετο ἡ ἅλωσις, ἔνδον γενόμενος, οὐκ εἶα ἀτακτεῖν τοὺς στρατιώτας, πλὴν τῶν πρώτως εἰσελθόντων τινὰ μικρὰ ὠφεληθέντων. Ἀπέθανε μέντοι ἐκ τῶν μετὰ βασιλέως Ῥωμαίων ἢ βαρβάρων οὐδὲ εἷς, τραυματίαι δὲ ἐγένοντο πολλοί· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν ὁ βασιλεὺς τοὺς στρατιώτας ὅσοι ἦσαν Τριβαλοί, ἀπέλυσε πρὸς τὴν οἰκίαν ἄνευ ἵππων. Τέτταρας δὲ τοὺς ἡγεμόνας εἶχεν ἐν φρουρᾷ, καὶ τῶν πολιτῶν τοὺς τὰ Κράλη ἠρημένους ἐξήλασε τῆς πόλεως·

omnes et duces, ab experientia militari urbem inexpugnabilem judicantes, iverunt. Noctu porro quidam de gravi armatura, quæ eum triremibus secuta fuerat, accedunt, quid de oppido cogitet, percunctantur. Imperator per simulationem vicissim quærit utrum probent tentare mœnia an discedere. Illi ad oppugnationem hortantur, et orant **776** ne propter Edessenorum perfidiam ab urbe armis subigenda desistat, siquidem subigi possit : suamque et aliorum ex triremibus, quibus id persuasuri essent, promptam operam pollicentur. Imperator consilium illico arripiens, eos scalas comparare, duces bene mane militem in armis ad oppugnationem habere jubet. Ubi diluxit, copias digerit, et barbaros muris juxta lacum admovet, unde urbs capi nullo modo poterat, ut si ea forte occuparetur, non haberent qua ingressi aliquos trucidarent : ipse vero cum robore, cataphractis scilicet ac nobilibus, ad arcem se applicuit, ubi muri validissimi, et Triballorum Edessenorumque flos : alios duces cum ordinibus suis ad alias mœnium partes, ut cuique sors cecidit, adhibuit, cœptaque cum die oppugnatio est, et certatum sine remissione usque ad meridiem acerrime. Oppidani enim de muris prœliabantur fortiter, et qui foris oppugnabant, imperterritæ virtutis documenta dabant eximia : præcipue autem qui e triremibus gravis et levis armaturæ erant, corporibus suis minime parcebant. Imperator etenim ei qui primus in muro vexillum defixisset, præmium virtutis quatuor minas, seu libras auri, ternas secundo, binas tertio præconis voce promiserat. Meridie multis ex propugnatoribus vulneratis, aliquot etiam interfectis, et scalas muris affixerunt, languidius jam oppidanis resistentibus, et portæ arcis ignem subjecerunt : qua consumpta, inde, et per scalas se infuderunt, obtinebaturque urbs, ut dicitur, funditus (11). Imperator ea capta non est passus milites turbatis ordinibus ad prædam discurrere, præter eos qui primi introruperant, et quæsticulum sibi fecerant. Ex Romanis et imperatoriis multi vulnerati sunt, nemo tamen occubuit; milites Triballi ad unum sine equis ad suos dimissi. Quatuor præsidii duces, et ex civibus Cralis fautores expulit; pro arce defendenda ducentos, partim gravis, partim levis armaturæ reliquit; urbis præfectum Georgium Lyzicum, virum bello fortissimum ac prudentem, designavit, atque ita Berrhœam repetiit. Citra Martem quoque accesserunt circum Edessam et Berrhœam castella et oppidula, nempe hæc, Staridola, Petra, Soscus, Deura, Strobus, Notia; et ex oppidulis Thessaliæ Lycostomium, Castrium. **777** Aliquanta requie exercitui concessa, imperator rursus expeditionem contra Servios suscepit. Urbs hæc non parva ad confinia Bottiææ et Thessaliæ jacet : cui et reliquæ Thessaliæ Prealimpus e pro-

Jacobi Pontani notæ.

(11) Ergo κατάκρας, hoc verbum, inquam, proverbiale est.

cribus Cralis præerat, qui prudentia, fortitudine, exercitatione bellica supra cæteros excellere videbatur. Ædificata est super montis ardua prominentia, statimque a principio semetipsa altior, sicut est, accedenti apparet. In ipso autem jugo montis desinit, triplici muro distincta et intersepta, ut forte existimes tria esse oppida, aliud post aliud. Utrinque vallibus profundis circumdatur. Quod patet ab urbe spatii usque ad planitiem, et ad valles, qua habitari potest, ædibus et incolis, non plebeiis modo, sed et optimatibus ac militibus domesticis multis atque strenuis plenum est. Ipsa urbs propter loci positionem sursum succedentes domos habens, paucas ædes cum multis contignationibus videtur habere. Ejus duæ partes inferiores a civibus incoluntur : tertia, quæ eadem arx est, præfecto relinquitur. Est autem undequaque accessu oppugnatuque difficilis. Illic Prealimpus sedens fossis ac munitionibus non egebat, cum huic rei natura providisset. Et is civibus magnopere diffidens, eorum liberos, uxores, et rem familiarem in secundum, seu medium septum sevocabat, viros omnes in ultimam, seu infimam urbem expellebat : mandans uti imperatorem, si invaderet, a se liberisque suis propulsarent ; ipse mediæ illi urbi, in qua conjuges cum prolibus erant, præsidium e Triballis imponebat, quos supra quingentos habere dicebatur. Habitantes autem extra muros, neque in urbem ingredi sinebat, neque filios eorum cum uxoribus recipiebat : sed pro ædibus stantes pugnare jubebat, loco pene inaccesso et adorientibus difficillimo. Sic igitur ille ad obsidionem excipiendam se comparabat. Rumor vagabatur, invitum in urbe retineri, malleque, vitandæ pugnæ, ad urbes Thessaliæ profugere. Contra sui eum ab hac mente deducebant : quod si ea urbe potiretur imperator, tota quoque Thessalia pro certo potiturum. Quibus obsequens, obsidionem sustinuit. Imperator, postquam castra propius urbem movit, primum quidem milites, paucis secum remanentibus, prædatum dimisit : prædam opimam Romani, barbaricque similiter et ex ipsis Serviis, et ex circumjacentibus vicis retulerunt. Postea vicinius accedentes, oppugnationi se accingebant. **778** Qui de Serviis extra oppidum habitabant, impressionem hostium metuentes, et Triballis eos intra mœnia non admittentibus, et quia insuper ab imperatore haud erant alieni, omnes consensu in ejus se potestatem tradiderunt, ac milites hospitio receperunt. Qui in urbe erant, ipsi quoque partibus ejusdem vehementer adhærebant : tamen propter uxores ac liberos, qui in medio tenebantur, necessario Triballis auscultabant. Tertio die parati muros, indigenis præcipue allicientibus, et capi urbem posse affirmantibus oppugnant. Sed quia non undecunque licebat invadere, locis ut plurimum duris et asperis, ubi maxime dabatur ascensus, florem ipsum sagittariorum constituens imperator propugnatores propellere jubet. Alii testudine facta ad muros ruunt, eosque

A φρουράν τε πρὸς τὴν ἄκραν διακοσίους ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς καταλιπών, καὶ ἡγεμόνα τῇ πόλει Λυζικὸν Γεώργιον κράτιστον δοκοῦντα τὰ πολέμια καὶ συνετὸν, εἰς Βέρροιαν ἐπανῆει. Προσεχώρουν δὲ καὶ ἁμαχεὶ τὰ περὶ Ἔδεσσαν καὶ Βέρροιαν φρούρια καὶ αἱ πολίχναι, τά τε Σταρίδολα λεγόμενον, καὶ ἡ Πέτρα, καὶ ὁ Σωσκὸς, καὶ ἡ Δεύρη, ἔτι τε ὁ Ὀστροβὸς, καὶ τὰ Νότια· καὶ ἐκ τῶν Θετταλίας πολυχνίων, τὴν Λυκοστόμιον λεγόμενον, καὶ τὸ Καστρίον. Ἀναπαύλης δὲ μικρᾶς τινος ὁ βασιλεὺς ἀξιώσας τὴν στρατιὰν, ἐξεστράτευσεν αὖθις κατὰ Σερβίων. Πόλις δὲ ταῦτα οὐ μικρὰ, ἐν μεθορίοις Βοττιαίας κειμένη καὶ Θετταλίας· ἧς ἦρχε μετὰ τῆς ἄλλης Θετταλίας Πρεάλιμπος τῶν παρὰ Κράλῃ δυνατῶν, ὃς μάλιστα ἐδόκει συνέσει καὶ εὐτολμίᾳ, καὶ τῇ περὶ τὰ πολέμια τῶν ἄλλων προέχειν ἐμπειρίᾳ. Κεῖται δὲ ἡ πόλις ἐκείνη ἐπί τινος ἀνάντους τοῦ ὄρους προβολῆς, εὐθὺς ἐξαρχῆς αὐτὴ ἑαυτῆς μετεωροτέρα φαινομένη καὶ οὖσα προϊόντι. Ἐπ' αὐτήν τε τὴν ἀκρώρειαν καταλήγει τρισὶ διατειχίσμασι διηρημένη, ὡς δοκεῖν ἔξωθεν, τρεῖς εἶναι πόλεις κειμένας ἐπαλλήλους. Ἑκατέρωθέν τε φάραγγας περιβέβληται βαθείας. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς πόλεως ἄχρι τοῦ ἐπιπέδου καὶ τῶν φαράγγων, ὅσον μάλιστα οἰκεῖσθαι ἐπιδέχεται, οἰκιῶν πεπλήρωται καὶ ἀνθρώπων οὐ τῶν πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων ἐκ τῶν πολιτῶν, καὶ ἐκ τῶν στρατιωτῶν, οἳ ἦσαν ἐγχώριοι πολλοί τε καὶ ἀγαθοί· ἥ τε πόλις, ἐπαλλήλους τάξεις οἰκίας ἔχουσα διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ τόπου θέσιν, ὀλίγας ἔχειν δοκεῖ οἰκίας πολυορόφους. Οἰκεῖται δὲ τὰ μὲν δύο τμήματα ὑπὸ τῶν πολιτῶν· τὸ δὲ τρίτον ἄκρα ὂν, τῷ ἄρχοντι ἀνεῖται. Ἔστι δὲ δυσπρόσοδος πανταχόθεν, καὶ οὐ πάνυ ῥᾴδια πρὸς τειχομαχίαν. Ἦ ὁ Πρεάλιμπος ἐνδιατρίβων, τάφρων μὲν οὐκ ἐδεήθη, οὐδέ τινος πρὸς ὀχυρότητα σπουδῆς. Ἥρκει γὰρ ἡ προσοῦσα φύσει. Τοῖς πολίταις δὲ καὶ πάνυ ἀπιστῶν, τῶν μὲν τὴν πόλιν οἰκούντων παῖδας, καὶ χρήματα, καὶ γυναῖκας εἰς τὸ δεύτερον διατείχισμα ἀνελάμβανε· τοὺς ἄνδρας δὲ πάντας ἐξήλαυνεν ἐπὶ τὸ τρίτον, καὶ ἐκέλευεν ἀμύνεσθαι βασιλέα ἐπιόντα ὑπὲρ σφῶν καὶ τέκνων· αὐτὸς δὲ τὴν ἄκραν κατεῖχε, καὶ τῷ δευτέρῳ διατειχίσματι, ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες ἦσαν, φρουρὰν ἐπέστησε Τριβαλικήν· συνῆσαν γὰρ αὐτῷ ὑπὲρ πεντακοσίους, ὡς ἐλέγετο. Τοὺς μέντοι τῶν τειχῶν οἰκοῦντας ἔξω, οὔτ' αὐτοὺς εἴα εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, οὔτε παῖδας εἰσεδέχετο καὶ γυναῖκας· ἀλλ' ἐκέλευε πρὸ τῶν οἰκιῶν ἑστῶτας μάχεσθαι, δυσπροσόδου ὄντος τοῦ χωρίου, καὶ χαλεπωτάτου τοῖς ἐπιοῦσιν. Οὕτω μὲν οὖν ἐκεῖνος παρεσκεύαστο πρὸς τὴν πολιορκίαν. Ἐλέγετο δὲ καὶ ὡς ἄκων κατασχεθείη πρὸς τῇ πόλει. Μᾶλλον γὰρ ἐβούλετο φυγομαχεῖν ἐπὶ τὰς τῆς Θετταλίας πόλεις. Οἱ συνόντες δὲ παρῄνουν μὴ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν· ὡς εἰ ταύτης περιγένοιτο, καὶ Θετταλίαν πᾶσαν καθέξοντος βασιλέως ἀσφαλῶς. Οἷς πειθόμενος ὑπέμεινε τὴν πολιορκίαν. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἐγγὺς τῆς πόλεως ἐστρατοπεδεύετο, πρῶτα μὲν ἐπὶ λεηλασίαν ἔπεμπε τὴν στρατιὰν, ὀλίγους ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατασχών· καὶ ἔκ τε αὐτῶν Σερ-

βίων καὶ τῶν περιχειμένων κωμῶν πολλὴν λείαν ἄγοντες ἐπανῆκον Ῥωμαῖοί τε καὶ βάρβαροι ὁμοίως. Ἔπειτα ἐγγύτερον γενόμενοι, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν τειχομαχίαν. Οἱ ἐπὶ τῆς ἔξω δὲ Σερβίων συνοικίας, τήν τε βασιλέως δεδοικότες ἔφοδον, καὶ τῶν Τριβαλῶν εἰς τὴν πόλιν οὐ προσδεχομένων, ἄλλως τε καὶ τὰ βασιλέως μᾶλλον ἠρημένοι, κοινῇ τε πάντες ἐκ συνθήματος προσεχώρουν βασιλεῖ, καὶ τὴν στρατιὰν ἐδέχοντο, καὶ ἐξένιζον ἐπὶ τῶν οἰκιῶν. Οἱ δὲ ἔνδον καὶ αὐτοὶ μὲν τὰ βασιλέως μάλιστα ἠροῦντο, ἐχομένων δὲ τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν, ἀναγκαίως προσεῖχον Τριβαλοῖς. Εἰς τρίτην δὲ ἡμέραν παρασκευασάμενοι ἐτειχομάχουν, καὶ τῶν ἐγχωρίων μάλιστα ἐφελκομένων, καὶ οὐκ ἀδύνατον ἐπαγγελλομένων τὴν παράληψιν. Ἐπεὶ δὲ οὐ πανταχόθεν ἐξῆν προσβάλλειν, ἀποκρύτων ὡς ἐπιπλεῖστον καὶ σκληρῶν τῶν τόπων ὄντων, ἔνθα μάλιστα ἐξῆν προσβαίνειν τὸ κράτιστον τῶν τοξοτῶν ἐπιστήσας ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευε τοῖς τόξοις χρῆσθαι, καὶ ἀνείργειν τοὺς ἀμυνομένους. Ἄλλοι δὲ ἀσπίδας ὑποδύντες, προσέβαλλόν τε τοῖς τείχεσι, καὶ διώρυττον. Ἔτυχε δὲ τὸ διόρυγμα, ἐντὸς οἰκίας εἶναι κενῆς ἀνθρώπων· ἐπεὶ δὲ ἤδη διορώρυκτο, καὶ ἔμελλον εἰσιέναι, ἡ τῆς οἰκίας δεσπόζουσα ἐκείνης κατὰ τύχην εἰσελθοῦσα, καὶ ἁλισκομένην τὴν πόλιν αἰσθομένη, βοῇ τε ἐχρῆτο, καὶ συνεκάλει τοὺς ἀμυνομένους. Οἱ δὲ παρῆσαν ἅμα τῷ αἰσθέσθαι, καὶ τοὺς διορύττοντας βάλλοντες, ἀφίστων τῶν τειχῶν. Ἅμα δὲ καὶ ὄμβρων ῥαγδαίων ἐπενηνεγμένων ἐν αὐτῇ μάλιστα τῆς μάχης τῇ ἀκμῇ, ἥ τε ἄλλη στρατιὰ ἐπέπαυτο καὶ ἀνεχώρει πρὸς τὸ στρατόπεδον· οὐ δυναμένη πρός τε ὄμβρους ὁμοῦ καὶ πολεμίους μάχεσθαι ἀσφαλῶς ἑστῶτας ἐπὶ τῶν τειχῶν, αὐτοὶ διολισθαίνοντες τὰ πολλὰ πρὸς τὸν πηλόν. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ διημάρτανε τῆς πόλεως πρὸς τὴν πρώτην ἐπιχείρησιν, τότε βιάζεσθαι τοῖς ὅπλοις ἀπογνοὺς, καὶ πρὸς τὸ πολιορκεῖν διὰ τοὺς ὄμβρους καὶ τὸν χειμῶνα ἀδυνάτως ἔχων, αὖθις ἀνέστρεψεν εἰς Βέρροιαν· εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς ἔξω Σερβίων συνοικίας πλὴν ὀλίγων πάντες, ὅσοι μάλιστα ἐν λόγῳ ἦσαν ἅμα γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ὀλίγα ἔχοντες ἐκ τῆς οὐσίας, ὅσα φέρειν ἦσαν δυνατοί· οὐ μόνον διὰ τὴν πρὸς βασιλέα εὔνοιαν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκ Τριβαλῶν οὐδὲν διὰ τὴν ἀποστασίαν ἤλπισαν ἐπιεικὲς, εἰ γένοιντο ἐπ' αὐτοῖς. Ἔτι δὲ ἐν Βερροίᾳ βασιλέως διατρίβοντος, ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισήμων πόλεων αἱ Ῥωμαίων μὲν ἦσαν ὑπήκοοι τὸ ἀρχαῖον, χρόνον δὲ ἐδούλευσαν οὐκ ὀλίγον Τριβαλοῖς, ἦκον διαλεγόμενοι κρύφα, καὶ δεόμενοι ἥκειν παρ' αὐτοὺς, ὡς εἰσδεξόμενοι ἐκβαλόντες Τριβαλούς. Οὐ μόνον δὲ ἐκ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς Σκοπιᾶς, ἣ δοκεῖ βασίλεια Κράλη εἶναι ἀπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ πρώτου τῶν Παλαιολόγων Μιχαὴλ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐκτετμημένη, πρέσβεις ἦκον ἀναφανδὸν ἀπὸ τῆς πόλεως κοινῇ βασιλέα καλοῦντες ἥκειν ἐπ' αὐτοὺς, ὡς παραδώσοντες τὴν πόλιν. Ὁ Κράλης γὰρ ἐπὶ Παίονας ἐστρατευμένος τότε, ὡς ἐπύθετο βασιλέα ἐπιόντα, καίτοι στρατιὰν πλείστην περὶ αὐτὸν ἠθροισμένην ἔχων, ἀντικαθίστασθαι πρὸς

A perfodientes penetrant : contigitque intra domum mœnibus hærentem, hominibus vacuam veniri, per quam cum se in urbem immissuri essent, domina domus casu ingressa, oppidumque captum advertens, elato clamore propugnantes convocat. Illi extemplo accurrunt, fodientesque jaculis a muro depellunt. Cumque in ipso potissimum fervore certaminis imber effusius caderet, manus illa a pugna destitit, atque in castra recessit, quando simul adversus imbrem et hostem dimicare non poterat, tuto supra muros stantem, cum ipsi fallentibus vestigiis toties in lutum prolaberentur. Imperator quoque primum impetum fuisse irritum cernens, et armis cogi posse desperans, et propter imbrem atque hiemem continuare obsidionem non valens, Berrhœam rediit; B quem suburbani Serviorum præcipui omnes præter paucos, cum liberis et uxoribus, de facultatibus suis non plus habentes, quam asportare secum poterant, secuti sunt. Neque id faciebant ob amorem erga imperatorem tantummodo, sed quod etiam a Triballis, si eis amplius subessent, defectionis suæ præmia parum bona exspectabant. Adhuc agente apud Berrhœam imperatore ex nobilissimis urbibus, quæ antiquitus Romanis parebant, jamque diu Triballis servierant, veniebant qui clam colloquerentur, rogarentque ad se veniret, ejectis Triballis illum suscepturos. Nec ex aliis duntaxat urbibus, verum etiam ex ipsa Scopia, quæ Cralis regia putatur, quam Michael ex Palæologis primus imperator a Romano imperio separavit, legati palam urbis nomine venerunt, eum ad se in C deditionem accipiendos invitantes. **779** Nam Crales, qui tunc in Pæonas moverat, ut imperatorem adventasse audivit, quanquam haberet copias ingentes, non se illi audebat opponere : sed omnia ducens in minimis conflictum volebat declinare. Unde etiam cum Scopiæ cives legatione missa imperatorem infestis signis ad se tendere nuntiassent, auxiliumque poposcissent, primum quidem spem faciebat, si Romani ipsos adorirentur. Ut autem fama de adventantibus Romanis barbarisque increbuit, terroremque duplicavit, manifeste opem Scopiensibus negavit, hortans, ut semetipsos pro viribus defensarent, se in præsentia ad eos venire non posse. Illi communi consilio magnæ dementiæ tri- D buendum statuentes, illis resistere, quibuscum eorum princeps cum tanto exercitu bellare non auderet, ad imperatorem adeunt, urbisque, antequam duriora experiantur, deditionem faciunt. Postmodum sedato timore in judicium a Crale vocati, et defectionis accusati, facile crimen refutarunt, archiepiscopo eorum cognoscente, qui eos nihil adversus æquitatem patravisse pronuntiavit, si Crale nolente succurrere, sed hortante ut seipsos tuerentur, illi prudenter sibi ac salutariter consulentes, potentioribus parere constituerint. Adeo tunc omnes urbes perculsæ, ultro, priusquam diriperentur, imperatoris esse cupiebant. Nec urbes solum, sed etiam Triballorum potentissimi, qui antea imperatori fuissent amici, et ei subesse ma-

luissent, tunc etiam magis volebant, sed ob metum secreto cum eo agebant, et ad se illum allectabant, omnes quantam possent opem eidem allaturi. Venerunt et duo ex ipsis transfugæ, quorum alter illustrissimus e Cralis familia, Chlapænus nomine, manum sub se non contemnendam habebat, et divitiis pollebat : alter non valde clarus, tamen et ille urbium præfecturas gesserat, exercitusque duxaverat, Tolisthlabus appellatus. Atque hi cæterorum dynastarum sententiam decretumque afferebant, si Cralem invaderet, armis suppetias laturos. Imperatori pares ad confligendum copias non habenti visum, non oportere fretum defectionibus tantummodo periculum subire, sed instructum pro opportunitate in hostem ire. Ac tunc quidem præfectum Berrhœæ Diplobatatzen protovestiarium ad rerum difficultates et conversiones scientem accommodare consilia, et ad pugnam interritum relinquens, 780 iis autem qui e Thracia accesserant, Nicephorum Tarentinum præficiens, Thessalonicam regressus est.

Α βασιλέα οὐκ ἐθάρρει · ἀλλὰ πάντα προέμενος ἐβούλετο φυγομαχεῖν. Ὅθεν καὶ τῶν Σκοπιᾶς πολιτῶν πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ἔφοδον ἀπαγγελλόντων βασιλέως καὶ δεομένων βοηθεῖν, πρῶτα μὲν ἐλπίδας παρείχετο ὡς βοηθήσων, ἂν ἐπίωσιν αὐταῖς Ῥωμαῖοι. Ὡς δὲ μᾶλλον προσέπιπτον αἱ φῆμαι φοβερώτεραι τῶν ἐπιόντων Ῥωμαίων καὶ βαρβάρων, φανερῶς ἀπεῖπε τὴν ἐπικουρίαν τοῖς ἐκ τῆς Σκοπιᾶς · ἐκέλευέ τε σώζειν ἑαυτοὺς ὡς ἂν οἷοί τε ὦσιν· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι τὸ νῦν ἔχον ἥκειν πρὸς αὐτούς. Οἳ βουλευσάμενοι κοινῇ, καὶ πολλῆς ἀνοίας εἶναι κρίναντες ἀντικαθίστασθαι οἷς ὁ σφῶν δυνάστης τοσαύτην ἔχων δύναμιν οὐκ ἐτόλμα, ἥκουσι πρὸς βασιλέα, καὶ τὴν πόλιν παρεδίδουν πρὶν διαφθαρῆναι. Ὕστερον δὲ ἐπεὶ οἱ φόβοι διελύοντο, ἐπὶ δίκην καταστάντες ὑπὸ Κράλη, καὶ διωκόμενοι ἀποστασίας, βᾷον ἀπελύσαντο τὰ ἐγκλήματα, τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀρχιεπισκόπου διαιτῶντος · ὃς ἐπεψηφίζετο αὐτοὺς μηδὲν ἠδικηκέναι, εἰ ἐπικουρεῖν μὴ βουλομένου Κράλῃ, ἀλλὰ καὶ παραινοῦντος σώζειν ἑαυτοὺς, συνετά τε ἅμα καὶ σωτήρια σφίσιν ἐβουλεύσαντο, δουλεύειν τοῖς δυνατωτέροις ψηφισάμενοι. Οὕτω πᾶσαι πόλεις κατεσείσθησαν τῷ φόβῳ τότε, καὶ προσχωρεῖν ἐβούλοντο ἑκοῦσαι βασιλεῖ, πρὶν ἁναρπασθῆναι. Θᾶττον αἱ πόλεις δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Τριβαλῶν οἱ δυνατώτατοι, καὶ πρότερον εὔνως περὶ βασιλέα διακείμενοι, καὶ μᾶλλον ὑπ' ἐκείνου ἠρημένοι βασιλεύεσθαι, τότε καὶ μᾶλλον ὑπὸ δέους κρύφα διελέγοντο καὶ παρώξυνον ἥκειν ἐπὶ σφᾶς, ὡς πάντων τὰ δυνατὰ βουλησομένων συνεργεῖν. Ἦκον δὲ καὶ αὐτόμολοι δύο ἐξ αὐτῶν · ὧν ἄτερος τῶν μάλιστα ἦν ἐπιφανῶν κατὰ γένος προσήκων Κράλῃ, Χλάπαινος ὠνομασμένος, στρατιάν τε ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον καὶ πολλὴν περιουσίαν· ὁ λοιπὸς δὲ οὐ τῶν πάνυ περιδόξων ἦν · πλὴν κἀκεῖνος ἀρχάς τε πόλεων ἐγκεχειρισμένος, καὶ στρατοπέδων ἡγεμονίας, ὄνομα Τολίσθλαβος. Καὶ ἄμφω δὲ ἐκ τῶν ἄλλων δυνατῶν λόγους ἐκόμιζον πρὸς βασιλέα, ὡς ἦν ἐπὶ Κράλῃ, καὶ αὐτοὶ συμπολεμήσουσιν ἀποστάντες. Βασιλεῖ δὲ ἀξιόμαχον στρατιὰν οὐκ ἔχοντι, οὐκ ἐδόκει δεῖν ταῖς ἀποστασίαις θαῤῥοῦντα μόνον, ἑαυτὸν εἰς τοὺς κινδύνους εἰσωθεῖν · ἀλλὰ παρασκευασάμενον, ἐπιστρατεύειν ἐπικαίρως. Τότε δὲ ἄρχοντα ἐν Βερροίᾳ Διπλοβατάζην τὸν πρωτοβεστιαρίτην καταλιπὼν πραγμάτων τε δυσκολίαις καὶ μεταβολαῖς εἰδότα χρῆσθαι, καὶ πρὸς μάχας τολμητὴν, ταῖς τε κατὰ Θετταλίαν προσχωρησάσαις, Νικηφόρον ἐπιστήσας τὸν Σαραντηνὸν, ἐπανέζευξεν εἰς Θεσσαλονίκην.

CAPUT XX.

Gynæcocastrum movet. Id occupare præfecti rationibus motus differt. Ejusdem præfecti perfidia. Legatio Cralis ad imperatorem expostulatoria. Ad Thessalonicam ad colloquium ex pacto conveniunt. Crales beneficia exprobrat, et pro iniquo ingratoque imperatorem accusat. Quæ suam defensionem cum eximia hostis prædicatione conjungit. Laudatur etiam ejus uxor Helena; ipsum Cralem hujus belli auctorem esse ostendit, juxta id, quod Plautus ait : « Vitium quod de me prædicas, id tibi est. » Monet ad extremum officii, et minas adnectit.

Paulo post cum equitatu peditatuque et genero C expeditionis socio Gynæcocastrum abit. Castellum est munitissimum, ab Andronico juniore imperatore ab ipsis fundamentis exædificatum, unius pene diei itinere Thessalonica distans. Id cum aliis captum a Triballis tenebatur, et ex iis atque e Romanis deditiliis præsidiarios habebat. Bessus præfectus adventu imperatoris cognito, timens ne vi caperetur, per nuntium sponte ad eum se transiturum promisit. Fidei autem faciendæ, et quas de collo suspensas gestabat, sacras reliquias (12) adjecit, et tantum non juravit, castellum sese traditurum. Imperator optimum fore ratus, nullis dimicationibus ac cædibus id recipere, Bessum accersit. Ut in castra venit, sacramento quidem confirmat, ad eum se deficere, castellumque dedere; precatur tamen, ne in præsens aut ipse ingredia-

Μετὰ μικρὸν δὲ, τήν τε ἱππικὴν καὶ τὴν πεζὴν δύναμιν ἀναλαβὼν, ἔχων καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν συστρατευόμενον, ἐπεστράτευσε Γυναικοκάστρῳ, ὃ φρούριόν ἐστι καρτερώτατον ὑπὸ βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ νέου οἰκοδομηθὲν αὐταῖς χρηπῖσιν, ἡμέρας ὁδοῦ μῆκος ἔλαττον ἀφεστηκὸς Θεσσαλονίκης. Εἶχετο δὲ ὑπὸ Τριβαλῶν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτὸ ἐνόντων. Οὐκ ὀλίγα τε ἔβλαπτε Θεσσαλονίκην, στρατιὰν ἔκ τε Ῥωμαίων τῶν προσκεχωρηκότων, καὶ Τριβαλῶν ἔχον ἐγκαθιδρυμένην. Βέλκος δὲ ὁ τοῦ φρουρίου ἄρχων, ὡς ἐπύθετο βασιλέα ἐπιόντα, τοῖς ὅπλοις δείσας μὴ ἁλῷ, πέμψας ἐπηγγέλλετο προσχωρεῖν ἐκών. Πίστεως δὲ ἕνεκα καὶ τὰ ἐν κώλποις ἅγια παρεῖχετο, ὅρκους μυρίους ὑπὲρ τοῦ τὸ φρούριον ἐγχειρίσειν παρεχόμενος. Βασιλεῖ τε ἐδόκει βέλτιστον τὸ φρούριον ἔχειν ἄνευ φόνων καὶ κινδύνων · ἐκέλευέ τε Βέλκου ἥκειν παρ' αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ ἦκε πρὸς τὰ

Jacobi Pontani notæ.

(12) Observa pium morem, cujus exemplum etiam supra habuisti.

στρατόπεδον πρὸς βασιλέα, ὅρκους μὲν παρείχετο ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τε αὐτὸν προσχωρεῖν, καὶ τὸ φρούριον παραδιδόναι· ἐδεῖτο δὲ μὴ τὸ νῦν ἔχον ἢ αὐτὸν εἰσιέναι, ἢ φρουρὰν εἰσάγειν· τήν τε γὰρ οὐσίαν αὐτῷ πλείστην οὖσαν καὶ διεσκεδασμένην ἀπολεῖσθαι ὑπὸ Τριβαλῶν διαρπασθεῖσαν, καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῷ καὶ οἰκείους Κράλην ἅρδην διαφθερεῖν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειαν· ἀλλὰ περιμείναντα ἡμέρας πεντεκαίδεκα, ἄχρις ἂν οἰκείους τε καὶ χρήματα μεταπέμψηται, οὕτω τὸ φρούριον παραλαμβάνειν. Τούτοις μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς πεισθείς, καὶ ὅρκους ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ἐκείνου παρασχομένου, ἀνέστρεφεν εἰς Θεσσαλονίκην. Βέλκος δὲ τὰ ὁμωμοσμένα δῆθεν ἐκπληρῶν, τούς τε οἰκείους ἐκ Τριβαλῶν μετεπέμπετο, καὶ βοσκήματα καὶ τὴν ἄλλην περιουσίαν ἔπεμπέ τε καὶ εἰς Θεσσαλονίκην οὐκ ὀλίγα δεῖγμα τῆς πρὸς βασιλέα εὐνοίας καὶ τῆς φυλακῆς τῶν συνθηκῶν. Κράλης δὲ ἤδη πεπυσμένος, ὡς ἡ μὲν ἐκ τῆς ἠπείρου στρατιὰ καὶ Ῥωμαίων, καὶ βαρβάρων τοσαύτη οὖσα ἀναστρέψειε, βασιλεὺς δὲ ταῖς τριήρεσι μόναις καὶ βαρβάροις πεζοῖς ὀλίγοις ἀφιγμένος εἰς Θεσσαλονίκην Βέρροιάν τε εἶλε, καὶ Ἔδεσσαν, καὶ ἄλλας πολίχνας οὐκ ὀλίγας, ἀνεθάρσησέ τε, καὶ στρατιὰν ἀναλαβὼν οὐ πολλὴν μὲν, πολὺ δὲ ὅμως ὑπερέχουσαν τῆς βασιλέως, ἤλαυνε σπουδῇ ἐπὶ Θεσσαλονίκην. Καὶ Βέλκος μὲν αὐτίκα ὑπ' ἐκεῖνον ἦν, καὶ συνεστρατεύετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, τῶν πρὸς βασιλέα συνθηκῶν καὶ ὅρκων ἀμνημονήσας. Κράλης δὲ ἐγγὺς γενόμενος Θεσσαλονίκης, πρεσβείαν ἔπεμπε πρὸς βασιλέα, καὶ πρῶτα μὲν ὠνείδιζε τὴν εἰς αὐτὸν ἀγνωμοσύνην, ὅτι ἀμνημονήσας ὧν εὖ ὑπ' αὐτοῦ πρότερον πεπόνθει, καιροῦ τυχὼν αὐτοῦ ταῖς πόλεσιν ἐπιστρατεύσειε, καὶ τοὺς φρουροῦντας κατασχοίη ἐκβαλών, καὶ χρημάτων ἀποστερήσειεν οὐκ ὀλίγων, ἃ οὐκ ἐχρῆν ποιεῖν, ἀλλὰ τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων ἀπομνημονεύοντα, τὴν φιλίαν διασώζειν πρὸς αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ ἃ μὴ ἔδει εἴργαστο, κατηγορεῖν μὲν αὐτὸν, οἴεσθαι δὲ καὶ πάντα ὀντινοῦν· ἀναλύεσθαι δὲ ὄντων τῶν γεγενημένων, βούλεσθαι μάλιστα αὐτὸν, εἴ γε καὶ αὐτῷ δοκοίη, ἀλλήλοις συνελθεῖν, καὶ διαλεχθέντας περὶ τῶν διαφορῶν συμβάσεις θέσθαι, καὶ τὸν πόλεμον καταθέσθαι, ἀνανεωσαμένους τὰς σπονδὰς καὶ τὴν εἰρήνην. Τοιαῦτα μὲν ἐπρέσβευεν ὁ Κράλης, βασιλεῖ τε ἐδόκει βέλτιστα, καὶ συνέθεντο ἡμέραν ῥητὴν, ἐν ᾗ ἔδει γενομένους ἐν ταυτῷ λύειν τὰς διαφορὰς, σπονδὰς θεμένους. Ἐπιστάσης τε τῆς προθεσμίας, οἵ τε βασιλεῖς ἀμφότεροι ἐξῆσαν ὡπλισμένοι, καὶ οἱ συνόντες. Κράλης τε ὁμοίως μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ὡπλισμένοι ὄντες ἦκον ἐγγὺς Θεσσαλονίκης, καὶ συνεγένετο τοῖς βασιλεῦσι· μετὰ δὲ τὴν προσαγόρευσιν ὁ Κράλης πρῶτος ἤρετο πρὸς βασιλέα λόγου, Ἀδικεῖ;, εἰπὼν, ὦ βασιλεῦ, πολέμου ἄρχων; Ἐγὼ δὲ ὤμην εἶναι μηδὲν τῶν ὄντων, ὅ σε πρὸς ἐμὲ πεῖσαι δυνήσεται ἀγνωμονεῖν. Οἶσθα γὰρ αὐτὸς τῶν

A tur, aut ipse præsidium inducat; suas enim facultates et maximas, et locis disjunctas Triballis diripientibus amissurum, et Cralem odio incensum cognatos atque domesticos suos funditus perditurum; sed exspectato die quinto decimo, donec propinquos et opes suas collegerit, sic demum illud occupet. His imperator, juramento præsertim accedente, persuasus, Thessalonicam repetit. Bessus jurata exsequens, et propinquos ac pecora resque alias e Triballis cogens, Thessalonicam non pauca, suæ in imperatorem propensionis pactique servati indicium mittit. Crales ut accepit tantum e Romanis atque barbaris collectum exercitum e continente reversum, et imperatorem triremibus solis, cum barbaris peditibus non ita multis Thessalonicam profectum, Berrhœamque **761** et Edessam, et alia oppidula complura cepisse (13), sese confirmans, cum copiis non magnis, imperatoriis tamen longe majoribus Thessalonicam contendit. Et Bessus quidem cum militibus suis, pactorum et juramenti oblitus, statim illi se jungit. Crales Thessalonicæ appropinquans, legationem ad imperatorem mittit, eique ingratum animum exprobrat, quod acceptorum beneficiorum immemor, tempore adjuvante urbes suas oppugnarit, ejectisque præsidiis occuparit, et facultatibus non modicis spoliarit, secus quam debuerit. Debuisse autem recordantem sua merita sacrosanctam servare amicitiam. Et quia contra fas egerit, se illum reprehendere, putareque reprehensum iri ab omnibus. Verum quia præterita corrigi nequeant, velle se, si idem ipsi placeat, cum eo congredi, disceptatisque controversiis pacisci, et bello valere jusso, fœdus pacis renovare. Hæc in legatione Crales, quæ imperatori gratissima accidere: præfixisque amborum voluntate dies, quo convenirent, ac dissidium icto fœdere componerent. Jamque dies præfinitus ad colloquium aderat, cum ambo imperatores et comites armati exeunt. Crales similiter cum stipatoribus suis armatus ad urbem Thessalonicam et imperatores accedit. Ubi inter se consalutarunt, Crales prior fari incipit: Iniquus es in me, imperator, cum bellum mihi facis. Ego vero sic arbitrabar, rem esse nullam, quæ alienum et ingratum te reddere posset. Scis enim, ut nemo melius, quomodo hostiliter ab homophylis oppugnatus, et Romanorum finibus exactus (injuste quidem, quis negat? sed tamen exactus) ad nos confugeris: qui neque beneficium aliquod tibi debebamus, nec tua injuria dolebamus. Sed si vera dicenda sunt, discordias in loco beatitudinis numerabamus, cum inde res nostræ bene haberent. Ast ego, quanquam hostes tui crebro legationes mitterent, pecuniam et urbem non unam offerrent, imperiique Romani partem non minimam parvipenderent, si me ami-

Jacobi Pontani notæ.

(13) Post hæc verba est in codice Græco lacuna pene unius versus. Videntur tamen verba sequentia ἀνεθάρσησέ τε, etc. cohærere cum superioribus.

cum atque socium nanciscerentur, et unam solam pro his omnibus gratiam peterent ut te vinctum illis transderem, aut ipse constrictum tenerem, nihilo minus immani pecuniæ, et tot oppidis, tamque amplæ, et cultæ regioni necessitudinem tuam anteposui : nec tantum quod facillime poteram, hostibus non prodidi (haud enim tibi memoria excidit ille status tuus), **782** sed etiam, quod in me fuit, bis, terque auxilia mea tibi adjunxi. Quorum omnium existimabam te perpetuo memorem, nunquam eo progressurum, ut quamvis potens, urbes meas affligeres. Tu autem, quod apparet, eorum omnium posita memoria, nunc barbaros in me, ut in hostem injuriosissimum ducis. Et urbium quidem alias armis cepisti, alias dolo et insidiis, aliquantas etiam metu subegisti. Militum vero præsidiariorum, qui in quaque reperti sunt, atque nobilium multorum, partim pugna occidisti, partim in servitutem redegisti, et libertatem eis corporum, quando tibi libuit, præbuisti, non magis manumissione eos exhilarans, quam dum servos faceres, contristaveras : quod non ita ipsis jucunda esset post servitutem libertas, quam tristis fuerat libertati imposita servitus. Pecuniam quoque infinitam et pecora innumerabilia abstulisti. Quæ omnia me excruciant, faciuntque ut vehementer ingratum te et iniquum judicem. Verum enimvero, tametsi abs te læsus toties, non hostis tibi, sed amicus et socius esse volo, perinde ut antehac : et hortor, ut abjectis istis cogitationibus humilibus priorem amicitiam et fœdus mecum renoves, et uterque quæ habet, retineat. Quod si ægre tibi est, me quoque portionem aliquam de Romano imperio ablatam possidere, at illud cogites velim, te multo ampliorem habere, detractam ex ea quæ alterius erat propria : quibus utrumque contentum esse, et facto fœdere pacem agitare par est. Sin ista conditio te non delectat, vide ne, præterquam quod nihil proficis, etiam inexplebilis avaritiæ et ingrati animi erga amicos ac bene meritos crimen incurras. Hæc Crales ad imperatorem multis præsentibus. Imperator aliquandiu silens, in hæc verba responsum reddidit : Nihil æque hominum vitæ jam inde ab initio obesse opinor, neque aliud magna dissidia et bella gravia peperisse, quam quod unusquisque sibi et aliis haud justus est arbiter, sed sibi quidem vel turpissima frequenter ignoscit, ab aliis autem etiam pro minutissimis delictis pœnas poscit acerbissimas. Atque hoc est, quod vitam humanam tantopere perturbavit atque permiscuit, nec urbibus tantum ac domibus ingentia incommoda intulit, sed et tota imperia pessumdedit, cum aut quidam insaturabili cupiditate bello per nefas illato alios evertunt, aut ab aliis quibus iniqui fuerant, juste ac honeste se ulciscentibus evertuntur, quod et tibi modo contigisse arbitror. Si enim æquum et bonum **783** te in nostra amborum causa judicem præstitisses, non tu contra fœdus et juramenta tot oppidis Romanorum incubans, nihil te novum admittere censuisses, nec me, qui

ἄλλων μᾶλλον, ὡς πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων, καὶ τῆς Ῥωμαίων γῆς ἀπελαθεὶς (ἀδίκως μὲν, οὐ γὰρ ἂν ἀρνηθείην οὐδ' αὐτὸς, ὅμως δ' οὖν ἀπελαθεὶς), ἦκες παρ' ἡμᾶς, οὔτ' ἀμοιβάς σοι προτέρων εὐεργεσιῶν ὀφείλοντας, οὔτ' ἀγαναχτοῦντας ὑπὲρ σοῦ ἀδικουμένου, ἀλλ' εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ τὴν ὑμῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰν ἐν εὐτυχίας μέρει λογιζομένους τῷ τὰ ἴδια εὖ τίθεσθαι. Ἐγὼ δὲ καίτοι τῶν σοὶ πολεμούντων πολλὰς πρεσβείας πεποιημένων, καὶ χρήματα παρεχομένων, καὶ πόλεις πολλὰς, καὶ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἀπόμοιραν προτεμένων οὐκ ὀλίγην, καὶ φίλον ἔχειν, καὶ σύμμαχον ὑπισχνουμένων, καὶ μίαν τούτων ἁπάντων χάριν ἀπαιτούντων τὸ σὲ δεσμώτην παρασχεῖν, ἢ αὐτὸν κατέχειν συλλαβόντα, οὐκ ἠθέλησα αὐτός· ἀλλὰ καὶ χρημάτων πολλῶν, καὶ πόλεων τοσούτων, καὶ χώρας πολλῆς καὶ ἀγαθῆς, τὴν σὴν φιλίαν προειλόμην, καὶ οὐ μόνον οὐ προδέδωκα τοῖς πολεμίοις, καίτοι ῥᾷστά γε δυνάμενος· οὐ γὰρ οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖς ἐν ὅτοις ἦσθα τότε· ἀλλὰ καὶ τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον, καὶ δὶς, καὶ τρὶς ἐπὶ συμμαχίᾳ παρεσχόμην στρατιάν. Ὧν ἐνόμιζον ἁπάντων μεμνημένον οὐδέποτε βουλήσεσθαι, κἂν δυνήσηται μεγάλα, τὰς ὑπ' ἐμὲ τελούσας πόλεις κακουργεῖν. Σὺ δ', ὡς ἔοικεν, ἐκείνων ἁπάντων ἐπιλελησμένος, ἥκεις νῦν βαρβάρους ἄγων, ὡς ἐπὶ πολέμιον καὶ τὰ μέγιστα ἠδικηκότα. Καὶ πόλεις, τὰς μὲν τοῖς ὅπλοις εἵλες, ἑτέρας δὲ κλοπῇ, οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ ὑπὸ δέους προσχωρησάσας. Καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας στρατιώτας, καὶ τῶν ἐπιφανῶν πολλοὺς, τοὺς μὲν ἀπέκτεινας κατὰ τὰς μάχας, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνδραποδίσας, ἐν εὐεργεσίας μέρει τὴν ἐλευθερίαν τῶν σωμάτων, ὅτε σοι βέλτιον ἐφαίνετο, παρείχου, οὐ μᾶλλον ἡδεσθαι ποιῶν τυγχάνοντας ἐλευθερίας, ἢ ὅσον ἐξανδραποδιζόμενος ἐλύπεις. Χρημάτων τε ἀπεστέρησας καὶ βοσκημάτων, οὐδὲ ἀριθμητῶν. Ἃ πάντα ἄχθεσθαι ποιεῖ, καὶ πολλὴν σου κατηγορεῖν ἀγνωμοσύνην. Ὅμως μέντοι, καίτοι τοσαῦτα ὑπὸ σοῦ ἠδικημένος, οὐ πολέμιος, ἀλλὰ φίλος καὶ σύμμαχος, ὥσπερ καὶ πρότερον αἱροῦμαι εἶναι σός. Καὶ πᾶσαν ἀποθέμενον παραινῶ μικροψυχίαν, τὴν προτέραν φιλίαν καὶ τὰς σπονδὰς ἀνανεοῦσθαι, ἔχοντας ἃ ἔχομεν ἑκάτερον. Εἰ δέ σε λυπεῖ τὸ καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας μοῖράν τινα παρῃρημένον ἔχειν, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐννοεῖν χρὴ, ὡς αὐτὸς ἔχεις πυλλαπλάσιον λαθὼν ἐκ τῆς αὐτῆς ἑτέρῳ προσηκούσης· οἷς προσῆκον ἀγαπᾷν ἑκάτερον, καὶ σπονδὰς θεμένους, εἰρήνην ἄγειν. Εἰ δὲ μὴ ταῦτα φίλα σοι δοκεῖ, ὅρα μή σοι πρὸς τῷ μηδὲν πλέον ἠνυκέναι, καὶ ἀπληστίας καὶ ἀχαριστίας πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς εὖ πεποιηκότας ἔγκλημα προσέσται. Τοιαῦτα μὲν ὁ Κράλης διειλέχθη πρὸς βασιλέα πολλῶν παρόντων. Βασιλεὺς δὲ ἐπισχὼν μικρὸν, τοιαύτην πρὸς Κράλην ἐποιήσατο ἀπολογίαν. Οὐδὲν οὕτως οἶομαι λυμαίνεσθαι τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρχῆς οὐδὲ μᾶλλον αἴτιον τῶν μεγάλων διαφορῶν καὶ τῶν πολέμων γεγενῆσθαι, ἢ τὸ μὴ δικαίως ἕκαστον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις διαιτᾶν· ἀλλ' ἑαυτῷ μὲν καὶ τὰ ἀτοπώτατα πολλάκις συγχωρεῖν, τοὺς δ' ἄλλους καὶ ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων μεγίστας ἀπαιτεῖν

εὐθύνας. Καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ πολλῆς ἐμπέπληκε τὸν βίον ταραχῆς, καὶ οὐ πόλεσι μόνον καὶ οἰκίαις μεγάλας ἐνειργάσατο συμφορὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλας διέφθειρεν ἡγεμονίας, ἢ αὐτούς τινας ὑπ' ἀπληστίας ἑτέρους διαφθείραντας πολέμων ἄρχοντας ἀδίκων, ἢ ὑπὸ τῶν ἀδικουμένων διαφθαρέντας, δικαίως καὶ καλῶς ἀμυνομένων· ὅπερ οἶομαι καὶ σοὶ συμβεβηκέναι νῦν. Εἰ γὰρ δικαίως καὶ καλῶς ἐμοί τε καὶ σαυτῷ διῄτεις, οὐκ ἂν σὺ μέν, ἐκσπόνδως καὶ παρὰ τοὺς ὅρκους τοσαύτας ἔχων Ῥωμαίων πόλεις, καινὸν ἦρου μηδὲν ποιεῖν, ἐμὲ δ' ὅτι ἐκ πολλῶν ἀπέλαβον ὀλίγα, ἐδίωκες ἀγνωμοσύνης καὶ ἀχαριστίας, καὶ τὸ τούτων ἔτι θαυμασιώτερον, ἀπληστίας. Ὡς μὲν οὖν ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πολεμηθεὶς ἀδίκως, καὶ τῆς Ῥωμαίων γῆς ἀπελαθεὶς, πρὸς σὲ ἀφῖγμαι, πολλοὺς ἄγων καὶ τῶν οἰκείων, καὶ τῶν φίλων, καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα, καὶ ὡς αὐτὸς οὔτε χρημάτων ἐπιθυμίᾳ τοσούτων ὄντων τῶν τε παρ' ἐμοὶ, καὶ τῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων παρεχομένων, οὔτε πόλεων καὶ χώρας τοσαύτης προϊεμένων ἐπὶ τῷ κακῶς ποιεῖν ἐμὲ, οὐδενὸς ἡττήθης, ἀλλὰ πάντων τὴν εἰς ἐμὲ φιλίαν προὔθηκας, οὐκ ἂν ἀρνηθείην οὐδ' αὐτός· ἀδικοίην γὰρ ἂν τὰ μέγιστα σέ τε ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους, οἷς ἐξῆν τοιούτοις παραδείγμασι καλοῖς χρωμένοις ἐπὶ τὸ τὰ βελτίω πράττειν προθυμεῖσθαι. Τὸ γὰρ μηδὲν, ὥσπερ ἔφης καὶ αὐτὸς, πρὸς ἀντίδοσιν εὐποιΐας προσοφείλοντα, καὶ κατὰ συμφορὰς εἰσδεδεγμένον, ἔπειτα μήτ' οἴκοθεν ὁρμηθῆναι πρὸς πλεονεξίαν, μήθ' ὑπ' ἄλλων ἐναγόμενον, καὶ καταναγκαζόμενον, μήτ' ἄδικον, μήτ' ἀγεννὲς βουλεύσασθαι περὶ ἐμὲ, ἀλλὰ πάντων ἐκείνων τῶν δοκούντων πρὸς τὴν ἀρχὴν λυσιτελεῖν, τὴν τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου αἵρεσιν προῖκα προτιμῆσαι, οὐ μεγαλοψυχίαν μόνον καὶ φιλοτιμίαν, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐβουλίαν συμμαρτυρεῖ, καὶ τούτων ἁπάντων ἐγώ σοι πολλὰς ὀφείλειν δίκαιος εἶναι χάριτας ὁμολογῶ· οὐ μόνον διὰ τὸ μηδὲν ἠδικηκέναι μάλιστα δυνάμενον, ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν εἰς ἐμὲ τιμὴν μείζω, ἢ πρὸς φίλον ἐπεδείξω. Σχεδὸν γὰρ παρ' ὅσον χρόνον σοὶ συνῆν, τῆς ἀρχῆς ἐμοὶ τῆς σῆς ἐξέστης, οὐχ αὐτὸς μόνον τῶν πρωτείων ἀεὶ παραχωρῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπηκόους ἅπαντας, ὡς αὐτῶν βασιλεύοντι προσέχειν κελεύων, καὶ πᾶσαν αἰδῶ παρέχειν καὶ τιμήν. Δι' ἃ σοι καὶ μείζους οἶδα χάριτας, ἢ σωτηρίας. Τότε μὲν γὰρ σωθεὶς, πάντως ὕστερον ἀποθανοῦμαι· ἡ τιμὴ δὲ καὶ μετὰ τελευτὴν διαμενεῖ, ὑπὸ πάντων ᾀδομένη καὶ τῶν εἰς ὕστερον ἐσομένων. Οὐ σὲ δὲ μόνον ἐπὶ τούτοις δίκαιος ἂν εἴην ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν σὴν γυναῖκα μάλιστα αἰτιωτάτην ὀφθεῖσαν τῶν γεγενημένων εἰς ἐμέ· αὐτὴ γὰρ καὶ ἐβουλεύσατο καὶ ἔπεισέ τε ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τέλει, μὴ μικρολογεῖν μηδ' εἶναι ἀγαθοὺς ἐπὶ μισθῷ, ἀλλὰ προῖκα καὶ κατὰ φιλοτιμίαν, μέγιστον κέρδος αὐτὸ τοῦτο ἡγουμένους, τὸ τὰ καλὰ καὶ δίκαια αἱρεῖσθαι· οἵ τε ἐν τέλει πάντες, καὶ ἡ ἄλλη στρατιὰ, οὐ διὰ τὸ σὲ βούλεσθαι μόνον καὶ κελεύειν, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ὡρμημένοι, μεγάλην ἐπεδείξαντο τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς ἐμέ. Ὧν ἁπάντων αὐτὸς

ex multis pauca recepi, ut improbum ingratumque, et quod his mirabilius est, avarum accusavisses. Me igitur a civibus meis bello petitum, et Romano solo pulsum, cum necessariis et amicis, et pecunia multa ad te venisse, te neque amore pecuniæ, quam ego et hostes tam grandem offerebamus, neque urbibus et regione, quibus tibi cedebatur, ut mihi malefaceres, te, inquam, nullo horum victum esse, sed omnibus amicitiam meam prætulisse, nec ipse negaverim; essem enim in te et alios, qui tam egregiis exemplis ad virtutem incitari poterant, injustissimus. Nam quod nullum, ut aiebas, beneficium mihi debens, in mea me calamitate excepisti, neque tuopte ingenio ad commoda tua ex me comparanda impulsus es, neque ab alio inductus, aut coactus injuste, aut indigne in me consuluisti: sed omnibus illis, quæ ad principatum amplificandum pertinere videbantur, honestatem atque justitiam anteposuisti, hæc te non modo excelso animo, et ardore quodam immortalis gloriæ præditum, sed et bonum virum, intelligentia præstantem testantur, et ob hæc omnia ego tibi multas gratias jure debere confiteor: non solum quod nihil nocueris, cum id facillime posses, sed etiam quod majori me honore, quam amicum cumulaveris. Ferme enim, quandiu tecum vixi, tuo principatu mihi cessisti, non ipse duntaxat priores mihi deferens, sed et subjectos tuos omnes, tanquam si eorum rex essem, mihi obtemperare, omnique veneratione et honore me prosequi præcipiens. Quorum gratia ampliores tibi, quam pro salute et incolumitate mea abs te conservata gratias ago. Tum siquidem abs te servatus, omnino tandem aliquando hac luce defungar: honor autem, quo me cohonestasti, etiam post fata manens, per ora posterorum volitabit. Neque vero te tantum his de causis, sed et conjugem tuam jure laudibus celebrarim, quæ tuorum erga me beneficiorum causa præcipua fuit. Ipsa enim consilium dedit, ipsa tibi aliisque proceribus permansit ne quid sordidius committeretis, neve præmium aliquod exspectantes, sed gratis prorsus, et laudi vobis studium in me vestrum ducentes, beneficii esseiis, hoc unum in lucris maximis deputantes, justa et honesta consectari. Principes porro tui omnes et milites; non tantum quia tu ita velles, itaque mandares, 784 sed sponte et voluntate libera humanitatem candoremque eximium adversus me declararunt. Pro quibus et ipse gratias debeo, et quorum aures vel sero ea narratio tetigerit, illos prædicabunt. Quid est igitur quod dicis, me tot meritorum immemorem, sine ulla causa voluisse bello te lacessere, tam male respondentem tuis benefactis? Atqui longe foret absurdissimum, lingua quidem sic prolixe gratias agere bene merentibus, nec tacita velle habere merita, re autem ingratum esse, videriique sibi maxime contrarium: quem neque in illos qui me vehementer offenderant et in miserias præcipitaverant, unquam tali animo fuisse constat, sed et dissidii hujus, et ar-

morum istorum causas ab initio usque nunc ipsi præbuistis, id quod rebus demonstrare contendam. Ut enim mihi apud vos diversanti super societate visum est fœdus sancire, et sic invicem commodare conari, tu mercedis societatem multa oppida et regionem Romani principatus propriam postulabas. Ego vero nec abjectissimum quidem castellum tibi spondebam, volebamque auxilium esse gratuitum. Non enim vobis duntaxat indignum, illiberale et pudendum esse summopere, non gloriæ et amicitiæ gratia, sed mercede servire: verum etiam mihi tam impossibila factu esse, ut nihil magis, propter meam et eorum qui me sequerentur salutem Romanos prodere, quamvis illi in me arma improbe movissent: quandoquidem non illos servitute mactare; sed ab eorum cervicibus hostile servitutis jugum dejicere, jam inde a principio nervis omnibus contendo, statimque meam sententiam aperui, ut, si videretur, amicitiæ tantum et honoris amplissimi causa opem ferres: sin minus, me tamen nihil ab ingenuitate abhorrens commissurum, neque cives meos Romanos proditurum, sed cum liberis et propinquitate conjunctis moriturum potius, quam ob præsentem utilitatem æterna dedecoris monumenta ad posteros Romanos relicturum. Quæ tu quoque cum conjuge proceribusque consultando justa et utrique nostrum laudem non minimam conciliatura judicabas, fœdusque percussimus, et sacramenta concepimus, ut amicitiam et societatem in omni vita coleremus, alterque alterum, ut maxime posset, in tempore adjuvaret. Oppida vero et regionem Romanam, quantam Andronico imperatore adhuc superstite tu ipse, aut majores tui prioribus imperatoribus abstulissent, **785** tantam secure teneres: nec propterea ego arma sumerem, quamvis ea possem tibi eripere. Relictas usque ad id tempus urbes, nullo modo, neque arte, aut machina ulla auferre niterere: sed mihi, ad recuperationem Romani principatus, pro facultate contra adversarios meos dimicans navares operam; et captas quidem, aut deditas me præsente ego haberem sine controversia: sin contingeret me absente, aut ipsum te, aut dynastarum tuorum quempiam urbem aliquam Romanorum aut proditione, aut obsidione, aut corruptis largitione civibus, aut alia quadam ratione occupare, mihi restitueretur, nullusque obtentus ad ullum auferendi modum sufficeret. Atque istuc probare evidenter licet ex juramentis in tabulas relatis, quibus tunc fœdus inter nos ictum sanxisti, præsentibus archiepiscopo tuo, et iis qui nunc coram adsunt, principibus tuis. Consideremus itaque, uter juramenta ista servarit, egone, quem tu tantæ improbitatis et tam ingratæ voluntatis atque sceleris in amicos, et insatiabilis cujusdam cupiditatis accusas: an tu, qui scilicet alienum nihil concupiscis, sed amicitiam constanter colis, et quasi quoddam vitæ institutum tenes, ut non facile cum tempore commuteris, neque se-

τε χάριτας ὀφείλω, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπαινέσονται ὅσοις εἰς ἀκοὰς ἀφίξεται καὶ μετὰ χρόνον τὸ διήγημα. Τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν τοσούτων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγὼ γεγενημένος, ἐξ οὐδεμιᾶς αἰτίας εἰλόμην πολεμεῖν, καὶ κακοῖς ἀμείβεσθαι τοὺς εὐηργετηκότας; Πάντων μέν τ' ἂν εἴη ἀτοπώτατον, γλώττῃ μὲν οὕτως εἰδέναι χάριν τοῖς εὐπεποιηκόσι, καὶ μὴ συγκρύπτειν αἱρεῖσθαι τἀγαθά, ἔργοις δὲ ἀχαριστεῖν, καὶ ἑαυτῷ φαίνεσθαι ἐναντιώτατον, ὃς οὐδὲ πρὸς τοὺς πολλὰ προσκεκρουκότας, καὶ μεγάλων γεγενημένους αἰτίους συμφορῶν, τοιαύτην οὐδέποτε γνώμην ὤφθην ἔχων· ἀλλὰ καὶ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς, καὶ τοῦ κεκινημένου πρὸς ἡμᾶς νῦνὶ πολέμου αὐτοὶ τὰς αἰτίας ἐξαρχῆς, καὶ ἄχρι νῦν παρέχεσθε, καὶ τοῦτο πειράσομαι ποιεῖν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐναργές. Ὡς γὰρ διατρίβοντί μοι παρ' ὑμῖν ἐδόκει σπονδὰς καὶ ὅρκους ἐπὶ συμμαχίᾳ τίθεσθαι, καὶ οὕτω παρέχεσθαι πειρᾶσθαι τὴν ὠφέλειαν, σὺ μὲν μισθὸν τῆς συμμαχίας ἤτεις πόλεις πολλὰς καὶ χώραν τῇ Ῥωμαίων προσήκουσαν ἡγεμονίᾳ· ἐγὼ δὲ οὐδ' ἑνὸς τῶν φαυλοτάτων τινὸς φρουρίου παρεχώρουν· ἀλλ' ἠξίουν προῖκα βοηθεῖν. Οὐ γὰρ ὑμῖν εἶναι μόνον ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον, καὶ ἀδοξίαν προστριβόμενον πολλὴν, μὴ διὰ φιλοτιμίαν καὶ φιλίαν, ἀλλὰ μισθῷ δουλεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ τῶν πάντων ἀδυνατώτατον, διὰ τὴν ἐμαυτοῦ καὶ τῶν συνόντων σωτηρίαν καταπροῖεσθαι Ῥωμαίους, εἰ καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐκεῖνοι, τὸν πόλεμον κεκινήκασι τὸν πρὸς ἐμέ· οὐ γὰρ καταδουλοῦν, ἀλλ' ἐλευθεροῦν ἀπὸ τῶν πολεμίων μᾶλλον' ἐξαρχῆς τε εὐθὺς, καὶ ἄχρι νῦν μάλιστα σπουδὴν ποιοῦμαι, εὐθύς τε ἀπεφαινόμην, ὡς εἰ μὲν δοκοίη διὰ φιλίαν μόνην καὶ φιλοτιμίαν βοηθεῖν· εἰ δὲ μή, ἀλλ' αὐτόν γε καταπράξεσθαι ἀνελεύθερον οὐδὲν, οὐδὲ προδότην φανεῖσθαι Ῥωμαίων τῶν ὁμοφύλων· ἀλλ' αἱρήσεσθαι μᾶλλον αὐτὸς ἀπόλλυσθαι, καὶ τέκνα καὶ οἰκείους, ἢ διὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι χρείαν ἀδοξίας ἀείμνηστα μνημεῖα τοῖς εἰσέπειτα Ῥωμαίοις καταλείπειν. Ἃ ἐδόκει καὶ σοὶ μετὰ γυναικὸς βουλευομένῳ καὶ τῶν ἐν τέλει δίκαιά τε εἶναι, καὶ πολλὴν οἴσοντα φιλοτιμίαν ἐμοί τε ὁμοίως καὶ ὑμῖν· καὶ συνεθέμεθα τὰς σπονδὰς, καὶ τοὺς ὅρκους ἐπὶ τούτοις, ὥστε φίλους ἀλλήλοις εἶναι καὶ συμμάχους διὰ βίου, καὶ βοηθεῖν ἑκάτερον ἑτέρῳ, ὡς ἂν μάλιστα ἔχοι καλούσης χρείας· πόλεις δὲ καὶ χώραν τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις, ὅσης μὲν αὐτὸς βασιλέως ἔτι περιόντος Ἀνδρονίκου ἢ οἱ πρόγονοι ἀφείλοντο ἐκ τῶν πρότερων βασιλέων, ταύτην ἔχειν ἀσφαλῶς, καὶ μηδένα πόλεμον ἐμὲ κινεῖν περὶ αὐτῆς, κἂν δύνωμαι ἀφαιρεῖσθαι· τὰς ἔτι δὲ ὑπολειπομένας ἄχρι τότε, μηδενὶ τρόπῳ μήτε τέχνῃ, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ πειρᾶσθαι ἀφαιρεῖσθαι, ἀλλ' ἐμοὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν συγκατακτᾶσθαι ἄχρι καὶ τοῦ δυνατοῦ πολεμοῦντα τοῖς ἐμοὶ ἀνθεστηκόσι, καὶ τὰς μὲν ἁλισκομένας, ἢ προχωρούσας ἐμοῦ παρόντος, ταύτας ἔχειν ἐμὲ ἀνενδοιάστως. Εἰ δέ ποτε συμβαίη καὶ ἀπόντος, ἢ αὐτὸν, ἢ τῶν ὑπὸ σὲ τελούντων δυνατῶν τινα, πόλιν κατασχεῖν ὑπήκοον Ῥωμαίοις, ἢ προδοσίᾳ, ἢ πολιορκίᾳ, ἢ διαφθείραντα τοὺς

ἔνδον χρήμασιν, ἢ τρόπῳ δή τινι ἑτέρῳ, πάσας ἐμοὶ ἀποδιδόναι, καὶ μηδεμίαν πρόφασιν ἀρκεῖν ἐπὶ μηδεμιᾶς ἀποστερήσει, καὶ τούτων ἔξεστιν ἀπόδειξιν παρέχειν ἐναργῆ ἐκ τῶν ἐγγράφων ὅρκων τουτωνί, οὓς ἐποιήσω τότε πρὸς ἐμὲ ἐν ταῖς συνθήκαις παρόντος ἀρχιεπισκόπου τοῦ σοῦ, καὶ τῶν νυνὶ παρόντων ἐνθάδε τουτωνὶ τῶν ὑπὸ σὲ ἐπιφανῶν. Σκεψώμεθα δὴ οὖν ὁπότερος ἐνέμεινε τοῖς ὅρκοις τούτοις· ἆρ' ὁ πολλὴν ἀγνωμοσύνην καὶ ἀχαριστίαν κατηγορούμενος ἐγὼ, καὶ κακὸς περὶ τοὺς φίλους, καὶ ἀπληστίας δίκην φεύγων, ἢ σὺ ὁ τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς ἐπιθυμῶν, ἀλλὰ βέβαιος περὶ τοὺς φίλους, καὶ ὥσπερ πολιτείαν διὰ βίου μετιὼν τὸ μὴ συμμεταβάλλεσθαι ῥᾳδίως τοῖς καιροῖς, μηδὲ τὰ εἰσάπαξ ἐψηφισμένα τρόπων εὐκολίᾳ διαλύων. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, μήτ' εὐορκίας ἐμὲ καὶ βεβαιότητος περὶ τοὺς φίλους, καὶ εὐγνωμοσύνης μηδὲν δεῖγμα παραλείπειν, μήτε σὲ ἀπληστίας, καὶ ἐπιορκίας, καὶ περὶ τοὺς φίλους ἀπιστίας· ὡς γὰρ ἐγενόμην ἐν Βερροίᾳ, καί τινες πολίχναι προσεχώρουν περὶ αὐτὴν καὶ Θετταλία, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπειρώμην αὔξειν τὴν ἀρχὴν, καὶ στρατιὰν ἡθροικὼς ὅσην μάλιστα ἐξῆν, ἔχων καὶ Γερμανοὺς τοὺς παρὰ σοῦ, ἦκον εἰς Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῶν φίλων κεκλημένος. Σὺ δὲ αὐτίκα ἐπεβούλευες, μηδεμίαν αἰτίαν μηδὲ πρόφασιν πρὸς τὸν πόλεμον παρασχομένῳ, καὶ τοῖς τε Θεσσαλονικεῦσι συνεβούλευες ἐπεξιέναι, καὶ Γερμανοὺς τοὺς σοὺς ἀνεκαλοῦ ἀπ' αὐτῆς τῆς παρατάξεως σχεδόν· ἃ εἶναι πολεμιωτάτου, εἰ μὴ σύγε, ἀλλ' οἱ παρόντες ἅπαντες ἐροῦσι. Ἀναστρέφοντι δὲ ἐκεῖθεν, στρατιὰν ἔπεμψας ἐπὶ τὸν Ἀξιὸν κωλύουσαν πρὸς τὸν πόρον, καὶ μονονουχὶ τοῖς πολεμίοις αὐτοχειρίᾳ παρεδίδως· ἐς τοσαύτην γὰρ κατέστησας ἀνάγκην, ὥστε εἰ μὴ Θεὸς ἄνωθεν ὑπερέσχε χεῖρα πρὸς τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ, ἀπωλόμεθ' ἂν πάντες ἀκλεῶς ὑπὸ περιχυθέντων ὁμοῦ Ῥωμαίων καὶ βαρβάρων. Οὕτω τοὺς ὅρκους διετήρησας ἀκριβῶς, καὶ ταῦτα οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου γεγραμμένους. Οὐ μὴν ἠρκέσθης ἀφανῶς ἐπιβουλεύειν μόνον, ἀλλ' Ἀποκαύχου τοῖς κόμποις καὶ τοῖς πλάσμασι πεισθεὶς, χρήματά τε, ὡς ἐλέγετο, παρ' ἐκείνου εἰληφὼς, πολέμιον ἐμὲ ἐψηφίσω φανερῶς, ὃν ἐν τοῖς ὅρκοις γράφεις διὰ βίου σύμμαχον καὶ φίλον ἕξειν· οὐδ' αὐτὸς ἂν, οἶμαι, φαίης εὐορκεῖν· καὶ γράμματα ἔπεμπες ἐμοὶ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν φανερῶς ἀπαγορεύοντα, καὶ πόλεμον καταγγέλλοντα ἀκήρυκτον· ἃ καὶ νῦν ἔξεστιν ὁρᾷν εἰς δεῦρο διασωθέντα παρ' ἐμοί. Καὶ ἐξ ἐκείνου οὐ διέλιπες φανερῶς τε πολεμῶν, καὶ ἀφανῶς ἐπιβουλεύων. Ἐμοί τε γὰρ εἰς Διδυμότειχον ἐπανήκοντι μετὰ Ἀμοὺρ, ἐπεὶ ἐκεῖνος ἦν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν ὑπόσχεσιν Ἀποκαύχῳ ἐκπληρῶν, τὸ κράτιστον τῆς στρατιᾶς ἔχων ἐπεστράτευες· καὶ προῆλθες ἄχρι Μυγδονίας, φανερῶς ἐπιὼν ἐμοί. Περσῶν δὲ πεζῶν περιτυχόντων, ὧν τὰς ναῦς αἱ Λατινικαὶ ἐνέπρησαν τριήρεις, καὶ πολλὰ τῇ στρατιᾷ λυμηναμένων, ἣν ἔπεμπες ἐπ' αὐτοὺς, ἀνεχώρεις καὶ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν πλῆγεὶς ἀπροσδοκήτοις, καὶ Μανουὴλ δεσπότην τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς Βερροίας τὴν ἀρχὴν, καὶ τῶν ἄλλων πολιχνίων καταλελειμμένον ὑπ' ἐμοῦ, φανερῶς τε ἐπολιόρκεις

A mel decreta per levitatem retractes. Equidem mihi videor nullum religionis, constantiæ, æquitatis munus erga amicos prætermisisse: neque avaritiæ meæ, perjurii et infidelitatis in eosdem ullum argumentum exstat. Cum enim Berrhœæ versarer, urbesque finitimæ quædam ad me desciscerent, ego quidem, ut res ferebat, augere imperium conabar, et collectis quantas poteram copiis, habens et Germanos abs te mihi missos, Thessalonicam amicorum accersitu veni. Tu mox nulla causa, nulla occasione a me præbita mihi insidiatus, Thessalonicensibus, ut in me irent, auctor fuisti, Germanosque tuos ex ipsa propemodum acie revocasti. Quæ profecto importunissimi hostis esse, si tu non dicas, at dicent quotquot hic astant. Me B autem inde revertentem, manum ad Axium flumen, transitu me prohibituram misisti, et tantum non tua ipse manu hostibus me tradidisti. Eo enim necessitatis adegisti, ut nisi Deus desuper manum suam ad flumen trajiciendum extendisset, a circumfusis simul Romanis atque barbaris nulla cum nostra gloria delendi fuerimus: **786** tam præclare tu jusjurandum, idque in litteras nuper relatum præstitisti. Nec clandestinis insidiis contentus, etiam Apocauchi, hominis ventosi, figmentis credens, et pecunia ab illo, ut aiebant, accepta, hostem me palam declarasti, quem in jurejurando socium semper atque amicum habiturum te scribis. Hæc qui faciat, nec tu eum, opinor, juratis stare affirmaveris. Insuper litteras mittebas, quibus pacem et amicitiam aperte renuntiabas, et C bellum non ante, pro more, indictum denuntiabas: quas et in hunc usque diem a me servatas videre licet. Ex illo me et manifestis armis, et occultis insidiis petere non cessasti. Nam et Didymotichum cum Amurio reversum, postquam ille in Asiam renavigavit, ut Apocaucho promissa faceres, robur exercitus in me duxisti; et usque Mygdoniam palam hostis meus tetendisti. Persis autem peditibus occurrentibus, quorum naves Latinæ triremes incenderant, et egregie attrito ab eis exercitu, quem contra ipsos mittebas, ipse quoque improvisa re perculsus, in tuam provinciam rediisti: et Manuelem despotam filium meum, quem ego D Berrhœæ, oppidulorumque aliorum præfectum reliqueram, palam obsedisti, nec cives pecunia depravare omisisti, donec illis exosum in Thessaliam expulisti. Tu vero urbem occupabas, et Pheras similiter longo tempore obsidens, cum te orarem, juramentique commonefacerem, quandoquidem civili bello distentus, ad urbes illas accedere non poteram, auris discerpenda mea verba tradebas: et egestate illos obsessioneque assidua premens, postremo etiam ibi civibus primariis pecunia transversim actis, urbem ad te allexisti: et postmodum magno equitum peditumque numero Thessaliam et Acarnaniam Romanorum provincias invasisti, ac memorabilem illam calamitatem invexisti, ut Acarnanes ob intolerandam famem ad maritimas

oras sponte profecti, barbaris plagiariis lucrum se gratuitum prostituerent, obsecrantes in alias terras transferri, ibique servire tota vita potius, quam præsenti inedia contabescere. Postea Angelo consobrino meo demortuo, quem ego prætorem eo miseram, tu provincias tibi vindicasti, et prælerea urbes Macedoniæ non paucas, quæ, quando vicissim jurabamus, sub imperio Romano censebantur. Utrum igitur hæc amantis, et juramenti sanctitatem custodientis, habendique inexplebilem aviditatem et rapinas odientis sunt, an plane secus? **787** A quibus vitiis nos procul absumus. Quin imo cum Amurius hic ad me juvandum cum quatuor et viginti barbarorum millibus adesset, qui universum principatum tuum concutere ac destruere poterant, cavi diligentissime, ne quid damni provincia tua pateretur: quanquam belli honestam occasionem haberem, priores insidias, quodque opere ipso apertum te hostem profitebare, et hisce litteris, quas ad me misisti, pacem et juramentum rescindebas et id a me barbari etiam atque etiam flagitarent. Tamen absurdum nimis et personæ meæ indecorum duxi, propter minutum abjectumque animum tuum, et in rebus honestis inconstantiam, ingratum erga amicos atque infidelem videri, si qui tanta in me prior bona contulisset, ei nihil rependerem, sed propter culpas quasdam tolerabiles, in omni vita mea reliqua hostis loco eum ducerem. Post id tempus cum sæpius ulcisci me possem, nolui, verum missis oratoribus, etiam ante captum Byzantium, ut tandem amici officium sequerere, neve juramenta violares, rogavi. At tu quid jus fasque postularent non curabas: sermonibusque fallacibus et curiosis circumscribere me attentabas. Ego, tametsi id nossem planissime, non statim in te arma movi, sed enitebar semper, ne timiditate quadam ad bellum tibi inferendum prosiluisse existimarer. Cum cernerem autem incassum me laborare, cunctationemque meam non magnitudinem animi et æquitatem, sed morum civilium neglectum, ac propemodum proditionem esse, ne sic quidem in provinciam tuam irrui, sed ademptas urbes nitor recipere, quarum causa tu me avaritiæ iniquitatisque insimulas: tale quiddam faciens, quale est in proverbio, fures insuper accusant: et cupiditatem quasi merito mihi objectas, quod cum ipse amplissimam Romani imperii partem obtineam, tibi minorem invideam. Atqui, bone vir, hoc justum et decorum esse difficulter probaveris. Non enim sane Mœsorum, aut Pæquum aliorumve regnum, quod neutrius erat, divisimus, sed cum tu de Romano imperio, cujus penes me jus et auctoritas est, non exiguam portionem detraxeris, adhuc de reliqua tibi gratias agi postulas. Me vero etiam ante hunc habitum, quem gesto, Romanis imperasse, docere nihil attinet, quando id omnibus notissimum est. At enim etsi antea in tenebris vivens, repente imperator prodiissem, **788** tamen sic me in antecedentium imperatorum

πέμπων στρατιάν, καὶ τοὺς ἔνδον οὐκ ἠμέλεις διαφθείρων χρήμασιν, ἄχρις οὗ πείσας ἐκείνῳ δυσνοεῖν, ἐκεῖνον μὲν ἐξήλασας εἰς Θετταλίαν, αὐτὸς δὲ τὴν πόλιν εἶχες, καὶ Φερὰς ὁμοίως ἐπὶ συχνὸν πολιορκήσας χρόνον, ἐμοῦ δεομένου, καὶ τῶν ὅρκων ἀναμιμνήσκοντος, ἐπεὶ μὴ ταῖς πόλεσιν εἶχον ἐπιδημεῖν ὑπὸ τοῦ ἐμφυλίου κατεχόμενος πολέμου, οὐδένα λόγον ἐποιοῦ, ἀλλ' ἐνδείᾳ πιέσας καὶ συχνῇ πολιορκίᾳ, τέλος ἔπεισας προσχωρεῖν, κἀκεῖ τοὺς δυνατωτέρους διαφθείρας χρήμασι· καὶ μετὰ τοῦτο, Θετταλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ ἐπεστράτευσας Ῥωμαίοις οὔσαις ὑπηκόοις, πλῆθος πεζῶν τε καὶ ἱππέων ἄγων, καὶ τὴν μνημονευομένην ἐκείνην φθορὰν εἰργάσω, ὑφ' ἧς εἰς τοσαύτην ἀνάγκην Ἀκαρνᾶνες ἦλθον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ὡς ἐκόντι πρὸς τὰ παράλια γινόμενοι, προσκεῖσθαι τοῖς ἀνδραποδιαταῖς βαρβάροις κέρδος ἄπονον, καὶ δεῖσθαι ἐφ' ἑτέραν γῆν μετενεχθέντας δουλεύειν μᾶλλον διὰ βίου, ἢ ἐν τῷ αὐτίκα διαφθείρεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. Ὕστερον δὲ Ἀγγέλου τοῦ ἐμοῦ τετελευτηκότος ἀνεψιοῦ, ὃς ἦρχεν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθείς, ἁρπάσας τὰς ἐπαρχίας ἔχεις· καὶ πρὸς τούτοις ἑτέρας πόλεις τῆς Μακεδονίας οὐκ ὀλίγας, αἳ ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἦσαν, ὅτε πρὸς ἀλλήλους ἡμῖν ἐγίνοντο οἱ ὅρκοι. Πότερον οὖν ταῦτα φιλοῦντος, καὶ εὐορκοῦντος, καὶ μισοῦντος τὴν ἁπλοστίαν καὶ τὴν ἁρπαγήν, ἢ τοὐναντίον ἅπαν; Ἀλλ' οὐ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ Ἀμοὺρ ἐνταῦθα πρὸς ἐμὴν ἐπικουρίαν γενομένου, τετρακισχιλίους ἐπὶ δισμυρίοις ἄγοντος βαρβάρους, οἳ τὴν σὴν ἡγεμονίαν πᾶσαν ἀνατρέπειν ἦσαν δυνατοί, αὐτὸς ἐποιησάμην πᾶσαν πρόνοιαν, μηδὲν τὴν ὑπὸ σὲ ζημιωθῆναι χώραν· καίτοι πρόφασιν εὐπρόσωπον ἔχων τοῦ πολέμου, τὰς προτέρας ἐπιβουλάς, καὶ τῷ φανερῶς ἐκπεπολεμῶσθαι, καὶ ἔργοις, καὶ τούτοις δὴ τοῖς παρὰ σοῦ πεμφθεῖσι γράμμασιν ἐπὶ ἀπαγορεύσει τῆς εἰρήνης, καὶ τῶν ὅρκων μάλιστα, καὶ τῶν βαρβάρων δεομένων. Ἀλλ' ἄτοπον ἐνόμιζα δεινῶς, καὶ οὐδὲ ἐμοὶ προσῆκον διὰ τὴν σὴν μικροψυχίαν, καὶ τὴν ἀστασίαν περὶ τὰ καλά, ἀχάριστον καὶ ἄπιστον φανῆναι πρὸς τοὺς φίλους, εἰ τῷ τοσούτων ἀγαθῶν ὑπάρξαντι μηδεμίαν ἀποδοίην ἀμοιβήν· ἀλλ' ἀνεκτῶν τινων χάριν αἰτιῶν οἷα πολεμίῳ χρησαίμην διὰ βίου. Καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις δυνηθεὶς ἀμύνεσθαι, οὐκ ἠθέλησα, ἀλλὰ πρεσβείας πέμπων, καὶ πρὶν Βυζάντιον ἑλεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ δίκαια ποιεῖν ἐδεόμην οἷα φίλον, καὶ μὴ τοὺς ὅρκους παραβαίνειν. Σὺ δὲ τῶν μὲν δικαίων καὶ προσηκόντων ἔπραττες οὐδέν· λόγοις δὲ ἀπατηλοῖς καὶ περιέργοις παράγειν ἐπειρῶ. Ἐγὼ δὲ καίτοι σαφέστατα εἰδὼς ὡς ἀπατῶμαι, οὐκ αὐτίκα ἐπεστράτευον· ἀλλ' ἐπειρώμην ἀεί, μὴ αὐτὸς ὑπὸ μικροψυχίας ὡρμημένος πρὸς τὸν κατὰ σοῦ πόλεμον φανῆναι. Ἐπεὶ δὲ ἐώρων ἀνήνυτα πονῶν, καὶ μὴ μεγαλοψυχίαν ἤδη καὶ εὐγνωμοσύνην, ἀλλ' ἀμέλειαν τῶν ὁμοφύλων, καὶ προδοσίαν οὖσαν τὴν μέλλησιν σχεδόν, οὐδ' οὕτως ἐπὶ τὴν σοὶ προσήκουσαν ἦκω γῆν· ἀλλὰ τὰς ἁφῃρημένας πόλεις ἀνασώζεσθαι πειρῶμαι, ἐφ' αἷς αὐτὸς ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν ἐγκα-

λεῖς· παραπλήσιον ποιῶν τῇ παροιμίᾳ, ἣ φησι προσεγκαλεῖν τοὺς φῶρας· καὶ ὥσπερ τι τῶν δικαίων προβαλλόμενος, ἀπληστίαν ἀνειδίζεις, ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ἀρχῆς Ῥωμαίων ἔχων αὐτὸς, σοὶ τοῦ ἐλάττονος οὐ βούλομαι παραχωρεῖν. Τοῦτο δέ, ὦ βέλτιστε, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ τοῦ λόγον ἔχειν πρὸς τὸ εἶναι εὔπρεπὲς καὶ δίκαιον. Οὐ γὰρ δὴ τὴν Μυσῶν ἀρχὴν, ἢ Παιόνων, ἢ τινων ἄλλων διειλόμεθα, ἢ προσῆκεν οὐδ' ἑτέρῳ· ἀλλὰ τῆς ἐμοὶ προσηκούσης Ῥωμαίων ἡγεμονίας οὐκ ὀλίγον μέρος ἀφελόμενος, καὶ χάριν ἀξιοῖς εἰδέναι περὶ τοῦ ὑπολειφθέντος. Ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καὶ πρὶν εἰς τοῦτο ἥκειν σχήματος Ῥωμαίων ἦρχον, ἀποφαίνειν οὐκ ἀνάγκη, πάντων σαφέστατα εἰδότων. Πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ ἀφανείᾳ πολλῇ τὸ πρότερον συζῶν, ἀθρόον ἐωρώμην Ῥωμαίων βασιλεὺς, οὕτως ἂν ἠξίουν τῶν προβεβασιλευκότων ἔχειν τὴν ἀρχὴν, ὥσπερ τιθὰ πατρῷον κλῆρον, καὶ παντί τῳ δίκαιος ἂν ἦν, περὶ τοσούτων μόνον ὅσων ἀπεστέρησας αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐλαττόνων, καὶ τῶν τυχόντων ἀμφισβητεῖν, καὶ πόλεμον κινεῖν, εἰ μὴ ἐβούλετο τὰ δίκαια πονεῖν. Ἐμοὶ δὲ οὐ τοῦτο μόνον πρόσεστι δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ οἱ ὅρκοι, οὓς αὐτὸς ἐποιήσω πρὸς ἐμὲ, καίτοι μηδέπω τὴν ἡγεμονίαν πᾶσαν ἔχοντα Ῥωμαίων. Ἄτοπον γὰρ τότε μὲν μήτε τὴν περισχοῦσαν δυσπραγίαν, μήτε τὸ Ῥωμαίους ἐμοὶ τοσοῦτον ἐκπεπολεμῶσθαι, μήθ' ὅτι πρὸς τὴν σὴν ἐπικουρίαν ἀφεώρων, ὥστε δυνήσεσθαι τῶν ἄλλων εἶναι κύριος, μήτ' ἄλλο μηδὲν τῶν φαινομένων τότε δυσχερῶν, σοὶ πεῖσαι τῶν Ῥωμαίοις ὑπηκόων πόλεων παραχεχωρηκέναι, ἀλλ' αἱρεῖσθαι μᾶλλον ἀποθνήσκειν, ἢ τι πράττειν ἀγενὲς, σὲ δὲ μᾶλλον τὰς Ῥωμαίοις ὑπηκόους πόλεις ἐμοὶ πεῖσαι ψηφίσασθαι προσήκειν· νυνὶ δ' ὅτε τῆς ἀρχῆς ἁπάσης κύριος αὐτὸς κατέστην, καὶ δύναμιν ἀναλαβεῖν τὰ ἀφῃρημένα ἔχω, ἢ φρονήσειν οὕτω δοῦλα, ὥσθ' ἑκόντι παραχωρεῖν τῶν πόλεων, ἢ σὲ λόγον οἴεσθαι λέγειν ἔχοντα τοιαῦτα ἀξιοῦντα. Ὡς μὲν οὖν οὐκ ἀδικῶν, οὐδὲ ἐπιορκῶν αὐτὸς οὔτε πρότερον φαίνομαι, οὔτε νῦν, ἐκ τῶν εἰρημένων πᾶσιν εἶναι οἶομαι καταφανές. Εἰ μὲν οὖν, εἰ καὶ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γοῦν, τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλεις καὶ αὐτὸς, καὶ Ἀκαρνανίαν ἀποδιδόναι, καὶ Θετταλίαν, καὶ τὰς ἄλλας ἃς ἔχεις τῆς Μακεδονίας πόλεις, τῆς προτέρας ἀδικίας ὀλίγον ποιήσομαι τὸν λόγον, τῆς φιλίας ἀμειβόμενος, καὶ τῆς φιλοτιμίας, ἧς ἡνίκα ἐδεόμην ἐπεδείξω, καὶ τὰς προτέρας ἀγανεωσάμενος σπονδὰς, καὶ τοὺς ὅρκους, αὖθις σύμμαχον καὶ φίλον ἕξω, καὶ πειράσομαι ἐμαυτὸν ἀποδεικνύναι αὖθις ἐξαρχῆς ἄξιον τῆς παρὰ σοῦ φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς. Εἰ δ' αὖθις οὐδὲν δίκαιον ποιεῖν διανοῇ, ἀλλ' ἀδικεῖν εἰσάπαξ ἔγνως καὶ ἐπιορκεῖν, ἐγὼ μὲν, τῶν προσηκόντων τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ οὐδενὸς παραχωρήσω· Θεὸν δὲ μαρτυράμενος τὸν ἔφορον τῶν ὅρκων, καὶ ἀνθρώπους, οἳ τότε τε παρῆσαν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ νῦν πάρεισιν, ἐμοῦ τὰ δίκαια προκαλουμένου, καὶ καταλύειν τὸν πόλεμον ἐθέλοντος, ἂν τυγχάνω τῶν δικαίων, πειράσομαι τοῖς ὅπλοις τήν τε οὖσαν διασώζειν, καὶ τὴν ἀφῃρημένην ἀρχὴν ἀναλαβεῖσθαι. Ἢν δέ τινα συμβαίνῃ δυσχερῆ διὰ τὸν πόλεμον, μὴ ἐμοὶ τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ σαυτῷ τῶν γινομένων μὴ εὔορκα ποιεῖν προσλογίζεσθαι ἐθέλοντι.

A principatum, quemadmodum in hæreditatem quamdam paternam successisse arbitrarer, totisque viribus debere, et verissime posse, non solum de iis quæ tu avellisti, sed de minoribus quoque et parvi momenti cum quovis contendere, illumque ni justitiæ munus præstare velit, bello aggredi. Non solum autem hoc firmamento causa mea nititur, sed juramento insuper, quo te mihi, et quidem nondum totius Romanorum imperii compoti obstrinxisti. Parum enim consentaneum esset, tum neque circumstantes me undique casus, neque Romanorum tantum in me odium, neque quod opem tuam implorabam, quo aliorum dominus evaderem, neque aliud quippiam eorum, quæ tunc adversa nobis videbantur, mihi persuasisse, ut urbi- B bus Romanis tibi cederem, sed mori præoptasse, quam indignum quidquam admittere, et te potius permovisse, ut Romanorum civitates mihi deberi decerneres: nunc quando totum in manu habeo imperium, et ea sum potentia, ut ablata recuperare queam, aut ita summisso ac servili esse animo, ut urbes tibi volens relinquam, aut putare, te istuc postulantem, rationi convenienter loqui. Me igitur nec injurium, nec perjurum vel ante fuisse, vel modo esse, ex dictis patere omnibus opinor. Quare si vel nunc servire justitiæ et æquitati est animus, et Acarnaniam, Thessaliam, atque urbes quas habes in Macedonia, restituere, præteritas injurias haud in magno ponam discrimine: quando C eas amore et honore mihi temporibus meis exhibito compensas, instauratoque fœdere et sacramento, de integro ut amicum et socium te amplectar, rursumque studio atque observantia tua dignum me ab initio ostendam. Sin autem jus fasque contemnis, et injuriam inferre ac pejerare imbibisti, ego de Romano imperio nihil dimittam: Deum vero jurisjurandi præsidem, et homines, qui tunc aderant, cum juraretur, et nunc adsunt, dum ad æquitatem provoco, et bello supersedere cupio, Deum, inquam, hominesque testor, nisi jus meum consequar, me armis, et quæ habeo conservare, et quæ ablata sunt recipere conaturum. Quod si inde evenerint, quæ tu minime velles, ne mihi, sed tibi irascare, qui juratis manere nolueris.

789 CAPUT XXI.

Crales obmutescit, perjurium confitetur; ablata restituere non vult; re non composita discceditur. Quantopere imperatorem timeat. Ejus pertinacia, quamvis timidi. Quare urbes retinere cupiat. Testatur imperator se ad bellum ejus improbitate cogi. Terretur Crales, et pudori suo consuli rogat. Iniquitatem ei rursum imperator objicit; cum eo urbes partitur, ac pacem facit, atque ad epulas adhibet.

Τοιαῦτα μὲν Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς ἐφ' οἷς

Hæc imperatoris ad Cralis criminationem respon-

sio fuit: cui cum ille opponere nihil posset (quippe quem injuriarum atque perfidiæ conscientia stimularet) paulum conticuit: deinde imperatorem rogavit, uti secedentes de controversia sua sine arbitris colloquerentur. Annuit, secedunt. Ibi tum Crales confiteri, se fidem parum sanctam habuisse, contraque fœdus Romanorum oppida occupasse: nec tamen ad reddendum propendere, sed orare, collata in se beneficia apud animum recoleret, et hanc sibi gratiam persolveret, ut ambobus retinentibus quod haberent, ita demum fœdus ferirent. Cum nihil vel minimum concederetur, re imperfecta, Crales in castra, imperator in urbem rediit. Postridie denuo, ut inter se polliciti erant, conveniunt, eademque iterantur, et neque imperator de repetitione urbium occupatarum quidquam remittere, neque Crales eas reddere, quanquam diceret, tantum se timorem imperatoris concepisse, ut etiam si per somnium eum videret, statim expergisceretur: et, si de bello cum eo gerendo cogitaret, antequam somno consopiretur, præ metu anxio noctem insomnia traducere. Neque vero morbum celabat suum: quin palam apud Romanos, et Triballos narrabat, se in omni anteacta vita nullum perinde mortalem, ut Cantacuzenum timuisse, horruisseque. Et in illa congressione quærente imperatore, quid ita tandem dedecus tantum conscivisset, dum in senatum Venetorum se allegisset, qui majus et illustrius, quam ipsi, imperium haberet, respondit, ejus metu adactum id fecisse: et adjecit, nihil mirum, quod se huc demisisset, mirum magis non vilius atque despectius aliquid ausum. At enim cum tali timore laboraret, nec eum propalam confiteri erubesceret, nihilo minus urbes reddere detrectabat: rogabatque, uti tantum fœdus iceret, contentus Berrhœa duntaxat, et Edessa, **790** castellisque, et oppidulis aliis, quæ ad eum defecissent. Et juratus affirmabat, non se urbes cupidinis potius quam pudoris ergo affectare: quem pudorem non apud domesticos modo, sed alios quoque ubicunque dynastas sibi incutiat, si metu imperatoris adeo perculsus dejectusque videatur, ut tot oppida sine pugna deserat, quæ post tantam impensam tamdiu possederit, quorumque causa cum exercitu tot labores et discrimina pertulerit. Obstinationem viri cernens imperator, Mei quidem candoris erga te, inquit, et quod nullum unquam amici officium a me desiderari passus sim, cum præteritum, tum maxime præsens tempus idoneo possunt esse testimonio. Quia nihil tibi facere allubescit, quod justum honestumque sit, venire me ad arma oportebit, feras imitantem, quæ venatorum jaculis appetitæ, et per silvas agitatæ, primum quidem fugiunt, et certamen cum hominibus, quantum valent devitant, ad necessitatem autem redactæ, periculoque jam proximæ, se convertunt: et dum vitam suam vehementissime defendunt, ipsi vitæ nullo modo parcunt. Idem sane ego nunc faciam. Nihil

Α ἐγκαλεῖν ὁ Κράλης ἐπεχείρει, ἀπεκρίνατο· ὁ Κράλης δὲ ἀντειπεῖν οὐκ ἔχων πρὸς οὐδέν, συνῄδει γὰρ αὐτῷ καὶ ἀδικίαν, καὶ παράβασιν τῶν ὅρκων, ὀλίγον ἐπέσχε σιωπήσας. Ἔπειτα ἐδεῖτο βασιλέως, τῶν ἄλλων ἀποστάντας μόνοι διαλέγεσθαι ἐφ' ἑαυτοὺς περὶ τῶν διαφορῶν. Ἐπεὶ δὲ ἐπείθετο ὁ βασιλεύς, καὶ ἀφίσταντο τῶν ἄλλων, ἐπιορκεῖν μὲν ὁ Κράλης ὡμολόγει, καὶ παρασπονδεῖν τὰς Ῥωμαίων κατέχων πόλεις οὐκ ἐβούλετο δὲ ἀποδιδόναι· ἀλλ' ἐδεῖτο βασιλέως τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων ἀπομνημονεύοντα, ταύτην τὴν χάριν καταθέσθαι, τὸ ἔχοντας ἑκάτερον, ἃ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι, τίθεσθαι σπονδάς. Βασιλέως δὲ οὐδὲ τῶν φαυλοτάτων οὐδενὸς παραχωροῦντος, διελύθησαν ἀσύμβατοι. Καὶ Κράλης μὲν εἰς τὸ στρατόπεδον, βασιλεὺς δὲ εἰς τὴν πόλιν
Β ἐπανῆλθον, εἰς τὴν ὑστεραίαν αὖθις ἐπαγγειλάμενοι ἀλλήλοις συντυχεῖν· καὶ ἐς τὴν ὑστεραίαν συνελθόντες, λόγους ἐποιοῦντο περὶ τῶν ὁμοίων, καὶ οὔτε βασιλεὺς περὶ τῶν κατεχομένων ἐνεδίδου πόλεων, οὔθ' ὁ Κράλης ὑπέμενεν ἀφίστασθαι, καίτοι γε ἔλεγε Κράλης, ἐς τοσοῦτον δέους πρὸς βασιλέα καθεστάναι, ὡς καὶ ἐν ὀνείροις εἴ ποτε ὁρᾷν συμβαίη, τοῦ ὕπνου ἀφίστασθαι αὐτίκα, καὶ πρὶν ληφθῆναι ὕπνῳ, ἄϋπνον διανυκτερεύειν, εἰ λογίζοιτο περὶ ἐκείνου ὅπως χρὴ πολεμεῖν, ἐν ἀπόροις ὑπὸ δέους καθεστώς. Οὐ μὲν οὐδὲ πρὸς τοὺς ἔξω τὸ πάθος ἀπεκρύπτετο, ἀλλ' ἀναφανδὸν καὶ πρὸς Τριβαλοὺς καὶ Ῥωμαίους τοὺς συνόντας, μηδένα ἀνθρώπων ἔλεγε διὰ βίου, μήτε πρότερον μήθ' ὕστερον ὥσπερ Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα ἐκπεπλῆχθαι καὶ δεδοικέναι. Καὶ ἐν τῇ
C συνουσίᾳ δὲ ἐκείνῃ, ἐρομένου βασιλέως, ὅτου χάριν τοσαύτην ὑπομείνειεν αἰσχύνην τοῖς τῆς Βενετίας βουλευταῖς συγκαταλέξας ἑαυτὸν, μείζονα καὶ περιφανεστέραν συμπάντων ἐκείνων ἔχων αὐτὸς ἀρχήν, διὰ τὸν ἐκείνου φόβον ἀπεκρίνατο. Καὶ προσετίθει, μηδὲν εἶναι θαυμαστὸν, εἰ τοιαῦτα ὑπομείνειε· τοὐναντίον μὲν οὖν, ὅτι μὴ καὶ πρός τι χεῖρον καὶ πολλῷ φαυλότερον ἐξετράπη. Καίπερ δὲ οὕτω δέους ἔχων, καὶ οὐδὲ πρὸς πάντας αἰσχυνόμενος ὁμολογεῖν, ὅμως ἀφίστασθαι τῶν πόλεων οὐκ ἤθελεν· ἀλλ' ἐδεῖτο μόνον βασιλέως χωρεῖν πρὸς τὰς συμβάσεις, Βέρροιαν μόνην ἔχοντα, καὶ Ἔδεσσαν, καὶ τὰ ἄλλα φρούρια, καὶ τὰς πολίχνας, ὅσαι προσεχώρησαν. Ἰσχυρίζετο δὲ καὶ ὅρκους τοῖς λόγοις προστιθείς,
D ὡς οὐ πλεονεξίας μᾶλλον, ἢ αἰσχύνης ἕνεκα τῶν πόλεων ἀντιποιοῖτο· αἰσχύνεσθαι γὰρ οὐ τοὺς οἰκείους μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὁπουδήποτε δυνάστας, εἰ φαίνοντο τοσοῦτον ἡττημένος πρὸς τὸν βασιλέως φόβον, ὥστε τοσούτων πόλεων ἀμαχεὶ παραχωρεῖν, ἃς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κτώμενος, χρήματά τε ἀνηλώκει πλεῖστα, καὶ τοσούτους πόνους καὶ κινδύνους ὑπομεμενήκει μετὰ τῆς στρατιᾶς. Βασιλεὺς δὲ ἐπεὶ ἐώρα ἀσυμβάτως ἔχοντα, Τὴν μὲν ἐμὴν, εἶπε, πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην, καὶ ὡς οὐδὲν τῶν φίλῳ προσηκόντων, οὔτε πρότερον, οὔθ' ὕστερον ἐνέλιπον, καὶ ὁ παρελθὼν μὲν χρόνος, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ὁ νυνὶ παρὼν ἀξιόχρεως συμμαρτυρεῖν. Σοῦ δὲ μηδὲν ἐθέλοντος τῶν δικαίων ποιεῖν καὶ προσηκόντων, ἀνάγκη πρὸς τὸν πόλεμον χωρεῖν, ταυτὸν τοῖς θηρίοις

πάσχοντα, καὶ γὰρ ἐκεῖνα βαλλόμενα, καὶ ἁλισκόμενα ὑπὸ τῶν θηρευτῶν, πρῶτα μὲν φεύγουσι, καὶ τὴν πρὸς ἀνθρώπους μάχην ὅση δύναμις ἐκκλίνουσιν. Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἀνάγκην καταστῶσι, καὶ τὸν κίνδυνον αἴσθωνται ἐφεστηκότα, στρεφόμενα ἀμύνονται, καὶ οὕτω μετὰ σφοδρότητος, ὡς τῆς σφετέρας ἀφειδεῖν παντάπασι ζωῆς. Τοῦτο δὴ καὶ αὐτὸς νυνὶ ποιήσω· μάλιστα μὲν γὰρ ἐβουλόμην μὴ πόλεμον κινεῖν πρὸς σὲ, ἀλλὰ φίλον καὶ σύμμαχον ἔχειν, ὥσπερ δίκαιον, καὶ τῶν ὑπηργμένων ἀγαθῶν, ἢ ἂν μάλιστα δυναίμην, ἐκτίνειν ἀμοιβάς. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς τῶν δικαίων ἤρησαι ποιεῖν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν Ῥωμαίοις πόλεων ἀφίστασθαι, ἃς ἔχεις ἀδίκως κατασχὼν, ἀνάγκη καὶ αὐτὸν ἃ νομίζω συμφέρειν Ῥωμαίοις, πράττειν, καὶ μὴ περιορᾷν ἀδίκως οὕτω καταδουλωθέντας Τριβαλοῖς· ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπεὶ μὴ καὶ ἡ παρεσκευασμένη στρατιὰ ἀφῖκτο, εἰς Βυζάντιον καὶ αὐτὸς ἐπανελεύσομαι, καὶ παρασκευασάμενος τοῦ χειμῶνος, ἅμα ἦρι ὡς μάλιστα ἔχω μετὰ πολλῆς δυνάμεως, καὶ μεγάλης τῆς παρασκευῆς ὑμῖν ἐπιστρατεύσω· γνώμην ἔχων, ὡς ἢ μαχόμενος πεσεῖσθαι, ἢ πρὸς τῷ Ῥωμαίους ἐλευθεροῦν, καὶ αὐτὸν καὶ ὑπηκόους ἐξανδραποδίζεσθαι, καὶ διαφθείρειν καὶ καταδουλοῦσθαι. Ἃ εἰδότα καὶ αὐτὸν ὡς ἀληθῆ, παρασκευάζεσθαι ὡς ἀμυνούμενον, καὶ διαγωνούμενον περὶ τῶν ὅλων. Κράλης δὲ ἀκούσας βασιλέως οὕτως ἐμβριθῶς διειλεγμένου περὶ τοῦ πολέμου, καὶ ὁρῶν ἀμετάθετον τὴν γνώμην ἔχοντα, καὶ γενόμενος περιδεὴς, ἐδεῖτο βασιλέως μὴ οὕτω πρὸς ὀργὴν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξάπτεσθαι· ἀλλὰ λύσιν τινὰ ἐξευρίσκειν τῶν κακῶν, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καταλυθήσεται, καὶ μηδ' αὐτὸς παντάπασι μηδὲν τῶν τε πόνων, καὶ τῶν κινδύνων, ὧν ὑπέμεινε τὰς πόλεις κτώμενος, ἀπόναιτο. Ἐπέτρεπέ τε πάντα βασιλεῖ, καὶ συνετίθετο στέργειν πᾶν, ὅ τι ἂν αὐτῷ δοκοίη βέλτιον, καὶ λυσιτελοῦν ἑκατέροις. Βασιλεὺς δὲ τό τε πάντα ἔχειν ὁρῶν ἀπονητὶ ἀδύνατον, καὶ τὸ τινῶν ἀποστερούμενον ὀλίγων μὴ συγκατατίθεσθαι πρὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ περὶ τῶν ὅλων διακινδυνεύειν βούλεσθαι ἀβουλίας, ἀδήλου μάλιστα τοῦ μέλλοντος ὄντος, καὶ τοῦ πολέμου πολλὰς ἐν τῷ μεταξὺ δυναμένου δέχεσθαι μεταβολὰς, ἄλλως θ' ὅτι καὶ βαρβάρους ἔμελλεν ἐπάγειν ἐνθυμούμενος, οἳ πλεῖστα καὶ Ῥωμαίους βλάπτουσιν, οἷς δοκοῦσι συμμαχεῖν, καὶ τὴν ἐσομένην Τριβαλῶν φθορὰν, καὶ τοὺς φόνους, καὶ τοὺς ἀνδραποδισμοὺς, ὧν ἐκήδετο, καί τοι πολεμίων ὄντων διὰ τὴν θρησκείαν, τὸ μὲν ἀληθὲς εἶπε, καὶ δίκαιον, πρὸς Κράλην, καὶ ὃ πᾶς ὁστισοῦν ἂν ἐπιψηφίσαιτο δικαίως διαιτῶν, οὐδὲν εἶναι ἕτερον, ἢ ἐξίστασθαι Ῥωμαίοις τῶν πόλεων τῶν τοῖς ὅρκοις περιειλημμένων. Ἐπεὶ δ' αὐτὸν ὁρᾷ πάνυ περιεχόμενον τῶν πόλεων, καὶ τῆς ζωῆς οὐ μικρὸν μέρος ἡγούμενον ἀφαιρεθήσεσθαι, εἰ τούτων ἀποστερηθείη, ἀδικήσειν μὲν Ῥωμαίους, πλὴν διελόμενον τὰς πόλεις ὡς ἂν αὐτῷ δοκοίη, καὶ παραχωρήσαντα ὅσων ἂν ἐθέλοι, εἰ μὲν αὐτῷ δοκοίη, καὶ πείθοιτο αὐτοῦ τῇ ψήφῳ, τίθεσθαι εἰρήνην ἐπὶ τούτοις καὶ σπονδάς· εἰ δὲ μὴ βούλοιτο, ἐξεῖναι αὖθις πολεμεῖν τὰς πάσας ἔχοντι. Καὶ αὐτίκα Ἀχαρνανίαν μὲν καὶ Θετταλίαν, Σέρβιά τε καὶ τὰς

enim minus cupiebam quam bello te persequi : seu ut æquum erat, amicum et socium habere, tuisque meritis ultro mihi præstitis, quantas maximas possem, gratias referre. Quoniam tamen nihil rectum, ac probum agere, neque ab urbibus quas contra fas occupatas retines discedere decrevisti, opus est et me aggredi, quæ ex Romanorum republica fore sentio, et excutere jugum, quod eorum cervicibus Triballi per nefas injunxerunt. Verum nunc quidem cum insuper conscriptæ copiæ nondum adsint, Byzantium revertar, instructusque hibernis mensibus, primo vere cum quam ingenti potero exercitu, magnoque apparatu in vos movebo : ea mente ut aut præliando occumbam, aut præter libertatem mea opera Romanis restitutam, teque populumque tuum cædibus ac servituti subjiciam. Et cum tu quoque scias me vera loqui, ad resistendum, et decertandum de summa rerum te compara. Crales, auditis tam graviter ac serio de bello dictis, cum voluntatem imperatoris immutabilem videret, admodum extimescens, precabatur, ne sic iratus ad arma ferveret; quin potius viam aliquam in his malis inveniret, qua et bello supersederetur; **791** ipse pro laboribus, atque periculis, quæ urbibus acquirendis tolerasset, non omnino nihil reciperet : remque totam ejus arbitrio permittebat, æqui bonique se facturum promittens, quidquid ipse utrisque melius, commodiusque futurum judicasset. Imperator, intelligens et omnia citra molestiam, laboremque haberi non posse, et paucis quibusdam privatum paci repugnare, ac de summa jacere aleam velle, dementis esse, cum futura incertissima sint, et anceps, ac dubia fortuna belli : ad hæc barbaros se introducturum cogitans, qui et Romanis, quorum videntur socii, plurimum noceant; et Triballorum futuram cladem, cædes, servitutes (de quibus quanquam hostibus, nihilominus, ut Dei cultor erat, sollicitus), Cralem compellans ait, veritatem, et justitiam, et quod quilibet bonus æstimator calculo suo approbarit, nihil esse aliud, quam Romanis urbibus juramento comprehensis se abdicare. Cæterum quia ipsum tantopere urbibus inescatum videat, et arbitrantem vitæ partem non modicam cum illis amissurum, injuriam quidem Romanis se irrogaturum, verumtamen judicio suo urbes partiturum, et cessurum, quot sibi placuerit, si illi etiam videatur, et suæ stet sententiæ, pacem super his, et fœdus faciendum. Si recuset, licere illi se omnes habentem de integro armis lacessere, et mox Acarnaniam, Thessaliam, Servia, et intra has ad mare sitas, et Berrhœam cum Edessa, Gynæcocastrum, et Mygdoniam, cum instauratis oppidis et circum Strymonem vicos, usque ad terminos Pherarum, et Tantessani montes appellatos Romanis attribuit. Zichna, Pheras, Melenicum, Strombitzam, Castoriam, aliosque vicos, et oppidula Macedonica, quæ extra dictos montes erant, Cralem retinere voluit, et super his fœdus, societa-

temque inire, et abstinere damnis mutuis. Sic imperator urbes distribuit; quæ distributio etiam Crali placuit, et ita inter illos convenit, paxque confecta Triballis juxta ac Romanis gaudio fuit. Atque eodem in loco Cralem, ejusque comitatum imperator ad epulas magnificas invitavit, juniore imperatore præsente, et cum socero pariter ex ea munificentia gloriam aucupante.

A ἐντὸς τούτων πρὸς θάλασσαν πολίχνας, καὶ Βέρροιαν, καὶ Ἔδεσσαν, Γυναικόκαστρόν τε καὶ Μυγδονίαν μετὰ τῶν κατῳκισμένων πόλεων, καὶ τὰς περὶ Στρυμμόνα κώμας ἄχρι τῶν Φερῶν ὁρίων, καὶ Ταντεσάνου ὄρη προσαγορευόμενα, ἀπένεμε Ῥωμαίοις· Ζίχνα δὲ καὶ Φερὰς, καὶ Μελενίκον, καὶ Στρύμβιτζαν, καὶ Καστορίαν, καὶ τὰς ἄλλας Μακεδονικὰς κώμας καὶ πολίχνας, αἳ τῶν εἰρημένων ὅρων ἐκτὸς ἦσαν, Κράλην ἔχειν, καὶ συμμαχίαν ἐπὶ τούτοις ποιεῖσθαι καὶ σπονδὰς, καὶ μηδὲν ἀλλήλους ἀδικεῖν· οὕτω μὲν ὁ βασιλεὺς διῄρει τὰς πόλεις· καὶ ἐδόκει καὶ Κράλῃ καλῶς ἔχειν, καὶ συνέβησαν ἐν τούτοις, καὶ πάντες ἥδοντο, καὶ Τριβαλοὶ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸς τὴν εἰρήνην. Ὁ τε βασιλεὺς εἰστία φιλοτίμως Κράλην, καὶ τοὺς συνόντας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου οὗ αἱ συμβάσεις ἐγεγένηντο, παρόντος καὶ τοῦ ἑου βασιλέως, καὶ συμφιλοτιμουμένου βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ.

792 CAPUT XXII.

Pactum de eligendis proceribus, qui urbes utriusque nomine tradant, et accipiant. Crales seducitur, fœdus renuntiat, suos in Cantacuzenum animat. Copiæ utrinque educuntur. Neuter pugnam incipit, uterque se excusat. Imperator Byzantium abiturus imperatorem juniorem monet, a Crale caveat, qui Edessam proditione capit. Lyzicus præfectus punitur, in via moritur, Edessa evertitur, incolarum pars major nuda dimittitur. De incursu barbarorum. Mœso regi se purgat imperator. Consilium de barbaris Thracia et Mœsia arcendis. Prodigium, quo Alexander contra Cralem confirmatur. Imperator navale purgat. Mœsus fidem fallit. Eum imperator ad officium reducere frustra nititur.

Secundum prandium pacti sunt, ut postridie imperator Romanos principes viros quinque deligeret, qui suo nomine urbes acciperent, Crales de suis totidem destinaret, qui illas pro eo traderent, finitisque conventis, et salute dicta, hic ad castra, ille in urbem se retulit. Jam nox erat, cum quidam ex comitibus imperatorum clàm ad Cralem adeunt, hortanturque urbes ne tradat, sed bellum adversus Cantacuzenum malit, qui cum in præsentia exercitu inferior sit, parum, aut nihil obesse possit. Si Byzantium redeat, ut illic se comparet, Palæologum imperatorem permoturos, ut cum eo quibus videbitur optatissimis conditionibus paciscatur, conjunctimque bellum contra illum suscipiat. Sibi enim intolerabile videri, imperare eum qui hæredem imperii legitimum hæreditate sua dejecerit. Crales statim lætitia ebrius, multas suasoribus gratias agit, æque imperatori Palæologo contra socerum prompte affuturum, et omnem ei benevolentiam, studiumque spondet. Postquam luxit, pacem certa lege constitutam renuntiavit. Sed si velit urbes nuper occupatas solas habere, imo vero, si etiam de iis adhuc quasdam reddat, sic persuasurum sibi, ut bello abstineat: si nolit, paratus ad prælium exeat, se totis viribus contra pugnaturum. Imperator Cralis verba parvi ducere; norat enim, se illum cogere in gyrum posse. Vehementer autem Romanis insidiatoribus succensebat; non enim ignorabat, unde hæc ejus mutatio, et rerum emendationem desperabat, ratus, bellorum rursus civilium, magnarumque seditionum hæc esse præludia. Tamen quamvis sic affectus, postridie se ad dimicationem exiturum denuntiavit. Crales contra 793 se parare, et suos confirmare: Cantacuzenum non esse timendum, quandiu a suis oppugnetur, sed constanter sperandum victoriam, quasque Romanis ademerint urbes, retenturos. Similem enim esse homini aquis submerso, quem sui

B Μετὰ δὲ τὸ ἄριστον συνέθεντο, ὥστε εἰς τὴν ὑστεραίαν, βασιλέα μὲν ἐπιλέξασθαι πέντε Ῥωμαίων τῶν ἐν τέλει, καὶ τούτοις ἐπιτρέψαι τὴν παράληψιν τῶν πόλεων· Κράλην δὲ ἐκ τῶν οἰκείων ἴσους παρασχεῖν, ὥστε παραδοῦναι, καὶ συντιθέμενοι ἀλλήλοις, ἐπὶ τέλος εἶχον συμβάσεις, ὁ μὲν εἰς τὸ στρατόπεδον, οἱ βασιλεῖς δὲ εἰς τὴν πόλιν ἀπεχώρουν. Ἐπελθούσης δὲ νυκτὸς, τινὲς τῶν συνόντων βασιλεῦσι κρύφα ἐλθόντες πρὸς τὸν Κράλην, συνεβούλευον τὰς πόλεις μὴ παραδιδόναι, ἀλλὰ πόλεμον αἱρεῖσθαι μᾶλλον πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα, ὡς βλάπτειν δυνησόμενον ὀλίγα, ἢ οὐδέν· νῦν μὲν γὰρ ἀξιόμαχον οὐκ ἔχειν στρατιάν. Ἂν δὲ ἐπανήκῃ εἰς Βυζάντιον ὡς παρασκευασόμενος, τὸν Παλαιολόγον βασιλέα πείσειν συνθήσεσθαι πρὸς αὐτὸν, ᾗ ἂν μάλιστα δοκῇ καθ' ἡδονήν, καὶ κοινῇ τὸν πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον ἀνελέσθαι, ἡγεῖσθαι γὰρ αὐτοὺς οὐκ ἀνεκτὸν ἐκεῖνον ἄρχειν, βασιλέα τῆς πατρῴας ἀποστερήσαντα ἀρχῆς· καὶ ὁ Κράλης αὐτίκα ἔνθους ἦν ὑφ' ἡδονῆς, καὶ πολλὰς ὡμολογει χάριτας τοῖς ἀπαγγείλασι, βασιλεῖ τε ἐπηγγέλλετο προθύμως τῷ Παλαιολόγῳ συμμαχήσειν κατὰ κηδεστοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ πᾶσαν ἐπιδείξεσθαι σπουδὴν καὶ εὔνοιαν πρὸς αὐτόν· ἅμα τε ἕῳ, ἐπεὶ ἡμέρα ἦν, πέμψας πρὸς βασιλέα, ἀπηγόρευε τὴν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις εἰρήνην· ἀλλ' εἰ βούλοιτο τὰς ἄρτι ληφθείσας πόλεις μόνας ἔχειν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐξ ἐκείνων ἀποδόντα, οὕτω πείθειν αὐτὸν μὴ πολεμεῖν· εἰ δὲ μὴ βούλοιτο, παρασκευασάμενον πρὸς μάχην ἐξελθεῖν· αὐτὸν γὰρ παντὶ σθένει πολεμήσειν. Τῶν μὲν οὖν Κράλῃ λόγων ὁ βασιλεὺς ὀλίγον ἐποιεῖτο λόγον. Ἤδει γὰρ ὡς δυνησόμενος αὐτὸν καταναγκάζειν, καὶ ἄκοντα τὰ δίκαια ποιεῖν. Σφόδρα δὲ ἤχθετο κατὰ Ῥωμαίων τῶν ἐπιβουλευόντων· οὐ γὰρ ἠγνόησεν, ὅθεν ἡ μεταβολή· καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν πραγμάτων ἀπεγίνωσκε, πολέμων αὖθις ἐμφυλίων, καὶ στάσεων μεγάλων τὰ τοιαῦτα οἰόμενος ἀρχήν. Ὅμως καὶ οὕτως ἔχων, ἐπηγγέλλετο εἰς τὴν

ὑστεραίαν ἐξελεύσεσθαι πρὸς μάχην. Κράλης δὲ καὶ αὐτὸς παρεσκευάζετο, καὶ παραθαῤῥύνων τοὺς οἰκείους πρὸς τὸν βασιλέως πόλεμον· οὐ χρὴ δεδοικέναι, ἔφασκε, Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα ἄχρις ἂν ὑπὸ τῶν οἰκείων πολεμῆται· ἀλλὰ βεβαίας ἔχειν ἐλπίδας τοῦ περιέσεσθαι, καὶ τὰς ἠρπασμένας Ῥωμαίων πόλεις καθέξειν ἀσφαλῶς. Ἐοικέναι γὰρ ἔφασκεν ἐκεῖνον, ἐν ὕδασιν ἀνθρώπῳ καταβεβαπτισμένῳ, τοὺς οἰκείους δὲ ἐφεστῶτας, εἴ ποτε δυνηθείη ἀνακύψαι, πιέζοντας αὖθις καταβαπτίζειν, καὶ μήθ' ἑαυτῷ χρήσιμον, μήτ' ἐκείνοις γίνεσθαι ἐᾷν· ἂν μέν τοι τῶν οἴκοι διαφορῶν ποτε ἀπαλλαγείη, τότ' ἤδη πάντων αὐτῷ ἐξίστασθαι ἐκόντας, καὶ πολλὴν πρόνοιαν ποιεῖσθαι φίλον ἔχειν. Ἀντιστήσεσθαι γὰρ πρὸς πόλεμον, ἂν τῶν οἴκοι δυσχερῶν ἀπαλλαγείη, οὔτ' αὐτὸν λυσιτελεῖν ἡγεῖσθαι, οὔτ' ἐκείνοις συμβουλεύειν. Οὕτω μὲν ὁ Κράλης οὐ τῇ σφετέρᾳ μᾶλλον θαῤῥῶν δυνάμει, ἢ ταῖς διχοστασίαις, καὶ διαφοραῖς Ῥωμαίων, αὖθις ὥρμητο πρὸς πόλεμον, καὶ ἐς τὴν ὑστεραίαν ἅμα ἕῳ συντάξας ἐπὶ φάλαγγας τὴν στρατιάν, ἐχώρει πρὸς Θεσσαλονίκην ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὁμοίως τήν τε πεζὴν, καὶ ἱππικὴν δύναμιν ἀντιπαρέταττεν ἐξαγαγών· οὐδέτερος δὲ ἐπεχείρει πολέμου ἄρχειν, ἀλλ' ἐπιπολὺ ἀτρεμοῦντα ἀντικαθίστατο ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα. Κράλης δὲ πρὸς βασιλέα πέμψας, ἢ τὴν εἰρήνην ἔφασκεν αἱρεῖσθαι, ἂν ἐθέλῃ ἔχοντας ἃ ἔχουσιν ἑκάτερον, ἢ μὴ μέλλειν, ἀλλ' ἄρχειν συμβολῆς. Βασιλεὺς δὲ τὰ τῇ προτεραίᾳ εἰρημένα, καὶ αὖθις ἔφασκεν αἱρεῖσθαι, καὶ φίλον ἐθέλειν μᾶλλον ἔχειν, ἢ πολέμιον, τὰς πόλεις ἀποδόντα· ἂν δ' αὐτὸς τὸν πόλεμον αἱροῖτο, πρῶτον μᾶλλον αὐτὸν ἄρχειν συμβολῆς μικρὸν προβάντα, ὡς οὕτω καὶ αὐτὸν ὡς ἀμυνόμενον, καὶ οὐκ ἄρχοντα πολέμου ἀγωνιούμενον προθύμως. Ἐπιμαρτυρόμενον καὶ ἀνθρώπους καὶ θεὸν, ὡς οὐκ ἀδικεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀδικεῖται· οὐδὲ ἐπιορκεῖ, καὶ κακὸς εἶναι βούλεται περὶ τὸν φίλον, ἀλλ' ἀνάγκῃ ἐφ' ἃ μὴ βούλοιτο χωρεῖ. Ἂν δ' αὐτοῦ κινουμένου πρώτου, ἔφασκε, μὴ τὸ στράτευμα ἀντεπάγῃ καὶ αὐτὸς, τὴν νίκην ἐκεῖνον ἔχειν, ὡς αὐτοῦ φυγομαχήσαντος. Κράλης δὲ ἐπεὶ ἐπύθετο τοὺς βασιλέως λόγους, πέμψας αὖθις, ἔφασκε μηδ' αὐτὸν βούλεσθαι τὴν μάχην· ἂν δὲ φαίνοιτο κινῶν τὰς φάλαγγας μετὰ μικρὸν, μὴ νομίζειν ἐπιέναι, ἀλλ' ἀναχώρησιν εἶναι τὴν κίνησιν πρὸς τὸ στρατόπεδον. Τοιαῦτα ὁ Κράλης εἶπε· καὶ μετὰ μικρὸν ἀναστρέψας αὖθις ηὐλίσατο πρὸς τὸ στρατόπεδον τὴν νύκτα. Καὶ βασιλεὺς ὁμοίως εἰσήλαυνεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τῆς στρατιᾶς. Κράλης δὲ εἰς τὴν ὑστεραίαν διεβίβαζε τὸν Ἄξιὸν, τὰ περὶ Ἔδεσσαν κατέδραμε, καὶ περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. Βασιλεύς τε ἐπεὶ μὴ ἐδόκει ἔτι μέλλειν ἐν Θεσσαλονίκῃ, πράττειν γὰρ ἔτι ἀξιόλογον οὐδὲν ἐξῆν, παρεσκευάζετο, ὡς εἰς Βυζάντιον πλευσούμενος. Μέλλων δὲ ἀπαίρειν ἤδη, πολλὰ βασιλεῖ τῷ νέῳ περὶ τοῦ μὴ πείθεσθαι παρήνει Κράλῃ. Ἤδει γὰρ ἐπιχειρήσοντα ἐκεῖνον, αὖθις τὸν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον κινεῖν Ῥωμαίων, ἵν' αὐτῷ ἐξῇ τὰς πόλεις ἔχειν, ἐκείνων ἀσχολουμένων πρὸς ἀλλήλους, καὶ συνεβούλευε φυ-

A astantes, si quando emerserit, iterum sub aqua deprimunt, et neque sibi, neque ipsis commodare sinunt. Sin domesticis discordiis, ac dissidiis aliquando expeditus fuerit, tum jam omnibus illi cedendum l benter, ambiendamque studiose ejus amicitiam. Nam tum illi armis adversari, nec se putare conducere, nec ipsis hoc suadere. Sic Crales non sua magis potentia, quam seditionibus, ac dissensionibus Romanorum confisus, de integro bellum parturiebat, et die altero prima luce per phalangas disposito exercitu, et castris Thessalonicam procedebat : similiterque imperator pedestres, et equestres copias educens, in acie adversa constituebat. Neuter autem prælium ordiebatur, stabantque diu, nec se exercitus commovebant. Crales tandem imperatori nuntiat, aut pacem componendam, si utrumque retinere velit, quæ habet; aut sine mora pugnam incipiendam. Renuntiare jubet imperator, se hesterno die pacta præferre et amicum ipsum quam hostem malle, si urbes restituerit. Sin bellum ei optatius sit, prior paulum progressus, pugnæ det initium : tum enim se non ut conflictus auctorem, sed ut sui defensorem alacriter dimicaturum, Deum atque homines testantem, non se dare, sed accipere, ac perpeti injuriam : neque fidem frangere, et male mereri de amico, sed necessitatem a se exprimere, quæ ipse nolit. Quod si prior ille se moverit, nec ipse contra gradiatur, victoriam sibi quasi de fugitivo habeat. His acceptis, Crales nec se pugnæ avidum esse dixit. Si phalangas paulo post moveri viderit, ne putet motum illum sui invadendi, sed in castra revertendi causa exsistere. Hæc Crales. Nec diu post in castra se recipiens, ibi pernoctavit. Imperator quoque cum cohortibus suis urbem repetivit. Crales Axio transmisso, et finitimos Edessæ locos deprædatus, ipsam obsidere instituit. Imperator cum diutius Thessalonicæ commorandum non putaret, quod nihil memorabile agendum restaret, Byzantium navigationem comparabat. **794** Discessurus, juniorem imperatorem majorem in modum hortabatur, ne Crali fideret. Jam enim rursus aggressum bello civili Romanos implicare, ut iis inter se dimicantibus, ipse urbes sibi haberet, et monebat caveret insidias, quæ non res parvas, sed imperium ipsum attingerent : unde non ad ipsum duntaxat, sed ad alios quoque Romanos calamitas redundaret. Tametsi is aliud quam res est loquens, et mentiens, dicat, impigre se ipsum adjuturum, quo paternum imperium a raptore recuperet, eumque ulciscatur : cum dubitetur, an non solum ei imperium non restituturus, quod tamen polliceatur, sed etiam vitæ ejus insidias instructurus sit. Nullam ei fidem horum commodet, certoque sciat, omnia hæc artificiose strui, ut potius ipse quod reliquum est imperii secure devoret. Si spretis admonitionibus Crali crediderit, tunc cogniturum esse, quantum damni fecerit, quando nec ipsi, nec aliis ullum fructum

ea cognitio datura sit. Neque enim protoplastis paradiso ejectis a serpente deceptos esse cognoscere profuisse. Hæc, et plura cum admonuisset, Andronicum Asanem socerum cum juniore imperatore relinquens, dicto vale, solvit. Crales paulo post ejus Thessalonica discessum, quibusdam de factione sua prodentibus, Edessam cepit, captam evertit: cum quibus pepigerat, ut paratis scalis signum de muro ipsis sustollentibus, accederet. Tum lidem arcentes, qui intus propugnarent, securitatem facerent, ut ita urbs facilius caperetur. Res secundum pacta transigitur. Nam cum in eo essent, ut muros oppugnarent, proditoresque signum inde dedissent, Crales scalas admovit, milites impune ascenderunt, statimque irruentes ita eos diruerunt (non enim erant alti) ut equis pervios redderent. Lyzicus præfectus urbem proditam conspicicus, cum præsidio contra vidit, sed muris jam prostratis actum agere se intelligens, in arcem festinus recurrit. Similiter Byzantii ducenti, ab imperatore in præsidio relicti, ubi urbem captam senserunt, ipsi quoque in arcem refugerunt. Crales urbe potitus, in illos adhuc ex fuga pavitantes tendit. Cum e turri se tuerentur (arx enim nondum reparata erat) et Lyzicus femur sauciatus esset, subito præsidiarii arma tradiderunt, fide accepta, nihil incommodi perpessuros. **795** Ut autem et arx in potestatem venit, præsidium, et Macroducæ præfectum Crales, ut jurarat, armis tantum ablatis, dimisit; Lyzico in conspectu suo barbam velli jussit, non solum quia tum restitisset, sed quia etiam Andronico vivo apud Castoriam non parvæ calamitatis ipsi auctor fuisset. Deinde vinctum Scopiam, ibi pœnas audaciæ excepturum duci mandavit. Qui et propter neglectum curationem vulneris, et alioqui propter hunc casum suum in ipsa via decessit. Crales militi urbem diripiendam, incendendam, evertendamque permisit. Incolarum pars maxima, et præcipua, summa hieme, novo nimirum Januario, nuda expellitur, perque Berrhœam, et alias urbes dissipatur. Egentissimus quisque ad ædes relictas confugiens, ibi relinquitur. Crales hieme sæviente, imposito in arcem præsidio domum redit. Fama vulgavit, milites, et animalia vectoria plurima, frigoris acerbitate in castris emortua. Byzantium reversus imperator, de Mœsorum rege Alexandro quærit; singularem quippe ex eo mœstitudinem capiebat, quod Persæ in ejus regnum inopinato irruentes, cladem ei gravissimam intulerant. Incesserat enim Alexandrum suspicio, non suopte nutu, sed missu imperatoris irrupisse barbaros: quæ res vehementissime illum cruciabat, quia cum ei nullam ansam hostilia machinandi præbuisset, tamen contempto fœdere ab eo vexaretur. Missa igitur legatione, primum quidem de incursione barbarorum respondit, non eam sua voluntate factam, sed ipsos per se potentes, cupiditatibus suis morem gerere. Nec tamen magis istuc propter illorum

λάττεσθαι τὴν ἐπιβουλήν. Οὐδὲ γὰρ εἶναι περὶ μικρόν· ἀλλὰ περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐπιβουλεύειν, καὶ τὴν βλάβην οὐκ αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. Καί τοι γε ἐκεῖνον τῶν ὄντων τὰ ἐναντία καταψεύσεσθαι, φάσκοντα προθύμως συμμαχήσειν ἐπὶ τὸ τὴν πατρῴαν ἀνασώζεσθαι ἀρχὴν ἀφῃρημένην, καὶ ἀμύνεσθαι τὸν ἠδικηκότα, δῆλον ὃν εἰ μὴ μόνον οὐκ ἀποδώσει τὴν ἀρχήν, ὥσπερ ἐπαγγέλλεται, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ζωῆς ἐπιβουλεύσει. Τούτων δὲ αὐτῷ πεισθέντα μηδὲν, σαφῶς εἰδότα, ὡς ἁπάτῃ πάντα συσκευάζεται, ἵνα μᾶλλον ἀφέληται αὐτὸς τὴν οὖσαν ἀσφαλῶς. Εἰ δ' ἀμελήσας τῶν παραινέσεων πείθοιτο αὐτῷ, τότε εἶναι τὴν βλάβην, ὅτε μήτ' αὐτῷ μηδὲν, μήτε τοῖς ἄλλοις ὄφελος ἐκ τοῦ εἰδέναι ἔσται. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῖς πρωτοπλάστοις συνήνεγκε τοῦ παραδείσου ἐκβληθεῖσι τὸ εἰδέναι, ὡς ἠπάτηνται τῷ ὄφει. Τοιαῦτα καὶ ἕτερ' ἄττα πλείω παραινέσας, καὶ συνταξάμενος, ἀπέπλει, Ἀσάνην Ἀνδρόνικον τὸν κηδεστὴν μετὰ βασιλέως τοῦ νέου καταλιπών. Κράλης δὲ ὀλίγῳ ὕστερον ἢ ὁ βασιλεὺς ἀπῆρεν ἐκ Θεσσαλονίκης. Ἔδεσσαν ἐπόρθησεν ἁλών, τινῶν προδοσίᾳ τῶν τἀκείνου ἡρημένων. Συντέθειτο γὰρ αὐτοῖς κλίμακας κατασκευασάμενον, ἐπὶ τειχομαχίαν ἥκειν, αὐτοὺς δὲ σημεῖον ἅραντας ἐπὶ τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν ἑστᾶσιν, ἥκειν ἐπ' ἐκείνους μετὰ τῶν κλιμάκων. Ἄδειαν δὲ ἐκείνων παρεχομένων, καὶ ἀμυνομένων τοὺς ἔνδον μᾶλλον, ῥᾳδίαν ἔσεσθαι τὴν ἅλωσιν. Ὅπερ δὴ καὶ ἐγίνετο κατὰ τὸ σύνθημα· καταστάντων γὰρ εἰς τὴν τειχομαχίαν, τοῖς τε προδιδοῦσιν ἥρετο τὸ σημεῖον ἀπὸ τῶν τειχῶν, καὶ ὁ Κράλης τὰς κλίμακας ἔχων, ἐχώρει πρὸς ἐκείνους. Ἀδείας δὲ τυχόντες, ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ τείχη, καὶ καθῄρουν αὐτίκα προσπεσόντες, ἕως ἐπόησαν, καὶ ἵπποις βάσιμα· ἦν γὰρ οὐδὲ ὕψους ἔχοντα ἱκανῶς. Λυζικὸς δὲ, ὁ τῆς πόλεως ἄρχων, αἰσθόμενος τὴν προδοσίαν, ἐχώρει μὲν ἐπ' ἐκείνους ἔχων τοὺς περὶ αὐτὸν, ἦνυε δὲ οὐδὲν καθῃρημένων ἤδη τῶν τειχῶν· ἀλλ' ἀναστρέψας ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν ἄκραν. Καὶ οἱ ἐκ Βυζαντίου παρὰ βασιλέως καταλελειμμένοι διακόσιοι φρουροὶ, ὡς ἠσθάνοντο τὴν πόλιν ἁλωκυῖαν, ἀνεχώρουν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν. Κράλης δὲ ἐπεὶ τὴν πόλιν εἶχεν, ἐχώρει ἐπ' ἐκείνους ταθορυβημένους ἔτι ἀπὸ τῆς τροπῆς. Καθισταμένων τε πρὸς μάχην, ὁ Λυζικὸς ἐτέτρωτο βέλει τὸν μηρὸν ἀμυνόμενος ἀπὸ τοῦ πύργου· ἦν γὰρ ἀνεπισκεύαστος ἡ ἄκρα. Καὶ αὐτίκα ἡ φρουρὰ τὰ ὅπλα παρεβίβουν, πίστεις λάβοντες ἐπὶ τῷ μηδὲν ἀνήκεστον παθεῖν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ ἄκρα εἵχετο, τὴν μὲν φρουρὰν καὶ Μακροδούκαν τὸν ἄρχοντα, ἀπέλυεν ὁ Κράλης κατὰ τοὺς ὅρκους, καὶ τὰ ὅπλα μόνον ἀφελόμενος. Λυζικοῦ δὲ τὸ γένειον ἐπ' αὐτοῦ τίλλεσθαι ἐκέλευεν, οὐ μόνον διὰ τὸ ἀντιστῆναι τότε, ἀλλ' ὅτι καὶ βασιλέως Ἀνδρονίκου περιόντος ἐν Καστορίᾳ μεγάλων αἴτιος κατέστη συμφορῶν. Ἔπειτα ἐκέλευε δεθέντα, ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ Σκοπιὰν, ὡς ἐκεῖ τῶν τολμημάτων δίκας δώσοντα. Ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ τραύματος ἀμεληθέντος, καὶ τῆς ἄλλης δυσπραγίας, ἐτελεύτησε μεταξὺ ἀγόμενος. Κράλης δὲ ἔφῆκε τὴν πόλιν τοῖς στρατιώταις;

διαρτάζειν. Καὶ ἐπόρθησάν τε καὶ ἐνέπρησαν τὰς οἰκίας, τῶν οἰκητόρων δὲ τὸ μὲν πλεῖστον καὶ ἄριστον ἐξήλασε γυμνὸν μάλιστα ἐν ἀκμῇ τοῦ χειμῶνος, Ἰανουαρίου ἄρτι ἱσταμένου, καὶ διεσκεδάσθησαν κατὰ Βέρροιαν, καὶ τὰς ἄλλας πόλεις. Ὁ δὲ ἄπορος παντάπασι καταλέλειπτο ἐκεῖ ἐπὶ τὰς ὑπολειπομένας καταφυγὼν οἰκίας. Αὐτὸς δὲ ἐπεὶ καὶ χειμὼν ἐπεγένετο ἐξαίσιος, φρουρὰν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν καταλιπών, πρὸς τὴν οἰκίαν ἀνεχώρει. Ἐλέγετο δὲ ὑπὸ χειμῶνος στρατιώτας τε, καὶ τῶν σκευοφόρων ὑποζυγίων πλεῖστα τῷ στρατοπέδῳ ἐναποθανεῖν. Βασιλεὺς δὲ εἰς Βυζάντιον ἐπανελθὼν ἐπυνθάνετο περὶ τοῦ Μυσῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ὅτι πλεῖστα ἀνιῶτο διὰ τὴν τῶν βαρβάρων ἔφοδον ἀπροσδόκητον γεγενημένην, καὶ μέγιστα κακώσασαν τὴν γῆν αὐτοῦ. Ὑπώπτευε δὲ οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν τοὺς βαρβάρους ἐπελθεῖν, ἀλλὰ βασιλέως πέμψαντος, ὃ καὶ μάλιστα ἦνία, ὅτι μηδεμίαν πρόφασιν αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσχημένου βασιλεῖ παρασπονδῶν αὐτὸς, κακῶς ποιεῖ τὴν χώραν. Πέμψας δὲ ὁ βασιλεὺς πρεσβείαν πρὸς αὐτὸν, πρῶτα μὲν περὶ τῶν βαρβάρων τῆς ἐφόδου ἀπελογεῖτο, μὴ κατὰ γνώμην ἐκεῖνο γεγενῆσθαι, ἀλλ' αὐτοὺς ἀφ' ἑαυτῶν μεγάλα δυναμένους, ἅττα ἂν δοκῇ ποιεῖν. Τοῦτο δὲ συμβαίνειν, οὐ μᾶλλον διὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν, ἢ διὰ τὸ μὴ αὐτοὺς ἐθέλειν τῆς πλεονεξίας ἀποστάντας, καὶ τῶν ἀλλοτρίων τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλήλοις ὅση δύναμις ἐπιμαχεῖν, καὶ ἀνείργειν τοὺς βαρβάρους ῥᾷστα δυναμένους, εἰ συμφωνήσαιεν. Εἰ γὰρ ἐβούλετο Κράλης τὰς ἁρπασμένας πόλεις ἀποδιδόναι, καὶ τὰ δίκαια ποιεῖν κατὰ τοὺς ὅρκους, οὐκ ἂν αὐτῷ ἐδέησε βαρβάρων πρὸς τὴν συμμαχίαν πάντων μάλιστα ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διακειμένῳ· ἀνάγκη δὲ χρωμένῳ, ἵνα τά τε ὄντα διασώζοι, καὶ τὰ ἡρπασμένα, εἰ δύναιτο, ἀνακαλοῖτο. Πρὸς μὲν οὖν ἐκεῖνον, ποιήσειν, ὅ τι ἂν δοκῇ μάλιστα λυσιτελεῖν. Αὐτῷ δὲ συμβουλεύειν, συναίρεσθαι αὐτῷ πρὸς τὸ κωλύειν τοὺς βαρβάρους ἀδεῶς, ὅταν δοκῇ πρὸς τὴν Θρᾴκην περαιοῦσθαι. Τοῦτο δ' ἂν γένοιτο, εἰ χρήματα παρέχοιτο τακτὰ πρὸς τῶν τριήρεων τὴν παρασκευήν. Αὐτὸν μὲν γὰρ εὐπορεῖν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως· δεῖσθαι δὲ χρημάτων ἐξ ὧν ἂν τραφείη· ὧν εἰ καὶ αὐτὸς παράσχοιτο ὅσα δυνατά, τριήρεις ἐπιστήσει κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον· αἳ παραπλέουσαι, οὐκ ἐάσουσι τοὺς βαρβάρους περαιουμένους βλάπτειν. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς ἐκείνων ἀπηλλάχθαι περιέσται βλάβης. Ἂν δὲ μὴ Κράλης ἐθέλῃ ποιεῖν τὰ δίκαια πρὸς ἀμφοτέρους, εἰδέναι γὰρ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνου ἀδικούμενον οὐ μικρά τινα, εἰ μὴ ἡ παροῦσα δύναμις ἐξαρκεῖ ἐκεῖνον καταναγκάζειν τὰ δέοντα ποιεῖν, τότε χρήσεσθαι καὶ τοῖς βαρβάροις τοσούτους ὑπ' αὐτῶν περαιουμένους, ὅσους ἄγεσθαι οἷ ἂν ἐθέλωσι, καὶ μὴ πολλοὺς ὄντας, ἀφοβίᾳ τρέπεσθαι ἐπὶ σφᾶς καὶ διαφθείρειν. Τοιαῦτα μὲν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπρεσβεύετο. Καὶ ἐδόκει κἀκείνῳ ἡ βασιλέως παραίνεσις λυσιτελεῖν, καὶ συνετίθετο πρὸς τὴν πρᾶξιν· συμβάν δέ τι καὶ τοιοῦτον, ἐπέῤῥωσε μᾶλλον πρὸς τὸ ἔργον. Ἑορτῆς γάρ τινος δημοσίας ἀγομένης ἐν Τριβάλλῳ τοῖς αὐ-

A potentiam evenire, quam quod ipsimet nolint avaritia, et appetitione rerum alienarum desistentes, pro virili juvare mutuum, et coercere barbaros, quod facile possent, si conspirarent. Etenim si Crales ereptas urbes restituere, et ut juraverat, conservare justitiam voluisset, non sibi societatem barbarorum requirendam fuisse, quos pessime oderit: necessario autem iis uti, quo et præsentia tueatur, et abrepta, si possit, recuperet. Adversus Cralem igitur se facturum, quod in primis commodaturum videatur: ipsi autem se hoc dare consilii, uti ad barbaros in Thraciam nullo metu, ac pro libidine trajicientes prohibendos, secum vires conjungat. Hoc fieri posse, si pecuniæ ad apparatum triremium constitutæ pendantur: **796** sibi B navales copias non deesse: deesse autem pretium, unde alimenta provideantur; quod si ille pro facultate eroget, triremes in Hellespontum deducturum, quæ oras præternavigando, barbaros trajicere, ac nocere continenti non sinant. Et hoc modo eorum vexationes licere effugere. Quodsi Crales præstare se ambobus, qualem decet, noluerit (constare enim sibi, eum quoque læsum ab illo graviter), si præsens eum copia ad officium cogere nequiverit, tunc et barbarorum ope usuros, trajecta eorum auctoritate tanta multitudine, quantam ducere quocunque voluerint: et ita in hostes paucos intrepide facto impetu, eis vitam adempturos. Hæc fuit legationis sententia. Regi cohortatio imperatoris visa est conducibilis, rei- C que gerendæ societatem pactus est. Evenit autem quiddam, quod ei ad hoc operis animos addidit. Cum enim Trinobi, ubi sedes illi, publica lætitia dies festus ageretur, plurimique mortales aliunde concurrissent, dum per eos transit, legatis imperatoris prosequentibus, omnes, sua quique lingua acclamarunt, Cantacúzeno gratificandum per omnia, et omnimodis pacem cum eo conficiendam: ne si is ad bellum irritetur, ipsi barbarorum gladiis intercant, et orabant voti compotes fieri. Alexandro autem legatos interrogante, ecquid audita intelligerent, cum negassent, Græce illis interpretatus est, populique petitionem pro augurio maximo habuit, bene ipsis rem processuram: quod etiam D a nemine interrogatus, quæ sibi expedirent, suasisset, statimque et ipse petitis suffragatus, legatos dimisit. Imperator, cognoscens Alexandrum hortationi suæ benignas aures commodasse, et velle pecuniam ad apparatum conferre, mirabiliter gavisus est, ratus se posse barbaros reprimere, ne Romanos, Et Mœsos incursando vastarent, et accingi ad expeditionem navalem barbaris prohibendis constituit, navaleque in Heptascalo pluribus annis luto ibidem exaggerato, ut onerariam cum onere haud commode posset excipere, illo anno expurgavit: potuitque magnum, et civitati utilissimum opus multo labore, multoque ære feliciter conficere. Cæterum Mœsi promissa venti rapuerunt; non diu enim post per legatos de pecunia collatitia

retractavit. Cralem quippe re audita non leviter reprehendisse, **797** quod tributa Romanis ultro promisisset, et quæ armis obtinere Cantacuzenus nequiret, hæc sibi dolo persuaderi sustinuisset. Quare se promissa tantum dedecus sibi, ac generi suo inurentia, persolvere non posse. Hac de causa non parum indignatus imperator, docere aggressus est suam quam Cralis admonitionem illi fructuosiorem fore; qui, ut homo invidus et insidiosus, semper ea disturbare nitatur, quæ ipsi Alexandro ejusque populo valde conducturæ sint. Non enim Alexandrum tributa pendere, ut ille fraudulentus comminiscatur, sed in rebus imperio necessariis collocare pecuniam, nisi quæ suis ipsemet militibus stipendia solvit, tributa nominet. Verum nihil horum ad Alexandrum inducendum satis valebat. Imperator imminentem a Barbaris cladem ei prædicens, et testificans, tunc propter istam amentiam pœnitudine tactum iri, quando pœnitere nihil proderit, hortatione destitit. Quæ omnia postmodum ita acciderunt.

Α τοῦ βασιλείοις, καὶ ὄχλου πλείστου συνερρυηκότος, ἐπεὶ παρῆει δι' ἐκείνων καὶ τῶν βασιλέως ἑπομένων πρέσβεων, τῇ σφετέρᾳ διαλέκτῳ πάντες ἐπεβόων, ὡς δεῖ Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ πάντα ποιεῖν τὰ κατὰ γνώμην, καὶ τὴν εἰρήνην ἐκ παντὸς τρόπου τὴν πρὸς αὐτὸν αἱρεῖσθαι, ἵνα μὴ ἐκπολεμωθέντος, ἀπόλωνται αὐτοὶ διαφθαρέντες ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ ἐδόκουν πείθεσθαι αὐτοῖς. Ἀλεξάνδρου δὲ τῶν πρέσβεων πυνθανομένου, εἰ τῶν εἰρημένων ἐπαίουσιν, ἐπεὶ ἀγνοεῖν ἐκεῖνοι ἔφασαν, ἡρμήνευεν αὐτὸς Ἑλληνιστί, καὶ τεκμήριον ἐποιεῖτο μέγιστον τοῦ ὄχλου τὴν ἀξίωσιν, τοῦ σφίσι μάλιστα λυσιτελεῖν τὴν πρᾶξιν, ὅτι καὶ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἐρωτώμενοι, τὰ σφίσι συμβουλεύουσι συνοίσοντα. Λύτίκα τε ἐπιψηφισάμενος, καὶ αὐτὸς ἐξέπεμπε τοὺς πρέσβεις. Βασιλεὺς δὲ πυθόμενος ὡς προθύμως δέξαιτο Ἀλέξανδρος τὴν παραίνεσιν, καὶ βούλοιτο παρέχεσθαι χρήματα πρὸς τὴν παρασκευήν, ὑπερήσθη τε, δυνήσεσθαι νομίσας ἀπείργειν τοὺς βαρβάρους, τοῦ μὴ Ῥωμαίους καὶ Μυσοὺς ἐπιόντας διαφθείρειν, καὶ ὥρμητο παρασκευάζεσθαι ἤδη πρὸς τὸ ναυτικὸν

B

συστήσασθαι ἐπὶ κωλύσει τῶν βαρβάρων. Τό τε νεώριον τὸ πρὸς τῷ Ἑπτασκάλῳ ἐν ἐκείνῳ τῷ Ἔτει ἐξεκάθηρεν, ὑπὸ πολλῶν ἐτῶν ἰλύος ἐπιγενομένης πρισχωσθὲν, καὶ μὴ δυνάμενον εὐπετῶς εἰσδέχεσθαι δικλίδα φόρτον ἄγουσαν· μέγα ἔργον καὶ πλεῖστα λυσιτελοῦν τῇ πόλει, καὶ πολλῷ πόνῳ, καὶ ἀναλώμασι κατορθῶσαι δυνηθείς. Ἦλιγον δὲ εἰς οὐδὲν αἱ τοῦ Μυσοῦ ἐπαγγελίαι. Ὕστερον γὰρ ὀλίγῳ πρὸς βασιλέα πρεσβείαν πέμψας, ἀπηγόρευε τὴν εἰσφοράν. Κράλην γὰρ ἔφασκε πυθόμενον, οὐ μετρίως αὐτοῦ κατηγορεῖν, ὅτι φόρους Ῥωμαίοις παρέχειν ὑποσταίη ἔχοντι, καὶ ἃ μὴ τοῖς ὄπλοις δύναιτο βιάζεσθαι βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνός, τοῦτο πείσειε παραγαγών. Δι' ἃ μηδ' αὐτὸν τὰ ὑπεσχημένα δύνασθαι ποιεῖν, τοσαύτην αἰσχύνην προστρόμενα αὐτῷ καὶ γένει. Ὑφ' οἷς οὐ μετρίως ἀγανακτῶν ὁ βασιλεύς, ἐπεχείρει πείθειν, ὡς μᾶλλον αὐτῷ λυσιτελοίη, ἢ αὐτοῦ παραίνεσις, ἢ Κράλη. Φρονοῦντα γὰρ ἐκεῖνον, καὶ ἐπιβουλεύοντα ἀεὶ, ταῦτα πειρᾶσθαι διαλύειν, ἃ πολλὴν αὐτῷ καὶ τοῖς ὑπηκόοις οἴσει τὴν ὠφέλειαν. Οὐ γὰρ παρέχειν φόρους ὥσπερ ἐκεῖνος ἀπατᾷ, ἀλλ' ἀναλίσκειν εἰς δέον ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς· πλὴν εἰ μὴ καὶ τὰ τοῖς σφετέροις στρατιώταις παρεχόμενα, φόρους ὀνομάσει. Ἀλλ' ἦν οὐδὲν ἀξιόχρεων τῶν λεγομένων εἰς πειθώ. Βασιλεὺς δὲ τὴν ἀσομένην αὐτῷ φθορὰν ὑπὸ τῶν βαρβάρων προεἰπών, καὶ διαμαρτυράμενος, ὡς τότε τῆς νυνὶ μεταμελήσει ἀβουλίας, ὅτε μηδὲν ἀπόνασθαι ἐξίσται τῆς μεταμελείας, ἐπέπαυτο πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν καὶ αὐτός. Ἃ εἰς ὕστερον ἅπαντα ἐξέβαινε.

CAPUT XXIII.

Propter Barlaami et Acindyni hæresin synodus ab imperatore conceditur, et ejus in ea re diligentia. Cur Acindynus se occultarit. Dissidium eo mortuo ejus sectatores excipiunt. Quatriduum in disceptationibus ponitur. Ephesi et Cani episcopi exanctorantur. Barlaamus et Acindynus post mortem excommunicantur. De tomis conscriptis. Barlaamitis et Acindynianis silentium indicitur, et in custodia habentur.

Posthæc imperator confusionem horribilem et turbas in Ecclesia excitatas intuens, atque a communione reliquorum discessisse Barlaami et Acindyni sectatores, multosque ab iis seductos, et illos Ecclesiam perversorum dogmatum accusare, et judicium postulare, tumultuantes quotidie, rogantesque ad rationem reddendam se vocari, Calisto patriarcha, et aliis episcopis, monachorumque primariis, quod seditiosis ac distractoribus illis contraria sentirent, similiter orantibus synodum congregari et dogmata examinari, æquum existimans, non hæc vilipendere, sed quantum posset, Ecclesiæ paci consulere, synodum agi permisit: et cum alios episcopos, tum Gregorium Palamam Thessalonicensem litteris accersivit. Quanquam statim ab initio, postquam fluctus belli

Μετὰ τοῦτο δὲ ὁ βασιλεὺς σύγχυσιν δεινὴν καὶ ἀταξίαν ὁρῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γινομένην, καὶ τῆς κοινωνίας τῶν λοιπῶν ἀφισταμένους τοὺς τὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου ἡρημένους, πολλούς τε τούτοις συναπαγομένους, διαστροφήν τε τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἐγκαλοῦντας τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τὴν δίκην ἐπιδουμένους, καὶ παρενοχλοῦντας ἡμέραι, καὶ δεομένους ἀντικαθίστασθαι πρὸς τὴν ἐξέτασιν, Καλλίστου τε ὁμοίως τοῦ πατριάρχου, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων, καὶ τῶν λογάδων τῶν μοναχῶν, ὅσοι τοῖς ἀποσχισταῖς ἐναντία ἐφρόνουν ἐν τοῖς δόγμασι, δεομένων καὶ αὐτῶν ὁμοίως σύνοδον συγκροτεῖν, καὶ τῶν δογμάτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, δίκαιον εἶναι οἰηθεὶς μὴ τοιαῦτα γινόμενα παριορᾶν, ἀλλὰ τῆς κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἰρήνης προνοεῖσθαι ὅση δύναμις, ἐπέτρεπε τὴν σύνοδον γενέσθαι· καὶ τοὺς τε ἄλλους;

B

C

D

μετεπέμπετο ἀρχιερέας γράμμασι, καὶ τὸν Θεσσαλονίκης Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, καί τοι βασιλεὺς εὐθὺς ἐξαρχῆς μετὰ τὸ πεπαῦσθαι τὸν συγγενικὸν πόλεμον, καὶ πᾶσαν ὑπ' αὐτῷ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν γεγενῆσθαι, ἀναγκαῖον οἰηθεὶς ὥσπερ τὰς κοσμικὰς διαφθορὰς, οὕτω δὴ καὶ τὰς τῆς Ἐκκλησίας παύεσθαι, τὸν Ἀκίνδυνον Γρηγόριον ἔτι περιόντα, ὅς τις τῆς τοιαύτης διαφθορᾶς μετὰ Βαρλαὰμ μάλιστα προέστη, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις μετεπέμψατο, καὶ ἐκέλευε τῶν ἀντικαθισταμένων ἀναφανδὸν κατηγορεῖν, εἴ τι ἔχοι. Μάλιστα γὰρ αὐτὸν, εἰς λόγους ἀλλήλοις ἐλθόντων τῶν μερῶν βούλεσθαι εἰδέναι τἀληθῆς, ἐκ τῶν πρὸς ἀλλήλους ἀντιλογιῶν γινομένου ἐναργοῦς. Ἀκίνδυνος γὰρ, αὐτὸς μὲν παῤῥησιάζεσθαι οὐκ ἐθάῤῥει, ἑτέρους δέ τινας προσπέμπων τοὺς οὐτῷ φρονοῦντας ἴσα, βασιλεῖ δι' ὄχλου γίνεσθαι παρέπειθε, καὶ τὴν δίκην ἐξαιτεῖσθαι ὡς ἀδικουμένους, καὶ διαστροφὴν ἐγκαλουμένους τῶν ὀρθῶν δογμάτων, τῶν περὶ Παλαμᾶν μᾶλλον τοιούτων ὄντων, καὶ δικαίων ἐξωθεῖσθαι. Δι' ἃ ὁ βασιλεὺς, Ἀκινδύνῳ μᾶλλον παῤῥησίας μετεδίδου, καὶ ἐκέλευε μὴ αὐτὸν κρυπτόμενον, δι' ἑτέρων τὴν διαφορὰν ἀνακινεῖν· ἀλλ' αὐτὸν ἐν φανερῷ τοῖς ἐναντίοις ἀντικαταστάντα, ἢ νικᾷν ἂν φαίνηται μᾶλλον αὐτὸς εὐσεβέστερα πρεσβεύων, ἢ ἡττώμενος διορθοῦσθαι, καὶ μὴ ἀναισχυντεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς ἀδικεῖ μᾶλλον, ἑτέροις τὴν παρατροπὴν τῆς ἀληθείας ἐγκαλῶν. Ἀκίνδυνος δὲ ἀπηγγελμένων αὐτῷ τῶν βασιλέως λόγων, μάλιστα μὲν ἔφασκε βούλεσθαι ἀντικαθίστασθαι τοῖς ἀντιλέγουσι. Δεδοικέναι δὲ μὴ φανερὸς γενόμενος, δίκας ἀπαιτῆται ὧν καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον τῷ πατριάρχῃ Ἰωάννῃ συναιρόμενος πρασέχρουσε πρὸς βασιλέα. Καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτίκα θέσπισμα ἐξετίθει, ὥστε μηδεμίαν Ἀκίνδυνον βλάβην ὑφορᾶσθαι, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ περὶ τῶν δογμάτων λέγειν ὅσα οἴεται εἶναι ἀληθῆ. Ὁ δὲ καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην ἄδειαν μᾶλλον ἀφανὴς ἦν, καὶ τὸν ζόφον ἡρημένος ἄχρι τελευτῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, οἵ τε πρότερον τὰ ἴσα ἡρημένοι, διαδεξάμενοι τὴν διαφοράν, ἔτι τε ὁ τῆς Ἐφεσίων πρόεδρος, καὶ ἄλλοι ὅσοι αἱρεθήσεσθαι ἐλπίζοντες ἐπὶ τῶν πατριαρχικῶν θρόνων ἠγανάκτουν διὰ τὴν ἀποτυχίαν, προσθέμενοι ἐκείνοις, καί τοι Βαρλαάμ τε καταψηφισάμενοι τὴν ἀρχὴν, καὶ ὕστερον κατὰ Ἰωάννου τοῦ πατριάρχου, καὶ Ἀκινδύνου πνεύσαντες σφοδρὸν, καὶ ψήφοις ἁπάσαις ἐκεῖνον καθελόντες τῆς ἀρχῆς δι' οὐδὲν ἕτερον, ἢ τὸ τὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου πεπρεσβευκέναι, ἐθορύβουν τε ὕστερον καὶ τῆς Ἐκκλησίας κατηγόρουν, ὡς παρὰ τῶν θεολόγων τὴν παράδοσιν περὶ τῶν τῆς πίστεως δογμάτων καὶ πρεσβευούσης, καὶ τοὺς ἄλλους διδασκούσης. Δι' ἃ ὁ βασιλεὺς ᾠήθη δεῖν σύνοδον ἀθροίσας, ἐξέτασιν ποιεῖσθαι περὶ τῶν τῆς πίστεως δογμάτων. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον οἱ ἑκασταχόθεν προστάται τῶν Ἐκκλησιῶν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γενομένων ἐν βασιλείοις τοῖς τῶν Βλαχερνῶν λεγομένοις, καὶ βασιλέως τοῦ Καντακουζηνοῦ παρόντος, καὶ τῶν ἐν τέλει Ῥωμαίων τῶν μάλιστα ἐπιφανῶν, ἐπὶ τέσσαρσιν ἡμέραις τῶν ἀμφισβητουμένων τὴν ἐξέτασιν ἐποιήσαντο. Ὅσα

civilis resederunt, totius jam compos imperii, necessarium reputans quomodo civiles, sic etiam ecclesiasticas sedare lites atque controversias. Gregorium Acindynum adhuc superstitem **798** (qui cum Barlaamo huic dissidio auctor et patronus fuit), non semel, sed sæpius advocavit, et adversarios, si quid haberet, manifeste reos peragere jussit : maxime enim se, partibus disceptantibus, veritatem ex mutua contentione elucentem velle cognoscere. Acindynus siquidem ipse libere loqui non audebat, sed alios quosdam farinæ suæ allegans, suadebat eis nequiter, ut imperatorem turbarent, et actionem tanquam læsi, deque corruptela rectorum dogmatum falso accusati postularent, cum potius socii Palamæ tales essent, et proscribi mererentur. Quocirca imperator majorem Acindyno libertatem impertiebat, hortans ne se occultaret, aut per alios controversias suscitaret : sed palam ac per se adversariis resistens, aut vinceret, si magis pietatem ipse colere videretur : aut victus corrigeretur : neve impudenter ageret, aliis dissensionem a veritate exprobrans, cum in eo ipsemet scelus admitteret. Ille verbis imperatoris sibi renuntiatis percupere se dixit palam respondere adversariis; timere autem, ne si publico se credat, pœnas reposcatur eorum, in quibus patriarchæ Joanni belli tempore subserviens, imperatorem offenderit. Imperator statim edictum proponit, ut Acindynus nihil durius formidans, de dogmatis quæ vera putet, citra metum exprimat. Nihilominus ille, etiam tanta libertate concessa, se occulere, et in latebris usque ad obitum delitescere. Post hominis obitum ejus sectæ affines dissidium excipientes (Ephesiorum antistite, et aliis qui se throno patriarchico quem speraverant, excidisse indignabantur, accedentibus, quamvis Barlaamum a principio damnassent, posteaque contra Joannem patriarcham, et Acindynum fremuissent, et omnibus calculis illum de gradu deturbassent, ob hoc solum, quod Barlaami et Acindyni doctrinam admiraretur) tumultuabantur, et Ecclesiam criminabantur, quod de dogmatis fidei, quæ theologi non tradidissent, ipsa et honorifice sentiret, et alios doceret. Idcirco imperator, coacta synodo, dogmata in disquisitionem adducenda censuit. Ubi undequaque Ecclesiarum rectores convenerunt, et utraque pars affuit in palatio in Blachernis quæ dicuntur, affuit etiam Cantacuzenus imperator, et de nobilitate Romana illustrissimi quique, **799** inque controversiarum quæstione dies quatuor consumpti sunt. Quarum igitur ibi altercationes exstiterint Palamæ Thessalonicensis episcopi (cum eo enim potissimum certamen erat) et Acindyniauorum (quorum capita et antesignani Ephesi, et Gani metropolitæ, Gregoras item et Dexius erant) commemorare hoc loco supervacaneum esset. Si cujus ea nosse interest, tomum super hoc conscriptum, et sigillatim omnia recusantem legat licet, sat superque omnia

discet. Illud tantummodo huic historiæ inserendum duximus, Acindyni sectatores, quasi in ipso furto, ut dicitur, cum Barlaamo de Ecclesiæ dogmatibus sapere deprehensos fuisse. Quapropter synodus Ephesi et Gani episcopos ordine movendos decrevit : Barlaamum vero, et Acindynum a reliquo Ecclesiæ corpore, ut membra morbo insanabili infecta, nulliusque correctionis post mortem capacia, manifeste amputavit. Si quis autem eorum nefaria impietate damnata ad rectam semitam rediens, incorruptam Ecclesiæ doctrinam complecteretur, eum ab Ecclesia suscipiendum, et ut membro legitimo, sine ulla præteritorum reprehensione, aut exprobratione providendum statuerunt. Qui usque ad extremum spiritum obstinatus maneret, iisdem pœnis, quibus Barlaamus et Acindynus, multaretur. Secundum hæc tomus tertius duobus prioribus est additus. Nam ille post Joannis patriarchæ abdicationem conscriptus (cui etiam patriarcha Hierosolymorum subscripsit) Barlaami et Acindyni sceleratam impietatem et germanorum dogmatum corruptionem delegit (quam ob causam et Joannes patriarcha sede sua depulsus est, quod nimirum cum Barlaamo sentiret), et primus, post dijudicationem Andronici junioris imperatoris compositus, quando et patriarcha Joannes synodo præsidebat, quem et ipse manu sua subsignavit, non solum Barlaamum et Acindynum, ut injustos monachorum accusatores damnat, sed et si quis alius, inquit, quippiam a Barlaamo blaspheme et hæretice contra monachos, imo vero contra Ecclesiam ipsam dictorum, scriptorumve rursum monachis objecerit, aut omnino in talibus eos perstrinxerit, eadem pœna a nostra mediocritate damnatur, atque a sancta Dei catholica et apostolica Ecclesia, et orthodoxo Christianorum cœtu etiam ipse exterminatur atque præciditur. **800** Sic itaque et tertius tomus duos præcedentes consequens factus est, eademque contra Barlaami et Acindyni sequaces decreta : cui Callistus patriarcha cum episcopis subscripsit; et ante eos Cantacuzenus imperator, deinde Joannes Palæologus imperator junior, Ecclesiæ concors, et ipse rubrica subsignavit. Discussione dogmatum penitus absoluta, et tomo plane jam perfecto, Callisto patriarcha in templo divinæ Sapientiæ, cum reliquis episcopis Missæ sacrificio fungente, Cantacuzenus omni imperatorio ornatu excultus, intra adyta, patriarchæ reliquoque episcoporum ordini tomum tradidit. Postea Barlaami et Acindyni discipuli ab imperatore et patriarcha jussi sunt de dogmatis nihil neque dicere, neque scribere : ne sinceriores suis fallaciis pervertterent. Horum alii obedientes quiescebant, alii tacere non poterant, sed cum voce, tum scriptis disserendo, plures insuper depravabant : quare et carcere ab imperatore puniti sunt, quem ad tempus habitarunt. Eorum illustriores in suis ipsorum ædibus attinebantur, ne cum illis verba misceret. Ita

A μὲν οὖν ἀλλήλοις ἀντεῖπον, Παλαμᾶς τε ὁ Θεσσαλονίκης, πρὸς ἐκεῖνον γὰρ μάλιστα ὁ λόγος ἦν, καὶ οἱ τὰ Ἀκινδύνου ῥηθέντα, ὧν ἦν κεφάλαιον, ὅ τε Ἐφέσου καὶ ὁ Γαύνου μητροπολῖται, καὶ Γρηγορᾶς, καὶ Δεξιὸς, οὐκ ἀναγκαῖον διηγεῖσθαι. Εἰ γάρ τῳ τὰ τοιαῦτα πρόῤῥησου μαθεῖν, τῷ περὶ τούτων γεγραμμένῳ τόμῳ, κατὰ μέρος ἅπαντα διηγουμένῳ ἐντυχόντι, πάντα ἀκριβῶς εἰδέναι περιέσται. Ἐκεῖνο δὲ μόνον ἀναγκαῖον εἶναι ἡγησάμεθα προσκεῖσθαι τῇ ἱστορίᾳ, ὡς ἑάλωσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ οἱ τὰ Ἀκινδύνου ῥηθέντα τὰς ἴσας δόξας Βαρλαὰμ περὶ τῶν δογμάτων ἔχοντες τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ τῶν μὲν ἀρχιερέων ἡ σύνοδος Ἐφέσου καὶ Γάννου καθαίρεσιν κατέγνω. Βαρλαάμ τε Ἀκινδύνου διαῤῥήδην χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ

B τῆς Ἐκκλησίας σώματος, ὡς μέλη νενοσηκότα ἀνιάτως, καὶ μηδεμίαν μετὰ τελευτὴν διόρθωσιν ἐπιδεχόμενα. Τῶν δ' ἄλλων, εἰ μή τις ἐπίστρεψας σύνθηται τοῖς ὑγιαίνουσι τῆς Ἐκκλησίας δόγμασιν, ἐκείνων πολλὴν ἀσέβειαν καταγνοὺς, δέχεσθαι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὡς οἰκείου μέλους προνοεῖν μηδὲν, μήτε ἐγκαλοῦσαν τῶν προτέρων, μήτε ὀνειδίζουσαν. Εἰ δέ τις μένοι διὰ τέλους ἀδιόρθωτος, τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ὑποκεῖσθαι Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνῳ καὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένετο τόμος τρίτος ἐπὶ δυσὶ τοῖς πρότερον γεγενημένοις· ὅ τε γὰρ ἐπὶ καθαιρέσει πατριάρχου τοῦ Ἰωάννου γεγενημένος, ὃν καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων πατριάρχης ὑπογέγραφε, πολλὴν ἀσέβειαν Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου κατηγορεῖ, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων διαστροφήν, δι' ἃ καὶ πατριάρχης ὁ Ἰωάννης καθηρέθη, ὡς ταυτὰ φρονήσας Βαρλαάμ, καὶ ὁ πρώτως

C ἐπὶ τῇ διαγνώσει βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ νέου γεγενημένος, ἡνίκα καὶ ὁ πατριάρχης Ἰωάννης τῆς συνόδου προστάτης ἦν, ὃν καὶ αὐτὸς ὑπεσημήνατο χερσὶν οἰκείαις, οὐ μόνον Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου καταψηφίζεται, ὡς ἀδίκως κατηγορηκότων τῶν μοναχῶν ἀλλὰ καὶ εἴ τις, φησὶν, ἕτερός τι τῶν ὑπὸ τοῦ Βαρλαὰμ βλασφήμως, καὶ κακοδόξως κατὰ τῶν μοναχῶν, μᾶλλον δὲ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς λελῃθέντων, ἢ συγγραφέντων φανείη πάλιν τῶν μοναχῶν, κατηγορῶν, ἢ ὅλως ἐν τοῖς τοιούτοις καθαπτόμενος, τῇ αὐτῇ καταδίκῃ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος καθυποβάλλεται, καὶ ἀποκήρυκτος ἔσται

D καὶ αὐτὸς καὶ ἀποτετμημένος, καὶ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ ὀρθοδόξου τῶν Χριστιανῶν συστήματος. Οὕτω μὲν καὶ ὁ τρίτος τόμος ἀκόλουθος τοῖς δυσὶ προτέροις ἐγεγόνει, καὶ τὰ αὐτὰ κατεψηφίσατο τῶν τὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου ῥηθέντων· ὃ πατριάρχης τε ὁ Κάλλιστος μετὰ τῶν ἀρχιερέων ὑπογέγραφε, καὶ βασιλεὺς πρὸ αὐτῶν ὁ Καντακουζηνὸς, ὕστερον δὲ καὶ ὁ Παλαιολόγος Ἰωάννης βασιλεὺς ὁ νέος, σύμψηφος γενόμενος τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐρυθροῖς καὶ αὐτὸς γράμμασιν ὑπεσημήνατο. Ἐπὶ δὲ πάντα εἶχε τέλος τὰ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν δογμάτων, καὶ ὁ τόμος οὐδενὸς ἐδεῖτο, ἔτι Καλλίστου τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας τὴν θείαν ἐπιτελοῦντος μυσταγωγίαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων, καὶ βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς πᾶσαν σκευὴν βασιλικὴν ἐνδὺς, καὶ τῶν ἀδύτων ἐντὸς γενόμενος, πατριάρχῃ

καὶ τῇ λοιπῇ τῶν ἀρχιερέων ἐκκλησίᾳ τὸν τόμον ἐπιδέδωκε. Μετὰ τοῦτο δὲ οἱ τὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου ᾐρημένοι, ὑπὸ βασιλέως, καὶ πατριάρχου τοῦ Καλλίστου ἐκελεύσθησαν μηδὲν περὶ δογμάτων μήτε λέγειν, μήτε γράφειν, ἵνα μὴ διαφθείρωσι τοὺς ἀκεραιοτέρους ἐξαπατῶντες. Οἱ μὲν οὖν αὐτῶν ἐπείθοντο, καὶ ἦγον ἡσυχίαν. Τοῖς δὲ οὐκ ἦρκει σιωπᾷν· ἀλλὰ καὶ διαλεγόμενοι πολλοὺς προσδιέφθειρον καὶ γράφοντες. Διὸ καὶ δεσμωτήριον ὑπὸ βασιλέως κατεκρίθησαν, καὶ ζήσαντες ἐπὶ χρόνον. Ὅσοι δὲ αὐτῶν ἦσαν ἐπιφανέστεροι, ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις εἴργοντο μηδέσιν ἔρχεσθαι εἰς λόγους· καὶ οὕτω δείσαντες, ἐπαύοντο τοῦ κακουργεῖν. Εἴ δέ τινες αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ περιῤῥῆσθαι τὴν τοῦ πᾶσιν ἐντυγχάνειν ἄδειαν, ἔγραφόν τισιν, ἢ διελέγοντο περὶ τῶν δογμάτων, ἀλλὰ κρύφα καὶ πολλὴν τοῦ λανθάνειν πρόνοιαν ποιούμενοι.

timentes, sceleri modum faciebant. Si qui etiam post ablatam cum omnibus colloquendi potestatem, cum quibusdam per litteras, aut coram superdogmatis agerent, id clam et cum multa latendi providentia fiebat.

CAPUT XXIV.

Nicephorus Gregoras seditiosus, et Ecclesiæ Byzantinæ iniquus. Interdicitur ad eum aditus. In imperatorem et Ecclesiam contumeliose scribit. Etiam monachos perstringit, ut epuiones, et hæreticos, quos defendit imperator. Fabella Atlantis accommodata sanctis monachis. Suam causam adversus mendacem agit, de profectione ad monachos in Atho monte. Cur inde reversus sit, et qua ratione imperium susceperit. De sua cum Barlaamo consuetudine, et in ecclesiastica pace curanda sedulitate. In extremo sibi falso hæresin objectum testatur.

Γρηγορᾶς δὲ ὁ Νικηφόρος, οὔτε πρότερον, οὔθ' ὕστερον ἐπέπαυτο· ἀλλὰ πρῶτα μὲν Τραπεζουντίοις ἔγραφε τοῖς ἐπιτηδείοις, καὶ τῆς Βυζαντίων Ἐκκλησίας παρατροπὴν τῶν ὀρθῶν δογμάτων κατηγόρει, ἐδίδασκέ τε ἀδεῶς ὡς χρὴ ταύτης ἀποτέμνεσθαι νενοσηκυίας. Ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἐν Κύπρῳ φίλοις, τῶν ἄλλων δὲ μάλιστα Λαπίθῃ Γεωργίῳ τινί· πρὸς ὃν οὐ κοινῇ τῆς Ἐκκλησίας μόνον κατηγόρει, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ τῶν προεστηκότων· ἔγραφε δέ ποτε πρὸς οὐδένα ὑγιὲς οὐδέν· ἀλλ' ἐξεπίτηδες ψεύδη πλάττων, καὶ συκοφαντίας, τὰ μήτε ὄντα, μήτε λαληθέντα περὶ τῶν δογμάτων κατηγόρει. Ἐπεὶ δὲ τὰ τοιαῦτα τολμώμενα λανθάνειν οὐκ ἐνῆν, βασιλεῖ τε ὁμοίως καὶ πατριάρχῃ δεινὸν ἐδόκει τὸ μὴ μόνον αὐτὸν ἑαυτῷ, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἑτέροις τῆς ἴσης ἀπωλείας αἴτιον εἶναι, τοῖς ἐν τῇ μονῇ τῆς ἀχωρήτου χώρας τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ προσαγορευομένης προσέτατταν μοναχοῖς, ἐπεὶ καὶ Γρηγορᾶς αὐτοῖς χρόνον συχνὸν συνῆν, μηδένα πρὸς αὐτὸν φοιτᾶν ἐᾷν, κωλύειν τε, ὁπόση δύναμις, μὴ τοῖς ἔξω γράμματα πέμπειν, καὶ διαφθείρειν τοὺς πολλοὺς ἐξαπατῶντα. Ἐπεὶ δὲ ἐκωλύετο τὰ κατὰ γνώμην πράττειν, οὐχ ἧττον κατὰ βασιλέως, ἢ τῆς Ἐκκλησίας ἐκμανεὶς, ἔγραφε κατ' ἀμφοτέρων. Καὶ τῆς μὲν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὕβρεως, τὴν τοῦ γενομένου κατὰ τὴν τρίτην σύνοδον τόμου περὶ τῆς Ἀκινδύνου καὶ Παλαμᾶ διαφορᾶς προεστήσατο κατηγορίαν, μεγάλα μὲν ἀεὶ ἐπαγγελλόμενος, καὶ δεινὰ ἀπελέγξειν καταψευδόμενον, καὶ τοῖς θεολόγοις ἐναντία περιέχοντα· οὐδέποτε δὲ οὐδὲν τῶν ἐπηγγελμένων ἐκπληρῶσαι δυνηθείς. Ὅταν γὰρ ἐπ' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἀκμὴν τῶν ἀποδείξεων τοῦ ζητουμένου καταστῇ, ὥσπερ ἐκλαθόμενος τῶν ἐν χερσὶν, ἐφ' ἕτερά τινα μὴ προσήκοντα ἐξάγεται, ἢ τινων ὕβρεις καὶ συκοφαντίας· ταῦτα γὰρ μάλιστα αὐτῷ φίλα κατὰ πᾶσαν συγγραφὴν, ἢ διηγήματά τινα μηδὲν προσήκοντα, καὶ παραπαίει εἰκῇ, καὶ μάτην λογομαχῶν, καὶ μηδὲν καίριον φθεγγόμενος. Βασιλέως δὲ ἐπεὶ μὴ αὐτὸ προσώπως εἶχε καταφέρεσθαι, τῶν τε Παλαιολόγων βασιλέων πρὸς ἀλλήλους πόλεμον ἐναισχύνων ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, καὶ τὰ μὲν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων, τὰ

At Nicephorus Gregoras nec ante, nec post cessabat: sed primum quidem datis Trapezuntium litteris ad amicos, Byzantinam Ecclesiam ut rectorum dogmatum desertricem accusabat, docebatque audacter, ab ea, ut morbida secedendum. Deinde et in Cyprum ad sui cupidos, præ aliis autem ad quemdam Georgium Lapitham, apud quem non solum Ecclesiam communiter, sed et separatim **801** ejus magistratus in vituperationem adducebat, cum tamen nihil quidquam sanum cuiquam scriberet: sed de industria mendacia et calumnias confingens, quæ nec erant, nec in sermonem venerant de dogmatis, ea ille accusabat. Ubi vero hujusmodi facinorosa audacia diutius latere non potuit, pariterque imperator et patriarcha pro intolerando habuerunt, eum non sibi tantum, sed aliis præterea multis idem exitium parare, monachis in monasterio, quod Christi appellatur (et est in regione solitaria), quoniam et Gregoras inter eos longo jam tempore vivebat, mandarunt, neminem aditum ad eum permitterent, caverentque, qwantum possent, ne foras litteras quopiam daret, ac fraudibus suis multos circumduceret. Cum voluntatem explere non sineretur, nihilominus contra imperatorem æque, ut contra Ecclesiam insaniens, utrumque scriptis laceravit. Et contumeliis quidem in Ecclesiam, tomi in tertia synodo super Acindyni et Palamæ dissensione facti reprehensionem præposuit, semper pollicens, se ostensurum illum librum valde, ac turpiter mentiri, sanctorumque Patrum scitis contraria continere; nec tamen unquam quod pollicetur, aliqua ex parte præstare valet. Cum enim ad ipsum articulum venit, quo probare debet, de quo quæritur, quasi oblitus, quæ in manibus erant, ad alia quædam, nihil ad institutum pertinentia, aut ad quosdam calumniis et maledictis incessendos (quod illi in omni scriptione solemne est), aut ad narrationem ineptam delabitur: et frustra atque inaniter verbis velitando, nihilque opportunum proferendo desipit. Postquam vero Cantacuzenum imperatorem

ipsum per se deprimere atque evertere non potuit, Palæologorum imperatorum bellum mutuum pro argumento sumens, et partim ignorantia rerum gestarum, partim gratia corrupta veritate, ac totis viribus velut in fabula comminiscenda mentiens, deinde ordine ad bellum, quod nostra memoria contra Cantacuzenum excitatum est progressus (14), tum alia complura crimini dat, servitutes, cædes, trucidationes, populationes, et quæcunque Romanis per id bellum luctuosa inciderunt, illa ascribens : tum ob amorem dominandi, imperialisque fastigii cupidinem malorum illorum nullam duxisse rationem affirmat. Illud autem Cantacuzenum ante alia vellicat, et cor ejus urit, quod mentitur, eum adhuc vivente Andronico imperii Romani longe appetentissimum, cum id assequi non posset, **802** ad monachos in monte Atho, qui viri sancti et a Deo afflati futurorum præsensionem habere judicabantur profectum esse, de futuris, et an ad se Romanum imperium perventurum esset, percunctaturum. Post ad monachos conversus, multis et acriter in eos, non solum ut in Massalianos et prave de religione sentientes, sed etiam ut crapulæ ac vinolentiæ deditos invehitur. Comedunt enim, inquit, plusquam sues, et bibunt plusquam elephanti. Ubi autem ebrietatem nimiam edormierunt, arcana Dei se scire contendunt, et responsa edunt. Denique aliorum quorumdam eos insimulat, quæ præter ipsum nemo illis intentasset. Deinde cum de bello mirifice mentiendo narrasset, jamque co perveniisset, ut ab Ecclesia dissensionem quorumdam exponeret, ipse docet, quo pacto imperator in fidem orthodoxam offendat, et dogmata patria convellat. Quare nec judicium ab illo judicatum approbatione dignum putat, ut qui Palamæ adhæreat, eamdemque doctrinæ perversitatem colat. Quæ cum legisset Cantacuzenus imperator (in manus enim ejus venerunt), de accusatione quidem tomi nullum se verbum dicturum ait, cum ea semet tueri maxime possit. Si namque ex eo ejus rectitudo et veritas demonstratur, quia sanctis Patribus, et editis a sacris antea synodis de germana fide constitutionibus consentanea loquitur, et is hæc semper studet, eique rei diligenter prospicit, alia probatione opus non est, cum illa sufficiat, quam suppeditat. Quin et ipse accusator testis idoneus fuerit, qui in aliis scriptis suis prava Barlaami dogmata liberrime vituperat, quando mortuum Andronicum juniorem lamentans (15), inter cætera encomia sic prædicat : Sacri Ecclesiæ præsides, fervidum amatorem, et tutorem dogmatum ; qui in montibus et speluncis habitatis, vestræ claritudinis et gloriæ defensorem ac propugnatorem ; sacrorum monasteriorum moderatores, vestri ro-

δ' εὐνοίᾳ τὴν ἀλήθειαν παραφθείρας, καὶ κατὰ πᾶσαν ἐξουσίαν ὥσπερ ἐν πλάσματι καταψευτάμενος, ἔπειτα καὶ καθ' εἱρμὸν ἐπὶ τὸν ἐφ' ἡμῶν πρὸς Καντακουζηνὸν προῖών, πολλὰ μὲν αὐτοῦ καὶ ἄλλα κατηγορεῖ, ἀνδραποδισμοὺς καὶ φόνους, καὶ σφαγὰς, καὶ λεηλασίας, καὶ ὅσα δυσχερῆ ἐν τῷ τοῦ πολέμου χρόνῳ συμπέπτωκε Ῥωμαίοις, αὐτῷ προσάπτων· καὶ διὰ φιλαρχίαν, καὶ τιμῆς βασιλικῆς ἐπιθυμίαν τῶν δεινῶν ἐκείνων οὐδένα λέγων πεποιῆσθαι λόγον. Ὃ δὲ μάλιστα αὐτοῦ καθάπτεται, καὶ ὡς ἐπιπλεῖστον διατρίβει, ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι περιόντος τι ἔτι βασιλέως Ἀνδρονίκου, τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐρῶν ὑπερφυῶς, καὶ μὴ δυνάμενος τυχεῖν, ἐπὶ τοὺς ἐν Ἄθῳ μοναχοὺς δοκοῦντας ἀρετῆς ἀντιποιεῖσθαι, καὶ μυστήρια Θεοῦ εἰδέναι ἐφοίτησε, πευσόμενος περὶ τῶν μελλόντων, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν ἡ βασιλεία Ῥωμαίων ἥξει. Ἔπειτα ἐπὶ τοὺς μοναχοὺς τραπόμενος, πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορεῖ· οὐ μόνον Μασσαλιανοὺς, καὶ περὶ τὰ ὀρθὰ δόγματα διεφθαρμένους λέγων, ἀλλὰ καὶ περὶ πότους καὶ οἰνοφλυγίας ἀκρατεῖς· Ἐσθίουσι γάρ, φησὶν, ὑπὲρ χοίρους, καὶ πίνουσιν ὑπὲρ ἐλέφαντας. Ἐπειδὰν δὲ ἀνανήψωσι τῆς πολλῆς μέθης, μυστήρια Θεοῦ εἰδέναι διατείνονται, καὶ περὶ μελλόντων προφητεύουσι. Καὶ ἕτερ' ἄττα κατηγόρηκεν ἐκείνων, ὧν πᾶς τις ἂν ἀπέσχετο πλὴν αὐτοῦ. Ἔπειτα διηγησάμενος τὰ κατὰ τὸν πόλεμον μάλιστα φιλοψευδῶς, καὶ γενόμενος ἐν ᾧ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν διαφορὰν διηγεῖσθαι ἔμελλε, κακοδοξίαν βασιλέως κατηγορεῖ, καὶ τῶν πατρίων ἀθέτησιν δογμάτων. Δι' ἃ οὐδὲ τὴν δίκην οἴεται δεῖν στέργειν τὴν παρ' ἐκείνου δικασθεῖσαν, ὡς ἐκδεδιητημένην διὰ τὸ ἐκεῖνον Παλαμᾷ προσκεῖσθαι, καὶ τὴν ἴσην ἐν τοῖς δόγμασι διαστροφὴν ῥῆσθαι. Ἃ ἐπεὶ ἀνέγνω βασιλεὺς, ἦκε γὰρ αὐτῷ εἰς χεῖρας, περὶ μὲν τοῦ τόμου τῆς κατηγορίας οὐδένα ποιήσεσθαι λόγον εἶπεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι δυναμένου μάλιστα. Εἰ γὰρ ἐκείνου τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς ἀληθείας σαφὴς ἀπόδειξις τὸ τοῖς ἁγίοις σύμφωνα λέγειν θεολόγοις, καὶ τοῖς ὑπὸ θείων πρότερον συνόδων περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως κεκυρωμένοις, τοῦτο δ' ἐκείνῳ σπουδάζεται διαπαντὸς, καὶ πολλὴν τούτου τοῦ μέρους πρόνοιαν ποιεῖται, ἑτέρας ἀποδείξεως οὐκ ἂν δεηθείη περὶ ἑαυτοῦ, τῆς προσούσης ἐξαρκούσης. Ἀξιόχρεως δ' ἂν εἴη, καὶ ὁ κατηγορῶν αὐτὸς, ἐν ἄλλοις αὐτοῦ συγγράμμασι τὰ Βαρλαὰμ διεφθορότα δόγματα κακίζων, καὶ ὅλην γλῶτταν ἐπαφιεὶς, ἡνίκα βασιλέα τὸν νέον Ἀνδρόνικον τετελευτηκότα] μονῳδῶν, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐγκωμίοις καὶ τοῦτο τέθεικεν· Οἱ Ἐκκλησίας ἱεροὶ προστάται, ζητήσατε τὸν διάπυρον σπουδαστὴν, καὶ συλλήπτορα τῶν δογμάτων· οἱ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, τὸν πρόβολον καὶ προασπιστὴν τῆς ὑμετέρας εὐκλείας καὶ δόξης. Οἱ τῶν θείων ἀσκητηρίων ἡγήτορες, τὴν τῆς ὑμετέρας ἰσχύος ἀκρόπολιν. Μνήσθητε τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν τελευταίους ἀγῶνας

Jacobi Pontani notæ.

(14) Non exstant hæc scripta Gregoræ, et Cantacuzenum valde commoverunt, ut res suas ipse, utpote verius, sincerius, exploratiusque scriberet.

(15) Legat qui voluerit, exstat enim lib. x : *Nos vero victorias cantaturos, et laudum spectacula sacratissimi imperatoris*, etc.

αὐτοῦ, πῶς πεπονηκότος ἤδη καθάπαξ τοῦ σώματος Ἐκ τε τῶν πολεμικῶν τραυμάτων, ἔκ τε τῶν ἰατρικῶν καυτήρων. Καὶ πρὸς θάνατον ἐντεῦθεν ἐλαυνόμενος, κατεφρόνησέ τε τοῦ σώματος, καὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἀφειδήσας, προθύμως ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ τοὺς ἱεροφάντας ἦκε, καὶ οὐ πρότερον ἐκεῖθεν ἀπήλλαξε, πρὶν τοὺς ὑμῶν ὀβριστὰς, καὶ τὰ ἐκείνων διεφθορότα δόγματα, καὶ παρέγγραπτα τῆς Ἐκκλησίας ναυάγια συντρῖψαί τε, καὶ ὅλοις δοῦναι φθορᾶς καὶ ἀπωλείας βυθοῖς τε καὶ κύμασι. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς πρὶν διαφθαρῆναι τὰς δόξας εἶχε περὶ τῶν δογμάτων. Οὐ γὰρ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἕτερα μὲν ἦσαν ὧν κατέγνω βασιλεὺς δικάζων, καὶ διαφθορὰν κατεψηφίσατο, καὶ παρατροπὴν τῆς ἀληθείας· ἕτερα δ' ὁ ἐπ' ἐμοῦ γεγενημένος τόμος ἐξήλασε τῆς Ἐκκλησίας, καθ' οὗ τὴν θαυμαστὴν ἐπεδείξατο σπουδήν, ἀλλὰ ταυτὰ παντάπασιν. Ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἄθῳ ἁγίων ὧν μέθας καὶ ἀδηφαγίας καταψεύδεται, τοῦ βίου λαμπρότερον παντὸς φωτὸς τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, καὶ οἰκειότητα πρὸς Θεὸν ποιοῦντος ἀναργῆ. Τοσοῦτον γὰρ ἀπέσχοντο μέθης καὶ κραιπάλης διὰ βίου, ὅσον ἀληθείας ὁ κατηγορῶν. Ἕλληνες μὲν οὖν φασιν ἐν μύθοις, Ἄτλαντά τινα τῶν μετὰ Κρόνου θεῶν καθηρημένων, ταύτην ὑπὸ τῶν ἀρξάντων τὴν δίκην κατεψηφίσθαι τοὺς τῆς γῆς ἀνέχειν κίονας, ὡς ἂν πιέζοιτο τοσούτῳ βάρει. Ἐγὼ δὲ τούτους φαίην ἂν καὶ τῆς ἀληθείας ἐμοὶ συμμαρτυρούσης, ταύτην τὴν τιμὴν λαχεῖν, τοῦ βίου τῆς πολλῆς φιλοσοφίας· ἕνεκα παρὰ Θεοῦ, τὸ τὴν γῆν ἀνέχειν, εὐχαῖς ἱλεουμένους αὐτῇ τὸ Θεῖον. Ὅτι δ' αὐτὸς ἐν αὐτοῖς γενόμενος, ἔτι βασιλέως περιόντος, περὶ τῆς Ῥωμαίων βασιλείας προφητεύειν ἐδεδίμην, εἰ ἥξει πρὸς ἐμὲ, ψεύδεται, σαφῶς. Καὶ τούτου γε ἀπόδειξις ἐναργεστάτη, οὐχ ἧττον μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ τὸ ἐκεῖνον τοιαῦτα λέγειν ψευδόμενον, ὡς τὰ πολλὰ καὶ περὶ τἄλλα, ὥσπερ δὴ καὶ περὶ τοῦτο· μάλιστα δὲ καὶ Ἄννα ἡ βασιλὶς τἀληθῆ συμμαρτυρήσειε πάντων μάλιστα ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα συνειδυῖα. Οὐχ ἧττον γὰρ ἡ βασιλεὺς καὶ αὐτὴ τότε τοῦ τὰ βεβουλευμένα ὑπερθέσθαι μοι ἐγένετο αἰτιωτάτη· οὐ γὰρ ὥσπερ ἐκεῖνος κατεψεύσατο, ἐπὶ προφητείᾳ ἦκον ἐγὼ τότε καὶ μελλόντων ἀποβάσεις ἐπὶ τοὺς ἐν Ἄθῳ μοναχούς· ἀλλὰ μάλιστα μὲν δεησόμενος ἐκείνων ὑπὲρ τῆς βασιλέως ὑγιείας, ἧς οὐδὲν ἐμοὶ βέλτιον, οὔτε τιμιώτερον ἐν βίῳ ἦν. Ἔπειτα καὶ τὸ Θεῖον ἵλεων εὐχαῖς ἐμοὶ ποιεῖν πολλὰ προσεκρουκότι ἐν τῷ βίῳ, καὶ τὴν ἐκεῖσε τῶν ἐνθάδε βεβιωμένων εὔθυνην διδοικότι. Πρὸς τούτοις δὲ ἐπεὶ ἐδόκει καὶ τῶν τοῦ βίου θορύβων ἀναχωρεῖν, εἰς κόρον ἀπολαύσαντι καὶ δόξης

A boris arcem desiderate. Meméntote supremos ejus pro vobis agones, quomodo debilitato jam penitus toto corpore hostilibus vulneribus, medicorumque ustionibus, et inde ad mortem tendente, se contempserit, vitaque haud pepercerit, alacriter ad tribunal et sacrorum antistites venerit, nec prius inde abierit, quam insectatores vestros, et depravata illorum dogmata, et inducta Ecclesiæ naufragia contriverit, et iuis peditionis exitiique fluctibus dederit. **303** Talis item ejus fuit, priusquam perverteretur, de dogmatis sententia. Non enim dici potest, alia fuisse, quæ judicio suo, ut depravationem ac perniciem veritatis, condemnavit imperator; alia tomum sub me confectum (16) ex Ecclesia exturbasse (adversus quem tomum B mirum est quantum studii adhibuerit), sed eadem penitissimo. Idem et de sanctis in monte Atho habendum, quos temulentiæ ac ventris vitio deditos mentius, quando vita et mores omni luce clarius illorum virtutem et cum Deo conjunctionem produnt. Tantum enim semper a vinolentia et crapula abfuerunt, quantum accusator a veritate. Græci fabulantur Atlantem quemdam, dils cum Saturno cœlo pulsis (17), hac pœna a principibus punitum, ut terræ columnas sustineret, atque ita ponderis vastitate premeretur. Atqui ego, veritate mihi attestante, hosce homines vita puriter admodum agenda hunc honorem a Deo consequi dixerim, ut terrarum orbem, ejus numen precibus illi placan- C tes, fulciant ac sustentent. Me autem, etiamnum vivo Andronico Imperatore, ad eos profectum, de imperio Romano, ut mihi vaticinarentur, rogasse, ecquid ad me venturum esset, aperte mentitur : quem hoc ipsum mentiri cortissima illa probatio est, quod toties etiam in aliis mentiri consuevit. In primis autem et Anna imperatrix, eorum omnium mihi conscia, veritati testimonium impertiet. Non enim minus illa me, quam Imperator commovit, ut deliberata in aliud tempus differrem. Non ego, ut ille mendax ait, tunc ad monachos in Atho monte discessi, ut futuros eventus ex eorum prædictionibus elicerem : sed ante omnia, ut imperatoris valetudinem, qua in vita nihil habebam melius ac pretiosius, eorum votis precibusque commendarem; item, ut eorumdem pro me supplicationes D impetrarem, qui, quod toties Deum offendissem, perpetratorum supplicia, post obitum luenda, pertimescerem. Ad hæc cum animo sederet, post humanæ gloriæ, felicitatis, ac deliciarum satietatem a tumultibus recedere, præstare cogitabam alicui monasterio

Jacobi Pontani notæ.

(16) Vel hinc patet, hujus historiæ parentem Cantacuzenum ipsissimum esse, cum oblitus sui primam personam ponat, *sub me*, inquit, id est, me imperatore ac præside. Infra rursum, *me autem*, etc. aliquoties per totum caput. Tamen in fine ad dissimulationem redit, dicens, hæc pro se respondisse Cantacuzenum, lectis Gregoræ scriptis de se, et dixisse jam monachum, cap. 25, quo et jam tempore ex antecedentibus verisimile est ad historiam scribendam aggressum fuisse.

(17) Hanc fabulam nusquam legi. Atlas est mons in Mauritania, cujus vertex propter altitudinem videtur cœlum attingere. Et quoniam Atlas, qui ibi regnavit, rerum astronomicarum fuit studiosissimus, datus ex similitudine nominis fabulæ locus, ut cœlum sustinere diceretur. Cui parumper successit in eo onere sustinendo Hercules, quia nimirum ab eodem Atlante res cœlestes, stellarumque rationes et motus didicit.

me mandare, ibique reliquum annorum meorum ab inanibus mundi perturbationibus, strepituque remotum, in tranquillitate consumere. Placebat autem magis Batopedii monasterium. Moxque monachis illis dato argento præcipi, domicilia mihi construenda locarent, quæ usque nunc exstant, veritatemque, qua nihil colo sanctius, testantur clarissime. **804** Cur autem non illic monachi habitum indutus manserim, sed ad imperatorum negotiorumque tumultus redierim, nec amor mundi in causa fuit, nec ad res humanas laude dignas torpor quidam, sed imperator ipse immodice mihi affixus, et qui sine me vitam sibi insuavem, atque acerbam putaret. Ut enim sciscitatus, quid me Athо adduxisset, causam percepit, nempe, liberandi me a curis et negotiorum turbis, vitæque innocenter actitandæ desiderium, amicitiam a me magnopere violatam conquestus est, quod privata sectans commoda, publica negligerem : et ipsum solum in tanta occupationum multitudine, molestiaque destituens, ipse secedere, et tranquillo otio perfrui meditarer : erumpensque in me stomachum, propositum meum injuriam, et amicitiæ suæ contemptum appellabat. Me autem affirmante, animam curare voluisse, et æquum censente, nihil hoc uno præstantius existimari, magisque ipsum iniquum esse, si me eo incumbentem, et honestam aliquam responsionem apud formidabile illud Dei tribunal pro admissis acquirere laborantem prohibere conaretur, postquam animum meum flectere nequivit, et in suscepto consilio obfirmatum vidit, Augustam ascivit sociam. Inde ambo multis verbis et argumentis me pervicerunt, ne tum quod cupiebam exsequerer. Quanquam (amica enim veritas) nec ipse, etsi inpense volebam, propter conjunctissimam familiaritatem ab imperatore separari poteram. Nec tamen ab ea mente prorsus discessi, sed tum quidem, pro eo ac illi petebant, rediturum me promisi, et ubi sanctos illos allocutus, effeci, ut in Batopedio habitaculum mihi construeretur, Thessalonicam ad imperatorem redii. Erat autem in animo rebus meis bene compositis reverti, et inter monachos illos eadem vitæ instituta, legesque profiteri. Brevi intervallo imperatore mortalitate perfuncto, quia aliud non licebat, tota rectione in humeros meos translata, detentus sum etiam invitus. Cum autem sycophantæ illi bellum suscitassent, et me meosque adeo in summum discrimen conjecissent, non meæ potius, quam omnium saluti consulturus, imperatorem Romanum fieri me sustinui, tantumque malorum examen tamdiu oppugnatus toleravi. Quod cum ita sit, Gregoras mentitur ea impudentissime, quæ non refutari modo, sed facillime refutari queant. **805** Quod porro me partibus Palamæ addictum, injustam tulisse sententiam, ait, atque ideo nec se pariturum, cum judicio disceptantibus idem et judex, et adversarius fuerit, nullo negotio ejus vanitatem demon-

A ἀνθρωπίνης, καὶ εὐημερίας καὶ τρυφῆς, ἐσκεπτόμην ἐν τίνι τῶν φροντιστηρίων βέλτιον οἰκεῖν, καὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν ἀταραξίᾳ διανύειν τῶν τοῦ βίου ματαίων ἀποστάντα θορύβων καὶ ταραχῶν. Καὶ ἐδόκει τὸ Βατοπεδίου αἱρετώτερον, αὐτίκα τε τοῖς ἐκεῖσε μοναχοῖς ἐκέλευον, ἀναλώματα παρέχων, οἰκήσεις ἐμοὶ ποιεῖν, αἳ καὶ εἰς ἔξυρο διασώζονται, ἀπόδειξις ἐναργὴς τῆς παρ' ἐμοὶ πρεσβευομένης ἀληθείας, τοῦ δὲ μὴ τότε αἴτιον ἐκεῖ καταλειφθῆναι, καὶ σχῆμα μοναχῶν ἀναλαβεῖν, ἀλλ' αὖθις πρὸς βασιλέα καὶ τὸν θόρυβον τῶν πραγμάτων ἐπανῆκειν, οὔθ' ἡ φιλοκοσμία ἦν, οὔθ' ἡ ῥᾳθυμία περὶ τὰ καλά· ἀλλὰ βασιλεὺς αὐτὸς ἀτόπως ἐξεχόμενος, καὶ οὐδὲ βιωτὸν ἡγούμενος αὐτῷ τὸν βίον ἐμοῦ διεστηκότος.

B Ὡς γὰρ ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, ἥ με ἄγει πρὸς τὸν Ἄθω, καὶ τῆς ἐν βίῳ φιλοσοφίας, ἧκουεν ἐπιθυμίαν καὶ θορύβων καὶ πραγμάτων ἀπαλλαγῆς, πολλὴν ἀφιλίαν κατηγόρει, ὅτι τὰ δοκοῦντα λυσιτελεῖν ζητῶν ἰδίᾳ, τῶν κοινῶν καταμελῶ, καί μόνον καταλείπων ἐπὶ τοσοῦτον πραγμάτων ὄχλον, αὐτὸς βούλομαι ἀναχωρεῖν, καὶ ἀπολαύειν τῆς γαλήνης. Ἠγανάκτει τε, καὶ ἀδικίαν τὸ πρᾶγμα ἀπεκάλει, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀθέτησιν φιλίας. Ἐμοῦ δὲ τὸ περὶ ψυχῆς τὸν λόγον πεποιῆσθαι ἰσχυριζομένου, καὶ μηδὲν ἀξιοῦντος ἡγεῖσθαι προτιμότερον, καὶ μᾶλλον ἐκεῖνον ἀποδεικνύντος ἀδικεῖν, εἰ βουλομένῳ ταύτης πρόνοιαν ποιεῖσθαι, καί τινα εὐπρόσωπον ἀπολογίαν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου βήματος, ἐφ' οἷς προσκέκρουκα Θεῷ παρίζειν ἐμαυτῷ, αὐτὸς φαίνοιτο κωλύων, ἔπειδὴ μὴ πείθειν ἐκεῖνος εἶχεν, ἀλλ' ἰσχυρῶς ἐχόμενον ἐώρα τῶν προτέρων λογισμῶν, καὶ βασιλίδι τῇ γυναικὶ χρησάμενος συμμάχῳ, ἔπεισαν ἄμφω πολλοῖς χρησάμενοι λόγοις καὶ παραινέσεσι, μὴ τὸ νῦν ἔχον πράττειν τὰ κατὰ γνώμην. Φίλον δὲ τἀληθὲς, οὐδ' αὐτὸν δυνάμενον διαστῆναι βασιλέως ὑπὸ τῆς ἄκρας συνηθείας, καί τοι μάλιστα βουλόμενον, οὐ μὴν παντάπασι τῶν λογισμῶν ἐκείνων ἀπεσχόμην, ἀλλὰ τότε μὲν αὖθις ἀναστρέφειν ἐπηγγελλόμην, ὥσπερ ἐκεῖνοί γε ἠξίουν. Καὶ ἀνέστρεφον ἐν Θεσσαλονίκῃ πρὸς ἐκείνους μετὰ τὸ τοὺς ἀγγέλους ἐκείνους προσειπεῖν, καὶ τὴν δεξομένην ἐν ὑστέρῳ οἴκησιν οἰκοδομεῖσθαι ἐν Βατοπεδίῳ παρασκευάσαι, γνώμην δὲ εἶχον, ὡς εὖ διαθέμενος τοῖς τὰ κατ' ἐμὲ, αὖθις ἐπανήξων, καὶ συνεσόμενος ἐκεῖσε μοναχοῖς τὸν ἴσον βίον ἑλόμενος αὐτοῖς. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον τετελευτηκότος βασιλέως, ἐπεὶ πράττειν ἑτέρως οὐκ ἐπ' ἐμὲ καταλειφθείσης, καὶ ἄκων ἐξῆν, τῆς ὅλης διοικήσεως τῶν πραγμάτων κατεσχόμην, τῶν συκοφαντῶν δὲ ἐκείνων τὸν πόλεμον κεκινηκότων, καὶ τὸν περὶ τοῦ ζῆν κίνδυνον ἐμοί τε καὶ τοῖς συνοῦσιν οὕτως ἀθρόον ἐπενεγκόντων, οὐ τῆς ἐμαυτοῦ μᾶλλον ἢ τῶν ὅλων σωτηρίας ἕνεκα τὸ βασιλεὺς Ῥωμαίων εἰλόμην εἶναι, καὶ τοσοῦτον ὑπέμεινα κακῶν ἐσμὸν, ἀνημέρως οὕτω πολεμηθεὶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον. Ἃ δ' μάλιστα ψεύδεται Γρηγορᾶς οὐκ ἀνετέλεγκτα, ἀλλὰ πάντων μάλιστα εὐελεγκτότατα. Ὅτι δέ μέ φησι τῇ Παλαμᾷ, προσκείμενον μερίδι ἄδικον ψῆφον ἐπενεγκεῖν, καὶ διὰ τοῦτο μηδ' αὐτὸν

C

D

πείθεσθαι ἐθέλειν, ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα, καὶ δικαστὴν, καὶ ἀντικαθιστάμενον πρὸς τὴν δίκην τοῖς κρινομένοις, εὐχερέστατα ψευδόμενον ἀπελέγξω. Οὐ γὰρ μόνον Βαρλαάμ, ὃς τῆς τοιαύτης ἦρξε διαφορᾶς μᾶλλον προσκείμην ἐξαρχῆς αὐτός· αὐτόν τε γὰρ εἶχον ἐπὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας διατρίβοντα, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ πολλῆς ἠξίουν τῆς προνοίας, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φίλων ἦγον, καὶ μᾶλλον ἐπ' ἐκείνου χώραν εἶχε τὸ ἐμὲ προκατειλῆφθαι. Ἐκεῖνος γὰρ ἀεὶ συνῆν, καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐξετίθει ἀκριβέστατα, καὶ ὑφηγεῖτο συνεχῶς. Ὅθεν οὐδ' ἔστι σκήψασθαί τινα, ὡς ἃ μὲν Παλαμᾶς περὶ ὧν πρεσβεύειν διαβεβαιοῦται ἤδειν, τὰ τῶν ἀντιλεγόντων δὲ ἠγνόουν. Ἀλλ' εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐκείνοις μᾶλλον ἐνήτυχον πρεσβέροις, καὶ μετὰ τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν, ἐπεὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπ' ἐμοὶ πᾶσα ἡ ἡγεμονία ἦν, τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ μᾶλλον προσκεῖσθαι τοῖς ἑτέροις ὑπ' ἀκρισίας, ὥστε πατριάρχην τὸν Ἰωάννην, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπὶ τὴν δίκην προὐκαλούμην μέλλοντα ἐν τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἐξετάζεσθαι· τὰ ἴσα γὰρ ἐνεκαλεῖτο, καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖθις τὸν Ἀκίνδυνον, ἐπεὶ κρυπτόμενος αὐτὸς ἑτέρους προσέπεμπε, καὶ παρέπειθε θορυβεῖν, ὡς ἀδίκως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διαστροφὴν τῶν δογμάτων ἐγκαλοῖντο, αὐτοὶ μᾶλλον κακῶς περὶ αὐτῶν φρονοῦντες, οὐ περιεῖδον· ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν ἐκέλευον χωρεῖν, καὶ τυγχάνειν τῶν δικαίων, καὶ πίστεις παρεῖχον ἐπὶ τῷ πείσεσθαι προσδοκᾶν μηδὲν δεινόν· διαβοικάναι γὰρ ἔλεγε μὴ εἰρχθῆ. Αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἧττον, καὶ μετὰ τὰς πίστεις ἀπεκρύπτετο καὶ ἠγνοήθη μέχρι τελευτῆς. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐπεὶ αὐτός τε Γρηγοριᾶς, καὶ ἄλλοι ἀνεφύησαν τῆς Βαρλαάμ, καὶ Ἀκινδύνου αἱρέσεως διάδοχοι, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐθορύβουν, καὶ τὸ δικαστήριον ἐπεζοῦντο, οὐ περιεῖδον αὖθις· ἀλλὰ σύνοδόν τε ἐκ πολλῶν ἀρχιερέων συνεκρότουν, καὶ τὸν Θεσσαλονίκης Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν μετεπεμπόμην, λόγον περὶ ὧν ἐνεκαλεῖτο δώσοντα· καί τοι δίκαιος ὢν τὰ δὶς ἐψηφισμένα ἀπέργειν πρότερον, Βασιλεύς τε γὰρ ὁ Ἀνδρόνικος ὁ ἀοίδιμος μετὰ τῆς συνόδου κατεδίκασεν ἁπάσαις ψήφοις, οὐ Βαρλαὰμ τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ εἴ τις ὕστερον φαίνοιτο φρονῶν τὰ ἴσα, καὶ μετὰ ταῦτα, ἐμοῦ ἀπόντος, Ἄννα ἡ βασιλὶς μετὰ τῶν ἀρχιερέων, ἡνίκα πατριάρχην τε καθεῖλον τὸν Ἰωάννην διὰ τὴν κακοδοξίαν, καὶ τοὺς φρονοῦντας τὰ ἴσα αὖθις ἢ φρονήσοντας, ὅτε καὶ τῶν ὕστερον ἀντιλεγόντων, οἱ πλείους ἦσαν σύμψηφοι, ἢ προστάται τῶν γινομένων μᾶλλον. Δίκαιος οὖν, ὥσπερ ἔφην τὰ ἐψηφισμένα στέργειν ὧν, οὐχ ὑπέμεινα, μὴ καὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ τὴν ἐξέτασιν ποιήσασθαι τῶν λεγομένων, καὶ τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐ παρεῖδον, ἀλλ' ἐξήνεγκα τὴν ψῆφον ἀληθῆ καὶ δικαίαν, οὔτε φιλίαν, οὔτε ἔχθραν, οὔτε τῶν ὄντων οὐδὲν ἕτερον τῆς ἀληθείας προτιμήσας. Ὃς γὰρ οὐδ' ἐπὶ μικροῖς τισι καὶ εὐκαταφρονήτοις τινῶν διαφερομένων τὸ δίκαιον παρεῖδον· ἀλλ' ἀληθῶς καὶ δικαίως ἐδίκασα πᾶσι, σχολῇ γ' ἂν περὶ δογμάτων τῆς δίκης οὔσης, ἔνθα τὸ κινδυνευόμενον Θεός, τῆς ἀληθείας ἕτερόν τι προεικόμην· ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτοῦ Θεοῦ τὴν ἐξέτασιν τῶν δογμάτων σαφῆ καὶ καθαρὰν πεποιημένος, Παλαμᾶν μὲν εὗρισκον,

Astrabo. Contra enim potius Barlaamo, ejus dissensionis incentori a principio adhærebam, quam et in ædibus meis cum fratribus hospitio exceperam, et curabam eum studiose, numerabamque in amicissimis; cui præ aliis patebat ad me aditus, assiduo enim mecum versabatur, resque suas exponebat mihi accuratissime, et docebat quotidie. Unde non est, cur quis fingat, me, quæ Palamas quidem pro verissimis duceret, et confirmaret, non ignorasse, ignorasse autem, quæ contra ab aliis dicerentur. Sed, si vera licet loqui, cum illis et prius, et bello finito, postquam imperio universo potitus sum, egi; tantumque abfuit, ut magis temeritate quadam ab aliis starem, ut Joannem patriarcham sæpius in his ipsis examinandum ad B Judicium provocarim: siquidem eorumdem reus erat. Et post illum rursus Acindynum (qui se parietibus tegens, alios mittebat, male a se persuasos, ut tumultuarentur, perinde, quasi corruptorum Ecclesiæ dogmatum per nefas accusaretur, cum ipsi potius adversarii ea corrumperent), non prætorii, sed ad quæstionem de se habendam ire, et juri stare jussi, fidemque dedi, nihil ei triste eventurum; timere enim se affirmabat, ne jussu meo in carcerem raperetur. Ille vero quamquam accepta fide, nihilo minus se occultabat, et ad mortem usque latuit. Tempore procedente, ubi ipse Gregoras, et alii Barlaami, et Acindyni hæresis successores exorti, Ecclesiam perturbarunt, et C tribunal appellarunt, denuo rem minime dissimulandam censui: sed multorum episcoporum synodum coegi, Gregoriumque Palamam Thessalonicensem, unitatis accersivi, de quibus accusabatur, responsurum: quamvis antea bis decretis merito contentus esse potuissem. Nam et laudatissimus ille Imperator Andronicus cum synodo non Barlaamum solum, sed si quis in posterum paria sentire reperiretur, penitus damnavit, et postea me absente Anna Imperatrix cum episcopis, quando Joannem patriarcham propter opinionis errorem, simulque omnes eadem sentientes, aut sensuros exauctoravit, cum plures eorum, qui contradixerunt, assentirentur, imo vel agendum præessent potius. Cum itaque, ut narravi, decre- D tis contentus esse possem, non quievi, sed quia me quoque imperatore, quæ dicta sunt, in disquisitionem vocarentur, et justitiæ rationem haberi sententiam veram, et justam, nullo vel ad odium, vel aliud quidquam respectu, inii. Qui enim nec ob parva quædam, et despicabilia litigantium jura vilipendi, sed ex vero et justo jus dixi omnibus, multo minus in dogmatum judicio, ubi id de quo periculum est, Deus est, veritate quidquam antiquius habui, sed tanquam præsente, et audiente Numine dogmata ad liquidum, et fideliter discutienda cum curassem, Palamam, et socios sanctis Patribus summe congruentes, eorumque vestigia manifeste prementes, Gregoram vero et alios, qui his adversabantur, Barlaami et Acindyni genuinos

discipulos inveni, quorum placita cum veritate pugnantia, et pietate fidei a sanctis Patribus tradita, esse contraria, licebat etiam magistris prioribus tomis discere. Nihilo minus cum præscriptis ab Ecclesiæ doctoribus velut canonibus ea comparassemus, minime dubiam plane depravationem vidimus. Quocirca episcopis omnibus approbantibus, illos quidem ut recte sentientes absolvi, hos condemnavi : ac de cætero, ut æquum erat, victoribus omni ratione adjutorem me præbui, victis, amissa fronte nec ad veritatem redire, nec quiescere volentibus, nec sua tantum pernicie contentis sed ad idem barathrum et alios illicientibus, sine ulla verecundia contumeliosis, et supra omnem modum impudentibus (id quod a principio inimicis veritatis, et Ecclesiæ hostibus in more fuit) pœnam debitam inflixi; imo enimvero minorem debita, neque enim ut illi malum quod merebantur, acciporent, sed ne possent malum dare providebam. Est autem, opinor, lex et in aliis vitæ humanæ publicis, privatisque criminibus, judicem, priusquam litigatores causam dicant, nullum damnare, nisi ab officio velit discedere; auditis autem utrisque partibus, et ad alteram respiciente victoria (quod omnino oportet) et ipsum ad validiorem accedere, illamque aliam, quæ læserat, ad officium compellere. Non igitur injurius quilibet propterea contra judicem excipiet, eumque pro injusto traducet, quia se ad violati partes adjunxerit. Quod Gregoras nunc faciens, non magis mendacii, quam amentiæ et improbitatis opinionem consequitur. Quod autem legitimum de veritate sensum in se corrumpi passus, et patria **807** pietate ejurata transversim raptus, a Barlaamo, et Acindyno hæreticis, propter improbitatem suam, et frustrationem eorum quæ speraverat, nec ipsi animæ suæ pepercit, ut uleisceretur tantummodo, a quibus se læsum putat, mihi eadem objicit, mirari nemo debet. Qui namque Deum ipsum non est reveritus, sed propter odium suum in quosdam adversus illum mendacia multa effudit, longe minus ab imperatore, præsertim cum ei cum offecisse videretur, temperare voluit. Pietati autem meæ, et in vera, atque avita religione constantiæ tota Ecclesia, gratia Dei in veritate stabilita, et apostolicis traditionibus sedulo inhærens, testimonium dabit, nec minus ipse Gregoras, accusator meus, qui toto belli tempore non solum de laudibus meis multa disseruit (18), sed etiam benevolentia quadam in me, mea causa extrema perpeti paratus fuit, quando eadem sentiebam, quæ hodie sentio. Nam damnationem Barlaami, qua illum ferlit Andronicus imperator, ipse approbavi, et post ejus mortem rursum Acindynum damnavi, Joanne patriarcha synodum convocante, et stomachante vehe-

A καὶ τοὺς τὰ ἴσα ᾑρημένους, τοῖς ἁγίοις, καὶ θεολόγοις ἄκρως συμφωνοῦντας, κατ' ἴχνος ἑπομένους; φανερῶς. Γρηγορᾶν δὲ καὶ τοὺς ἄλλους οἳ ἀντικαθίσταντο, τὰ Βαρλαὰμ, καὶ Ἀκινδύνου δοξάζοντας ἀπαραπαιήτως, ἃ ὅτι τῆς ἀληθείας ἔκφυλα, καὶ τῆς περὶ τῆς εὐσεβοῦς ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων παραδοθείσης πίστεως ἐναντία, ἐξῆν μὲν καὶ τοῖς προτέροις τόμοις χρήσασθαι διδασκάλοις. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοῖς ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας παραδοθεῖσιν, ὥσπερ κανόσι παραθέντες, τὴν διαστροφὴν εὕρομεν σαφῆ καὶ καθαρὰν, οὗ ἕνεκα καὶ αὐτὸς, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀρχιερέων συνεπιψηφιζομένων, ἐκείνους μὲν ὡς ὀρθῶς φρονοῦντας ἐδικαίωσα, τούτων δὲ κατεψηφισάμην, τὸ δὲ ἐξῆς ὥσπερ ἦν δίκαιον, τοῖς μὲν νενικηκόσι, πάντα τρόπον ἐπεκούρησα, τοῖς ἡττημένοις δὲ ἀναισχυντοῦσι, καὶ μήτ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν ἀλήθειαν βεβουλημένοις, μήτε ἡσυχίαν ἄγειν, τῇ σφετέρᾳ μόνον ἀγαπῶσιν ἀπωλείᾳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴσον βάραθρον, καὶ ἄλλους ἐκκαλουμένοις, καὶ πρὸς ὕβρεις χωροῦσιν ἀναρυθριάστως, καὶ πᾶσαν ὑπερβολὴν ἀναισχυντίας ἐπιδεικνυμένοις, ὥσπερ ἴδιος ἐξαρχῆς τοῖς ἐχθροῖ, τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας πολεμίοις, καὶ δίκην τὴν προσήκουσαν ἐπέθηκα· μᾶλλον δὲ καὶ τῆς ἀξίας ἀποδέουσαν πολὺ, οὐδὲ γὰρ τοῦ κακῶς ἐκείνους πάσχειν πρόνοιαν ἐποιησάμην, ἀλλὰ τοῦ μὴ δυνάσθαι κακῶς ποιεῖν. Ἔστι δὲ, οἶμαι, νόμος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν βιωτικῶν, καὶ δημοσίων, καὶ ἰδίων ἐγκλημάτων, τὸν δικαστὴν πρὶν μὲν εἰς λόγους ἀντικαταστῆναι τοὺς ἀλλήλοις διαφερομένους, μηδενὸς καταψηφίζεσθαι ἐρήμην, εἰ μὴ βούλοιτο ἐκδικαιτᾷν· ἐπειδὰν δὲ ἥκοιεν εἰς λόγους, καὶ ἡ νίκη χωρήσοι πρὸς τὸν ἕτερον, πᾶσα γὰρ ἀνάγκη καὶ αὐτὸν τῷ τὸ πλέον ἔχοντι προστίθεσθαι, καὶ καταναγκάζειν τὸν ἀδικοῦντα τὰ δίκαια ποιεῖν, οὐ δὴ διὰ τοῦτο πᾶς τις ἀδικῶν παραγράψεται τὸν δικαστὴν, καὶ ἀδικίαν ἐπικαλέσει, ὅτι τῷ ἠδικημένῳ προσετέθη. Ἃ Γρηγορᾶς νυνὶ ποιῶν, οὐ μᾶλλον ψευδολογίας, ἢ ἀνοίας, καὶ μοχθηρίας δόξαν ἀποφέρεται. Ὅτι δ' αὐτὸς τὴν διαστροφὴν παθὼν τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν πάτριον εὐσέβειαν ἐξομοσάμενος, καὶ συναπαχθεὶς τοῖς αἱρετικοῖς Ἀκινδύνῳ, καὶ Βαρλαὰμ ὑπὸ μοχθηρίας τρόπων, καὶ ἀποτυχίας, ὧν-περ ἤλπισεν, ἀφειδήσας καὶ ψυχῆς αὐτῆς, ἵνα μόνον ἀμύνηται τοὺς δόξαντας λελυπηκέναι, ἐμοὶ τὰ ἴσα ἐγκαλεῖ, θαυμαστὸν οὐδέν. Ὃς γὰρ οὐκ ἐφείσατο Θεοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν πρός τινας ἀπέχθειαν ἐκείνου ψευδῆ πολλὰ κατεῖπε, σχολῇ γ' ἂν ἀπέσχετο βασιλέως, καὶ ταῦτα δόξαντος λελυπηκέναι, ὅτι δ' εὐσεβὴς ἐγὼ καὶ τῆς ὀρθῆς, καὶ πατρίου δόξης ἐξεχόμενος ἀκριβῶς, καὶ πᾶσα μὲν ἡ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία συμμαρτυρήσειε, χάριτι θεοῦ βεβαίως ἱδρασμένη περὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων ἐχομένη ἀκριβῶς· οὐχ ἧττον δὲ καὶ Γρηγορᾶς αὐτὸς ὁ νυνὶ τοιαῦτα ἐγκαλῶν, παρὰ πάντα τὸν τοῦ πολέμου νοῦν οὐ μόνον ἐγκώμια πολλὰ διεξιὼν ἐμοῦ.

Jacobi Pontani notæ.

(18) Elogia illa simul uno loco post Vitam Cantacuzeni, ex Gregora collecta, posuimus. Bellum autem intelligit, quod Andronicus nepos cum avo gessit.

ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ τῦ- A mentius, propter ea quæ Acindynus Barlaamo pa-
νοίας ἡρημένος, ὅτε τὰ αὐτὰ ἐφρόνουν οἷα καὶ νυνί. trocinans, in Palama cæterisque monachis injuste
Τῇ γὰρ ὑπὸ βασιλέως ἐξενηνεγμένῃ καταδίκῃ accusaverat.
Βαρλαὰμ, καὶ αὐτὸς συνεπεψηφισάμην, καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, αὖθις Ἀκίνδυνον κατεδίκασα, Ἰωάννου τότε πατριάρχου τὴν συνόδον συγκροτοῦντος, καὶ οὐ μέτρια ἀγαναχτοῦντος, ἐφ' οἷς Ἀκίνδυνος Παλαμᾶ, καὶ τῶν ἄλλων μοναχῶν ἀδίκως κατηγόρει Βαρλαὰμ συνηγορῶν.

CAPUT XXV.

Gregoras habetur mendax, impudens, levis. Negat se contra imperatorem scripsisse, et abolere ea vult. Imperatoris responsum gravi reprehensione plenum. Veneti Galatam noctu apertis portis ingrediuntur; armis postea repelluntur. Onerarias secum abstrahunt; pratereuntes vexant; auxilium contra Genuenses petunt, nec obtinent. Galatæi veniam orant, et ne hostes adjuvet. Venetorum cum imperatore fœdus temporarium. Origo ejus consuetudinis. Veneti non impetrato auxilio, indignabundi recedunt.

Τοιαῦτα μὲν βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ὕστερον, B Hæc Cantacuzenus imperator postea, cum scripta
ἐπεὶ εἰς χεῖρας αὐτῷ τὰ Γρηγορᾶ γράμματα ἦκει, ἀπεγορεῖτο περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ψευδῆ, καὶ ἀπίθανα συγγεγραφέναι ἀπεδείκνυεν ἐκεῖνον. Ἔπειτα καὶ τῶν Ῥωμαίων τοὺς ἐν λόγῳ μάλιστα, καὶ ἐπιφανεστέρους ἐξεπίττηδες συγκαλεσάμενος, εἰς ἐπήκοον ἀναγινώσκεσθαι παρεῖχε πάντων, καὶ πολλὴν αὐτοῦ πάντες κατεγίνωσκον ψευδολογίαν, καὶ ἀναιδείαν, καὶ κουφότητα, ὅτι περὶ δημοσίων πραγμάτων, ἃ πολλοὶ, μᾶλλον δ' ἅπαντες συνίσασι, γράφειν προείλετο οὐκ ἀληθῆ, ἐφ' οἷς ἔμελλε ῥᾷστα ἀπελέγχεσθαι ψευδόμενος. Πυθόμενος δὲ ὁ Γρηγορᾶς ἃ δράσειε βασιλεὺς τὰ ἐκείνου θριαμβεύσας πλάσματα, οὐ μετρίως ἠνιάθη, ὅθεν καὶ συντυχὼν ὕστερον, ὠνείδιζε τὸν θριάμβον, ὡς ἐπ' ἐκείνου τῇ αἰσχύνῃ εἰργασμένον. Ἔφασκέ τε τὴν μὲν πρὸς τὸν τόμον ἀντιλογίαν, ἰδίαν C
εἶναι· τὰ δὲ κατ' αὐτοῦ συγγεγραμμένα, ὅτου εἴη ἀγνοεῖν· βούλεσθαι δὲ ἀφανίζειν ἐντυχόντα καὶ αὐτόν· ἃ εἰ καὶ πρότερον ἐπέμφθη πρὸς αὐτὸν, πυρὶ παρεδίδου ἂν πρὶν εἰς ἑτέρας ἦκειν ἀκοάς. Βασιλεὺς δ' ἔφασκεν, οὐ συνορᾶν αὐτῷ τοὺς λόγους εἰς ὅ τι τείνει. Εἰ μὲν γὰρ μὴ τὰ συγγεγραμμένα ἤθελεν εἶναι φανερὰ, ἀλλ' ἀφανείᾳ πολλῇ κατέχεσθαι τὸν πάντα χρόνον, ἄνθ' ὅτου συντιθεὶς τοσοῦτον πόνον ἤνεγκεν; Εἰ δ', ὅπερ δίκαιον, μᾶλλον εἶναι φανερὰ ἐβούλετο, καὶ μεγάλας ἂν εἴη χάριτας εἰδέναι δίκαιος, ὅτι ἐπὶ τοσούτων καὶ τῶν ἐπιφανεστέρων μάλιστα, καὶ θαυμάζειν λόγων δύναμιν εἰδότων παρέσχετο ἀναγινώσκεσθαι, ἵν' ἐπαινοῖτό τε, καὶ τὰς ἐπικαρπίας κομίζοιτο τῶν πόνων ζῶν, μάλιστα καὶ τῶν ἐπαίνων αἰσθανόμενος, νεκροὺς γὰρ οὔτ' ἔπαινος, οὔτε ψόγος ἡδύνειν ἢ ἀλγύνειν οἶδεν. Εἰ δὲ διὰ τὸ πεφωράσθαι τὰ ψευδῆ, ἃ ἐξ οὐκ ὄντων αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ πλάττεται ἀλγεῖ, οὐκ αὐτὸς ἂν εἴη τῆς ἀλγηδόνος αἴτιος αὐτῷ, εἴπερ μηδὲ πέπεικεν αὐτὸς φαῦλον εἶναι καὶ τῆς ἀληθείας καταψεύδεσθαι. Δέον μέντοι καὶ πρὸς τοῦτο μὴ πάνυ δάκνεσθαι. Ὀλίγῳ γὰρ ὕστερον ἀπολιπὼν τὸν βίον, οὔτε τῶν ἐπαινούντων αἰσθήσεται, ἢ τῶν ὑβριζόντων, ἄν τε δίκαιοι καὶ ἀληθεῖς αἱ μέμψεις ὦσιν, ἄν τε μὴ, ὥσπερ καὶ ὧν αὐτὸς κατηγόρηκε πολλὰ καταψευδόμενος. Ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον δίκαιον λυπεῖν, καὶ οὐκ ὀλίγην ἐμποιεῖν φροντίδα, μὴ ἐν τῷ μέλλοντι δικαστηρίῳ, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλη-

Gregoræ in manus ejus venissent, pro se respondit, ipsumque falsa, et incredibilia scripsisse demonstravit. Deinde honoratissimis, et nobilissimis Romanorum dedita opera convocatis, in eorum præsentia recitari ambo jussit, omnesque Gregoram mendacem graphicum, et hominem bene invere-
cundum, ac levem pronuntiarunt, quod de publicis rebus, quas plerique omnes nossent, figmenta litteris mandare non dubitasset, adeo ut mendaciorum convinci facillime posset. Gregoras, audito quod imperator fecisset, et quomodo de ejus commentis triumphum egisset, tristitia non vulgari affectus, eum convenit, de triumpho illo, ut ad **808**
dedecus suum instituto, conquestus est. Quæ contra tomum dicta sint, sua esse; quæ contra ipsum imperatorem, nescire se cujus sint; velle autem, ubi inciderit, ea supprimere; quæ si prius accepisset, quam ad aliorum aures venirent, igni mandaturum fuisse. Hic imperator, non se perspicere quorsum verba ejus pertineant. Si enim scripta sua nolebat exire in publicum, cur tantum laborem in componendo susceperit? si autem, quod æquius, publica volebat esse, etiam magnas sibi gratias merito debere, cum coram tam multis et illustribus, et vim dicendi admirari scientibus, ea legenda dederit, ut et laudaretur, et laborum suorum fructum adhuc vivus perciperet, gloriamque sentiret: mortuos enim nec laudibus delectari, nec vitupe-
D ratione contristari. Quod si propterea doleat, quia ejus mendacia deprehensa sint, quæ nullo fundamento ipse excogitarit, non se illi causam doloris esse, quandoquidem non suaserit, ut tam improbe contra veritatem mentiretur. Oportere tamen etiam ob hoc mœrori non indulgere: paulo enim post discessu facto ex hac vita (19), nec laudes, nec reprehensiones sensurum, sive jure ac vere, sive secus reprehendatur: sicut nec illi sentiant, quos ipse multa mentiendo insimulaverit. Illud potius ægritudinem, ac sollicitudinem non parvam ingenerare nobis debere, ne in futuro judicio quomodo aliorum criminum in hac vita designatorum, sic mendacii quoque calumniarumque pœnas persol-

Jacobi Pontani notæ.

(19) Hinc collegimus, Gregoram pene senem fuisse. Fuit autem aulicus senioris Andronici, et venit in aulam annos natus 27, ut ipse testatur lib. VIII.

vamus : potissimum si præter iniquum odium nullam aliam mentiendi, calumniandique causam habuerimus. Hæc postea a Cantacuzeno facta, et dicta sunt, cum imperatori genero imperium transdidit, et sub habitu monachi vitæ genus pacatum, et quietum agere constituit. Tunc autem synodo prorsus finita, et Acindyni sectatoribus impietatis evidenter convictis, civilibus actionibus sese reddens, expeditionem in Triballos adornavit. Interea ad Latinos Galatæos quatuordecim Venetorum triremes appellantur. Et quia noctu improvisi supervenerant, non animadversi descenderunt, intraque muros ingressi (portæ siquidem oppidi per noctem apertæ relinquebantur, ea erat incolarum superbia et audacia), non parum nocuerunt. Custodes enim ubi oppidum captum animadverterunt, vociferationibus cives ad vim propulsandam concitarunt, qui ex ædibus inermes versus mare decurrentes, et quid hoc rei esset nescitare cupientes, partim vulnerabantur : **809** partim (et quidem non pauci) interficiebantur. Tandem re comperta, animis et armis instructi, hostes nulla re memorabili gesta, et ignavissime præliantes, rursum ejiciunt : qui ad triremes nullo suorum interfecto, aliquot duntaxat vulneratis pervenerunt, solventesque, onerarias quasdam vacuas secum abstraxerunt, ac sibi proprias fecerunt. Claro jam die bis terque ignem in onerarias, quæ plurimæ in portu stabant, immittere conati sunt, sed accedere propius non sinebantur. Deinde prætereundo alias infestabant, et quasdam e Ponto descendentes onerarias capiebant. In istis igitur triremibus etiam legatus Venetorum, nomine Delphinus, ad imperatorem mittebatur, opem rogatum ad bellum contra Genuenses, promittebatque ducem Venetiarum, et senatum de Romanis meriturum optime, si auxilium annueret. Paria Ravennæ princeps per litteras pollicens rogabat, nempe uti Venetos adjuvandos susciperet, quibus etiam ipse opitularetur. Imperator eis societatem, ut et antea apud Thessalonicam negavit, addiditque nullam se ipsis facere injuriam, si, præterquam quod nullo eis ad bellum impedimento esset, adversum Galatæos etiam non pugnaret. Qui tametsi bellum sæpe commeruerint, et nemo queat reprehendere, aut contra dicere, si præteritas injurias persequatur ; attamen in amicitiam Venetorum nihil peccaturum, si offensas ipsis sua sponte condonet. Imperator igitur ita scite bellum subterfugit. Longe enim melius putabat, ab utrisque abstinentem, ad Romanorum urbes, quæ erant in continente, ab hostium dominatu asserendas incumbere. At Venetus legatus, et alii qui cum eo venerant, hujus societatis recusationem permoleste ferebant. Galatæi quoque, ut resciverunt hostes suos imperatorem rogare auxilia, iteratis legationibus orare insistebant, ne despicerentur, sed si quid antea improbius in illum admisissent, veniam daret, nec jam vires hostium augeret, in posterum nihil per scelus unquam, sed

Α ματικῶν τῶν κατὰ τὸν βίον, καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ τῆς συκοφαντίας, δίκας δῶμεν, καὶ μάλιστα εἰ μηδεμίαν πρόφασιν ἑτέραν ἔχοι, ἢ ἄδικον ἀπέχθειαν. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ ἐπράχθη τε καὶ εἴρητο μετὰ τὸ τῆς ἀρχῆς βασιλεῖ τῷ γαμβρῷ παρακεχωρηκέναι, καὶ κατ' ἡσυχίαν βιοτεύειν, ὑποδύντα σχῆμα μοναχῶν. Τότε δὲ, ἐπεὶ τὰ κατὰ τὴν σύνοδον ἀπῆρτιστο πάντα, καὶ τέλος εἶχε, καὶ οἱ τὰ Ἀκινδύνου ἠρτημένοι ἠλέγχοντο ἀσεβοῦντες φανερῶς, ἐπὶ τὰς πολιτικὰς ἐτρέπετο πάλιν πράξεις· καὶ παρεσκευάζετο ὡς ἐπιστρατεύσων Τριβαλοῖς. Ἐν τούτῳ δὲ τοῖς ἐν Γαλατᾷ Λατίνοις δέκα καὶ τέτταρες ἐκ Βενετίας ἐπέπλευσαν τριήρεις. Νυκτός τε ἐπελθόντες ἀπροσδόκητοι, ἀπέβησάν τε οὐ προαισθομένων, καὶ ἐγένοντο ἐντὸς τειχῶν· ἦσαν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου νυκτὸς ἀνεῳγμέναι, ὑπ' αὐθαδείας, καὶ θρασύτητος τῶν ἐνοικούντων, καὶ ἐκάκωσαν οὐκ ὀλίγα. Ὡς γὰρ ἠσθάνοντο οἱ φύλακες τὴν ἅλησιν, βοῇ τε ἐχρῶντο, καὶ συνεκάλουν ἐπὶ τὴν ἄμυναν τοὺς ἐγχωρίους. Οἱ δὲ, ἐκ τῶν οἰκιῶν ἄοπλοι ἐπὶ τὴν θάλασσαν κατιόντες, ὅ τι εἴη τὰ δρώμενα μαθεῖν, ἐτιτρώσκοντό τε καὶ ἀπέθνησκον πολλοί. Ἔπειτα, ὡς ἤσθοντο, ἀναθαρσήσαντες καὶ ὁπλισάμενοι, ἐξήλασαν τοὺς πολεμίους αὖθις, οὐδὲν γενναῖον εἰργασμένους, ἀλλὰ φαυλότατα ἠγωνισμένους· ὅμως διεσώθησαν πάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, οὐδενὸς πεσόντος, τραυμάτιῶν δὲ ὀλίγων γενομένων, ἀναγόμενοί τε τοῦ λιμένος, καὶ ὁλκάδας εἵλκεισαν κενάς τινας, καὶ ἐκυρίευσαν. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἤδη ἦν, δὶς μὲν καὶ τρὶς ἐπεχείρησαν πῦρ ἐνεῖναι ταῖς ὁλκάσιν οὔσαις πλείσταις ἐπὶ τοῦ λιμένος, ἀπεκρούσθησαν δὲ ὑπ' ἐκείνων οὐδ' ἐγγὺς γένεσθαι δυνηθέντες. Ἔπειτα παραπλέοντες ἐκάκουν, καί τινων ἐκράτησαν ὁλκάδων ἐκ Πόντου καταπλεουσῶν. Ἐν ταύταις δὴ ταῖς ὁλκάσι, καὶ πρέσβυς ἐκ Βενετίας ἀφῖκτο, Δελφὶν ὠνομασμένος, πρὸς βασιλέα, καὶ ἐδεῖτο συμμαχεῖν αὐτοῖς πρὸς τὸν κατὰ τῶν ἐκ Γενούας πόλεμον· μεγάλα τέ τινα ἐπηγγέλλετο τὸν δοῦκαν Βενετίας, καὶ τὴν βουλὴν Ῥωμαίους ὠφελήσειν, εἰ πείθοιτο αὐτοῖς συμμαχεῖν ὁ βασιλεύς. Τὰ ἴσα δὲ καὶ ὁ ῥὴξ Ῥασύνας πρὸς βασιλέα διὰ γραμμάτων ἐπρεσβεύετο, καὶ μεγάλα ἐπηγγέλλετο, καὶ ἐδεῖτο βασιλέως τοῖς ἐκ Βενετίας συμμαχεῖν, οἷς καὶ αὐτὸς σύμμαχός ἐστι. Βασιλεὺς δὲ ἀπηγόρευεν αὐτοῖς, ὥσπερ καὶ πρότερον τὴν συμμαχίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ· ἔφασκε γὰρ ἀδικεῖν μηδέν, εἰ πρὸς τῷ μηδὲν αὐτοῖς ἐμποδὼν εἶναι πρὸς τὸν πόλεμον, μηδὲ πρὸς ἐκείνους πολεμοίη. Ὡς μὲν γὰρ αἰτίας ἐκεῖνοι πολλὰς παρέσχοντο πολέμου, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ μέμφοιτο δικαίως ἀμυναμένῳ τῶν προτέρων ἕνεκα ἀδικήματα, οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἀντειπεῖν· πρὸς μέν τοι τὴν αὐτῶν φιλίαν ἐνστήσεσθαι οὐδὲν, εἰ αὐτὸς ἐκὼν εἶναι τοῖς προσκεκρουκόσι παρέχοιτο συγγνώμην. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς οὕτως εὐφυῶς ἀπεσκευάζετο τὸν πόλεμον. Μᾶλλον γὰρ ἐδόκει εἶναι ἄριστον ἑκατέρων ἀπασχόμενον προσέχειν τῇ ἠπείρῳ, καὶ τὰς δεδουλωμένας Ῥωμαίων πόλεις ἐλευθεροῦν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Ὁ ἐκ Βενετίας δὲ πρεσβευτὴς καὶ ἄλλοι οὐ μετρίως ἠγάνακτουν, πρὸς τὴν συμμαχίαν αὐτοῖς ἀπαγορεύοντος βασιλέως. Οἵ τε ἐκ

Γαλατᾶ ὁμοίως εἰδότες, ὡς οἱ πολέμιοι σφίσι δέονται βασιλέως συμμαχεῖν, πρεσβεία; καὶ αὐτοὶ συχνὰς ποιούμενοι, ἐδέοντο μὴ σφᾶς περιιδεῖν· ἀλλὰ συγγνώμην τε παρέχειν, εἴ τι πρότερον ἠγνωμονήκασι, καὶ νῦν μὴ συμμαχεῖν τοῖς πολεμίοις, ἐπηγγέλλοντό τε εἰσαῦθις μηδέποτε ἀγνωμονήσειν, ἀλλὰ πάντα ποιήσειν τὰ κατὰ γνώμην βασιλεῖ, καὶ δουλεύειν ἀκριβῶ,· ἅμα δὲ καὶ χρήματα παρεῖχοντο οὐκ ὀλίγα. Βασιλεὺς δὲ τὸ μὲν μὴ πολεμήσειν ἐπηγγέλλετο, εἰ τὰ ἐπαγγελλόμενα καὶ αὐτοὶ ἀληθῆ ἐπὶ τῶν ἔργων ἀποδείξαιεν· τὰ δὲ χρήματα οὐκ ἐλάμβανεν, οὐκ αὐτῷ πρέπουσαν οἰόμενος εἶναι τὴν μικρολογίαν οὐδὲ δοκεῖν ἐπὶ χρήμασι τὰ κοινῇ λυσιτελοῦντα προΐεσθαι Ῥωμαίοις. Οἱ ἐκ Βενετίας δὲ ὡς βασιλεῖ ἀσυμβάτως ἔχει συνορῶντες πρὸς αὐτούς· οὐδὲ γὰρ ᾤοντο οὐδὲν λόγου ἄξιον αὐτοὶ δυνήσεσθαι μὴ βασιλέως συνεφαπτομένου πρὸς τὸν πόλεμον, δεινὰ μὲν ἐποιοῦντο καὶ ἠγανάκτουν· φανερῶς μέντοι κινεῖν πρὸς βασιλέα πόλεμον ὡρμημένοι οὐκ ἐφαίνοντο, ἀλλ' ὀποψίας παρεῖχον μόνον· αἱ γὰρ πρὸς Ῥωμαίους αὐτοῖς σπονδαὶ ἐπ' ἐξόδῳ ἔτυχον οὖσαι τότε. Ἔχουσι γὰρ πρὸς Ῥωμαίους οὐ διηνεκεῖς, ἀλλ' ἐπ' ἔτεσι ῥητοῖς ἀπὸ τῶν Μιχαὴλ τοῦ πρώτου τῶν Παλαιολόγων βασιλέως χρόνων· ἐπειδὰν δὲ ἐν ἐξόδῳ αἱ συμβάσεις γένωνται, ἔξεστιν ὁποτερῳοῦν πόλεμον εἰ βούλοιτο, κινεῖν. Εἰ δ' ἑκατέροις λυσιτελεῖν δοκοίη μᾶλλον ἡ εἰρήνη, αὖθις τὰς σπονδὰς ἀνανεοῦσι, καὶ τοὺς ὅρκους. Ἐπεκράτησε δὲ παρὰ Ῥωμαίοις καὶ τοῖς ἐκ Βενετίας Λατίνοις τὸ τοιοῦτον ἔθος ἐκ τοιαύτης μάλιστα αἰτίας. Βασιλεὺς ὁ πρῶτος Μιχαὴλ, ἐπεὶ Βυζάντιον ἀνεσώσατο Ῥωμαίοις, καὶ Θράκην, καὶ Μακεδονίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἑσπέραν ἐξήκοντα ὀλίγῳ πλείω ἔτη δουλεύσαντα Λατίνοις, πεζὴν μὲν καὶ ἱππικὴν δύναμιν μεγάλην εἶχε καὶ ἀξιόμαχον πρὸς πάντας πολεμίους, ναυτικὴν δὲ οὔπω τοσαύτην παρεσκευασμένος ἦν, ὅσην ὕστερον· ὅθεν καὶ τοὺς θαλασσοκρατοῦντας ἐδεδίει, καὶ ἐθεράπευε τῷ καιρῷ προσήκοντα ποιῶν· δεῖσαν μέντοι πρὸς ἑκάστους τίθεσθαι σπονδὰς, τοῖς μὲν ἄλλοις ὅσοι κατ' ἐμπορίαν εἰς Βυζάντιον, ἢ ἑτέρας παραλίους πόλεις Ῥωμαίους ὑπηκόους καταπλέουσι, φόρους ἔταττε καὶ ἀργύριον ῥητὸν τῷ δημοσίῳ· καὶ ἐπείθοντο ἀδύνατοι ὄντες ἀντιλέγειν· ἄχρι γὰρ καὶ νῦν παρέχονται τοὺς φόρους· οἱ ἐκ Βενετίας δὲ καὶ Γενουάς μέγα δυνάμενοι, καὶ τὸν Ἰόνιον, καὶ Αἰγαῖον, καὶ τὸν Εὔξεινον, στόλοις μεγάλοις παραπλέοντες, ὧν τὰ παράλια πάντα μάλιστα, ἢ τὰ πλείω ὑπήκοα Ῥωμαίοις τότε ἦσαν, οὐκ ἐπείθοντο παρέχειν φόρους· ἀλλ' ἠξίουν ἐν πᾶσιν ἐμπορίοις τὴν βασιλέως ἀτέλειαν καρποῦσθαι. Βασιλεὺς δὲ τότε πείθειν οὐκ ἔχων, καὶ βιάζεσθαι τοῖς ὅπλοις μὴ δυνάμενος, τοῖς μὲν ἐκ Γενουάς ἔθετο σπονδὰς διηνεκεῖς ἐπὶ τῷ ἐκείνους μὲν εἶναι ἀτελεῖς παντάπασιν ἐν πάσαις πόλεσι, καὶ ἐμπορίοις, ἃ εἰσιν ὑπήκοα Ῥωμαίων, καταπλέουσιν· αὐτοὺς δέ τινα τρόπον ὑπὸ βασιλέα τελεῖν, τριήρεις τε παρέχειν κατὰ συμμαχίαν, εἰ δέοιτο, πεντήκοντα ἐφωπλισμένας, βασιλέως μόνου ναύταις, καὶ ὁπλίταις μισθὸν παρέχοντος. Εἰ δὲ κενῶν δέοιτο τριήρεων, τὰς ἴσας παρέχειν μετὰ τῶν ὅπλων μόνων

A omnia ex ejus arbitratu facturos diligenterque parituros; simul pecuniam ingentem offerebant. Imperator armis se temperaturum spondere, si opere ipso promissorum veritatem confirment: pecuniam repudiare, ratus non se decere hanc humilitatem animi, neque videri pecunia delinitum; commune Romanorum emolumentum in extremis ponere. **810** Veneti eum a societate secum paciscenda abhorrentem experti, quoniam absque ipso nihil egregium se effecturos opinabantur, graviter id atque indigne ferebant: et cum aperte bellum adversus illum moliri non viderentur, suspicionem tamen præbebant; nam fœdus cum Romanis tum exspirabat. Quod quidem non æternum, sed ad annos præfinitos ac certos habent, a temporibus Michaelis primi Palæologi imperatoris, quibus transactis, utrivis parti bellum movere integrum est. Sin utrique parti pax utilior apparet, fœdus denuo sancitur. Ea consuetudo inter Romanos ac Venetos hinc potissimum manavit. Michael imperator Byzantio, Thracia, Macedonia, toto Occidente (quæ paulo amplius sexaginta annos sub ditione Latinorum fuerant) Romano imperio recuperatis, copias quidem pedestres et equestres non exiguas, et quibusvis hostibus opponendas habebat, classem nondum tantam, quantam postea ædificavit: unde et maris dominos timebat; et tempori se accommodans, officiis eos demerebatur. Cum autem fœdus facere cum singulis oporteret, aliis quidem mercatus causa Byzantium et ad alias urbes Romanorum maritimas, navigantibus portoria, et pecuniam certam ærario inferendam imposuit: qui quod aliter non possent, parebant, et usque hodie vectigal pendunt. Veneti autem et Genuenses, freti potentia sua, et Ionium, Ægæum, Euxinum maria magnis classibus circumnavigantes (ad quorum littora urbes pene omnes, aut saltem plurima pars tunc Romanis suberat), hujusmodi portorium solvere detrectabant, volebantque per omnia emporia immunitatem sibi concedi. Imperator, quoniam illos tunc nec verbis movere, nec armis cogere valebat, cum Genuensibus fœdus perpetuum percussit, ut essent quidem per universas urbes et emporia Romanorum immunes penitus: aliquo tamen modo imperatori subjicerentur, et, si opus foret, subsidiarias triremes armatas quinquaginta mitterent, imperatore solum remiges et stipendia in militem suppeditante. Si vacuis egeret, totidem numero, tantum cum armis et præfectis præberent, et quo bellatum proficisceretur, eo sequerentur, eosdemque secum amicos ac socios colerent. Cum Venetis, quia convenire nihil poterat, pretio contendere cogitabat. Verum bello alio majore ingruente, a rege, inquam, Franciæ Carolo **811** (exspectabatur enim cum potenti classe Byzantium venturus), et parante se ad navalem pugnam imperatore, placuit in annos certos cum Venetis inducias pacisci, ut si quando bello contra Carolum defungeretur, exeunte fœ-

dere, adversum illos fortunam bellicam experiretur. Atque hac ab illis temporibus ducta consuetudine, Veneti cum Romanis fœderantur : ea fœdera, cum terminus advenerit, renovantur. Quod si alterutris bellum arriserit, citra crimen licet. Ergo in exitu fœderis cum Venetis, ut diebamus, ubi imperatorem ad coeundam belli societatem adducere nequiverunt, palam quidem arma haud denuntiantes, præfectum suorum, qui Byzantii habitabant, in triremes accipientes recesserunt, cum opinione, si occasionem nanciscerentur, se de imperatore ulturos.

A καὶ ἀρχόντων, συμμαχεῖν τε βασιλεῖ καθ' ὁποίου ἄν ποτε πολεμῇ· καὶ φίλους εἶναι αὖθις, καὶ συμμάχους, οἷς ἂν ἐκεῖνος φίλοις χρῷτο. Τοῖς ἐκ Βενετίας δὲ ἀσυμβάτως εἶχε, καὶ ἐβούλετο πολεμεῖν. Ἑτέρου δὲ πολέμου μείζονος ἐπικειμένου τοῦ ῥηγὸς Καρούλου, προσεδοκᾶτο γὰρ ἐκεῖνος στόλῳ μεγάλῳ ἐπιπλεύσειν Βυζαντίοις, καὶ παρασκευαζομένου βασιλέως πρὸς ναυμαχίαν ἐπ' ἐκεῖνον, ἐδόκει δεῖν ἀναχωχὰς πρὸς τοὺς ἐκ Βενετίας τίθεσθαι, καὶ ἔθετο ἐπ' ἔτεσι ῥητοῖς, ἵν' εἴ ποτε ἀπαλλαγείη τοῦ πρὸς Κάρουλον πολέμου, ἐξείη πολεμεῖν αὐτοῖς, τῶν σπονδῶν ἐξηκουσῶν. Τὸ δὴ τοιοῦτον ἐξ ἐκείνου ἄχρι νῦν ἐπικρατῆσαν ἔθος, τὸν ἴσον τρόπον αἱ πρὸς Ῥωμαίους αὐτοῖς γίνονται σπονδαί. Ἐπειδὰν δὲ ἥκωσιν εἰς τέλος, ἀνανεοῦνται αὖθις. Εἰ δὲ δοκοίη θατέρῳ πολεμεῖν, ἔξεστι μηδὲν ἐγκαλουμένῳ. Ἐν ἐξόδῳ τοίνυν τῶν πρὸς τοὺς ἐκ Βενετίας σπονδῶν, ὥσπερ ἔφημεν, οὐσῶν, ἐπεὶ μὴ βασιλέα πείθειν εἶχον συμμαχεῖν αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς πολεμίους, φανερῶς μὲν οὐ κατήγγελλον τὸν πόλεμον· τὸν δὲ ἄρχοντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ οἰκούντων ὑπηκόων αὐτοῖς ἐν ταῖς τριήρεσιν ἀναλαβόντες, ἀπεχώρουν· δόκησιν δὲ παρεῖχον ὡς ἀμυνοῦνται βασιλέα τοῦ μὴ συμμαχεῖν, εἴ ποτε λάβοιντο καιροῦ.

CAPUT XXVI.

Galatæi notantur. Mos Lacedæmoniorum superbus. Galatæi saxum e machina Byzantium jaciunt bis, quibus bellum indicitur. Veneti revocantur, cum quibus initur societas. Causa belli Venetis et Genuensibus. Galatæ obsidio. Nicolai Pisani præfecti classis Venetæ audacia. Tres machinæ frustra factæ. Nuntius Venetus de septuaginta triremibus Genuensium supervenientibus. Populi Genuensis contra optimates tumultus. Democratiam quærit; optimatibus patriam honoresque restituit, quorum sumptibus classis ædificata contra imperatorem mittitur. Ducis Veneti ignavia. Pugna ad Galatam. Tarchaniota vulneratus. Imperator Byzantium frustratus redit. Venetus rediens, in Genuenses incidit. In Eubœam fugiens servatur.

Galatæi, cernentes abire Venetos, et falso B existimantes, non in ipsorum gratiam imperatorem auxilium denegasse, sed potius, cum magna quædam inter se reposcerent, convenire non potuisse; cum alioqui etiam bene meritis semper male gratiam referre consuevissent (quomodo olim Lacedæmonios fecisse fertur) (20), ne ullius egere nevo ulli cedere viderentur, præ nimio fastu et arrogantia, meridie, nulla re ab imperatore irritati, lapidem tormento Byzantium per machinam jaculati sunt. Quo cognito imperator ad eorum principem et senatum mittit percunctatum, quare bellum inceptarent. Illi factum ignorare simulant, et causam facinoris tam insolentis machinario tribuunt. Tum legati in illum et administros exemplum edi instant (fieri enim neutiquam posse, quin multos adjutores habuerit), sic enim sibi ab imperatore mandatum. Galatæi se facturos statim pollicentur. Postridie mane aliud saxum Byzantium jaciunt. **812** Tum reputans imperator, et scopum tangens, propter recessum Venetorum in hanc confidentiam et contemptionem erupisse, ut bellum ordiantur, ipsis continuo per internuntium bellum indicit, jubens, diebus octo, quos haberent cum Romanis, mercaturæ contractibus, ac nominibus aliisve quæ prætexi possent compositis, ad præliandum occurrant. Deinde Venetos revocat, qui statim gaudentes revertuntur. Cum his socie-

Οἱ ἐν Γαλατᾷ δὲ, ὁρῶντες ἐκείνους ἀποχωροῦντας, οὐκ ἐνόμισαν ὅπερ ἦν, ὡς πρὸς τὴν ἐκείνων χάριν ἀπαγορεύσειεν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὴν συμμαχίαν· ἀλλ' ᾤοντο μεγάλα τινὰ ἀλλήλους ἀπαιτεῖν, δι' ἅπερ ἀσυμβάτως ἐσχηκέναι, ἄλλως τε καὶ τοὺς εὐεργετοῦντας ἀεὶ κακοῖς ἀμείβεσθαι εἰωθότας, ὥσπερ τοὺς πάλαι Λακεδαιμονίους λέγουσιν, ἵνα μηδενὸς δοκῶσι δεῖσθαι μηδ' ἧττους εἶναι μηδενὸς, ὑπ' ἄκρας αὐθαδείας καὶ φυσήματος, ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ καὶ μηδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν πολέμου παρισχημένου βασιλέως, λίθον ἀφῆκαν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον διὰ τῆς μηχανῆς. Ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο τὸ συμβὰν ὁ βασιλεὺς, πρὸς τὸν ἐκείνων ἄρχοντα πέμψας καὶ τὴν βουλὴν, τὴν αἰτίαν ἐπυνθάνετο, δι' ἣν ἄρχονται πολέμου. Ἐκείνων δὲ ὑποκρινομένων ἀγνοεῖν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀτοπίας τῷ ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἀνατιθέντων τεταγμένῳ, ἐκέλευον οἱ πρέσβεις ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς συναραμένους κολάζειν· ἀδύνατον γὰρ μὴ καὶ πολλοῖς ἑτέροις χρῆσθαι συνεργοῖς· οὕτω γὰρ ἦν αὐτοῖς προστεταγμένον ὑπὸ βασιλέως. Οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο προθύμως. Ἐς τὴν ὑστεραίαν δὲ ἅμα ἕῳ καὶ λίθον ἕτερον ἐπὶ Βυζάντιον ἀφῆκαν. Νομίσας δ' ἅπερ ἦν ὁ βασιλεὺς, ὡς διὰ τὸ τοὺς ἐκ Βενετίας ἀναχεχωρηκέναι, θρασυνθέντες αὐτοὶ περιφρονοῦσι, καὶ πολέμου ἄρχουσιν, αὐτοῖς μὲν αὐτίκα πόλεμον κατήγγελλε πέμψας, καὶ ἐκέλευεν ἡμέραις ὀκτὼ διαλυσαμένους, ὅσα πρὸς Ῥωμαίους ἔχουσι συμβόλαια ἐπ' ἐμπορίας, ἢ χρέα, ἢ ἑτέρας τινὰς προφάσεις, καθι-

Jacobi Pontani notæ.

(20) **Bona facta male factis compensasse Lacedæmonios, vulgo notum esse ait.** Herodotus quidem, loquens de Lacedæmoniis, ante Lycurgum, inquit, Κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων κατά τε σφέας αὐτοὺς, καὶ ξείνοισι ἀπρόσμικτοι, *ex omnibus Græcis fuisse pravissimis moribus, nec vel inter se, vel cum advenis commercium habuisse.*

στασθαι πρὸς πόλεμον· τοὺς δὲ ἐκ Βενετίας μ[illegible]πετο. Οἱ δ' ἀνέστρεφον αὐτίκα χαίροντες, καὶ ἐτίθετο πρὸς αὐτοὺς συμμαχίαν, καὶ σπονδὰς, ἥττους μὲν ὧν ἔμελλε πρότερον ποιεῖν παραπολύ· μεγάλα γάρ τινα καὶ μάλιστα λυσιτελῆ Ῥωμαίοις ἐπηγγέλλοντο περὶ πλείστου ποιούμενοι τὴν βασιλέως συμμαχίαν. Τότε δὲ ἐπεὶ ἐώρων ἀδυνάτως ἔχοντα ἑτέρως πράττειν, ἤδη γὰρ οἱ ἐν Γαλατᾷ ἐκπεπολέμωντο, ἀφῄρουν πολλὰ τῶν πρότερον ἐπηγγελμένων. Ὅμως δ' οὖν γεγενημένων τῶν σπονδῶν, ὁ πρὸς τοὺς ἐκ Γενούας αὖθις ἤρχετο πόλεμος τῷ βασιλεῖ. Αἰτία δὲ ἦν τοῖς ἐκ Βενετίας, καὶ Γενούας τοῦ πολέμου τούτου, ὃς ἀμφοτέροις συμφορῶν μεγάλων αἴτιος ἐγένετο, ὅτι πρὸς Τάναΐν ἐπ' ἐμπορίᾳ πλεόντων ἀμφοτέρων, συμβέβηκε τινὶ τῶν ἐκ Βενετίας πρὸς Σκύθην τινὰ διενεχθῆναι, καὶ τὴν διαφορὰν μέχρι φόνου προελθεῖν· ἀμυνομένων δὲ ὑπὲρ τοῦ ὁμοφύλου τῶν Σκυθῶν, τῶν τε Λατίνων ὁμοίως ὑπὲρ τοῦ οἰκείου, δημοσία τῶν γενῶν ἑκατέρων ἐγένετο ἡ μάχη· καὶ ἔπεσον μὲν πολλοὶ Λατίνων παρὰ τὴν μάχην, διπλασίους δὲ καὶ περαιτέρω τῶν Σκυθῶν. Ἔπειτα ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Λατίνων ἀναχωρησάντων, ἐπεὶ μηδὲν οἱ Σκύθαι βλάπτειν ἦσαν δυνατοὶ, ἀθάλαττοι ὄντες παντελῶς, ἐπεστράτευσαν Καφᾷ, ὃ Λατίνων τῶν ἐκ Γενούας φρούριόν ἐστι τοῖς παραλίοις τῆς Σκυθίας κατῳκισμένων, καὶ ἐπολέμησαν ἐπ' ἔτεσι δυσὶ μηδεμίαν ἐνδιδόντες ἀναχωχήν. Ἐν οἷς αὐτοί τε τῶν οἰκείων πολλοὺς ἀπέβαλον κατὰ τὰς μάχας, καὶ τοῖς Λατίνοις αἴτιοι πολλῶν κατέστησαν ἀναλωμάτων. Τῶν μὲν γὰρ τειχῶν ἦσαν ἥττους, τῶν ἔνδον κραταιῶς ἀμυνομένων· ἐμπορικῶν δὲ χρημάτων κατὰ τὴν Σκυθίαν ἐκράτησαν πολλῶν, καὶ κατὰ τὸν πόλεμον ἀναγκάζοντες τρέφειν μισθοφορικὸν ἐπὶ φρουρᾷ τοῦ πολιχνίου, οὐκ ὀλίγα ἐζημίωσαν. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς ἀνήνυτος ἐφαίνετο ἡ ἐπιχείρησις, διέλυον τὸν πόλεμον, θέμενοι σπονδάς. Μετὰ δὲ τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν ἠξίουν οἱ ἐκ Γενούας μηδένα μήτε Ῥωμαῖον, μήτε ἐκ Βενετίας ἔμπορον πλέειν ἐπὶ Τάναΐν, μήτ' ἐκ σφῶν· πρόφασιν μὲν ὡς μὴ καὶ αὖθις ἀναγκάζοιντο ἔκ τινος αἰτίας Σκύθαις πολεμεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ πρασσόδων μεγάλων ἀφορμὰς σφίσιν αὐτοῖς κατασκευάζοντες. Διενοοῦντο γάρ, ὡς εἰ κοινὸν ὁ Καφᾶς ἐμπόριον τοῖς ἁπανταχόθεν κατασταίη, μεγάλα ὠφελήσεσθαι αὐτοὺς τοὺς ἁπανταχόθεν ἀργυρολογοῦντας· ἢ εἰ μὴ τούτοις ἔφασαν ἀγαπῶεν, τὰς κατὰ τὸν πόλεμον συνεκτινέτωσαν δαπάνας. Βενετικοῖς δὲ, τό, τε Τανάΐδος παντάπασιν ἀποσχέσθαι, ἐδόκει ἥκιστα λυσιτελεῖν, καὶ τὸ τὰ χρήματα συνεκτίνειν ἀνεκτὸν οὐδ' ἄκροις ἦν ὡσίν· ἀλλ' ἔφασαν μηδένα ἂν κωλύσειν πλέειν ὅποι ἂν δοκῇ λυσιτελεῖν· καὶ ἅμα ἐπεχείρουν πλέειν ἐπὶ Τάναΐν ἀκόντων Γενουϊτῶν· οἱ δ' ἐκώλυον πρὸς βίαν, καὶ ἐζημίω-

A tatem ac fœdus instituit, multo minore conditione, quam prius erat facturus, quando summopere expetita imperatoris societate, eximia quædam et Romanis utilissima promittebant. Sed ut eum animadverterunt, facile aliter non posse (jam enim Galatæi arma fremebant), multa ex promissis illis magnificis resciderunt. Nihilominus facto contra Genuenses fœdere, bellum denuo ab imperatore inchoatum est. Causa porro belli hujus Venetis et Genuensibus, (quod utrisque magnæ cladi fuit) erat quod Tanaim ambobus mercatus gratia navigantibus (21), Genuensi cum Scytha quodam altercante, lis usque ad cædem pervenerat. Dumque Scythæ tuentur suum, et Latini suum similiter, communis et publica inter utramque gentem pu- B gna commissa est, multique Latini, sed amplius altero tanto Scythæ oppetiverunt. Postea Latinis ad naves reversis, Scythæ quia nocere nequibant, utpote maris expertes, funditus Capham, Genuensium oppidum (22), in maritimis Scythiæ ædificatum, oppugnare instituerunt, obsederuntque biennio continenter. Quo tempore et de suis adverso marte multos amiserunt, et Latinos ad grandes impensas adegerunt. Nam muris oppugnandis haud satis valebant, quod castellani viriliter se acriterque defenderent: mercatorum vero mercimonia, et illa multa per Scythiam occupantes, et conductitios ad oppidi præsidium alere cogentes, non parum eis detrimenti creabant. Verum ut labor inanis apparuit, bellum fœdere diremerunt. C Quo dirempto, Genuates neque Romanum neque Venetum mercatorem, nec de suis ullum Tanaim navigare voluerunt: verbo, ne rursus ipsis belli cum Scythis gerendi nascerctur materia, re, ut magnorum vectigalium causam sibi pararent. Sic enim ratiocinabantur, si Capha undecunque adventantibus commune emporium fieret, quæstum uberem argenti exactione collecturos: **813** aut si istuc non probarent, belli sumptum una toleraret. At Venetis Tanai prorsus excludi non videbatur e republica. De communitate autem sumptuum horrebant audire, aiebantque, neminem sibi navigationem, quo sperata invitaret utilitas, adempturum: simulque nolentibus etiam Genuensibus, Tanain cursum dirigebant, qui per vim obsistebant, et quosdam mercatores cum onerariis intercipientes, mercibus eos multabant. Inde bellum atrox conflatum, nec parum pecuniæ et triremium utrinque deperditum. Tum igitur, ut et imperator Venetis belli socium se ascripsit, triremes militibus complebat, mare cum Venetis obtinebat, et ex continente missa manu oppidum obsi-

Jacobi Pontani notæ.

(21) Tanais est urbs ad ostium fluvii ejusdem nominis sita. Stephanus: Τανάϊς, πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ. Κατὰ δὲ τὰς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Τανάϊδος πόλις Ἑλληνικὴ ἔκτισται Τανάϊς, ἥτις καὶ Ἐμπόριον ὀνομάζεται· *Tanais, urbs, cognominis fluvio. Est autem Græca civitas, juxta ostium fluminis, quo se in Mæotidem paludem exonerat, ædificata, et Emporium quoque vocatur.*

(22) Capha, olim Theodosia, sita in Ponti Euxini ora, Genuensium colonia, de qua vide Petri Bizari *Historiæ Genuensis* lib. VI. Anno 1475 occupata est a Mahomete, Turcarum imperatore, non sine magna strage.

debat. Ac primum quidem ab utroque latere, et navalis et terrestris copia invadentes, ædes exteriores (exceptis, quæ sub ipsis muris erant) incenderunt. Deinde agmen ex continente frequenter in dies singulos impetum faciebat, arcteque obsidebat, ut Latinos ne prodire quidem extra muros permitteret. Navalem vero turbam bipartito dividens imperator, unam partem illic ad obsidionem reliquit : alterum in Pontum ad Gennates vexandos misit, quod cumulatissime præstiterunt; nam et merces, et mercatores non paucos interceperunt, et onerarias multas exusserunt. Ubi e Ponto redierunt, ad oppidi expugnationem se instruxerunt, quanquam imperatore nimiopere adversante, existimanteque muros validissimos, multis propugnatoribus supra astantibus nulla spe obtinendæ victoriæ adoriri non oportere, sed longinquitate obsidionis potius rem confectum iri, ac Venetiæ classis Nicolaum Pisanum ob id monente, cui ut inexercitato tentanda videbatur oppugnatio, quique Romanos æque omnes notabat, quodammodo, quasi per eorum timiditatem staret, quominus Galata caperetur, quod facillime posset, si Romani secum vires alacriter consociarent. Quocirca imperator, etsi evidentissime sciret, eum aggredi, quæ prudentem ac peritum ducem non decerent, tamen ne quæ obtineri possent, ipse quadam ignavia e manibus dimisisse putaretur, Latini spiritibus obsecundavit, et cum alia ad oppugnationem apta comparavit, tum binas onerarias prægrandes conjunxit, et quantum potuit, trabibus copulavit, ligneamque turrim superposuit, **814** cujus altitudo Galatæ muros excederet. Turris illa tabulata habebat tria, in quibus milites consistentes pugnarent. Ab eadem duo cornua longissima projiciebantur, quæ usque ad mœnia perventura existimabant, super quibus fabri compactis instar tabulati asseribus pontem ad muros straverant. Credebant autem, iis qui de turri pugnabant, tuto transeundi facultatem præbentibus, magnanimos quosdam inde progressos, cum oppidanis propugnatoribus in muro commissuros, et victuros. Et processisset illis inventum, si extrema cornuum usque ad mœnia pertinuissent. Sed quia non parum longitudini deerat, machina inanis fuit. Similem pontem, absque turri, etiam Phaceolatus protostrator jussu imperatoris super grandi onaria fecit, et extremis cornibus ligneam basin seu craticulam imposuit, ita compositam, ut quibusdam funibus et vectibus super quibus jacebat, moveretur, eoque ligna igni alendo idonea congessit, eo consilio, ut incensam uni turrium Galatæ imponeret (erant enim pleræque ligno superne constructæ), quo per turrim etiam ædes flamma vento stante comprehenderet. Sed enim cornibus deficientibus, in nihilum recidit ejus cogitatio. Tertiam insuper machinam Veneti tanquam scalas a navi ad muros fabricati sunt. Paratis jam a mari omnibus, etiam a continente quæ opus erant, præ-

A σαν εἰς χρήματα ἐμπόροις ἐπιθέμενοι τισὶ, καὶ κρατήσαντες ὁλκάδων. Ἐκ δὲ τούτου εἰς τὸν πόλεμον κατέστησαν, καὶ μέγας ἀνερρίπισθη, καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα, καὶ τριήρεις ἀπώλοντο ἀφ' ἑκατέρων. Τότε δ' οὖν ἐπεὶ καὶ βασιλεὺς Βενετικοῖς συνεξώρμητο πρὸς τὸν πόλεμον, τριήρεις τε ἐπλήρου καὶ θαλάττης ἐκράτει μετὰ τῶν ἐκ Βενετίας, καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου πέμψας στρατιὰν, ἐπολιόρκει, καὶ πρῶτα μὲν ἑκατέρωθεν ἥ τε ναυτικὴ καὶ ἱππικὴ δύναμις προσβαλόντες, τὰς ἔξω Γαλατᾶ ἐνέπρησαν οἰκίας πάσας πλὴν ὀλίγων, αἳ ὑπὸ τοῖς τείχεσιν αὐτοῖς ἦσαν. Ἔπειτα ἡμῖν ἠπειρῶτις, συχνὰς καθημέραν ποιουμένη τὰς ἐφόδους, ἀκριβῶς ἐπολιόρκει, καὶ οὐδὲ προβαίνειν εἴα τειχῶν ἔξω τοὺς Λατίνους. Τὴν ναυτικὴν δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς δύο διελὼν, τὴν μὲν, B αὐτοῦ κατέλιπε τὸ φρούριον πολιορκεῖν, τὴν ἑτέραν δὲ ἔπεμπεν ἐπὶ Πόντον τὰ Γενουϊτῶν κακώσουσαν, καὶ ἐκάκωσαν ἐπιπλεῖστον· χρημάτων τε γὰρ ἐκράτησαν, καὶ ἐμπόρων οὐκ ὀλίγων, καὶ ὁλκάδας ἐνέπρησαν πολλάς. Ἐπεὶ δὲ ἐπανῆκον ἐκ τοῦ Πόντου, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν τειχομαχίαν, καίτοι μάλιστα βασιλέως ἀπαγορεύοντος, καὶ μὴ δεῖν οἰομένου τείχεσιν ὀχυρωτάτοις, καὶ πολλοὺς τοὺς ἀμυνομένους ἔχουσιν ἐφεστηκότας προσβάλλειν οὐδεμιᾶς ἐλπίδος οὔσης περιγίνεσθαι τοῖς ὅπλοις· ἀλλὰ μᾶλλον χρονίῳ κατεργάζεσθαι πολιορκίᾳ, καὶ τῷ τῶν Βενετικῶν ναυάρχοῦντι Νικολάῳ τῷ Πισσαίῳ παραινοῦντος· τῷ δὲ, ἐδόκει μᾶλλον τειχομαχεῖν ὑπ' ἀπειρίας, καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐφικέσθαι ὁμαλῶς καθάπτεσθαι, ὡς διὰ τὴν ἀτολμίαν σφῶν Γαλατᾶ ἀναλώτου μένοντος ῥᾷστα C δυναμένου, εἰ αὐτοῖς, καὶ Ῥωμαῖοι συμπροθυμηθεῖεν. Δι' ἃ ὁ βασιλεὺς, καί τοι μάλιστα εἰδὼς, ὡς οὐ προσήκουσιν ἔμφρονοι, καὶ δεινῷ στρατηγῷ ἐπιχειρεῖ, ὅμως ἐπείθετο, διὰ τὸ φύσημα τοῦ Λατίνου· καὶ τὸ μὴ δοκεῖν ὑπ' ἀτολμίας προΐεσθαι τὰ δυνατὰ, καὶ ἄλλα τε παρεσκευάζοντο ἐπιτήδεια πρὸς τὴν τειχομαχίαν, καὶ ὁλκάδας μυριοφόρους συζεύξας δύο, καὶ ὡς μάλιστα ἐνῆν δοκοῖς μεγάλοις ἐφαρμόσας, ἔπειτα πύργον ξύλινον ἐπέστησεν ἐπὶ τοσοῦτον ὕψους ἥκοντα, ὥστε εἶναι τῶν Γαλατᾶ μετεωρότερον τειχῶν· ὀροφάς τε εἶχε τρεῖς, ἐξ ὧν ἔμελλον ἑστῶτες οἱ ὁπλῖται μάχεσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου, προβεβλημέναι ἦσαν δύο κεραῖαι μέγισται μεγέθει, ἃς ᾤοντο διικνεῖσθαι ἄχρι τῶν τειχῶν, ἐφ' ἃς σανίσιν D οἱ δημιουργοὶ, ὥσπερ ἀναβάσεις θέμενοι, ὁδόν τινα κατεσκεύασαν ἀπὸ τοῦ πύργου φέρουσαν ἐπὶ τὰ τείχη. Ἔμελλον δὲ ὡς τῶν ἀπὸ τοῦ πύργου μαχομένων ἄδειαν παρεχομένων, καὶ ῥᾳστώνην πρὸς τὴν ὁδὸν δι' αὐτῆς τῶν εὐψύχων τινὲς συμβαλοῦσι τοῖς ἐπὶ τοῖς τείχεσι, καὶ κρατήσουσι βαλλομένους, καὶ ἀπὸ τοῦ πύργου. Ὃ κἂν προὐχώρησε κατὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτοῖς, εἰ αἱ κεραῖαι ἄχρι ἀφικνοῦντο τῶν τειχῶν, ἀποδέουσαι δὲ ὀφθεῖσαι οὐκ ὀλίγον, ἄπρακτον τὸ μηχάνημα ἐποίουν. Ταύτῃ δὲ ὁμοίαν πλὴν τοῦ πύργου, καὶ Φακεωλάτος ὁ πρωτοστράτωρ κατεσκεύάζετο βασιλέως προστεταχότος μηχανὴν ἐφ' ὁλκάδος, καὶ αὐτὸς μεγάλην, ἐπ' ἄκραις δὲ ἐκεῖνος ταῖς κεραίαις, ἐσχάραν ἐπέθηκε ξυλίνην, οὕτω δὲ ἦν ἡ ἐσχάρα κατεσκευασμένη, ὥστε κινεῖσθαι καλωδίοις

δή τισι καὶ δικαίᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο, ἔπειτα ὅλην A συμφορήσας τρέφειν δυναμένην πῦρ, ἐπέθηκε τῇ ἐσχάρᾳ, γνώμην δὲ εἶχεν ὡς ἐκ τῶν Γαλατᾶ πύργων ἐπιθήσων ἐξαφθεῖσαν· ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ξύλοις ἄνωθεν ἐπεσκευασμένοι, ὥστε διὰ τοῦ πύργου καὶ ταῖς οἰκίαις ἐπελθεῖν τὸ πῦρ, ἀνέμου πνεύσαντος· ἀνύειν δὲ οὐδὲν οὐδ' ἡ ἐκείνου ἐπίνοια ἐδύνατο, ἀποδεουσῶν τῶν κεραιῶν. Καὶ τρίτην δὲ οἱ Βενετικοὶ προσεξειργάσαντο, ὥσπερ χλίμακα ἀπὸ τῆς νεὼς ἐπὶ τὰ τείχη τῶν πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐκ θαλάττης πάντα ἦσαν παρεσκευασμένα, καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου τὰ δέοντα προσεπορίζοντο, καὶ χλίμακάς τε κατεσκεύαζον, καὶ σιδήρια οἷς χρῆσθαι ἔμελλον ἐπὶ τῷ τὰ τείχη διορύσσειν, ὕλης τε φάκελοι ἐκομίζοντο ἐφ' ἁμαξῶν, αἷς ἔμελλον πρός τε τὴν διάβασιν τῆς τάφρου χρήσεσθαι, αὐταῖς ἁμάξαις εἰσωθήσαντες, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις, εἰ δέοι, ἐνιέναι πῦρ. Καὶ ἐπεὶ οὐδὲν ἐνέδει ἔτι, ἡ πεζὴ καὶ ἱππικὴ δύναμις ἐξήγετο, ὧν ἐστρατήγει δεσπότης Μανουὴλ, Ἀσάνης, ὁ βασιλίδος τῆς Εἰρήνης ἀδελφὸς ὑποστράτηγον ἔχων τὸν πρωτοστράτορα Φακρασῆν, καὶ περιεστρατοπέδευε Γαλατᾶν. Καὶ ἡ ναυτικὴ ἤδη παρεσκεύαστο, ὡς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἅμα ἕῳ τοῖς τείχεσιν ἐμβαλοῦντες, καὶ οἱ ἐν Γαλατᾷ δὲ παρεσκευάζοντο, ὡς ἀμυνούμενοι, τάς τε γὰρ ὁλκάδας καὶ τριήρεις ὅσας εἶχον, κατέδυσαν πρότερον εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ μίαν ἐφεξῆς πρὸ τῶν τειχῶν ἀνάψαντες τοῖς καλωδίοις ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, ὅσον μὴ παντάπασι καταδύεσθαι, ἀλλ' ἀνάγεσθαι εἶεν εὐχερεῖς, καιροῦ καλοῦντος, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς ἀποτροπὴν ἐδόκει λυσιτελήσειν τῶν μηχανημάτων. Συνήνεγκε δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ μάλιστα τῶν ὁλκάδων ἡ κατάδυσις· αὗταί τε γὰρ ἀνάλωτοι ἦσαν τῷ πυρὶ, διὰ τὸ ὕδωρ· καὶ ταῖς πολεμίαις ναυσὶν ἀπόβασιν οὐ παρεῖχον· τάς τε μηχανὰς ἐκώλυον ἐγγὺς τειχῶν ἰέναι. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς μετὰ τῆς ἐκ τῆς ἠπείρου στρατιᾶς διενυκτέρευσεν ἐλθών· πρωτοστράτορα δὲ τὸν Ταρχανειώτην, ὃς τῶν βασιλικῶν τριήρεων ἐστρατήγει, καὶ τὸν τῶν Βενετικῶν ἄρχοντα Νικόλαον, ἅμα ἕῳ ἐμβαλεῖν ἐκέλευεν ἀπὸ θαλάττης, ὡς καὶ τῆς πεζῆς καὶ ἱππικῆς δυνάμεως ἐκ τῆς ἠπείρου ἐμβαλούντων. Τριήρεις δὲ ἦσαν αἱ σύμπασαι Ῥωμαίων, καὶ Λατίνων κατ' ἐκείνην τὴν μάχην δύο καὶ τριάκοντα. Συνέβη δὲ τῆς αὐτῆς νυκτὸς ἐκ Βενετίας τριήρη πρὸς Νικόλαον ἀφῖχθαι, ἣ ἐμήνευεν ἑβδομήκοντα· τριήρεις ἐκ Γενούας B ἀνηγμένας, ἰέναι ἐπ' αὐτούς, ἐκέλευόν τε ἡ βουλὴ, καὶ ὁ δοὺξ, πρόνοιαν αὐτοῦ, καὶ τῶν τριήρων ποιεῖσθαι, μὴ ὑπὸ τοῦ πολεμίων στόλου ἐγκαταληφθεὶς ἀπόληται. Ὁ γὰρ ἐν Γενούᾳ δῆμος οὐκ ὀλίγῳ χρόνῳ πρότερον πρὸς τοὺς παρὰ σφίσι πολεμήσαντας δυνατοὺς, τοὺς μὲν, ἐξήλασαν περιγενόμενοι τῶν ἀρίστων, καὶ ἀσφαλείαν καταψηφισάμενοι, τοὺς δ' ἀτίμους εἶχον, μήτε βουλῆς ἀξιοῦντες, μήτ' ἀρχῆς μηδεμιᾶς· ἀλλὰ πάντα τρόπον ἐπίεζον, καὶ ἐταπείνουν· δημοκρατεῖσθαι γὰρ ἐβούλοντο μᾶλλον, ἢ ὑπ' ἐκείνων ἄρχεσθαι. Τοῦ δήμου δέ τινα προστησάμενοι Σίμωνα C

stabantur, scalæque et ferramenta quærebantur, quibus muros perfoderent : et libenter liguorum fasces advehebantur, quibus cum ipsis plaustris in fossam injectis, ad transeundum et ad portas, si opus foret, inflammandas uterentur. Cumque nihil jam desideraretur, peditatus et equitatus a despota Manuele, Asane, Irenes imperatricis fratre, eductus (cujus legatus seu minor dux Phacrases protostrator), Galatam circumsedit. Et pars navalis jam accincta erat, ut orta luce postridie ad muros ferretur, ipsique Galatæi ad resistendum se instruebant. Nam onerarias et triremes, quotquot habebant, prius deduxerant, singulas deinceps ante muros funibus a pinis religatas, ne penitus abriperentur, sed pro tempore subduci facile possent, et alia quæcunque ad machinas avertendas commodatura credebant. **815** Maxime autem illis profuit onerariarum deductio; ipsæ enim igne consumi nequibant, propter aquam scilicet, et hostiles naves accessu ad muros prohibebant. Imperator itaque cum exercitu terrestri adveniens, noctem egit : protostratorem vero Tarchaniotam, imperatoriis triremibus præfectum, et Venetorum ducem Nicolaum, die recenti a mari aggredi jussit, utpote eodem tempore equitibus et peditibus a continente simul aggressuris. Numerabantur autem in illa pugna triremes Romanorum et Venetorum simul binæ supra triginta. Eadem porro recte triremem Venetiis ad Nicolaum venire contigit, quæ docebat, septuaginta triremes solvisse Genua, et in illos tendere; mandabantque dux et senatus, sibi et navibus suis consuleret, ne ab hostium classe interclusus periret. Populus siquidem Genuensis jampridem potentibus oppugnatis, et optimatum victor, alios in perpetuum exsilium egerat, alios capite diminutos, neque senatorio ordine, neque ullo magistratu dignabatur, sed omnibus modis eos premebat ac deprimebat; populari enim, quam illorum imperio uti malebat. Tum vero de plebe quemdam Simonem Buccanegram (23) summæ reipublicæ præfecerant, idque populus et senatus approbarat. Cæterum bello hoc cum Venetis exardescente cum se viderent non posse resistere, nisi a potentibus adjuvarentur, quod et multa pecunia et majore apparatu D opus esset, optimatibus reditum ab exsilio decreverunt, eos in senatum legerunt, et rempublicam capessere jusserunt. Potentes, cum prospicerent, si iratis animis reconciliationem gratiæ cum populo aspernarentur, futurum ut ea a Venetis attrito, ipsi eamdem calamitatem subirent, et turpe, imo vero turpissimum ducentes, propter populi adversus se crimen ultro libertatem prodere, inhonestamque ac minime ingeniam servitutem longe inferioribus servire, scelus ei et stultitiam exprobrarunt, quod optimates (24) ob hoc solum, quia

Jacobi Pontani notæ.

(23) De hoc lege lib. VI Bizarri.

(24) De ostracismo hæc accipienda sunt : hoc est, de tali pœna, et tali ex causa, quali, et ex qua Athenis post exactum Hippiam tyrannum Pisistrati

vulgo præstarent, adeo facile dedecori ac ignominiæ subjecissent, bellum pro republica impigre arripuerunt, arma et reliqua necessaria contulerunt, et classem septuaginta navium ædificatam, cum præfecto Pagano Auria (25), viro nobilissimo, prudentiaque, fortitudine, experientia ante alios eminente bellatum miserunt. **816** Nicolaus, Venetarum triremium ductor, ubi classem hostium adventare accepit, quanquam alioqui ad pugnam audacissimus, timore correptus, confestim de fuga cogitavit. Sed ne parata oppugnatio impediretur, imperatorem audita celans, cum triremibus suis, et machina super oneraria, extra teli spatium duntaxat, ordinem armatus tenebat, pugnaturi opinionem præbens, cum re penitus abstineret. Romani diluculo jussa facessentes, cum triremibus et machinis onerariarum muris sese admovent. Verum machinæ, quod eos non attingerent, inutiles erant. Nihilominus qui intus erant milites, propiores facti, in propugnatores jacula contorquebant, et vulnerabant plurimos. Idipsum faciebant, qui e triremibus pugnabant. Nec pauci ex imperatoriis vulnerati sunt, ex quibus nonnulli occubuerunt. Quin et dux Tarchaniota cubitum dextram per thoracem, seu loricam (tanto impetu telum advolavit) trajectus, paulum a morte abfuit. Divina autem providentia servatus, multos et intolerandos dolores sustinuit; vix enim biennio plaga cicatricem obduxit. Imperator quoque ex continente invadere, et currus onustos fossæ immittere jussit, ut ea pervia scalæ ad muros applicarentur. Immiserunt, etsi non omnes. Adhuc in eo negotio militibus occupatis, Galatæi maritima pugna dimissa, qua mœnia versus continentem præcipue laborabant, accurrerunt, apertisque portis effusi, et igni in virgulta arida conjecto, omnia cum ipsis plaustris combusserunt, ac de muris homines et equos magno numero vulnerarunt: nec ipsi vicissim pauciores vulnera retulerunt. Imperator jam cernens operam inanem esse, quanquam id futurum antea scivisset, receptui cecinit, et pedites quidem extemplo jussit abscedere, ipse cum equitatu per noctem in castris mansit. Altero die cum armatis diu ad portas Galatæ constitit, nec quisquam Latinorum contra processit, nec telum jecit. Inde, quia nullus prodibat, Byzantium se recepit. Nicolaus, Venetorum ductor, occultata causa, ob quam prælio supersedisset, omnino volebat discedere, atque hoc solum elocutus, a senatu et duce sibi mandatum, uti rediret, salute dicta, Venetias renavigavit, bello contra Genuates soli imperatori relicto, qui triremibus suis e mari **817** Galatam obsidebat, et a

Α Μπουκανέγραν προσαγορευόμενον, ἄρχειν ἐφῆκαν τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦ δήμου, καὶ τῆς βουλῆς συνεπιψηφιζομένης. Τοῦ Βενετικοῦ δὲ πολέμου τουτουΐ κεκινημένου, ἐπεὶ ἐώρων ἀντικαθίστασθαι, ὄντες ἀδύνατοι αὐτοὶ μὴ καὶ τῶν δυνατῶν συναιρομένων, οἷα δὴ πολλῶν χρημάτων, καὶ μείζονος δεομένου τοῦ πολέμου τῆς παρασκευῆς, τῶν τε φευγόντων ἀρίστων κάθοδον ἐψηφίσαντο, καὶ τῆς παρὰ σφίσι μετέδοσαν βουλῆς, καὶ τῶν πραγμάτων ἅπτεσθαι ἐκέλευον. Οἱ δυνατοὶ δὲ ὁρῶντες ὡς ἂν αὐτοὶ πρὸς ὀργὴν τὰς πρὸς τὸν δῆμον διωθῶνται καταλλαγάς, οὐδὲν ἕτερον ὑπολείπεται, ἢ ἐκείνων διαφθειρομένων ὑπὸ τῶν ἐκ Βενετίας, καὶ αὐτοὺς συγκινδυνεύειν, καὶ δεινὸν ἡγούμενοι καὶ τῶν αἰσχίστων διὰ τὴν τοῦ δήμου πρὸς αὐτοὺς ἀγνωμοσύνην ἐκόντι προδιδόναι τὴν ἐλευθερίαν, καὶ δουλεύειν τοῖς πολλῷ χείροσιν αἰσχρῶς, καὶ ἀγεννῶς, ὠνείδισαν μὲν τῷ δήμῳ τὴν ἀγνωμοσύνην, καὶ τὴν ἀκρισίαν, ὅτι τοὺς ἀρίστους οὕτω προπηλακίζουσιν εὐχερῶς μηδὲν ἕτερον ἔχοντες ἐγκαλεῖν, ἢ ὅτι βελτίους τῶν πολλῶν εἰσιν· ὑφίσταντο δὲ τὸν πόλεμον προθύμως ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, καὶ χρήματα παρασχόμενοι, καὶ ὅπλα, καὶ τὴν ἄλλην συντέλειαν ὅσην ἔδει· τών τε στόλον τῶν ἑβδομήκοντα νεῶν παρεσκευάσαντο, καὶ Παγανὴν ἐπιστήσαντες, στρατηγὸν ἐκ τοῦ τῶν Ὀρίων γένους τὸν ἐπιφανέστατον, καὶ συνέσεως, καὶ τόλμης ἕνεκα, καὶ ἐμπειρίας ὑπερέχοντα τῶν ἄλλων, ἐξέπεμψαν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Νικόλαος δὲ ὁ τῶν Βενετικῶν τριήρεων στρατηγὸς, ἐπεὶ ἐπύθετο τὴν περὶ τοῦ τῶν πολεμίων στόλου ἀγγελίαν, καὶ πρότερον ἀτολμότατος πρὸς μάχας ὤν, τότε μᾶλλον ἐξεπέπληκτο, καὶ εὐθὺς ἀπεῖδε πρὸς φυγήν. Ἵνα δὲ μὴ ἡ παρεσκευασμένη τειχομαχία κωλυθῇ, βασιλεῖ μὲν οὐδὲν ὧν ἐπύθετο ἀπήγγελλε, τὰς σφετέρας δὲ τριήρεις ἔχων, καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ἑλκάδος μηχανὴν, ὅσον μὴ βάλλεσθαι παρατεταγμένος μόνον ἐν τοῖς ὅπλοις ἦν δόκησιν παρέχων, ὡς μαχούμενος, ἔργου δὲ παντάπασιν ἀπεῖχετο. Ῥωμαῖοι δὲ, κατὰ τὸ ἐπίταγμα βασιλέως, ἅμα ἕῳ τοῖς τείχεσι προσέβαλον τῶν πολεμίων, καὶ ταῖς τριήρεσι, καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν ἑλκάδων μηχαναῖς. Αἱ μὲν οὖν μηχαναὶ τῶν τειχῶν μὴ ἐφικνούμεναι, ἄπρακτοι ἐλείποντο. Ὅμως ἐγγὺς γενόμενοι οἱ ἐν αὐταῖς ὁπλῖται, ἔβαλλον τοὺς ἀπὸ τῶν τειχῶν, καὶ πλείστους ἐτραυμάτισαν, ὁμοίως καὶ οἱ ἀπὸ τῶν τριήρεων. Ἐτραυματίσθησαν δὲ οὐκ ὀλίγοι, καὶ ὑπὸ τῶν βασιλικῶν, καὶ ἔπεσόν τινες. Ἐτρώθη δὲ καὶ ὁ στρατηγὸς Ταρχανειώτης τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα βέλει, καὶ διήλασεν ἀμφοτέρας τὰς ἐπιφανείας, κατὰ τεθωρακισμένον, μετὰ τοσαύτης προσέπεσε τῆς ῥύμης, ἐξ οὗ μάλιστα μὲν ἦλθε τοῦ ἀποθανεῖν ἐγγύς. Προνοίᾳ δὲ Θεοῦ περιεσώθη πολλὰς, καὶ ἀνυποίστους ἀλγηδόνας ἐνεγκών· μόλις γὰρ ἐν ἔτεσι δυσὶν οὐλὴν ἐδέξατο τὸ τραῦμα. Βασιλεὺς τε ἐκ τῆς ἠπείρου προσ-

Jacobi Pontani no[illegible]

filium institutum est, ut ejicerentur, qui ob nimiam præstantiam oppressa civium libertate, tyrannidem occupaturi metuebantur, eratque, ut Plutarchus ait, nomine et specie potentiæ et excellentiæ depressio atque inimicitia: revera invidiæ populi solatium. Vide Diodori lib. II; Alexandri Neapolitani lib. III, cap. 20; Lambini Commentarium in Themistoclem Æmilii Probi.

(25) De hoc multa Bizarus, *De bello Veneto*, lib. II.

θάλλειν τε ἐκέλευε τῇ στρατιᾷ, καὶ τῇ τάφρῳ ἐμβάλλειν τὰς ἀμάξας, ὡς ἂν τοῖς τείχεσι τὰς κλίμακας ἐρείσωσι διαβατῆς γεγενημένης. Καὶ ἐνέβαλον οὐ πάσας. Ἔτι δὲ τοῖς στρατιώταις περὶ ταῦτα ἠσχολημένοις, οἱ ἐν Γαλατᾷ τὴν ἐκ θαλάττης μάχην ἀποσκευασάμενοι, ἔθεον ἐπὶ τὸ μάλιστα πονοῦν τῶν κατὰ τὴν ἤπειρον τειχῶν, καὶ τὰς πύλας διανοίξαντες ἐξεχέοντο, καὶ πῦρ ἐνίεσαν τῇ ὕλῃ, καὶ πᾶσαν κατέφλεξαν αὐτοῖς ἀμάξαις· ἐτραυμάτισαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν βάλλοντες πολλοὺς ἀνθρώπους τε καὶ ἵππους, οὐκ ἐλάττους δὲ καὶ αὐτῶν ἐτραυματίσθησαν. Ὁ βασιλεὺς δὲ ἤδη τὴν ἐπιχείρησιν ὁρῶν ἀδύνατον, καίτοι καὶ πρότερον εἰδώς, ἀπήγαγε τὴν στρατιάν, καὶ τὴν μὲν πεζὴν ἐκέλευεν ἀναχωρεῖν αὐτίκα, αὐτὸς δὲ τὴν ἵππον ἔχων ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου καὶ ηὐλίσατο τὴν νύκτα. Εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ ὡπλισμένην ἀγαγὼν τὴν στρατιὰν, ἔστησε πρὸ τῶν Γαλατᾶ πυλῶν ἐφικανὸν, οὐδεὶς δὲ Λατίνων ἀντεπεξῆλθεν, οὐδὲ βέλος ἀφῆκεν ἐπ' αὐτούς. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπεὶ μηδεὶς ἀντεπεξήει, εἰς Βυζάντιον ἀνέστρεφε. Νικόλαος δὲ ὁ τῶν Βενετικῶν ἄρχων τὴν αἰτίαν ἀποκρύψας, δι' ἣν τῆς τε μάχης ἀπέσχετο παντάπασι, καὶ βούλοιτο ἀναχωρεῖν, μόνον δὲ τοῦτο εἰπὼν, ὡς παρὰ τῆς βουλῆς, καὶ τοῦ δουκὸς ἀποπλέειν κελευσθείη, πρὸς Βενετίαν ἀπεχώρει συνταξάμενος, τὸν πρὸς τοὺς ἐκ Γενούας πόλεμον μόνῳ βασιλεῖ καταλιπών, ὃς τριήρεσί τε ἐκ θαλάττης ἐπολιόρκει ταῖς ἰδίαις, καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου συχνὰς ἐποιεῖτο τὰς ἐφόδους πέμπων στρατιὰν, καὶ πάντα ἔπραττεν ἐξ ὧν ἐκείνους πάσχειν ἦν κακῶς, καὶ ἔβλαπτεν οὐ μέτρια τινά. Νικόλαος δὲ πρὸς Βενετίαν ἀποπλέων, τῷ τῶν πολεμίων στόλῳ περιέτυχε, προαισθόμενος δὲ, ἔφευγεν ἧ τάχους εἶχεν, ἐπεδίωκόν τε οἱ πολέμιοι, φθάσας δὲ αὐτοὺς πρὸς τῇ κατὰ τὴν Εὔβοιαν πολίχνῃ, ἣ αὐτοῖς ἐστιν ὑπήκοος, τάς τε τριήρεις διέσωσεν οὐδεμίαν ἀπολέσας· καὶ περιεποίησε τὴν πολίχνην, ῥᾷστα ἂν ἁλωκυῖαν εἰ μὴ φθάσαντες αὐτοὶ εἰσῆλθον.

A continente crebris eam impressionibus lacessebat, nihilque ad oppidanos affligendos prætermittebat, nec sane mediocriter illos vexabat. Nicolaus Venetias cursum tenens, in hostium classem devenit, quam præsentiens summam in fugiendo celeritatem adhibuit, et hostes insequentes effugiens, apud Eubœæ quoddam oppidulum, Venetis subjectum, triremes, nulla amissa, servavit : ipsumque tutatus est, quod levi negotio Genuenses cepissent, ni ille intrando antevertisset.

CAPUT XXVII.

Per invidios quosdam pervertitur junior imperator. Unde bellum redintegratur. Causæ illorum malevolentiæ. Simplicitas et candor junioris imperatoris. Andronicus Asanes malevolis suspectus, ab eis decipitur fraude admirabili. ut Byzantium discedat. Cantacuzenus adversis nuntiis tristatus, matrem ad filium sibi reconciliandum mittit, quod feliciter præstat. Cralem quoque et Cralænam severissime objurgat, et bellum depellit.

Ἐν τούτοις δὲ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ ὁ τῶν βασιλέων πόλεμος αὖθις ἦρχετο, καὶ ἐλάμβανεν αἰτίας οὐ μικράς. Οἱ γὰρ ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ βασιλέως ὑπολελειμμένοι τοῦ νέου Ἰωάννου, οὐκ ἠγάπων τοῖς παροῦσιν, ἀλλὰ νεωτέροις ἐπεχείρουν, καὶ βασιλέα τὸν νέον ἐξεπολέμουν βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ· καίτοι οἱ πολλῆς εὐμενείας παρὰ Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ τυγχάνοντες, καὶ τῶν ἄλλων καὶ οἰκείων μάλιστα δοκοῦντες εἶναι. Ἔφασαν γὰρ ἀγανακτεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδικουμένου, καὶ τῆς πατρῴας ἡγεμονίας ἀποστερουμένου. Καὶ γὰρ οὐ τοῦτο μόνον εἶναι τὸ δεινὸν, ὅτι σύμπασαν ἐκεῖνος ἔχων τὴν ἀρχὴν ὄνομα μόνον βασιλείας καταλέλοιπεν αὐτῷ κενὸν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ὥσπερ ὑπεροπίαν καταψηφισάμενος, ἀγαγὼν ἐν μέσοις πολεμίοις, καταλέλοιπεν οὐδεμιᾶς προνοίας ἀξιώσας, ὥσπερ ἐπηγγέλλετο ἀπαίρων· ἀλλὰ πολέμους προφασιζόμενος, τὴν Ῥωμαίων κάθηται αὐτὸς ἡγεμονίαν ἔχων, αὐτὸν δὲ ὥσπερ τι τῶν ἀχρήστων προεῖτο, ἢ ὑπὸ Τριβαλῶν ἐκπολιορκηθησόμενον, ἢ προδοθησόμενον ὑφ' οὕτως ἀτάκτου δήμου, καὶ τυλμῶντος πάντα εὐχερῶς. Ἃ χρὴ συνορᾶν αὐτὸν, καὶ σκοπεῖν, ὅπως τῆς πατρῴας αὖθις ἐγκρατὴς γένοιτο ἀρχῆς ῥᾷστά γε δυνάμενος. Κράλης τε γὰρ δυνάμει πάσῃ βοηθήσει ἐν τοῖς πολεμιωτάτοις ἐκεῖνον ἄγων, καὶ βουληθόμενος αὐτῷ μάλιστα συναίρεσθαι, καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πάντα κίνδυνον ὑπομενοῦσι, καὶ προθύμως συναγωνιοῦνται, καὶ χρήμασι, καὶ ὅπλοις καὶ σώμασι, καὶ μὴ κατοκνεῖν πρὸς

Hoc rerum statu etiam bellum inter imperatores ex causis non levibus recruduit. Qui enim cum Joanne imperatore Thessalonicæ remanserant, præsentibus non contenti, nova moliebantur, et Joannem ad arma socero inferenda sollicitabant, quanquam iidem apud Cantacuzenum gratiosi admodum, eique amicissimi ac familiarissimi viderentur. Aiebant enim, molestum sibi accidere, quod paterno fraudatus imperio tam injuste haberetur. Etenim non hoc solum esse iniquum, quod ille totum sibi asciscens imperium, imperatoris vocabulum inane ac nudum prorsus ei reliquisset, sed quod etiam quasi exsilio damnasset, abductumque in mediis hostibus deseruisset, nulla cura adhibita, quemadmodum discedens promisisset : sed bellorum causas confingendo, ipse Romanum tenens principatum sederet, eum vero, ut hominem nullius frugi, aut a Triballis expugnandum, aut a tam turbulento et ad omnem audaciam præcipiti populo prodendum abjiceret. Quæ animadvertenda sint, et considerandum, quo pacto majorum suorum imperium recuperet, in quo quidem nulla sit futura difficultas. Cralem enim Cantacuzeno infensissimum, tota potentia libenter auxilio succursurum. Se quoque quamvis dimicationem capitis ejus causa minime recusaturos, cupideque una et pecuniis, et armis, et corporibus certaturos. Hortabantur proinde, ne ad rem

aggredi moraretur. Inducebat autem illos ad arma **818** inter imperatores instauranda non parum vitiositas et nequitia, qua vel ad infanda prompti ferebantur, potius tamen promissa a Crale pecunia, si bellum inter Romanos iterum inflammassent, eorum animos depravaverat. Quibus junior imperator, utpote calliditatis et sermonum atque morum corruptelæ omnino ignarus et inexpertus, et æqua fructuosaque suaderi, ac sibi studeri ratus, obtemperavit: et profecto inimicissimos, quique ob vile lucellum, et parvum compendium ipsum cum universo imperio prodiderunt, pro amicissimis habuit: quibuscum deliberare cœpit, unde et quomodo bellum contra socerum institueret. Placuit igitur, priusquam consulta emanarent, Andronicum Asanem Thessalonicam removeri, quem acerrimum fore adversarium, nec solum alioqui se oppositurum, sed et juniorem imperatorem admoniturum verebantur, uti conatu tam male ominato desisteret, neve imperium (cujus paulo post futurus sit dominus, si erga socerum imperatorem probe et candide se gesserit) sciens ac volens pessumdaret. Ergo eum cum simulatione amicitiæ adeuntes, sacramentum silentii exigunt, junioris imperatoris secretissima patefacturos. Ubi fide jurantis accepta ausi sunt fidere, cum Crale bellum socero inferendum pepigisse, nihilque pactis et conventis deesse narrant, Cralemque propensissimo studio et alacritate imperatori opitulaturum. Cum autem is vir ad res perturbandas ac permiscendas sit appositus, et foro uti noverit, etiam hoc vafre excogitasse, quo imperatores a resarcienda concordia alieniores reddat, ut ipsum obsidis loco accipiat; simulare enim, non se fidere imperatori juniori, ne forte exercitui, quem sit suppetias missurus, insidietur, eumque composita cum Cantacuzeno controversia disperdat. Ob hoc ut Asanem obsidem accipiat, imperatorem urgere. Qui quoniam bellum movere statuerit, maximeque Triballorum auxilium expetat, necessario annuisse. Quæ perpendenda sint, et invenienda machina, qua sibi et præsenti rerum conditioni consulat. Sic illi probabilem fraudem nexuerunt. Asanes quia imposturæ hujus erat nescius (norat enim eos antehac Cantacuzeno deditissimos), et quia insuper aures ejus rumoribus de bello, quod junior imperator in socerum parturiret, undique circumsonabant, dictis fidem commodabat, et angebatur magnopere, amplasque ipsis de benevolentia **819** erga imperatorem Cantacuzenum et se gratias agens, modum orabat, quo imminentibus sese malis eriperet. Illi affirmare, nihil utilius quam celerrime Byzantium discedere, ut qui ita et periculum effugeret, et imperatori quid ageretur, exponeret: quo is rebus mutantibus maturrime succurreret, nec ullam segnitiem tarditatemve admitteret. Quod si junior imperator eum retinere conaretur, se abitum fideliter curaturos, hortantes ipsum et suadentes, ne quid per vim agat, neve profectioni ad-

A τὴν ἐπιχείρησιν παρῆνουν. Ἐνήγοντο δὲ ἐκεῖνοι πρὸς τὸ κινεῖν τῶν βασιλέων πρὸς ἀλλήλους πόλεμον οὐχ ἧττον μὲν καὶ τρόπων φαυλότητι, καὶ μοχθηρίᾳ, ᾗ καὶ πρὸς τὰ αἴσχιστα ἐξήγοντο ἑτοίμως, μάλιστα δὲ καὶ χρήμασι διεφθάρησαν πρὸς Κράλη, εἰ τὸν πρὸς ἀλλήλους Ῥωμαίων αὖθις πόλεμον κινοῖεν. Οἷς ὁ νέος βασιλεὺς, ἅτε δὴ πρὸς πανουργίας, καὶ διαφθορὰς καὶ βίων, καὶ λόγων παντάπασιν ἀπείρως ἔχων, καὶ δίκαια βουλεύεσθαι, καὶ συμφέροντα νομίσας, καὶ τὴν σπουδὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ποιεῖσθαι, ἐπειθετό τε, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φίλων ἔταττε τοὺς πολεμιωτάτους ὡς ἀληθῶς, καὶ κέρδους μικροῦ, καὶ λήμματος αὐτόν τε, καὶ σύμπασαν ἡγεμονίαν προδιδόντας, καὶ ἐσκέπτετο σὺν αὐτοῖς, ὅθεν τε καὶ ὅπως τὸν πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστὴν πόλεμον ἀνακινοίη. Ἐδόκει δὴ δεῖν πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τὰ βεβουλευμένα, Ἀσάνην τὸν Ἀνδρόνικον ἀφιστᾷν Θεσσαλονίκης· ὑπώπτευον γὰρ ἐκεῖνον τὰ μέγιστα ἐναντιώσεσθαι, οὐ μόνον ἀντικαθιστάμενον πρὸς τἄλλα, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖ τῷ νέῳ παραινοῦντα τῶν ἀτόπων ἀπέχεσθαι ἐπιχειρήσεων, καὶ μὴ διαφθείρειν τὴν ἡγεμονίαν ἑκόντι, ἧς ἔσοιτο κύριος μετὰ μικρὸν εἰ πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστὴν εὐγνωμονοίη, καὶ προσελθόντες ἐν σχήματι φιλίας πρῶτα μὲν ὅρκους ἀπῄτουν, ὥστε καταδήλους μὴ ποιεῖν, μέλλοντας ἐκκαλύπτειν τὰ μάλιστα ἀπόῤῥητα τῷ νέῳ βασιλεῖ. Ἔπειτά ἐπεὶ ἐλάμβανον τὰς πίστεις, καὶ ἦσαν ἐν πεποιθήσει δῆθεν, βασιλέα τὸν νέον ἔλεγον συνθέσθαι Κράλῃ ἐπὶ τῷ πόλεμον κινεῖν κατὰ βασι-

B λέως τοῦ κηδεστοῦ, καὶ οὐδενὸς ἔτι ἐνδεῖν πρὸς τὰς συμβάσεις. Κράλην δὲ προθυμότατα μὲν ἐθέλειν βασιλεῖ τῷ νέῳ συμμαχεῖν, καὶ πᾶσαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ σπουδὴν ἐνδείκνυσθαι, καὶ προθυμίαν, δεινὸν δὲ ὄντα ταράξαι καὶ συγχέαι πράγματα, καὶ χρήσασθαι προσηκόντως τοῖς καιροῖς· καὶ τοῦτ' ἐπινενοηκέναι, ἵν' ἀσυμβάτως μᾶλλον ἔχειν παρασκευάσῃ τοὺς βασιλέας, τὸ δὲ βούλεσθαι, ὥσπερ ὄμηρον λαβεῖν· καὶ σκέπτεται ὅθεν ἀπιστεῖν τῷ νέῳ βασιλεῖ μὴ τῇ στρατιᾷ ἐπιβουλεύσει, ἣν παρέξει συμμαχήσουσαν, καὶ διαφθερεῖ τὰς διαφορὰς διαλυσάμενος πρὸς βασιλέα, ὧν ἕνεκα ἐγκείμενος βασιλεῖ τῷ νέῳ σὲ λαβεῖν αἰτεῖ. Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ ἔγνω τὸν πόλεμον κινεῖν, μάλιστα τῇ Τριβαλῶν προσέχειν συμμαχίᾳ, συνίετο ἐξ ἀνάγκης ἐκδιδόναι. Ἃ σκέπτεσθαι χρεών, καὶ

C μηχανήν τινα ἐξευρίσκειν, ἐξ ἧς αὐτός τε καὶ τὰ παρόντα πράγματα διασωθήσεται. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὕτω πιθανὴν συσκευασάμενοι προσῆγον τὴν ἐπιβουλήν. Ἀσάνης δὲ ἀγνοήσας τὴν ἀπάτην· ᾔδει γὰρ ἐκείνους πρότερον τὰ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως μᾶλλον ᾑρημένους· ἄλλως θ' ὅτι καὶ φῆμαι πάντοθεν προσέπιπτον αὐτῷ, καὶ βασιλεὺς ὁ νέος ἐμηνύετο πόλεμον βούλεσθαι κινεῖν πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστήν, ἐπίστευέ τε τοῖς εἰρημένοις, καὶ σφοδρῶς ἐθορυβεῖτο· χάριν δὲ πολλὴν ὁμολογῶν αὐτοῖς τῆς εἰς βασιλέα καὶ αὐτὸν εὐνοίας, ἔπειτα ἐδεῖτο καὶ τρόπον ὑποθέσθαι, οἳ τραπόμενος τὰ προσδοκώμενα ἐκφεύξεται κακά. Οἱ δ' οὐδὲν ἔφασαν λυσιτελέστερον, ἢ τάχιστα ἀπαίρειν εἰς Βυζάντιον, ὡς ἅμα τε ἐν τούτῳ ἐκφευξόμενον τὸν κίνδυνον, καὶ

D μηχανήν τινα ἐξευρίσκειν, ἐξ ἧς αὐτός τε καὶ τὰ παρόντα πράγματα διασωθήσεται. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὕτω πιθανὴν συσκευασάμενοι προσῆγον τὴν ἐπιβουλήν. Ἀσάνης δὲ ἀγνοήσας τὴν ἀπάτην· ᾔδει γὰρ ἐκείνους πρότερον τὰ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως μᾶλλον ᾑρημένους· ἄλλως θ' ὅτι καὶ φῆμαι πάντοθεν προσέπιπτον αὐτῷ, καὶ βασιλεὺς ὁ νέος ἐμηνύετο πόλεμον βούλεσθαι κινεῖν πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστήν, ἐπίστευέ τε τοῖς εἰρημένοις, καὶ σφοδρῶς ἐθορυβεῖτο· χάριν δὲ πολλὴν ὁμολογῶν αὐτοῖς τῆς εἰς βασιλέα καὶ αὐτὸν εὐνοίας, ἔπειτα ἐδεῖτο καὶ τρόπον ὑποθέσθαι, οἳ τραπόμενος τὰ προσδοκώμενα ἐκφεύξεται κακά. Οἱ δ' οὐδὲν ἔφασαν λυσιτελέστερον, ἢ τάχιστα ἀπαίρειν εἰς Βυζάντιον, ὡς ἅμα τε ἐν τούτῳ ἐκφευξόμενον τὸν κίνδυνον, καὶ

βασιλεῖ δηλώσοντα περὶ τῶν πραττομένων, ἵν' αἰσθόμενος τὸν κίνδυνον ἐκεῖνος, ὀξεῖαν τὴν βοήθειαν ποιοῖτο, καὶ μὴ παρέργως, μηδὲ ῥᾳθύμως, οἰόμενος κινδύνων ἔξω τὰ τῇδε πράγματα ἑστάναι. Ἦν δ' ὁ νέος βασιλεὺς ἐπιχειρῇ κατέχειν, ἀλλ' αὐτοὺς συμπράξειν τὰ μέγιστα πρὸς τὴν ἀποδημίαν, παραινοῦντας αὐτῷ καὶ πείθοντας μηδὲν πρὸς βίαν πράττειν, μηδ' ἐνίστασθαι πρὸς τὴν ὁρμήν. Τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἔπεισαν ἐξαπατήσαντες· Ἀσάνης δὲ, ἐπεὶ τριήρης παρεσκευασμένη ἔτυχεν ἐκεῖ, δείσας τὰ ἠπειλημένα, ἀπέπλευσεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἀπήγγειλε βασιλεῖ ὅσα παρ' ἐκείνων πύθοιτο, ἰσχυρίζετό τε ὡς βασιλεὺς ὁ νέος πρὸς τὸν πόλεμον ἐκπαπαίη φανερῶς. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ πράττοντες τὸν πόλεμον, ἐπεὶ Ἀσάνης ἀπεχώρει, πολλῆς ἐπιλαβόμενοι ἀδείας πείθουσι τὸν νέον βασιλέα πρεσβείαν ποιήσασθαι πρὸς Κράλην. Ὁ δ' ἐδέχετο ἀσμένως, καὶ μεγάλα ἐπηγγέλλετο, καὶ στρατιᾷ ἐπαγγελλόμενος, καὶ χρήμασι, καὶ πάσῃ δυνάμει βοηθήσειν ἐπὶ βασιλέα τὸν κηδεστὴν, καὶ τὴν ἁφῃρημένην ἀνασώσεσθαι ἀρχήν, ἔπραττέ τε πάντα καὶ ὑπετίθει, ὅσα ᾤετο τὸν πρὸς ἀλλήλους τῶν βασιλέων πόλεμον τηρήσειν ἄλυτον· συμβάσεις πρότερον πρὸς βασιλέα θέμενος, ἃς ἐνόμιζε μάλιστα αὐτῷ πρὸς τὴν ἀρχὴν λυσιτελεῖν. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς δεινὰ ἐποιεῖτο τὰ ἀπαγγελλόμενα· ἐμηνύετο γὰρ παρὰ τῶν φίλων κρύφα ὀσημέραι, καὶ δεῖν ᾤετο ἐκεῖ παραγενόμενον, διαλύειν τὰς ἐπ' αὐτὸν συστάσεις. Τοῦ Λατινικοῦ δὲ τότε ἀκμάζοντος πολέμου, οὔτ' ἀφίστασθαι ἐξῆν, οὔθ' ἑτέραν δύναμιν παρασκευάζειν, ὡς τῆς παρεσκευασμένης ἀναγκαίως πρὸς τὸν πόλεμον κατεχομένης. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἐπὶ Μακεδονίαν ἀδυνάτως πλέειν ἔχοντα ἐώρα, Ἄνναν τὴν βασιλίδα ἔπεμπε πρὸς τὸν υἱὸν, ὡς πεισουσαν ἀποσχέσθαι τῶν ἀτόπων, καὶ διαλλάξουσαν αὐτῷ, οὐκ ἀγνοεῖν φάμενος πρὸς ἐκείνην οὔτ' αὐτὴν, οὔθ' ἕτερον οὐδένα οἷων κακῶν αἴτιος, καὶ συμφορῶν ὁ συγγενικὸς κατέστη πόλεμος Ῥωμαίοις, οὐ τοῖς ἄρχομένοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄρχουσιν αὐτοῖς. Οὗ καταλυθέντος διὰ χρόνου, καὶ τῶν τε κοινῶν καὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων πάντων πρὸς τὸ βέλτιον μεταδιδόντων βάσκανός τις δαίμων ἐφεμεῖν οὐκ εἴασεν· ἀλλ' αὖθις φθόρους ἀνθρώπους, καὶ συκοφάντας ἀναστήσας, καὶ τρόπον οὐδὲν ἄμεινον φαυλότητι διακειμένους τῶν προτέρων, χαλεπώτερον πόλεμον ἀνακινεῖν ἐπιχειρεῖ. Βασιλέα γὰρ τὸν υἱὸν πολλὰ καταψευσάμενοι, καὶ παραγαγόντες οἷα νέον, καὶ τῶν πανουργιῶν, καὶ τῶν δόλων, καὶ τῶν ἐφ' ἑκάτερα μεταβολῶν τῶν ἀνθρώπων ἄπειρον παντάπασιν, ἔπεισαν προσέχειν σφίσιν, ὡς φιλοῦσι καὶ κηδομένοις, καὶ πάντα πράττουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως τὴν πατρῴαν ἀνασώσωνται ἀρχὴν δυσμενέστατοι ὡς ἀληθῶς ἐκείνῳ τε καὶ πᾶσι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐμὲ δὲ ἐπίβουλον ἡγεῖσθαι, καὶ πολέμιον τὸν ὡς ἀληθῶς φιλοῦντα, καὶ πάντα πραγματευόμενον, οὐχ ὥστε μόνον τὴν πατρῴαν ἡγεμονίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μείζω, καὶ βελτίω, ἂν ἐξῇ. Καὶ πολέμου ἤδη ἦρξε συμβάσεις θέμενος πρὸς Κράλην ἐπὶ τῷ στρατιάν ἐκεῖθεν λαβὼν Τριβαλικὴν ἐμοὶ ἐπάγειν· ἃ

A verserur. Hoc modo Asani imposuerunt, qui minis exterritus, et triremem ibi paratam nactus, Byzantium solvit, et Cantacuzeno imperatori audita nuntiavit, juniorem manifeste bellum moliri asseverans. Discessu Asanis belli sollicitatores, largam nacti licentiam, juniori imperatori auctores fiunt, uti legationem ad Cralem mittat. Quam ille libens admisit, imperatoremque adversus socerum copiis, pecunia, nervis omnibus adjuturum, atque imperium restituturum magnifice spopondit, factoque fœdere, quod illi ad eam rem imprimis fructuosum fore confidebat, fecit, ac suggessit omnia quæ ad arma inter imperatores alenda valitura credidit. His nuntiis, quos ab amicis clanculum quotidie accipiebat, graviter commotus Cantacu-
B zenus, ad conspirationem dissipandam eo sibi profiscendum existimabat. Verum quia tunc bellum Latinum flagrabat, nec abesse licebat, nec alias conscribere copias, cum et conscriptæ ad bellum jam dictum necessario retinerentur. Quoniam igitur videbat, se navigatione in Macedoniam excludi, Annam imperatricem ad filium legavit, cujus oratio illum ab indecenti facinore abstractum, in concordiam secum reduceret; quam ita est allocutus: Nec tu, nec alius quisquam ignorat, quales quantasque calamitates bellum civile Romanis non subjectis modo, verum etiam principibus ipsis attulerit. Quo tandem aliquando finito, et publicis privatisque rebus omnibus jam melius euntibus,
C cujuspiam dæmonis invidia, otium et quietem hanc perturbavit, rursumque homines impuros, et sycophantas, et nequitia nihil prioribus concedentes excitans, bellum sævius commovere annititur. Imperatorem enim filium tuum mendaciis operantes, atque ut juvenem dolos, et astutias, et in utrumvis humanorum **820** ingeniorum mutabilitatem nec dum agnoscentem decipientes, eo penitus perpulerunt, ut sibi tanquam amicis, et ejus causa solliciti, totoque pectore ad paternum imperium ei recuperandum incumbentibus obsequatur, cum procerto et ipsi et Romanis universis hostes sint infestissimi, me autem insidiatorem atque hostem
D ducat, qui ex animo ipsum diligo et nihil non tento, quo non tantum paternum principatum, sed et majorem ac meliorem habeat, quantum fieri possit. Etiam bellum texit, fœdere cum Crale inito, ut ab eo Triballo milite accepto, in me ducat: quam ego rem nec illi, nec subditis, nec nobis profuturam auguror. Quæ itaque impendent mala, adeo perniciosa sunt, et ea alium præter nos facillime posse depellere non arbitror. Quodsi, præterea bellum hoc Latinum me non urgeret, cum armis supervenissem, conjurationemque istam non conspectu tantum, sed sola auditione adventus mei nullo labore disturbassem. Nec enim potuissent, quin, ut aiunt, orci galeam induti, vitæ servandæ elabi conarentur. Quia vero instanti pugnæ interesse me præsentem oportet, par est, te Thessalonicam navigantem, sedare hanc discordiam, et

quod ante fores est, bellum reprimere : ubi filium A docueris, quam fatuum sit, cum principatum ultro vastare, cujus possessionem citra ullum certamen, citraque molestiam brevi aditurus sit (nam ni bellum contra Triballos cœptum esset, et nunc Latinum istuc invitum me occupasset, pridem ei clavum imperii tradidissem, ac inter monachos professus essem : id quod haud ita longo post tempore facere iterum paratus sum), seditiosos autem illos, communique Romanorum pestem molientes, a meditato scelere, et increpatione, et horribilibus minis, et omni demum ratione avocare studueris. Hæc ad Annam Augustam Cantacuzenus imperator, quibus eam moveret, ut Thessalonicam navigans, excitatam seditionem in tranquillum redigeret. Quem illa primum leniter objurgare, B quod optime monenti ac roganti, ne filium adhuc adolescentem Thessalonicæ relinqueret, qui dolis capi, et transversim agi facile posset, idque inter improbissimos illos vivens, qui vel callidissimum, et eorum versutias ac technas longa experientia doctum, fraudibus et blandimentis suis irretirent, non paruisset. Quoniam autem hæc tam iniquæ comparata sint, et quæ non conducerent, prævalucrint, **821** libenter ad filium profecturam, et omnia ista odiosa, cum in conspectum venerit, e medio sublaturam. Ei imperator triremem instructam attribuit. Quæ Thessalonicam ingressa bellum jam plane fervens invenit : omnia siquidem pacta conditionesque cum Crale transactæ, quibus imperatorem juniorem adjuvaret, ipseque Crales et uxor prope Thessalonicam tendentes, intestinum Romanorum bellum, unde compendia sua sperabant, nec exigua urgebant. Cantacuzenum quippe timebant, et ardens studium erga juniorem imperatorem præ se ferebant, cupientes illi ex hoc persuasum se eum amare, et ejus injuriæ vindicandæ cura affici, cum tamen contrarium omnino, et quidem non seguiter facerent. Etenim pro magnis et multis, quæ abstulerant, vilia quædam nulliusque pretii restituebant. Hæc igitur omnia quasi araneolorum opera (26) adventu præsentiaque sua imperatrix disjecit. Nam filium, quæ decuit, admonuit, eumque flexit, quod parentes honorare sciret, et obedire in omnibus, quæ summa illorum D charitas suadet. In factiosos autem ira fervescens eos territabat, et dirissimorum suppliciorum comminationibus abstinere cogebat a facinore improbissimo. Ad hæc ad Cralem egressa, eumque et uxorem affata, ostendit eos contra jus, fasque agere, fulmina cœlestesque plagas velut intentans : quia præterquam quod Romanos perjuriis suis, fœderibusque violandis toties læderent, etiam bellis civilibus eos committerent, quibus mutuis stragibus

οὔτ' ἐκείνῳ οἶομαι λυσιτελήσειν, οὔτε τοῖς ὑπηκόοις, οὔθ' ἡμῖν. Τὰ μὲν οὖν προσδοκώμενα δεινὰ οὕτω χαλεπά· οἶμαι δὲ οὐδένα ἕτερον ταῦτα δυνήσεσθαι ῥᾷστα διαλύσειν, ἢ ἡμᾶς. Εἰ μὲν οὖν μὴ ὁ παρὼν οὑτοσὶ Λατινικὸς πόλεμος ἄκουσιν ἐπέκειτο ἡμῖν, ῥᾷστα ἂν αὐτὸς διέλυσα τὰς συστάσεις ἐπελθών, οὐχ ὅτι γε ὀφθεὶς τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἐκείνοις, καὶ τὸν πόλεμον κινοῦσιν; ἀλλὰ καὶ ἀκουσθεὶς μόνον ὅτι ἐπ' αὐτοὺς βαδίζειν ὥρμημαι. Οὐ γὰρ ἂν ὑπέμειναν μὴ οὐχὶ κυνῆν, ὅ φασιν, ᾄδου ὑποδύντες, διαδιδράσκειν τὸν κίνδυνον πειρᾶσθαι. Ἐπεὶ δ' ἀνάγκην ἔχω πρὸς τὴν παρασκευαζομένην αὐτοῖς παρεῖναι μάχην, δέον αὐτὴν εἰς Θεσσαλονίκην ἀποπλεύσασαν διαλύειν τὰς διαφοράς, καὶ τὸν προσδοκώμενον πόλεμον παύειν, διδάξασαν μὲν τὸν υἱὸν, ὅσῳ χαλεπὸν τὴν ἡγεμονίαν αὐτὸν ἑκόντα διαφθείρειν, ἧς μετὰ μικρὸν ἔσται κύριος αὐτὸς ἄνευ πολέμων καὶ πραγμάτων. Αὐτὸς γὰρ εἰ μὴ ὁ πρὸς Τριβαλοὺς πόλεμος κεκίνητο, καὶ νῦν ὁ Λατινικὸς οὑτοσὶ ἀκουσίως ἐπελθὼν, πάλαι ἂν ἐκείνῳ ἐνεχείρισα τὰ πράγματα μοναχῶν σχῆμα ὑποδὺς αὐτός· ὥσπερ καὶ μικρὸν αὖθις ὕστερον παρεσκεύασμαι ποιεῖν· τοὺς δὲ στασιαστὰς ἐκείνους, καὶ τὴν κοινὴν Ῥωμαίων δυστυχίαν πράττοντας ἐπιπλήττουσαν, καὶ ἀπειλοῦσαν τὰ δεινότατα, καὶ πάντα τρόπον πειρωμένην ἀφιστᾷν τῆς μοχθηρίας. Τοιαῦτα μὲν Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς Ἄνναν τὴν βασιλίδα διειλέχθη, πείθων πρὸς Θεσσαλονίκην ἀποπλέειν ἐπὶ τῷ τὴν κινουμένην ἤδη στάσιν διαλύειν· ἡ δὲ, πρῶτα μὲν ἠρέμα καθήπτετο βασιλέως, ὡς οὐ πειθομένου τὰ βέλτιστα παραινούσης, καὶ δευμένης μὴ καταλείπειν ἐν Θεσσαλονίκῃ μόνον τὸν υἱὸν ἔτι νέον ὄντα, καὶ ῥᾳδίως δυνάμενον ἐξαπατᾶσθαι, καὶ ἐξάγεσθαι τοῦ μετρίου, καὶ ταῦτα τοῖς πονηροτάτοις συνδιατρίβοντα ἐκείνοις, οἳ κἂν καὶ τοῦ δεινοτάτου περιγένοιντο, καὶ πολλὴν πεῖραν τῶν πανουργιῶν αὐτῶν, καὶ τῶν δόλων ἐσχηκότος πολλαῖς ἀπάταις χρώμενοι, καὶ κολακείαις. Ἐπεὶ δ' οὕτω συνεσκευάσθη, καὶ τὰ μὴ λυσιτελοῦντα αἱρετώτερα ἐφάνη, Προθύμως ἐπὶ τὸν υἱὸν πλευσοῦμαι, εἶπε, καὶ πάντα διαλύσω τὰ δυσχερῆ ὀφθεῖσα, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπείθετο, τριήρεις παρέσχετο ἐκ τῶν ἐφοπλισμένων, καὶ κατέπλεεν εἰς Θεσσαλονίκην. Γενομένη δὲ ἐκεῖ, τόν τε πόλεμον εὗρισκε λαμπρῶς ἐξαφθέντα ἤδη. Πᾶσαι γὰρ αἱ πρὸς Κράλην συμβάσεις ἀπηρτισμέναι ἦσαν, ἐφ' αἷς ἔδει συμμαχεῖν τῷ νέῳ βασιλεῖ, καὶ Κράλης αὐτὸς μετὰ τῆς γυναικὸς ἐγγὺς ἐστρατοπεδεύοντο Θεσσαλονίκης τὸν πρὸς ἀλλήλους τῶν Ῥωμαίων πόλεμον ἐπισπεύδοντες. Πάνυ γὰρ ἐδόκει σφίσι λυσιτελεῖν Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα δεδιόσι, καὶ μεγάλας ἐπεδείξαντο πρὸς βασιλέα τὸν νέον τὰς φιλοτιμίας, βουλόμενοι πείθειν αὐτὸν ἐκ τούτου, ὡς φιλοῦσί τε καὶ κήδονται αὐτοῦ ἀδικουμένου, τοὺ-

Jacobi-Pontani notæ.

(26) Alterum exemplum maternæ auctoritatis in filium in viam reducendum. Supra cap. 8, Irene quoque uxor Cantacuzeni, Matthæo filio, proprium sibi principatum meditanti, meliora solo conspectu et verbo unico persuasit. Major tamen hujus Annæ in Joanne filio emendando elucet auctoritas ; quippe legitimi imperatoris legitimæ matris.

ναντίον δ' ἅπαν ἐσπουδάζετο. Ὑπὸ γὰρ τοῦ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀποστερεῖν, φαῦλα τινὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια παρεῖχον. Ταῦτα μὲν οὖν ἅπαντα ἀραχνίων δίκην διέλυεν ἡ βασιλὶς ἐπιφανεῖσα. Τῷ τε γὰρ υἱῷ τὰ δέοντα παρῄνει, καὶ ἔπειθεν εἰδότα τιμᾷν γονέας, καὶ πάντα ὑπείκειν, ὅσα ἐκεῖνοι πάντων μάλιστα φιλοῦντες συμβουλεύουσι, καὶ πρὸς τοὺς στασιαστὰς ὀργῇ ἐφέρετο, καὶ ἐξεφόβει, καὶ κατηνάγκαζεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀτόπων, τὰ ἔσχατα διαθήσειν ἀπειλοῦσα. Πρός τε Κράλην ἐξελθοῦσα, καὶ διαλεχθεῖσα μετὰ τῆς γυναικὸς, ἀδίκοις καὶ παρανόμοις ἀπεδείκνυεν ἐπιχειροῦντας, καὶ κεραυνοὺς ἐπανετείνετο, καὶ ἄλλας ἐξ οὐρανοῦ πληγάς, ὅτι πρὸς τῷ Ῥωμαίους τοσαῦτα ἀδικεῖν ἐπιορκοῦντας, καὶ παρασπονδοῦντας, ἔτι καὶ πολέμους αὐτοῖς ἐμφυλίους ἐπεγείρουσιν, ἐξ ὧν ἐκεῖνοι μὲν διαφθαρήσονται ἀλλήλοις περιπίπτοντες, αὐτοῖς δ' ἐξέσται τὴν ἐκείνων καρπούσθαι ἀδεῶς· καὶ τέλος, ἔπειθεν ἀποχωρεῖν ἀπράκτους, ὥσπερ αἰσχυνθέντας φανερῶς τῶν εἰργασμένων τὴν ἀτοπίαν. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος βασιλίδι μὲν τῇ μητρὶ ἐπείθετο τὰ βέλτιστα παραινούσῃ, Λίννην δὲ ἠτεῖτο παρὰ βασιλέως τοῦ κηδεστοῦ, καὶ τὰς τῆς Χαλκιδικῆς πόλεις, ἃς Ματθαῖος ὁ τοῦ βασιλέως υἱὸς εἶχεν, ὥστε αὐτῷ ἰδίαν ἡγεμονίαν εἶναι. Πάντα μέντοι αὖθις ὑπείκειν βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ. Βασιλεὺς δὲ Καντακουζηνὸς ἐπεὶ ἐπύθετο τὴν ἀξίωσιν τοῦ νέου βασιλέως, θαυμάζειν μὲν ἔφασκεν αὐτοῦ, εἰ τοῦ παντὸς κύριος μετὰ μικρὸν ἐσόμενος, ὀλίγων τινῶν ἄρχειν βούλεται ὑπὸ μικροψυχίας, ὅμως παρεῖχετο ἑτοίμως, καὶ αὐτόν τε ἐκέλευε τοὺς παραλῃψομένους τὰς πόλεις πέμπειν, κἀκεῖνος ἔπεμπε τοὺς παραδώσοντας. Ὁ μὲν οὖν προσδοκώμενος τῶν βασιλέων πόλεμος οὕτω τότε διελύθη ὑπὸ βασιλίδος Ἄννης.

A intercuntibus, ipsi eorum bona tuto possiderent. His verbis effectum est, ut factorum turpitudine palam erubescentes, re imperfecta discederent. Imperator autem junior matri imperatrici sapienter monenti obsecundans, Ænum nihilominus oppidaque Chalcidices, quæ Matthæus gubernabat, pro principatu singulari sibi a Cantacuzeno petebat : alioqui per omnia rursus in ejus auctoritate se futurum. Audita petitione, Cantacuzenus mirari se dixit quod omnium dominus brevi futurus, tamen ita pusillo angustoque esset animo, ut locis quibusdam paucis imperare vellet. Nihilominus prompte dedit, et mittere jussit, qui ejus nomine ea acciperent; ipse contra mittebat, qui suo nomine traderent. Hoc maxime modo gliscens tunc B inter imperatores bellum ab Anna imperatrice compressum est.

822 CAPUT XXVIII.

Genuenses oppidum Eubœæ et ibidem Venetos incassum oppugnant. In Romanos tendunt. Heracleam vento rejiciuntur. Duobus occisis urbem oppugnare gestiunt; a duce deterrentur. Martinus quidam trierarcha turbas facit, cujus minis territus Paganus, oppugnationem permittit. Capitur oppidum, frustra submissis auxiliis. Cum captivis selectis Galatam disceditur. Victu Heracleæ invento alumtur. Quomodo Byzantium munierit imperator. Martino oppugnationem suadenti, a duce repugnatur, cum quo omnes sentiunt. Vires Byzantiorum explorantur, et re ipsa Martini consilium ineptum convincitur.

Παγανὴς δὲ ὁ τῶν ἐκ Γεννούας στρατηγὸς νεῶν, ἐπεὶ ὑστέρει πρὸς τὴν δίωξιν, καὶ αἱ ἐκ Βενετίας μετὰ Νικολάου νῆες ἦσαν ἐν ἀσφαλεῖ, Εὐβοίᾳ καὶ αὐτὸς προσσχὼν, Νικόλαον ἐπολιόρκει, καὶ τειχομαχίας ἐποιεῖτο πολλὰς καὶ καρτεράς. Ἤνυε δὲ οὐδὲν, εὐρώστως τῶν ἔνδοθεν ἀμυνομένων ὄντων ἀξιομάχων. Ἐπεὶ δ' ἐπιχειροῦντες ἀδυνάτοις συνεώρων, ἄραντες ἐκεῖθεν, ἔπλεον ἐπὶ Ῥωμαίους. Ἤδη γὰρ ἦσαν πεπυσμένοι, ὡς καὶ βασιλεὺς εἴη πολέμιος αὐτοῖς, καὶ πολιορκοίη Γαλατᾶν. Προσσχόντες δὲ τῇ κατὰ Θράκην Ἡρακλείᾳ καὶ ὁρμισάμενοι ἐπ' ἀγκυρῶν τὴν νύκτα, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀνήγοντο εἰς Βυζάντιον πλευσούμενοι, ἀνέμων δὲ σφοδρῶν ἀντιπνευσάντων, ἀναστρέψαντες αὖθις ἐπὶ μοίρᾳ κακῇ τῶν Ἡρακλεωτῶν τῷ σφῶν λιμένι προσέσχον, καὶ ἀπέβαινον· διεσκεδάννυντό τε πρὸς λαχανισμὸν οἱ ναῦται ἐν τοῖς πρὸ τῆς πόλεως κηπίοις, ὧν ἐξ ἐφόδου οἱ Ἡρακλεῶται δύο συλλαβόντες, ἀπέτεμον τὰς κεφαλὰς αὐτίκα. Οἱ δὲ ἐν ταῖς τριήρεσιν ὀργῇ φερόμενοι ὑπὲρ τῶν ὁμοφύλων, ἐχώρουν πρὸς τὰ ὅπλα, καὶ ἐδέοντο τοῦ στρατηγοῦ ἐπάγειν σφᾶς τῇ πόλει ποινὰς τῆς ἀδικίας λῃψομένους. Παγανὴς δὲ καταστέλλειν ἐπειρᾶτο, καὶ ἀποτρέπειν τῆς τειχομαχίας, οὐ σωφρονούντων εἶναι φάσκων ἐπὶ δυσὶ τοῖς ἀπολλυμένοις, καὶ πολλοὺς προσαπολλύειν ἄλλους, τείχεσι προσβάλλοντας, οἳ πολλοὺς ἀνάγκη

C Verum enimvero Paganus Genuensium navarchus, Nicolaum et Venetas naves, quæ jam in tuto erant, frustra insectatus, Eubœam et ipse appellitur, eumque obsidet, muros crebro acriterque, qui intus propugnabant pari virtute se defendentibus, oppugnat. Cernens se actum agere, contra Romanos cursum vertit : audierat siquidem etiam imperatorem hostem factum, Galatam obsidere. Delatus porro ad Heracleam Thraciæ, ea nocte jactis anchoris ibi substitit, postridieque in altum, velut Byzantium navigaturus, procedens, ventis immane reflantibus mala sorte Heracleensium reversi, in eorum portum descendunt, remigesque ad olera ex hortis suburbanis colligenda discurrunt, quorum dolus in via comprehensis, Heracleotæ statim capita præ-

D cidunt. Qui in triremibus erant, propter cives suos ira furentes, arma corripiunt, ducem orant, uti se ad urbem pœnas hujus injuriæ expetituros adducat. Paganus illos cohibere, et ab oppugnatione avertere nititur, haud sanæ mentis esse affirmans, propter duos interfectos mœnia adoriundo, plures perdere. Nam ibi, inquit, et de nostris et hostibus multos oppetere oportebit, siquidem illi suos, qui ceciderint, inultos non sinent, cum ex aliis urbibus et plures, et fortiores accire possint. De nobis aliter ratio est. Si namque de præsentibus nonnullos

amiserimus, non aliunde redintegrare numerum licebit, contingetque vires nostras infirmari, quas in primis salvas et integras, cum tanto Romanorum simul, et Catalanorum, Venetorumque exercitu pugnaturos conservare necesse est. Hæc dux simul prudenter, et ex usu imperatorio ratiocinatus disserebat : simul Romanorum rebus propter Cantacuzenum, cui erat amicus, detrimentosus esse nolebat. Ac Paganus quidem suos hisce verbis a pugna cum Heracleensibus deterrere laborabat, **823** nec persuadebat, quod sibi cupita denegari concoquere non poterant. Martinus vero Ntemorus, et ipse triremis præfectus in medium prodiens, ducem iniquum ac proditorem esse omnium testificabatur. Tantum quippe apparatum, tantosque sumptus non alia de causa factos, quam ut hostibus damna afferrent. At nunc quando Heracleam armis commodissime obtinere, et Romanorum potentiam labefactare, et sibi prodesse quam plurimum possent, intempestiva ejus erga imperatorem benevolentia impediri : mandabatque scribæ, dicta in tabulas referret, ut eum domi apud populum ac ducem majestatis reum accusaturus. Hujusmodi minas Martinus jactabat. Paganus metuens ne ad populum reus citatus, convictusque capite puniretur, oppugnationem indulget, confestimque classiarii cum armis se triremibus expromunt, urbemque circumdantes oppugnare insistunt. Cumque muri versus continentem multis locis faciles essent eccupatu (non enim quemquam ex continente invasurum putabant), et cives præterea inermes atque imparati, et ad resistendum tantis copiis infirmi, vi et virtute Latinorum, quanquam ipso oppugnationis tempore Byzantio equestribus turmis ab imperatore subsidio venientibus, captum est oppidum. Suspicabatur enim id quod futurum erat, ubi classem Heracleam appulsam intellexit. Quin et Nicephorus despota gener urbium Thraciarum ad Hellespontum præfectus, et Manuel Asanes despota, Irenes imperatricis frater, Byzia manus auxiliares mittebant. Sed quia in ipso articulo dimicationis veniebant, frustra venerunt. Exstantibus enim adhuc ante portas urbis ædium parietinis, Latini illic florem suorum sagittariorum collocarant : qui equites tantisper ab urbis aditu distinebant, quoad a reliquis caperetur. Heracleenses, ut se captos viderunt, Latinis domos prædatum concursantibus, una urbis portula reserata exierunt, multique, de plebe præsertim, ad equitatum fugientes servati sunt, cum Latini extra urbem propter eosdem equites insequi non auderent. Optimates potissimum in potestatem adducti, cum uxoribus, et liberis, et rerum copiis non modicis. Heraclea siquidem a temporibus Andronici ex Pakeologis primi hujus nominis expugnata nunquam fuerat. Latini præda facta, portas omnes versus continentem obstruxerunt. Deinde selectis primariis civibus ac feminis, **824** relictisque triremibus, quos urbi tuendæ satis fore judicabant,

A ἀποθνήσκειν ἡμῶν τε καὶ τῶν πολεμίων. Τοὺς μὲν γὰρ οἱ πεσόντες παραβλάψουσιν οὐδὲν, ἑτέρους δυναμένους ἐκ τῶν ἄλλων ἄγειν πόλεων καὶ πλείους, καὶ βελτίους. Ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐχ ὁ ἴσος λόγος· ἂν γὰρ ἀποβάλωμέν τινας τῶν ὄντων, ἑτέρους ἀντεισάγειν ἐξέσται οὐδαμόθεν, καὶ συμβήσεται ἡμῖν τὴν δύναμιν ἀσθενεστέραν εἶναι. ἣν δεῖ φυλάττειν σώαν μάλιστα, καὶ ἄθικτον μέλλοντας πρὸς δύναμιν τοσαύτην Ῥωμαίων ὁμοῦ, καὶ Κατελάνων, καὶ τὴν ἐκ Βενετίας μάχεσθαι. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς, ἅμα μὲν καὶ σώφρονος, καὶ ἄρχειν ἐμπείρου κεχρημένος λογισμοῖς, ἅμα δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων οὐ βουλόμενος κακοῦν διὰ τὴν πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα εὔνοιαν· ἦν γὰρ τῶν φίλων. Παγανὴς μὲν οὖν οὕτω πείθειν ἐπειρᾶτο τὸ στρατόπεδον ἀπέχεσθαι τῆς πρὸς Ἡρακλεώτας μάχης· οἱ δ' οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλ' ἠγανάκτουν κωλυόμενοι. Μαρτῖνος δὲ Ντεμόρω τριήρεως ἄρχων καὶ αὐτὸς, εἰς μέσους παρελθών, ἐμαρτύρετο ἀδικεῖν, καὶ προδιδόναι σφᾶς τὸν στρατηγόν. Τὴν μὲν γὰρ τοσαύτην παρασκευὴν, καὶ τὴν δαπάνην, οὐδενὸς ἑτέρου γεγενῆσθαι, ἢ ὅπως κακώσουσι τὰ πολεμίων. Νυνὶ δὲ δυναμένους μάλιστα τὴν Ἡράκλειαν ὅπλοις κατασχεῖν, καὶ τά τε Ῥωμαίων διαφθείρειν, καὶ αὐτοὺς τὰ μέγιστα ὠφελεῖσθαι, διὰ τὴν πρὸς βασιλέα εὔνοιαν κωλύεσθαι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ, ἐκέλευέ τε τὸν γραμματέα τὰ εἰρημένα γράφειν, ὡς ἐπὶ τοῦ δήμου σφῶν, καὶ τοῦ δουκὸς γραψόμενος τὸν στρατηγὸν ἠδικηκότα δημοσίᾳ. Τοιαῦτα μὲν ἠπείλησε Μαρ-

B τῖνος. Δείσας δὲ ὁ στρατηγὸς μὴ ἐπὶ τοῦ δήμου κατηγορηθεὶς ἁλίσκηται, καὶ δίκας τὰς ἐσχάτας δῷ, ἐφῆκε τὴν τειχομαχίαν, καὶ αὐτίκα πᾶν τὸ στράτευμα τῶν τριήρεων ἐξεχεῖτο ὡπλισμένον, καὶ περισχόντες τὴν πόλιν ἐτειχομάχουν· πολλαχῇ δὲ τῶν πρὸς τὴν ἤπειρον τειχῶν ὄντων εὐαλώτων· οὐ γὰρ ἤλπισαν ἐπιθήσεσθαι τινὰ ἐκ τῆς ἠπείρου, καὶ τῶν πολιτῶν ἀόπλων, καὶ ἀπαρασκεύων, καὶ πρὸς τοσαύτην δύναμιν ἀντισχεῖν οὐ δυνηθέντων, ἡλίσκετο ἡ πόλις τοῖς Λατίνοις καταχράτος· καίτοι παρ' αὐτὴν τὴν πρὸς τὰ τείχη προσβολὴν, ἐκ τε Βυζαντίου στρατιὰ ἱππέων ἦκεν, ἣν ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀμυνουμένην. Ὑπώπτευσε γὰρ τὸ μέλλον, ὡς ἐπύθετο τὸν στόλον πρὸς Ἡράκλειαν κατάραντα. Καὶ Νικηφόρος δεσπότης, ὁ τοῦ βασιλέως γαμβρὸς, τῶν κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον Θρᾳκικῶν πόλεων ἄρχων, ἦκε μετὰ στρατιᾶς Ἡρακλεώταις βοηθήσων, καὶ ἐκ Βυζάντης ὁ τῆς βασιλίδος Εἰρήνης ἀδελφὸς Ἀσάνης δεσπότης ὁ Μανουὴλ, ἔπεμπε καὶ αὐτὸς στρατιὰν πρὸς συμμαχίαν. Ἧκον δὲ οὐδὲν ἐπ' αὐτὴν τῆς μάχης τὴν ἀκμὴν ἐλθόντες. Ἐρειπίων γὰρ ἐκ τῆς προτέρας συνοικίας πρὸ τῶν τῆς πόλεως πυλῶν τινῶν περισωζομένων, ἐνταῦθα οἱ Λατῖνοι τὸ κράτιστον τάξαντες τῶν σφετέρων τοξοτῶν, ἀπεῖργον τοὺς ἱππέας μὴ παριέναι εἰς τὴν πόλιν ἄχρις οὗ ὑπὸ τῶν ἐπιλοίπων ἔξω μαχομένων. Ἡρακλεῶται δὲ ἐπεὶ ᾐσθάνοντο ἐαλωκότες, ἐφ' ἁρπαγὴν τῶν Λατίνων πρὸς τὰς οἰκίας τραπομένων, πυλίδα τῆς πόλεως μίαν διανοίξαντες, ἐξεχώρουν, καὶ διεσώθησαν πολλοὶ μάλιστα τοῦ δήμου

πρὸς τὸ ἱππικὸν; τῶν Λατίνων ἔξω τῆς πόλεως ἐπιδιώκειν οὐ τολμώντων διὰ τοὺς ἱππέας. Τὸ δὲ ἄριστον τῆς πόλεως μάλιστα ἐάλω, ὅσον ἐν γυναιξὶ, καὶ παιδίοις, καὶ χρημάτων πολύ τι πλῆθος. Ἦν γὰρ Ἡράκλεια ἐκ τῶν Ἀνδρονίκου τοῦ πρώτου τῶν Παλαιολόγων βασιλέως χρόνων, οὐδέποτε ὑπ' οὐδενὸς ἁλοῦσα. Λατῖνοι δὲ ἐπεὶ τὰ χρήματα διήρπασαν, τὰς μὲν πρὸς τὴν ἤπειρον ἀπωκοδόμησαν πάσας πύλας. Ἔπειτα τῶν πολιτῶν ἀπολεξάμενοι τοὺς ἀρίστους, καὶ ἄνδρας, καὶ γυναῖκας, τριήρεις τε καταλιπόντες, ὅσα ζῶντο ἀρκέσειν πρὸς φρουρὰν τῇ πόλει, ταῖς ἄλλαις εἰς Γαλατᾶν ἦλθον, ἔχοντες τοὺς αἰχμαλώτους. Σίτῳ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδείοις, ὅσα μὴ ἀνάλωντο κατὰ τὴν ἅλωσιν, ἐχρήσαντο κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον οὐκ ὀλίγον γεγενημένον· ὃ καὶ μάλιστα τὴν διατριβὴν αὐτοῖς ἄλυπον ἐποίησεν, ἐκεῖθεν τὰ ἐπιτήδεια ποριζομένοις. Βασιλεὺς δὲ τοῦ στόλου ἐπιόντος, ὁλκάδας τε πάσας, καὶ τὰς τριήρεις, αἳ πρὸς τὴν πολιορκίαν ἦσαν ὡπλισμέναι Γαλατᾶ πρὸς τῷ ἐν Ἑπτασκάλῳ νεωρίῳ ἐκέλευεν εἰσάγειν, πρότερον ὥσπερ ἔφθημεν εἰπόντες ἐκκεκαθαρμένῳ ὑπ' αὐτοῦ καὶ δυναμένῳ οὐ τὰς οὔσας μόνον, ἀλλὰ πλείους δέχεσθαι ἑτέρας. Οὔ δὴ ἕνεκα Βυζαντίους βλάπτειν οὐδὲν ἠδύναντο Λατῖνοι. Βασιλεὺς δὲ καὶ πρὶν τὸν στόλον ἧκειν, καὶ μετὰ τοῦτο, τῶν δεόντων οὐδενὸς ἠμέλει· ἀλλὰ τά τε πρὸς τῇ θαλάσσῃ τείχη ἄριστα ἐπεσκεύασε, τά τε πεπονηκότα ἀνακτώμενος, καὶ τοῖς ἐνδέουσιν ὕψος προστιθείς· καὶ ἐκ τῶν Εὐγενίου πυλῶν ἄχρι τῆς ξυλίνης λεγομένης πύλης, τάφρον περιήλασε βαθεῖαν, πάσας τὰς οἰκίας κελεύσας εἰσάγειν ἐντὸς τειχῶν· καὶ τὴν ἐκ τῆς Θράκης στρατιὰν μετεκαλεῖτο οὖσαν οὐκ ὀλίγην, καὶ πάντα παρεσκευάζετο, ὡς ἦν ἐπίωσιν οἱ Λατῖνοι ἀμυνούμενος. Μαρτῖνος δὲ Ντεμόρῳ αὖθις τῷ στρατηγῷ σφῶν, καὶ τοῖς τριηράρχαις συνεβούλευε, καὶ τῶν Βυζαντίου τειχῶν ἀποπειρᾶσθαι. Ἀντεῖπε δὲ ὁ στρατηγὸς ἀναφανδόν, ἀλυσιτελῆ βουλεύεσθαι εἰπὼν Μαρτῖνον· οὐ γὰρ ὁμοίαν ἔχειν δύναμιν Βυζαντίους τοῖς Ἡρακλεώταις. Καίτοι γε εἰ καὶ πρὸς Ἡράκλειαν ἡ ἐπὶ συμμαχίαν ἀφιγμένη δύναμις ἐδυνήθη παρελθεῖν, οὐ μόνον ἀνάλωτον ἐκείνην διετήρησεν, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς πολλῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν ἂν ἀνδρῶν. Τὰ Βυζαντίων δὲ οὐ τοιαῦτα, ἀλλὰ τά τε τείχη, ὡς ὁρῶμεν, ἄριστα ἐπεσκεύαστο, καὶ οὐδὲν ἠμελήθη τῶν δεόντων, καὶ πλῆθος ὁπλιτῶν τε καὶ ἱππέων τῶν ἀμυνουμένων παρεσκεύαστο· οἷς καὶ χωρὶς τειχῶν ἔργον ἦν ἀντικαθίστασθαι πρὸς μάχην. Ἐπὶ τούτοις δὲ πᾶσι, πάρεστι καὶ βασιλεὺς ὃν ἀκούομεν συνέσεώς τε καὶ ἐμπειρίας τῆς πρὸς τοὺς πολέμους, οὐδενὸς ἀπολειπόμενον τῶν καθ' ἡμᾶς, οὐ δὴ σωφρονούντων ἀνθρώπων εἰς προῦπτον κίνδυνον ἐμβάλλειν ἑαυτοὺς ἐπ' οὐδενός τινος ἐλπίδι κέρδους· ἀλλὰ διασώζειν τὴν δύναμιν ἐπικαίρως ὀλίγῳ ὕστερον χρησίμην ἐσομένην. Τοιαῦτα μὲν ὁ στρατηγὸς αὐτός τε ᾤετο λυσιτελεῖν, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπειθε, πλὴν Μαρτίνου· ἐκεῖνος γὰρ πάντα ἔπραττε, καὶ παρώξυνε πρὸς μάχην τὸ στρατόπεδον, ῥᾳδίαν ἔσεσθαι φάσκων αὐτοῖς οὔσι τηλικούτοις τὴν παράληψιν τοῦ

et in carteras captivis impositis Galatam navigarunt. Annona autem et reliquo victu, quemcunque capta urbe invenerant, per tempus belli non exiguum usi sunt: id quod in illa diuturnitate levamento ac solatio maximo fuit. Imperator hostili classe adventante, onerarias omnes et triremes, quæ ad Galatam oppugnandam apud Heptascalum in navali (prius, ut meminimus, ab se repurgato, nec illarum modo, sed plurium quoque navium capaci) instructæ stabant, deduci jussit. Propter quod Latini Byzantiis nocere nihil poterant. Porro cum ante, tum post adventum classis, nihil quod res postularet, omisit, sed et muros versus mare instauravit optime, qua admodum ruinosos reficiens, qua humiliores altius extollens; et a porta Eugenii usque ad ligneam quæ dicitur, fossam profundam circumduxit, omnibus familiis intra mœnia commigrare jussis, et quæ erant per Thraciam, copias non parvas accersivit: omniaque demum ad Latinos, si invaderent, arcendos comparavit Martinus. Nemorus duci, et trierarchis rursum suadere, tentanda Byzantii mœnia. Dux aperte repugnare, ac dicere, Martinum inutile dare consilium; Byzantios enim potentiores esse Heracleensibus. Quanquam si auxilia, inquit, quæ illis veniebant, accedere potuissent, non solum urbem invictam servassent, sed et nos compluribus ac fortibus viris orbassent. At Byzantiis res longe secus, qui muros, ut cernimus, egregie refecerunt ac instaurarunt, et nihil requisitorum neglexerunt, multitudinemque peditum et equitum ad defensionem providerunt: quibus etiam nullo muro septis sese opponere difficile est. Præter hæc omnia adest ipse imperator, quem prudentia et exercitatione bellicarum artium nulli nostra ætate secundum accepimus. Ego sic existimo, non esse sapientis, in mala ante oculos posita nulla spe alicujus emolumenti ruere, sed vires suas in opportunum tempus, et ad paulo post futuram utilitatem reservare. Hæc dux et ipse expedire censebat, et aliis sententiam suam probabat, Martino excepto, qui nihil non faciebat, et milites ad pugnam irritans, facile a tam multis Byzantium subactum iri dictitabat. At Paganus re ipsa volens ostendere, Martinum imperite atque confidenter oppugnationem urgere, militibus edixit, arma ut pugnaturi caperent. **825** Capiunt, præternavigant, vires Romanorum explorant, duci astipulantur omnes non esse pugnandum adversus tantam potentiam, et Martinum pro insigniter stulto condemnant. Ut primum enim Genuenses a portu se moverunt, non solum per mœnia magna Romanorum frequentia in armis consuecta est, ut præ loci angustia se comprimere viderentur, sed etiam ad mare ante muros, a porta Eugeniana usque ad ligneam, et in una phalange non pauci equites, et gravis ac levis armaturæ multi stabant dispositi. Itaque Latinorum dux subito reversus, naves in portu constituit.

Βυζαντίου. Παγανὴς δὲ ἔργοις αὐτοῖς ἐθέλων ἀμαθῶς καὶ θρασέως ἀποδεικνύναι περὶ τοῦ πολέμου βουλευόμενον Μαρτῖνον, ἐκέλευεν ὁπλίζεσθαι τὴν στρατιάν, ὡς μαχουμένους. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὡπλισμένοι, παρέπλεόν τε καὶ ἀπεπειρῶντο τῆς δυνάμεως Ῥωμαίων· καὶ πᾶσιν ἔδοξεν ὅμοια τῷ στρατηγῷ, ὡς οὐ μαχητέα εἴη πρὸς τοσαύτην δύναμιν, καὶ πολλὴν Μαρτίνου κατεγίνωσκον ἀβελτηρίαν. Ὡς γὰρ μόνον ἐκεῖνοι ἐκινήθησαν ἐκ τοῦ λιμένος, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐφαίνοντο πολλοὶ Ῥωμαίων ὡπλισμένοι, ὡς δοκεῖν ὑπὸ τῆς στενοχωρίας συνωθεῖν ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θάλασσαν πρὸ τῶν τειχῶν, ἀπὸ τῶν Εὐγενίου πυλῶν ἄχρι τῆς ξυλίνης, ὡς ἐπὶ μιᾶς φάλαγγος, ἱππεῖς τε οὐκ ὀλίγοι, καὶ πλῆθος ὁπλιτῶν, καὶ ψιλῶν ἦσαν παρατεταγμένοι. Αὐτίκα μὲν οὖν ὁ τῶν Λατίνων στρατηγὸς ἀνέστρεφε, καὶ καθώρμιζε τὰς ναῦς πρὸς τῷ λιμένι.

CAPUT XXIX.

Imperator urbibus Ponticis auxilia mittit. Sozopolitæ superbe repudiant. Capiuntur a Latinis plane imparati. Primores accepti pro obsidibus, certa pecunia incendium et eversionem urbis redimunt, et in patriam redeunt. Misera Heracleensium fortuna apud Calatæos, quos Philotheus eorum episcopus liberat. Pugna committitur. Genuenses vincuntur. Catalani cladem accipiunt. Calatæorum fraus.

Imperator porro tantam classem otium non A passuram ratus, sed urbes ad Pontum Romanis parentes aggressuram formidans, quo tantæ potentiæ valerent resistere, ad singulas idoneum mittit contra hostes subsidium. Aliis igitur hilariter id suscipientibus, et imperatori de cura erga se gratias prolixe agentibus, et se quoque pro sua parte ad defensionem instruentibus, Sozopolitæ repudiarunt, dicentes se adventitio auxilio non egere (27), cum indigenæ adeo multi ac fortes ad tuendam urbem sufficiant, admiseruntque præter Crybitziotam, fratrem præfecti sui, neminem. Sic despecta manus præsidiaria Byzantium repetivit. Priusquam autem Sozopolitarum facinus imperatori renuntiaretur (nam si audivisset citius, etiam nolentes recipere militem coegisset), a Latinis post B discessum Romanorum inopinato, et velut de compacto irruentibus, facile subjugati sunt, cum neque a muris refectis, neque ab armis procuratis, neque ab alio quopiam necessariorum parati essent, nec vel aliquantum tot hostes sustinere possent, ita scipsos temeritate perdiderunt, et amissa urbe tam pulchra, atque omnibus bonis abundante, non levem imperatori dolorem inusserunt. Latini capiam urbem diebus non paucis libere diripuerunt: **826** etiam templorum anathemata auferentes omnia, et quidquid auri argentive refossis domibus et latebris passim curiose excussis invenissent. Raptis et absumptis omnibus, cum jam oppidum totum crematuri essent, Sozopolitarum principes ducem adeunt, obsecrantes, ne urbem tam elegantem ac florentem nullo suo fructu eversam, atque in solitudinem redactam posteris prætervigantibus suæ suorumque impietatis et despicientiæ rerum præstantium monumentum facerent, sed tantam eorum miseriam aliqua misericordia dignatus, oppido parceret, definita pecunia quam ipsi Byzantium profecti numerarent. Hæc illi a duce precabantur, qui et se ex humanitate, et mansuetu-

Βασιλεὺς δὲ τοσοῦτον στόλον οὐκ ἂν οἰηθεὶς ἀργὸν καθῆσθαι ἀνασχέσθαι, ἀλλὰ ταῖς κατὰ τὸν Πόντον Ῥωμαίοις ὑπηκόοις πόλεσιν ἐπιχειρήσειν, ἔδεισέ τε ὑπὲρ αὐτῶν μὴ οὐχ οἷοί τε ὦσι πρὸς τοσαύτην δύναμιν ἀντικαθίστασθαι, καὶ στρατιὰν ἔπεμπεν ἀξιόμαχον πρὸς ἑκάστην, ὡς ἀμυνουμένην πρὸς τοὺς πολεμίους ἂν ἐπίωσιν. Αἱ μὲν οὖν ἄλλαι πόλεις, ἐδέξαντο προθύμως τὴν ἐπιμαχίαν, καὶ χάριτας ὡμολόγουν βασιλεῖ πολλὰς τῆς ὑπὲρ σφῶν προνοίας, καὶ παρεσκευάζοντο, καὶ αὐτοὶ τὰ δέοντα πρὸς ἄμυναν, Σωζοπολῖται δὲ ἀπείπαντο τὴν παρὰ βασιλέως πεμφθεῖσαν δύναμιν, φάμενοι μὴ δεῖσθαι ξένων πρὸς ἐπικουρίαν, ὡς πρὸς ἄμυναν ἐξαρκούντων τῶν ἐπιχωρίων ὄντων πολλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ εἰσεδέξαντο εἰς τὴν πόλιν οὐδένα, εἰ μὴ Κρυβιτζιώτην τὸν τοῦ σφῶν ἄρχοντος ἀδελφὸν, καὶ ἀνέστρεφεν ἡ στρατιὰ, οὕτως ἀτιμασθεῖσα. Πρὶν δὲ ἀνενεχθῆναι βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα Σωζοπολίταις· εἰ γὰρ ἐπύθετο, ἐκέλευεν ἂν καὶ ἄκοντας εἰσδέχεσθαι τὴν δύναμιν· ἐάλωσαν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπελθόντων ὡς γὰρ ἡ βασιλέως ἀνέστρεφεν ἐκεῖθεν στρατιὰ ἀποπεμφθεῖσα, ὥσπερ ἐκ συνθήματος ἐπῆλθον οἱ Λατῖνοι. Σωζοπολῖται δὲ μηδὲν μήτε πρὸς ἐπισκευὴν τειχῶν, μήτε πρὸς ὅπλων ἐπιμέλειαν, μήτε πρὸς ἄλλο μηδὲν τῶν δεόντων παρεσκευασμένοι, ἡλίσκοντο ῥᾳδίως οὐδὲ ὀλίγα ἀντισχόντες πρὸς τοσαύτην δύναμιν, καὶ σφᾶς τε αὐτοὺς ἀπώλεσαν ὑπὲ ἀβουλίας, καὶ βασιλεῖ λύπης οὐ κατέστησαν αἴτιοι μετρίας, πόλεως οὕτω καλῆς, καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς εὐθυνουμένης ἀπολωλυίας. Λατῖνοι δὲ ἐπεὶ τὴν πόλιν εἶχον, διεπόρθουν ἐφ' ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις ἀδεῶς· καὶ τὰ C ἀναθήματα τῶν ἱερῶν ἁφῃροῦντο πάντα, καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ὅσος ἐν τῇ πόλει ἦν ἀνορύττοντες τὰς οἰκίας, καὶ πάντα ἀκριβῶς διερευνώμενοι. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἦσαν ἀναλωκότες, καὶ ἤδη ἔμελλον καὶ τὰς οἰκίας καθαιρεῖν, καὶ τὸ σύμπαν πυρὶ παραδιδόναι, τῶν Σωζοπολιτῶν οἱ μάλιστα ἐν λόγῳ, τῷ στρατηγῷ τῶν πολεμίων προσελθόντες, ἐδέοντο μὴ παντάπασι τὴν πόλιν διαφθείρειν, ἐξ ὧν

Jacobi Pontani notæ.

(27) Exemplum temeritatis et confidentiæ in asspernando subsidio necessario. Narrat Sabellicus, lib. VIII, Ennead. 4, de Ptolemæo Cerauno rege Macedoniæ, qui viginti Dardanorum millia per legatos in auxilium sibi missa repudiavit: actum de Macedonia dicens, si cum totum Orientem ejus terræ viri domuissent, Dardanorum barbara ope ad se tuendos indigerent. Commisso prælio Ptolemæus multis vulneribus confossus vivus capitur; Macedones ad unum propemodum cæsi sunt.

αὐτοὶ μὲν οὐδὲν ὠφεληθήσονται, πόλιν δὲ οὕτω καλὴν, κατεσκαμμένην, καὶ ἀοίκητον ἀποδείξουσι, μνημεῖον ἐσομένην τοῖς εἰς ὕστερον παραπλέουσι τῆς αὐτῶν ἀγνωμοσύνης, καὶ τῆς ἀφιλοτιμίας περὶ τὰ καλὰ, ἀλλὰ τῆς τοσαύτης αὐτῶν κακοπραγίας ἔλεόν τινα λαβόντας, φείσασθαι τῆς πόλεως ἐπὶ χρήμασι ῥητοῖς. Ταῦτα δὲ αὐτοὺς ἀποτίσειν εἰς Βυζάντιον ἀχθέντας, οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα ἐδέοντο τοῦ στρατηγοῦ. Ἐκεῖνος δὲ ἅμα μὲν καὶ φιλανθρωπίας, καὶ ἡμερότητος δόξαν ἀπενέγκασθαι ἂν οἰηθείς, ἅμα δὲ καὶ τὴν στρατιὰν ὠφεληθήσεσθαι ἐκ τῶν χρημάτων οὐκ ὀλίγα· πλείστης γὰρ ἐδέοντο δαπάνης ἐφ' οὕτω χρονιζούσῃ, καὶ μεγάλῃ παρασκευῇ, ἐπείθετο, καὶ συνέθετο ἐπὶ χρήμασι ῥητοῖς, τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν παντάπασι, καὶ σῖτον, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν τὴν ἄχρηστον αὐτοῖς ἀποσκευήν. Ὁμηρόν τε λαβόντες τοὺς ἀρίστους τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ τὰ χρήματα ἀποδοῦναι, ἐπανῆκον εἰς Γαλατᾶν τὸν ἄλλων δῆμον, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπόντες. Ἔπειτα τινὲς τῶν Σωζοπολιτῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων εἰς Βυζάντιον ἐλθεῖν ἐπιτραπέντες, καὶ ὑπὲρ σφῶν τε καὶ τῆς ἄλλης πόλεως παρὰ Βυζαντίων χρήματα δανεισάμενοι, ἀπέδοσαν Λατίνοις τὰ ὑπεσχημένα, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ἐπανῆκον. Ἡρακλεωτῶν δὲ οἱ ἄριστοι, καὶ ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, ἐδέδεντο παρὰ Λατίνοις, καὶ χρήματα ἐπὶ λύσει ἀπῃτοῦντο, ἃ οὐδαμόθεν ἦν ἐκτίνειν, τῶν τε οἰκείων πάντων ὑπὸ τῶν πολεμίων διεφθαρμένων, καὶ τῶν φίλων ἐξαρκοῦντος πρὸς ἐπικουρίαν οὐδενός· ἦρκεσε δὲ αὐτοῖς ἀντὶ πάντων πρὸς λύσιν τῆς τοσαύτης κακοπραγίας, Φιλόθεος ὁ τῆς κατ' αὐτοὺς ἐκκλησίας τὴν ἀρχὴν ἐγκεχειρισμένος. Προνοίᾳ γὰρ Θεοῦ τῆς πόλεως ἡνίκα ἠλίσκετο ἀποδημῶν, τὰ μέγιστα συνεβάλετο πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῖς πολίταις· οἷα γὰρ καλὸς ποιμὴν τὴν ψυχὴν ἔθηκεν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου κατὰ τὸ λόγιον, οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δὶς, καὶ τρὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Φόβου γὰρ παντὸς καταφρονήσας, καὶ κινδύνου τοῦ ἀπὸ τῶν πολεμίων, αὐτόκλητος καθῃμέραν, ὡς εἰπεῖν ἐπεραιοῦτο πρὸς Γαλατᾶν, καὶ τοῖς κατέχουσι τοὺς αἰχμαλώτους διαλεγόμενος, ἦν δὲ οὐκ ἀπὸ τῶν τρόπων μόνον, καὶ τῆς ἀρετῆς αἰδέσιμος ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ σοφίας ἄκρως ἐπειλημμένος τῆς τε ἔξω, καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς, καὶ πιθανὸς πρὸς τὰς ὁμιλίας, καὶ διδακτικὸς, ἔπειθεν ἐπὶ μετρίοις λύτροις ἀφιέναι. Τῶν πολιτῶν δὲ, οὐδὲ τῶν ὀλίγων ἐκείνων εὐπορούντων, αὐτὸς ἐγγύας παρεῖχε τοῖς Λατίνοις, ὡς αὐτὸς καταθήσων τὸ χρυσίον ἐπὶ ῥηταῖς ἡμέραις. Καὶ οὕτω τυγχάνοντες ἀδείας οἱ πολῖται, τὰ χρήματα συνεπορίζοντο ἐκ τῶν οἰκείων, καὶ τῶν φίλων, καὶ ἀπεδίδουν τοῖς Λατίνοις. Καὶ τοῦτ' ἐποίει τὸν ἴσον τρόπον, ἄχρις οὗ πάντας τῶν δεσμῶν ἀπήλλαξε, τοὺς ἀφανεστέρους δὲ τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἄνευ λύτρων ἔπεισεν ἀφεῖναι τοὺς Λατίνους αἰδεσθέντας αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμίαν. Οἶδε γὰρ ἡ ἀρετὴ τοὺς μετιόντας οὐ παρὰ τοῖς φίλοις μόνον καὶ οἰκείοις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις, κἂν τύχωσιν ὄντες βάρβαροι θαυμάζεσθαι παρασκευάζειν. Μετὰ τοῦτο δὲ, ἐπεὶ ἡ πόλις ὑπὸ τῶν

A dine, et exercitum ex pecunia non parum lucri relaturum existimans (multo namque sumptu in tam magno ac diuturno apparatu opus erat), precibus inflexus, certamque pecuniam pactus, urbem, frumentum et reliquam omnem supellectilem, sibi inutilem omnino, relicturum promisit. Tum vades solutionis primores urbis accipit, eaque ac plebe dimissa, Galatam abiit. Postea nonnulli Byzantium ire, ac pro se totaque urbe a Byzantiis pecunias mutuari permissi sunt, quam Latinis dependentes, filiemque suam liberantes, in patriam omnes reverterunt. Optimates autem Heracleensium viri mulieresque a Latinis in vinculis habebantur, pretiumque pro libertate exigebatur, quod solvere neutiquam poterant, cum quæ fuissent eorum propria, ea universa hostes abstulissent, et de amicis opi ferendæ nullus sufficeret. Pro omnibus autem ad depulsionem tantæ calamitatis sufficit, mirificeque ad recuperandam libertatem profuit Philotheus eorum episcopus, qui divinitus aberat, cum urbs caperetur. Nam ut bonus pastor animam suam ponebat pro ovibus suis, ut est in sanctis Literis, neque id semel, iterum, ac tertium, sed sæpius. Omni enim timore periculoque ab hostibu contempto, ultro quotidie propemodum Galatan navigabat, et cum iis qui captivos tenebant, disserens (erat autem non modo vir singularis, et ob sanctimoniam venerabilis, sed etiam externarum et nostrarum disciplinarum peritissimus, et in congressu ad dicendum ac persuadendum valebat egregie), tantum effecit, ut modico pretio eos dimittere non recusarent. Quia tamen nec modicum quidem illud civibus suppetebat, **827** ipse Latinis sponte se obligavit, intra dies præfinitos illud auri soluturum. Sic illi ejus fide dimissi a propinquis et amicis, quod solverent corrogabant. Atque hoc eodem modo faciebat, donec omnes vinculis liberasset. Tenuiores autem et obscuriores captivos sine lytro obtinebat, quod Latini ejus virtutem ac promptam pro grege suo voluntatem suspicerent ac revererentur. Novit enim victus, cultoribus suis etiam apud hostes, quantumvis Barbaros, admirationem conciliare, nedum apud domesticos et amicos. Post hæc et urbe a Latinis occupata, et civibus ad unum pristinam libertatem adeptis, et congregatis, qui dispersi erant, ut de integro habitaretur, effecit; ac multis verbis eos hortatus est, ne præsenti æruinna animis frangerentur, sed eam vitæ in posterum agendæ documentum ducerent, navabatque utiliter operam pro virili sua, non solum sacra vasa, libros, imagines ex Byzantii monasteriis conquirens, ipse eo profectus, singula rogitans, uti miseros juvarent, quantum possent (omnia siquidem a Latinis devastata erant penitus), sed et imperatorem orabat, ut vectigalia remitteret. Qui suopte ingenio ac per se ad benefaciendum proclivis, et tunc civitatum casibus permotus, non Heracleensibus solum, sed etiam Sozopolitanis omnem tributorum publicorum im-

mumitatem concessit : unde se illæ facile refece runt, confirmaruntque, ac rursum incolis et domiciliis frequentatæ, antiquam faciem receperunt. Atque illæ quidem isto modo afflictatæ, iterumque recreatæ et instauratæ sunt.

Λατίνων κατελείφθη, καὶ οἱ πολῖται ἦσαν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἀνασεσωσμένοι πάντες, συνῴκιζε τὴν πόλιν αὖθις ἐξαρχῆς διεσπαρμένους συνάγων τοὺς πολίτας, καὶ λόγοις τε πολλοῖς παρεκάλει μὴ ἀθυμεῖν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς· ἀλλὰ σωφρονισμὸν τοῦ ἐπιλοίπου βίου τὴν παροῦσαν ἡγεῖσθαι κακοπραγίαν, καὶ ἔργοις ὠφέλει, ὅσα μάλιστα ἐξῆν, οὐ μόνον ἱερὰ σκεύη, καὶ βίβλους, καὶ εἰκόνας συμπορίζων ἐκ τῶν ἐν Βυζαντίῳ φροντιστηρίων, αὐτὸς ἐπιφοιτῶν, καὶ δεόμενος ἑκάστων συναίρεσθαι τὰ δυνατὰ τοῖς ἀτυχοῦσι. Πάντα γὰρ διέφθαρτο ὑπὸ Λατίνων ἄρδην, ἀλλὰ καὶ βασιλέως ἐδεήθη ἀτέλειαν παρέχειν τοῖς πολίταις· ὁ δὲ καὶ οἴκοθεν αὐθόρμητος ὢν πρὸς τὰ καλὰ, καὶ τότε πρὸς τῶν πόλεων ἐπικαμπτόμενος τὴν κακοπραγίαν, οὐ μόνον Ἡρακλεώταις, ἀλλὰ καὶ Σωζοπολίταις πᾶσαν ἀτέλειαν παρέσχε τῶν δημοσίων εἰσφορῶν, ἐξ ὧν αἱ πόλεις αὖθις ἑαυτὰς ἀνεκτήσαντο ῥᾳδίως, καὶ ἔμειναν ἐπὶ τοῦ προτέρου σχήματος συνῳκισμέναι. Τὰ μὲν δὴ κατὰ τῶν πόλεων τὴν κακοπραγίαν, καὶ αὖθις τὴν ἀνόρθωσιν, τοῦτον τὸν τρόπον συνηνέχθη.

CAPUT XXX.

Venetæ classis dux timidus cunctator. Exoratus Byzantium accedit, licet cum periculo. Genuenses pugna vincuntur. Catalani cladem maximam accipiunt. Galatæorum fallacia in illos. Clades Genuensium Venetorumque et Catalanorum similiter. Ducis Genuensium magnus animus. Timiditas Nicolai corrumpit victoriam. Imperatoris et ducis Catalanorum in illum ira. Byzantiorum in Catalanos vulneratos et ægrotos eximia charitas. Quomodo eosdem negligentia ducis Veneti afflixerit.

Cæterum Nicolaus Venetarum naviam dux, ex Eubœa reversus Venetias, classem Genuensi parem comparabat. Venerunt autem a Catalanis quoque triremes sex supra viginti, in quibus genere ac numero probatæ copiæ, quibuscum junctæ Venetæ in hostes tendebant. **828** Summus earum (erant autem septuaginta) imperator Nicolaus erat ; nam Venetiarum dux et senatus suam illi auctoritatem commiserant, et Catalanorum rex suarum navarcho præceperat, ut Nicolao per omnia obediret, et quo juberet, sequeretur : utpote qui insularum maritimorumque locorum per Ægæum et Euxinum maria, ubi maxime cum hoste prælaturi putabantur, bene gnarus esset. Nicolaus etsi præstantiorem multo quam hostes haberet exercitum, præ timiditate insulas circuibat, pugnam fugiens, et crebro a Catalanorum duce monitus, ut hostes invaderet, nec militem tempore præsertim hiberno insulas circumnavigando otiandoque frustra fatigaret, non obtemperavit. Imperator item haud nescius quare cunctaretur, semel iterumque per legatos, ut ad parata tropæa illum accersebat, et hortabatur ne hostes formidaret, sed classe in eos apud Byzantium in primis iret, ubi et ipse cum non spernendo auxilio adfuturus sit. Ille primum legatos repellere, et adventum procrastinare. Deinde jam hieme exeunte, et ab imperatoris legatis multum rogatus, et a Catalanorum duce (erat siquidem ille non solum ad intelligendum quid facto opus, acutus et insuper in arte imperatoria versatus : sed etiam animi virtute in acie generosissimus), vix sumpta fiducia obsequens ad Principis insulam desertam, non procul Byzantio classem applicuit ; ubi per biduum recreato exercitu, quem hiemis injuria pene confecerat, Catalanum præcipue, tertio die diluculo solvit, et navale in Heptascalo Byzantii attigit. Statuerant autem cum imperatoriis triremibus sociati (quæ in navali paratæ stabant) pugnam capessere. Paganus Genuensium dux et ipse cum

Νικόλαος δὲ ὁ τῶν Βενετιῶν τριήρεων στρατηγὸς, ἐξ Εὐβοίας ἀπάρας εἰς Βενετίαν, στόλων τῶν Γενουϊτῶν ἀντίρροπον παρεσκευάζετο· ἦκον δὲ καὶ ἐκ Καταλάνων ἓξ καὶ εἴκοσι τριήρεις, στρατιὰν ἄγουσαι πολλὴν, καὶ ἀγαθὴν, οἳ ἐκ Βενετίας· συμμίξαντες, ὥρμηντο ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Εἶχε δὲ τὴν ἀρχὴν Νικόλαος τριήρεων συμπασῶν ἑβδομήκοντα οὐσῶν· ὅ τε γὰρ Βενετίας δοὺξ, καὶ ἡ βουλὴ, τῶν ἰδίων ἀνέθηκαν ἐκείνῳ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁ τῶν Καταλάνων ῥὴξ ἐκέλευε τῷ ναυαρχοῦντι τῶν σφετέρων, πάντα Νικολάῳ πειθαρχεῖν, καὶ ἕπεσθαι οἳ ἂν κελεύοι, ἐμπείρως ἔχοντι καὶ νήσων, καὶ παραλίων τῶν κατὰ τὸν Αἰγαῖον, καὶ τὸν Εὔξεινον, ὅπου μάλιστα ἔροντο συμβαλεῖν τοῖς πολεμίοις. Νικόλαος δὲ καίτοι πολλῷ τῶν πολεμίων ἄγων βελτίῳ στρατιὰν, ὑπ' ἀτολμίας τὰς νήσους περιῄει φυγομαχῶν, καὶ πολλὰ παρακαλούμενος ὑπὸ τοῦ Καταλάνων στρατηγοῦ, χωρεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, καὶ μὴ κατατείνειν τὴν στρατιὰν εἰκῇ καὶ μάτην ἐν χειμῶνος ὥρᾳ, νήσους περιπλέων, καὶ κατατρίβων τὸν καιρὸν, οὐκ ἐπείθετο. Βασιλεύς τε ὁμοίως τὴν αἰτίαν τῆς μελλήσεως εἰδὼς, καὶ ἅπαξ καὶ δὶς ἔπεμψε πρεσβείαν μεταπεμπόμενος, Νικόλαον, ὡς ἐφ' ἑτοίμοις τοῖς τροπαίοις, καὶ παραινῶν μὴ ὀρρωδεῖν τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἐπάγειν αὐτοῖς τὸν στόλον μάλιστα ἐν Βυζαντίῳ, ὅπου καὶ αὐτὸς τὰ μέγιστα συμβαλεῖται πρὸς τὸν πόλεμον. Πρῶτα μὲν οὖν παρεκρούετο τοὺς πρέσβεις ὑπερτιθέμενος τὴν ἄφιξιν. Ἔπειτα χειμῶνος ἤδη λήγοντος, ὑπό τε τῶν βασιλέως πρέσβεων πολλὰ παρακαλούμενος, καὶ τοῦ Καταλάνων στρατηγοῦ· ἦν γὰρ ἐκεῖνος οὐ συνεῖναι μόνον ὀξὺς τὰ δέοντα, καὶ πεῖραν πρὸς στρατηγίας ἐσχηκὼς, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐψυχίαν, καὶ τόλμην τὴν κατὰ τὰς μάχας γενναιότατος, μόλις ἐπείθετο ἀναθαρσήσας, καὶ τὸν στόλον ἔχων, Πριγκίπῳ τῇ νήσῳ, οὔσῃ ἀοικήτῳ, προσέσχεν, οὐ μακρὰν οὔσῃ Βυζαντίου· ἐπὶ δύο δὲ ἡμέραις πρὸς τῇ νήσῳ τὴν στρατιὰν διαναπαύσας, ἦν γὰρ πλεῖστα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κεκακωμένη, καὶ μάλιστα ἡ τῶν Κατελά-

νων, ὑπὸ τοῦ ψύχους πολλῶν ἠκρωτηριασμένων, τῇ A
ερίτῃ ἅμα ἔαρ ἄραντες ἐκ Πριγγίπου ὡπλισμένοι,
ἐπὶ τὸ ἐν Ἑπτασκάλῳ νεώριον ἐχώρουν τῶν Βυζαν-
τίων. Γνώμην δὲ εἶχον, ὡς ἐκεῖ καὶ ταῖς βασιλικαῖς
τριήρεσι συμμίξαντες, ἔνδον γὰρ ἦσαν τοῦ νεωρίου
ὡπλισμέναι, χωρήσουσιν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Πα-
γανὴς δὲ, ὁ τῶν Γενουϊτῶν στρατηγὸς, ἑβδομήκοντα
ἔχων καὶ αὐτὸς ὧν ἦρχε ναῦς, ἐν Καλχηδόνι κατ'
ἀντικρὺ Βυζαντίου, πρὸς τοὺς πολεμίους τάς τε
προτέρας ἐφεξῆς ἡμέρας, καὶ τότε ἀντιπαρετάσσετο.
Ἐπιοῦσι δὲ οὐκ ἐτόλμα συμβαλεῖν. Ἀλλ' ὁρῶν ἐπὶ
τὸ Βυζαντίων νεώριον ποιουμένους τὴν σπουδὴν,
ἔμενεν ἐπὶ τῆς παρατάξεως, ἐλπίζων ὑπὸ τοῦ
πνεύματος ἀπροσδόκητόν τι παίσεσθαι τοὺς πολε-
μίους, καὶ διαφθαρήσεσθαι ἑαυτοῖς περιπεσόντας,
ὃ μικροῦ ἔδεισε παθεῖν. Νότου γὰρ ἀνέμου σφο- B
δροτάτου κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πνεύσαντος,
δυσέργως μὲν καὶ μετὰ βίας διήνυσαν τὸν ἐκ
Πριγγίπου πλοῦν ἄχρι δείλης ἡμέρας ἤδη. Ἐπεὶ
δὲ ἐγγὺς τοῦ νεωρίου ἦσαν, ὑπὸ σφοδρότητος τοῦ
πνεύματος ἐξωθούμενοι, ἐκινδύνευσαν βράχεσι πε-
ριπεσεῖν, ἃ πρὸ τῶν τειχῶν πάντη ἐγκατέσπαρται,
ὥστε τοῖς τείχεσιν ἀμύνειν πρὸς τὴν βίαν τῶν
κυμάτων. Ἐν τούτῳ δὲ Ταρχανειώτης Κωνσταν-
τῖνος, ὁ τῶν βασιλικῶν τριήρεων στρατηγὸς, ἀνὴρ
ἀγαθὸς πρότερόν τε ὤν, καὶ τότε μάλιστα ἀποδει-
δειγμένος θάρσους καὶ φρονήματος ἀνάπλεως,
ἐξήλαυνε τοῦ νεωρίου, καὶ τὰς σφετέρας τριήρεις
ἔχων εὐθὺ τῶν πολεμίων ἦει ἀντικρὺ τῆς ναυαρχί-
δος. Μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ὁ τῶν Κατελάνων ἔχώρει C
στρατηγός. Καὶ τρίτος ἐπήλαυνε καὶ Νικόλαος,
ἀναθαρσήσας ἤδη. Γενουῖται δὲ τοῦ τε πνεύματος
βιαζομένου, καὶ τῶν πολεμίων ἐπιόντων, οὐδὲ ὑπέ-
μειναν τὴν συμβολήν· ἀλλ' ἀναστρέψαντες ἤλαυνον,
ὡς εἶχον, ἐπὶ Γαλατᾶν. Ἐπεδίωκον δὲ οἱ πολέμιοι·
βραχείας δὲ οὔσης ἐνταῦθα τῆς θαλάττης, ἐπεὶ
φεύγειν ἐπιπλέον οὐκ ἐξῆν, πρὸς τῷ Βραχοφάγῳ
λεγομένῳ τόπῳ ὑφάλους ἔχοντι πολλὰς, οἷα δὴ τῶν
τόπων ἔμπειροι οἱ Γενουῖται πρότερον γενόμενοι,
ὡρμίσαντο ἐπὶ τοῦ ῥεύματος. Καὶ βεβαίως ἐπὶ τῶν
ἀγκυρῶν ἑστῶτες, οὐ μᾶλλον ἐναυμάχουν ἢ ἐπεζο-
μάχουν. Οἱ ἐκ Βενετίας δὲ καὶ Κατελάνοι μετὰ
Ῥωμαίων ἐπελθόντες, Ῥωμαῖοι μὲν ὄντες ἐπιχώ-
ριοι, ἐξέκλινον τὰς ὑφάλους, καὶ ἠγωνίζοντο ἐμπεί-
ρως, καὶ διέφθειρον τοὺς πολεμίους. Οὐχ ἧττον δὲ D
καὶ οἱ ἐκ Βενετίας. Κατελάνοι δὲ τῶν τόπων ἔχον-
τες παντάπασιν ἀπείρως, σφοδρότατά τε ὑπὸ προ-
θυμίας ἐπιλαύνοντες τοῖς πολεμίοις, οἱ μὲν τοῖς
βράχεσιν ἐνέπιπτον καὶ συνέθλων τὰς τριήρεις

septuaginta navibus (23) Calchedone e regione Byzantii erante, et tum quoque se contra instruebat: cum adventantibus tamen confligere non audebat. Sed cum eos ad Byzantium navale videret properare, ordines servabat, sperans ventis erumpentibus improvisum aliquid hostes passuros, mutuaque navium collisione interituros, quod ferme accidit. Austro enim die illo furente, multo nixu, laboreque cursum ex insula Principis (29) ad vesperam tandem compleverunt. Ut navali appropinquarunt, venti vehementia repulsi, propemodum in brevia inciderunt (30) quæ ante muros sparsim sunt, et inde fluctus insanos defendunt. **829** Constantinus Tarchaniota, imperatoriarum triremium dux, tum maxime qui esset se demonstrans, nempe vir bonus, fidentia, ac spiritu excelso plenus, e statione erumpit, et cum suis triremibus directo in hostes, contraque prætoriam navim currit. Secundum quem Catalanorum dux: tertius animo jam confirmato Nicolaus ibat. At vero Genuenses vento validius incumbente, et prementibus hostibus conflictum declinarunt, et iis persequentibus, Galatam ut reverterentur anniti cœperunt. Sed quoniam illic vadosum est pelagus, et fugere amplius non dabatur, Brachophago, ut vocant (ubi complura sub undis saxa latentia), ipsi priores, ut locorum gnari occupato, in ipso aquarum impetu naves jactis anchoris firmantes, non magis navale, quam terrestre prælium habebant. Cum autem Veneti, et Catalani cum Romanis advenirent, Genuenses, ut indigenæ, cæca illa saxa devitabant, periteque certabant, et hostes devincebant, nec minus Veneti. At Catalani, locorum minime omnium periti, et fervore quodam mentis in hostes citatissimo cursu invecti, alii quidem in brevia offendentes, triremes bene armatas diffringebant: alii undarum impetu aversi, non a prora, sed transversis triremibus pugnabant, et præ confusione tumultuantes, non parum lædebantur. Nihilominus imperterriti animi ac fortitudinis exempla edebant admiranda, interfectis plurimis, ac victis pene adversariis omnibus. Tametsi plures eorum non tam hostium armis, quam imperitia loci in brevia incidentes interierunt. Sed quominus Genuenses ad unum perimerentur, nox interveniens prohibuit, quæ jam intempesta, invicem dissipati sunt, qui superfuerunt: atque ita quo quemque sors tulit navim applicantes, dispersi usque ad lucem manserunt. Ex eo longe maximam cladem Catalani acceperunt. In brevia

Jacobi Pontani notæ.

(28) Negat tamen Leunclavius olim dictam Chalcedonem, et in eo alios reprehendit, sed Chrysopolim: *Nam Chalcedonis rudera*, inquit, 10 *miliaribus ab angulo sultanini saraii, versus Astacenum sinum, ad promontorium Damalicum, juxta portum Eutropii sita sunt.*

(29) Nominata est a frequenti habitatione filiarum principum, virginitatem solitariam profitentium. Cedrenus ait, Justinum nepotem Justiniani ædificasse solitariam vitam agentium domicilium, nominatum Principis, suburbanum Constantinopoleos. Zonaras scribit Nicephorum, *etc.* Vide cætera apud Petrum Gyllium, *De Bosphoro Thracio*, lib. III, cap. 15.

(30) Græci βράχεα vocant, Latini *brevia*. Sunt autem vadosa quædam in mari spatia. Vide *Miscellan.* Brodæi lib. VI, cap. 24; Virgil. I *Æneid.*:

. . . . . *trex Eurus ab alto*
In brevia et syrtes urget, miserabile visu.

enim impacti, dilaceratis triremibus, cum armorum pondere prægravati ad littus enare non possent, alii quidem in profundum hausti : eorum autem qui effugere potuerant, plures a Galatais per fallaciam capti sunt. Qui suspicione præcipientes id quod evenit, cum luminibus exibant, et æstu maris ejectis tanquam Byzantium prævibant, Illi dolum haud subodorati, sequebantur. Ita multitudo Catalanorum nesciens quo duceretur, Galatam venit. **330** Cœlo retecto mare occisorum, naufragorumque cadaveribus opertum apparuit : castra autem utraque (31) non leve illa concertatione detrimentum passa sunt ; perierunt enim triremes Genuensium cum ipsis vectoribus octo et viginti : quod in exteris fuit militum, plus dimidio partim in conflictu cecidit, partim vulneratum est. E Venetorum, Catalanorumque triremibus, sedecim cum classiariis absumptæ sunt, imperatoriarum nulla desiderata est. Ex earum classiariis aliquot pugnantes ceciderunt, non pauci vulnera acceperunt ; obtinuerunt tamen cum auxiliariis apertam victoriam. Sic porro finita est pugna cum Genuensibus, ut postridie multitudo Byzantio superveniens, duas eorum triremes, quæ fugere manus eorum non poterant, invaserit, occisisque vectoribus easdem navigiolis quidam, nemine adversante, Byzantium pertraxerint. Qui superfuerunt, et in cæteris Galatam venerunt, Venetis, et sociis recedentibus, ut domum renavigarent, oppidum intrarunt, et naves omnes hostibus reliquerunt. Solus dux intus remansit, quod idem cum militibus gregariis facere, et relictas adhuc spes salutis projicere erubesceret. Præstare namque arbitrabatur, si ita necesse esset, capi, quam ut ipse quoque desertis navibus fuga salutem petere contenderet. Tam illustrem porro, admirabilemque victoriam timiditas, et ignavia Nicolai corrupit. Si enim imperatori suadenti, ut postridie hostes aggrederetur, dicto audiens fuisset, nihil vetuisset, et naves eorum omnes capere, et ipsos obsidione ac fame perdere. Sed tantum non præ metu omittens tropæum erigere, in quemdam portum ad angustias, Therapea ab accolis cognominatas venit. Paganus, Genuatium dux, neminem hostium adventantem cernens, hortatur milites, naves iterum conscendant, nec ita perculantur, ut etiam absentes pertimescant, et turpiter fugiant : sed nunc quidem repetitis navibus ita manent, ne omnimodis desperasse videantur : si hostem accedentem conspicabuntur, nec se interdicturum, quin mœnibus salutem suam credant. His verbis commoti, ad naves redierunt, quas ante castellum in statione habebant, eo fine, ut si hostes ingruerent, non pugnarent, sed ipsis cas-

Α μάλιστα βαρείας οὔσας. Οἱ δ' ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἐκβιαζόμενοι, οὐ κατὰ πρώραν συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, ἀλλ' ἐγκαρσίαις ταῖς τριήρεσι. Καὶ ἐβλάπτοντο οὐκ ὀλίγα ὑπὸ τῆς ἀταξίας θορυβούμενοι τῆς πρὸς τὰς ἐμβολάς· τόλμης μέν τοι καὶ ἀνδρίας ἔργα ἐπεδείξαντο θαυμαστά, καὶ πλείστους ἀπέκτειναν τῶν πολεμίων. Σχεδόν τε οὐδένες τὴν αὐτῶν ὁρμὴν ὑπέμειναν οἷς συμμίξειαν, ἀλλ' ἡττῶντο κατακράτος. Διεφθάρησαν δὲ καὶ αὐτῶν οἱ πλείους οὐ μᾶλλον ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἢ τῆς ἀπειρίας τοῖς βράχεσι περιπεσόντες, νύξ τε ἤδη ἐπιγενομένη διέσωσε τοὺς ἐκ Γεννούας τοῦ μὴ παντάπασι διαφθαρῆναι. Διεκρίθησαν γὰρ ἀπ' ἀλλήλων βαθείας ἤδη νυκτὸς, ὅσοι μὴ αὐτίκα διεφθάρησαν, καὶ διαμεῖναν ἄχρις ἡμέρας διεσκεδασμένοι, ἢ ἕκαστος ἔτυχεν ὁρμισάμενοι τὴν νύκτα. Ὁ πλείστος δὲ φθόρος συμπέπτωκε τοῖς Κατελάνοις ὑπὸ τούτου. Τοῖς βράχεσι γὰρ ἐμπίπτοντες καὶ κατερρήγνυντες τὰς τριήρεις, οἱ μὲν ἀπεπνίγοντο ὡπλισμένοι, διανήχεσθαι μὴ δυνάμενοι πρὸς τὴν χέρσον. Τῶν δυνηθέντων δὲ διαφυγεῖν οἱ πλείους ὑπὸ τῶν Γαλατίων συνελήφθησαν ἀπατηθέντες· ὑποπτεύσαντες γὰρ ἐκεῖνοι τὸ συμβὰν, φῶτα ἔχοντες, ἐξῆσαν ἐπὶ τοὺς ἐκβρασθέντας, καὶ ἡγοῦντο ὡς ἐπὶ Βυζάντιον. Οἱ δ' εἵποντο ἀπειρίᾳ· καὶ πλῆθος ἦλθε Κατελάνων εἰς τὸν Γαλατᾶν, ἀγνοοῦντες ὅποι ἄγονται. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ, θάλασσα μὲν νεκρῶν καὶ ναυαγίων περίπλεως ἐωρᾶτο. Τὰ στρατόπεδα δὲ ἀμφότερα οὐκ ὀλίγην κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην ὑπέμεινε τὴν βλάβην· ἀπώλοντο γὰρ Γεννουΐτῶν μὲν ὀκτὼ καὶ εἴκοσι τριήρεις αὐτανδροι. Ἐκ δὲ τῶν ὑπολειφθεισῶν, ὑπὲρ ἡμίσεις ἔπεσον ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἐτραυματίσθησαν. Βενετικῶν δὲ καὶ Κατελάνων, ἐκκαίδεκα μὲν αὐτανδροι ἀπώλοντο· οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ ἐκ τῶν περιλειφθεισῶν ἦσαν τραυματίαι καὶ νεκροί. Τῶν δὲ βασιλικῶν ἀπώλετο οὐδεμία. Ἔπεσον δέ τινες κατὰ τὴν μάχην, καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλοί. Εἶχον δὲ ὅμως τὴν νίκην περιφανῶς αἱ βασιλικαὶ μετὰ τῶν συμμαχίδων. Οὕτω δὲ τοὺς ἐκ Γεννούας κατειργάσατο ἡ μάχη, ὡς εἰς τὴν ὑστεραίαν δύο τριήρεις αὐτῶν τὸν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου βόλον ἐπελθόντα, διεφθαρκέναι ἐκ χειρὸς, ἀδυνάτως ἔχοντας ἀνάγεσθαι, ἃς καὶ καθείλκυσάν τινες ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἀκατίοις, οὐδενὸς ἀμυνομένου. Ταῖς δὲ λοιπαῖς οἱ περιλειφθέντες εἰς Γαλατῶν ἐλθόντες, ἐπεὶ οἱ ἐκ Βενετίας μετὰ τῶν συμμάχων ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνεχώρησαν πάσας ἐκλιπόντες, ἐπὶ Γαλατᾶν εἰσῆσαν τοῖς πολεμίοις τὰς ναῦς καταλιπόντες. Μόνος δὲ ὁ στρατηγὸς ὑπελείπετο ἐντὸς, ὥσπερ αἰσχυνόμενος τοῖς πολίταις ταυτὸν παθεῖν, καὶ τὰς ὑπολειπομένας ἔτι τῆς σωτηρίας ἐλπίδας καταπροέσθαι. Βίλτιον ἡγούμενος εἰ δέοι συλλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἢ καὶ αὐτὸν καταλι-

B

C

D

Jacobi Pontani notæ.

(31) Τὰ στρατόπεδα δὲ ἀμφότερα. Nota catachresin, castra pro numero navium Sic supra cap. 4, ubi Orchanes gener ad socerum visendum venit Scutarium. Sic Virgil., in *Æneid.* :

Postquam cuncta videt cœlo constare sereno,
Dat clarum e puppi signum : nos castra movemus,
Tentamusque viam, et velorum pandimus alas.

Sicut autem hoc loco castra dixit pro classe, ita lib. II classes dixit pro castris :

Classibus hic locus, hic acies certare solebant.

πεῖν τὰς ναῦς, καὶ χρήσασθαι φυγῇ πρὸς σωτηρίαν. Τοιαύτην δὲ περιφανῆ καὶ θαυμασίαν νίκην, ἡ ἀνανδρία Νικολάου διέφθειρε καὶ ἀτολμία. Εἰ γὰρ ἐπείθετο βασιλεῖ συμβουλεύοντι τοῖς πολεμίοις ἐπεξελθεῖν κατὰ τὴν ὑστεραίαν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε, τάς τε ναῦς τῶν πολεμίων λαβεῖν ἁπάσας, καὶ αὐτοὺς πολιορκίᾳ διαφθείρειν καὶ λιμῷ. Ὑπὸ δειλίας δὲ τὸ τρόπαιον στῆσαι μοναυχὶ καταλιπὼν εἰς τινα λιμένα, ἦλθε κατὰ τὸ στενόν, θεραπέα προσαγορευόμενον ἐγχωρίως. Παγανὴς δὲ ὁ τῶν Γενουϊτῶν στρατηγός, οὐδένα ἐπιόντα πολέμιον ὁρῶν, παρεκάλει τὴν στρατιὰν ἐμβαίνειν αὖθις εἰς τὰς ναῦς, καὶ μὴ τοσοῦτον καταπεπλῆχθαι τοὺς πολεμίους, ὥστε καὶ ἀπόντας ὀρρωδεῖν καὶ φεύγειν ἀγεννῶς· ἀλλὰ νῦν μὲν ἐμβάντας εἰς τὰς ναῦς καθῆσθαι, ἵνα μὴ πανταπασι δοκοῖεν ἀπηγορευκέναι. Ἂν δ' ἐπιόντας ἴδωσιν τοὺς πολεμίους, οὐδ' αὐτὸν κωλύσειν σώζεσθαι γενομένους ἐντὸς τειχῶν. Οὕτω μὲν αὖθις ἔπειθε, καὶ εἰσήγοντο ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὡρμίσαντό τε πρὸ τοῦ φρουρίου γνώμην ἔχοντες ὡς ἦν ἐπίοιεν οἱ πολέμιοι, οὐ ναυμαχήσοντες, ἀλλὰ προησόμενοι τοῖς πολεμίοις τὰς τριήρεις. Βασιλεὺς δὲ τὴν ἀτολμίαν καὶ ἀσθένειαν οὐκ ἀγνοῶν τῶν πολεμίων, πέμπων τε παρεκάλει τὸν Νικόλαον ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἥκειν αὖθις, ὡς ἀναιμωτὶ τῆς νίκης ἐσομένης, καὶ αὐτὸς γενόμενος πρὸς τῷ λιμένι ᾧ ὡρμίζετο, πείθειν ἐπεχείρει, τὴν ἀσθένειαν τῶν πολεμίων ἐκδιδάσκων. Ὁ δ' ἀήττητος ἦν πρὸς πᾶσαν ἀνάγκην τὴν ἐκ λόγων· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐσκόπει, ὅπως μὴ αὖθις συμμίξειε τοῖς πολεμίοις, τῆς ἀτολμίας δὲ, καὶ φαυλότητος ὥσπερ προκάλυμμα καὶ τραῦμά τι μικρὸν εἶχεν, ὃ κατὰ τὴν μάχην ἐτραυματίσθη. Βασιλεὺς δὲ ἠνιᾶτο μὲν οὐκ ἀνεκτῶς, καὶ ὠργίζετο τοιαύτης νίκης ἀπολλυμένης ὑπὸ Νικολάου, πείθειν δὲ οὐκ εἶχε πολλὰ παρακαλῶν. Οὐχ ἧττον δὲ καὶ ὁ τῶν Κατελάνων ἡγανάκτει ἡγεμὼν συνόρων οἵων ὑπὸ τοῦ συνάρχοντος τροπαίων ἀποστεροῦνται, ἔφασκέ τε πρὸς βασιλέα ἀνάγκην ἔχειν ἕπεσθαι Νικολάῳ, καὶ μηδὲν ὃ μὴ κἀκείνῳ δοκεῖ ἐξεῖναι πράττειν. Οὕτω γὰρ εἶναι προστεταγμένον αὐτῷ παρὰ ῥητῆς τοῦ σφῶν δεσπότου. Εἰ δὲ μὴ ταύτην εἶχε τὴν ἀνάγκην, οὐκ ἂν ἐδεήθη Νικολάου πρὸς τὴν κατὰ τῶν πολεμίων ἔφοδον· ἀλλ' ἅμα ταῖς βασιλέως μόναις ἂν ἐπεχείρησε καὶ κατώρθωσε τὸ ἔργον, τῇ τε τῶν σφετέρων εὐτολμίᾳ πεποιθὼς, καὶ ἀρετῇ, καὶ τῇ Ῥωμαίων· εὐτολμότατοι γὰρ ἐφάνησαν αὐτῷ καὶ ἐμπειρότατοι κατὰ τὴν μάχην. Αἰσθόμενος δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸν ὡρμημένον πρὸς τὴν μάχην, μᾶλλόν τε ἐπέῤῥωσε λόγοις παρακλητικοῖς, καὶ Νικόλαον αὖθις ἐπεχείρει πείθειν, καὶ τοῦ Κατελάνων ἄρχοντος τὴν γνώμην ἐπαινοῦντος, καὶ δεομένου πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ τὰ βελτίω συμβουλεύοντι. Ὁ δὲ πᾶσι λόγοις μᾶλλον, ἢ τοῖς περὶ μάχης ὑπεῖχεν ἀκοάς· ἀλλ' ἀπηγόρευε φανερῶς, καὶ διήγαγεν οὕτως ἀπρακτῶν ὀλίγῳ πλείους ἡμερῶν τριάκοντα. Κατελάνοι δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην, τούς τε τραυματίας, ὅσοι ἦσαν, καὶ τοὺς νενοσηκότας, παμπόλλους ὄντας, ἦγαγον εἰς Βυζάντιον.

A fugiendo relinquerent. Imperator eorum ignaviam, et imbecillitatem non ignorans, ad Nicolaum mittit, hortatur hostes rursum invadat, victoriam incruentam fore. **831** Quin ipsemet ad portum, quem ille tenebat, profectus, fractas, et debilitatas hostium vires demonstrans, eo illum perducere nitebatur. Sed nulla erat tam evidens ac necessaria probatio, quæ hominem convinceret : cujus cogitatio in hoc solum consumebatur, quomodo conflictum effugeret, imbellis et alieni animi sui velut quoddam mantellum habentis vulnusculum, quod in certamine acceperat. Imperator intolerabili dolore et iracundia exardescere, tam præclaram victoriam per Nicolaum amitti, quem precibus, quamvis multis, expugnare non potuisset. Nec minor erat ducis Ca- B talanorum indignatio, quod talibus tropæis a collega privaretur : dicebatque imperatori, cogi se Nicolaum sequi, nec posse quidquam facere illo non probante. Sic enim sibi a rege suo imperatum. Quæ necessitas nisi intercessisset, Nicolao ad hostes aggrediundos opus non fuisse, voluisse se una cum imperatoriis tantum triremibus in eos incurrere, et secundo marte rem gerere, suorum virilitate, et Romanorum virtute confisum, quos animosissimos, belloque exercitatissimos judicabat. Sentiens igitur imperator pugnæ avidum, currenti calcar addit, et Nicolaum denuo flectere attentat. Cumque etiam Catalanorum ductor imperatoris sententiam laudaret, rogaretque ut bene suadenti obsecundaret, ille cuivis sermoni potius, quam de pugna aures adhibebat, palamque detrectans, sic otiosus paulo C plus triginta dies transigebat. Catalani finito prælio, vulneratos, quotquot erant, et ægros plurimos statim Byzantium deduxerunt, quos Byzantii mira humanitate exceperunt, et fame, ac frigore pene mortuos, singulari benignitate curaverunt, suppeditatis necessariis indumentis, et auxiliis ad sanitatem omnibus, qui non jam confecti ac perditi ibidem exstinguebantur. Nicolai vero tantam inhumanitatem, crudelitatemque detestabantur, quod exercitum robore florentem, pugna fortissimum, et a suis strenuitate plurimum differentem cum absumpsisset, velut voluntaria eum negligentia enervasset, ac perdidisset. Per æstatem enim e sua D regione profecti, opinatique brevi tempore aut cæsuros hostem, si in eum inciderent, aut ab eo cæsum iri (tali quippe spiritu militatum ibant), neque vestes crassas ad frigus hiberna expeditione defendendum, neque commeatum sufficientem sibi providerant, sed tenuius ab utroque instructi, mare conscenderant. **832** Nicolaum autem tempus male ferentem, insulasque circumnavigantem, et præ ignavia pugnam devitantem, cum impensius orantes, obtinere ab eo nequirent, ut ipsos in hostem, validos adhuc et vigentes, duceret (qui pe spem longe superaturos) et alimenta jam deesse inciperent, ille necessitate constrictus, metuensque ne præ egestate interirent prorsus, jussit cuique, et militi, et remigi dimidium alimentum præberi,

per diem non plus quam mazam scilicet (32). Victu adeo parco submINistrato, ut eo vitam vix retinerent, asperæ insuper tempestates eos nudos, et esuritione emaciatos omnino fregerunt, ac deartuarunt. Horum nihil curæ erat Nicolao, sed ad emporia amica navibus accedens, suis quantum poterat prospiciebat : sociis autem, quantum dici non potest, melioribus, ne hilum quidem, tam se erga amicos improbe gerebat. Quem jure accusantes Byzantii plane alios se Catalanis, tam gravem eorum arumnam miserati, exhibebant. Non enim duntaxat omnino nudi erant, sed et luce hominum simulacra carentum (33), ut cum poeta loquar, paulum adhuc spirantes et se moventes, unde vivere etiamnum credebantur. Multi porro se nec movere poterant, membris algoris sævitia præmortuis. Tam sollicite autem, tam diligenter ægrotantibus inserviebant, quam vel propinquissimis. Atque hoc insigne et humanitatis plenum opus non modo potentiores cives, et sacra monasteria, et domus hospitales exercebant, sed plebeii quoque plurimi, et opifices : imo vero omnes contendebant, ut alter alterum miseris sedulitate ministrandi vinceret. Cum eos convenienti cura hunc in modum refocillassent, atque incolumitati restituissent, ad triremes eorum jam solventes, miris laudibus Romanos extollentes, et de curatione amplissime gratias agentes remittebant. Sed quibus naves perierant, et Byzantii necessario relinquebantur, circiter duo millia, eos imperator per continentem in sedes suas remittendos putavit. Remanserunt tamen sponte plus trecentis, quorum mercenaria opera in expeditione postea usus est imperator : et sane bellatores sese fortes demonstrarunt. Verum hæc postea contigerunt.

Καὶ φιλοφρόνως ἄγαν οἱ Βυζάντιοι ἐδέξαντο, καὶ ἐθεράπευσαν μάλα φιλανθρώπως, ὑπὸ λιμοῦ καὶ κρύους μάλιστα κακῶς διακειμένους. Καὶ τά τε ἀναγκαῖα τῶν ἐνδυμάτων ἐχορήγουν, καὶ πρὸς τὴν νόσον ἦρκεσαν ἑκάστῳ ὅσοι μὴ ἀπέθνησκον κατεργασθέντες. Πολλήν τε κατεγίνωσκον ὠμότητα, καὶ ἀφιλανθρωπίαν Νικολάου, ὅτι στρατιὰν ἀκμάζουσαν, καὶ πρὸς μάχας κάλλιστα ἐξησκημένην, καὶ πλεῖστα διαφέρουσαν ὧν αὐτὸς ἦγε πρὸς ἀνδραγαθίας λόγον παραλαβὼν, ὥσπερ ἐξεπίτηδες διέφθειρε καταμελήσας. Θέρους γὰρ ὥρᾳ τῆς πατρίδος ἐξορμηθέντες, καὶ νομίσαντες ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἢ διαφθερεῖν τοὺς πολεμίους προστυχόντες, ἢ αὐτοὶ διαρθαρήσεσθαι, τοιαύτη γὰρ ἐξεστράτευσαν ὁρμῇ, οὔθ' ἱματίων πρόνοιαν πρὸς τὴν χειμῶνι στρατείαν ἀρχεσόντων ἐποιήσαντο, οὔτε τῶν λοιπῶν ἐπιτηδείων· ἀλλὰ μέτρι' ἅττα ἔχοντες, ἐξῆσαν ἐν ταῖς ναυσί. Νικολάου δὲ τὸν χρόνον τρίβοντος κακῶς, καὶ νήσους περιπλέοντος, καὶ φυγομαχοῦντος ὑπ' ἀνανδρίας, ἐπεὶ πεῖθειν οὐκ εἶχον πολλὰ δεόμενοι ἐπάγειν σφᾶς τοῖς πολεμίοις ἕως ἔρρωται ἡ στρατιὰ, ὡς πολλῷ τῶν ἐλπίδων βελτίους ἐσομένους, τά τε ἐπιτήδεια ἐπιλείπειν ἤδη ἤρχετο, ἀνάγκῃ περισχεθεὶς ὁ στρατηγὸς, καὶ δείσας μὴ παντάπασιν ἀπόλωνται ὑπὸ ἐνδείας, ἐκέλευε τὴν ἡμίσειαν τροφὴν ἑκάστῳ καὶ ὁπλίτῃ παρέχειν τῆς ἡμέρας, οὐδὲν πλέον ἢ μάζης οβσης. Γλίσχρως δὲ αὐτοῖς χορηγουμένης τῆς τροφῆς ὡς μόλις ἀποζῆν, καὶ χειμῶνες ἐπιγενόμενοι ἐξαίσιοι, διέφθειραν παντάπασι γυμνοῖς καὶ πεινῶσιν ἐπιθέμενοι. Νικολάου δὲ οὐδενὸς ἐμέλησε τῶν τοιούτων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐμπορίοις τοῖς σφίσι φιλίοις προσίσχων ταῖς ναυσὶ, τῶν μὲν ἰδίων ἐποιεῖτο πρόνοιαν ὅση δυνατή· τῶν δὲ συμμάχων, οὐδ' ὅσον εἰπεῖν, ὄντων βελτιόνων, κατημέλει· Τοιαύτην ἐνεδείξατο ἀγνωμοσύνην πρὸς τοὺς φίλους. Ὃν δικαίως πολλὰ καταμεμφόμενοι Βυζάντιοι τοὐναντίον ἅπαν ἐπεδείκνυντο πρὸς Κατελάνους, τῆς τοσαύτης οἰκτείροντες κακοπραγίας. Οὐ μόνον γὰρ ἦσαν παντάπασι γυμνοὶ, ἀλλὰ καὶ νεκρῶν εἴδωλα καμόντων ποιητικῶς εἰπεῖν, ὀλίγον ἐμπνέοντες ἔτι, καὶ ζῆν πεπιστευμένοι τῷ κινεῖσθαι. Οἱ πλείους δὲ οὐδὲ κινεῖσθαι ἦσαν δυνατοὶ, ὑπὸ τοῦ ψύχους τῶν μελῶν ἠκρωτηριασμένων, καὶ τοσαύτης ἠξίωσαν ἐπιμελείας, ὅσης ἄν τινας καὶ τῶν οἰκειοτάτων. Οὐ μόνον οἱ δυνατοὶ τῶν πολιτῶν καὶ φροντιστήρια ἱερὰ, καὶ οἱ πρὸς κοινὴν ὑποδοχὴν τῶν ξένων κατεσκευασμένοι οἶκοι τὸ θαυμαστὸν τοῦτο παρὰ Ῥωμαίοις ἔργον, καὶ πολλῆς φιλανθρωπίας τέμον, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ δήμου πλεῖστοι, καὶ τῶν ἐργαστηρίοις καὶ τέχναις προσεχόντων, μᾶλλον δὲ σύμπαντες ἐφιλονείκουν, ἄλλος ἄλλον ὑπερβαλέσθαι τῇ περὶ τοὺς δυσπραγοῦντας φιλοτιμίᾳ, καὶ οὕτω καλῶς ἀνακτησάμενοι, καὶ προνοίας τῆς δεούσης ἀξιώσαντες, ἐξέπεμπον ἐπὶ τὰς σφῶν τριήρεις πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπαιρούσας ἤδη, πολλὰ Ῥωμαίους εὐφημοῦντας, καὶ τῆς περὶ σφᾶς προνοίας μεγάλας χάριτας ὁμολογοῦντας. Ὅσοις δὲ ἀπώλοντο αἱ νῆες, ἐν Βυζαντίῳ κατελείποντο ἀνάγκῃ περὶ δισχιλίους ὄντες. Ὧν τοὺς πολλοὺς, δεηθέντας ὕστερον πολλῆς προνοίας ἀξιώσας ἐξέπεμψεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν οἰκίαν διὰ τῆς ἠπείρου. Κατελείποντο δὲ ἐκόντι ὑπὲρ τριακοσίους, οἷς ἐχρῆτο πρὸς στρατείας ὁ βασιλεὺς μισθοφοροῦσι, καὶ πολλὴν ἀνδραγαθίαν ἐπεδείκνυντο κατὰ τὰς μάχας. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον.

Jacobi Pontani notæ.

(32) Vilior fuit μᾶζα, quam ἄρτος, cum hic ex tritico, illa ex hordeo pleramque conficeretur. Multis eam describit in *Thesauro* suo Stephanus. Xenophon, I *Pædiæ Cyri* : Εἰ δέ τις αὐτοὺς οἴεται ἢ ἐσθίειν ἡδῶς, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, ἢ πίνειν ἡδῶς, ὅταν ὕδωρ πίνωσιν· ἀναμνησθήτω, πῶς μὲν ἡδὺ μᾶζα, καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν, πῶς δὲ ἡδὺ ὕδωρ διψῶντι πιεῖν· *Si quis autem est, qui putet eos injucundius edere, vel bibere, cum ad panem nihil adhibeant, præter nasturtium, et aquam potent, recordetur is, quam suavis sit esurienti placenta ac panis, et quam dulcis sitienti aqua.*

(33) Ex Homero *Odyss.* λ. Βροτῶν εἴδωλα καμόντων, ad cujus vexyiav alludit, de qua M. Tullius lib. I *Tusculan.*

833 CAPUT XXXI.

Genuenses ultro hostes lacessere statuunt. Orchanes cur Venetis infensus; Genuensibus mittit auxilia. Imbellis animus Nicolai, cui trascitur maxime Catalanorum dux, ac præ dolore correptus morbo decedit, cui Monean subrogatur. Nicolaum imperator ad pugnam frustra sollicitat; et tandem ut mentis expertem missum facit; cum Genuensibus fœdus jungit.

Τότε δὲ ἐπεὶ οἱ ἐκ Γενούας οὐδένα πολεμίων ἐν A ἡμέραις πλείοσιν ἑώρων ἐπιόντα, ὅπερ ἦν, τὴν πρὸς αὐτοὺς μάχην ὀρρωδεῖν τοὺς πολεμίους ὑποπτεύσαντες, ἀνεθάρσησάν τε, καὶ ὅεῖν ἔγνωσαν αὐτοὶ ἐκείνοις ἐπιέναι, ὡς μᾶλλον καταπλήξοντες. Καὶ αὐτοί τε παρεσκευάζοντο ὅσα ἔδει πρὸς τὴν μάχην, καὶ πρὸς Ὀρχάνην πρεσβείαν πέμψαντες, ἐδέοντο σφίσι συμμαχεῖν, χρήματά τε οὐκ ὀλίγα παρεχόμενοι, καὶ τὴν χάριν ἐσεῖ ἀνάγραπτον τῷ Γενούας δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ ἔσεσθαι ἐπαγγελλόμενοι. Ὁ δ' ἐπείθετο προθύμως, οὐ μόνον τῶν χρημάτων ἕνεκα, ἀλλ' ὅτι καὶ τοὺς ἐκ Βενετίας ἐν αἰτίαις εἶχεν, ὅτι πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐκείνου ἡγεμονίας ἀφιγμένοι στόλῳ τοσούτῳ, οὐ μόνον σύμμαχον καὶ φίλον ἔχειν, ἀλλ' οὐδὲ προσρήσεως γοῦν τινος ἠξίωσαν ψιλῆς. Καὶ πέμψας στρατιὰν πολλὴν πεζήν τε καὶ ἱππικὴν πρὸς τὴν ἀντιπέρας Βυζαντίου ἤπειρον, ἐκεῖθέν τε ἐκέλευε τοὺς ἐκ Γενούας ὠφελεῖν, ὅ τι ἂν δύναιντο, καὶ πρὸς Γαλατᾶν περαιουμένους. Καὶ ὠφέλησε τὰ μέγιστα κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ τὸ Περσικὸν αὐτούς. Ὡς γὰρ ἤδη παρεσκευασμένοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ἐνέδει ἔτι, καὶ ὁλκάδας δύο μεγάλας ἐπαγόμενοι, ἐφ' αἷς ἦσαν ξύλινοι πύργοι κατεσκευασμένοι οἷς ἐπέστησαν πολλοὺς ὁπλίτας, πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον ἐπεραιώθησαν ταῖς ναυσὶν ἁπάσαις ὅσαις εἶχον. Παρεπομένων δὲ ἐκ τῆς ἠπείρου καὶ τῶν Περσῶν, καταντιχρὺ τῶν πολεμίων ὡρμίσαντο ἐλθόντες. Καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτίκα πολλὴν ἄγων στρατιὰν πεζήν τε καὶ ἱππικὴν ἐκ Βυζαντίου, συστρατευομένου καὶ Παλαιολόγου τοῦ νέου βασιλέως, ἅρτι γὰρ ἀφῖκτο ἐκ Θεσσαλονίκης ὥσπερ ὕστερον εἰρήσεται ὀλίγῳ, πρός τε τὰς σφετέρας καὶ τὰς συμμαχίδας ἀφίκοντο τριήρεις, καὶ παρώρμων τὸν Νικόλαον ἐπὶ τὴν μάχην. Ὁ δὲ τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ πεισθήσεσθαί ποτε, ὥσθ' ὑπ' ἄκρας ἀθλιότητος, μηχανὰς διενοεῖτο πετροβόλους ἀχθησομένας ἐκ Βυζαντίου καθιστᾷν ἐπὶ τῆς χέρσου, ὡς ἀμυνουμένας ἀπὸ γῆς, ἂν οἱ πολέμιοι ἐπίωσιν. Ἃ εἰ καί τινα ὠφέλειαν συνοίσειν ἐνομίζετο, οὐκ ὀλίγου ἂν ἐδεήθη χρόνου πρὸς κατασκευήν, τῶν πολεμίων μάλιστα ἐφεστηκότων, καὶ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας δυναμένων ἐπιέναι. Οὕτως οὔτε ἔπραττεν, οὔτε διενοεῖτό τι τῶν ἔμφρονι στρατηγῷ καὶ τὰ δέοντα συνεῖναι δυναμένῳ προσηκόντων ὑπὸ τῆς παρούσης ἐμπληξίας καὶ δειλίας. Πούνσων δὲ Ντεσάντα παῖς, οὕτω γὰρ ὁ τῶν Καταλάνων ἄρχων B ἐκαλεῖτο, διερρήγνυτο ὑπὸ θυμοῦ, καὶ διασπᾷν, εἰ οἷόν τε ἦν τὸν συνάρχοντα Νικόλαον διενοεῖτο, τὴν ὕβριν τῶν πολεμίων, καὶ τὴν καταφρόνησιν ἐννοῶν, ἣν πάσχουσι διὰ τὴν φαυλότητα τοῦ στρατηγοῦ, τοσοῦτον ἐν ἅπασι τῶν πολεμίων ὑπερέχοντες· πολλήν τε τοῦ σφετέρου ῥηγὸς κατεγίνωσκεν ἀπραγμοσύ-

Tum vero postquam Genuenses diebus pluribus nullum accedere hostem viderunt, conjectantes rem ipsam, se timeri videlicet, sumpserunt animos, et in illos, quo amplius terrerentur, eundum decreverunt. Cumque ipsi pugnæ necessaria pararent, missis etiam ad Orchanem legatis, ejus auxilium implorabant, immanem pecuniam largientes, se promittentes, beneficium id, populi, et senatus Genuensium pectoribus perpetuo inscriptum fore. Orchanes lætus annuit, non solum pecunia illectus, sed quod Venetis quoque erat offensus: quia nimirum ad fines principatus sui cum tanta classe venientes, non modo amicum, et socium ipsum habere, sed nec affatu saltem dignati fuissent, missisque in continentem e regione Byzantii magna pedi- B tum equitumque vi, mandavit, ut Genuenses adjuvarent, quantum possent, et Galatam trajicerent. Comduxit illis eo tempore vehementer Persicum auxilium. Cum enim jam parati plane essent, et onerarias duas magnas cum turribus ligneis, in quibus stabant, deducerent, ingentem insuper armatorum multitudinem in adversam continentem, navibus omnibus quotquot habebant, trajecerunt, Persisque eodem per terram sequentibus, ex adverso hostium applicuerunt. Imperator statim numerosas copias pedestres et equestres Byzantio adducens, comite Palæologo juniore imperatore (recens enim Thessalonica redierat, ut paulo post dicetur), ad suas et socias triremes adventare, et Nicolaum ad pugnam extimulare. Qui usque eo non movebatur, C ut homo miserrimus de machinis lapidum jaculatricibus Byzantio adducendis, et in terra constituendis cogitaret, ut inde hostes instantes repelleret. Quæ etsi aliquid profuturæ videbantur, non pauco tamen tempore ut fabricarentur, indiguissent, cum hostes jam adessent, eodemque die possent sæpius invadere. Sic erat, ac præ metu, et vecordia nihil quod ducem cordatum, et quid res posceret, intelligentem deceret, versabat animo. **834** Punson vero Ntisantæ filius (sic enim Catalanorum dux appellabatur) præ ira, Nicolaum collegam vel dilaniare cupiebat, si posset, insolentiam hostium contemptumque considerans, quem ob ducis ignaviam pertulissent, cum tantum D rebus omnibus eis antecelleret: magnæque regem suum imprudentiæ notabat, quod ipsum et exercitum tali mancipio, quique a vilissimis et ignavissimis nihil differret, subjecisset. Cum autem febrim haberet, principium morbi fœda Nicolai facta e quibus mala semper augescerent (34), exstitisse et se inde moriturum affirmabat, ut paulo post

Jacobi Pontani notæ.

(34) Deesse videtur aliquid ad sententiam, quod respondeat illi particulæ τε· τὴν ἀρχὴν τε ἔφασκεν ὑπὸ τῶν ἀτόπων ἔργων ἀεὶ προστιθεμένων τῶν δεινῶν. Sequi debuit, καὶ, *et*, cum ea particula, *qui-*

contigit. Sive enim acerbitate animi, et ira adversus collegam, sive alia ratione adjuvante, morbo confectus interiit : vir domi suæ nobilis, et prudentia arteque imperatoria nullo inferior, quique in prælio præclare stetit. In ejus locum dux electus est Monean de Scoltis, Catalanus, non ille quidem clarus, neque nobilis, sed intelligentia et usu aliis præstans, et bellicosissimus. Nicolaus e statione solvens, retro relictis hostibus, cum omnibus triremibus, Byzantium venit. Illi metuentes ne Galatam invaderet (in qua parati tum propugnatores visebantur, quod omnes in navibus essent) eum sunt insecuti. Quem imperator rursum rogavit, uti cum eis appellentibus confligeret, quoniam indubitatam cernebat victoriam, nec permovit, omnia scilicet potius quam pugnam cogitantem. Imperator perplexus, ac nescius quo se verteret, Monean Catalanorum ducem hortatur, cum imperatoriis triremibus in hostes procedat. Putabat enim præ pudore Nicolaum ei non defuturum, illumque apud regem honestam defensionem habiturum, si a Nicolao inobedientiæ postulatur, mortuum esse videlicet illum, cui ipse mandaverit Nicolao per omnia subesse. Monean confirmare, sibi et suis prælium in optatissimis esse, et timiditatem nimiam Nicolai vituperare, qui præsentem victoriam ex humilitate animi volens e manibus dimiserit. Non posse tamen nec se contra placitum Nicolai facere. Eodem enim modo pendere ab illo, quo antegressus dux pependerit. Prorsus autem stultum videri, si victores, et victi æque inobedientiæ pœnas suo principi se daturos suspicantes, nihilominus dimicationem subeant, utrinque tam manifesto periculo. **835** Sive enim vincant, ultima supplicia cum dedecore passuros, quia non obedierint (sic enim esse apud eos in more positum), sive ab hostibus vincantur (ancipites enim sunt exitus prœliorum) [55] mori oportere, quibus bellum pepercerit. Quocirca, nisi permittente Nicolao, se cum hostibus congredi non posse. Imperatore circa pugnam sic maxime occupato, et ob sociorum pertinaciam stomachante (Romani enim soli tantæ hostium classi resistere nequibant), visæ sunt adnare ex Catalanis tres triremes, magnitudine præcipua, et reliquo toto apparatu decenter instructæ, in quibus bellicosissimi fortissimique milites. Ratus igitur, hac accessione Nicolaum excitatum, in hostes incursurum, lætabatur, et spem meliorem concipiebat, proindeque illum statim eo impellere instituit. Qui facto ipso declarans non se pugnaturum, statione relicta (stabat autem ad portam Eugenii) et arce circumnavigata, ad portam Barbaræ martyris nominatam, in æstu undarum maximo constitit,

Α νην, ὅτι φέρων αὐτόν τε καὶ τὴν στρατιὰν ὑπέταξε τοιούτῳ ἀνδραποδώδει, τῶν πολλῶν καὶ φαυλοτάτων οὐδὲν ἄμεινον διακειμένῳ· πονήρως δὲ καὶ τὸ σῶμα ἔχων ὑπὸ πυρετῶν, τὴν ἀρχὴν τε ἔφασκεν ὑπὸ τῶν ἀτόπων ἔργων τοῦ συνάρχοντος νενοσηκέναι, καὶ τελευτήσειν ἀεὶ προστιθεμένων τῶν δεινῶν. Ὅπερ καὶ μικρὸν ὕστερον ἐγίνετο. Εἴτε γὰρ ὑπὸ πικρίας καὶ ὀργῆς τῆς πρὸς τὸν συνάρχοντα, εἴτε καὶ ἄλλως κατεργασθείς, ὑπὸ τῆς νόσου ἐτελεύτησεν, ἀνὴρ ἐπιφανὴς ἐν τοῖς ὁμοφύλοις, καὶ πρὸς σύνεσιν καὶ στρατηγίαν οὐδενὸς ἀπολειπόμενος, καὶ ἀγαθὸς ὀφθεὶς κατὰ τὰς μάχας. Ἡρεῖτο δὲ ἀντ' ἐκείνου στρατηγὸς Μονενάν τε Σκολτοῖς Κατελάνης, οὐκ ἐπιφανὴς μὲν, οὐδὲ ἐκ τῶν εὐπατριδῶν· ὅμως δὲ συνέσει καὶ πείρᾳ τῶν ἄλλων ὑπερέχων, καὶ πρὸς μάχας κάλλιστα ἐξησκημένος. Νικόλαος δὲ ἅρας ἐξ οὗπερ ὡρμίζετο λιμένος ἅμα πάσαις ταῖς τριήρεσιν εἰς Βυζάντιον ἀφῖκτο, ὀπίσω καταλιπὼν τοὺς πολεμίους. Δείσαντες δὲ κἀκεῖνοι μὴ ἐπίθωνται Γαλατᾷ ὀλιγανδροῦντι, πάντες γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ναυσὶ, κατέπλεον μετ' ἐκείνους. Καὶ αὖθις ὁ βασιλεὺς ἐδεῖτο Νικολάου συμβαλεῖν τοῖς πολεμίοις καταπλέουσιν· ἑώρα γὰρ περιφανῆ τὴν νίκην ἐσομένην. Ὁ δ' οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον πάντα μᾶλλον ἢ μάχεσθαι διενοεῖτο· βασιλεὺς δὲ ὑπ' ἀμηχανίας ἀπορῶν, ὅ τι χρήσαιτο τοῖς πράγμασι, Μονενὰν τῷ τῶν Κατελάνων ἄρχοντι συνεβούλευε μετὰ τῶν βασιλικῶν παρασκευασάμενον τριήρεων χωρεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Οἴεσθαι γὰρ καὶ Νικόλαον αἰσχυνθέντα οὐκ ἀπολειφθήσεσθαι

Β τῆς μάχης, πρός τε τὸν ῥῆγα σφῶν εὐπρόσωπον ἀπολογίαν ἔσεσθαι, εἰ παρὰ Νικολάου διώκοιτο ἀπειθείας· τετελευτηκέναι γὰρ ἐκεῖνον, ᾧ προσέταττεν ὁ ῥὴξ πάντα Νικολάῳ πείθεσθαι. Μονενὰν δὲ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὁμοφύλοις μάλιστα τὴν μάχην εἶναι κατὰ γνώμην ἔφασκε, καὶ πολλὴν καταγινώσκειν ἀτολμίαν Νικολάου, οὕτως ἑτοίμην νίκην ὑπὸ φαυλότητος ἑκόντι προϊεμένου· μὴ δύνασθαι δὲ μηδ' αὐτὸν παρὰ τὰ δοκοῦντα πράττειν Νικολάῳ· τὸν γὰρ αὐτὸν εἶναι λόγον πρὸς αὐτὸν ὅνπερ καὶ τῷ στρατηγοῦντι πρὸ ἐκείνου. Εἶναι δὲ ἀνόητον παντάπασιν, εἰ νικῶντες καὶ ἡττώμενοι ὁμοίως εὐθύνας ὑποπτεύοντες τῆς ἀπειθείας τῷ σφῶν ἄρχοντι παρέχειν, ἔπειτα διακινδυνεύειν ὑποσταῖεν ἐφ' οὕτως ἑκατέρωθεν ἐσομένοις φανεροῖς κακοῖς. Ἂν τε γὰρ

C νικῷεν, κολάζεσθαι ἀνάγκη, καὶ τὰ ἔσχατα ὑπομένειν, καὶ ἀτίμους εἶναι διὰ τὴν ἀπείθειαν, οὕτω γὰρ εἶναι παρ' αὐτοῖς νενομισμένον· ἂν θ' ἡττῶνται παρὰ τῶν πολεμίων, δῆλον γὰρ ὅπη ἀποβήσεται, ἀνάγκη ἀποθνήσκειν τοὺς περισωθέντας ἀπὸ τοῦ πολέμου· δι' ἃ μὴ δύνασθαι, εἰ μὴ Νικόλαος ἐπιτρέπει, συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις. Οὕτω δὲ περὶ τὴν μάχην μάλιστα ἠσχολημένου βασιλέως, καὶ ἀγα-

Jacobi Pontani notæ.

bus significaretur, eum sibi mortem vaticinatum. Cui apte respondet, quod subjungitur, ὅπερ καὶ μικρὸν ὕστερον ἐγίνετο. Εἴτε γαρ ὑπὸ πικρίας, etc. *Quod et paulo post factum est. Sive enim propter acerbitatem*, etc. Itaque nos quæ deesse videbamur, adjicienda putavimus ad implendam sententiam

(55) Cic., *pro Milone: Adde casus, adde incertos exitus prœliorum Martemque communem: qui sæpe spoliantem jam et exsultantem evertit, et perculit ab abjecto.* Homerus, *Iliad.* VI:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καίτοι κτανέοντα κατέκτα.

Communis Mars, inque vicem perimit perimentem. Vide proverb. *Mars communis.*

ναχτοῦντας, ὅτι μὴ πείθοιντο οἱ σύμμαχοι, ταῖς γαρ σφετέραις μόναις ἀδύνατοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τοσοῦτον στόλον ἀντικαθίστασθαι τῶν πολεμίων, ἀθρόον ἑωρῶντο ἄρτι ἥκουσαι ἐκ Κατελάνων τρεῖς τριήρεις μέγιστα μεγέθει, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ἅπασαν παρασκευὴν διαπρεπῶς κεκοσμημέναι, ὁπλίτας ἄγουσαι μαχιμωτάτους πολλοὺς καὶ ἀγαθούς. Νομίσας δὲ διὰ τὴν προσθήκην τῶν τριήρεων ἀναθαρσήσαντα Νικόλαον χωρήσειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἥδετό τε καὶ ἐν ἐλπίσι χρηστοτέραις ἦν, καὶ αὖθις ἐπεχείρει παρορμᾷν. Ὁ δ' ἔργοις αὐτοῖς ὡς οὐ μαχεῖται φανερὸν ποιῶν, τὸν ναύσταθμον καταλιπών, ὥρμιζετο γὰρ ἐπὶ τὰς Εὐγενίου πύλας, καὶ περιπλεύσας τὴν ἀκρόπολιν, ἐπὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ ῥεύματος ἐλθών, ἐφώρμει πρὸς τὴν τῆς μάρτυρος Βαρβάρας καλουμένην πύλην· συνείποντο δὲ ἀνάγκῃ καὶ Κατελάνοι καὶ Ῥωμαῖοι. Βασιλεὺς δὲ εἰδὼς ἀλίμενον τὸ χωρίον ὄν, ὡς τὰ πολλὰ ἂν ἐκ πόντου, ἢ πρὸς ἕω πνεύματα προσπέσωσιν· ὀγκουμένη γὰρ ἡ θάλασσα τοῖς τείχεσι προσπίπτει, πέτραι τε πολλαὶ καὶ ὕφαλοι καὶ φαινόμεναι τῶν τειχῶν προβέβληνται πανταχοῦ πρὸς ἄμυναν τῶν κυμάτων, ὑπὸ τῶν πρώτως τειχισάντων τὸ Βυζάντιον ἐκ προνοίας ᾠκοδομημέναι· συνεβούλευεν ἀφίστασθαι τοῦ τόπου, καὶ μὴ σφᾶς αὐτοὺς ἀπροσδοκήτοις κινδύνοις περιβάλλειν ἐκόντι. Νικολάου δὲ σφίσι μᾶλλον τῆς περὶ τὰ ναυτικὰ πείρας δεῖν εἶναι παραχωρεῖν εἰπόντος πρὸς βασιλέα, ὥσπερ αὐτοί τε καὶ πάντες αὐτῷ τῶν κατὰ τὴν ἤπειρον ἐξίστανται, καὶ πολυπραγμονεῖν μηδὲν ὡς οὐκ ἐπιστήμῃ πολλῇ τὰς ναυλοχίας ποιουμένων τοῦτον μὲν ὡς ἀπεστερημένον παντάπασι κατελίμπανε φρενῶν. Ταρχανειώτην δὲ τὸν τῶν σφετέρων ἔρχοντα τριήρεων τάχιστα ἐκέλευεν ἀναχωρεῖν, ὅπου μάλιστα ἐν ἀσφαλεῖ διανυκτερεύσει, καὶ μὴ τοῖς ἀναισθήτοις ἐκείνοις συγκινδυνεύειν. Ταρχανειώτης μὲν οὖν ἐποίει κατὰ τὰ κεκελευσμένα. Πνευμάτων δὲ ἀθρόον ἀκρίτων προσπεσόντων τῆς νυκτὸς, καὶ τῆς θαλάσσης ἐξοιδησάσης, ὀλίγου ἐδέησαν αἱ Βενετικαὶ τριήρεις, καὶ αἱ συμμαχίδες πᾶσαι διαφθαρῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων πρὸς τὰ τείχη ἐξωθούμεναι. Ὅμως μέντοι ἐναυάγησαν τέτταρες ἐκ τῶν Βενετικῶν, καὶ τρεῖς τῶν συμμαχίδων. Ἄνθρωποι δὲ καὶ ὅπλα, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποσκευαὶ διεσώθησαν, πολλὰ καὶ τῶν Βυζαντίων συνεφαπτομένων, καὶ συναλγούντων πρὸς τὸν κίνδυνον· αἱ βασιλικαὶ δὲ διενυκτέρευσαν ἐν ἀσφαλεῖ, οὐδ' ἐν αἰσθήσει τοῦ κλύδωνος γεγενημέναι. Οὕτω φαύλως ὁ τῶν ἐκ Βενετίας στρατηγὸς ἠγωνίσατο κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καὶ ὥσπερ ἐκόντι μετὰ τοὺς κινδύνους προεῖτο τὴν νίκην τοῖς πολεμίοις, πολλῆς τε ἀηδίας καὶ λύπης ἐνέπλησε, καὶ οἷς ἔλεγε, καὶ οἷς ἐποίει βασιλέα. Μετὰ δὲ τὸν κλύδωνα ἐκεῖνον, καὶ τὰς ναυαγίας, παραινοῦντος βασιλέως ἔτι περιμένειν, αὐτὸς μηδὲ συνταξάμενος, ἀνεχώρει, μόνον τὸν βασιλέα πρὸς τὸν πόλεμον καταλιπών. Ὁ δὲ οὐδ' οὕτως ἀπείπατο τὴν συμμαχίαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τῶν συμμάχων ἀναχώρησιν, ἐν τεσσαράκοντα ἡμέραις διέφερε τὸν πόλεμον, ἐλπίζων ἐπανήξειν τοὺς συμμάχους. Ὡς δὲ ἠγγέλλοντο ὑπερβαλόντες τὸν Αἰγαῖον, οὐδένα ἂν δικαίως αἰτίαν ἐπενεγκεῖν εἰ σπένδοιτο τοῖς πολεμίοις θαλασσοκρατοῦσιν, ἀπολιπόντων τῶν συμμάχων, καὶ καταπροδόντων ἄντικρυς, ἐπείσατο πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Γενούης προθυμότατα δεξαμένους τὴν τοῦ πρὸς βασιλέα κατάλυσιν πολέμου. Μετὰ τοῦτο δὲ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀνεχώρουν.

A Catalanis et Romanis, vellent, nollent, sequentibus. Imperator locum importuosum esse sciens (nam sæpe si vel a ponto, vel ab oriente ventus incident tumescens mare muros verberat, saxaque multa sub aquis latentia, et eminentia ante muros jacta sunt, quæ fluctus arceant, providentia eorum qui primi Byzantium muris sepserunt), monebat uti recederent, ne se ipsos improviso periculo ultro ingererent. Nicolao autem respondente, ipsis credendum potius in nautica peritia, quemadmodum ipsi, et omnes in rebus continentis ei credant, ponendasque curas supervacuas, cum ipsi perfecte norint, ubi navibus eligenda statio, eum ut fatuum plane missum fecit; Tarchaniotam vero, suarum triremium præfectum, celerrime recedere jussit, B ubi tutissime pernoctaret, ne cum stolidis illis in discrimine versaretur. Ille jussa facit, ventisque noctu repente crebrescentibus et mari surgente, parum aberat, quin Venetæ, et auxiliares fluctibus ad mœnia allisæ, omnes simul submergerentur. Quatuor certe Venetorum, et tres sociorum eversæ sunt salvis hominibus, vasis, et armis, multum in id Byzantiis ex commiseratione eos adjuvantibus. 836 Imperatoriæ vero in tuto pernoctantes, fluctus nullos sentiebant. Adeo timide et ignave dux Venetus illo tempore pugnavit, et quasi volens, atque ultro post pericula superata, victoriam hostibus prodidit, dictisque et factis suis imperatorem multa molestia et ægrimonia implevit. Post fluctus illos, et naufragium hortante imperatore, ut adhuc exspectaret, ipse ne salute quidem dicta discessit, ac C solum bello reliquit. Qui ne sic quidem auxilium desperans post sociorum recessum quadraginta diebus, eos redituros confidens, pugnam differebat. Ut porro nuntius venit, eos Ægæum superasse, justa reprehensione carituros se existimans, si sociis deserentibus palamque prodentibus pacem cum dominis maris componeret, cum Genuensibus libentissime bellum hoc ponentibus fœdus fecit. Tum demum et ipsi domum renavigarunt.

CAPUT XXXII.

Nicolaus classem in hostes reparat. Pagano succedit Antonius Grimoaldus. Hostes apud Sardinium invadit, et vincitur a Venetis. Genuenses afflicti, Mediolanensium principi se dedunt cum conditionibus. Paganus iterum classi præficitur. Vincuntur Veneti apud Methonen a Genuensibus. Pax inter Venetos et Genuenses. Paganus cum optimatibus pellitur in exsilium, ad pristinum statum reditur. Palæologus Byzantium

venit. Inde Didymotichum cum uxore, et altero filiorum abit. Eodem Irene imperatrix generum filio conciliatura mittitur. Præscribuntur conditiones.

Eodem anno Nicolaus triremibus, quæ supererant, refectis, et aliis Venetiis adjunctis, et Catalanis numero auctis, iterum ad hostes quærendos cursum instituit. Genuenses cum duce suo Paganum optime functum officio, quod ad se attinebat, et per quem potissimum stetorat, quo minus omnino perirent, in crimen vocantes, potestate exuerunt, Antoniumque Grimoaldum classi præfecerunt. Qui aliis triremibus supra priores instructis, et aliis, quibus egebat, paratis, apud Sardiniam insulam in hostes irruit : quorum virtute victus, duas ac triginta triremes amisit. Catalani tum præcipue Nicolaum incusare, quod imperatori apud Byzantium ad navale certamen cohortanti, non paruisset; ubi major eorum potentia fuisset, quando et imperatoria classis accedebat, et hostes victi nullum perfugium habuissent, expugnatique omnino nihil de cætero potuissent. **837** Genuenses tanta clade fractis animis (pecunia enim ad aliam classem ædificandam carebant : et populus annonaria difficultate conflictabatur, cum Veneti post victoriam mari dominarentur, nec frumentum subvehi paterentur : et agrum, cujus fructibus victum tolerarent, non habebant), operæ pretium censuerunt, Mediolanensium principi potentissimo (36) submittere ac subjicere sese, qui eorum inopiæ in primis posset consulere. Pecuniæ namque ditissimus erat, nec modo equestribus, sed et pedestribus copiis, quibus illi egebant, abundabat. Præterea ampla illi et fertilis regio, qua eos undecunque frugibus importandis alere poterat. Hoc decreto ei per legatos urbem tradunt. Quæ res illi pergrata accidit. Nam et ante beatum se fore judicabat, si Genuæ, utpote vicinæ, dominus fieret : sanciturnque fœdus, ut is illis et pecunia, et armis, et militibus, et quibus demum posset, contra hostes adjumento esset : ipsi eum, quoad viveret, dominum agnoscerent, nec unquam rebellarent, præfectum ab eo acciperent totaque politia commutata, ejus arbitrio regerentur. Sic

Τοῦ αὐτοῦ δὲ ἔτους Νικόλαός τε τὰς οὔσας τριήρεις ἐπισκευασάμενος, καὶ ἑτέρας προσλαβὼν ἐκ Βενετίας καὶ Κατελάνων πρὸς τοῖς οὖσι καὶ ἑτέρων ἐπιγενομένων, ὥρμητο αὖθις ἐπὶ ζήτησιν τῶν πολεμίων. Γενούας δὲ ὁ δῆμος καὶ ὁ δοὺξ, ἐν αἰτίαις ποιησάμενοι Παγανὴν τὸν στρατηγὸν, ἅριστα τόγε εἰς αὐτὸν ἧκον ἐστρατηγηκότα, καὶ μόνον αἰτιώτατον γεγενημένον τοῦ μὴ παντάπασι διαφθαρῆναι, ἀπεχειροτόνησαν. Ἀντώνιον δὲ Γριμάρδον ἐπίστησαν τῷ στόλῳ στρατηγόν. Ἐφοπλίσας δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς ταῖς οὔσαις καὶ ἑτέρας, καὶ τἆλλα ἐπισκευασάμενος ὧν ἐδεῖτο, ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ προσέβαλε τοῖς πολεμίοις· καὶ μάχης γενομένης, ἡττᾶτο καταχράτος, καὶ δύο καὶ τριάκοντα ἀπέβαλε τριήρεις. Κατελάνοι δὲ τότε μᾶλλον Νικόλαον ἐμέμψαντο, ὅτι μὴ πεισθείη βασιλεῖ ναυμαχεῖν περὶ Βυζάντιον, ὅπου πλείων τε αὐτοῖς ἡ δύναμις παρούσης καὶ τῆς βασιλικῆς, καὶ τοῖς πολεμίοις οὐδεμία ἡττηθεῖσιν ἦν ἀποφυγή· ἀλλ' ἀνάγκη ἦν παντάπασιν ἐκπολιορκηθέντας διαφθαρῆναι. Οἱ ἐν Γεννούᾳ δὲ ἀπειρηκότες πρὸς οὕτω μεγάλην ἧτταν, χρήματά τε γὰρ αὐτοῖς οὐ παρῆν πρὸς ἑτέρου στόλου παρασκευήν, καὶ ὁ δῆμος ἐπιέζετο ἐνδείᾳ πολλῇ τοῦ σίτου, τῶν ἐκ Βενετίας μὲν θαλασσοκρατούντων μετὰ τὴν νίκην, καὶ οὐκ ἐώντων σῖτον ἐκ θαλάττης ἄγεσθαι, γῆς τε οὐκ ἀρχόντες ἐξ ἧς τραφήσονται γεωργοῦντες, δεῖν ἔγνωσαν τῷ τῶν Μεδιολάνων ἄρχοντι ὑπάγειν ἑαυτοὺς καὶ καταδουλοῦν ὠφελεῖν τὰ μέγιστα δυναμένῳ. Χρημάτων τε γὰρ ἐς τὰ μάλιστα εὐπόρει, καὶ στρατιᾶς οὐχ ἱππικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ πεζῆς, ἧς ἐδέοντο ἐκεῖνοι· πρὸς τούτοις δὲ καὶ χώρας ἄρχων πολλῆς καὶ ἀγαθῆς τρέφειν ἠδύνατο σῖτον πανταχόθεν ἄγων· οὕτω δὲ δόξαν διεπρεσβεύοντο πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν πόλιν παρεδίδουν. Ὁ δ' ἐδέχετο ἀσμένως. Καὶ πρότερον ποιούμενος περὶ πλείστου Γενούας δεσπότης εἶναι οὔσης ὁμόρου· καὶ ὅρκοι πρὸς ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ συμβάσεις, ὥστ' αὐτὸν μὲν ἐκείνοις, καὶ χρήμασι, καὶ ὅπλοις, καὶ στρατιώταις, καὶ πᾶσιν οἷς ἔχει βοηθεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους· αὐτοὺς δ' ἐκεῖνον διὰ βίου παντὸς δεσπότην ἔχειν, καὶ μηδὶ

Jacobi Pontani notæ.

(36) Is fuit Joannes vicecomes, idem archiepiscopus quoque Mediolanensium. Hic, ut scribit Paulus Jovius, Ligustici belli causam secutus, captis armis, adeo Murtham, Genuensium ducem, terruit, ut, abdicato principatu, sese civitatemque ad ejus auctoritatem contulerit, et præsidium prætoremque a Joanne delectum acceperit. Sed non multo post defuncto Murtha, populus, ut semper, factiosus, et mutandis consiliis repentinus et levis, Valentem ducem creavit. Ea contumelia permotus Joannes, arma parat, et bellum indicit : qua periculi fama Ligures terrentur, vel ob id maxime quod tum mari magnis classibus cum Venetis et Catalanis contendentes, circa Sardiniam infeliciter conflixerant. Itaque supplex civitas, et opem implorans, ad pristinam fidem rediit, et Valens suscepto temere principatu se abdicare cogitur : recipiturque Genuæ Gulielmus Pallavicinus, qui reipublicæ præsit, ad id unus cum præsidio equitum et peditum a Joanne missus. Nec mora, Genuenses novam classem exornant, Joanne in eam delectos milites, pecuniam, et commeatum abunde conferente, addenteque duodecim triremes sumptu suo, suoque milite egregie instructas. Eam classem Paganus curiæ præfectus, cum viperæ insigne in vexillis præferret, cum Venetis ad Sphragiam insulam, quæ Sapientiæ nomen habet, contra Methonen usque adeo aeriter et feliciter conflixit, ut debellata hostium classe, Nicolaus Pisanus, qui Sardoo in mari cladem intulerat, cum quinque millibus Venetorum militum captus, Genuam in triumphum duceretur. Genuenses autem liberati ope Joannis se victoria potitos grato animo confitentes, novo decreto deditæ civitatis jura, quæ Joannis morte finirentur, ad Galeacium pariter, et Barnabam transtulerunt : ita ut toties Liguriæ urbes a Corvo Lunensi promontorio ad Herculis Monœci portum vicecomitum imperio subderentur. Vide præterea Petri Bizari *Genuensis Historiæ* lib. VI, haud procul a fine.

ποτε ἀγνωμονήτειν, ἄρχοντά τε δίχεσθαι τῇ πόλει παρ' ἐκείνου, καὶ τὴν πολιτείαν καθάπαξ μεταβαλόντας, ὑπ' ἐκείνου ἄγεσθαι ὅπῃ ἂν δοκῇ. Οὕτω μὲν οὖν οἱ ἐν Γενούᾳ πιεσθέντες ὑπὸ τοῦ πολέμου, πράττειν ἠναγκάσθησαν ἀγεννῆ καὶ ἀνελεύθερα, τὸν πρότερον κόμπον, καὶ τὸ φύσημα ἀποβαλόντες, καὶ Σίμωνα Μπουκανέγρα τὸν σφῶν ἄρχοντα παραλύσαντες τῆς ἀρχῆς, ἄρχοντα τῇ πόλει εἰσεδέχοντο παρὰ τοῦ τῶν Μεδιολάνων δεσπότου. Ὁ δ' ὡς οἰκείων ἤδη πρόνοιαν ποιούμενος, αἴτόν τε ἀφθόνως ἐχορήγει, καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτήδεια. Καὶ χρήματα ἐς τοῦ πολέμου τὴν παρασκευὴν καὶ ὁπλίτας, ἐκέλευέ τε αὖθις τριήρεις πληροῦν κατὰ τῶν πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ ὁ στόλος παρεσκεύαστο, τὸν Παγανὴν ἐπέστησαν αὖθις στρατηγὸν, Ἀντωνίου πολλὴν καταγνόντες ἀπειρίαν περὶ στρατηγίας. Καὶ οἱ ἐκ Βενετίας ὡς ἐπύθοντο τοὺς πολεμίους αὖθις στόλῳ ἐπιόντας ἀντεπεξῆσαν καὶ αὐτοὶ Νικολάου στρατηγοῦντος· ἐπαρθέντες δὲ τῇ προτέρᾳ νίκῃ, καὶ τῆς Κατελάνων συμμαχίας ἀμελήσαντες, ὥσπερ καὶ πρότερον τῆς βασιλέως, κατεναυμαχήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων πρὸς τῇ Μεθώνῃ, καὶ τὰς τε ναῦς ἁπάσας οἱ ἐκ Γενούας πλὴν ὀλίγων, καὶ τὸν στρατηγὸν αἰχμάλωτον· ὃς καὶ ἐν Γενούᾳ ἐτελεύτησε δεσμωτήριον οἰκῶν. Μετὰ δὲ τὴν πάτῃ ἐκείνοι, καὶ οἱ ἐκ Βενετίας, ἀτονοῦντες πρὸς τὸν πόλεμον, διεπρεσβεύσαντο ἀλλήλοις περὶ εἰρήνης καὶ κατέλυσαν τὸν πόλεμον, μικρᾶς ἕνεκα αἰτίας μέγαν γεγενημένον, καὶ τὰ μέγιστα ἑκατέρους βλάψαντα. Ἐπεὶ δὲ εἰρήνη ἦν, καὶ δεινὸν οὐδὲν προσεδοκᾶτο, ἀνάξιον εἶναι σφῶν ἡγούμενοι οἱ ἐν Γενούᾳ μηδὲν ἀγνωμονεῖν περὶ τοὺς εὐηργετηκότας, πρῶτα μὲν Παγανὴν τὸν στρατηγὸν λαμπρὸν γεγενημένον ἐν ταῖς στρατηγίαις ἀμφοτέραις ἐξήλασαν τῆς πόλεως, ἀειφυγίαν καταχρίναντες, καὶ σὺν ἐκείνῳ πάντας τοὺς ἀρίστους οὐδὲν ἔχοντας ἐγκαλεῖν. Ἔπειτα καὶ τοῦ Μεδιολάνων ἀφίσταντο δεσπότου, καὶ Μπουκανέγραν αὖθις τὸν Σίμωνα, ἄρχοντα τῶν πραγμάτων ἀποδείξαντες, τῶν παρ' ἐκείνου καθεστῶτα ἐξήλασαν ἀτίμως· καὶ τοῦτον τρόπον ἐκείνον τῆς πολλῆς περὶ αὐτοὺς ἠμείψαντο κηδεμονίας. Ὁ μὲν οὖν τῶν Λατίνων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς Ῥωμαίους πόλεμος ἐνταῦθα ἐτελεύτησε. Βασιλεὺς δὲ ὁ Παλαιολόγος, βασιλίδος τῆς μητρὸς μάλιστα ἐνεγούσης, ἦλθεν εἰς Αἶνου ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν μητέρα καταλιπών, ὡς ἐκεῖθεν διὰ τῆς Θράκης εἰς Βυζάντιον ἀφιξόμενος πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστήν. Οἱ δὲ ἐν Διδυμοτείχῳ ἄρχοντες, Ἀρσένιός τε, μέγας παπίας, ὁ Ἴζαμπλάκων, καὶ πρωτοστράτωρ ὁ Ταρχανειώτης, ὑποπτεύσαντες διὰ Διδυμοτείχου βασιλέα τὸν Παλαιολόγον παρελθεῖν ἄν, οὐκ ἀνήκοοί τε τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ γεγενημένων πρὸς Κράλην τῷ βασιλεῖ συμβάσεων περὶ συμμαχίας ὄντες, καὶ ὡς κοινῇ συνέθεντο τοῖς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα πόλεμον κινεῖν ἔδεισαν, μὴ εἰσδεξάμενοι τῇ πόλει μὴ κατὰ γνώμην πράττωσι βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ, καὶ πρὸς ὀργὴν διαβάσεως δοκοῦντες ἀγνωμονεῖν περὶ αὐτὸν καὶ οἷς ἐναντία πράττουσι προστίθεσθαι ἀφιστῶσιν αὐτοῦ. Καὶ πέμψαντες,

A Genuenses bello afflictati, abjecta pristina jactantia depositaque superbia, rem nec ingenuam, nec liberalem admittere compulsi sunt, et Simoni Buccanegræ duci suo abrogato magistratu, præfectum a Mediolanensium domino receperunt. Qui, ut suis jam, providens, frumenta et reliquum victum, pecuniam quoque in apparatum belli, et militem suppeditabat affatim, jubebatque denuo triremes contra hostes instrui. Parata classe, Paganum rursus ducem creant, Antonii exercitus ductandi damnata inscitia. Veneti ut hostium classem rursus adventare audierunt, contra et ipsi Nicolao duce navigant; elatique præcedente victoria, et societate Catalanorum (ut antea imperatoris) negleeta, navali certamine ab adversariis prope Methonen superati, eorumque naves paucis demptis, una cum duce a Genuensibus captæ sunt: et is postmodum Genuæ in carcere diem postremum confecit. Post hanc plagam ipsi et Veneti ad arma torpentes, inter se legatos de pace miserunt, bellumque ex parva causa tantopere auctum, et utrique parti tam detrimentosum, valere jusserunt. Pace firmata, cum nihil jam exspectaretur mali, indignum rati Genuenses, nihil sceleris contra benemeritos machinari, 839 primum quidem Paganum ducem, utraque expeditione illustratum, in perpetuum exsilium ejiciunt, et cum eo optimates omnes, cum tamen nihil esset quod eis criminis loco objicerent. Postea etiam a Mediolanensi principe deficiunt, et ab illo sibi constitutum præfectum, rursus Simonem Buccanegram reipublicæ caput designantes, cum ignominia expellunt; atque isto modo egregiam ejus pro ipsis sollicitudinem curamque compensant. Latinorum igitur inter se, et cum Romanis bellum ita desiit. Imperator autem Palæologus, impulsu matris potissimum, ea Thessalonicæ relicta, Ænum venit, inde per Thraciam Byzantium ad socerum profecturus. Qui Didymotichi erant præfecti Arsenius, magnus pappias Zamplaco, Tarchaniota protostrator, suspicati Didymoticho transiturum, memores Thessalonicæ facti ab eo cum Crale fœderis de societate, et eos bellum adversus Cantacuzenum pepigisse, communiter veriti sunt, ne si eum intromitterent, præter Cantacuzeni voluntatem ageret, eumque ad iram provocarent: ut qui a se nefarie desciscentes adversariæ factioni adhærescerent. Quamobrem interrogatum mittunt, quo pacto se erga imperatorem juniorem gerant. Respondet ille, quemadmodum se gerere deceret famulos erga dominum, et omnem ei aditum liberum concedendum, obediendumque ut imperatori, non ab ipsis modo, sed ab aliis item civitatibus universis. Itaque Æno venientem libenter acceperunt. Cum diebus paucis Didymotichi substitisset, inde Byzantium discessit: ubi cum socero imperatore, bello Latino tunc maxime fervente, diutius vixit. Cantacuzenus, haud nescius, inter Matthæum filium et generum intercedere dissidium, illum quoque accersendum, et eden-

tibus apud se ambobus, in quo alter ab altero se A ἐπανθάνοιτο ὃ χρὴ προφέρεσθαι τῷ νέῳ βασιλεῖ.
quensum putaret, litem sibi dirimendam est arbitratus. Advocat igitur filium retento secum genero. Ut ita utrisque præsentibus stabilis fiere pacificatio. At enim filius qui recens patre committente Adrianopolim, finitimaque circum oppida in fidem suam receperat, eorumque procuratione distinebatur, serius quam pro mandato Byzantium venit. Junior imperatori ad urbes sibi descriptas festinanti, senior abitum concessit: quin etiam Didymotichum ante datis **839** socer adjunxit ac Helenam uxorem ejus cum filio juniore, cui nomen inditum Manuel, sequi permisit: altero filio Andronico imperatore, et successore, itemque Irene filia apud aviam relictis, cunis simul et nutrigemina educarentur. Discessuro jam et alia præcepta socer dedit, et ne adversus iratum suæ conjugis ulla ratione arma moveretur, neque susurronibus credulus, cum hostis loco haberet, a quo nihildum injuriarum pertulisset. Præsitlisse quidem, si usque ad ejus adventum exspectasset, ut se disceptatore, si quid morosioris controversiæ haberent, fiuretur. Quia vero illi necessaria, et tamopere expetita esset auctio, ipsoque in præsens Latino bello impedimus, in Thraciam concedere, et eos inter se componere non posset, nihil de constitutis mutaret, donec Irene mater imperatrix Didymotichum profecta, omnem belli ansam, et non satis ingenuam istam contentionem præcideret. Hæc ubi præcepit, cum conjuge C dimisit, et paulo post uxorem suam Irenen ad filium generumque in concordiam reducendos Didymotichum se conferre jussit, cui Philotheum Heracleæ, et Metrophanem Melenici metropolitanos adjunxit, viros ob vitæ sanctitatem et eloquentiam venerabiles. Præter hos Joannem Philem, claro genere prognatum, qui Christianæ philosophiæ desiderio excussis negotiis omnibus domi res suas agebat, vitamque sobriam ac justam studiose excolebat, simul ut eam in illa filiorum purificatione adjuvarent, simul ut ei testes fierent, nisi par in utroque studium adhibuisset: quo in posterum sycophantis calumniandi, et secus quam illa fecisset mentiendi, si quid filiis contra quam vellent evenisset, facultas adimeretur. Jam vero conjugi, et quos una mittebat, cæteras filiorum controversias, ubi ambo causam dixissent, componendi, prout Deus et prudentia suggereret, negotium dedit: ab se autem decreta, et constituta moveri vetuit, sed ut junior quidem imperator Didymotichum, et alias urbes sibi attributas haberet, faceretque quod liberet, reliquarum nulli turbas cieret: sed imperio soceri, ut antehac, contineri sineret. Matthæum uxoris suæ germanum pro auctoritate imperatoria subjectum sibi, et nihilominus fratrem duceret, omnique illum, pro eo ac decuerat amore benevolentiaque prosequeretur: nihil in ejus administrationem inquireret: sed suos eum regere pro arbitratu paterctur: **840** et

Καὶ ὁ βασιλεὺς προσέταττεν, ὡς προσήκει δούλους τοῖς δεσπόταις καὶ πᾶσαν εἴσοδον παρέχειν ἐλευθέρως προσεχοντας ὡς βασιλεῖ, οὐκ αὐτοὺς μόνους, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας πάσας πόλεις. Ὅθεν καὶ εἰσεδέξαντο προθύμως ἐκ τῆς Αἴνου ἀφιγμένον. Βασιλεὺς δὲ ὀλίγας ἡμέρας Διδυμοτείχῳ ἐνδιατρίψας, ἀπῆρεν ἐκεῖθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ συνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ, μάλιστα ἀκμάζοντος τότε τοῦ Λατινικοῦ πολέμου. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνος, εἰδὼς τῷ τε υἱῷ Ματθαίῳ, καὶ βασιλεῖ τῷ γαμβρῷ, διαφοράς τινας οὔσας πρὸς ἀλλήλους, δεῖν ἐγνω κἀκεῖνον μεταπεμψάμενος, διαλυειν τας διαφορὰς αὐτοῖς πάντα ἐξεπόντας ἐπ' αὐτοῦ ὁσα μαλιστα οἴονται προσκεκρουκέναι. Καὶ κὸν ταχιὸν μετεκαλεῖτο, καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν παρακατεῖχεν ὡς βεβαίας αὐτοῖς θησόμενος τὰς διαλύσεις. Ὁ μὲν οὖν υἱὸς, ὅτι τὴν Ἀδριανοῦ παρειληφὼς, καὶ τὰς περὶ αὐτὴν πρόσχνας βασιλέως τοῦ πατρὸς ἐγκεχειρικότος, καὶ περὶ τὴν ἐκείνων κρόνοιαν ἠσχολημένος, ὑστέρησε κατὰ τὸ βασιλέως πρόσταγμα εἰς Βυζάντιον ἐλθεῖν, γνώμην ἔχων ὡς ἀφιξομενος ὀλίγῳ ὕστερον. Βασιλέως δὲ τοῦ νέου πρὸς τὰς ἐγκεχειρισμένας πόλεις ἥκειν ἐπειγομένου, ἐπέτρεπεν ὁ βασιλεὺς τὴν ἔξοδον, ταῖς προσέραις πόλεσιν, ἃς αὐτῷ ἐφῆκεν ἄρχειν, καὶ Διδυμότειχον προσθείς· Ἠλένην τε βασιλίδα τὴν γαμετὴν ἐπέτρεπεν αὐτῷ συνέπεσθαι, Μανουὴλ τὸν νεώτερον ἔχουσαν τῶν υἱῶν· Ἀνδρόνικον δὲ βασιλέα τὸν υἱὸν, καὶ Εἰρήνην τὴν θυγατέρα παρὰ βασιλίδι κατελίμπανεν ἐκτρέφεσθαι τῇ μάμμῃ φιλοτίμως. Μέλλοντι δὲ ἀπαίρειν ἔδοξε τῷ νέῳ βασιλεῖ, ἄλλα τε παρῄνει βασιλεὺς ὁ κηδεστὴς, καὶ πρὸς τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν μηδένα πόλεμον κινεῖν, μηδὲ κακοῖς πειθόμενον συμβούλοις, πολέμιον ἐκεῖνον, μηδὲν νομίζειν ἀδικοῦντα, βέλτιον μὲν γὰρ εἶναι περιμείναντα αὐτὸν ἄχρις ἂν ἀφίκηται ἐκεῖνος λύειν ἐπ' αὐτοῦ εἴ τι μικροψύχως πρὸς ἀλλήλους διηνέχθησαν. Ἐπεὶ δ' ἀναγκαίᾳ καὶ περισπούδαστος αὐτῷ ἡ ἔξοδος, αὐτός τε ἀδυνάτως ἔχει διὰ τὸν πρὸς Λατίνους πόλεμον τὸ νῦν ἔχον εἰς βράχην ἀφικέσθαι, καὶ διαλλάττειν αὐτοὺς ἀλλήλοις, μηδὲν κινεῖν τῶν καθεστηκότων ἄχρις ἂν Εἰρήνη ἡ βασιλὶς ἡ μήτηρ εἰς Διδυμότειχον ἀφικομένη, πᾶσαν πρόφασιν πολέμου καὶ μικροψυχίας περιέλῃ. Τοιαῦτα παραινέσας ὁ βασιλεὺς τὸν νέον, ἐξέπεμπε μετὰ τῆς γυναικός. Μετὰ μικρὸν δὲ καὶ βασιλίδα Εἰρήνην τὴν γαμετὴν, ἐκέλευεν εἰς Διδυμότειχον ἀφικομένην, διαλλάττειν τὸν υἱὸν γαμβρῷ τῷ βασιλεῖ. Συνεξέπεμπε δὲ καὶ Φιλόθεον τὸν Ἡρακλείας μητροπολίτην, καὶ Μητροφάνην τὸν Μελενίκου, ἄνδρας καὶ βίῳ καὶ λόγῳ τοῖς ὁρῶσιν ὄντας ἀξιόχρεως πρὸς αἰδώ. Ἦρὸς τούτοις δὲ καὶ Φιλῆν τὸν Ἰωάννην ὄντα τῶν εὐπατριδῶν, δι' ἀρετὴν δὲ καὶ φιλοσοφίαν βίου, πάντων ἀποσχάμενον πραγμάτων, καὶ σχολάζοντα τοῖς οἴκοι, καὶ πρόνοιαν πολλὴν ποιούμενον σώφρονος βίου καὶ δικαίου. Ἅμα μὲν συνδιαλλάξοντας αὐτῇ καὶ τοὺς υἱοὺς, ἅμα δὲ αὐτῇ καὶ μάρτυρας ἐσομένους, εἰ μὴ τὴν ἴσην σπουδὴν ἐν ἀμφοτέροις ἐπιδείξαιτο, ὥστε μη-

εἶν ὕστερον τοὺς συκοφάντας ἔχειν ἐγκαλεῖν, δυναμένους τἀναντία ὧν εἴργαστο ἡ βασιλὶς λογοποιεῖν, εἴ τι μὴ κατὰ γνώμην ἀποβαίη τοῖς υἱέσιν· ἐπέτρεπε δὲ βασιλίδι καὶ τοῖς συνεκπεμφθεῖσι, τὰς μὲν ἄλλας διαφορὰς τῶν παίδων διαλύειν, ἔκφορα πάντα θεμένων πρὸς αὐτοὺς ἥ ἂν Θεός τε καὶ ἡ σύνεσις ὑφηγοῖτο· ἕτερον δὲ τῶν καθεστώτων μηδὲν κινεῖν· ἀλλὰ βασιλέα μὲν τὸν νέον Διδυμότειχον, καὶ φὰς ἄλλας πόλεις ἔχειν, ἃς ἐνεχείρισεν αὐτῷ πράττοντα, ὅ τι ἂν δοκῇ. Ἑτέρᾳ δὲ τῶν μήπω ἐγχειρισμένων παρενοχλεῖν μηδεμιᾷ, ἀλλ' ἐᾶν υπο . σιλεα ὥσπερ καὶ πρότερον τελεῖν. Ματθαῖόν δὲ τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν, δοῦλον μὲν ἡγεῖσθαι κατὰ τὸν τῶν βασιλέων νόμον, ἀλλὰ καὶ ἀδελφόν· καὶ πᾶσαν ἐπιδείκνυσθαι πρὸς αὐτὸν εὐμένειαν καὶ φιλίαν, ὥσπερ δίκαιον. Καὶ μηδὲν ἀναχρίνειν περὶ τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ἐᾶν τοὺς ἀρχομένους ἄγειν ὅποι ἂν δοκῇ· καὶ τῆς τοιαύτης ὑπεροχῆς αὐτῷ παραχωρεῖν ὄντι γε πατρί· καὶ δυναμένῳ τοὺς παῖδας ἄν τι σφάλιωνται, ἐπανορθοῦν. Ματθαῖον δὲ τὸν υἱὸν, τὴν Ἀδριανοῦ καὶ τὰς ἄλλας πολίχνας ἔχειν, καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν ἀδελφὸν ἡγεῖσθαι καὶ δεσπότην, καὶ πᾶσαν εὔνοιαν ἀποδιδόναι καὶ τιμήν. Μὴ μέντοι γε ἀναγκην ἔχειν, καὶ ἀνακοίνεσθαι ὑπ' αὐταῦ πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ὑπὸ μόνου τοῦ πατρός· οὕτω γὰρ εἶναι δίκαιον, καὶ πρόφασιν οὐθεμίαν διαφορᾶς, καὶ στάσεως παρέχαν.

A hac sibi auctoritate ut parenti cederet, qui posset filios, si quid laberentur, corrigere. Matthæus Adrianopolim, et alias urbes obtineret, et generum imperatoris fratrem ac dominum agnosceret, eique singularem benevolentiam et honorem impertiret. Non tamen necesse haberet illi, sed, quod jus postularet, parenti soli functionis rationem poscenti reddere : nec ullam liti ac seditioni occasionem daret.

CAPUT XXXIII.

Imperator junior compr... diadema absolutam gubernationem non vult. Urgent legati, ille perstat in sententia. Junior contra seniorem ad arma irritatur. Aperte bellum capessit. Oppida ad eum deficiunt : Matthæum in arce Adrianopolis obsidet. Timore supervenientis Cantacuzeni Zernonianum obsidione soluta abit, eamque recipit Adrianopolitani Cantacuzeno resistunt pertinaciter. Capiuntur et diripiuntur. Vexantur Zernonianenses, quorum temeritas et audacia ostenditur. Palæologo a Crule auxilium, dato obside fratre, mittitur. Similiter a Mœso. Cantacuzenus Persas vocat.

Τοιαῦτα μὲν ἡ τε βασιλὶς Εἰρήνη, καὶ οἱ συνόντες ἐπετράπησαν περὶ τῶν υἱῶν. Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν Διδυμοτείχῳ, καὶ ἐπειρῶντο κατὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ βασιλέως πράττειν, τἄλλα μὲν ἐπείθετο ὁ νέος βασιλεύς. Ἀπαιτούμενος δὲ καὶ γράμμασιν οἰκείοις τῷ γυναικὸς ἀδελφῷ πιστὸν ποιεῖν, ὡς οὐδὲν οὐδέποτε αὐτῷ πρὸς τὴν ἀρχὴν παρενοχλήσει, οὐκ ἐπείθετο. Τὰ μὲν ὑπὸ βασιλέως ὡρισμένα στέργειν φάμενος καὶ ἀντιλέγειν πρὸς μηδὲν, γράψειν δὲ μηδέν· οὐδὲν γὰρ δεῖν αὐτῷ γραμμάτων. Βασιλὶς δὲ ἀντεῖπε μετὰ τῶν ἀρχιερέων, οὐ δίκαια φάμενοι ποιεῖν αὐτὸν πρόφασιν ὑποψίας καὶ πολέμου παρέχοντα τῆς γυναικὸς τῷ ἀδελφῷ. Βασιλεὺς δὲ, ἵνα αἵ τε προγεγενημέναι διαφοραὶ διαλυθῶσι, καὶ μηκέτι μηδεμία πρόφασις ἢ πολέμου ἐν ὑμῖν ἐπεμψεν ἡμᾶς, ᾧ δέον ἔφασκον πείθεσθαι καὶ σέ. Οὐ μικρὰν γὰρ παρέξει ὑποψίαν τὸ μὴ γράμμασιν ἐθέλειν ἐπιβεβαιοῦν ἀνεύθυνον εἶναι παρὰ σοὶ τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ. Βασιλεὺς δὲ τὰ ἴσα αὖθις εἶπε· καὶ δῆλος ἦν οὐκ ἀρκεσθησόμενος τοῖς παροῦσι. Βασιλὶς δὲ καὶ οἱ συνόντες, ἐπεὶ μὴ πείθειν εἶχον, ἀνέστρεφον εἰς Βυζάντιον μηδὲν περὶ ὧν ἦκον εἰργασμένοι. Ἀπήγγελλόν τε βασιλεῖ ὅσα βασιλεὺς ὁ νέος πρὸς αὐτοὺς διελεχθείη. Τῷ δ' εὐθὺς μὲν ἐδόκει τὰ παρόντα δεινῶν ἀρχὴ, καὶ ὑπώπτευεν ὑπὸ τῶν συνόντων ἐπὶ Ματθαῖον τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν παροξυνθῆσθαι τὸν νέον βασιλέα. Ὅμως ἐδόκει δεῖν ἐπεὶ καὶ τοῦ πρὸς Λατίνους ἀπήλλακτο πολέμου, αὐτὸν παραγενόμενον, πᾶσαν πρόφασιν πολέμου διαλύειν. Καὶ παρεσκευάζετο, ὡς ἀφιξόμενος μετὰ μικρὸν εἰς Διδυμότειχον. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ τῷ νέῳ βασιλεῖ συνόντες, καὶ μάλιστα οἱ τὰ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἡρημένοι πρότερον παρώξυνον ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν νέον, οὐδὲν ἔργον εἶναι φάσκοντες τὴν πα-

Irene imperatrix et comites ejus hæc in mandatis super filiorum reconciliatione acceperant. Quæ cum Didymotichi exsequi niterentur, cætera quidem non repugnavit junior imperator. Ubi vero ab eo postulatum est, ut etiam chirographo seu instrumento, fratri uxoris fidem obligaret, nullam unquam ei molestiam propter gubernationem creaturum, non paruit : dixitque statuta ab imperatore seniore se quidem boni consulere, neque quidquam contradicere ; nihil tamen scripturum ; non enim sibi opus esse istiusmodi litteris. Hic imperatrix cum episcopis se opponere, et affirmare, haud juste agere, materiamque suspicionis, armorumque fratri uxoris præbere. Imperator enim, ut et præteritum dissidium tolleretur, et nullæ posthac inter Romanos belli causæ nascerentur, eos misisse, et ipsum obsequi debere : in magnam quippe suspicionem venturum, si scripto confirmare noluerit, imperium fratri uxoris apud se rationi reddendæ non fore obnoxium. Imperator junior persistere in responso : et apparebat iis, quæ nunc haberet, contentum minime futurum. Imperatrix et socii cum perspicerent, se eorum nihil efficere, quorum gratia advenerant, Byzantium regressi, ad seniorem responsum retulerunt : qui statim hoc malorum esse procemium censuit, et eum a domesticis in Matthæum inflammatum ira præsensit. Tamen visum est bello cum Latinis jam profligato, eo iter suscipere, armorumque semina funditus tollere. **841** Jamque se, ut paulo post Didymotichum iturus comparabat. Interea junioris domestici ac familiares, et ii præsertim, qui antea Cantacuzeni partes tuebantur, cum ad arma sollicitant : paternum imperium, quod Cantacuze-

nus nefarie ablatum sibi habeat, cujus insidiatorem, captatoremque filium instituerit, haud laboriose recuperari posse. Nam illi provinciam committere sic, ut referre rationes non cogatur, aliud nihil velle, quam ipsum quoque aliqua ex parte imperatorem esse : admonebantque ne antagonistam corroborari sineret, sed a principio statim comprimeret. Quibus auscultans, in bellum apertum erupit. Mox enim quidquid erat militum in urbibus quas tenebat, contrahens, et cum iis oppida soceri invadens, non pauca, omnibus ad eum libenter deficientibus, et mutatione domini gaudentibus, suæ potestatis fecit. Deinde et Persarum advocato auxilio, qui prius castellum quoddam Thraciæ, Zympen nomine, occuparant, in conjugis suæ fratrem prorsus insontem movit : ac prius urbes ejus non invite se dedentes, cepit. Tum Adrianopolim venienti omnes portæ a populo apertæ sunt. Matthæus Nicephorum sebastocratorem, Cantacuzenum patruum, et alios quosdam optimates secum habens, arcem, cui prius commeatum imposuerat, quamque, ut licuit, diligentissime communiverat, insedit, missoque ad patrem nuntio, se a genero ipsius obsidione vallari significavit. Imperator autem Palæologus eam quotidie summa ope, succedentibus invicem militibus oppugnabat. Maturabat enim, priusquam socer veniret, eam subigere. Verumtamen qui intus erant fortiter pro ea propugnantibus, et obsidionem perferentibus, incassum laborabat. Populus Adrianopolitanus non solum assiduis oppugnationibus imperatoris filio instabat : sed et convitiis illum et dicteriis contumeliose appetebat. Quidam etiam in illum malevolentissimi acerbius ei et illiberalius maledicebant. Cantacuzenus ubi filium obsideri intellexit, jam ante ad iter paratus, Adrianopolim manum Romanorum, in quibus ei maxima fiducia, et Persas paucos, quos roganti Orchanes gener miserat, ac præter hos cohortem ex Catalanis, qui ex triremibus Byzantii remanserant, secum habens accurrit. Palæologus, socerum adversus se infestum venire cognoscens, cum par ad pugnam non esset, 842 et arx acerrime defenderetur, timeretque ne protinus urbs occuparetur, pridie ea relicta Zernomianum abiens, a præfecto transditam obtinuit. Inde Didymotichum, Persis Adrianopoli, nec paucis Romanorum ad urbem custodiendam relictis, discessit. Die sequenti Cantacuzenus eo veniens, cum audisset generum se propripuisse, per caduceatorem cives hortatus est, uti ad se transirent, urbemque dederent. Nam ex impetu animi inconsiderato, et vesania per se imperatorem ingressu prohibituros arbitrati, alii ante portas armati stabant dispertitis ordinibus, admixtis etiam Persis sociis : in muris autem sagittarii dispositi, et imperatore hortante uti se dederent, tantum abest ut parerent, ut et pugnam sagittis jaciendis ordirentur. Cernens imperator adversus adeo stupidos armis opus esse, signum pugnæ dat,

τρὼν ἀνασώζεσθαι ἀρχήν, ἀδίκως ὑπὸ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἀφῃρημένην, καὶ αὐτοῦ τε ἔχοντος, καὶ τὸν υἱὸν ἕφεδρον καθιστῶντος. Τὸ γὰρ ἀνυπεύθυνον αὐτῷ παρέχειν τὴν ἀρχήν, τί ἄλλο εἶναι ἢ βασιλέα καὶ αὐτὸν ἐν μέρει εἶναι. Παρῄνουν τε μὴ τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔξω αὐξάνεσθαι, ἀλλὰ καθαιρεῖν εὐθὺς ἐξαρχῆς. Οἷς πειθόμενος, φανερῶς ἐξήνεγκε τὸν πόλεμον. αὐτίκα γὰρ ὅση ἦν, ταῖς πόλεσιν ὧν ἦρχε στρατιὰν συνηθροικώς, ἐπεστράτευσε ταῖς πόλεσι ταῖς βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ ὑποκειμέναις, καὶ ὑπεποιήσατο οὐκ ὀλίγας, πάντων προθύμως προσχωρούντων, καὶ πρὸς τὴν μεταβολὴν ἡδέως διατιθεμένων. Μετὰ τοῦτο δὲ καὶ συμμαχίαν Περσικὴν μεταπεμψάμενος τότε πρῶτον φρούριόν τι κατὰ τὴν Θρᾴκην Τζύμπην κατασχόντων προσαγορευόμενον τῷ γυναικὸς ἐπεστράτευσεν ἀδελφῷ μηδεμίαν πρόφασιν παρεσχημένῳ πρὸς τὸν πόλεμον. Καὶ τά; τε πολίχνας εἷλε πρότερον ὧν ἦρχεν ἑτοίμως προσχωρούσας. Ἔπειτα καὶ τὴν Ἀδριανοῦ ἐλθών, ἡδέως τοῦ δήμου ὑποδεχομένου, καὶ πᾶσαν ἀνιέντος εἴσοδον. Ματθαῖος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως υἱὸς Νικηφόρον ἔχων σεβαστοκράτορα Καντακουζηνὸν τὸν θεῖον καὶ ἑτέρους τῶν περὶ αὐτὸν ἀρίστους, τὴν ἄκραν ἐλθὼν κατέσχεν, ἣν γὰρ πρότερον τά τε ἐπιτήδεια ἐνθέμενος καὶ τἆλλα ἐπισκευασμένος καλῶς ὡς μάλιστα ἐνῆν. Ἔπεμπέ τε καὶ πρὸς βασιλέα τὸν πατέρα, τοὺς δηλώσοντας ὅτι ὑπὸ βασιλέως τοῦ γαμβροῦ πολιορκοῖτο. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐπεὶ τὴν πόλιν εἶχεν, ἄγων τὸν δῆμον, καὶ τὴν ἑπομένην στρατιάν, τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἐπολιόρκει πρὸς τὴν ἄκραν, καὶ τειχομαχίας ἐποιεῖτο καθημέραν καρτερωτάτας ἐκ διαδοχῆς. Ἔσπευδε γὰρ πρὶν βασιλέα ἥκειν τὸν κηδεστὴν παραστήσασθαι τὴν ἄκραν. Ἀνύειν δὲ ἠδύναντο οὐδὲν τῶν ἔνδον εὐψύχως ἀμυνομένων καὶ πρὸς τὴν πολιορκίαν καρτερούντων. Ἀδριανουπολιτῶν δὲ ὁ δῆμος, οὐ μόνον τειχομαχῶν ὁσημέραι λυπηρὸς τῷ βασιλέως ἦν υἱῷ, ἀλλὰ καὶ ἀποσκώπτων εἰς ἐκεῖνον, καὶ πρὸς ὕβριν προσφερόμενος. Ἔνιοι δὲ αὐτῶν ὅσοι καὶ μάλιστα δύσνως εἶχον, καὶ πικρῶς ἐλαιδοροῦντο, καὶ πρὸς ὕβρεις ἐξετρέποντο ἀνελευθέρους. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεύς, ἐπεὶ πύθοιτο πολιορκούμενον τὸν υἱὸν, καὶ πρότερον παρεσκευασμένος; ὢν ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ἐχώρει κατὰ τάχος ἐπὶ τὴν Ἀδριανοῦ· στρατιάν τε Ῥωμαίων ἄγων οἷς μάλιστα ἐθάρρει, καὶ Περσικὴν ὀλίγην ἣν Ὀρχάνης ὁ γαμβρὸς παρέσχετο αἰτήσαντι. Ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ λόχον ἐκ Κατελάνων, οἳ ὑπελείποντο, ἐν Βυζαντίῳ ἀπὸ τῶν τριήρεων. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος, ἐπεὶ πύθοιτο βασιλέα οἱ ἐπιόντα τὸν κηδεστήν, ἄλλως τε οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, καὶ τῆς ἄκρας μάλιστα κατεχομένης, δείσας μὴ αὐτόθεν ῥᾳδίως ἁλίσκοιτο ἡ πόλις, πρότερον ἡμέρᾳ μιᾷ καταλιπὼν, εἰς τὴν Τζερνομιάνου ἦκε, καὶ κατέσχε τοῦ ἄρχοντος παραδόντος. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς Διδυμότειχον ἀπεχώρει, τό τε Περσικὸν καταλιπὼν ἐν τῇ Ἀδριανοῦ καὶ Ῥωμαίους οὐκ ὀλίγους φρουρεῖν τὴν πόλιν στρατιώτας. Εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς γενόμενος ἐν Ἀδριανοῦ, ἐπεὶ πύθοιτο βασιλέα τὸν γαμβρὸν ἀνακεχωρηκότα, πέμψας παρῄνει τοὺς

πολίτας προτχωρεῖν αὐτῷ καὶ τὴν πόλιν παραδιδόναι. Ὑφ' ὁρμῆς γὰρ ἀλόγου καὶ παραπλήξιας ἀντισχήσειν οἰηθέντες πρὸς βασιλέα κατὰ σφᾶς, οἱ μὲν πρὸ τῶν πυλῶν ὡπλισμένοι ἀντιπαρετάττοντο ἔχοντες καὶ Πέρσας τοὺς συμμάχους· ἐπὶ τῶν τειχῶν δὲ τὸ γυμνικὸν, καὶ βασιλέως παραινοῦντος προσχωρεῖν, οὐ μόνον οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλὰ καὶ ἦρχον μάχης, χρώμενοι τοξείαις. Ὁρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς ὡς ὅπλων χρεία πρὸς οὕτως ἀναισθητοῦντας, σύνθημα ἐδίδου μάχης τοῖς σφετέροις. Καὶ αὐτίκα οἵ τε Κατελάνοι διὰ τῆς ἄκρας ἦσαν ἐντὸς τειχῶν, καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα τοὺς ἔξω παρατεταγμένους ἐτρέψατο ἐπελθόν· καὶ ἡλίσκετο ἡ πόλις ἑκατέρωθεν. Πέρσαι δὲ οἱ σύμμαχοι ἐκείνοις, συνορῶντες ἤδη ἡττημένους ὅσους οἷοί τε ἦσαν τῶν σφίσι συντεταγμένων, συναρπάσαντες, προσεχώρησαν βασιλεῖ. Αὐτίκα δὲ καὶ οἱ μετὰ τοῦ βασιλέως ἐπιδραμόντες, εἶλον οὐ πολλούς· ἦσαν γὰρ ὀλίγοι καὶ αὐτοί· Διεδίδρασκον δὲ καὶ Ἀδριανουπολιτῶν ὅσοι μάλιστα κακῶς τὸν βασιλέως ἔλεγον υἱὸν πολιορκούμενον, δείσαντες μὴ τῆς ἀγνωμοσύνης δῶσι δίκας. Ὁ δῆμος δὲ οὐδ' οὕτω καίπερ ἡττημένος, καὶ κακοπραγήσας, ὑφῆκε τῆς πρὸς βασιλέα δυσμενείας· ἀλλ' ἔνδον γενόμενοι τῆς πόλεως ὅσοι μὴ ἐάλωσαν, καὶ τὸν καρτερώτατον τῶν πύργων κατασχόντες, μίαν τε τῶν ἀγυιῶν δοκοῖς συμφράξαντες μεγάλαις, ἠμύνοντο ἑστῶτες ἐπιόντας τοὺς βασιλικούς. Οἱ δ' ἐνίεσαν πῦρ κατὰ τῶν οἰκιῶν. Καὶ σὺν πόνῳ οὐδενὶ περιεγίνοντο τῶν ἀντιτεταγμένων. Τραπόμενοι γὰρ αὐτίκα, οἱ μὲν ἐν ἀδύτοις κατεκρύπτοντο, οἱ δ' ἱκέτευον ἐν ἱεροῖς. Ἡ στρατιὰ δὲ διεπόρθει τὰς οἰκίας, καὶ διήρπασαν τὰ ὄντα. Ἀπέθανε μέν τοι κατ' ἐκείνην τὴν μάχην οὐδὲ εἷς, τραυματίαι δὲ ἐγένοντο τινές. Ἔπειτα ὡς ἤδη πάντα εἶχετο, τό τε πῦρ ἐκέλευεν ὁ βασιλεὺς σβεννύναι, καὶ ἀπέχεσθαι τῆς ἁρπαγῆς τοὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς κυρίους τῶν οἰκιῶν τὰ ὑπολελειμμένα ἔχειν, καὶ μηδένα ἀδικεῖν. Οἱ μέν τοι ἀνδραποδισθέντες ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ὑπὸ τῶν οἰκείων χρήμασιν ἐλύθησαν. Οὐ γὰρ πᾶσα ἡ πόλις διηρπάσθη, οὐδὲ παντάπασιν· ἀλλ' ὅσον ἐν ἐπίπλοις ἦν καὶ σκεύεσι τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, ἃ οἱ στρατιῶται αὖθις ἀπέδοντο εὐώνως τοῖς κυρίοις, καὶ μάλιστα οἱ Κατελάνοι, οἱ πλείω τε διήρπασαν τῶν ἄλλων, καὶ ἄχρηστα αὐτοῖς ἡγοῦντο ξένοις οὖσι καὶ ἀοίκοις. Μετὰ τοῦτο δὲ βασιλεὺς μὲν ὁ Καντακουζηνὸς ἐν Ἀδριανοῦ τὰς προσχωρησάσας πρὸς βασιλέα τὸν υἱὸν πόλεις ἐκάκου πέμπων στρατιάν, ὅσαι μὴ ὑπ' ἐκείνου παρεδόθησαν. Ἐκείναις γὰρ οὐκ ὤετο δεῖν ἐπιστρατεύειν, οὐδ' ἀνακαλεῖσθαι παραδεδομέναις ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν γαμβρόν. Μάλιστα δ' ἐκάκωσε τὴν Τζερνομιάνου καὶ ἐξεπίεσε ληλασίαις, ἕως οὗ σφᾶς παρέδοσαν, καὶ τὴν πόλιν ἐκτριβέντες. Ἐκεῖνοι γὰρ ὑπ' ἀβουλίας καὶ ὁρμῆς ἐμπλήκτου καὶ παραβύλου μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης οὐκ ἀπέστησαν μόνον, ἀλλὰ καὶ γράμμασιν ἐδήλουν ὡς οὔθ' ὑπείξουσιν αὐτῷ, οὔτε βασιλέα οἴονται· ἀλλ' εἴ τι δύναιτο πρὸς αὐτοὺς μηδενὸς καταμελεῖν. Ἐφ' οἷς ὀργῇ φερόμενος, ἠμύνατο ἀξίως τῆς παραφροσύνης.

A confestimque Catalani per aream intra mœnia visuntur : quique adhuc foris erat exercitus, aciem de qua diximus adortus, dissipat, et in fugam vertit; ita urbs utrinque capitur. Tum Persæ, illorum socii, se jam victos aspicientes, quotquot ex acie secum rapere poterant, cum iis ad imperatorem se conferunt. Mox qui cum eo erant cursim insequentes, aliquot de cæteris (pauci enim erant) capiunt. Adrianopolitani quoque, quicunque ejus filium maledictis incesserant, diffugiunt, metuentes, ne scelus suum piarent. Porro populus quanquam victus, et miser, ne sic tamen a sua erga imperatorem malignitate temperat : sed intra urbem, quotquot non erant capti, firmissima turri occupata, unaque plateārum magnis trabibus obsepta, B imperatorios ingruentes arcebant. Qui malleolis in tecta conjectis, citra laborem adversarios vincebant. Illico namque in fugam conversi, alii se in latebras condebant, alii ad templa supplices confugiebant. Milites vero domos diripiebant, ac diruebant. Ea pugna vulnerati sunt aliquot, nemo cecidit. Cum jam omnia tenerentur, Imperator ignem restingui, milites a vi et direptionibus abstinere, et dominos ædium reliqua sibi retinere jussit. Capti a Barbaris diebus paucis propinquorum pecunia redempti sunt; nec enim tota urbs, nec ubique direpta fuit, sed res familiaris duntaxat, quam milites patribus familias tolerabili pretio reddiderunt : et Catalani præsertim, C qui et præ aliis multa rapuerant, et sibi, ut peregrinis, et absque lare, inutilia existimabant. 843 His actis, imperator Cantacuzenus Adrianopoli manens, urbes quæ ad Palæologum imperatorem desciverant, quasque ei non addixerat (illis enim parcendum, neque ad se revocandas putabat), in eas copiis incursavit. In primis autem Zernomianenses populationibus infestavit : donec attriti se urbemque ejus potestati traderent. Nam illi nulla impulsi necessitate, temeritate quadam, confidentia et insania non modo desciverant; sed litteris quoque nec se illi obtemperaturos, nec pro imperatore agnituros osten derant. Si quid contra eos posset, ne omitteret. Quare ira percitus, pro dementia in eos vindicavit. Didymotichum neque exercitum admovit, D neque ullo maleficio nocuit, quod juniorem imperatorem valde diligeret. Nam et bello tam manifesto, consiliariis præcipue culpam tribuebat : et quod agebatur, non probabat. De propensione vero erga generum eo usque nihil diminuebat. Imperator junior sibi quoque non deerat, sed urbes Cantacuzéni premebat, et a Crale ex pacto auxilium petebat : qui nihil cunctatus promittebat, si obsidem sibi fratrem daret. Imperator sine mora Manuelem despotam ad Cralem pro obside proficisci jussit. Eo recepto agmen instructum mittitur, equitum septem millia, quos Cosmitzus Borilobices, unus de nobilissimis Triballorum, ducebat. Alexander item, Mœsorum rex, rogatus subsidium misit : semper enim ei suspectus erat Cantacuzenus, quasi Per-

sas ejus regnum incursare non prohiberet. Cantacuzenum contra se Mœsos et Triballos adduci non fefellit : proinde et ipse ex Asia ab Orchane genero Persicum auxilium poposcit. Sic utrique apparatu ingenti in se belligerare constituerunt. Morantibus sociis imperator junior Ænum excurrendum, et pactis quibusdam initis cum Venetis, Didymoticlium revertendum duxit. In via Triballorum ei copiæ occurrunt, quas cum nobilioribus de comitatu suo, et majore parte militum, qui cum iis versarentur, donec Æno rediret, Didymotichum misit.

A Διδυμοτείχῳ δὲ οὔτ' αὐτὸς ἐπεστράτευσεν, οὔθ' ἑτέρῳ τρόπῳ δή τινι ἐκάκου τῷ βασιλέα τὸν νέον μάλιστα, φ λεῖν· καὶ τοῦ πολέμου γὰρ οὕτω λαμπρῶς κεκινημένου τοὺς μὲν ἐνάγοντας ἐν αἰτίαις ἦγε μάλιστα, καὶ τὰ πραττόμενα ἐκάκιζε. Τῆς δὲ πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν εὐνοίας οὐδὲν ὑφῆκεν ἄχρι τότε. Βασιλεύς τε ὁ νέος ὁμοίως οὐκ ἠμέλει· ἀλλὰ τάς τε προσεχούσας πόλεις βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ ἐκάκου, καὶ πρὸς Κράλην πέμψας, ἠτεῖτο συμμαχίαν κατὰ τὰς συνθήκας. Κράλης δὲ ὑπέσχετο προθύμως, ἦν ὅμηρον αὐτῷ παράσχῃ τὸν ἀδελφὸν ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς. Βασιλεὺς δὲ ἐκέλευεν αὐτίκα δεσπότην Μιχαὴλ τὸν

ἀδελφὸν πρὸς Κράλην ἥκειν ὅμηρον ὄντα· Γενομένου δὲ ἐκεῖ τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ, ἡ στρατιὰ ἐξεπέμφθη παρασκευασθεῖσα ἑπτακισχίλιοι ἱππεῖς, ὧν ἐστρατήγει Κασνιτζὴς ὁ Μπορίλοβίκης προσαγορευόμενος, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων μάλιστα ὢν τῶν παρὰ Τριβαλοῖς. Ἀλέξανδρός τε ὁ τῶν Μυσῶν βασιλεὺς παρέσχετο συμμαχίαν πεπρεσβευκότι πρὸς αὐτόν. Ἦν γὰρ ἀεὶ πρὸς βασιλέα τὸν Καντακουζηνὸν ἐν ὑποψίαις, ὅτι μὴ κωλύοι Πέρσας κατατρέχειν τὴν ἐκείνου γῆν. Βασιλεύς τε ὁ Καντακουζηνὸς ὅτι Μυσοὺς καὶ Τριβαλοὺς ὁ νέος αὐτῷ ἐπάγει βασιλεὺς οὐκ ἀγνοῶν, μετεπέμπετο στρατιὰν ἐκ τῆς Ἀσίας Περσικὴν παρὰ Ὀρχάνη τοῦ γαμβροῦ. Οὕτω μὲν ἑκάτεροι μεγάλῃ παρασκευῇ ὥρμηντο ἀλλήλοις πολεμεῖν. Ἔτι δὲ τῆς συμμαχίδος στρατιᾶς βασιλεῖ τῷ νέῳ διαμελλούσης ἐδόκει δεῖν πρὸς Αἶνον γενόμενον, καὶ πρὸς τοὺς ἐκ Βενετίας συνθήκας θέμενόν τινας, εἰς Διδυμότειχον αὖθις ἐπανήκειν. Μεταξὺ δὲ τὴν πρὸς Αἶνον διιόντι ἡ ἐκ Τριβαλῶν συνετύγχανε στρατιά· ἣν ἔπεμπεν εἰς Διδυμότειχον, τῶν περὶ αὐτὸν τοὺς ἐπιφανεστέρους μάλιστα συνεκπέμψας, καὶ τῆς στρατιᾶς τὸ πλεῖον ὡς αὐτοῖς συνδιατρίβοιεν ἄχρις ἐπανήξει ἐκ τῆς Αἴνου.

844 CAPUT XXXIV.

Patriarchæ, episcoporum et monachorum preces apud Cantacuzenum pro pace. Ad Hebrum Triballi, Mœsi, Persæ castra locant. Mœsorum trepidatio ac fuga. Triballi et Romani pauxillum pugnantes, æque fugiunt, ac pene omnes: pareunt. Persæ vastatis Mœsorum agris in Asiam redeunt. Imperator Palæologus sultanam sibi studet adjungere. Ejus litteræ a Barbaro ad Cantacuzenum mittuntur. Is frustra pace petita, oppida quæ defecerunt, affligit. Chalcidicen propter Morrhæos incursat, qui demo se illi tradunt. Junior pacem cum conditione petens, pulchra similitudine refutatur. Pacem mali consiliarii impediunt. Palæologus cum uxore Tenedum fugit. Ejus feminæ virtutes.

Subidem tempus Callistus, patriarcha Constantinopolitanus, imperatorum discordia offensus, et id commune Romanorum calamitatem interpretatus, cum episcopis, et delectis monachis Adrianopolim, imperatorem rogatum se confert, uti bello adversus generum tanquam multorum malorum seminario desisteret. Qui eamdem ab initio usque ad illum diem fuisse mentem suam, et de pace et bello respondens, et illum nihilominus se putare bonorum omnium, hoc vero miseriarum omnium radicem esse, Didymotichum eos ad generum remisit : cui si persuasissent, a se quidem nullum paci impedimentum oriturum. Patriarcha eo veniens, generum Ænum profectum invenit, aderantque ex Triballis, et Mœsis auxilia, quæ Romani ab imperatore juniore missi ducentes, juxta Hebrum, non ita procul Didymotichо distinctis castris (ut Mœsorum tamen essent urbi propinquissima), tendebant. Statuerant autem postridie simul omnes Empythium castellum, quod Cantacuzenus præsidio firmaverat, invadere, et dare damnum maximum. Eodem die contigit Persicum quoque auxilium Cantacuzeno destinatum, transmisso Hellesponto, ad Hebrum castrametari, ac nescire hostem prope tendere, vicissimque ab eo nesciri. Erant equitum non minus dena millia, duce Sulimane, Orchanis filio seniore: qui et ipsi sequenti lumine Adrianopolim

B Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Κάλλιστος ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὴν βασιλέων διαφορὰν ἐν δεινῷ τιθέμενος, καὶ κοινὴν νομίζων Ῥωμαίων συμφοράν, ἀρχιερέων τε καὶ μοναχῶν τοὺς λογάδας ἔχων, εἰς Ἀδριανοῦ πρὸς βασιλέα ἦκε, καὶ ἐδεῖτο καταλύειν τὸν πρὸς γαμβρὸν τὸν βασιλέα πόλεμον, ὡς πολλῶν Ῥωμαίοις αἴτιον ἐσόμενον κακῶν. Βασιλεὺς δὲ ὁμοίαν ἔχειν ἐξαρχῆς ἄχρι νῦν περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης γνώμην φάμενος, καὶ τὴν μὲν αἰτίαν ἡγεῖσθαι συμπάντων ἀγαθῶν, τὸν πόλεμον δ' ἅπαν τοὐναντίον, ἐξέπεμπεν εἰς Διδυμότειχον πρὸς βασιλέα τὸν νέον, ὡς ἦν ἐκεῖνος πεισθήσεται, οὐδεμιᾶς ἐξ αὐτοῦ κωλύμης ἐσομένης τῇ εἰρήνῃ. Καὶ γενόμενος ὁ πατριάρχης ἐν Διδυμοτείχῳ εὗρε βασιλέα τὸν νέον ἀπηρκότα εἰς

C τὴν Αἶνον, ἅμα δὲ παρῆσαν, καὶ ἡ Τριβαλῶν στρατιὰ, καὶ τῶν Μυσῶν· οὓς οἱ παρὰ βασιλέως πεμφθέντες ἄγοντες Ῥωμαῖοι, ἐστρατοπέδευσαν παρὰ τὸν Ἕβρον, οὐ πόρρω πάνυ Διδυμοτείχου, οὐχ ἅμα, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ χωρίς· ἦν δὲ τὸ Μυσῶν στρατόπεδον μάλιστα ἐγγὺς Διδυμοτείχου. Γνώμην δὲ εἶχον ὡς εἰς τὴν ὑστεραίαν σύμπαντες τῷ Ἐμπυθίου ἐπιστρατεύσοντες φρουρίῳ, καὶ κακώσοντες ὡς μάλιστα φρουρᾷ ὑπὸ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως κατεχόμενον. Συμβέβηκε δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καὶ ἡ κατὰ συμμαχίαν στρατιὰ Περσῶν βασιλεῖ παρεσκεύαστο τῷ Καντακουζηνῷ τὸν Ἑλλή-

ποντον διαβᾶσαν, παρὰ τὸν Ἕβρον ἑστρατοπεδεῦσθαι, καὶ αὐτὴν ἀγνοοῦσάν τε ὁμοίως, ὅτι πολεμίων ἐγγὺς στρατοπεδεύοιτο καὶ ἀγνοουμένην. Ἦσαν δὲ ἱππεῖς μυρίων οὐκ ἐλάσσους, ὧν ἐστρατήγει Σουλιμάν, ὁ τῶν Ὀρχάνη πρεσβύτερος υἱός. Γνώμην δὲ εἶχον καὶ αὐτοὶ ὡς ἐς τὴν ὑστεραίαν εἰς Ἀδριανοῦ πρὸς βασιλέα ἀφιξόμενοι. Ἅμα δὲ ἕῳ οἵ τε Πέρσαι ἀπάραντες τοῦ στρατοπέδου, ἐβάδιζον ὡς ἐπὶ βασιλέα· καὶ οἱ Τριβαλλοὶ καὶ Μυσοὶ μετὰ Ῥωμαίων τῶν ἀγόντων τὰ ὅπλα ἔχοντες ἐπὶ τὸ φρούριον ἐχώρουν, ἀθρόον τε ἀλλήλους τὰ στρατόπεδα ἐώρων. Μυσοὶ μὲν οὖν ἐτράποντο αὐτίκα πρὸς φυγήν, οὐδὲ εἰς χεῖρας ὑπομείναντες ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις, καὶ διεσώζοντο εἰς Διδυμότειχον, τῇ φυγῇ πολλὴν ὁμολογοῦντες χάριν, ἣ διέσωσε. Τριβαλλοὶ δὲ ὑπέμειναν ἐπιόντας τοὺς βαρβάρους μετὰ Ῥωμαίων τῶν συνόντων· ὀλίγα δὲ ἀντισχόντες πρὸς πλείους καὶ βαλτίους, ἡττῶντο κατακράτος, ἀπειρίᾳ δὲ τῶν τόπων, ἅμα δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πολεμίων θορυβηθέντες, οὐ τὴν πρὸς Διδυμότειχον ἐτράποντο· ἦ γὰρ ἂν οὐκ ὀλίγοι διεσώζοντο· διασκεδασθέντες δὲ ἐπὶ τὴν παρακειμένην τῷ Ἕβρῳ πεδιάδα, πλὴν ὀλίγων ἅπαντες ἀπώλοντο. Ἐπὶ πεδία γὰρ τραπόμενοι βαθέα καὶ γυμνά, καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα καταφυγήν, καὶ ἵπποις φαυλοτάτοις χρώμενοι, οἱ μὲν ἐθνῃσκον, οἱ δ' ἡλίσκοντο, ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταλαμβανόμενοι. Ἐκ δ' ἀμφοτέρου γὰρ οἱ τῶν βαρβάρων ἵπποι τοῖς ἐκείνων θέειν τε εἰσὶ ταχύτατοι καὶ πρὸς πόνους ἐξησκημένοι. Καντιτζὸς δὲ ὁ στρατηγὸς μετὰ τινῶν εὐαριθμήτων ἠδυνήθη διαδρᾶναι, τῶν ἄλλων ἁπάντων, τῶν μὲν πεσόντων, τῶν δ' ἁλωκότων. Ῥωμαίων δὲ οἱ μὲν ἐπιφανέστεροι, πολλὴν ἀνδραγαθίαν καὶ ἀρετὴν κατὰ τὴν μάχην ἐπιδεδειγμένοι, πάντες ἐάλωσαν, τῶν βαρβάρων περισχόντων· στρατιωτῶν δὲ ἔπεσον μέν τινες, καὶ ἐάλωσαν ὀλίγοι· οἱ πλείους δὲ διεσώθησαν εἰς Διδυμότειχον. Ἡ μὲν οὖν βασιλέως τοῦ νέου συμμαχία οὕτω διεφθάρη· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησε, καὶ διέφυγε τὰ πράγματα αὐτοῦ. Οἱ βάρβαροι δὲ μετὰ τὴν νίκην, τάς τε σκηνὰς τῶν πολεμίων, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες, καὶ ὅπλων, καὶ ἵππων πλῆθος, ἦκον εἰς Ἀδριανοῦ πρὸς βασιλέα· καί τινας ἐκεῖ συνδιατρίψαντες ἡμέρας, ἔπειτα ἐνέβαλον εἰς τὴν Μυσίαν κατὰ σφᾶς αὐτοί, καὶ ἐκάωσαν οὐ μέτρια τινα, ἔχοντες δὲ τὴν λείαν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπανιοῦσι δὲ διὰ τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ βασιλεῦ· ὁ νέος ἐκ τῆς Λίνου ἐπανῆκε μετὰ τῶν συμμάχων τὴν φθορὰν, πρέσβεις ἔπεμπε πρὸς Σουλιμὰν τὸν σατράπην, καὶ καταλλάττειν ἐπεχείρει ἑαυτῷ· δῶρά τε παρέχων, καὶ λόγοις ὑποποιούμενος προσηνέσιν. ἔπεμπε δὲ αὐτῷ καὶ γράμματα. Ἐν οἷς δεῆσαν καὶ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἐπιμνησθῆναι, οὐ βασιλέα προσηγόρευεν, ἀλλὰ Καντακουζηνὸν ἁπλῶς χωρὶς τινὸς προσθήκης. Ὁ μέντοι βάρβαρος τὴν μὲν πρεσβείαν ἐδόκει δέχεσθαι ἡδέως, καὶ δῶρά τε ἀντέπεμπε, καὶ εὐνοήσειν ἐπηγγέλλετο ἐξῆς. Τὰ δὲ γράμματα πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα ἔπεμπεν, ὥσπερεὶ πολλὴν ἀγνωμοσύνην τοῦ νέου βασιλέως κατεγνωκώς. Οἱ μὲν οὖν βάρβαροι αὖθις εἰς Ἀσίαν ἦσαν. Πατρι-

A ad imperatorem pergere cogitabant. Diluculo et illi castris digressi, ad imperatorem ire contendebant: et Triballi, ac Mœsi, cum Romanis, a quibus ducebantur, armati versus castellum incedebant, cum repente mutuo se ambo exercitus conspiciunt. Extemplo Mœsi congressum cum hostibus extimescentes, Didymotichum trepidi petunt, magnas fugæ nabentes gratias, cujus beneficio evasissent. **845** Triballi cum Romanis Persarum impetum exceperunt, sed paululum pluribus ac fortioribus resistentes, eorum virtuti cesserunt, inscitiæque locorum et simul hostium terrore concussi, non ea, qua Didymotichum via ducit fugerunt, certe enim non patiei evadere potuissent, sed per adjacentem Hebro planitiem palabundi, præter paucos, omnes perierunt. Per campum quippe latum, arboribus ac silvis nudum, ubi nullum perfugium, in equis strigosissimis fugientes, hi quidem occidebantur; illi comprehensi captivi trahebantur. Persarum siquidem equi e diametro contrarii, et ad cursum celerrimi, et ad laborem exercitatissimi sunt. Cosmitzes qui cum paucis effugit; ceteri omnes partim cæsi sunt, partim vivi in potestatem venerunt. In certamine porro illo Romanorum nobilium eximia virtus enituit, qui omnes a barbaris circumdati captique sunt; gregariorum aliquot interfecti, nonnulli capti: pars quæ Didymotichum incolumis pervenit. Tam infelicem eum junioris imperatoris auxilia habuerunt, quod illi summam ærumnarum suis civibus ejus fundatoe compassavit. Barbari secundum victoriam cum direptis hostium tentoriis, captivis et armorum equorumque multitudine Adrianopolin ad imperatorem veniunt; ubi positis aliquot diebus, in Mœsiam sponte irruperunt, nec prius inde retineri vastitudinis agris illata, in Asiam cum præda revertuntur. Cum per Thraciam redirent, junior imperator pro tanta eorum miserabilem casum Linoreversum, legatos ad Sulimanum satrapam mittens: cum donis et literis laude scriptis sibi conciliare, atque ad summam auctoritatem traducere studuit, in quibus literis cum et Cantacuzeni meminisse oporteret, non imperatorem, sed absque ullo adjuncto nude Cantacuzenum appellabat. Barbarus legatis benigne audi- D tis, munera remisit, ac de cætero illi fautorum recepit. Deinde easdem literas, iniquitatem magnam Palæologi admiratus, ad Cantacuzenum portandas curavit. Jam Barbari rursus in Asia erant, et Callistus patriarcha cum juniore imperatore multa de pace locutus, postquam nihil æquum impetravit, optimatibus ejus impedientibus, et ad bellum potius eum acuentibus, hortantibusque, ne quid ob acceptam calamitatem humile et abjectum admitteret, sed prioribus cogitatis insisteret, futurus omnino hostibus superior, et imperium recuperaturus, **846** ad Cantacuzenum Adrianopolim reveniens, hominum illorum perversitatem accusavit; qui sui quæstus causa, quem sperabant, communia emolumenta prederent, belloque faces subjicerent. Ille

bellum cernens augescere, moestitiam capiebat, et pacis adversarios, ut Romanis de integro plurimarum miseriarum auctores, sceleris condemnabat. Verumtamen, spe pacis nondum deposita; denuo Manuelem Cantacuzenum patruelem, et Metrophanem Melenici episcopum ad juniorem legat, admonens uti rebus novis supersedens a bello facessat. Consiliariis autem aperte refragantibus, pacemque repudiantibus, ut legati inanes reverterunt, Cantacuzenus non amplius cunctatus, desertrices civitates, Morrham praesertim, et alias Rhodopeias Romanis subjectas (plures enim se juniori dederant), molestiis atque damnis afficere aggressus est. Postea missis cohortibus Chalcidicen infestam habere jussit: non ipsos quidem incolas laedere cupiens (haud enim justum putabat, quos ipse juniori volens tradidisset, iis quasi offendissent incommodare), sed quia Morrhenses, qui partim propter vicinitatem belli, partim quod regio illa hiberno tempore propter apricationem et pabuli ubertatem suppeditandam pecori aptior esset, magnam vim eo egerant, ita facere cogerent. Incursantes igitur ea loca milites, praeter Morrhaeos indigenas quoque (quoniam etsi maxime vellent, eos internoscere, ac discernere non poterant) avariter deprædati sunt. Didymoticho propter generum noceri vetuit. Morrhœi itaque armis vehementer agitati, vexatique, ad fidem et auctoritatem Cantacuzeni redierunt. Gener animadvertens copias suas paulatim diffluere, et res retro sublabi, pacem ab socero per legatos petit, cum eo, ut utrique sua maneant. Respondet ille, pacem se æstimare longe plurimi, neque aliud quidquam acceptius, neque optabilius sibi esse, et præsertim pacem cum charissimis. Debere enim, experientia doctum, et quia pater sit, providere, ne filius pristinis involvatur malis, causasque factionum ac novitatis tollere. Neque enim si quis filium in poculis, et alea, et hujusmodi pessimis rebus tempus conterentem, et cum ebriosis ac vitiosis consuescentem, aut venationibus deditissimum, et argentum omne hujus unius rei gratia prodigentem cerneret, ut canes ad venandum (37), et equos compararet, adhuc quin haeredem bonorum suorum scriberet, **847** secundum rationem agere videretur. Quocirca se illis urbibus ante collatis, atque etiam Didymoticho cedere: Romanos autem proceres, qui ei adsint, quos ipse suopte nutu ei non adjunxerit, sive Didymotichi, sive alibi domicilia habeant, velle ab illo distractos, sibi ut antea subesse, ut ne illum iterum ad bellum ac res novas impellant. Nec formidandum ipsis ne hanc defectionem graviore

ἀρχῆς· δὲ ὁ Κάλλιστος πολλὰ περὶ εἰρήνης βασιλεῖ τῷ νέῳ διαλεχθεὶς, ἐπεὶ μηδὲν ἀνύειν τῶν δεόντων εἶχε, τῶν περὶ βασιλέα οὐκ ἐώντων, ἀλλ' ἐξορμώντων μᾶλλον βασιλέα πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ μηδὲν ἀγεννὲς ὑπομένειν παραινούντων διὰ τὴν κακοπραγίαν, ἀλλ' ἔχεσθαι τῶν προτέρων λογισμῶν, ὡς κρεῖττω πάντως ἐσόμενον τῶν πολεμίων, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀνασωσόμενον, ἀνέστρεφεν εἰς τὴν Ἀδριανοῦ πρὸς βασιλέα, καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀπήγγελλε τὴν μοχθηρίαν, ὅτι τῆς ἰδίας ὠφελείας ἕνεκα, ὡς ἔφοντο, προὐδίδοσαν τὰ κοινῇ λυσιτελοῦντα, καὶ τὸν πόλεμον παρώξυνον. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς, ἠνιᾶτο μὲν αὐξανόμενον, ὁρῶν τὸν πόλεμον, καὶ τοὺς κωλύοντας τὴν εἰρήνην ἐν αἰτίαις ἐποιεῖτο, ὡς πολλῶν αὖθις δυστυχημάτων πεῖραν ἐπάγοντας Ῥωμαίοις. Μήπω δὲ πρὸς τὴν εἰρήνην ἀπηγορευκὼς, τόν τε ἀνεψιὸν αὖθις Μανουὴλ τὸν Καντακουζηνὸν, καὶ Μητροφάνην τὸν ἐπίσκοπον Μελενίκου πρὸς βασιλέα τὸν νέον πρέσβεις ἔπεμπε, καὶ τὸν πόλεμον παρῄνει καταλύειν, τοῦ νεωτερίζειν ἀποστάντα. Τῶν συνόντων δὲ φανερῶς ἐναντιωθέντων, καὶ ἀπειπαμένων τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ οἱ πρέσβεις ἐπανῆκον ἄπρακτοι, καὶ βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς οὐκέτι ἔμελλεν, ἀλλὰ τὰς ἀποστάσας ἐκάκου πόλεις, μάλιστα δὲ Μόρραν καὶ τὰς ἄλλας τὰς κατὰ τὴν Ῥοδόπην Ῥωμαίοις ὑπηκόους· οἱ πλείους γὰρ τῷ νέῳ προσεχώρουν βασιλεῖ. Ἔπειτα καὶ πρὸς τὴν Χαλκιδικὴν πέμψας στρατιὰν, ἐκέλευε κατατρέχειν· αὐτοὺς μὲν οὐ βουλόμενος κακοῦν, οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς βασιλέα τὸν νέον παραδεδομένους ἔχοντι κατατρίβειν, ὡς ἠγνωμονηκότας, ἀλλ' οἱ ἐν Μόρρᾳ τοῦτο μὲν διὰ τὸν πόλεμον ὄμορον αὐτοῖς ὄντα, τοῦτο δ' ὅτι καὶ ἡ Χαλκιδέων βοσκήμασι διαχειμάζειν μᾶλλον ἐπιτηδειοτέρα, διά τε τὴν ἁλέαν, καὶ τὸ τροφὴν παρέχειν ἄφθονον, βοσκήματα ἐκεῖ πολλὰ καταγαγόντες, ἠνάγκασαν βασιλέα πέμπειν ἐπ' ἐκείνους στρατιὰν, οἳ καὶ καταδραμόντες, πρὸς τοῖς ξένοις, ἐκάκωσαν καὶ τοὺς ἐγχωρίους οὐκ ὀλίγα. Διακρίνειν γὰρ οὐδὲ βουλομένοις μάστιγα ἐξῆν. Διδυμότειχον δὲ κακοῦν οὐκ εἶα διὰ βασιλέα τὸν γαμβρόν. Οἱ μὲν οὖν κατὰ Μόρραν πλεῖστα κακωθέντες, καὶ πιεσθέντες ὑπὸ τοῦ πολέμου, αὖθις προσεχώρουν βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ· βασιλεὺς δὲ ὁ νέος, ὁρῶν ὑποῤῥέουσαν αὐτῷ τὴν δύναμιν, καὶ τὰ πράγματα χωρήσαντα ὀπίσω, πέμψας πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστὴν διελέγετο περὶ εἰρήνης, καὶ ἐδεῖτο τὸν πόλεμον καταῦσαι ἔχοντας, ἃ ἔχουσιν ἑκάτερον. Ὁ δὲ, τὴν μὲν εἰρήνην περὶ πλείστου μάλιστα ἔλεγε ποιεῖσθαι, μηδὲν εἶναι μήτε φίλου μᾶλλον, μήτε σπουδαιότερον, καὶ ταῦτα οὐχ ἁπλῶς πρὸς ὁμοφύλους ἰσομένης, ἀλλὰ πρὸς τοὺς φιλτάτους· δέον μέν τοι καὶ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τὴν ἐν

Jacobi Pontani notæ.

(37) Studia juvenilia, venari et equitare. Horat. in *Poet.*:

Imberbis juvenis tandem, custode remoto,
Gaudet equis, canibusque, et aprici gramine campi.

Terent. *Andria*:

Quod plerique omnes faciunt adolescentuli,
Ut animam ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum.

Adrianus imperator, ut auctor est in ejus Vita Spartianus, equos et canes sic amavit, ut eis sepulcra constitueret.

τοῖς πράγμασι, καὶ τὸ πατέρα εἶναι πρόνοιαν αὐτὸν ποιήσασθαι μὴ τοῖς ἴσοις πάλιν τὸν υἱὸν περιπεσεῖν· ἀλλὰ τῆς στάσεως περιελεῖν τὰς αἰτίας, καὶ τῶν νεωτερισμῶν. Οὐδὲ γὰρ εἴ τις ὁρῶν τὸν παῖδα περὶ μέθας, καὶ κύβους, καὶ τοιαύτην ἐξώλειαν ἠσχολημένον, χρημάτων κύριον ποιῶν, καὶ φαύλοις ἀνθρώποις, καὶ μεθύουσι συνεῖναι ἐπιτρέπων, ἢ περὶ θήρας ἐπτοημένον ἀκράτως, καὶ πάντα χρήματα ἑνὸς τούτου προτίμενον, εἰ κύνας παρείχετο θηρευτικὰς, καὶ ἵππους, νοῦν ἂν ἔχοντα ἐδόκει πράττειν. Διὰ ταῦτα δὴ τῶν μὲν πόλεων, ἃς πρότερον αὐτὸς παρέσχετο παραχωρεῖν, καὶ αὐτοῦ Διδυμοτείχου· τῶν μέντοι συνόντων αὐτῷ Ῥωμαίων τοὺς ἐπιφανεστέρους, οὓς μὴ αὐτὸς ἐκόντι παρέσχετο συνεῖναι, ἂν τ' ἐν Διδυμοτείχῳ, ἢ ἀλλοθί που τὰς οἰκίας ἔχωσι, τούτους δὲ μὴ συνεῖναι ἐφιέναι, ἀλλ' αὐτῷ δουλεύειν, ὥσπερ καὶ πρότερον, ἵνα μὴ αὐτῷ πολέμων αὖθις, καὶ νεωτερισμῶν αἴτιοι ὦσιν. Δέον μέντοι μηδ' ἐκείνους μηδὲν ὑποπτεύειν πείσεσθαι δεινὸν διὰ τὴν ἀποστασίαν. Οὐ γὰρ ὥστε ἀμύνεσθαι αὐτοὺς βούλεσθαι ὑπάγειν ἑαυτῷ, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὰ βελτίω ἐναντιουμένους ἔχειν· ἐπηγγέλλετό τε παντάπασιν ἀμνηστήσειν τῶν προὐπηργμένων. Ὁ μὲν οὖν νέος βασιλεὺς ἕτοιμος πάντα ἦν ποιεῖν, ὅσα παραινοίη βασιλεὺς ὁ κηδεστής, καὶ χωρεῖν πρὸς τὴν εἰρήνην· οἱ στασιασταὶ δὲ οὐκ εἴων, ἀλλ' ἐκύλυον πάσῃ δυνάμει, καὶ μᾶλλον ἔχεσθαι παρῆνουν τοῦ πολέμου, εἰδότες ὡς, ἂν ὑπὸ βασιλέα γένωνται τὸν Καντακουζηνὸν, οὐκέτι χώραν ἕξουσι στασιάζειν, καὶ νεώτερα κινεῖν, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν μὲν διαφθαρήσεται Ῥωμαίων, αὐτοὶ δὲ ὠφελήσονται ὀλίγα. Ἐπεὶ δὲ οὐ προεχώρουν αἱ συμβάσεις περὶ τῆς εἰρήνης, σφοδρότερον βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ἐπηνέχθη τοῖς περὶ τὸν νέον βασιλέα, ὥστε μηδὲ δυνηθῆναι ἀντισχεῖν. Διδυμότειχον γὰρ καταλιπών, καὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἃς εἶχεν, ἐκ τῆς Λίνου πρὸς Τένεδον ἐπεραιώθη. Συνεῖπετο δὲ αὐτῷ καὶ βασιλὶς Ἑλένη ἡ γυνὴ, Μανουὴλ τὸν νεώτερον τῶν παίδων ἔχουσα, μεῖζον εὐτύχημα, ἄν τις εἴποι δικαίως ἢ καθ' ὅσον ἐδόκει κακοπραγεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Πάντα γὰρ ἑαυτὴν παρέσχετο τῷ ἀνδρὶ λυσιτελοῦσαν οὐ παρὰ τὸν τοῦ πολέμου μόνον χρόνον, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν ἐπίλοιπον, καὶ κατὰ τὴν πρώτην πλάσιν βοηθὸς ἐν πᾶσι τῷ ἀνδρὶ ἐγένετο, τήν τε φυγὴν συνδιαφέρουσα ἀλύπως, καὶ πάντα ὑπομένειν ὑπὲρ ἐκείνου οὖσα παρεσκευασμένη διὰ φιλανδρίαν. Ἐφιλονείκησε γὰρ οὐ τὰς οὔσας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπί τισι πλεονεκτήμασι πάλαι ὑμνουμένας ὑφ' ἕνα ἁπάσας παρελάσαι, φρόνημα μὲν γενναῖον ἐν πᾶσι, καὶ παράστημα ψυχῆς εὐγενοῦς ἐπιδεικνυμένη, συνέσει δὲ καὶ ἀγχινοίᾳ οὐ τῶν γυναικῶν τὰς πρώτας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν τοὺς διὰ ταῦτα θαυμαζομένους παριοῦσα. Ἀτυφίᾳ μέν τοι καὶ μετριότητος, καὶ γυναιξὶν αἰδοῦς πρεπούσης κατὰ τῆς εἰς πάντα τὰ καλὰ ἐπιβολῆς καὶ εὐφυΐας, καὶ τῆς ἐπαινουμένης καὶ διὰ τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων κοσμιότητος, οὐδεὶς οὕτω φθονερὸς, οὐδ' ἀπείρατος καλῶν, ὅστις ἢ παντάπασιν ἂν ἥδιστο συγκρύπτειν, ἢ μεθ' ἁπάσης μὴ μεμνῆσθαι τῆς ὑπερβολῆς. Μέγιστον δὲ ἁπάντων ὅτι λαμπρότητα τοιαύτην βίου ἐπανηρημένη, καὶ ὥσπερ νόμους θείσῃ ἑαυτῇ, οὔτε χρόνος, οὔθ' ἕτερον οὐδὲν ἐμβύσειν τὴν προθυμίαν. Μᾶλλον δὲ, εἰ δεῖ τι καὶ καινότερον εἰπεῖν, καὶ συναυξανομένην ἔχει τῷ βίῳ, καὶ

A nuleta expient. Haud enim ideo sibi subjectos cupere, ut eos plectat, sed ne optimorum suorum consiliorum dissuasores, et oppugnatores, patiatur: promittebatque præterita oblivione obruturum. Junior ad parendum soceri monitis, pacemque componendam paratissimus cum esset, seditiosi illi ungulis omnibus negotium distinebant, et ad bellum capessendum magis incitabant, quod sub Cantacuzeno res novas audendi, et seditiones conflandi cum pernicie Romanæ reipublicæ, et exiguo ipsorum fructu, non amplius facultatem habituros sese intelligerent. Pace non procedente, Cantacuzenus ei importunius incubuit, ut se tueri non posset. Quamobrem Didymoticho, cæterisque urbibus suis relictis Æno Tenedum trajecit. Sequebatur uxor B Helena, cum Manuele juniore filio, major felicitas, ut quispiam merito dixerit, quam videbatur bello tolerata miseria. Neque enim per id tempus modo (38), sed alias quoque semper in omnibus utilem se illi, atque commodam præbuit, et convenienter primo feminarum plasmati adjutorium ei per cuncta fuit, fugam cum illo sine molestia perferens, et parata mariti amore perpeti omnia. Contendebat siquidem non suæ tantum ætatis, sed etiam propter præstantes quasdam excellentias olim commendatas, mulieres simul omnes anteire, excelsas semper cogitationes et generosi animi robur præ se ferens. Prudentia vero solertiaque non primarias tantummodo mulieres, sed viros quoque his ornamentis conspicuos prætergrediebatur. Animum porro ejus C ab omni fastu alienum, moderationemque et decoram illi sexui verecundiam, omnisque honestatis curam, amoremque, et excellens ingenium, et in verbis factisque elucentem modestiam, nemo tam est invidus, qui vel omnino silere, vel non magnificentissime prædicare velit. Quod autem maximum est omnium, cum vitam, moresque tam splendidos susceptisset, ac veluti leges sibimet posuisset, nec diuturnitas, nec aliud quidquam ejus alacritatem imminuit, ac retardavit. 848 Quam, ut insuetius aliquid dicamus, concavam, et una cum annis suis propagatam possidet. Hæc sunt Helenæ imperatricis decora, pauca de multis; non enim illius encomium consulto instituimus, sed ut sciremus quale bonum etiam hoc nostro sæculo natura producere potuerit.

D

Jacobi Fontani notæ.

(38) Supra lib. III, cap. 9, Theodoram filiam Orchani Turcæ desponsam laudavit; hinc Helenam Palæologi conjugem. Mariam tertiam filiam Nicephori despotæ uxorem laudabit infra, cap. 43.

συμπροϊοῦσαν. Ταῦτα μὲν οὖν πολλῶν ὀλίγα τῶν Ἑλένῃ προσόντων ἀγαθῶν τῇ βασιλίδι· οὐ γὰρ εὐφημεῖν ἐκείνην προειλόμεθα, ἀλλ' ἵν' εἰδῶμεν οἷον ἀγαθὸν, καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἡ φύσις ἠδυνήθη χρόνοις ἐνεγκεῖν.

CAPUT XXXV.

Urbes Palæologi ad Cantacuzenum transeunt. Palæologus Byzantium venit. Irenes in urbe tuenda diligentia. Palæologus spe frustratus, Galatam divertit. Sinit Cantacuzeno maledici; excusat se postea. Tumultus nobilium Byzantii, et expostulatio cum Cantacuzeno, ac petitio de Matthæo filio imperatore designando. Imperator rem arduam esse docens, sine responso eos dimittit.

Posteaquam junior imperator in Tenedum insulam navigavit, universa illius oppida in Cantacuzeni ditionem ultro abierunt : quæ ille obediens, eorum statum in melius formabat, et præfectos, qui sibi obsequentissimi viderentur, declarabat. Junior una triremi instructa, et paucis uniremibus Byzantium devenit, deditque operam diligenter, ne id ignoraretur. Sperabat enim, si de adventu suo amici audissent modo populo persuaso in urbem se intromissuros : quando non solum Byzantii, verum et aliarum urbium incolæ mirifice in illum propendebant. Ejus accessu in urbem mane nuntiato, non modice tumultuatum est. Tum Irene imperatrix necessitati consulere ac protinus cognatorum, amicorumque fidelissimos, et sibi in primis obtemperantes accersere, eis custodiam urbis mandare, et præcipere corona militum stipati circumirent, populum deterrerent, juniorem imperatorem omni aditu excluderent. Illi jussa peragunt. Junioris studiosi periculi metu novi nihil audent, sed una cum aliis circumeunt, ut suspicione elabantur, se ipsos ad urbem custodiendam promptissimos exhibent. Junior imperator spe sua depulsus, urbe circumnavigata ad Galatam e regione Byzantii descendit : ubi sequenti nocte transacta, postridie mane ad Tenedios cursum iteravit. In quo, qui erant in triremi, multas, et multo indignissimas in Cantacuzenem contumelias effundebant; simillimas iis quæ belli tempore in eumdem Apocauchus magnus dux effuderat. Quod ubi ad aures ejusdem pervenit, magnopere doluit, quod existimaret, nunquam eo stultitiæ juniorem imperatorem eruptum fuisse, 849 nisi adversus se bellum internecinum meditatus esset. Quamquam postea a socero reprehensus, id se inscio factum affirmavit. Nam cum esset in cavo, seu ventre navis, et præ undarum comitante strepitu, ac murmure dictorum nihil audiret, nauticam petulantiam maledictis indulsisse. Sed de his paulo infra. Postquam cum uxore et filio in Tenedum reditum cepit, Thessalonicam venit. Cantacuzenus apud Bera commorans, audito generum adnavigasse Byzantium, cum non parva manu, sequente Matthæo filio, in eum festinavit. Ac generum quidem minime, quippe qui Tenedum jam excurrerat, confusionem autem, turbationemque non vulgarem, nobilium præcipue offendit. Tertio enim die post adventum ejus omnes composito palatium ingressi, ignorare se dixerunt, quid sibi vellet tanta in utramque partem inclinatio, ut neque ipsi scire queant, utri adhæreant. Si enim plane Joannem imperatorem juniorem hære-

Τότε δὲ τοῦ νέου βασιλέως ἐκ τῆς Λίνου πρὸς Τένεδον τὴν νῆσον περαιωθέντος, αἱ ὑπ' ἐκείνῳ τελοῦσαι πόλεις πᾶσαι προσεχώρουν βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ, ἃς καὶ καθίστη περιιὼν, καὶ ἄρχοντας ἐφίστη τοὺς δοκοῦντας μάλιστα αὐτῷ πρᾳέχειν. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος τριήρη μίαν ἐφωπλίσας, καὶ μονήρεις οὐ πολλὰς, ἐπὶ Βυζάντιον ἀφίκετο πολλὴν πρόνοιαν ποιούμενος ἀγνοηθῆναι. Ἤλπιζε γὰρ εἰ μόνον πύθοιντο οἱ φίλοι ἥκοντα, εἰσδέξεσθαι τῇ πόλει πείσαντες τὸν δῆμον· ἦσαν γὰρ οὐ Βυζαντίου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πόλεων οἱ δῆμοι μάλιστα πρὸς τὸν νέον βασιλέα εὔνως ἔχοντες. Ἡ μὲν οὖν ἐκείνου ἔφοδος ἠγγέλλετο περὶ ὄρθρον, καὶ θροῦς κατὰ τὴν πόλιν ἦρτο, καὶ τάραχος οὐκ ὀλίγος. Εἰρήνη δὲ ἡ βασιλὶς οὐδενὸς ἠμέλει τῶν δεόντων, ἀλλ' αὐτίκα τῶν τε συγγενῶν, καὶ φίλων τοὺς πιστοτάτους, καὶ τοὺς σφίσι μάλιστα προσέχοντας μεταπεμψαμένη ἐπέτρεπε τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως, ἐκέλευέ τε μετὰ τῆς στρατιᾶς περιιόντος δεδίττεσθαι τὸν δῆμον, καὶ πᾶσαν εἴσοδον ἀπείργειν τῷ νέῳ βασιλεῖ. Οἱ μὲν οὖν ἐποίουν κατὰ τὰ κεκελευσμένα, καὶ οἱ τῷ νέῳ βασιλεῖ προσέχοντες οὐδὲν ἐνεωτέριζον δείσαντες τὸν κίνδυνον· ἀλλὰ συμπεριῆσαν καὶ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρεῖχοντο προθυμοτάτους ἑαυτοὺς πρὸς τῆς πόλεως τὴν φυλακὴν, ἕνεκα τοῦ μὴ ὑποπτευθῆναι. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐπειδὴ τῶν ἐλπίδων διημάρτανε, κύκλῳ τὴν πόλιν περιπλεύσας, ἔπειτα ἐγγὺς Γαλατᾶ ἀνετράπη πρὸς τὸν Βυζαντίου, καὶ ἀπέβαινεν ἐκεῖ· αὐλισάμενος δὲ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἅμα ἕῳ εἰς Τένεδον ἀπῆρεν αὖθις. Κατὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν οἱ ἐκ τῆς βασιλικῆς τριήρεως, πολλὰς Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς μάλιστα ἀσέμνους κατέχεον τὰς ὕβρεις, καὶ οὐδὲν ἀποδεούσας τῶν παρὰ Ἀποκαύκου τοῦ μεγάλου δαυκὸς κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πολέμου τετολμημένων. Ἃ μάλιστα ἐλύπησε πυθόμενον τὸν βασιλέα οὐκ ἂν εἰς τοσοῦτον ἐξενεγκεῖν τὸν νέον οἰηθέντα βασιλέα ἀτοπίας, εἰ μὴ ἄσπονδον ἐσκέψατο τὸν πρὸς αὐτὸν πόλεμον διατηρεῖν. Ὁ μέντοι νέος βασιλεὺς τὰ τοιαῦτα ἐγκαλούμενος ὕστερον ὑπὸ τοῦ κηδεστοῦ, ἰσχυρίζετο οὐδὲν εἰδέναι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ παρὰ τὴν κοίλην ὄντος ναῦν, καὶ τῶν λεγομένων οὐδενὸς ἀκούειν ὑπὸ τοῦ ῥοίβου συγχεομένου, ἀταχτοῦν τὸ ναυτικὸν ἐτράπη πρὸς τὰς ὕβρεις. Ταῦτα μὲν οὖν ὀλίγῳ ὕστερον εἰρήσεται. Τότε δὲ ἐπεὶ εἰς Τένεδον ἐκεῖνος ἐπανῆλθε βασιλίδα Ἑλένην τὴν γυναῖκα ἔχων καὶ Μανουὴλ τὸν παῖδα, ἦλθεν εἰς Θεσσαλονίκην. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς περὶ Βήραν διατρίβων, ἐπεὶ πύθοιτο τὸν γαμβρὸν ἐπὶ Βυζαντίου ἐλθόντα, κατὰ

τάχος ἐπ' ἐκεῖνον ᾖει, καὶ αὐτὸς στρατιάν τε ἄγων οὐκ ὀλίγην, καὶ Ματθαῖον συνεπόμενον ἔχων τὸν υἱόν. Βασιλέα μὲν οὖν οὐχ εὗρε τὸν γαμβρὸν, εἰς Τένεδον κατὰ τάχος ἀπηρκότα καὶ αὐτὸν, σύγχυσιν δὲ καὶ ταραχὴν οὐκ ὀλίγην ἐν τοῖς ἐπιφανεστέροις μάλιστα ἐγηγερμένην. Εἰς τρίτην γὰρ ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπιδημίαν πάντες ἐκ συνθήματος γενόμενοι ἐν βασιλείοις, ἀγνοεῖν ἔφασαν πρὸς βασιλέα, ὅ τι βούλοιτο αὐτῷ ἡ πρὸς τοσοῦτον ἐφ' ἑκάτερα ῥοπὴ, ὥστε μηδ' αὐτοὺς εἰδέναι ἔχειν ὁποτέρῳ πρόσθοιντο. Εἰ μὲν γὰρ ἐκ τρόπου παντὸς βασιλέα τὸν νέον Ἰωάννην ἔγνωκε κληρονόμον ἀποδεικνύειν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας, τί μὴ καὶ αὐτοῖς κατάδηλον ποιεῖ, ὥστε μήτε πολεμεῖν, ἀλλὰ καὶ θεραπεύειν μέλλοντας; ὀλίγῳ ὕστερον εἶναι ὑπ' ἐκεῖνον; Ἀνόητον γὰρ ἂν εἴη, καὶ τῶν ἀτοπωτάτων, ἀγνωμονεῖν πρὸς τὸν δεσπότην, καὶ πολεμίους φαίνεσθαι, ἐξ ὧν ἐκεῖνον μὲν οὐ δυνήσονται διαφθερεῖν αὐτοῦ συναιρομένου, καὶ τῆς ἀρχῆς παραχωροῦντος ἑκόντι, σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τέκνα, καὶ οἰκείους βλάψουσι τὰ μέγιστα, πολέμιοι ἀναφανέντες, ᾧ δουλεύειν ἔξουσιν ἀνάγκην. Εἰ δ' αὐτός τε πολέμιον ἡγεῖται, κἀκείνους προθύμως βούλεται συμπολεμεῖν αὐτῷ, ἐλπίδα τινὰ βεβαίαν δέον πρὸς τὰ μέλλοντα παρέχεσθαι ἢ πεισθέντες ἐκείνῳ πολεμήσουσι προθύμως. Λύτη δ' ἂν εἴη τὸ Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν βασιλέα, ὡς οὕτω πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἀποθησομένων, καὶ προθύμως τῷ νέῳ βασιλεῖ πολεμησόντων, ἐλπίδα βεβαίαν ἤδη κεκτημένων, ὡς ἢ κρατήσαντες τῶν πολεμίων διὰ βίου βασιλέας αὐτὸν ἕξουσι· καὶ τὸν υἱόν· ἢ καὶ αὐτοὶ κρατηθέντων συνδιαφθαρήσονται αὐτῶν. Οἱ μὲν οὖν ἐν τέλει τοιαῦτα εἶπον. Βασιλεὺς δὲ, Τὴν μὲν ἀξίωσιν ὑμῶν, ὡς δικαία τε, εἶπε, καὶ νοῦν ἔχουσα, καὶ ἀναγκαῖον εἰδέναι ὅτῳ προσθεμένους χρὴ ἑτέρῳ πολεμεῖν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην οὐδ' αὐτός. Τὸν μὲν γὰρ ἄλλον ἅπαντα χρόνον, εὐθὺς μετὰ τὸ ἡμᾶς τῶν πολεμίων περιγεγενῆσθαι, καταλελυκέναι τε τὸν πόλεμον συμβάσεις θεμένους πρὸς Ἄνναν τὴν βασιλίδα, καὶ βασιλέα τὸν ἐμὸν γαμβρὸν, αὐτὸς ἠνάγκαζον ὑμᾶς δεσπότην ἐκεῖνον, καὶ βασιλέα καὶ εἰδέναι, καὶ νομίζειν· καὶ οὐκ ἐν ἀπορρήτῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν πολλάκις τὸν νέον βασιλέα καὶ περιόντος, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἐμοῦ τῆς Ῥωμαίων διάδοχον βασιλείας ἔσεσθαι ἀπεφαινόμην· νυνὶ δ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐμέ τε ἠνάγκασαν ἑτέρως πράττειν, ἢ ὡς ἠβουλόμην, καὶ ὑμῖν εἰκὸς μεγάλας τὰς ἀπορίας ἐμποιεῖν. Εἰ μὲν οὖν περί τινων οὐδένων καὶ εὐκαταφρονήτων ὁ λόγος ἦν, οὐδὲν ἦν ἔργον φθέγγεσθαι νῦν τὸ παραστάν, ὡς ὀλίγης βλάβης ἐσομένης ἐκ τοῦ μὴ μετ' εὐβουλίας, ἀλλ' ἀπερισκέπτως φθέγξασθαι τὸ προστυχόν· ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν παρ' ἡμῖν μεγίστων, τί γὰρ ἂν εἴη μεῖζον; δέον πρότερον πολλὰ πολλάκις σκεψαμένους, οὕτω πρὸς ὑμᾶς ἅττα ἂν λυσιτελῇ, καὶ δίκαια νομίζωμεν διεξιέναι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος, καὶ πάντες κοινῇ περὶ τοῦ πράγματος πολλὴν ἐξέτασιν, καὶ βάσανον ποιούμενοι, οὕτω παρασκευάσασθε, ὡς γνώμην ἕκαστος εἰσοίσων ἥ,

dem imperii Romani declararo statuerit, cur non hoc ipsis aperiat? quo non modo armis eum non persequantur, sed etiam (utpote non multo post in ejus potestate futuri) obsequiis colant. Stultum enim, et insolentissimum esse, contra dominum insolescere, et ejus hostes videri; propterea quod ipso eum adjuvante, et imperio ultro cedente nocere ei non poterunt, sibi ipsis autem, liberis, et propinquis nocebunt, maxime hostes illius manifestarii, cui velint nolint subesse debent. Quod si eum inimicum ducat, ipsosque impigros militiæ socios habere desideret, opus esse ut spem firmam in posterum faciat, qua nixi illum fidenter aggrediantur. Hanc fore, si Matthæum filium imperatorem designet (39). Sic enim dubitationem omnem deposituros, et alacriter juniorem Imperatorem oppugnaturos; spe jam certa subnixos, aut victis hostibus ipsum cum filio, quoad vixerint, imperatores habituros: aut si ipsi vincantur, cum ipsis simul morituros. Hactenus mobilitas. Tum imperator sic contra fatus est: Petitionem vestram esse justam, et cum ratione consentientem, ac vos scire oportere, utri faventes in alterum arma vertatis, nec ego inficias iverim. Nam simul ac debellatis hostibus bellum posuimus, et fœdus cum Anna imperatrice, generoque meo imperatore fecimus, ipse cogebam vos dominum illum, **850** et imperatorem scire, atque agnoscere: nec in secreto solum, sed multis sæpe audientibus, Palæologum superstite me, et post obitum meum in Romano imperio successorem profitebar. Nunc ipsa rerum conditio et me aliter facere compulit, quam volebam, et vos consentaneum est, inde admodum perplexos fieri. Si igitur de lana caprina ageretur, non esset difficile in præsens proloqui, quod in mentem veniret: qui non magnum detrimentum sequeretur ex eo quod inconsulto et incohsiderate quæ in buccam venissent, effutivissem. Quia vero de iis agimus, quæ apud nos maximi momenti sunt (quid enim imperio majus (40)?) re prius multum ac sæpe ponderata, sic demum apud vos quæ conducibilia, et justa existimemus, disserenda sunt. Neque hoc tantum, sed et ipsi, tum per se unusquisque, tum omnes communiter re accurate excussa, ac perpensa sic comparati estote, ut sententiam quisque, quam rebus Romanis universe, et vobis cuique seorsum profuturam putaverit, pronuntiet. Ita responsum ad petitionem nobilitati dilatum, et conventus dimissus est.

φθέγγεσθαι νῦν τὸ παραστάν, ὡς ὀλίγης βλάβης ἐσομένης ἐκ τοῦ μὴ μετ' εὐβουλίας, ἀλλ' ἀπερισκέπτως φθέγξασθαι τὸ προστυχόν· ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν παρ' ἡμῖν μεγίστων, τί γὰρ ἂν εἴη μεῖζον; δέον πρότερον πολλὰ πολλάκις σκεψαμένους, οὕτω πρὸς ὑμᾶς ἅττα ἂν λυσιτελῇ, καὶ δίκαια νομίζωμεν διεξιέναι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος, καὶ πάντες κοινῇ περὶ τοῦ πράγματος πολλὴν ἐξέτασιν, καὶ βάσανον ποιούμενοι, οὕτω παρασκευάσασθε, ὡς γνώμην ἕκαστος εἰσοίσων ἥ,

Jacobi Pontani notæ.

(39) Idem supra perhibatur hoc libro, et negabat. Hic aliter sentit; nihil tamen, ut in re maximi momenti, temere statuendum censet.

(40) Ad Nicoclem Isocrates, βασιλεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων μέγιστόν ἐστι, καὶ πλείονος προνοίας δεόμενον: *Regnum est summum rerum humanarum, majoremque providentiam postulat.*

ἂν οἷοιτο καὶ κοινῇ τοῖς πράγμασι Ῥωμαίων, καὶ ὑμῖν ἰδίᾳ λυσιτελήσουσαν ἑκάστῳ. Ὁ μὲν οὖν σύλλογος οὕτω διελέλυτο βασιλέως ὑπερθεμένου τὴν πρὸς τὴν τῶν συγκλητικῶν ἀξίωσιν ἀπολογίαν.

CAPUT XXXVI.

Callistus patriarcha consulitur, negat imperatorem Matthæum designandum. Cui occurrit imperator, Denuo flagitantibus respondet, et quod sæpe antehac fecit, se omni tyrannidis suspicione liberat, justitiæque, humanitatis et virtutis laudem aucupatur. Palæologum ut parum erga se candidum, et gratum accusat, enumeratis, quæ contra ipsum hostiliter commiserit. Inde probare contendit, non injuria Matthæum filium imperatorem, non tam a se (ut invidiam facti declinet) quam ab ipsis renuntiatum iri. De imperatoris appellatione in litteris ad Sulimanum omissa, et de convitiis remigum in illum se excusat Palæologus.

Imperator mox equo conscenso, et in templo Deiparæ Hodegetriæ precibus conceptis, patriarcham Callistum domi ejus convenit; quæ primores de imperatore genero ac de filio ad se retulissent, narrat; rogat se doceat, quid eis respondeat, si responsum quod promiserit, flagitarint. Patriarcha refert, sibi in præsentia nihil occurrere; perendie re considerata, in palatium venturum, quæque justa et convenientia censuerit petitoribus responsurum. Imperator diem præfinitum lætus concedens, et verbis patriarchæ contentus in palatium redit. Illuxit dies tertius, cum neque apparuit in palatio patriarcha, uti sponderat, **851** neque de eo quod propositum erat, disseruit. Septima autem luce e patriarchio in monasterium Mamantis martyris sibi peculiare ingressus, per internuntium imperatori significat, se nec in palatium venturum, nec in patriarchium reversurum, nisi sacramento sibi confirmet, nunquam Matthæum filium imperatorem creaturum. Quæ verba durius accepit imperator, valdeque secum inique agere judicavit: et vicissim misit, qui diceret, putare se dicta ejus non cohærentia visum iri prudentibus. Si enim vocasset eum, ut renuntiationem filii auctoritate sua adjuvaret, et ipse eam conducere non sentiret, neque vellet, haud immerito juramentum a se petiturum fuisse, ne talibus assentiri cogeretur. Si autem nihil unquam hujusmodi decreverit, sed adhuc de jure et utilitate facti sub judice lis sit, et vocetur quoque ipse, judicium suum in medium prolaturus, cur juramentum de re etiam nunc pendente, et ambigua exigat? Æque enim ubi omnes convenerint, suffragio suo et approbare, et improbare posse. Iterum orat, et hortatur, ad se veniat, et quid faciendum sit secum consultet. Patriarcha recusare, et iterum iterumque accitus non comparere. Qui filium imperatoris declarari imperatorem petebant, rursum palatium ingressi, responsum exquirunt. Imperator tempus extrahit, ut amplius de re ista deliberaturus. Haud multi dies intercedunt, cum optimates ejus ac nobiles, et qui ex albo militari erant, convenientes, uno ore precantur, uti Matthæum imperatorem renuntiet. Imperator quoniam producere deliberationem ultra nequibat (satis enim produxerat) cetumque majoribus semper incrementis augeri perspiciebat, stans medius hunc in modum exorsus est: Qui de iisdem perpetuo verba faciunt, et audientes obtundunt, nova semper afferentibus contrarii, perinde in vitio sunt: præsertim cum, qui audiunt, non

Αὐτὸς δ' αὐτίκα ἵππου ἐπιβάς, καὶ πρὸς τῷ τεμένει τῆς Θεομήτορος γενόμενος τῆς Ὁδηγητρίας, καὶ τὴν προσκύνησιν ἀποδοὺς, ἔπειτα ἐκεῖθεν ἀναστρέφων, πατριάρχῃ τε τῷ Καλλίστῳ συνεγένετο ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν ἐκείνου αὐτὸς ἐλθών, καὶ διεγείτο ὅσα οἱ ἐν τέλει περὶ βασιλέως τε τοῦ γαμβροῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ διεξῆλθον πρὸς αὐτόν· ἐδείτό τε ὑποθέσθαι ὁποίοις τισὶ λόγοις χρήσαιτο πρὸς ἐκείνους, ἂν ἀπαιτῶσι τὴν ἀπολογίαν, ὥσπερ ἐπηγγείλατο. Πατριάρχης δὲ τὸ μὲν νῦν ἔχον ἔφασκε καὶ αὐτὸς ἀπολογίας ἀπορεῖν· εἰς τρίτην μέντοι σκεψάμενος ἡμέραν, ἃ ἂν οἴηται δίκαιά τε εἶναι, καὶ πρόσηκοντα τοῖς τοιαῦτα ἀξιοῦσιν, ἐν βασιλείοις γενόμενος ἐρεῖν. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς ἐκεῖθεν ἐπανῆκεν εἰς τὰ βασίλεια τοῖς πατριάρχου λόγοις ἀρκεσθείς, καὶ προθύμως παρασχόμενος τὴν προθεσμίαν. Ὁ πατριάρχης δὲ εἰς τρίτην ἡμέραν, ὥσπερ ἐπηγγείλατο, οὔτ' ἐγένετο ἐν βασιλείοις, οὔτε συνεβούλευεν οὐδὲν περὶ τῶν προκειμένων. Ἑβδόμῃ δὲ ἡμέρᾳ τὰ πατριαρχεῖα καταλιπών, εἰς τὴν Μάμαντος τοῦ μάρτυρος ἐλθὼν μονὴν οὖσαν κατεξαίρετον αὐτῷ ἰδίαν, ἐμήνυε πέμψας βασιλεῖ, ὡς οὔτ' ἐν βασιλείοις γένοιτ' ἄν, οὔτ' ἐν πατριαρχείοις εἰ μὴ ὅρκους αὐτῷ παράσχοιτο, ὡς οὐκ ἄν ποτε Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἀποδείξοι βασιλέα. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς ἤχθετο ἐπὶ τοῖς λόγοις, καὶ πολλὴν ἐκείνου κατεγίνωσκεν ἀπραγμοσύνην, ἀντεμήνυέ τε πέμψας καὶ αὐτὸς, ὡς οὐδεμίαν τὰ εἰρημένα τὴν ἀκολουθίαν ἔχειν παρ' εὐφρονοῦσιν, ἂν νομίζοιτο κριταῖς. Εἰ μὲν γὰρ τὴν ἀνάῤῥησιν τῷ υἱῷ συγκατεργασόμενον ἐκάλει, λόγον ἂν εἶχεν ὅρκους ἀπαιτεῖν μὴ τοιαῦτα καταναγκάζειν πράττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ἐδόκει μηδὲ κατὰ γνώμην ἦν αὐτῷ· εἰ δὲ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν οὐδέπω ἐπεψηφίσθη, ἔτι δὲ τοῦ πράγματος ἐξεταζομένου εἰ δίκαιον εἶναι, καὶ λυσιτελοῦν νομίζοιτο, ἢ μὴ, καλοῖτο καὶ αὐτὸς τὴν δοκοῦσαν εἰσοίσων ψῆφον, τί δεῖ περὶ τοῦ πράγματος ὅρκους ἀπαιτεῖν μήπω πέρας εἰληφότος; ὁμοίως γὰρ ἐνδέχεται εἰ πάντες ἐν ταὐτῷ συνέλθοιεν, καὶ ἐπιψηφισθῆναι, καὶ κωλυθῆναι. Αὖθίς τε ἐδείτο καὶ παρῄνει ἥκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς ὅ τι δέοιτο πράττειν διασκεψομένους. Ὁ δ' ἀπηγόρευε παντάπασι, καὶ πολλάκις παρὰ βασιλέως οὐχ ὑπήκουε κληθείς. Οἱ μέντοι τὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν ἀξιοῦντες βασιλέα, καὶ αὖθις γενόμενοι ἐν βασιλείοις, λόγον ἤτουν περὶ ὧν ἠξίουν βασιλέα. Ὁ δ' ὑπερετίθετο καὶ αὖθις, ὡς διασκεψόμενος. Ὀλίγαις δὲ ἡμέραις ὕστερον μετὰ τῶν συγκλητικῶν, καὶ τῶν εὐγενεστέρων, καὶ ὅσοι τοῦ στρατιωτικοῦ καταλόγου ἦσαν συνελθόντες, ἐδέοντο βασιλέως γλώσσῃ μιᾷ Ματ-

θεῖον τὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν βασιλέα. Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ μὴ τὴν διάσκεψιν εἶχεν ἔτι ἀναβάλλεσθαι (ἐξήρχει γὰρ ὁ χρόνος τῆς ἀναβολῆς), καὶ τὴν στάσιν αὐξανομένην, καὶ προσθήκην ἀεὶ λαμβάνουσαν ἐώρα, καταστὰς εἰς μέσους, ἔλεξε τοιάδε. Τὸ περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ διεξιέναι, καὶ ἀποκναίειν τοὺς ἀκούοντας τῷ καινολογεῖν παντάπασιν ἐναντίον ὄν, ὁμοίως ἔχει μέμψιν, ἄλλως θ' ὅταν οἱ ἀκούοντες οὐ λόγοις ὧσι μόνον πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν δεδιδαγμένοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς πράγμασιν αὐτοῖς παρηκολουθηκότες ἐξ ὧν ἐσχήκασι σαφῆ καὶ φανερὰν τὴν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων. Ὡς μὲν οὖν ἀδίκως πεπολέμημαι μετὰ τὴν βασιλέως τελευτήν, καὶ πολλὰς, καὶ παντοδαπὰς ὑπέμεινα τὰς δυσχερείας, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς, καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ ὡς μετὰ τὴν τοσαύτην τῶν δεινῶν ἐπιφορὰν, καὶ τοῦ κρείττονος συναιρομένου, τοὺς ἀντιτεταγμένους σύμπαντας κεκρατηκὼς, οὐ τοῖς ἴσοις ἡμειψάμην, ἀλλ' ἐφιλονείκηται πᾶσαν ὑπερβολὴν προσθεῖναι τῇ μεγαλοψυχίᾳ, καὶ ὡς οὐ πάντα τἄλλα προεῖμαι μόνον εὐχερῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν, ὑπὲρ ἧς ἐδόκουν τὰ δεινὰ ὑπομεμενηκέναι βασιλείαν (ἴστε γὰρ δήπου σύμπαντες, ὡς τήν τε παῖδα τὴν ἐμὴν συνῴκισα τῷ νέῳ βασιλεῖ, καὶ τῆς ἀρχῆς μετέδωκα εὐθὺς, καὶ βασιλίδα τὴν μητέρα τῆς προτέρας δόξης, καὶ τοῦ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ῥωμαίων δεσπότιν ἀπεστέρησα οὐδέν), παρήσειν μοι δοκῶ, πάντων ὑμῶν σαφέστατα εἰδότων, καὶ οὐδεμιᾶς δεομένων περὶ ταῦτα ἀποδείξεως· ὅτι δὲ μετὰ τοὺς ὅρκους, καὶ τὰς συμβάσεις οὐδενὸς ἠμέλησα τῶν καθηκόντων πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπεδειξάμην καὶ σπουδὴν καὶ εὔνοιαν, καὶ οὐδεμίαν οὐδενί ποτε πρόφασιν αὐτοῖς πολέμου παρεσχόμην, νῦν ἐναργῆ πειράσομαι τὴν ἀπόδειξιν τὴν ἐκ τῶν λόγων παρασχέσθαι. Εὐθύς τε γὰρ μετὰ τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν τινῶν τῶν παρ' ὑμῖν μάλιστά ἐπιφανῶν δυσανασχετούντων, καὶ ἀναινομένων ὅρκους ἐπὶ δουλείᾳ παρέχεσθαι τῷ νέῳ βασιλεῖ, καὶ βαρὺ καὶ ἐπαχθὲς λογιζομένων, ᾧ πάσῃ δυνάμει πεπολεμήκασιν ἄχρι τότε, τούτῳ μετὰ τὸ δοκεῖν κεκρατηκέναι αὖθις ἑαυτοὺς ὑπάγειν, καὶ καταδουλοῦν, καὶ μὴ ταύτην ἐπιτιθέναι τὴν ἀνάγκην, ἀλλ' ἐμοὶ μόνῳ τὴν δουλείαν ὀφείλειν δεομένων, οὐκ ἠθέλησα αὐτὸς, ἀλλ' αὐτοῦ τε ἕνεκα τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς εἰς βασιλέα τὸν γαμβρὸν εὐνοίας, τοὺς πολλοὺς ὑπὲρ ἐμοῦ πόνους καὶ κινδύνους ἐκείνων ὑπεριδὼν, καὶ τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀμυθήτου κακοπραγίας, ἀπειπάμην φανερῶς, καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐκέλευον ἀναχωρεῖν, εἰ μὴ βούλοιντο καὶ βασιλεῖ τῷ νέῳ παρέχεσθαι τοὺς ὅρκους, καὶ δουλεύειν ἀκριβῶς, ὥσπερ οἴονται κἀμοὶ προσήκειν· ἐκείνῳ δὲ καὶ μᾶλλον, ὅσον ἐμοὶ μὲν οὐκ εἰς τοὺς παῖδας; ἔγνωσται διαβιβάζειν τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνον καταλείπειν κληρονόμον, ἐκείνῳ δὲ εἰς παῖδας, καὶ παῖδας παίδων διαβήσεται, ἃ καὶ ἔπραττον ἢ ἐκέλευον αὐτὸς, καὶ παρείχοντο τοὺς ὅρκους ὑπ' ἀνάγκης. Λύθεις δὲ τῶν βασιλίδι προσεχόντων τραπομένων τινῶν εἰς νεωτερισμοὺς, καὶ συνθεμένων ἁπάτῃ συναρπάσαντας τὸν νέον βασιλέα, διαβαίνειν ἐπὶ Γαλατᾶν, καὶ πόλεμον ἐγείρειν

A solum sermone de iisdem docti sæpe fuerint, sed rebus ipsis quoque ea compererint, quæ certam ac manifestam urbis fidem conciliarunt. Me igitur, imperatore Andronico mortuo injuste, ut hostem, oppugnatum, multosque, et varios casus, insidias, pericula subiisse, et post tantos malorum turbines, nemine opitulante, adversarios vicisse, nec paria retulisse : sed, omni ratione magnitudinem animi exaggerare studuisse, et non solum cætera omnia, sed et ipsum, pro quo infanda perpessus videbar, imperium reliquisse (scitis enim nimirum omnes, **852** quomodo et filia mea juniori imperatori collocata, collegam meum statim illum cooptarim, et Augustam ejus matrem priori appellatione, ut esset videlicet, et diceretur Romanorum domina, penitus B non privaverim); hæc, inquam, silentio præterire mihi certum est, quando nemo vestrum adest, cui ea non sint notissima, ut proinde a me nullam probationem requirant. Quod autem post sancitum fœdus eorum dignitatem cordi habuerim, et omnia in eos officia, omneque benevolentiæ munus contulerim, nec ullam unquam in ullo belli occasionem suppoditarim, nunc evidenter conabor demonstrare. Protinus enim, ut bellum consopitum est, quibusdam inter vos illustrissimis id ægre ferentibus, et juniori imperatori obedientiam jurare detrectantibus, graveque et onerosum fore ratiocinantibus, qui cum totis viribus ad eum diem belligerassent, ei jam victo, ut appareret, rursum se subdere, ac C subjicere, et orantibus, ne tali eos necessitate constringerem, sed mihi soli subjectionem debere sinerem, ego nolui, et amore honestatis atque justitiæ, et ipsius imperatoris generi mei exantlatos ab iis mea causa labores, adita discrimina, et diuturnam eorum, incredibilemque calamitatem parvipendens, libere denegavi : et solum Romanum vertere jussi, nisi etiam illis sacramentum vellent dicere, et subesse perfecte, quemadmodum ut mihi subessent, decere arbitrarentur. Imo vero illo perfectius, quod mihi non stat, imperium in filios transmittere : sed illum hæredem relinquere, qui id ad natos ac nepotes transmittet. Huic postulationi meæ, quanquam inviti, obsequentes juraverunt. Rursus, cum quidam de studiosis imperatricis rerum novarum cupidi inter se pacti essent, D per fraudem adrepto secum juniore imperatore Galatam petere, et unde unde contracto exercitu bellum contra me conciare, illi quidem deprehensi, mercedem sceleris sui susceperunt. Qui vero animis parum æquis imperatori suberant, velut idoneam causam nacti, denuo jurisjurandi religione absolvi postularunt, et facere posse, quod ex re sua videretur. Ego vero ad hæc surdus imperatorem et matrem, tanquam nescios, quæ illi novitatis consilia coquerent, omni culpa liberavi, et postulatoribus præcepi, ut se continerent, nec Romanum imperium de integro ærumnis commutandi prætextum quærerent. Cum nec sic quidem desinerent, sed Matthæo filio meo decepto persua-

sissent, ut **853** occupatis quibusdam urbibus, et parte quadam de toto imperio avulsa, suum sibi principatum instituerent : nec amori paterno succubui, nec dissolute et oscitanter in hoc negotio, quasi minuto, nec singulari cura digno me gessi, sed omnimodis elaboravi, ut filium a cœptis illicitis abducerem, et missa insuper ejus matre, ut novis rebus supersedens, mihi, et genero imperatori se tuto subjiceret, perfeci. Atque istiusmodi complura me semper præstitisse, qui indagaverit, inveniet. Ex quibus clarissime liquet, me nec facto, nec cogitatione ausum, unde quispiam opinari queat, me illum imperio spoliare velle, quin contrarium potius, nempe me id agere, ut idipsum illi bene securum, ac stabile permaneat. At ille nequaquam parem mihi animum remensus est. Nam Thessalonicæ a me relictus, ut ejus civitatis custos, donec paratus et instructus redirem, malum custodem egit. Siquidem hominibus improbis, ac nefariis, et lucelli gratia non solum universum Romanum imperium, sed ipsum quoque, cui in hoc retinendo studere videbantur prodentibus, auscultans, mihi non dissimulanter bellum intulit : qui nihil non faciebam, quo imperium ei beatius, atque latius redderem, ruptoque quod mecum intercedebat fœdere, cum Crale societatem pactus est, tantum ut me sui amantissimum cruciaret. Ibi tum ego non statim ad ulciscendum insurrexi, neque meum erga illum amorem funditus abjeci : sed culpam omnem in impulsores conjeci : ei autem non ob ætatem modo, hominum nequam strophis, et fraudibus valde opportunam, sed, ut verum dicam, charitate victus, omnino ignoscendum putavi : legataque ejus matre tentavi omnia, quò illum a conatibus parum laudabilibus retraherem, et in priorem me amicitiam reducerem. Quod quidem illa, ut decuit, et quo spiritu illam decuit, effectum dedit. Ubi postea rogavit, sibi urbes privatim possidendas attribui quot vellet, quarum gubernationis nullam a me rationem posceretur, arbitratus sum parva illum magnificere, nec id ex dignitate sua, dum haud longo post tempore universorum dominus futurus, paucis ante tempus imperitare concupisceret. Tamen cupiditati juvenis gratificandum ducens, dedi lubens, et honoris causa Didymotichum adjeci, urbem æquiparandam aliis, quas petebat, simul omnibus, quemadmodum ipsi probe nostis. **854** Byzantium cum venisset, quæcunque ex ejus officio essent, admonui, sunsique ut mihi quo amiciorem haberet neminem, conjunctus, capitalem inimicum numeraret, qui secus me affectum illi persuadere niteretur : quando animi mei sincerissimi argumenta ex factis ipsis quavis oratione ad probandum firmioribus exstarent. Ita gaudens gaudentem ad provinciam suam emisi, et uxorem meam sequi jussi ; usque adeo nihil ab illo metuebam mali. Et quia sciebam eum de fratre uxoris suæ sinistra sentire, putareque illum peculio suo insidiari, et

Α ἐπ' ἐμὲ δύναμιν συμπουριζομένους, ὅθεν ἂν ἐξῇ, οἱ μὲν, φωραθέντες, ἔδοσαν τῆς κακουργίας δίκην· ἐκεῖνοι δὲ οἱ βαρέως φέροντες τὴν ὑπὸ βασιλεῖ δουλείαν, ὥσπερ εὐλόγου προφάσεως εὑπορήσαντες, αὖθις ἠξίουν μὴ ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, ἀλλ' ἀπολελύσθαι τῆς ἀνάγκης, καὶ πράττειν, ὅ τι ἂν δοκῇ συμφέρειν σφίσιν. Ἐγὼ δὲ οὐδ' ἄκρως ὡσὶ τὸν λόγον ἠνεσχόμην, ἀλλὰ βασιλέα μὲν καὶ τὴν μητέρα ἠξίουν ἐνέχεσθαι μηδεμιᾷ γραφῇ, ἅτε συνειδότα τοῖς νεωτερίσασι μηδέν, ἐκείνους δὲ ἐκέλευον ἡρεμεῖν, καὶ μὴ πρόφασιν ζητεῖν ἐξ ἧς αὖθις τὴν Ῥωμαίων ἐμπλήσουσι πολλῶν κακῶν. Ἐκείνων δὲ οὐδ' οὕτω πεπεισμένων, ἀλλὰ Ματθαῖον ἐξηπατηκότων τὸν ἐμὸν υἱόν, καὶ πεπεικότων ἰδίαν συστήσασθαι ἀρχὴν πόλεις κατασχόντα τινὰς, καὶ χώραν ἀποτεμόμενον τῆς ὅλης Β ἡγεμονίας, οὔτ' ἐνέδωκα διὰ τὸ πρὸς τὸν παῖδα φίλτρον, οὔτ' ἀμελῶς καὶ ῥᾳθύμως εἶχον περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μικρᾶς καὶ τῆς τυχούσης ἄξια φροντίδος· ἀλλὰ πᾶσαν πρόνοιαν ἐποιούμην ἀπάγειν τῶν ἀτόπων τὸν υἱὸν, καὶ πέμψας βασιλίδα τὴν αὐτοῦ μητέρα, μὴ τοιαῦτα ἔπειθον νεωτερίζειν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐμοί τε, καὶ βασιλεῖ δουλεύειν τῷ γαμβρῷ. Καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἄν τις ἐξετάζων εὕροι δι' παντὸς ἐμοὶ τοῦ χρόνου πεπραγμένα. Ἐξ ὧν ἔστι μάλιστα ἐναργεστάτην ἀπόδειξιν λαβεῖν τοῦ μηδὲν ἐμὲ μήτε πεπραχέναι, μήτε διανενοῆσθαι, ἐξ ὧν ἄν τις οἰηθείη τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἐκεῖνον βούλεσθαι ἀποστερεῖν, τοὐναντίον μὲν οὖν ἅπαν πάντα πράττειν, ἐξ ὧν βεβαίως ἔχειν περιέσται. Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ὤφθη κἀκεῖνος ἐμοὶ τὴν ἴσην εὔνοιαν διασώζων. Ἀλλ' ἐπὶ Θεσσαλονίκην ὑπ' ἐμοῦ καταλειφθείς, ὡς τὰ ἐκεῖσε πράγματα διαφυλάξων ἄχρις ἐπανήξω παρασκευασάμενος, οὐκ ἐφύλαξεν ὥσπερ ἔδει. Πειθόμενος γὰρ ἀνθρώποις φαύλοις καὶ διεφθορόσι, καὶ κέρδους ἕνεκα μικροῦ οὐ σύμπασαν μόνην τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ὑπὲρ οὗ ταῦτα πράττειν ἐδόκουν προϊεμένων, ἐμοὶ μὲν πόλεμον ἤρατο φανερῶς, ὃς πάντα ἔπραττον ὅπως αὐτῷ βελτίω καὶ μείζω ποιήσω τὴν ἀρχὴν, πρὸς Κράλην δὲ ἐτίθετο σπονδὰς, καὶ συμμαχίαν, καὶ τῶν ὄντων ἀφιστάμενος, ὥστε μόνον λυπηρὸς ἐμοὶ τῷ πάνυ μάλιστα φιλοῦντι φαίνεσθαι. Ἐγὼ δὲ οὐκ εὐθὺς πρὸς ἅμυναν ἐτρεπόμην, οὐδὲ τοῦ περὶ αὐτὸν φίλτρου τὸ παράπαν οὐδὲν ὑφῄρουν· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐνάγοντας πρὸς τὰ τοιαῦτα μάλιστα εἶχον ἐν αἰτίαις, ἐκείνῳ δὲ πολλὴν ᾠόμην δεῖν παρέξεσθαι συγγνώμην, οὐ διὰ τὴν ἡλικίαν μόνον βᾴδιαν οὖσαν ὑπὸ πονηρῶν παράγεσθαι ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰ δεῖ τι καὶ τἀληθὲς εἰπεῖν, νικώμενος ὑπὸ τοῦ φίλτρου, καὶ βασιλίδα τὴν μητέρα πέμψας, πάντα ἔπραττον ἐξ ὧν ἐνόμιζον ἀποστῆσαι τῶν οὐ καλῶν ἐκείνων ἐπιχειρήσεων, καὶ πρὸς τὴν προτέραν ἐπανῆξαι εὔνοιαν ἐμοί. Ἃ καλῶς ποιοῦσα πάντα ἔπραττεν ἐκείνη, καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος αὐτῇ φρονήματος. Διηθέντος δὲ πόλεις αὐτῷ παρασχέσθαι ὅσας ἤθελεν, ὥστε ἄρχειν αὐτὸν ἰδίᾳ, καὶ μηδὲν εὐθύνεσθαι παρ' ἐμοῦ πρὸς τὴν ἀρχὴν, μικρολογεῖν μὲν αὐτὸ ᾠόμην, καὶ μὴ ἑαυτῷ προσήκοντα ποιεῖν μέλλοντα ὀλίγῳ

ὕστερον σμπάντων εἶναι κύριον, ὀλίγων ἄρχειν δεῖ- A illud quodam modo ad se transferre conari, id
σθαι πρὸ καιροῦ, προθύμως δὲ ἔμοιγε παρεσχήσειν
δεῖν χαρίζεσθαι νομίζων τοῦ νέου τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ
Διδυμότειχον προσετίθουν εἰς φιλοτιμίαν ἀντίρρο-
πον οὖσαν πόλιν τῶν ἄλλων, ὧν αὐτὸς ἥτείτο ὕστερ
δή που καὶ αὐτοὶ ἐπίστασθε σαφῶς. Γενομένῳ δὲ ἐν
Βυζαντίῳ, πάντα τὰ ζέοντα παρῄνουν, καὶ συνεβού-
λευον ἐξέχεσθαι ἐμοῦ παντὸς μᾶλλον φιλοῦντος, καὶ
πολέμιον ἡγεῖσθαι φανερῶς ἐκεῖνον, ὃς ἂν ἐπιχει-
ρεῖν πείθειν, ὡς κακὸς ἐγὼ περὶ αὐτόν, τὴν ἐκ τῶν
ἔργων ἔχοντι ἀπόδειξιν λόγου παντὸς ἰσχυροτέραν.
Ἔπειτα ἐξέπεμπον χαίροντα χαίρων ἐπὶ τὴν ἀρχήν,
καὶ βασιλίδα τὴν γυναῖκα συνέπεσθαι κελεύσας. Οὔ-
τως οὐδὲν ὑπώπτευον δεινὸν περὶ αὐτοῦ. Εἰδὼς δὲ
αὐτὸν οὐ καλὰς περὶ τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἔχοντα
ἐννοίας, ἀλλ' οἰόμενον ἐφιδρύειν αὐτῷ πρὸς τὴν B
ἀρχὴν, καὶ τρόπῳ δή τινι μετάγειν ἐφ' ἑαυτὸν πει-
ρᾶσθαι, ἀναγκαῖον μὲν ἐνόμιζον πρὸς Θρᾴκην καὶ
αὐτὸς ἐλθὼν διαλύειν τὴν μικροψυχίαν, καὶ πείθειν
ἀλλήλοις εὐνοεῖν· κατεχόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ πρὸς
Λατίνους πολέμου τότε, καὶ Βυζαντίου μὴ δυνάμε-
νος ἀφίστασθαι, ἔπεμπον τὴν βασιλίδα ὡς πάντα
πράξουσαν, ὅσαπερ ἂν ἐγὼ, καὶ διαλλάξουσαν ἀλ-
λήλοις τοὺς υἱούς. Τὸ δ' ἐναντίως ἀπέβαινεν, ἢ αὐ-
τὸς ᾠόμην. Οὐ μόνον γὰρ οὐδὲν ἔπραττε τῶν δεόντων
ὁ νέος βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ βασιλίδα τὴν γυ-
ναικὸς μητέρα ἄπρακτον ἀποπέμψαι, πρὸς πόλεμον
ἐχώρησεν εὐθύς, καὶ ἄλλας τε πόλεις ὑπηγάγετο,
ἃς αὐτὸς οὐ παρεσχόμην, καὶ τῷ γυναικὸς ἐπεστρά-
τευσεν ἀδελφῷ, οὐδὲν ἠδικηκότι πρότερον, καὶ κα-
ταπλείσας πρὸς τὴν ἄκραν Ἀδριανοῦ τῆς πόλεως C
ἐπολιόρκει, οὐ Ῥωμαίους μόνον ἄγων, ἀλλὰ καὶ
βαρβάρους κατὰ συμμαχίαν. Ἐγὼ δ' ἐπεὶ μέλλειν
οὐκ ἐνῆν, ἧ τάχιστα εἶχον ἐν Ἀδριανοῦ γενόμενος,
τὸν μὲν υἱὸν ἀπῄλλαττον τοῦ κινδύνου, βασιλέα δὲ
τὸν νέον οὐδὲν ἠνώχλουν πρότερον εἰς Διδυμότειχον
ἀπηρκότα ἀλλὰ καὶ πρέσβεις πέμψας, ἐδεόμην κα-
τασχεῖν τὸν πόλεμον. Ὁ δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων πε-
πεισμένος, καὶ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν ἐν ὀλίγῳ θέ-
μενος, οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον ἐπολέμει, καὶ ἄλλα
τε ἔπραττεν ὅσα πολέμιον εἰκὸς, καὶ συμμαχίαν ἐκ
Τριβαλλῶν καὶ Μυσῶν μετεκαλεῖτο. Ἐπεὶ δ' ὑπὸ τῶν
βαρβάρων ἐκεῖνοι διεφθάρησαν, οὓς αὐτὸς μετεπεμ-
ψάμην ἐξ Ἀσίας, πρεσβείαν καὶ αὐτὸς πρὸς Σουλ-
μὰν τὸν τῆς Περσικῆς ἡγούμενον στρατιᾶς, ἐδόκει γὰρ αὐτῷ λυσιτελεῖν πείθειν ἐκεῖ-
νον εἶναι μὴ πολέμιον αὐτῷ, ἔπεμπε καὶ γράμματα,
ἐν οἷς ἐπιμνησθεὶς ἐμοῦ, οὐ βασιλέα προσηγόρευεν,
ἀλλὰ Καντακουζηνὸν ἁπλῶς· ὃ μέγιστα ἐλύπησεν,
ἀπόδειξιν ἐναργεστάτην οἰηθέντα τοῦ μέχρι καὶ τοῦ
δυνατοῦ, τὸν πόλεμον τὸν πρὸς ἐμὲ τηρεῖν ἀκατά-
λυπτον πεποιῆσθαι. Ἴλῃ δὲ τὰ τελευταῖα ταῦτα νῦν,
ἐπεὶ μὴ μένειν πρὸς τὰς τῆς Θρᾴκης πόλεις ἠδυ-
νήθη, οὐκ οἷός τε ὢν ἀντέχειν ἔτι πρὸς τὸν πόλεμον,
πρὸς Τένεδον ἐπεραιώθη, καὶ συμπορισάμενος δύ-
ναμίν τινα ὀλίγην ναυτικὴν, ἐν τοῖς καιριωτάτοις
ἐπεβούλευσεν· οὐ γάρ ἐσμεν πόλεις, καὶ νήσους τὰς
ὑπ' ἐμοὶ τελούτας ἴσως καταδουλοῦσθαι, καὶ αὐτῇ
ἐστίᾳ ἐπελθεῖν. Τούτου δὲ ὄντος οὕτω δεινοῦ, ἕτερον

illud quodam modo ad se transferre conari, id
nedendum huic effeminato timori, et ad eos bene-
volentia mutua copulandos iter in Thraciam ne-
cessario mihi suscipiendum censui. Verumtamen a
Latino bello obstante, per quod Byzantio abesse
non licebat, nisi ad conjugem meam, quæ munus
meum fungeretur, filiosque concordia inter se de-
vinciret. Sed aliter cecidit, quam sperabam. Et-
enim Palæologus imperator, non modo officio suo
prorsus defuit, sed etiam frustra dimissa imperator
socru sua, mox ad arma venit; et cum alia oppida
a me non data subegit, tum in fratrem uxoris, a
quo nulla erat lacessitus injuria, cum Romanis
Barbaros quoque duxit, eumque in arce Adriano-
politana conclusum obsedit. Ego, quoniam pro-
crastinationi locus haud dabatur, quam citissime
potui, Adrianopolim profectus, et filium periculo
exemi: et Palæologo imperatori, qui paulo ante
Didymotichum concesserat, molestiarum nihil
creavi, quem per legatos uti bello temperaret,
monui. Verum ille a sollicitatoribus suis inductus,
spreta hortatione mea, haud secus ac prius bellum
urgere perrexit, et cum alia, quæ solent hostes,
perpetravit, tum auxilium ex Triballis advocavit.
Quos postquam Barbari a me ex Asia accersiti con-
triverunt, ad sulimanum Persicarum copiarum du-
cem, cujus amicitiam sibi commodaturam crede-
bat, legatos cum litteris misit, in quibus mei men-
tionem faciens, non imperatorem, sed tantummodo
Cantacuzenum appellavit: id quod me momordit
vehementer, interpretantem id signum manifes-
tissimum, obdurasse, ut quoad posset, bellum
contra me continuaret. Jam vero ad extremum
nunc, quia in Thraciæ urbibus perseverare ne-
quivit (amplius scilicet non valens resistere), Te-
nedum navigavit, conquisitaque manu navali
exigua, caput rerum insidiose aggressus est.
855 Nec enim forsitan perinde est, urbes et in-
sulas ditionis meæ subjugare, et ipsos imperii pe-
nates inopinato adoriri. Cum autem hoc ita grave sit,
aliud longe gravius, et odiosius ausus est. Remigibus
enim, et suæ præsertim triremis, convitiis in me
debacchari impune permisit: quod neutiquam
ausus fuisset, ut existimo, nisi fixum penitus apud
animum haberet, immortale adversus me bellum
gerere. Quod igitur a principio ad finem semper
in omnibus eumdem me, meique similem illi
præstiterim, nec arma ejus aliquando provocave-
rim, ex iis, quæ dixi, cuilibet fidem factam opinor.
Quoniam autem ipse eorum nullo, quæ mihi acer-
ba putaret fore, abstinuit, credo equidem e pru-
dentibus fore nullum, qui jure me reprehendat, si
nunc mutata sententia ipse decreta mea priora
posthabuero: quando non levitate aliqua, nec te-
mere illum, et sine causa contristari volens, sed
ab eo coactus huc adducor. Quale enim est, illum
petulanter in me insultare, et eniti modis omnibus,
ut omnes intelligant, eum pacem aspernari, me
autem velut sensu orbatum atque truncum, nullo

corum quæ fiunt, commoveri? Quam igitur illi perpetuam in imperio successionem semper meditabar, et volebam, quantum in me esset, ea illum privare meum fuerit, nisi resipiscat, et antegressam nequitiam æquali bonitate compenset. Matthæum vero filium imperatorem designare non fuerit jam solum meum (nec enim hactenus unquam ulla res eo me impellere potuit, quamvis sæpe vos belli tempore, cum facti ratio maxime probabilis reddi poterat, istuc me rogaretis), sed vestrum in primis, qui hoc a me flagitastis, et in eo præcipuam propensionem ac studium demonstratis, cum ego nihilo minus justa simul, et vobis ipsis ac reipublicæ salutaria postulare vos judicarem. Faciam igitur quod petistis. Vestrarum autem partium erit, rata habere, quæ a me decernentur : et non hodie quidem ita lætum rei desiderium ostendere, cras autem, et perendie, si qua difficultas inciderit, mox aliam cantilenam canere. Talia quiritabatur, quorum causa imperator quæ facturus esset, juste facturum se existimabat. Cæterum junior imperator in his iisdem post belli finem a socero incusatus, ut ita ejus abdicationis, et Matthæi subrogationis rationem quodammodo afferret, ad alia quidem respondere non poterat : quod autem in epistola ad Sulimanum Persam **856** imperatorem non appellasset, non se, sed scribam sustinere culpam autumabat : se multis implicitum sollicitudinibus, et distractum mille negotiis scribendo non adfuisse, sed imprudentius rubrica subsignasse. Similiter de probris ex triremibus nihil se scire, neque ea jaci voluisse, sed in media navi tunc versantem, quid in extremo protervius fieret, non sensisse. Sed hæc postea acciderunt.

A αὐτῷ πολλῷ δεινότερον, καὶ μεῖζον εἰς ἀπειθείας λόγον ἐτολμήθη. Τοῖς γὰρ ἑπομένοις ναύταις, καὶ μάλιστα τοῖς ἐκ τῆς τριήρεως ἧς ἐπέβαινεν αὐτὸς, ἀδεῶς ἐφῆκεν ὑβρίζειν εἰς ἐμέ· ὃ οὐκ ἂν ἐτόλμησεν, ἐδόκουν, εἰ μὴ πεπεικὼς ἦν μάλιστα ἑαυτὸν ἀσύμβατον μέχρι παντὸς τὸν πόλεμον τηρήσειν. Ὡς μὲν οὖν ἄχρι τέλους ἀπ' ἀρχῆς ἴσον ἑαυτῷ καὶ ὅμοιον ἐν πᾶσιν ἐμαυτὸν τετήρηκα ἐγὼ, καὶ πρόφασιν οὐδεμίαν ἐκείνῳ πολέμου παρεσχόμην, πάντως οἶμαι πεπεῖσθαι ἐκ τῶν εἰρημένων. Ἐκείνου δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα ᾤετο λυπεῖν ἀποσχομένου, οὐδένα τῶν νοῦν ἐχόντων οἶμαι ἐμοὶ δικαίως ἐγκαλέσειν, εἴ τι παρὰ τὰ δεδογμένα πρότερον πράξω νῦν μεταβαλών. Οὐ γὰρ εὐκολίᾳ τρόπων ἐπὶ τοῦτο ἦλθον, οὐδ' εἰκῇ, καὶ μάτην ἐκεῖνον βουλόμενος λυπεῖν· ἀλλ' ἠναγκασμένος ὑπ' ἐκείνου. Τίνα γὰρ ἔχει λόγον ἐκεῖνον μὲν ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ πάντα τρόπον πειρᾶσθαι κατάδηλον ποιεῖν, ὡς ἀσυμβάτως ἕξει, ἐμὲ δὲ ὥσπερ πρὸς τὰ πραττόμενα ἀναισθητοῦντα, μηδὲν τῶν γινομένων οἴεσθαι δεινόν; Τὸ μὲν οὖν τὴν ἀεὶ μελετωμένην ἀεὶ διαδοχὴν τῆς βασιλείας, τό γε εἰς ἐμὲ ἦκον αὐτὸν ἀποστερεῖν ἐμὸν ἂν εἴη, εἰ μὴ μεταβάλοιτο, καὶ τῆς προτέρας κακίας ἀντίρροπον ἐνδείξαιτο εὐγνωμοσύνην· τὸ δὲ Ματθαῖον τὸν ἐμὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν βασιλέα οὐκέτ' ἂν εἴη μόνον ἐμοῦ· οὐδὲ γὰρ οὐδέπω πρότερον ἄχρι νῦν τῶν πάντων οὐδὲν εἰς τοῦτο ἠδυνήθη ἀγαγεῖν, καίτοι πολλάκις ὑμῶν πολλὰ παρὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, ὅτε καὶ μάλιστα ἡ πρᾶξις ἂν ἐδόκει τὸ εὔλογον διασώζειν, δεηθέντων περὶ τούτου· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ὑμῶν τῶν δεομένων, καὶ πολλὴν ὑπὲρ τούτου τὴν προθυμίαν εἰσενηνεγμένων καὶ σπουδὴν, οὐχ ἧττον δὲ κἀμοῦ δίκαιά τε ὁμοῦ, καὶ σφίσι τε αὐτοῖς, καὶ τοῖς ὅλοις πράγμασι συμφέροντα κρίναντος ὑμᾶς αἰτεῖν. Πράξω μὲν οὖν ἐγὼ κατὰ τὴν ἀξίωσιν ὑμῶν. Ὑμέτερον δ' ἂν εἴη στέργειν τὰ ἐψηφισμένα, καὶ μὴ νῦν μὲν οὕτω προθυμεῖσθαι περὶ ταῦτα, ὀλίγῳ δὲ ὕστερον, εἴ τι προσπίπτοι δυσχερὲς ῥᾳδίως μεταβάλλεσθαι. Τοιαῦτα μὲν βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς περὶ βασιλέως τοῦ νέου διειλέχθη, καὶ τοιαῦτα ἐγκλήματα ἐπῆγεν ἐξ ὧν ᾤετο δίκαια ποιεῖν. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ὕστερον μετὰ τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν τὰ ἴσα ἐγκαλούμενος ὑπὸ τοῦ κηδεστοῦ, ὥσπερ ἀπολογουμένου ὅτου ἕνεκα αὐτὸν μὲν ἀποχειροτονήσοι, ἕτερον δὲ υἱὸν Ματθαῖον ἀποδείξοι βασιλέα, περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐδὲν εἶχεν ἀντιλέγειν. Τοῦ μέντοι ἐν τοῖς πρὸς Σουλιμὰν τὸν Πέρσην γράμμασι μὴ προσηγορευκέναι βασιλέα οὐχ αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν γεγραφότα ἔλεγε γεγενῆσθαι αἴτιον· αὐτὸν δὲ ὑπὸ πολλῶν φροντίδων συνισχημένον, καὶ μυρίοις πράγμασι περιελκόμενον τὸν νοῦν, οὐκ ἐπιστῆσαι τοῖς γεγραμμένοις, ἀλλ' ἀπερισκέπτως τοῖς ἐρυθροῖς ὑποσημήνασθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν γενημένων ὕβρεων ὑπὸ τῶν τριηριτῶν οὐδὲν αὐτὸν εἰδέναι, μήτε βούλεσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ κοίλῃ νηῒ κατ' ἐκεῖνο χρόνου διατρίβοντα, μηδενὸς ἅψασθαι τῶν τετολμημένων ἔξω. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον.

B

C

CAPUT XXXVII.

Matthæus creatur imperator. Nomen Joannis in acclamationibus et sacris tacetur. Novus imperator Adrianopolim mittitur. Callistus in sedem ex monasterio revocatur et objurgatur. Cogentes se ad consecrandum Matthæum, excommunicat. Ejus pertinacia ad synodum et ad imperatorem, et in tabulas refertur. De successore eligendo consultatur, et canones citantur. Semet et superiores imperatores malæ fidei in eligendis episcopis coarguit imperator; libertatem eligendi episcopis reddit. Philotheus patriarcha creatur. Callistus Galatam, inde Tenedum ad Palæologum confugit.

Ut imperator filium imperatorem declarare constituit, post dies aliquot sermonis illius, præsente nobilitate in palatio est renuntiatus, pedibusque inductæ crepidæ purpureæ, et tiara lapillis, ac margaritis ornata, pro more capiti ejus impo-

D Τότε δὲ ἐπεὶ ἐπεψήφιζεν ὁ βασιλεὺς τὴν ἀνάρρησιν Ματθαίου τοῦ υἱοῦ, μετά τινας τῆς διαλέξεως ἡμέρας, πάντων παρόντων ἐν τοῖς βασιλείοις, ὁ τοῦ βασιλέως ἀνηγόρευτο υἱὸς, καὶ τοῖς τε ποσὶν ὑπέδυ κρηπῖδας ἐρυθράς, καὶ πίλον ἐπέθετο τῇ κεφαλῇ

λίθῳ τε κεκοσμημένον, καὶ μαργάροις, ὥσπερ ἔθος βασιλεῦσι, καὶ πρός τε τὰς εὐφημίας συντριθμεῖτο τοῖς βασιλεῦσι, καὶ ἐν ταῖς γιγνομέναις μνήμαις τῶν βασιλέων πρὸς τοῖς ἱεροῖς. Βασιλέα δὲ τὸν Ἰωάννην ἐκέλευε βασιλεὺς ὁ κηδεστὴς ἔν τε ταῖς μνήμαις ἀποσιωπᾶσθαι κἀν ταῖς εὐφημίαις. Ἄνναν μέντοι τὴν βασιλίδα, καὶ τὸν θυγατριδοῦν Ἀνδρόνικον τὸν βασιλέα εὐφημεῖσθαι ὥσπερ πρότερον, καὶ μνημονεύεσθαι ἐκέλευεν ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις. Οὐ μὴν αὐτοῦ παντάπασιν ἀφεῖλε καὶ τὴν προσηγορίαν· ἀλλ' εἴ ποτε περὶ ἐκείνου ποιοῖτο λόγον, βασιλέα προσηγόρευεν ἐπὶ πολλῶν. Ἐκ τοιούτων μὲν αἰτιῶν ὁ πρὸς ἀλλήλους τῶν βασιλέων ἐκινήθη πόλεμος, καὶ ἠύξητο ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα, καίτοι πρότερον ὅλῃ γνώμῃ παρεσκευασμένον τῆς ἀρχῆς διάδοχον τὸν νέον καταλείπειν Ἰωάννην, ἠναγκάσθαι καὶ Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν βασιλέα· μετὰ μέντοι τὴν ἀνάρρησιν Ματθαίου τοῦ νίου βασιλέως ἐκεῖνον μὲν εἰς τὴν Ἀδριανοῦ ἐξέπεμπεν αὖθις ὁ πατήρ, αὐτὸς δὲ ὑπελείπετο ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην ὡς μάλιστα ἐνῆν εὐτίθεσθαι ἐτίθετο διὰ σπουδῆς. Συνεώρα γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην δέον ὂν Ματθαῖον τὸν νέον βασιλέα τῷ μύρῳ χρίεσθαι κατὰ τὸ ἔθος. Τοιγαροῦν καὶ μετεπέμπετο τοὺς ἀρχιερέας, ὅσους μάλιστα ἐνῆν, ἐκ τῶν κατὰ τὴν Θράκην πόλεων. Εἶτα ἐπειδὴ παρῆσαν, καὶ τοὺς ἐν Βυζαντίῳ διατρίβοντας ἅμα τοῖς ἔξωθεν ἐπιδεδημηκόσι καλεύσας, ἐν βασιλείοις συνελθεῖν, ὅ τι δέοι πράττειν περὶ Καλλίστου τοῦ πατριάρχου πάντων ἐπυνθάνετο κοινῇ. Τῶν δ' ἀπὸ συνθήματος δέον εἰρηκότων εἶναι πέμπειν πρὸς ἐκεῖνον, καὶ καλεῖν ἐπὶ τὸν θρόνον, ἐπειδὴ μηδὲν ἐγκαλοῖτο ὑπὸ μηδενὸς αὐτίκα τε ἐπείθετο ὁ βασιλεύς, καὶ πρεσβείαν πρὸς ἐκεῖνον ἐποιεῖτο. Δύο γὰρ τῶν ἀρχιερέων ἀπολεξάμενος, τὸν Αἴνου Δανιὴλ, καὶ Ἰωσὴφ τὸν Τενέδου, καὶ τοσούτους ἑτέρους τῶν ἐπιφανεστέρων τοῦ κλήρου τῆς Βυζαντίων ἐκκλησίας, Καβάσιλαν τὸν σακελλίου, καὶ Περδίκην τὸν σκευοφύλακα, ἔπεμπεν εἰς τὴν μάρτυρος τοῦ Μάμαντος μονὴν πρὸς πατριάρχην, καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους ἐκάλει καὶ τὴν ἀρχήν, οὐδένα γὰρ εἶναι τὸν ἀφῃρημένον, ἔφασκέ τε βέλτιον μὲν εἶναι μὴ ἀπερισκέπτως οὕτω χωρεῖν ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, μηδ' ἀβουλίᾳ χρώμενον, τῶν μὲν θρόνων ἀφίστασθαι ἐκόντα, καὶ τοῦ ποιμνίου, αὐτὸν δὲ τὰ μηδὲν προσήκοντα περιεργαζόμενον, ἄλλοτε ἄλλοθι διατρίβειν μηδὲν ποιοῦντα τῶν δεόντων. Εἰ γὰρ ἔμενεν ἐπὶ τοῦ προσχήματος, καὶ συνεβούλευε μὴ τὸν υἱὸν ἀναγορεύειν, αἰτίας τινὰς ἀναγκαίας τοῖς λόγοις προστιθείς, ἴσως ἂν καὶ διεκώλυσε· νῦν δ' οὐχ ἥκιστα καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τῶν πεισάντων ἓν χωρεῖν ἐπὶ τοιαῦτα, ὅτι μὴ λόγοις καὶ παραινέσεσιν, ἴσως δὲ καὶ ἱκεσίαις ὥσπερ ἔδει, ἀλλὰ βίᾳ καὶ ὥσπερ ἰσχύϊ τινὶ κωλύσειν ἐπεχείρησεν, Ἐπεὶ ἀναλυθῆναι τὰ γεγενημένα οὐκ ἐνδέχεται, οὐδὲν ἂν ἡ διχοστασία ἔτι καὶ ἡ ἔρις συμβαλεῖται, ἀλλὰ δέον αὐτὸν ἐπὶ τὸν θρόνον, καὶ τὴν οἰκείαν ἀρχὴν ἐλθόντα, τὸν νέον βασιλέα καὶ τῷ μύρῳ χρίειν, ὥσπερ ἔθος· οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἄλλοις παρασήμοις κοσμηθέντα μὴ καὶ τὸν ἀρχαῖον τρόπον στέφεσθαι.

A sita : faustæ acclamationes insonuerunt, et in sacris ejus, ut reliquorum imperatorum frequentari cœpta memoria. Joannis autem nomen in acclamando, atque inter sacra socer tacere jussit, et Annæ imperatrici, ac nepoti Andronico acclamari, ut prius, et in sacrificio missæ eosdem nominari. Non tamen omnino ei vocabulum auferens, si quando apud plures de illo loqueretur, imperatorem appellitabat. Talibus igitur ex causis mutuum inter imperatores bellum exarsit, itaque crevit, ut Cantacuzenus, tametsi antea mente tota Joannem imperii successorem relinquere paratus esset, Matthæum filium hoc honore dignari compulsus sit; quem statim Adrianopolim misit, ipse Byzantii manens, controversiæ, quæ sibi cum patriarcha exstiterat, finem quam optimum imponere studebat sedulo. Intelligebat enim, jam plane Matthæum novum imperatorem usitato more inaugi oportere. Proinde et episcopos, quotquot commodissime poterat, ex urbibus Thraciæ accersebat. Eos præsentes, simul cum iis qui Byzantii degebant, 857 in palatium convenire jussit : ibi eos communiter quid Callisto patriarcha faciendum esset, interrogavit. Quibus de compacto respondentibus, in thronum revocandum, quandoquidem a nemine accusaretur, illico amplectens consilium imperator, duobus episcopis selectis, Daniele Æni, et Josepho Tenedi, totidemque aliis de cleri Byzantini principibus, Cabasila nempe sacrarum ædium, et Perdica sacrorum vasorum præfectis, eos in monasterium Mamantis martyris ad patriarcham mittit, et ad sedem potestatemque revocat, quam illi nemo adhuc abstulerit : et melius esse, non ita improvide procedere, quæ non oportet, neque præter rationem cum sede gregem velle desertum ire : et quæ nihil attinent curiose sectantem, nunc hic, nunc ibi, munus, suum prætermittentem, commorari. Si enim in eo quod pertendebat perstitisset, filiumque non esse imperatorem salutandum argumentis quibusdam necessario concludentibus docuisset, forsitan cœpta impediturum fuisse. Nunc istuc non postremum numerari posse ex iis quæ rem persuaserunt, quod non verbis et admonitionibus, forte nec divinis precibus, ut oportebat, sed vi, et velut machina aliqua negotium disturbare visus sit. Quia vero præterita corrigi nequeant, dissensionem et contentionem nihil amplius profuturam, sed ad sedem suam regressum, imperatorem novum pro recepta consuetudine sacro oleo inungere debere. Haud siquidem fas esse cæteris insignibus ornatum, non etiam antiquo more corona cohonestari. Hæc ad Callistum per oratores imperator, eaque episcopi omnes approbarunt. Patriarcha legatione audita, ad rem quidem nil respondit ; sed eum qui sibi propter hoc necessitatem imponeret, anathematis carmine devovit. Tum Daniel Æni episcopus iratus, cum propter anathematismum ab ipso pronuntiatum, hortari illum ad ea quorum gratia veneral, supervacuum, cum justi ia

autem consentiens putaret, si neque per se, ac sponte gradum suum recipere vellet, neque ab alio cogi ullo modo posset, alium ejus sedi præficere : Igitur, inquit, aliud nihil te tam obstinato relinquitur, quam ut loco tuo alium patriarcham in Ecclesiam introducamus. Et patriarcha : Id maxime velim, inquit. Sic legati ad imperatorem, et conventum revertentes, ejus responsum referunt. Perdicas vero ait, patriarcham anathemate illum ferisse, qui se propter hoc cogeret : **858** quid autem sibi velit *propter hoc* se ignorare. Tum collegæ legati affirmare, nihil aliud esse *propter hoc*, quam ad Ecclesiæ gubernacula redire, quod constanter recuset, eaque nec libens, nec coactus repetiturus sit. Consentientibus in eo legatis, imperator Ecclesiæ notario mandavit, omnia tabulis consignare, ne qua in posterum de dictis controversia nasceretur, si ad trutinam vocarentur. Post ista episcopis in quæstione ponentibus, quisnam ad Ecclesiæ clavum admoveretur, quando ille ne quis apud se super hoc ullum verbum ederet, sacra detestatione vetuisset, de episcoporum quidem electione, ait imperator, primorum Ecclesiæ magistrorum, Christi videlicet discipulorum, et qui eorum vestigiis incesserunt, sanctorum Patrum leges (nempe ut congregati uno in loco episcopi, Spiritus sancti gratiam de cœlo implorent, multisque precibus Deum suppliciter propitient, ut eis designet, qui recte, et juste, et ex ejus beneplacito maxime fideles Ecclesiæ moderetur, pro qua ipse nostrum similis factus, et humanam imbecillitatem indutus, sanguinem suum fudit, atque ita quem ipse revelaverit, legant, tribusque propositis, qui in primis digni videantur, imperatori unius electionem concedant, quemque ipse elegerit, hunc Ecclesiæ pastorem creent) nec ipse hactenus nescivi, et cuique vestrum reor esse perspectissimum. Quemadmodum vero in reliquis peccatis simul contingere, ut quamvis nos peccare non nesciamus, tamen vitiosa ducti consuetudine, aut blandimento voluptatis decepti, sponte in mala præcipitemur, et affectionibus illaudatis nos subjiciamus : sic etiam in episcopis eligendis usu venit. Cum namque sciamus, nefas esse, nos prius apud animum decernere, cui velimus Ecclesiæ rationes committere, postea nugantes aperte, et Deum irridentes, sinere vos superam invocare gratiam, et cum nos legere, quem ipsum multo ante non verbis tantum, sed opere ipso insuper legeramus, nihilominus male, et stulte audaces sumus, quod non solum a me factum est sæpius, sed et a superioribus Romanorum imperatoribus, si non omnibus, at certe pluribus. Verum de illis ob majoribus debitam reverentiam nihil sinistrum loquar; me autem a memetipso quasi omnibus calculis injuriæ, et iniquitatis erga Deum convinci aio. **859** Et quia vitium meum agnovi, meque ipse damnavi, superest hoc unum, opinor, Deum ob commissa placare, ac de cætero cavere diligentissime, ne in eadem mala incurram, nisi morbo ægrotare velim

Ταῦτα μὲν πρὸς Κάλλιστον τὸν πατριάρχην διὰ τῶν πρέσβεων ἐμήνυεν ὁ βασιλεὺς ὁρᾶν ἔχειν τὰ εἰρημένα, καὶ τῶν ἀρχιερέων ἁπάντων συνεπιψηφισαμένων. Πατριάρχης δὲ ἐπὶ τοὺς βασιλέως λόγους ἦκουε, πρὸς ἕκαστα μὲν ἀπεκρίνατο οὐδέν· ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐπιθήσοντος αὐτῷ ἀνάγκην ἐπὶ τούτῳ ἐξεφώνει χωρισμὸν ἀπὸ θεοῦ. Δανιὴλ δὲ τοῦ τῆς Αἴνου τὴν ἱεραρχικὴν ἐδύνοντος ἀρχὴν δυσχεραίνοντος ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις, καὶ τό τε πρωτρέπεσθαι πατριάρχην ἐφ' ᾧ ἐπέμφθησαν ἀπεγνωκότος διὰ τὴν ἐπιφωνηθεῖσαν ἐπιτίμησιν, δίκαιόν τε οἰηθέντος εἰ μήθ' ἑκὼν εἶναι πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτὸς χωροίη, μήτ' ἀναγκάζειν αὐτὸν ἐξείη μηδενί, ἕτερον τοῖς θρόνοις ἐφιστᾶν. Οὐκοῦν, εἶπεν, οὐδὲν ἕτερον σοῦ τοιαῦτα ἰσχυριζομένου λείπεται, ἢ πατριάρχην ἕτερον ἀνταγάγεσθαι τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ πατριάρχης δὲ, Καὶ μάλιστα βουλοίμην, εἶπεν. Ἐπὶ τούτοις δὲ οἱ πρέσβεις πρὸς βασιλέα, καὶ τὴν σύνοδον ἀναστρέψαντες, ἀπήγγελλον ὅσα πατριάρχης ἀποκριθείη πρὸς τοὺς λόγους. Περιβίκας δὲ, τῶν πρέσβεων εἷς, τὸν ἀφορισμὸν εἶπεν ἐκπεφωνηκέναι τὸν πατριάρχην κατὰ τοῦ ἐπιθήσοντος αὐτῷ ἀνάγκην ἐπὶ τούτῳ· ἀγνοεῖν δὲ ὅ τι βούλοιτο αὐτῷ τὸ ἐπὶ τούτῳ. Οἱ συμπρέσβεις δὲ οὐδὲν ἕτερον βούλεσθαι ἰσχυρίζοντο τὸ ἐπὶ τούτῳ εἶναι, ἢ ἐλθεῖν αὖθις ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς βεβαίως αὐτὴν ἀπειπαμένου, καὶ μήθ' ἑκόντα εἶναι μήτε βιασθέντα βουληθέντων αὖθις ἐπανήκειν πρὸς αὐτήν. Οἱ μὲν οὖν πρέσβεις τοιαῦτα διενεχθέντες, συνέβησαν αὖθις πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκέλευε τὸν τῆς Ἐκκλησίας ὑπογραμματέα πάντα γράφειν, ἵνα μή τις ἢ περὶ τὰ εἰρημένα ὕστερον ἀμφιβολία, εἴ ποτε δεηθείη ἐξετάσεως. Μετὰ τοῦτο δὲ τῶν ἀρχιερέων ἐπὶ τὸ τίνα χρὴ τῆς Ἐκκλησίας τραπομένων προστάξαι, ὅπως δὴ τοῦ καθεστηκότος φανερῶς ἀπειπαμένου, καὶ ἀνάγκην ἐπιτεθεικότος, ὥστε περὶ τῶν ἴσων λόγον κινεῖν μηδένα πρὸς αὐτόν. Τοὺς μὲν περὶ τὴν τῶν ἀρχιερέων, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἐπιλογὴν παρά τε τῶν πρώτων τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλων τῶν Χριστοῦ μαθητῶν, καὶ τῶν κατ' ἴχνος ἐκείνοις ἑπομένων θείων πατρῶν κειμένους νόμους (ὡς χρὴ τοὺς ἐπισκόπους ἐν ταυτῷ γενομένους, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἄνωθεν ἐπικαλεσαμένους, μετὰ τὸ πολλαῖς πρότερον εὐχαῖς, καὶ ἱκεσίαις ἐξιλάσασθαι θεὸν, ὥστε φανερὸν αὐτοῖς ποιῆσαι τὸν ὀρθῶς καὶ δικαίως, καὶ ὡς μάλιστα θεῷ κεχαρισμένος προστησόμενον τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς ἐξέχεε τὸ αἷμα γενόμενος ὅπερ ἡμεῖς, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐνδεδυμένος, οὗτος ἐπιψηφίζεσθαι ὃν ἂν αὐτὸς ἀποκαλύπτῃ· περιστήσαντας δὲ ἐν τρισὶ τοῖς μάλιστα δοκοῦσιν ἀξιόχρεω τὴν Ἐψῆφον, οὕτως πιτρέπειν βασιλεῖ τὴν αἵρεσιν ἑνός· ὃν δ' ἂν αὐτὸς ἕλοιτο, τοῦτον ἀποδείκνυσθαι προστάτην τῆς Ἐκκλησίας) οὔθ' αὐτὸς ἠγνόουν ἄχρι νῦν, οὔτ' ὑμῶν οἶομαι οὐδένα μὴ σαφέστατα εἰδέναι· οἷα δὴ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἁμαρτημάτων φιλεῖ συμβαίνειν, ὅτι καίτοι μὴ ἀγνοοῦντες ὅτι ἁμαρτάνομεν, ὅμως ὑπὸ πονηρᾶς ἀγόμενοι συνηθείας, ἢ τῷ λείῳ τῆς ἡδονῆς ἐξαπατώμενοι περιπίπτομεν ἑκουσίως τοῖς κακοῖς, καὶ τοῖς φαύλοις πάθεσι καταδουλούμεθα

ἑαυτοὺς, τοῦτ' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν τῶν ἀρχιερέων ἐπιλογὴν ἡμῖν συμβαίνει. Σαφέστατα γὰρ εἰδότες ὡς ἀθέμιτον αὐτοὺς πρότερον ἐπιψηφισαμένους, ὃν ἂν ἐθέλωμεν αὐτοὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐγχειρίζειν, ἔπειτα βωμολοχοῦντας ἄντικρυς, καὶ κατειρωνευομένους τοῦ Θεοῦ, ἐπιτρέπειν ὑμῖν τὴν ἄνωθεν ἐπικαλεῖσθαι χάριν, καὶ τοῦτον ἐπιψηφίζεσθαι, ὃν αὐτοὶ πολλῷ πρότερον οὐ λόγοις μόνον, ἀλλὰ καὶ πράγμασιν ἐπεψηφισάμεθα αὐτοῖς, ὅμως τολμῶμεν κακῶς καὶ ἀνοήτως, καὶ τοῦτο οὐκ ἐμοὶ μόνον εἴργαστε πολλάκις, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρότερον Ῥωμαίων βεβασιλευκόσιν, εἰ μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς γε πλείοσι. Περὶ μὲν οὖν ἐκείνων φαῦλον αἰδοῖ τῶν προγόνων οὐδὲν ἐρῶ· ἐμαυτὸν δ' ἁπάσαις ψήφοις ταῖς παρ' ἐμαυτοῦ ἀδικοῦντα καὶ ἀγνωμονοῦντα περὶ τὸν Θεὸν φαίην ἂν ἀλίσκεσθαι σαφῶς. Οὕτω δ' ἐμαυτοῦ κατεψηφισμένου, καὶ συνεγνωκότα τὴν κακίαν, οὐδὲν, οἶμαι, λείπεται ἢ περὶ μὲν τῶν προτέρων ἐξιλάσκεσθαι Θεὸν, τοῦ λοιποῦ δὲ πρόνοιαν ποιεῖσθαι πᾶσαν, καὶ σπουδὴν μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν κακοῖς, εἰ μὴ βουλοίμην ἀνίατα νοσεῖν, καὶ τυφλώττειν ἐκόντι πρὸς τὰ καὶ λαμπρότερον ἡλίου λάμποντα καλά. Τοιγαροῦν ὑμῖν ζητήσεως περὶ πατριάρχου προκειμένης νῦν, τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν ἀποδίδωμι, οὐχ ὑμῖν μᾶλλον ἢ τῷ Θεῷ, ᾧ μελήσει μάλα τὸν καλῶς τῆς Ἐκκλησίας προστησόμενον ὑμῖν ἀποκαλύπτειν. Ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἕνα τῶν τριῶν ἐπιψηφιοῦμαι, ὥσπερ ἔθος. Τοιαῦτα μὲν ὁ βασιλεὺς, τοῖς ἀρχιερεῦσι διειλέχθη, καὶ ἐκέλευεν ἐν ταυτῷ γενομένους ὅπῃ ἂν δοκῇ, τὸν ἀρχαῖον τρόπον τὴν πατριάρχου ποιεῖσθαι ἐκλογήν· εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ ἐκείνων γενομένων ἐν ταυτῷ, καὶ περὶ τοῦ προκειμένου σκεπτομένων, αὖθις ὁ βασιλεὺς πέμψας, τῶν τε τῇ προτεραίᾳ εἰρημένων ἀνεμίμνησκε, καὶ παρῄνει πᾶσαν ἐπιδείκνυσθαι σπουδὴν, ὡς αὐτοῦ καὶ πρὸς Θεὸν ἀρκοῦσαν πεποιημένου τὴν ἀπολογίαν, παντάπασιν αὐτοὶ τῆς αἱρέσεως τῆς πατριάρχου παρακεχωρηκότος, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιδεδειγμένου τὴν γνώμην φανερῶς. Ἐκεῖνοι δὲ πολλὰς ὁμολογήσαντες χάριτας τῷ βασιλεῖ τῆς περὶ τὰ θεῖα εὐλαβείας, καὶ τῆς περὶ αὐτοὺς αἰδοῦς, καὶ ἐπευξάμενοι ἀγαθῶν πολλῶν ἐσμὸν, ἔπειτα τὴν θείαν χάριν ἐπικαλεσάμενοι τοῦ Πνεύματος, ἐπελέξαντο τρεῖς, Φιλόθεόν τε τὸν τῆς Ἡρακλείας ἀρχιερέα, καὶ τὸν Φιλαδελφείας Μακάριον, καὶ Νικόλαον τὸν Καβάσιλαν, ὄντα ἔτι ἰδιώτην, καὶ γράψαντες, πέμπουσι τῷ βασιλεῖ τὰ ὀνόματα τῶν ἡρημένων· βασιλεὺς δὲ εἵλετο τῶν ἄλλων μᾶλλον τὸν Φιλόθεον· καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον πάντων, ὅσα νενόμισται τετελεσμένων, πατριάρχης ἀπεδείκνυτο, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πράγματα χρόνον μέν τινα διῴκησεν ἐκβληθεὶς τῆς ἀρχῆς μετ' οὐ πολὺ, ὥσπερ ὕστερον εἰρήσεται ὀλίγῳ, μάλιστα δὲ θαυμασίως, καὶ σὺν λόγῳ τῷ προσήκοντι, καὶ πᾶσαν ἐπιδεδειγμένος ἐπιείκειαν, καὶ βίου περιφάνειαν, καὶ λόγου. Κάλλιστος δὲ ὁ πατριάρχης χρόνον οὐκ ὀλίγον τῇ μάρτυρος τοῦ Μάμαντος μονῇ ἐνδιατρίψας, πρῶτα μὲν διεδίδρασκεν εἰς Γαλατᾶν, καὶ χρόνον τινὰ ἐκρύπτετο ἐν τοῖς Λατίνοις. Ἔπειτα αὐτῶν πραττόντων, εἰς Τένεδον ἀφίκτο πρὸς τὸν νέον βασιλέα, καὶ πολλῆς ἐτύγχανε τῆς εὐμενείας, οἷα δὴ ὑπὲρ ἐκείνου τὴν τοσαύτην κακοπραγίαν ἡρημένος.

A insanabili, et de industria in rebus honestis, ipsoque etiam sole clarioribus cæcutire. Proinde cum nunc de patriarcha nominando quæratur, veterem vobis libertatem restituo. Nec tam vobis, quam Deo, cui magnæ curæ erit, qui bene Ecclesiæ præfuturus sit, vobis revelare. Postea ego quoque unum ex tribus, ut mos est, decernam. Hæc in conventu imperator dixit, qua nimirum ratione ritu veteri patriarcha eligendus esset. Cum postridie denuo convissent, et super negotio consultarent, iterum misit imperator, qui eos pridie dictorum admoneret, hortans uti agerent sedulo: se enim, quomodo apud Deum se tueretur, dum electione patriarchæ ipsis penitus cessisset invenisse, et mortalibus universis quid sentiret demonstrasse. Illi honoribee gratiis actis pro ejus erga Deum pietate, et erga ipsos reverentia, bonorumque multorum cumulum comprecati, divina sancti Spiritus gratia invocata, tres eligunt, Philotheum Heracleæ, Macarium Philadelphiæ episcopos, et privatum adhuc Nicolaum Cabasilam, electorumque nomina imperatori scripta mittunt, qui Philotheum maluit; et is non diu post legitimis omnibus servatis, patriarcha consecratus, Ecclesiam aliquandiu administravit; nam gradu suo brevi depulsus est, ut infra memorabimus. Administravit autem eximie, atque ut par fuit, cum summa lenitate, moribus, et sermone inclytus. Callistus patriarcha cum perdiu in monasterio Mamantis martyris delituisset, primum quidem Galatam confugit, ubi ad tempus inter Latinos se abdidit. Inde eorum opera Tenedum ad juniorem imperatorem pervenit, a quo perbenevole habitus est, ut qui ipsius causa tantam arumnam sibi paravisset.

860 CAPUT XXXVIII.

Matthæus cum uxore coronatur. Pergamenus Tenedius auctor defectionis insulanis, vinctus Thessalonicam mittitur. Persas Zympeu castellum obtinentes, pecunia e Thracia educit Cantacuzenus. Terræmotus maritimas Thraciæ urbes prosternit. Calamitas populorum. Barbari cum præsidio urbes occupant. Humanitas navarchi Byzantini. Sulimanus perfidus colonias in Thraciam deducit. Ejus in reparanda Callipoli studium. Mœsos vastat Cantacuzenus, ab Orchane urbes repetit. Sulimani excusatio refellitur. Patris hortatu oppida reddit. Cantacuzenus vitam monasticam parturit.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν θόρυβος ἐπέπαυτο, καὶ πᾶσαν εἶχε τάξιν καὶ εὐαρμοστίαν, Ματθαῖος ὁ βασιλεὺς γενόμενος ἐν Βυζαντίῳ ἅμα βασιλίδι τῇ συ-

Sedato in Ecclesia tumultu, cum omnia ordinem suum, numerumque obtinerent, Matthæus imperator una cum conjuge in templo Deiparæ in Bla-

chernis a Philotheo patriarcha et patre, more antiquo coronatus est, qui similiter pro more conjugem coronavit. Hæc Byzantii. Palæologus junior imperator erat Thessalonicæ cum matre et uxore imperatricibus, tenebatque Tenedum insulam, præfecto ibi relicto quodam Martino Italo cum Thessalonicam discederet, ubi apud eum diu diversatus est Tenedius quidam, homo opulentissimus, Pergamenus nomine, qui postea Tenedum Thessalonica fugiens, cæteris quoque insulanis persuasit, ut a junore imperatore desciscerent. Ita expulso prætore, quem ille constituerat, suis quodammodo legibus vivebant. Comperta defectione imperator junior, instructis triremibus Thessalonica in Tenedios navigat; Tenedii prompte Pergamenum tradunt, et ad fidem redeunt, quem vinctum Thessalonicam deportari, et ibi custodiri jubet, ipse cum uxore Helena in insula victitat. Porro Cantacuzenus imperator inique sustinens, in Thraciæ urbibus sedes ac domicilia Persæ habere (occuparant enim munitum quoddam oppidum Tzympen appellatum ut docuimus), vi quidem, et armis eos pellere non est aggressus, quod se tantæ multitudini Barbarorum imparem sciret, Romanis civili bello consumptis. Alia autem qualem via Romana provincia eos exigere meditatus est, missaque ad Orchanem generum legatione, rogavit, uti castellum illud sibi redderet, et Barbaros e Thracia revocaret: præter jus enim et amicitiam facere, dum in medio Romanorum solo oppidum possideret. Eo Sulimanum filium prætendente, qui id obtineret, **861** atque compensationem aliquam postularet, denâ aureorum millia imperator libenter numeraturum se spopondit. Brevi aurum misit; Persæ vicissim miserunt, qui ei oppidum proprium traderent. Rebus sic euntibus (ut sunt judicia Dei) nec opinato immanis supervenions terræmotus, vere ineunte, prima face, maritimas Thraciæ urbes propemodum omnes evertit. Non solum quippe domus supra habitatores corruentes, multos obtriverunt; sed etiam oppidorum mœnia ab imis fundamentis prostrata sunt. Populi, quos ruinæ non operuerant, videntes se neque muros collapsos facile posse instaurare neque incursantibus Barbaris fore pares, metuentesque, ne in servitute ab illis raperentur, assumptis liberis, et uxoribus, nocte illa ad proximas urbes, quas terræ concussu non concidisse arbitrabantur, contendebant. Exsistentibus vero imbribus, nivibus, et incredibili frigore, alii algore enecabantur (mulieres præsertim, et infantes), reliqui, paucis exceptis, quotquot frigore superato ad urbes integras perfugiebant, omnes a Barbaris occurrentibus intercepti sunt. Siquidem illi cognito urbium mœnia corruisse, opinati rem ipsam, aut fugientium scilicet se potituros; aut si manerent, muris prolapsis eos devicturos, diluculo in eos ibant. Ita factum, ut et fugientes caperent, et in omnibus oppidis præsidia collocarent. Calliopolis autem ma-

A ζύγῳ, κατὰ τὸν ἐν Βλαχέρναις τῆς Θεομήτορος ναὸν ἐστέφετο κατὰ τὸ ἔθος ὑπὸ Φιλοθέου τοῦ πατριάρχου καὶ βασιλέως τοῦ πατρός· ἔστεφε δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἔθος τὴν γυναῖκα. Ταῦτα μὲν ἐπράττετο ἐν Βυζαντίῳ. Παλαιολόγος δὴ ὁ νέος βασιλεὺς ἦν μὲν ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ τῶν βασιλίδων, τῆς μητρὸς καὶ γυναικός, εἶχε δὲ καὶ Τένεδον τὴν νῆσον ὑφ' ἑαυτὸν, ἡγεμόνα ταύτῃ καταλιπὼν Ἰταλόν τινα Μαρτῖνον ἀπαίρων εἰς Θεσσαλονίκην. Περγαμηνὸς δέ τις τῶν Τενεδίων ὁ μάλιστα δυνατώτατος ἐν Θεσσαλονίκῃ συνῆν τῷ νέῳ βασιλεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον, ἔπειτα ἐκεῖθεν διαδρὰς, καὶ γενόμενος ἐν τῇ Τενέδῳ, ἔπεισε καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας ἀποστῆναι τοῦ νέου βασιλέως, καὶ τὸν ὑπ' ἐκείνου σφῶν ἐπιτεταγμένον ἄρχειν ἐξελάσαντες, ὥσπερ αὐτόνομοι ἐπολιτεύοντο. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐπεὶ πύθοιτο τὴν ἀποστασίαν, τριήρεις ἐκ Θεσσαλονίκης ἐφοπλίσας, ἐπέπλευσε τοῖς Τενεδίοις. Οἱ δὲ αὖθις ἑτοίμως προσεχώρουν παραδόντες τὸν Περγαμηνὸν, ὃν εἰς Θεσσαλονίκην δεσμώτην ἔπεμψε φρουρεῖσθαι· αὐτὸς δὲ ἅμα Ἑλένῃ βασιλίδι τῇ γυναικὶ διῆγεν ἐν τῇ νήσῳ. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν δεινῷ τιθέμενος ταῖς κατὰ τὴν Θράκην πόλεσι τοὺς Πέρσας ἐγκαθιδρυμένους εἶναι (εἶχον γάρ τι φρούριον), ὥσπερ ἔφημεν ἐν Θράκῃ Τζύμπην προσαγορευόμενον, βίᾳ μὲν οὐκ ἐπεχείρει ἐξελαύνειν· ἤδει γὰρ οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοσαύτην τῶν βαρβάρων δύναμιν ἐσόμενος, εἰ πόλεμον κινοίη πρὸς αὐτοὺς, τῆς Ῥωμαίων στρατιᾶς ὑπὸ τοῦ πρὸς ἀλλήλους πολέμου διαφθαρμένης· τρόπῳ δέ τινι ἑτέρῳ διενοεῖτο τοὺς βαρβάρους τῆς Ῥωμαίων ἐξελαύνειν· καὶ πέμψας πρεσβείαν πρὸς Ὀρχάνην τὸν γαμβρὸν, ᾔτει τὸ φρούριον ἀποδοῦναί οἱ, καὶ τῆς Θράκης τοὺς βαρβάρους ἐκβαλεῖν· οὐ γὰρ δίκαια ποιεῖν αὐτὸν οὐδὲ προσήκοντα τῇ εἰς αὐτὸν εὐνοίᾳ, ἐν μέσῃ τῇ Ῥωμαίων γῇ τὸ φρούριον κατέχοντα. Τοῦ δὲ, Σουλιμὰν τοὐνυοῦν προβαλλομένου, ὡς ὑπ' αὐτοῦ τὸ φρούριον κατέχοιτο, καὶ δέοιτό τινος πρὸς τὴν ἀπόλειψιν ἀντιμισθίας, μυρίους χρυσοῦς ὁ βασιλεὺς ὑπέσχετο παρέξειν φιλοτίμως. Μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ἔπεμπε τοῖς βαρβάροις τὸν χρυσόν· κἀκεῖνοι ἔπεμψαν τοὺς παραδώσοντας βασιλεῖ τὸ φρούριον. Ἐν τούτοις δὲ τῶν πραγμάτων ὄντων, οἷα τὰ τοῦ Θεοῦ κρίματα, ἀθρόον ἐξαίσιος ἐπιγενόμενος σεισμὸς ἦρος ἀρχομένου, μάλιστα ἐν ἀρχαῖς τῆς νυκτὸς, τὰς παραλίους τῆς Θράκης πόλεις ὀλίγου δεῖν διέφθειρεν ἁπάσας. Οὐ μόνον γὰρ οἰκίαι κατέπεσον ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας, καὶ διέφθειραν πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πόλεων τείχη ἐξ αὐτῶν χρηπίδων κατεβλήθη. Οἱ δῆμοι δὲ τῶν πόλεων ὅσοι μὴ διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν ἐρειπίων, συνιδόντες ὡς οὔτ' ἀνορθοῦν δυνήσονται ῥᾷστα τὰ κατεβεβλημένα τῶν τειχῶν, οὔτ' ἀμύνεσθαι πρὸς τοὺς βαρβάρους ἂν ἐπίωσιν ἀξιόμαχοί εἰσι, καὶ δείσαντες μὴ ὑπ' ἐκείνων ἀνδραποδισθῶσιν ἐπελθόντων, τέκνα καὶ γυναῖκας ἀναλαβόντες, ἀνεχώρουν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὰς ἄλλας πόλεις, ὅσας μὴ καταπεπτωκέναι τῷ σεισμῷ ἐνόμιζον. Ὄμβρων δὲ ἐπικειμένων, καὶ χιόνος, καὶ ψύχους ἀμυθήτου, οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ κρυμοῦ διεφθείροντο, μάλιστα γυναῖκες καὶ βρέφη νήπια· οἱ λοιποὶ δὲ πλὴν ὀλίγων ὅσοι τοῦ τε ψύχους ἠδυνή-

ὑπῆσαν περιγενέσθαι, καὶ πρὸς τὰς ἔτι σωζομένας πόλεις καταφυγεῖν, πάντες ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἠνδραποδίσθησαν ἐπελθόντων. Ὡς γὰρ ἥσθοντο ἐκεῖνοι τὰ τείχη τῶν πόλεων καθῃρημένα, ὑποπτεύσαντες ὅπερ ἦν, ὡς ἢ κρατήσουσί, φευγόντων, ἢ τῶν τειχῶν καθῃρημένων, ἂν μένωσι περιγενήσονται, ἅμα ἕῳ ἐπεστράτευσαν, καὶ τῶν τε ἀνθρώπων ἐκράτουν φευγόντων, καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας ἐποιήσαντο ὑπὸ φρουρᾷ. Καλλιούπολις δὲ, τῶν ὑπὸ τοῖς βαρβάροις γενομένων παραλίων κατὰ τὴν Θράκην πόλεων ἡ περιφανεστέρα, πέπτωκε μὲν καὶ αὐτὴ τῶν ἄλλων μᾶλλον· ὁ δῆμος δὲ ἅπας διεσώθη ἐν τοῖς πλοίοις, ἃ ἦσαν ἐκεῖ πολλά. Συμβὰν δὲ οὕτω καὶ ἐκ Βυζαντίου ἐπὶ Πελοπόννησον πλέουσα τριήρης, ἣν ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς, Μανουὴλ δεσπότῃ τῷ υἱῷ ὡρμίζετο ἐκεῖ τὴν νύκτα. Γενομένης δὲ ἐκείνης τῆς μεγάλης συμφορᾶς, ὁρῶν ὁ ναύαρχος τοσούτους μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, προσέσχε τε τῇ γῇ, καὶ ἀναλαμβάνων ὅσους ἦν ὑποδέχεσθαι ἡ τριήρης δυνατὴ, ἀνέστρεφεν εἰς Βυζάντιον τῶν προκειμένων ἀμελήσας. Σουλιμὰν δὲ ὁ τοῦ Ὀρχάνη παῖς, ἐπεὶ πύθετο τὰ κατὰ Θράκην ἐν Πηγαῖς τῇ κατὰ τὴν περαίαν τοῦ Ἑλλησπόντου πόλει διατρίβων, τὰς πρὸς βασιλέα συνθήκας παρεδῶν, ἃς ἔθετο ἐπὶ τῷ Τζύμπην ἀποδιδόναι, σπουδῇ πολλῇ ἐπεραιοῦτο πρὸς τὴν Θράκην, καὶ πολλοὺς τῶν ὁμοφύλων διαβιβάσας ἅμα γυναιξὶ καὶ τέκνοις, κατῴκιζε τὰς πόλεις, τὰ καταβεβλημένα ἀνορθῶν. Τὴν πλείστην δὲ ἐπεδείξατο περὶ Καλλιούπολιν σπουδήν. Τά τε γὰρ τείχη ἄνωθεν ἐπεσκεύασε, καὶ προσεξειργάσατο βελτίω, ἢπερ ἦσαν, καὶ τῶν ἐπιφανῶν παρ' αὐτῷ πολλοὺς ἠνάγκασεν εἰς ἐκείνην μετοικίζεσθαι, καὶ στρατιὰν ἐγκαθίδρυσε πολλήν· καὶ τοῖς κατὰ Μυσίαν λυπηρὸς ἦν, μεγάλοις στρατοπέδοις ἐπιών, καὶ πόλεις ἐξανδραποδιζόμενος, καὶ τὴν χώραν ἅπασαν πορθῶν. Βασιλεὺς δὲ ἠνιᾶτο μὲν οὐκ ὀλίγα πρὸς τὴν συμφορὰν, ἀμύνεσθαι δὲ τοὺς ἀδικοῦντας ἀδυνάτως ἔχων, πρεσβείας συνεχεῖς ἐποιεῖτο πρὸς Ὀρχάνην τὸν γαμβρὸν, καὶ τὰς ἁρπασμένας πόλεις ἠξίου τὸν υἱὸν ἀποδιδόναι. Τῶν γὰρ ἀτοπωτάτων εἶναι, ἑνὸς μὲν αὐτοῖς φρουρίου μὴ παραχωρεῖν, ἀλλ' ἐπὶ χρήμασι ῥητοῖς συνθήκας θέσθαι πρὸς αὐτοὺς ὥστε ἐκλιπεῖν· αὐτοὺς δὲ νυνὶ τοσαύτας πόλεις κατασχεῖν, πρὸς τῷ μηδὲ Τζύμπην κατὰ τὰς συνθήκας ἀποδοῦναι, καὶ ταῦτα σπονδῶν οὐσῶν καὶ βαθείας εἰρήνης πρὸς ἀλλήλους. Σουλιμὰν δὲ ἰσχυριζομένου μὴ πολέμῳ, μηδὲ βίᾳ τῶν πόλεων κεκρατηκέναι, ἀλλ' ἀοικήτους, καὶ καταβεβλημένας κατασχεῖν ἀδικεῖν αὐτοὺς τὰ ἔσχατα διετείνετο ὁ βασιλεὺς, καὶ μηδὲν εἶναι τὴν σκῆψιν πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον· διενηνοχέναι γὰρ οὐδὲν, εἰ διὰ τῶν πυλῶν εἰσῆλθε, ἢ ἄλλοθέν ποθεν· ἀλλὰ τοῦτο χρὴ σκοπεῖν, εἰ δικαίως ἐν σπονδαῖς κατασχόντες ἔχουσι. Τοιαῦτα βασιλέως πρὸς τοὺς βαρβάρους διαπρεσβευομένου, Σουλιμὰν μὲν εἶχετο τῶν πόλεων καθάπαξ, καὶ οὐδ' ἄχρις ἀκαῆς ὑπέμενεν ἀπολιπεῖν· Ὀρχάνης δὲ ὁ πατὴρ ἑαυτῷ τε συνειδὼς ἀδικοῦντι, καὶ παρασπονδοῦντι, καὶ ποιούμενος περὶ πλείστου τὸ βασιλέα θεραπεύειν, συνετίθετο μὲν αὐτίκα τὰς πόλεις ἀποδιδόναι βασιλεῖ· Σουλιμὰν δὲ τοῦ υἱοῦ δυσκαλλά-

A ritimarum Thraciæ urbium a Barbaris occupatarum illustrissima, ipsa quoque magis quam cæteræ proculsuit, populus omnis in navigiis, quæ multa illic erant, servatus est. Forte Byzantio in Peloponnesum trajiciens triremis, quam imperator despotæ filio mittebat, noctu ibi constitit. Cum autem calamitas tam miserabilis incidisset, cernens navarchus adeo multos interituros, ad littus triremem advertit, susceptisque quotquot capiebat, propositi securus, Byzantium cursum reflexit. Sulimannus Orchanis filius Pegis urbe trans Hellespontum manens, ut accepit, quod in Thracia acciderat, spreto quod de Tzympe restituenda cum imperatore pactum fecerat, in Thraciam navigare properavit, multisque suorum civium cum uxoribus et liberis

B trajectis, colonias deduxit, eversa reædificans. Sed Calliopoli plurimum laboravit. Nam et muros de integro construxit, et meliores ac validiores, quam tum erant, effecit, suorumque multos nobiles in **862** illam commigrare coegit : nec contemnendum ei præsidium addidit. Idem Mœsis intolerabilis erat, dum numerosa manu impressionem faciens, captivos ex urbibus abduceret, totamque regionem devastaret. Imperator hac calamitate tristissimus, cum ad coercendas injurias satis virium non haberet, frequenti legatione Orchanem generum appellat, petens uti Sulimannus raptas urbes restituat. Inconvenientissimum namque esse, uno castello non cessisse, nisi certam prius pecuniam pacti essent ; nunc præterquam quod Tzympen secun-

C dum conventa non reddant, etiam tot urbes in fœdere, ac prima pace sibi vendicare. Sulimano contra affirmante, non armis coegisse, sed desolatas, ac prostratas occupasse : imperator eos injustissimos pronuntiare, et quod prætexerent, ad defensionem nihil illis prodesse ; nihil enim referre, per portasne, an aliunde ingressi fuerint, sed hoc videndum, an jure et secundum fœdus eas obtineant. Imperatore sic cum Barbaris, per legatos agente, Sulimanus oppida pertinaciter retinens, de iis deferendis nec verbum audire poterat. Orchanes vero pater, injuriæ, violatique fœderis sibi conscius, et vehementer imperatori gratificari cupiens, mox urbes redditum iri respondit. Cum Sulimanus

D ægerrime, quod tenebat, ex unguibus dimitteret, Orchanes dilationem aliquantam ab imperatore petivit, se filium adducturum, ut paulo post libens oppida restituat, quod et fecit. Nam sæpe illum, ac multum hortatus, ne imperatori mœrorem afferret, non solum constanter in fœdere manenti, quod cum ipsis percussisset, nihilque injuriarum inferenti : sed et affinitatis ergo, qua cum ipso devincti essent, deinde et pecuniam ei pollicitus, eum tandem ad urbium restitutionem permovit. Quin et imperator earum causa quadraginta aureorum millia ei se daturum promisit. Metuens porro Orchanes, ne filius fidem falleret, faciundum cogitavit, ut imperatore et se in eumdem locum conventibus, in præsentia amborum Sulimanus

omnino urbes se redditurum promitteret, illicoque imperatorem ad sinum Astacenum, ut ibi congrederentur, invitavit. Qui probato consilio triremes instrui præcepit. Ob hasce causas Cantacuzenus filium Matthæum imperatorem renuntiare quodammodo coactus est. Decreverat vero, eo **863** renuntiato partem a Romano imperio demptam, illi quoad viveret, subjicere, ita ut morienti nullum relinquere successorem liceret : sed tota ad imperatorem Romanorum, sive ad Joannem generum, sive eo mortuo ad Andronicum ejus filium postliminio rediret, ipsum autem Joannem bello posito revocare, totoque Romano imperio ei cedere, seque a negotiorum turbis removere, et divinis rebus vacando, studere, cœleste numen sibi placatum, et amicum efficere. Hæc igitur post filii creationem meditabatur. Tunc autem triremibus Nicomediam venit, legatosque ad Orchanem generum, ut eodem ex condicto ob causam jam recitatam venturum misit. Qui morbum excusavit, nec posse in præsenti de lectulo surgere. Cum id graviter ferret imperator, et morbum hunc pro velamento obtendi putaret, urgeretque uti Nicomediam quod promiserat, veniret, vere in morbo se esse, nihilque simulare; juratus confirmavit : rogans veniam, et iterum promittens, post dies certos ubi convaluerit, promissa confecturum. Imperator frustratus Byzantium revertit.

κτως ἔχοντος ἔδεῖτο βασιλέως ὑπερθέσθαι τὴν ἀπόληψιν, ὡς πείσοντος αὐτοῦ τὸν υἱὸν μετὰ μικρὸν ἔχοντι τὰς πόλεις ὑποδοῦναι, ὃ καὶ ἔπραττεν ὀλίγῳ ὕστερον. Πολλὰ γὰρ πολλάκις παραινέσας, ὡς χρὴ βασιλέα μὴ λυπεῖν, οὐ μόνον βεβαίως ἐμμένοντα ταῖς πρὸς αὐτοὺς σπονδαῖς, καὶ μηδὲν ἠδικηκότα, ἀλλὰ καὶ τῆς συγγενείας ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτούς, ἔπειτα καὶ χρήματα ἐπαγγειλάμενος παρέξειν, ἔπεισε τὰς πόλεις ὑποδοῦναι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς τῶν πόλεων ἐκείνων ἕνεκα Σουλιμὰν ἐπηγγείλατο παρέξειν μυριάδας χρυσίου τέτταρας. Δείσας δὲ, Ὀρχάνης μὴ ψευσάμενος ὁ παῖς οὐκ ἀποδῷ τὰς πόλεις βασιλεῖ, ἐσκέψατο συνελθόντας ἐν ταυτῷ βασιλέα, καὶ αὐτὸν οὕτω Σουλιμὰν δοσχέσθαι ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἀποδώσει πάντως γε τὰς πόλεις, αὐτίκα τε ἐδήλου βασιλεῖ πρὸς τὸν Ἀσπαχηνὸν γενέσθαι κόλπον, ὡς ἐνταυθοῖ τῆς συντυχίας ἐσομένης. Δόξαν δὲ καὶ βασιλεῖ βελτίστην εἶναι τὴν βουλήν, ἐκέλευε τριήρεις ἐφοπλίζεσθαι. Ὑπὸ τοιούτων μὲν αἰτίων Ματθαῖον τὸν υἱὸν ἀποδεικνύειν βασιλέα ὥσπερ συνηλάθη Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεύς. Γνώμην δὲ εἶχε, καὶ μετὰ τὴν τοῦ υἱοῦ ἀνάρρησιν μέρος μὲν τῆς Ῥωμαίων ἀποτεμών ἡγεμονίας, ἐκείνῳ παρασχεῖν, ὥστ' ἐκείνου μόνου βασιλεύειν διὰ βίου· διάσοχον δὲ μὴ ἐξεῖναι καταλείπειν τελευτῶντα τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄντα βασιλέα Ῥωμαίων αὖθις ἀναστρέφειν, ἂν τε Ἰωάννης βασιλεύῃ, ὁ γαμβρὸς περιῇ, ἄν τε Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς αὐτῷ· βασιλέα δὲ τὸν γαμβρὸν ἀναχαλεῖσθαι αὖθις, τὸν πρὸς ἐκεῖνον καταλύσας πόλεμον, καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἁπάσης αὐτῷ παραχωρεῖν, τῶν πραγμάτων ἀποστὰς αὐτὸς, καὶ πειρᾶσθαι διὰ τῆς κατὰ τὸν βίον φιλοσοφίας ἵλεων αὐτῷ ποιεῖν τὸ θεῖον. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν ὑστέρῳ πράττειν ἐβουλεύετο· τότε δὲ ἐπεὶ ἦσαν ὡπλισμέναι αἱ τριήρεις, ἐν Νικομηδείᾳ τε ἐγένετο, καὶ πρέσβεις ἔπεμπε πρὸς Ὀρχάνην τὸν γαμβρὸν, ὡς ἀφιξόμενον καὶ αὐτὸν ἐκεῖ τῶν προκειμένων ἕνεκα. Ὁ δ' ἔφασκε νοσεῖν, καὶ ἀδυνάτως ἔχειν τὸ νῦν εἶναι ἀπανίστασθαι τῆς κλίνης. Ἀχθομένου δὲ βασιλέως, καὶ σκῆψιν οἰομένου τὴν νόσον εἶναι, καὶ καταναγκάζοντος ἐλθεῖν εἰς τὴν Νικομήδους ὥσπερ ἐπηγγείλατο, ὅρκοις ἰσχυρίζετο νοσεῖν ὡς ἀληθῶς, καὶ μηδεμίαν σκῆψιν εἶναι, μηδ' ὑπόκρισιν περὶ τὸ πρᾶγμα· ἐδεῖτό τε συγγνώμην παρασχέσθαι, καὶ ἐπηγγείλατο αὖθις, ὡς ἐν ῥηταῖς ἡμέραις ῥᾳδίως ἐκτελέσει τὰ ὑπεσχημένα. Ἐκεῖθεν μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς ἄπρακτος αὖθις εἰς Βυζάντιον ἐπανῆλθε.

Philotheus autem patriarcha, sciens quid de imperatoribus genero ac filio secum animo agitaret, orabat, uti se legati loco Tenedum ad juniorem imperatorem mitteret, pertracturum eum in sententiam soceri, et bellum compositurum. Imperator paratis triremibus, ac nullo sumptu novo ob hoc egentibus, per se in insulam proficisci, et cum genero resarcire concordiam malebat. Existimabat enim, simul ut audiret ipsum appropinquare, statim occursurum, veniamque pro commissis petiturum : cumque et ipse a pacificatione haud abhorreat, facillime rursus ad tranquillitatem rempublicam redacturum. Hoc consilio cum Matthæo filio, et uxore ejus Byzantio solvit, **864** ut illi quidem ad Ænum descenderent, inde Didy-

CAPUT XXXIX.

Cur Cantacuzenus ipse Tenedum proficisci ad generum voluerit. Aquatione prohibetur. Byzantium redit. Sulimanus duas Galatæorum urbes expugnat. Cantacuzenus ipse ad Palæologum proficiscitur, nec tamen in Tenedum venit, et re infecta redit. Orchanes et filius urbes se reddituros profitentur. Palæologus Byzantium venit, populi tumultus. Cantacuzenus rerum humanarum pertæsus, de professione monachismi agit. Pugnam cum Palæologo dissuadet, proceribus spe venturi auxilii animos facit, sed ficte. Philothei monitio, cui obsecundat imperator. Contra socerum Palæologus armatus, procedit.

Φιλόθεος δὲ ὁ πατριάρχης, εἰδὼς οἵαν γνώμην ἔχει περὶ βασιλέων, τοῦ τε γαμβροῦ καὶ τοῦ υἱοῦ, εἰς Τένεδον αὐτοῦ ἐδεῖτο πρεσβευτὴς πρὸς βασιλέα τὸν νέον ἀφικέσθαι, ὥστε τὸν πρὸς ἀλλήλους διαλῦσαι πόλεμον, πείσας βασιλέα τὸν νέον ἐλέσθαι, ἃ βουλεύοιτο βασιλεὺς ὁ κηδιστής. Βασιλεῖ δὲ ἐδόκει μᾶλλον παρεσκευασμένων τῶν τριήρεων, καὶ δαπάνης οὐδεμιᾶς διὰ τοῦτο δεομένων, αὐτὸν ἀφικέσθαι πρὸς τὴν νῆσον, καὶ διαλύειν τὴν πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν διαφοράν· ἦστο γὰρ, εἰ μόνον πείθοιτο αὐτὸν γενόμενον ἐγγὺς, αὐτίκα προσβαμεῖσθαι, καὶ συγγνώμην ἐφ' οἷς προσκέκρουκεν αἰτήσειν· προπαρεσκευασμένον δὲ ὄντα καὶ αὐτὸν πρὸς τὴν διάλυσιν, ῥᾷστα πρὸς τὴν εἰρήνην αὖθις τὰ Ῥωμαίων καταστήσειν πράγματα. Τοιαύτη μὲν ἐξέπλευσε γνώμη Βυζαντίου

ἔχων καὶ Ματθαῖον βασιλέα τὸν υἱὸν ἐν ταῖς τριήρεσιν ἅμα βασιλίδι τῇ σύζύγῳ ὡς ἂν ἐκεῖνοι μὲν ἐν Αἴνῳ ἀποβαίεν, ὡς ἐκεῖθεν εἰς Διδυμότειχον ἀφιξόμενοι, καὶ τὴν Ἀδριανοῦ, αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ γαμβροῦ τράποιτο διάλυσιν. Οἷα δὲ οὐκ ἐπὶ μάχην καταπλέων, ἀλλ' εἰρήνης μᾶλλον ἕνεκα, οὐ προσέσχεν ἐπὶ Τένεδον αὐτίκα, ἀλλ' ἐπί τι νησίδιον ἀοίκητον ἐγγὺς Τενέδου Μαυρία προσαγορευόμενον, καὶ διήγαγεν ἐκεῖ τὸ λεῖπον τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. Εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ ἄρας ἐκεῖθεν, ἐφ' ἕτερον ὥρμίζετο νησίδιον, Ἅγιον Ἀνδρέαν προσαγορευόμενον, ἐλπίζων ἀφίξεσθαι πρεσβείαν παρὰ βασιλέως τοῦ γαμβροῦ περὶ εἰρήνης. Ὡς δὲ οὐδὲν ἀπήντα κατ' ἐλπίδας (τῶν γὰρ συνόντων αὐτῷ τινες ναυάρχων δύσνως ἔχοντες, πέμψαντες πρὸς βασιλέα τὸν νέον, παρῄνουν μὴ δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλ' αἱρεῖσθαι τὸν πόλεμον μᾶλλον, ὡς αὐτῶν συγκατεργασομένων πάντα, οὐδ' οὕτω μὲν ἐπὶ τὴν πόλιν ἦκε τὴν κατὰ τὴν νῆσον), ἢ διέτριβεν ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ἐφ' ἕτερον μέρος πρὸς τὸν Βόριον ὠνομασμένον ἐγχωρίως ποταμὸν, ὡς ὑδρευσομένων δῆθεν τῶν τριηριτῶν ἐκεῖθεν. Οἱ τῷ νέῳ δὲ βασιλεῖ συνόντες ὁπλῖται, καὶ ἱππεῖς, τῶν τριήρεων καταγομένων, ἐξιόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ἔβαλλον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κωλύειν ἐπειρῶντο τὴν ἀπόβασιν. Οἱ δὲ, βιασάμενοι, ἀπέβησαν, καὶ ὑδρεύσαντο ἐκεῖθεν. Ὁρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς πρὸς οὐδὲν ὀνήσουσαν τὴν καρτερίαν (οὔτε γὰρ πολεμεῖν ᾑρεῖτο τῷ γαμβρῷ, καὶ κακοῦν τὴν νῆσον οὔτε περὶ τῆς εἰρήνης οὐδεμία ἔτι ὑπελείπετο ἐλπὶς, βασιλέως τοῦ νέου οὐ μόνον οὐ πρεσβευσαμένου, ὥσπερ ἤλπιζεν, ἀλλὰ καὶ φανερῶς ἐξαγομένου πρὸς τὸ πολεμεῖν), τάχιστα ἐκεῖθεν ἀπεχώρει εἰς τὴν Αἶνον, ἔνθα Ματθαῖος ἀπέβαινεν ὁ νέος βασιλεὺς μετὰ τῆς γυναικὸς, κἀκεῖθεν ἀπεχώρει ἐπὶ Διδυμότειχον καὶ τὴν Ἀδριανοῦ. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς, τέτταρας ἡμέρας πρὸς τῇ Αἴνῳ διατρίψας, εἰς Βυζάντιον ἀνέστρεφε. Παλαιολόγος δὲ ὁ βασιλεὺς αὖθις ὑπελείπετο ἐν τῇ Τενέδῳ, καὶ ὅσα πράττειν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἐξῆν, ἠμέλει οὐδενός· ἔφασκε δὲ ὕστερον ἐν τῇς εἰρήνης τοῖς καιροῖς, ὡς ἐπιπλέοντος αὐτῷ βασιλέως τοῦ κηδεστοῦ, διαλεχθεῖεν μὲν κρύφα καὶ οἱ ναύαρχοι μὴ δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, μηδὲ πρεσβείαν τινὰ ποιεῖσθαι πρὸς αὐτόν· ἐκεῖνον μέν τοι μὴ τούτου ἕνεκα ἀποσχέσθαι τῆς εἰρήνης· εἰδέναι γὰρ ἐκείνους οὐ τὰ βέλτιω καὶ κοινῇ λυσιτελοῦντα συμβουλεύοντας· ἀλλ' ὅτι Ματθαῖος ὁ υἱὸς συνῆν σφόδρα ἄχθεσθαι, καὶ δυσαρεστεῖν, εἰ δύξειεν αὐτὸς ἐκείνου δεῖσθαι, καὶ αὐτομολεῖν ἐπὶ τῷ δέχεσθαι τῆς βασιλείας κοινωνὸν, ὥσπερ ἀπαγορεύσαντα πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ τὴν γνώμην ἡττημένον. Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ Σουλιμὰν ὁ τοῦ Ὀρχάνη ἐπεστράτευσε Γαλάταις μεγάλῳ στρατοπέδῳ ὑπὸ τῶν ἑῴων Σκυθῶν κατεχομένοις, καὶ ἐξεπολιόρκησε κατὰ τὸ θέρος ἐκεῖνο δύο πόλεις τὰς ἐπιφανεστέρας παρ' αὐτοῖς, Ἄγκυραν, καὶ Κράτειαν. Ἐκεῖθεν δὲ ὑποστρέψας νικητὴς φθινοπώρου ἀρχομένου, πρεσβείαν ἔπεμψεν αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα, φάσκοντες ἐθέλειν αὐτῷ παραδιδόναι τὰς κατὰ τὴν Θρᾴκην πόλεις, ὥσπερ ἐπηγγείλαντο· ἐπ' αὐτῷ δὲ εἶναι παραλαβόντα

A motichum, et Adrianopolim abituri : ipse ad generum pacificandum porro navigaret. Perinde autem, atque si non belli, sed pacis causa susceptus esset hic cursus, non statim ad Tenedum, sed ad parvam insulam desertam juxta Tenedum, Mauriam appellatam, appulit, ac reliquum diei, et noctem insequentem ibi mansit. Postridie ad alteram insulam, similiter parvam, Sancti Andreæ vocatam, delatus, a genero legatos de pace venturos exspectabat. Ubi nihil pro spe accidit (etenim ex navarchis maligni quidam ad Palæologum mittentes, eumque a pace deterrentes, ad bellum instigabant, atque in id opem suam omnes spondebant) ne sic quidem in insulæ urbem, in qua imperator junior morabatur, sed in partem alteram Borium nominatam, ad aquationem illic e flumine faciendam perrexit. Triremibus eo provectis, pedites et equites Palæologi ad flumen procedentes, et e terra jaculantes, descensu advenas prohibere conabantur. Illi vi contra nitentes descendunt, et aquantur. Videns porro Cantacuzenus, inutilem fore patientiam (neque enim pugnare in generum, et insulam deprædari volebat, neque pacis ulla spes dabatur Palæologo non modo legatum nullum mittente, contra quam sperabatur, sed apertum etiam bellum parturiente) quam primum inde Ænum recessit, ubi Matthæus novus imperator, et uxor descendentes inde Didymotichum et Adrianopolim abierant. Cantacuzenus quatriduum Æni subsistens, Byzantium rediit, Palæologo in insula Tenedo manente, et quæ pro imperio asserendo poterat, eorum nihil omittente. Confessus est postea, pace facta, ad se navigante socero, secum clam egisse navarchos ejus, ne pacem faceret, neve quempiam legatum mitteret. Tamen non se idcirco pacem noluisse : vidisse enim illos non meliora, et in commune utilia suadere : sed quia simul advenisset Matthæus filius, id vehementer succensuisse, ægreque tulisse, quod ipse ejus indigere, ac velut bello desperato, et sententia victus ad suscipiendum imperii collegam perfugere videretur. Sub idem tempus Sulimanus Orchanis filius in Galathæos in Scythia orientali magnas copias agens, per æstatem illam duas eorum urbes insigniores, Ancyram, et Crateam expugnavit. **865** Inde victor incunte autumno reversus, ipse et pater oratores ad Cantacuzenum mittunt, Thraciæ urbes, sicut essent polliciti, velle restituere : arbitrii esse, quando libuerit, eas accipere. Imperator humanitatem istam liberali gratiarum actione, et legatos donis magnificis prosecutus, diem præfinivit, quo ipse, et qui eorum nomine urbes tradituri essent, in Thracia comparerent, ut Barbaris exactis, ipse præsidia sua induceret, et quam optime liceret, illis prospiceret : jamque ad hoc se accingebat. Interea Palæologus una, quam habebat, triremi instructa, et aliquot conquisitis, Tenedo derepente ignaris omnibus, Byzantium versus cursum instituit, et noctu in navale Heptascali pervenit. Fama

autem per urbem dicta, omnia plena turbarum, A et magnæ confusionis exstiterunt, populusque pro Palæologo decertare gestiebat: sed Cantacuzeni potentiam reformidans (putabat enim statim arma expediturum) se cohibuit, sensimque subduxit. Cantacuzenus ubi generum Byzantii esse didicit, ad conflictum, cædesque procedere prorsus noluit. Præsente autem Cydone, qui in regia erat assiduus, non solum quia imperatori charissimus, sed quia etiam privatarum rerum comes, necesse habebat ab eo nec noctu, nec interdiu, discedere, frenen imperatricem his vocibus compellavit: Siquidem antehac nobis non stetisset a negotiis, ac tumultibus recedere, et monastica veste indutos, ad futuram illam gloriam, claritatemque festinare, nihil erat in præsens tam necessarium, tamque frugiferum, quam coacto milite protinus obviam ire hostibus, ac parcere prorsus nemini, donec omnes urbe expulissemus: quod factu facillimum fuisset, quantum ex illorum infirmitate, et nostris viribus conjectare licet. Verumtamen si nobis seu vincamus, seu vincamur, his rebus valedicere necesse est, quid pugna ac cædibus opus? Et cum nihil inde emolumenti ad nos redeat nisi labes animi ob effusum sanguinem, et in omni vita acres conscientiarum stimuli (ut taceam de suppliciis hujusce modi patrantibus in futurum repositis), cur non potius imperatoris adventum occasionem omnia deserendi facimus, et salati nostræ soli inservimus? Quod si inter filium et generum restinguere bellum nequivimus, **866** sed adhuc super imperio contendunt, at certe illud videndum, si citra sanguinem ac cædem facere illud liceret, ut volebamus, quam esset opus egregium. Nunc in eam necessitatem delapsi sumus, ut aut sponte recedendum ab his rebus, aut pugna occidendi hostes, aut nobis ipsis fortasse moriendum sit. Quoniam igitur et vinci turpissimum, atque calamitosissimum, et vincere similiter infelicissimum est, cur et communi, et nobis ipsis nolimus consulere? Huic imperatoris consilio tanquam salutari, haud repugnavit imperatrix. Congregatis porro in palatio, qui Cantacuzeno favebant impensissime, non militibus modo, sed et nobilioribus non paucis, turbatum est non mediocriter, cum omnes in hostes D invadendum suaderent. Præcipue tamen Catalani mercenarii fremebant, et se in hostes immitti flagitabant: nullo quippe negotio illos urbe depulsuros. At imperator cum pugnæ copiam prorsus ut inutilem negaret, consiliumque suum militibus minime manifestandum arbitraretur (ne audaciam eorum, et studium, alacritatemque erga se non parum imminueret, ratiocinantium, ut esset verisimile, neminem eorum strenuitatem remuneraturum, si imperator imperio se abdicans, verba eis dare, et eorum impetum retardare conetur), Si contra exteros, inquiebat, nobis bellum esset, quibus quis interemptis pura frueretur, et vacua omni mœrore lætitia, nec ego quidem vobis suasissem

ἡνίκα ἂν ἐθέλῃ. Πολλὰς δὲ αὐτοῖς ὁμολογήσας χάριτας ὁ βασιλεὺς τῆς εἰς αὐτὸν εὐνοίας, καὶ τοὺς πρέσβεις δώροις φιλοτίμως ἀμειψάμενος, ἀπέπεμψε, προθεσμίαν θέμενός τινα, ἐν ᾗ αὐτόν τε ἕδει καὶ τοὺς παραδώσοντας τὰς πόλεις εἶναι πρὸς τὴν θράκην, ὥστε τῶν βαρβάρων ἐξελαυνομένων ἀντεισάγειν αὐτὸν φρουρούς, καὶ προνοεῖσθαι τῶν πόλεων, ὡς ἂν μάλιστα αὐτῷ δοκῇ, καὶ παρεσκευάζετο πρὸς τοῦτο. Ἐν τούτῳ δὲ Παλαιλόγος ὁ βασιλεὺς, τριήρη μίαν, ἥνπερ εἶχεν, ἐφοπλίσας, καὶ μονήρεις τινὰς συμπορισάμενος ἐκ Τενέδου, ἀθρόον μηδενὸς εἰδότος, ἐπέπλευσε Βυζαντίῳ, καὶ ἐγένετο νυκτὸς ἔνδον τοῦ ἐν Ἑπτασκάλῳ νεωρίου. Τῆς φήμης δὲ διαδοθείσης πρὸς τὴν πόλιν, σύγχυσις δεινὴ καὶ ἀταξία τὸ πᾶν κατεῖχε, καὶ ὁ δῆμος ὥρμητο μὲν βασιλεῖ τῷ νέῳ B συμμαχεῖν, τὴν δὲ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως διδοικότες δύναμιν (ἤλπιζον γὰρ αὐτὸν αὐτίκα χωρήσειν ἐπὶ μάχην), συνεστρέφοντο καὶ ὑπεξώρυσσον. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς ἐπεὶ πύθοιτο ἔνδον Βυζαντίου ὄντα βασιλέα τὸν γαμβρὸν, τὸ μὲν ἐπὶ μάχας χωρεῖν καὶ φόνους ἀπηγόρευε παντάπασι, παρόντος δὲ καὶ Κυδώνη, ὃς ἔνδον βασιλείων διέτριβεν ἀεὶ, οὐ μόνον διὰ τὴν εὐμένειαν ἣν πολλὴν παρὰ βασιλέως ἐκαρποῦτο, ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς πράγμασι μεσάζων ἀνάγκην εἶχεν ἀεὶ συνεῖναι βασιλεῖ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν πρὸς Εἰρήνην βασιλίδα τὴν γυναῖκα εἶπεν· Εἰ μὲν μὴ πρότερον ἐδέδοκτο ἡμῖν τῶν πραγμάτων ἀναχωρεῖν καὶ τῶν θορύβων, καὶ μοναχῶν ἐνδύντας σχῆμα πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐκείνην εὐκλειαν ἐπείγεσθαι, καὶ εὐδοξίαν, οὐδὲν ἂν ἦν ἀναγκαιότερον, οὐδὲ μᾶλλον λυσιτελοῦν ἐν τῷ παρόντι, ἢ, τὴν στρατιὰν ἀναλαβόντα, χωρεῖν εὐθὺ τῶν πολεμίων, καὶ φείδεσθαι μηδενὸς, ἀλλὰ διὰ πάντων ἰέναι ἄχρις ἂν ἐξελάσαιμεν τῆς πόλεως, ὃ μάλιστα ῥᾷστα ἂν κατειργασάμεθα, ὅσον ἀπό τε τῆς ἐκείνων ἀδυναμίας, καὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ἔστι στοχάζεσθαι· εἰ δὲ νικῷμέν τε ὁμοίως καὶ ἡττωμένοις τὸ τῶν πραγμάτων ἀναγκαίως πρόκειται ἀποχωρεῖν, τί δεῖ φόνων καὶ πολέμων ἡμῖν; οὐδὲν πλέον ἕξουσιν ἐκ τούτων ἢ τὰς ἐκ τῶν φόνων κηλῖδας, καὶ τοὺς διὰ βίου τοῦ συνειδότος δεινοὺς ἐλέγχους (ἐῶ γὰρ τὰς ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ τοῖς τοιαῦτα τολμῶσιν ἀποκειμένας τιμωρίας)· ἀλλὰ μὴ πρόφασιν τὴν βασιλέως θεμένους ἐπιδημίαν, πάντα καταλείπειν, καὶ μόνου γίνεσθαι τοῦ σώζεσθαι; Εἰ δὲ μὴ διαλελυκέναι τὸν πόλεμον ἠδυνήθημεν τῷ τε υἱῷ, καὶ τῷ γαμβρῷ, ἀλλ' ὑπολέλειπται αὐτοῖς ἡ ἔρις περὶ τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ἐκεῖνο χρὴ σκοπεῖν, ὡς, εἰ μὲν αἱμάτων χωρὶς καὶ φόνων πράττειν τοῦτ' ἐξῆν, ὥσπερ ἐβουλόμεθα, ἦν ἂν ἔργον ἄξιον εὐχῆς, νυνὶ δὲ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην περιέστηκεν ἡμῖν τὰ πράγματα, ὥστ' ἢ ἐχόντας ὑποχωρεῖν, ἢ μαχομένους κτείνειν τοὺς πολεμίους, ἢ αὐτοὺς ἀποθνήσκειν, ἂν συμβαίη. Ὅτε τοίνυν τό τε ἡττᾶσθαι τῶν αἰσχίστων καὶ δεινῶν, καὶ τὸ νικᾶν ὁμοίως οὐδεμιᾶς ἀπολείπεται κακοπραγίας, ὅτου ἕνεκα μὴ τὸ κοινῇ τε ὁμοίως καὶ ἡμῖν αἱρησόμεθα λυσιτελοῦν; Πρὸς ταῦτα οὐδ' ἡ βασιλὶς ἀνένευεν, ἀλλὰ ἐπείθετο τῷ βασιλεῖ βουλευομένῳ τὰ βέλτιστα. Ἐν βασιλείοις δὲ

τῶν μάλιστα εὖνων βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ συνηθροισμένων, οὐ τῶν στρατιωτῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐγενεστέρων οὐκ ὀλίγων, θόρυβος ἦν καὶ παραχή, καὶ πάντες ἐπιέναι δεῖν τοῖς πολεμίοις συνεβούλευον. Μάλιστα δὲ ἐθορύβουν τὸ ἐκ Κατελάνων μισθοφορικὸν, καὶ ἠξίουν βασιλέα τοῖς πολεμίοις ἐπάγειν σφᾶς ὡς ῥᾳδίως ἐξελάσοντας τῆς πόλεως. Ὁ δὲ, τό τε μάχεσθαι παντάπασιν, ὡς ἀλυσιτελὲς, ἀπειρηκὼς, τῇ τε στρατιᾷ τὴν γνώμην, ἥνπερ ἔχει περὶ τῶν πραγμάτων, φανερὰν ποιεῖν μὴ προσήκειν οἰηθείς, ὑφαιρήσειν γὰρ ἂν αὐτῶν οὐκ ὀλίγον τῆς τόλμης καὶ τῆς περὶ αὐτὸν σπουδῆς καὶ προθυμίας, ὥσπερ εἰκὸς, λογισάμενος, ὡς οὐδεὶς ἀμείψεται αὐτοὺς τῆς ἀνδραγαθίας χάριν, ἂν βασιλεὺς τοῦ ἄρχειν ἀποστῇ, λόγοις παράγειν ἐπειρᾶτο, καὶ ἀμβλύνειν τὴν ὁρμήν. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς ἀλλοφύλους, ἔφασκεν, ἦν ὁ πόλεμος ἡμῖν, οἷς ἄν τις ἀποκτείνας καθαρὰν σχοίη καὶ λύπης ἀμέτοχον τὴν ἐκ τῆς νίκης ἡδονήν, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς μέλλειν ὑμῖν, οὐδ' ἀναδύεσθαι τὴν μάχην συνεβούλευσα, ἀλλ' αὐτίκα ἐπιέναι· νικῶντές τε γὰρ ἂν ἀνδρίας καὶ τόλμης εὔκλειαν ἠράμεθα, καὶ ἀποθνήσκουσι, πάσης εὐδοξίας κατελείπετο μνημεῖον, ὥσπερ ἦν πρασσηκον ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἠγωνισμένοις· νυνὶ δὲ τὸ συγγενεῖς τε μάλιστα καὶ ὁμοφύλους εἶναι τοὺς ἀντικαθισταμένους πᾶσαν περιῄρηκεν ἡμῶν φιλοτιμίαν· ὁμοίως γὰρ καὶ ἡττώμενοι καὶ νικῶντες, πολλὴν ἐν τοῖς εἰσέπειτα προστριψόμεθα τὴν ἀδοξίαν ἑαυτοῖς. Ἀλλ' εἴ τι πείθεσθαί μοι δεῖ, πολλῶν πολέμων ἐμπείρῳ, καὶ πραγμάτων διὰ βίου παντὸς γεγενημένῳ, καὶ καλῶς εἰδότι πραγμάτων χρῆσθαι μεταβολαῖς καὶ δυσχερείαις, τούτους μὲν ἐᾷν προσήκον εἶναι καὶ μάτην κοπτομένους, καὶ ἀνήνυτα πονοῦντας, σαφῶς εἰδότας, ὡς οὐδὲν δυνήσονται πλέον ἀπώνασθαι τῆς μοχθηρίας· αὐτοὺς δὲ σωφρόνων ἐχομένους λογισμῶν, καὶ προσηκόντων ἀνδράσι ἀγαθοῖς τὴν ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων περιμένειν στρατιάν. Ὅ τε γὰρ υἱὸς ἀφίξεται τάχιστα μετὰ τῆς στρατιᾶς, πεπυσμένος τὸ συμβὰν, καὶ Νικηφόρος δεσπότης ὁ γαμβρὸς, Ἀσάνης τε ὁ σεβαστοκράτωρ, καὶ οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες, οὓς αὐτὸς διὰ γραμμάτων μεταπέμψομαι. Ἐκείνων δὲ ἁπάντων γενομένων ἐνταυθοῖ, οὐδὲ εἰς χεῖρας τολμήσουσιν ἐλθεῖν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' οἰχήσονται, τῇ ὄψει μόνῃ καταπλαγέντες, καὶ ἀναιμωτὶ τὴν νίκην παραδώσουσιν ἡμῖν. Ταῦτα εἶπε, καὶ αὐτίκα πρός τε τὸν υἱὸν, καὶ τοὺς ἄλλους εἰς Βυζάντιον ἰέναι τὴν ταχίστην γράμματα ἔπεμπεν ὑπὸ ταῖς ὄψεσιν ἁπάντων. Ἔγραφε δὲ καὶ τοῖς κατὰ τὴν Θρᾴκην ἡγεμόσι τῶν βαρβάρων κατὰ τάχος καὶ αὐτοὺς ἥκειν συμμαχήσοντας. Πάντα δὲ ταῦτα τῶν συνόντων ἕνεκα ἐπλάττετο· αὐτὸς γὰρ ἤδη παρεσκεύαστο τῶν πραγμάτων ἀποχωρεῖν, καὶ καταλείπειν τὴν ἀρχήν. Καίτοι γε εἰ καὶ τὰ μάλιστα ὥρμητο ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ τοῖς ἐπιοῦσιν ἀντικαθίστασθαι, πρὸς μάχην, οὐδ' οὕτως ἂν ἐχρήσατο τῇ δυνάμει τῶν βαρβάρων. Φιλόθεος γὰρ ὁ πατριάρχης μετὰ τὸ τῶν ἱερῶν ἐπιβῆναι θρόνων, προσελθὼν καὶ διαλεχθεὶς περὶ τοῦ πράγματος, ὡς οὐκ ἂν ἀρέ-

A differre pugnam, aut respuere, sed hostem potius statim aggredi. Si enim vicissemus, fortitudinis et audentis animi gloriam retulissemus, occumbentium autem, tanquam virorum fortium, fuisset apud posteros inclyta memoria. Jam quia potissimum cognati, et cives sunt adversarii, hoc ipsum laudi nostræ obstat maxime : æque enim victi victoresque famam nostram ad posteritatem commaculabimus. Sed si qua mihi, multa qua toga, qua militia, tot annis experto, rerumque vicissitudines, et difficultates probe callenti fides habenda est, hos quidem inaniter, ac frustra fatigari, nulloque effectu laborare sinamus, sane et certo sciant nihil ex improbitate sua lucrifacturos. Nos vero quæ viros prudentes ac fortes decent cogitantes, ex aliis urbibus milites

B exspectemus. Nam et filius ubi, quod evenit, intelliget, celerrime cum agmine aderit : et Nicephorus despota gener, et Asanes sebastocrator, et alii duces, **867** quos per litteras accersam. Qui ubi omnes affuerint, nec ad manus quidem venire audentes, sed attoniti, incruentam nobis victoriam dabunt. His dictis litteras actutum ad filium, et alios in conspectu omnium dat, quibus Byzantium evocantur. Scribit item ducibus Barbarorum per Thraciam, ut et ipsi sine mora auxilio veniant. Cæterum hæc omnia propter domesticos fingebantur ; jam enim paratus erat, se imperio abdicare, et nuntium caducis mittere. Quanquam si maxime id sibi voluisset asserere, et vi hostem repellere, ne sic quidem usus esset Barbarorum subsidiis.

C Philotheus enim patriarcha, ubi sedem sacram conscendit, cum eo super hoc negotio disserens affirmavit, non placere Deo, Barbaros contra Christianos induci, et agricolas quosdam, aut etiam milites innocentes interfici, quippe a domino suo adactos, et penitus necesse habentes, jussa facessere, cum qui læserint, securissime vivant. Etenim et civilis belli tempore impellentium, et calumniantium nullo, aut paucis sui sceleris pœnas persolventibus, innumerabilis eorum multitudo, qui ad bellum conflandum nihil contulerant, periit, et postea cum Crales injurias daret, ac pejeraret, et de imperio non parvam partem abstraheret, Barba-

D ris introductis, eum auctori detrimentorum leve, aut nullum damnum rependisse : aliis autem infinitis malorum ingentium causam exstitisse, qui a Barbaris in servitutem abrepti peremptique sint. Quamobrem, quomodo a se reprehensus fuerit, meminisse, ut qui putaret, rectissime se facere, dum exteros nocumenta importantes barbaricis copiis (Romanis, quia bello civili absumptæ ad ulciscendum non sufficientibus) propulsaret, et adversus homophylos adduceret, ne ipsi eorum usi opera, se suosque perderent. Quod vero ad eos qui perierint, attinet, justa defensione carere, si ipsi aliena peccata moriendo luerint. Cumque rogaret, ne in posterum uteretur Barbaris adversum eos qui a Christo Christiani nominarentur, tametsi exteros, et injuriosissimos, sed Deo illorum pœnam

reservaret, cui non difficile foret, laedentes quamvis turgidissimos compescere, et hoc Deo in primis, deinde sibi gratificaretur, ne talibus maculis animam contaminaret, imperator obsecundavit, et posthac adversus neminem Barbarorum usurum subsidio recepit : affirmans, se quod contra tam veram, tamque justam admonitionem diceret non habere : 368 imo gratias ei magnas agere, quod se a peccato absterruisset, quæque dixisset, non secus quam a Deo ipso dicta se accipere : quæ et postmodum sollicite servabat, ac nihil promissorum sibi omittendum statuebat. Ne autem sui perturbarentur, sed confidentes facturum quæ volebant, quiescerent, donec rebus suis bene compositis, ab hujus vitæ tumultibus discederet, ideirco hæc fingebantur. Imperator junior in navali lucem exspectans, cum nullus contra foras prodiret, ac populus jam totus ad arma in Cantacuzenum concurreret, jamque domos studiosorum ejus exinaniret (Phacolati, et cognatorum ipsius præcipue, utpote qui tempore belli ad Byzantium proditione occupandum in primis navassent operam) alii armamentarium imperatorium in navali diriperent, et Palæologum exstimularent, ut in socerum eos edureret, sumptis animis palatium petiit, veniensque ad Porphyrogenneti domum, illic pernoctavit.

A

B

σκὸι Θεῷ τοῖς ὑπὸ Χριστοῦ καλουμένοις τὴν βαρβαρικὴν ἐπάγειν δύναμιν καὶ διαφθείρειν τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας γεωργούς τινας, ἢ καὶ στρατιώτας, ἀγομένους ὑπὸ τῶν σφῶν δεσπότῃ, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην ἔχοντας τὰ κελευόμενα ποιεῖν, τῶν ἀδικούντων μάλιστα ἐν ἀσφαλείᾳ ὄντων. Καὶ γὰρ κατὰ τὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου χρόνον τῶν ἐλαυνόντων καὶ συκοφαντούντων οὐδενὸς ἢ ὀλίγων τῆς μοχθηρίας δίκας δόντων, τὰ μυρία πλήθη τῶν οὐδὲν εἰσεννεγμένων εἰς τὸν πόλεμον ἀπώλετο· καὶ ὕστερον Κράλη ἀδικοῦντος, καὶ ἐπιορκοῦντος, καὶ τῆς ἀρχῆς οὐκ ὀλίγον μέρος παραιρουμένου, στρατιὰν βαρβαρικὴν ἐπαγαγών, τὸν μὲν ἀδικοῦντα ἐλύπησεν ὀλίγα, ἢ οὐδέν· μυρίοις δὲ ἄλλοις αἴτιος ἐγένετο μεγάλων συμφορῶν ἐξανδραποδισθεῖσι, καὶ ἀπολομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἐφ' οἷς καὶ αὐτὸν καταψηφιζόμενον εἰδέναι ἑαυτοῦ, ὡς τῶν μὲν ἀδικούντων ἕνεκα καὶ σφόδρα οἴεσθαι δίκαια ποιεῖν τοῖς τε ἀλλοφύλοις ἀμυνόμενον ἀδικοῦσι διὰ τῆς βαρβαρικῆς δυνάμεως, τῆς Ῥωμαίων πρὸς ἄμυναν οὐκ ἐξαρκούσης διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων πολέμων διεφθάρθαι, καὶ τοῖς ὁμοφύλοις ἐπάγοντα ὅτε ἐπολέμουν, ἵνα μὴ αὐτοὶ χρησάμενοι, αὐτόν τε καὶ τοὺς συνόντας διαφθείρωσι· πρὸς δὲ τοὺς ἀπολλυμένους οὐδεμίαν ἔχειν εὔλογον ἀπολογίαν, εἰ τῆς ἑτέρων ἕνεκα ἀγνωμοσύνης δίκας ἔδοσαν αὐτοί, καὶ δεηθεὶς μηκέτι χρήσασθαι βαρβάροις κατὰ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ καλουμένων, κἂν ἀλλόφυλοι ὦσι, καὶ τὰ μέγιστα ἠδικηκότες, ἀλλ' ἐπιτρέπειν Θεῷ κατ' ἐκείνων δίκην, ᾧ ῥᾴδιον τοὺς ἀδικοῦντας κατιστέλλειν, κἂν τὰ μέγιστα φυσῶσι, καὶ ταύτην τὴν χάριν Θεῷ καταθεῖναι πρῶτον, καὶ αὐτῷ τὸ μὴ τοιαύταις κηλῖσι καταχραίνειν τὴν ψυχήν, ἐπείθετό τε ὁ βασιλεὺς καὶ ὑπέσχετο μηκέτι κατὰ μηδενὸς χρήσεσθαι βαρβάροις, φάμενος οὐδὲν ἔχειν πρὸς οὕτως ἀληθῆ, καὶ δικαίαν ἀντειπεῖν παραίνεσιν· ἀλλὰ καὶ πολλὴν αὐτῷ εἰδέναι χάριν, ὅτι τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν ἕνεκα πρόνοιαν αὐτοῦ ποιοῖτο, καὶ ὡς καὶ παρὰ Θεῷ ἐψηφισμένα δέχεσθαι τὰ εἰρημένα· ἃ καὶ ὕστερον ἐφύλαττεν ἀκριβῶς, καὶ οὐδὲν διενοεῖτο τῶν ἐπηγγελμένων παραβαίνειν. Τοῦ δὲ μὴ τοὺς περὶ αὐτὸν ἕνεκα θορυβεῖσθαι, ἀλλ' ἐλπίζοντάς τι δράσειν ὧν ἐβούλοντο, ἠρεμεῖν, ἄχρις ἂν αὐτὸς εὖ διάθηται τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ βίου θορύβων ἀπαλλαγῇ, ἐπλάττετο τοιαῦτα. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐν τῷ νέῳ νεωρίῳ περιμείνας ἄχρις ἐπιγένηται ἡμέρα, ἐπεὶ μηδεὶς ἀντεπῄει, καὶ ὁ δῆμος ἤδη ἅπας ἐπὶ τὸν πρὸς Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα πόλεμον ἐτράπετο, καὶ ὁ μὲν τὰς οἰκίας τῶν ἐκείνῳ προσεχόντων διεπόρθει, μάλιστα Φακεωλάτου, καὶ τῶν κατὰ γένος προσηκόντων, οἷα δὴ αἰτιωτάτων γενομένων τοῦ Βυζάντιον ἐκεῖνον ἐν τῷ τοῦ πολέμου χρόνῳ προδοσίᾳ κατασχεῖν, τῶν ἄλλων δὲ τὴν ἐν τῷ νεωρίῳ βασιλικὴν διαρπασάντων ὁπλοθήκην, καὶ ὁπλισαμένων, καὶ προκαλουμένων βασιλέα ἐπάγειν σφᾶς ἐπὶ τὸν κηδεστήν, ἀναθαρσήσας ἤδη καὶ αὐτὸς, ἐπὶ τὰ βασίλεια ἐχώρει καὶ ἐπὶ τὴν Πορφυρογενήτου οἰκίαν ἐλθών, ηὐλίσατο ἐκεῖ.

CAPUT XI.

Furor populi redintegratus. Philotheus patriarcha timore Palæologi se abscondit. Mittitur legatio, et pactum offertur. Juratur certis conditionibus. Descriptio propugnaculi ad portam Auream. Auxilia accersita a Cantacuzeno remittuntur. Deliberatio de bello Barbaris in Thracia inferendo. Dissuadet Cantacuzenus, nisi pecunia et externi milites, et classis etiam prius comparentur. Duplex de ejus oratione judicium. Juniorum, et imperitorum obtrectatio. Palæologus sententium celat.

Postero die plebs furioso impetu concitata, direptas pridie domos cum ipsis contignationibus disturbavit atque evertit. Postea ad palatium veniensles, cum castellium, quod dicitur, custode vacans offenderent, illud exspoliatis incolentium domibus vastarunt : irrumpentesque in palatium non simul, sed sparsim et confuse, jaculis ex intervallo certabant toto die, cadebantque nonnulli, et alii vulnerabantur ab his, qui intus latebant.

C

Εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ ὁ δῆμος αὖθις ἀλόγῳ φερόμενος ὁρμῇ τὰς διηρπασμένας τῇ προτεραίᾳ οἰκίας κατεστρέφετο, καὶ καθῄρουν τὰς ξυλώσεις. Ἔπειτα εἰς τὰ βασίλεια ἐλθόντες τὸ λεγόμενον καστέλλιον διεπόρθησαν ἀφύλακτον εὑρόντες, καὶ διήρπασαν τῶν ἐνοικούντων τὰς οἰκίας· καὶ ἐπὶ τὰ βασίλεια ἰόντες οὐχ ἅμα πάντες, ἀλλὰ σποράδην καὶ ἀσυντάκτως ἠκροβολίζοντο ἐκ διαλειμμάτων διὰ πάσης τῆς ἡμέρας, καὶ ἔπιπτόν τινες αὐτῶν, καὶ ἐτιτρώσκοντο

βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἐνδον. Οἵ τε Κατελάνοι ἐξιόντες, τούς τε μαχομένους ἀπεώσαντο, καὶ πῦρ ἐνίεσαν ταῖς πρὸ τῶν βασιλείων οἰκίαις, καὶ ἐνέπρησάν τινας. Εἰς τοῦτο δὲ στάσεως καὶ ταραχῆς ἀφιγμένων τῶν πραγμάτων, καὶ ὁ πατριάρχης Φιλόθεος δείσας τὴν ἔφοδον τοῦ δήμου, ἀπεχώρει τοῦ πατριαρχείου, καὶ κατεκρύπτετο· ὑπώπτευε γὰρ καὶ βασιλέα τὸν νέον ἀηδῶς ἔχειν πρὸς αὐτόν, οἷα δὴ Καλλίστου τῶ πατριάρχου ἐξωσθέντος ἀντεισαχθέντα, ὃς ἐδόκει πάντα πράττειν καὶ ὑφίστασθαι ὑπὲρ ἐκείνου. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ βασιλεὺς ὁ νέος, τὸν ἐπὶ τοῦ Κανικλείου Ἄγγελον πρὸς βασιλέα πέμψας πρεσβευτήν, πρός τε πρεσβείας ὄντα ἐπιτηδειότατον διὰ σύνεσιν καὶ παιδείαν, καὶ παρὰ βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ πολλῆς τῆς ἐυμενείας ἀπολαύοντα, διελέγετο περὶ συμβάσεων, ὥστε ἀμφοτέρους μένειν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅρκους θεμένους πρὸς ἀλλήλους ἀμνηστίας τῶν διαφορῶν. Καντακουζηνός τε ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο προθύμως τὴν πρεσβείαν. Τοῦτο γὰρ καὶ μάλιστα πάντων ἐσπουδάζετο αὐτῷ, ὥστε τοῦ πρὸς ἀλλήλους τῶν Ῥωμαίων πολέμου παυσαμένου, τῶν πραγμάτων αὐτὸν ἀναχωρεῖν. Καὶ ἐγένοντο οἱ ὅρκοι ἐπὶ τούτοις, ὥστε βασιλέα μὲν τὸν Καντακουζηνὸν, καὶ Ἰωάννην τὸν νέον βασιλέα ἄρχειν τῶν πραγμάτων· παραχωρεῖν δὲ τὸν νέον τῶν πρωτείων ἐν πᾶσι τῷ πρεσβυτέρῳ, καὶ πᾶσαν αἰδῶ καὶ εὐπείθειαν, ὥσπερ καὶ πρότερον, αὐτῷ παρέχεσθαι. Τῶν δὲ ἐκ τῶν δημοσίων φόρων εἰσπραττομένων χρημάτων ἐτησίως, ὅσων μὲν ἂν δέοιντο πρός τε τὸ μισθοφορικὸν τῆς στρατιᾶς, καὶ τῶν τριήρεων παρασκευὴν, καὶ τὰς δεούσας ἑτέρας δημοσίας διοικήσεις, ὑπὸ τῶν πρυτάνεων ὥσπερ ἔθος ταῦτα ἀναλίσκεσθαι· ἃ δ' ἂν ὑπολίποιτο ἐπέκεινα τῆς χρείας, ταῦτα συμμερίζεσθαι τοὺς βασιλέας τῶν πρὸς τὰς οἰκίας ἕνεκα ἀναλωμάτων ἐπίσης ἑκατέρου. Τούτων δὲ οὐ δεόμενος βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ἀπήτει τοὺς ὅρκους, ἦδει γὰρ ἀναχωρήσων τῶν πραγμάτων τάχιστα, τιμῆς δὲ μόνης ἕνεκα τοῦ μὴ νομίζεσθαι ἧττον τοῦ νέου βασιλέως ἐσχηκέναι· τοῖς τε πεπολεμηκόσι πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων μηδεμίαν εἰσπράττειν δίκην μήτε Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα, μήτε τὸν γαμβρὸν, ἀμυνομένους τῆς εἰς αὐτοὺς ἀγνωμοσύνης, μήτε ζώντων ἀμφοτέρων βασιλέων, μήτ' εἰ συμβαίη τὸν ἕτερον γενέσθαι ἐξ ἀνθρώπων· ἀλλὰ πᾶσαν ἀμνηστίαν παρέχειν τῶν τετολμημένων, καὶ μήτε προσόδων, μήτε τῶν τιμῶν ἀποστερεῖν ἃς ἔχουσι. Ματθαῖον δὲ βασιλέα τὸν Καντακουζηνὸν μένοντα ἐπὶ τοῦ σχήματος, τὴν Ἀδριανοῦ κατέχειν καὶ τὰς κατὰ τὴν Ῥοδόπην τοῖς Ῥωμαίοις ὑπηκόους πόλεις διὰ βίου αὐτόνομον ὄντα, καὶ ἀνεύθυνον κεκτημένον τὴν ἀρχήν· καὶ βασιλέα τὸν νέον Ἰωάννην πόλεμον μηδέποτε πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν ἐνδεδομένων πόλεων κινεῖν. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἀποδοῦναι Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα τῷ νέῳ καὶ τὸ κατὰ τὴν χρυσῆν καλουμένην πύλην φρούριον, ὃ κατεῖχεν αὐτὸς φρουρᾷ Λατινικῇ, καρτερώτατον ὄν, καὶ ἀνάλωτον σχεδὸν ἐκ τῆς κατασκευῆς· ᾧ πύργοι μὲν ἦσαν δύο τῶν ἐκ τοῦ περιβόλου Βυζαντίου, ὧν μεταξὺ ἡ πρὸς τὴν πόλιν εἰσάγουσα πύλη ἦν. Οἱ πύργοι δὲ μέγιστοι μεγέθει ὄντες, οὐ κατὰ τοὺς ἄλ-

A Demum prorumpentes Catalani, pugnantes abigunt, et in ædes ante palatium igne injecto, quosdam concremant. Eo seditionis, ac tumultus re progressa, etiam Philotheus patriarcha populi in se incursum metuens, e patriarchio fugit, ac sese latebrose occultavit; nam Palæologum sibi, ut pro Callisto (qui ipsius causa fecisset, ac passus esset omnia) intruso iratum esse conjiciebat. Tertio die Palæologus præsidem Caniclei Angelum **869** legatum mittit, huic muneri qua prudentia, qua doctrina valde idoneum, et apud imperatorem Cantacuzenum vehementer gratiosum, quicum de pactis egit, nempe ut ambo imperarent, alterque alteri oblivionem hujus dissidii juraret. Cantacuzenus cum voluptate legationem excepit: quippe B qui hoc studeret ante omnia, ut sopito inter Romanos bello, ipse a rebus istis labentibus, ac terrenis se omnimodis auferret; juratumque his conditionibus, ut Cantacuzenus, et Joannes Palæologus imperio præessent; junior primas cederet seniori in omnibus, omnique eumdem veneratione, et obedientia, velut antea, coleret. De pecunia annuorum vectigalium, quantum et ad stipendia militaria, et ad trirenium apparatum, et ad reliquam imperii administrationem sufficeret, a quæstoribus numeraretur. Quod restaret, id imperatores ad domesticos sumptus ex æquo partirentur. Cantacuzenus quanquam his non egeret (cogitabat enim se propediem monachorum ordini ascribere), C tamen soliis honoris gratia, ne juniore imperatore inferior putaretur, juramentum postulabat. Uter neuter ab iis qui contra se pro altero pugnassent, injuriæ ulciscendæ pœnas reposceret, neque ambobus viventibus, neque defuncto altero: sed delictorum immemores funditus, nec redditibus eos, nec dignitatibus, quas gererent, privatum irent. Ut Matthæus Cantacuzenus cultum imperatorium, et Adrianopolim cum urbibus Rhodopes, quoad viveret, retineret, liber plane, et in ratione reddenda subjectus nemini: utque Joannes imperator propter oppida tradita nunquam ei bellum faceret. Ut Cantacuzenus imperator juniori propugnaculum portæ Aureæ restitueret, quod præsidio Latino tenebat, firmissimum sane, et ob structuram propemodum inexpugnabile: cui turres D erant binæ, ex iis quæ sunt in ambitu, seu ad mœnia Byzantii, in quarum medio per portam illam aditus in urbem patebat. Turres porro summæ magnitudinis, præter aliarum formam, et modum ædificatæ, ad perpendiculum ab initio ad cœlum minabantur, marmoribus ingentibus opera marmorariorum ad hoc præparatis ita compositæ, ut ob arctissimam conjunctionem non arenato, aliove glutinamento egerent: **870** sed mutuis duntaxat ferramentis, ut fertur, qua se contingebant, copularentur, forisque non ex pluribus, sed ex uno lapide ad hoc polito constare viderentur. Quare nec apparet, qua aggrediendæ, ac perrumpendæ sint, nec ulla machina, aut artificio instar aliorum

laudi possunt. Has imperator Cantacuzenus simul ac imperii potens evasit, vetustate neglectas, de integro quantum necesse fuit refecit, perpetuamque custodiam, velut arci cuidam imposuit. His juramentis ab imperatore utroque editis, seditio statim compressa est, et junior omni suspicione deposita ad socerum in palatium accessit, ab eoque omni cum humanitate, et hilaritudine acceptus, longiore deinceps super rebus necessariis habito colloquio, ad prius domicilium se recepit. Post pacta Andronicus Asanes sebastocrator Byzia cum copiis Byzantii affuit, Cantacuzeno succursurus. Quem triduo in palatio cum agmine suo retentum, deque alacri voluntate, ac studio erga se laudatum remisit : quod diceret, se jam fœdere cum genero facto, illius opera non indigere. Insuper filio, et Nicephoro despotæ genero, cæterisque duobus scripsit, uti redirent, pacem enim conciliatam esse. Eadem Barbaris in Thracia scripsit ; nam et illi Byzantium, ab imperatore, ut diximus, accersiti, pergebant, qui e medio itinere redierant. Ex Hiero autem Propontidis ad orientem, alia Barbarorum non parva multitudo ad palatium advenions, quod Cantacuzenum auxilio opus habere putaret, orabat, ut acciperetur, et in hostem immitteretur. Imperator pro animo tam prompto, ac benevolo gratiis actis, fœdus cum genero intercedere cœptum respondit : proinde patriam repeterent, se in præsentia ipsorum ope non usurum. Atque hæc non solum illis per internuntios, sed et per se ipsum significavit, e palatio extra muros exspectantes, ad lucernarum lumen allocutus, eo loco, ubi videri, et audiri posset. Egressus autem et ipse e palatio, ad ædes, in quibus gener habitabat, se contulit, et cum eo de republica deliberationem habuit. Cæterum cum et de Barbaris in Thracia deliberare oporteret, ecquid armis appetendi, necne, in magni logothetæ Metochitæ domo cum proceribus universis, et nobilitate congregati imperatores verba fecerunt. **871** Ac reliquis quidem immodeste tumultuantibus, et unoquoque conante utilissimam pro tempore proferre sententiam, junior imperator, et ii quorum in ejus comitatu præcipua erat auctoritas, ad Cantacuzenum inclinabant, ad ejus sententiam intenti ora tenentes, cujus hæc fuit oratio. Vobis magis ad bellum contra Barbaros incitatis, et facillimam sperantibus victoriam, velim equidem consilia vestra Deus fortunet, et ad finem perducat. Quæ autem et ipse hoc tempore nobis conductura sentio, non tacebo. Equidem mihi nec prudentium, nec aliquo usu peritorum hominum videtur, non ante suis, hostiumque viribus ponderatis, sed fortunæ mobilitate confisos, bellum capessere, et semet in discrimen præcipitare. Nam ab armis, et pecunia, et militibus bene instructum esse, exploratam habet salutis fiduciam : fortuna lubrica est, sæpius fallit. Barbari autem, contra quos nunc bellum meditamur, non est ignotum, quantopere

λους ἦσαν ᾠκοδομημένοι· ἀλλ' εὐθὺς ἐπ' μέγιστον ὕψους ἐξαρχῆς μαρμάροις μεγάλοις ὑπὸ λιθουργῶν εἰς τοῦτο κατεσκευασμένοις ἦσαν συντεθειμένοι ὑπ' ἄκρας συμφυΐας πρὸς ἀλλήλους οὐδεμιᾶς ἑτέρας δεόμενοι ὕλης συνδεούσης· ἀλλ' ἥλοις μόνοις σιδηροῖς, ὡς λέγεται, καθὸ ἀλλήλων ἐπιψαύουσι κεχρημένοι πρὸς συνάφειαν, ὥστε ἔξωθεν δοκεῖν οὐκ ἐκ μερῶν συντεθειμένους, ἀλλ' αὐτολιθίνους εἰς τοῦτο ἀπεξεσμένους εἶναι. Ὅθεν οὐδὲ ἐπιχείρησιν δοκοῦσιν οὐδεμίαν ἔχειν, μήτε διορυχθῆναι ὄντες δυνατοί, μήτε ἐκ μηχανῆς τινος, ἢ τέχνης ἑτέραν μηδεμίαν ὑποστῆναι βλάβην. Οὓς ἅμα βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς τῷ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐγκρατὴς γενέσθαι ἄνωθεν ἐπισκευάσας ὅσα ἔδει ἀτημελήτους ὑπὸ χρόνου ὄντας, εἰς τὸ διηνεκὲς φρουρᾷ κατεῖχεν, ὥσπερ ἀκρόπολίν τινα. Τούτων δὴ τῶν ὅρκων ὑφ' ἑκατέρων ὀμωμοσμένων βασιλέων, ὅ τε στασιασμὸς διελέλυτο αὐτίκα, καὶ βασιλεὺς ὁ νέος πᾶσαν ὑποψίαν ἀποθέμενος, ἦκεν εἰς βασίλεια πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστήν. Κἀκεῖνος ὑπεδέχετο ἡδέως ἐς τὰ μάλιστα, καὶ πολλὴν ἐπεδείκνυτο φιλοφροσύνην. Συγγενομένων δὲ ἀλλήλοις ἐφικανὸν, καὶ περὶ ὅσων ἐδέοντο διαλεχθέντων, αὖθις ὁ νέος βασιλεὺς τῶν βασιλείων ἐξελθὼν ἐν ᾗ καὶ πρότερον ηὐλίζετο οἰκίᾳ ἦν. Μετὰ τὰς συμβάσεις δὲ ἦκεν ἐκ Βιζύης Ἀνδρόνικος Ἀσάνης ὁ σεβαστοκράτωρ μετὰ στρατιᾶς ἐπικουρήσων βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ. Ὃν ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἔνδον βασιλείων διατρίψαντα μετὰ τῆς στρατιᾶς, αὖθις ἐξέπεμπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν οἰκείαν, τῆς μὲν προθυμίας ἕνεκα, καὶ τῆς εὐνοίας ἐπαινέσας τῆς εἰς αὐτὸν, μὴ δεῖσθαι δὲ αὐτοῦ συμβάσεις θέμενος πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν εἰπών. Ἔγραφε δὲ καὶ τῷ υἱῷ, καὶ Νικηφόρῳ δεσπότῃ τῷ γαμβρῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡγεμόσιν ἀναστρέφειν, τοῦ πολέμου ἤδη καταλελυμένου, καὶ εἰρήνης ἐν τοῖς πράγμασι γεγενημένης. Τὰ ἴσα δὲ καὶ τοῖς βαρβάροις ἔγραφε τοῖς κατὰ Θράκην· καὶ γὰρ κἀκεῖνοι ἦσαν ἐπὶ Βύζάντιον μετακεκλημένοι ὑπὸ βασιλέως, ὥσπερ ἔφημεν, καὶ ἀνέστρεφον ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Ἐκ δὲ τοῦ κατὰ τὴν Προποντίδα πρὸς τὴν ἑω Ἱεροῦ ἕτεροι βάρβαροι αὐτόκλητοι ἦκον οὐκ ὀλίγοι νυκτὸς ἄχρι βασιλείων οἰόμενοι σφῶν δεήσεσθαι Καντακουζηνὸν τὸν βασιλέα, καὶ ἐδέοντο ἐπάγειν τοῖς πολεμίοις εἰσδεξάμενον. Βασιλεὺς δὲ τῆς μὲν προθυμίας ἕνεκα, καὶ τῆς εὐνοίας τῆς εἰς αὐτὸν, χάριτας ὡμολόγει οὐκ ὀλίγας· συμβάσεις μέντοι ἔφασκε πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν καὶ ὅρκους θέμενος, αὐτῶν μὴ δεῖσθαι, καὶ ἐκέλευεν ἀναχωρεῖν πρὸς τὴν οἰκείαν. Ταῦτα δὲ οὐ διὰ πρέσβεων μόνον ἐδήλου τοῖς βαρβάροις, ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτοῦ αὐτὸς ἐκ βασιλείων ἐξω τειχῶν οὖσιν ἐκεῖνος διειλεγμένος νυκτὸς ὑπολάμπασι, τοῦτο παρέχοντος τοῦτό που, ὥστε δύνασθαι καὶ ὁρᾶσθαι καὶ ἀκούεσθαι διαλεγόμενον. Ἐξιὼν μέντοι καὶ αὐτὸς τῶν βασιλείων, πρὸς τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ βασιλεὺς ὁ γαμβρὸς διέτριβεν ἀπῆει, καὶ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν κοινῶν συνδιεσκέπτετο αὐτῷ. Δεῆσαν δὲ καὶ περὶ τῶν ἐν Θράκῃ βουλεύσασθαι βαρβάρων, εἰ πολεμητέα εἴη πρὸς αὐτοὺς ἢ μή, ἐν τῇ μεγάλου λογοθέτου οἰκίᾳ τοῦ Μετοχίτου μετὰ πάντων τῶν συγκλητικῶν, οἳ τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ λαμπρυνομένων

γινόμενοι οἱ βασιλεῖς, κατέστησαν εἰς λόγους. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, ἀτάκτως ἐθορύβουν, καὶ γνώμην ἕκαστος εἰσφέρειν ἐπεχείρουν, ἢ μάλιστα ἂν λυσιτελεῖν δοκοίη ὡς ἐν τοῖς παροῦσι· βασιλεὺς δὲ ὁ νέος, καὶ τῶν συνόντων οἱ μάλιστα ἐν λόγῳ, Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ προσεῖχον, καὶ ἀπεσκόπουν ὁποίαν τινὰ περὶ τῶν προκειμένων γνώμην εἰσενέγκοι. Κατέστας δὲ καὶ αὐτὸς εἰς λόγους, εἶπε τοιάδε· Τὴν μὲν γνώμην ὑμῶν ὡς μᾶλλον ἐπὶ τὸ πολεμεῖν ἐπῆρται τοῖς βαρβάροις, οἰομένων ῥᾷστα περιέσεσθαι αὐτῶν, καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἐκ πολλῶν ἔστι στοχάζεσθαι. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπί τι τέλος ἀγάγοι τὸ κρεῖττον δεξιάν, ὥσπερ βούλεσθε αὐτοί· ἃ δὲ οἶμαι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ παρόντι λυσιτελεῖν ἡμῖν, ταῦτα σημανῶ. Οὐ σωφρόνων οἶμαι ἀνθρώπων, οὐδ' ἄλλως ἐμπείρων εἶναι, ὁρμημένους ἐπὶ πόλεμον μὴ πρότερον τήν τε ἑαυτῶν καὶ τὴν πολεμίων ἐπισκεψαμένους δύναμιν, τύχης θαρροῦντας ἀπιστίᾳ, ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς κινδύνους εἰσωθεῖν. Τὸ μὲν γὰρ καὶ ὅπλοις, καὶ χρήμασι, καὶ πλήθει στρατιᾶς ἐρρωμένους εἶναι βέβαιον πρὸς σωτηρίαν· τύχῃ δὲ τὰ πλείω σφάλλεται. Πρὸς οὓς δὲ ἡμῖν ὁ πόλεμός ἐστι βαρβάρους νῦν, οὐχ ὅσον ἀγνοεῖσθαι διαφέρουσιν. Ἐμπειρίᾳ γὰρ τῇ πρὸς τὰς μάχας οὐδαμῶς ἀπολειπόμενοι ἡμῶν, πολλαπλασίους εἰσὶ τῷ πλήθει, καὶ τῇ παρασκευῇ ἐρρωμενέστεροι, καὶ πρὸς τὰς στρατείας ἑτοιμότεροι, ἀσκεῖσθαι καὶ προῖκα στρατευόμενοι τῷ σφῶν δυνάστῃ. Πρὸς δὲ τούτοις, γῆν ἔχοντες πολλὴν, καὶ πόλεις ἡμετέρας οὐ κατὰ τὴν Ἀσίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐρώπην νῦν, προθύμως ὑπὲρ τῶν λοιπῶν μαχοῦνται, εὐέλπιδες ὄντες ὥσπερ ἐκ παραδειγμάτων καὶ πρὸς τὰ λοιπά. Ἡμῖν δὲ ἦν μέν ποτε δύναμις ἀξιόχρεως οὐ πρὸς τοσούτους μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλαπλασίους, οὐχ ὥστε ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐξελαύνειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς οἰκείας ἐν κινδύνῳ καθιστᾶν. Ἡ δὲ ἀξυνεσία καὶ ἀβουλία, καὶ τὸ μὴ περὶ τῶν κοινῇ λυσιτελούντων ἄριστα βουλεύεσθαι, ἀλλ' ἕκαστον τὰ ἴδια εὖ τίθεσθαι σκοπεῖν, εἰς τοῦτο ἦγαγεν ἡμᾶς ἀδυναμίας νῦν, ὥστ' ἀγαπητὸν ἂν μὴ καὶ τὰ ὄντα ἀπολέσωμεν ἡγεῖσθαι. Ἥ τε γὰρ στρατιὰ διέφθαρται ἡμῖν, ἐκ λαμπρᾶς καὶ περιφανοῦς ὀλίγη καὶ ἄπορος καθεστηκυῖα· καὶ τῶν κοινῶν προσόδων αἱ συντάξεις ἐκλελοίπασι παντάπασι· καὶ ὑμῶν τοὺς πλείους ἢ σύμπαντας; σχεδὸν, εἰ μή τις χρήματα παράσχοι πρὸς τὸν πόλεμον, οὐκ ἂν οἶμαι ἀντισχήσειν ἐπιπλεῖστον ἀναλοῦντας ἐκ τῶν ὄντων. Ἅπερ ἅπαντας ἐνθυμουμένους, οὐ τοῦτο μόνον χρὴ σκοπεῖν ὅπως ἐκ τῆς εἰρήνης καταστῶμεν πρὸς τὸ πολεμεῖν, ἀλλ' ὅπως καὶ περιεσόμεθα τῶν πολεμίων, ἢ μηδὲν ἐκ τούτου δυσχερὲς ὑπομενοῦμεν. Ἐγὼ δὲ οὔτε ἀτολμίᾳ τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑμᾶς πολέμου ἀποσχέσθαι συμβουλεύω, οὔτε πρὸς ἀπέχθειαν αὐτῶν οὐδενὸς ἀπολείπομαι ὑμῶν· ἀλλ' αὐτός τε ἂν ἐξέτριψα ἡδέως ὁμοῦ τοι σύμπαντας βαρβάρους, εἴπερ οἷόν τε, καὶ μεγίστην εὐκλειαν, καὶ εὐδοξίαν τὴν ἐκείνων, ἆθρον φέρειν ἂν ἐνόμισα ἐμοί· καὶ παρ' ἑτέρου πάσχοντας τινὸς τὰ ἴσα εἶδον. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ μὲν οὐδὲν ἐξῆν, ἔδει δὲ ἐμὲ παρ' ὁτουοῦν ἀποσφαγέντα, αὐτῷ τούτῳ τῷ ἀποθανεῖν ἐξώλεις γενέσθαι τοὺς βαρβάρους,

A a nobis discrepent. Exercitatione enim militari nequaquam impares, numero longe superant, et apparatu confirmatiores, atque ad expeditionem promptiores, nulla mercede, et omnino gratis domino suo militant. Ad hæc cum latam regionem et urbes nostras non in Asia modo, sed etiam in Europa occuparint, nunc bona spe, et præteriti successus exemplo, pro cæteris subigendis prompte depugnabunt. Nobis porro quondam contra multo etiam plures potentia non defuit, ut non solum nostra eos provincia expellere, sed ipsorum quoque terras invadere possemus. Verum insipientia, et temeritas, nec communium, sed privatarum cujusque rerum, quam consultissime in-

B stituendarum diligentia, eo jam imbecillitatis nos adegerunt, ut boni consulamus, si non etiam quod superest, amittamus. Nam et exercitus noster splendidus antea, et conspicuus, ad paucitatem et paupertatem devenit: et communium pensionum collationes penitus evanuerunt: ac plures vestrum, aut omnes ferme, nisi aliunde pecunia in bellum impendatur, non opinor diutissime de suo impendentes, hostium vim toleraturos. Quæ omnes cum animis reputare, nec tantum hoc considerare debent, quomodo ex pace ad bellum aggrediamur, sed præterea quomodo hostes debellemus; aut certe nulla cum clade inde discedamus. **872** Ego vero nec ob ignaviam meam bello adversus Barbaros vobis abstinendum suadeo: neque odio in

C illos a quoquam vestrum vinci me patior, quin ipse una omnes, si fieri potuisset, contrivissem; et id mihi ad gloriæ celebritatem illustrissimum fore putavissem. Neque istuc solum, sed si hoc ita licuisset, ut me a quocunque jugulari, et ipsa nece mea perniciem, atque exitium creari illis oportuisset, libentissime, ac promptissime dulcem alioquin vitam abjecissem, usque adeo mihi superat eorum odium; tum quia religionibus, ac cæremoniis diversissimi sunt; tum quia jam pridem, et multis annis Romanos infandis detrimentis cumularunt, nec ulli ferme non nocuerunt, nec usque ad hunc diem injuriæ faciendæ eos cepit satietas; sed in Thraciam quoque infusi, urbes complures occupant, depopulanturque nostra omnia. Quid

D igitur est, quæret aliquis, cum sic eos detester, quod nec prius oppugnare eos concupierim, et vos nunc ad id tam erectos absterream? Quid? quod præsentes vires nostras expendens, nec hactenus fuisse, nec modo esse pares illis invenio. Ergo tu, occurret quispiam, præ pudore obvelata facie, et salute prorsus desperata, silentio nobis ferendas plagas, et in omnibus, tanquam heris præcipientibus, obediendum Barbaris exsistimas? Minime gentium: sed belligerandum potius, et in hoc incumbendum, si in quidquam aliud. Non tamen adeo imperite et confidenter, ut ad nihil aliud profutura sit audacia, nisi ut præter ea, quæ nobis erepta, nondum recuperavimus, etiam illa, quæ restant, amittamus. Quæ est igitur mea sententia?

pecuniam prius, et alicunde peregrinos milites conquirendos, qui hostium copiis possint opponi. Nam copiæ domesticæ, etiamsi apparatus affuerit maximus, et ipsum fortitudinis atque audaciæ apicem attigerint, ne sic quidem hostibus pares ad pugnam erunt, quandiu tantæ, quantæ nunc sunt (et exiguæ sunt) permanserint. Ad hæc et classis comparanda, qua eorum auxilia intercludamus. Nam si ipsi mare obtinebunt, non parva, nec contemnenda potentia egebimus : siquidem non cum Orchane tantum in Thracia cogemur bellum gerere. sed et in Asia cum Barbaris omnibus qui vim nostram sentientes, illis aliis expeditissime succurrent. Immortalibus enim præmiis, quæ iis reposita sunt, qui hic ætatem caste egerunt suam, illum fraiturum, magister, et dux erroris (Mahometus) plane ipsis persuasit (41). **873** quicunque contra nos pugnans aut occubuerit, aut quam plurimos interfecerit. Quas ob res non hoc tempore armis adoriundos, sed de pecunia prius, et sociis providendum consulo. In præsens pacem per legatos cum iis confirmandam, enitendumque, ut providentia quadam, et sapienti consilio Thraciæ urbes recuperemus, et per deditionem illarum potiamur ; quomodo a me singulari cura factum est, et hodie, si modo volueritis, licebit fieri. Barbaris autem e vestris finibus profligatis, bellum, si adversus eos suscipere velimus, minus laboriosum erit, nautica tantum copia opus habituris. Mœsos vero, ac Triballos æque male de nobis meritos eo adducemus, ut amicitiam nostram complexi, abrepta restituant, Barbarorum armis illos territantes; aut etiam, si lubebit, infesto exercitu eos compellemus. Quæ hoc tempore expedire judicavi, hæc sunt. Quod si vobis consultantibus contraria placuerint, utilibus inutilia vos præfaturos, dicere non verebor. Utinam autem falsus vates sim potius, quam ut spes vestræ deludantur. Hæc in concilio Cantacuzenus imperator de bello contra Barbaros disseruit, obscurius quodammodo insinuans, se propediem hasce res relicturum. Qui convenerant, quotquot erant alicujus existimationis et nominis, nihil adversabantur. At juniores, quique intelligentia parum valebant, orationem ejus de pace multum cavillabantur, et subindicabant, si Barbaris bello incommodare voluisset, magnopere potuisse, sed propter filiam Orchani nuptam, communem fructum scientem, ac volentem neglexisse : et nunc sua sponte his quæ conducere putaret, propter eamdem causam adversantia suadere. Deinde profitebantur se bellum malle, et rogabant alios, ut in eamdem sententiam pedibus irent ; non enim Barbaros ignaviores eos, quam ipsimet essent, inventuros, sed

ἔᾶστα ἂν καὶ τὴν φίλην προὔῤῥωκα ζωὴν σὺν ἡδονῇ· τοσοῦτον ἀπεχθείας πρὸς αὐτοὺς περίεστιν ἐμοί, οὐ μόνον διὰ τὴν περὶ τὴν θρησκείαν ἄκραν ἐναντίωσιν, ἀλλ' ὅτι ἐκ πολλῶν ἐτῶν μεγάλα ἠδικήκασι Ῥωμαίους, πᾶσι λυμηνάμενοι σχεδόν, καὶ οὐδέπω μέχρι νῦν χόρον ἐσχήκασι τῆς ἀδικίας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Θρᾴκην διαβάντες, πόλεις ἔχουσι πολλάς, καὶ πάντα τὰ ἡμῶν ἄγουσι καὶ φέρουσι. Τίνος οὖν ἕνεκα οὕτως ἔχων πρὸς ἐκείνους ἀπεχθείας, οὔτε πρότερον αὐτοὺς ὡρμήθην πολεμεῖν, καὶ ὑμᾶς κωλύω νῦν προθυμουμένους; ὅτι τὴν ἐνοῦσαν ἐξετάζων δύναμιν, οὔτε πρότερον, οὔτε νῦν ἀξιόμαχον εὑρίσκω πρὸς τὸν πρὸς ἐκείνους πόλεμον. Τί οὖν, ἄν τις φαίη, κελεύει; ἡμᾶς καθάπαξ ἐγκαλυψαμένους, καὶ τὴν οἰκείων σωτηρίαν ἀπογνόντας, ἡσυχῇ φέρειν τὰς πληγάς, καὶ πάντα ὥσπερ ἐξ ἐπιτάγματος ὑπείκειν τοῖς βαρβάροις; Οὐ τοῦτο ἔγωγε φαίην ἄν· ἀλλὰ πολεμητέον μᾶλλον καὶ πρὸς τοῦτο εἴ τι ἕτερον σπουδαστέον. Οὐ μὴν ἀμαθῶς τοσοῦτον, καὶ θρασέως ὡς μηδὲν ἕτερον ἀπόνασθαι τῆς εὐτολμίας, ἢ καὶ τὰ ὄντα προαπολεῖν πρὸς τῷ μηδὲ τῶν ἀφῃρημένων ἀνασώσασθαι μηδέν. Τί οὖν ἐστιν ἃ λέγω; ὅτι χρήματα πρότερον ποριστέον, καὶ δύναμίν ποθεν ξενικὴν ἀξιόμαχον πρὸς τὴν τῶν πολεμίων. Ὡς ἥ γε ἡμῖν οἰκεία, κἂν τὰ μάλιστα ἔχῃ περιττῶς πρὸς τὴν παρασκευήν, κἂν εἰς ἄκρον ἀνδρίας ἀφίκηται καὶ τόλμης, οὐδ' οὕτω πρὸς τοὺς πολεμίους ἔσται ἀξιόχρεως, ἕως ἂν τοσαύτη μένῃ, ὅση νῦν ἐστι. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ δύναμιν ναυτικὴν προπαρασκευάσασθαι χρεών, ὥστε κωλύειν τοὺς ἐπιβοηθοῦντας. Ἂν γὰρ αὐτοὶ θαλασσοκρατῶσιν, οὐ μικρᾶς οὐδ' εὐκαταφρονήτου δεησόμεθα δυνάμεως· οὐ γὰρ Ὀρχάνῃ μόνον ἀναγκασθησόμεθα ἐν Θρᾴκῃ πολεμεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἅπασι βαρβάροις, οἳ ἂν ὑφ' ἡμῶν βιάζωνται, προθυμότατα ἐπιμαχήσουσιν αὐτοῖς. Τῶν γὰρ ἀθανάτων γερῶν, ἃ αὐτοῖς ὑπελήπται τοὺς ἐνταῦθα καλῶς βεβιωκότας ἀπολαμβάνειν, ἐκεῖνον ἐν ἀπολαύσει ἔσεσθαι ὁ πρὸς τὴν πλάνην καθηγησάμενος μάλιστα πέπεικεν αὐτούς, ὅστις; ἂν πρὸς ἡμᾶς πολεμῶν ἢ πίπτοι μαχόμενος, ἢ ὡς πλείστους ἀποκτείνοι. Ὧν δὴ ἕνεκα οὐ νῦν ἅπτεσθαι ὑμᾶς τοῦ πρὸς αὐτοὺς πολέμου συμβουλεύω· ἀλλὰ πρότερον ἐκπορίζειν τά τε χρήματα, καὶ τοὺς συμμάχους. Τὸ νῦν δὲ ἔχον πρεσβείαν πέμπειν πρὸς αὐτούς, καὶ τὴν οὖσαν εἰρήνην ἐπικυροῦν, καὶ πειρᾶσθαι προνοίᾳ μᾶλλον, καὶ εὐβουλίᾳ τὰς κατὰ τὴν Θρᾴκην πόλεις ἀνασώζεσθαι, καὶ ἀπολαμβάνειν ὁμολογίᾳ, ὥσπερ παρεσκεύακα αὐτὰς πολλὴν εἰς τοῦτο πρόνοιαν πεποιημένος. Δυνατὸν γὰρ ἔτι καὶ νῦν, ἐὰν ἐθέλητε ὑμεῖς. Ἐξεληλαμένων δὲ τῶν ἡμετέρων ὅρων τῶν βαρβάρων, ὅ τε πρὸς αὐτοὺς πόλεμος, ἂν ἐθέλωμεν ἀναλαμβάνειν, ῥᾴων ἔσται, ναυτικῆς δυνάμεως δεησομένοις μόνον, καὶ Μυσοὺς καὶ Τριβαλοὺς, οὐδ' αὐτοὺς φαυλότερα ἀδικοῦντας, ἢ πείσομεν ἐπιτηδείους εἶναι, καὶ ἀποδι-

Jacobi Pontani notæ.

(41) Non nominat Mahometum Cantacuzenus, eum tamen intelligi certissimum est, ex ipsa sententia Mahometana, nempe, immortales præmium consecuturum post mortem, qui de Mahometanis contra Christianos pugnans aut occubuerit, aut quam plurimos occiderit. De origine Mahometi et Mahometismi videndus Zonaras in Heraclio imperatore.

δόναι τὰ ἁρπασμένα δεδιττόμενοι τοῖς βαρβάροις, ἢ καὶ ἀναγκάσομεν, ἂν βουλώμεθα, ἐπάγειν. Ἃ μὲν οὖν λυσιτελεῖν ὑμῖν ἐγὼ νενόμικα ἐν τῷ παρόντι, τοσαῦτά ἐστιν. Εἰ δ' ὑμῖν βουλευομένοις τἀναντία δόξειεν, εἰπεῖν μὲν ὡς ἀσύμφορα αἱρήσεσθε οὐκ ἀποκλίσω· εὔχομαι δὲ ἐμὲ τῶν λογισμῶν διαμαρτάνειν μᾶλλον, ἢ ὑμᾶς ψευσθῆναι τῶν ἐλπίδων. Τοιαῦτα μὲν ἐπ' ἐκκλησίας βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς περὶ τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου διειλέχθη, αἰνιξάμενός πως ἀμυδρῶς, ὡς αὐτὸς μετὰ μικρὸν ἀναχωρήσει τῶν πραγμάτων. Οἱ δὲ συνεκκλησιάζοντες, ὅσοι μὲν μάλιστα ἐν λόγῳ ἦσαν, οὐδὲν ἀντεῖπον· οἱ δὲ νεώτεροι, καὶ ἀφρονέστεροι, πολλὰ τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης λόγους καταμεμψάμενοι βασιλέως, αἰνιξάμενοί τε ὡς καὶ πρότερον δυνάμενος μεγάλα βλάπτειν εἰ πολεμεῖν ἠρεῖτο τοῖς βαρβάροις, ἐκὼν ἠμέλει τοῦ κοινῇ λυσιτελοῦντος διὰ τὴν Ὀρχάνῃ συνοικοῦσαν θυγατέρα, καὶ νῦν ἑκὼν εἶναι τἀναντία ὧν οἴεται λυσιτελεῖν τῆς αὐτῆς ἕνεκα αἰτίας συμβουλεύει. Ἔπειτα τὸν πόλεμον αὐτοὶ αἱρεῖσθαι μᾶλλον εἶπον, καὶ δεῖσθαι καὶ τῶν ἄλλων ἐπιψηφίζεσθαι τὰ ἴσα. Οὐ γὰρ φαυλοτέροις σφῶν οἱ βάρβαροι ἐντεύξονται αὐτοῖς ἐπὶ τῶν ἔργων· ἀλλ' εἴσονται σαφῶς ὡς οὐ γυναιξὶ μαχοῦνται, ἀλλ' ἀνδράσι. Βασιλέως δὲ τοῦ νέου ὁποτέραν ἔχει τὴν γνώμην περὶ τῶν πραγμάτων οὐδὲν ὅλως φθεγξαμένου, ἀλλ' ἐξετάζοντος ἐφ' ἑαυτὸν ὁποτέροις προσθοιτο, Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς διέλυε τὸν σύλλογον ἀναστάς, τὸ μὲν μεταπεῖσθεν οὐ ῥᾴδιον αὐτοὺς ὁρῶν, ἀκρισίᾳ πολλῇ καὶ παραβόλῳ θράσει φερομένους· τὸ δὲ βιάζεσθαι δοκεῖν ἐθέλειν παραιτούμενος, παρεσκευασμένος ἤδη μετὰ μικρὸν παντάπασι τῆς ἀρχῆς ἐξίστασθαι τῷ νέῳ βασιλεῖ. Ἐξὴν γὰρ αὐτῷ, εἴ γε μάλιστα ἠβούλετο, κυροῦν τὴν περὶ τῆς εἰρήνης ψῆφον, ὀλίγα φροντίσαντι τῶν ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλούντων ὡς ἀλυσιτελῆ παντάπασι τῷ κοινῷ βουλευομένων. Ὁ μὲν οὖν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμος οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ Ῥωμαίοις ἐτελεύτησεν, ὑπὸ τῶν τότε θορυβούντων ἐξαφθεὶς μετὰ μικρόν.

sensuros utique sibi rem cum viris esse, non cum feminis. Palæologo quid animi haberet, prorsus tacente, et quærente secum utris assentiretur, Cantacuzenus surgens, conventum dimisit; videbat enim, illos in diversum flectere, qui non judicio, sed temeritate, et confidentia regerentur, futurum difficile: et eos vello cogere, existimari nolebat, paratus jam cis paucos dies Palæologo toto imperio cedere. Licebat enim illi, si collibuisset pacis sententiam ratam facere, et illos belli flagitatores ut reipublicæ prorsus infructuosa consulentes contemnere. **874** Bellum igitur contra Barbaros non cum utilitate Romanorum finitum, sed a seditiosis istis paulo post accensum est.

CAPUT XLI.

Cantacuzenus suadet custodibus ut propugnaculum seu arcem ad portam Auream deinde... se Palæologo dedere nolunt. Laus Joannis Veranæ Itali. Militum Italicorum stropha. Eos se infames redditurum apud eorum regem Cantacuzenus minatur. Veniam audaciæ poscunt. Deditur arx Palæologo, qui eum paulo post deserit. Insidiæ in Cantacuzenum. Palæologus in palatium invitatur, socerum convivio accipit. Plebs foris tumultuata propter Cantacuzenum comprimitur.

Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς, εἰς τρίτην ἡμέραν ἐξ ἐκείνου ἅμα βασιλεῖ τῷ νέῳ ἐπὶ τὸ εἰς τὴν Χρυσῆν πύλην ἦει φρούριον, ὡς παραδώσων κατὰ τὰς συνθήκας. Γενομένοις δὲ πρὸς τῷ τῆς Θεομήτορος τεμένει, ὃ πηγή τέ ἐστι παντοίων ἰαμάτων καὶ καλεῖται, βασιλεὺς μὲν ὁ νέος κατελείπετο ἐκεῖ, Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς ὀλίγους ἔχων, ἐγένετο ἐν τῷ φρουρίῳ ὡς πείσων τοὺς φρουροὺς παραδιδόναι ἁμαχεί, καὶ εἰσεδέχοντο ἀσμένως οἱ Λατῖνοι μόνον. Οἰόμενοι δὲ αὐτὸν πρότερόν τε ἀδυνάτως ἔχειν ἥκειν παρ' αὐτοὺς, καὶ τότε καιροῦ τυχόντα, καὶ παραγενόμενον συγκαθέξειν αὐτοῖς τὸ φρούριον προθύμως ὄχρις ἂν ἀφίκηται ἡ στρατιὰ, ἦδεσαν γὰρ τόν τε υἱὸν μεταπεκλημένον, καὶ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας, συνήδοντό τε, καὶ παρεκελεύοντο θαρρεῖν, ὡς αὐτῶν αὐτοῦ τε ἕνεκα, καὶ σφῶν αὐτῶν ἐρρωμένως πᾶσι μαχουμένων ὅσοι ἂν ἐπίωσι, καὶ περιεσομένων ῥᾷον, οὐ μόνον διὰ τὴν σφετέραν εὐτολμίαν, καὶ τὴν ὀχυρότητα τοῦ φρουρίου σφόδρα ὄντος ὀχυροῦ διὰ τὴν κατασκευήν· ἀλλ' ὅτι καὶ σῖτον ἦσαν ἐντεθειμένοι, καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτήδεια ἀφθόνως παρασχομένου βασιλέως, ὡς τρυφῶντας καὶ κωμάζοντας εἰς τρίτον ἔτος ἐξ ἐκείνου διαρκέσειν πολιορκουμένους. Τοῦ βασιλέως δὲ αὐτοῖς εἰπόντος ὁποίας θοῖτο πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν συνθήκας ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς εἰς τοῦτο ἥκει, ὥστ' ἐκείνῳ τὸ φρούριον παραδι-

Imperator Cantacuzenus, tertio post die una cum Palæologo ad portam Auream concessit, ut castellum illud, seu propugnaculum ex conventis ei traderet. Ubi ad Deiparæ templum venerunt, re et nomine fontem omnis sanitatis, Palæologus illic substitit, Cantacuzenus cum paucis in propugnaculum perrexit, persuasum præsidiariis, ut id citra pugnam traderent, quem Latini solum hilariter acceperunt. Quia vero existimabant, prius eo accedere nequivisse, tunc autem capta occasione ideo advenisse, ut cum ipsis munitionem eam teneret, tuerenturque fortiter, donec filius adesset, quem, ut et alios duces, advocatum sciebant, collætantes hortabantur uti confideret se pro ipso et ipsis constanter dimicantes, adversarios quotcunque facile superaturos, non solum ob animorum suorum firmitatem, et structuram validissimam, atque inexpugnabilem: sed quod etiam annonam, aliaque cibaria imposuissent, liberaliter imperatore suppeditante, ut ex eo vel in tertium annum ad delicatas comessationes sufficeret. Imperator cum narraret, quale cum genero pacis ergo fœdus feriisset, et se ideo venisse, ut illi propugnaculum proprium traderet, molestiam ac dolorem incredibilem perceperunt, adorantesque supplicarunt, ne istuc ageret; levi enim negotio

juniorem imperatorem inde Byzantio expelli posse. In primis autem Joannes Peralta præsidii præfectus et ipse orabat et alios ad orandum sollicitabat, ut qui perdiu cum imperatore versatus multis se periculis ejus causa objecisset. Militaverat enim illi, quando in Tribollis per bellum morabatur, et crebra suæ in eum voluntatis indicia dederat, nihil tunc immutatus, quando etiam qui videbantur amicissimi, cum rebus, et temporibus fidem mutasse deprehensi sunt. **875** Imperatore respondente, eorum petitionem expleri non posse : non enim suum esse, semel decreta retractare, instanteque ut locum traderent, tempus ad deliberandum petiverunt, quid potissimum inciperent, ut sibi quam optime consuluisse viderentur. Quo concesso, eo in atrio relicto ipsi intra arcem convenerunt : ubi dux auctor fuit, juramentum ab imperatore poscerent, Palæologo eam non traditurum, et ut vel cum ipsis maneret, vel si obsideri nollet, in palatium regressus, faceret quod liberet, se Byzantiorum vim pro eo facile toleraturos. Si neutrum probaret, et operæ pretium duceret propugnaculum dedere, dimissuros id quoque, fide prius cum sacramento accepta, non ignavia, neque quod deficerent, id fecisse, sed ut ei primum, deinde sibimet quam optime prospicerent. Rebantur enim, ubi id necessitate genero transdidisset, postea sibi gratiam multam habiturum, multisque meritis compensaturum, quod benevolentia erga se, quamvis inviti, ut apparuisset, sibi maximopere profuissent. Huic consilio protinus alii suffragati sunt ; norant enim ministrum imperatoris esse fidelissimum, nihilque contra mentem ejus conamissurum. Tum portas castelli intus vectibus munientes, a pinnaculis quid convenisset, significant : quibus imperator graviter mox, ut desertoribus succensens, pro merito tamen eos punire non poterat. Cum agere pro re nihil posset, et summa consilii inopia conflictaretur, jussit omnes cum duce unum in locum se conferre. Ac principio quidem lingua Italica, in qua erat non male exercitatus, eos percunctatus est, ecquid ipsum agnoscerent. Respondentibus, etiam, esse imperatorem ac dominum suum, Igitur, subjecit, si tradere propugnacula nolueritis, sed semel rupta fide hostiliter mihi adversari statuistis, quo pacto scelus vestrum puniam, postea commodius deliberabo. Nunc litteras statim ad regulum telluris, quæ vos tulit, mittam; quibus doceam, vos et unumquemque nominatim, perfidissimos, depravatissimos, nec vitiosa nuce dignos esse : quia cum ego castellum tradidissem, magnosque sumptus in stipendia vestra fecissem, et nihil unquam vos offendissem, ipsi eo me in summa necessitate mea per vim et iniquitatem concorditer fraudaveritis, ut inter omnes mortales infames sitis, nemo vobis quidquam credat, omnes a conspectu, et communione vestra refugiant. **876** Hæc ad Latinos imperator, qui in maximo nocumento ponentes, sibimet per-

A δύναι, ἡνιῶντό τε καὶ ἐδυσχέραινον οὐκ ἀνεκτῶς, καὶ ἐκέτευον προσκυνοῦντες μὴ τοιαῦτα πράττειν· ὡς ῥᾴδιον ὂν ἐκεῖθεν ἐπειδὰν ἀφίκοιτο ἡ στρατιὰ, βασιλέα τὸν νέον, Βυζαντίου ἐξελαύνειν. Μάλιστα δὲ Ντζιουὰν Περάλτα ὁ τούτων ἡγεμὼν, αὐτός τε ἐδεῖτο βασιλέως, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπειθεν, οἷα δὴ χρόνον τινὰ συχνὸν ἤδη συγγενόμενος τῷ βασιλεῖ, καὶ πολλοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδύνους ὑποστάς. Τῶν γὰρ ἐκείνῳ συστρατευομένων ἦν ἡνίκα διέτριβεν ἐν Τριβαλοῖς κατὰ τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, καὶ πλείστας ἀποδείξεις παρέσχετο τῆς εἰς αὐτὸν εὐνοίας, οὐδεμίαν κατ' ἐκεῖνο χρόνου ὑποστὰς μεταβολὴν, ἡνίκα καὶ οἱ μάλιστα δοκοῦντες εὖνοι εἶναι ἐξηλέγχοντο μεθαρμόζοντες ἑαυτοὺς τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς. Βασιλέως δὲ ἀδύνατα ἰσχυριζομένου ἀξιοῦν αὐτοὺς, B οὐ γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ ἐψηφισμένα ἀνατρέπειν, καὶ κελεύοντος τὸ φρούριον παραδιδόναι· καιρὸν ἤτουν πρὸς διάσκεψιν ὥστε βουλεύσασθαι ἐφ' ἑαυτοὺς, ὅ τι πράξαντες τὰ μάλιστα λυσιτελοῦντα σφίσι δόξουσιν ἥρῆσθαι. Ἐπιτετραφότος δὲ τοῦ βασιλέως, ἐν τῷ τοῦ φρουρίου περιβόλῳ καταλιπόντες, ἐπεὶ ἔνδον αὐτοὶ τοῦ πύργου ἦσαν, συνεβούλευεν αὐτοῖς ὁ ἡγεμὼν ἄρχους βασιλέα ἀπαιτεῖν μὴ βασιλεῖ τῷ νέῳ τὸ φρούριον παραδιδόναι· ἀλλ' ἢ μένοντα κατέχειν σὺν αὐτοῖς, ἢ εἰ μὴ βούλοιτο αὐτὸς πολιορκεῖσθαι, ἀναχωρεῖν ἐν βασιλείοις, καὶ πράττειν ὅ τι ἂν δοκῇ, αὐτοὺς δὲ ἐᾶν τὸν πρὸς Βυζαντίους πόλεμον διαισοντας ῥᾳδίως. Εἰ δὲ μηδοπότερον ἕλοιτο τῶν εἰρημένων, ἀλλὰ προδοῦναι παντὸς ἡγεῖτο τὸ φρούριον παραδιδόναι, ἀποπέμπεσθαι καὶ αὐτὸν, ὅρκοις πρότερον πιστωσαμένους, ὡς οὐ διὰ κακίαν οὐδ' ἀποστασίαν ἐννοήσαντες αὐτοῦ τοιαῦτα εἵλοντο, ἀλλ' αὐτῷ τε πρῶτον, ἔπειτα καὶ ἑαυτοῖς τὰ κράτιστα βεβουλευμένοι. Ὥοντο γὰρ αὐτὸν ἀ ἀγχῆ τὸ νῦν ἔχον παραδιδόντα τῷ γαμβρῷ ὕστερον αὐτοῖς πολλὴν εἰδήσειν χάριν, καὶ ἀμείψεσθαι πολλαῖς εὐεργεσίαις, ὅτι τῆς εἰς αὐτὸν ἕνεκα εὐνοίας, καὶ ἄκοντος τὸ δοκεῖν τὰ μάλιστα λυσιτελοῦντα ἔπραξαν. Ὁ μὲν οὖν τοιαῦτα συνεβούλευεν. Αὐτίκα δὲ ἐπείθοντο οἱ ἄλλοι· ἤδεσαν γὰρ αὐτὸν τῶν πιστοτάτων ὄντα οἰκετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ οὐκ ἄν τι τῶν μὴ κατὰ γνώμην πράξοντα ἐκείνῳ. Καὶ τὰς τοῦ πύργου πύλας ἔνδοθεν ἀσφαλίσαντες μοχλοῖς, ἐδήλουν τὰ δεδογμένα ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων. Βασιλεὺς δὲ ἐξήπτετο μὲν αὐτίκα C τῷ θυμῷ, καὶ δι' ὀργῆς αὐτοὺς εἶχε τῆς ἀποστασίας ἕνεκα· πράττειν δὲ οὐδὲν ἐδύνατο τῶν δεόντων. Πάντοθεν δὲ ἀμηχανίᾳ περισχεθεὶς, κελεύσας ἐν ταυτῷ γενέσθαι πάντας ἅμα ἡγεμόνι, πρῶτα μὲν ἠρώτα τῇ Λατίνων διαλέκτῳ, ἐξήσκητο γὰρ αὐτὴν καλῶς, εἰ αὐτὸν ἐπιγινώσκοιεν. Τῶν δὲ φαμένων πάντων εἶναι βασιλέα, καὶ δεσπότην σφῶν, Οὐκοῦν, ἔφη, εἰ μὴ τὸ φρούριον ἐθέλητε παραδιδόναι, ἀλλὰ καθάπαξ ἀποστάντες, ἔγνωτε πρὸς πόλεμον ἐμοὶ χωρεῖν, τὸ μὲν ὅπως χρὴ τῆς ἀδικίας τιμωρεῖσθαι, ὕστερον αὐτὸς βουλεύσομαι καλῶς· τὸ δὲ νῦν ἔχον γράμματα αὐτίκα πέμψω πρὸς τὸν ῥῆγα τῆς ἐξενεγκούσης γῆς ὑμᾶς, ἀπιστοτάτου; ἀποφαίνοντα ὑμᾶς ἕκαστον ὀνομαστὶ, καὶ τὰς γνώμας διεφθαρμένους, καὶ ἀξίους οὐδενὸς, ὅτι τὸ φρούριον ἐμοῦ παραδεδω-

κότος, καὶ πολλὰ ἀναλωκότος χρήματα πρὸς τὴν μισθοφορὰν ὑμῶν, καὶ οὐδὲν οὐδέπωτε ἐδικηκότος, ἄδικα καὶ βίαια ποιοῦντες αὐτοὶ, ἀπεστερήσατε ὁμοφρονήσαντες, ὅτι κατέστην μάλιστα ἐν χρείᾳ, ἵν' εἴητε ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἄτιμοι καὶ ἄπιστοι, καὶ μηδεὶς ὑμῖν ἔτι προσέχῃ τοῦ λοιποῦ, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἀπελαύνησθε. Τοιαῦτα μὲν ὁ βασιλεὺς πρὸς τοὺς Λατίνους διελέχθη. Ἐκεῖνοι δὲ τὸ δόξαν ἀπιστίας ἑαυτοῖς προστρίβεσθαι μεγίστην ἡγησάμενοι ζημίαν, καὶ πολλὰ τῆς τόλμης ἕνεκα σφᾶς τε αὐτοὺς, καὶ τὸν ἄρχοντα καταμεμψάμενοι, αὐτίκα τοῦ πύργου ἐξελθόντες, βασιλέως ἐδέοντο συγγνώμην τοῦ τολμήματος παρέχειν, ὡς οὐ διὰ κακίαν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ νομίσαντιν εἶναι μᾶλλον πεπραγμένων· παρεδίδουν τε τῷ βασιλεῖ τὸ φρούριον. Αὐτίκα δὲ μεταπεμψάμενος καὶ βασιλέα τὸν γαμβρὸν, τῶν Λατίνων τὰς κλεῖς παρεσχημένων, αὐτὸς παρέσχετο τῷ νέῳ βασιλεῖ. Ὃ δὲ εἰσήγαγε φρουρὰν ἐκ τῶν ἰδίων, μετὰ μίαν ἡμέραν τοὺς Λατίνους ἐξελάσας· καὶ μετὰ μικρὸν κατέστρεψε πᾶσαν τὴν ἐπισκευήν, παντάπασι τὸ φρουρεῖν καταλιπών. Βασιλεὺς μὲν οὖν ὁ Καντακουζηνὸς διέτριβεν ἐν βασιλείοις ἅμα βασιλίδι τῇ Εἰρήνῃ, καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, οὗσιν οὐκ ὀλίγοις· βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐν οἰκίᾳ τινὶ ἑτέρᾳ τῶν περιφανῶν Λετὸν προσαγορευομένῃ. Ὁ δῆμος δὲ ὁ Βυζαντίων, εἴτε καὶ ὑπό τινων ἐναγόμενος, ὡς ὅ' ὥσπερ φιλεῖ τὸ πλῆθος, ὑπ' ἀσυνεσίας καὶ εὐλόγου φερόμενος ὁρμῆς, ἀτόπως ἦρα τῆς μεταβολῆς, καὶ ἐθορύβουν ἀτακτοῦντες, καὶ πάντα ἦσαν ἕτοιμοι τολμᾷν. Ἐλέγετο δὲ ὡς καὶ τῶν συνόντων ἐν βασιλείοις οἱ μάλιστα πρότερον δυκοῦντες εὖνως ἔχειν ἐπιβουλεύσειν μεταβάλλοντες· καὶ πρότερόν τε ἡνίκα βασιλεὺς ὁ νέος εἰσήλασε Βυζάντιο, τὸν βασιλέως ἵππον βεβουλεῦσθαι ἀποκτεῖναι ἐπ' αὐτῆς τῆς μάχης· ᾤοντο γὰρ αὐτὸν αὐτίκα χωρήσειν ἐπὶ τὸν νέον βασιλέα· καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἐγεγένητο ἡ μάχη, ἀλλ' ἐχώρησαν ἐπὶ συμβάσεις, ἀγνοοῦντες ὅτι βούλοιτο μετὰ μικρὸν βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ἀπολείπειν τὴν ἀρχὴν, πρὶν τὴν μεταπεμφθεῖσαν ἥκειν στρατιὰν, ἐπείγεσθαι ἀποκτείνειν βασιλέα. Ὤοντο γὰρ, εἰ παραγένοιτο ἡ στρατιὰ, αὖθις ἀνθέξεσθαι βεβαίως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἀγνωμοσύνης ἀμυνεῖσθαι. Βασιλεὺς δὲ ὁ Καντακουζηνὸς, οἷα δὴ ἐκ τῶν πραγμάτων μετὰ μικρὸν ἀναχωρεῖν βεβουλευμένος, ἐσκέψατο βασιλέα τὸν νέον ἐν βασιλείοις ἄγειν, καὶ παραδοὺς τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ἀποχωρεῖν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα καὶ βασιλίδι τῇ Εἰρήνῃ συνεδόκει, γενόμενος ἐν ᾗ διέτριβεν ὁ νέος βασιλεὺς οἰκίᾳ, ἐκάλει ἐπὶ τὰ βασίλεια· ἄτοπον εἶναι λέγων μὴ αὐτῷ ἐν βασιλείοις συνδιατρίβειν, ἀλλ' ἔξω περιπλανᾶσθαι, ἀμείβοντα οἰκίαν ἐξ οἰκίας, ὥστε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκεῖν αὐτοὺς ἀλλήλοις ἀπιστεῖν. Οὐ γὰρ δὴ τοῦτο ἂν τις φαίη, ὡς οὐκ ἐξαρκοῦσιν ἑκατέροις τὰ βασίλεια πρὸς οἴκησιν. Τὰ γὰρ ὄντα νῦν καὶ πρότερον οὐκ ὀλίγοις ἔτεσιν ἐξήρκουν. Ἐπείθετό τε καὶ ὁ νέος βασιλεὺς, καὶ συνέθετο ἥξειν μετ' ὀλίγον. Τότε δὲ ἐδείπνα ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ ἄριστον ἑλέσθαι. Μεταξὺ δὲ ἀλλήλοις τῶν βασιλέων συνεστιωμένων, θόρυβος ἠκούετο ἔξωθεν πολὺς, καὶ σύγχυσις δεινὴ καὶ ἀταξία. Ὁ γὰρ δῆμος περὶ τὴν οἰκίαν συνειλεγμένος ἐν ᾗ διέτριβεν ὁ βασιλεὺς, καὶ νομίσαντες ὡς κεχαρισμένα πράττοιεν τῷ νέῳ βασιλεῖ, ἐτράποντο ἐπὶ τοὺς δοκοῦντας εὖνους εἶναι βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ, καὶ τῶν ἵππων ἀποβιβάζοντές τινας, οἳ

A fidiæ opinionem parere, egressi de munitione, illum audaciæ suæ ut ignoscat. majorem in modum precantur : quæ fecerint, non pravitate aliqua fecisse, sed quia in ejus rem fore putaverint. Ita deditionem ei faciunt, subitoque genero accersito, Latinis claves offerentibus, eas illi porrigit : qui Latinis amandatis, altero die de suis præsidium ibi collocat ; nec diu post, quod instauratum erat, evertit penitus, locumque deserit. Imperator igitur Cantacuzenus in palatio cum numeroso famulitio degebat : Palæologus autem in domo quadam insigni, quæ Aquila dicebatur. At populus Byzantius, sive a nonnullis sollicitatus, sive, ut multitudo solet, stultitia et cæca quadam audacia agitatus, ac novitatis absurde cupidus turbas ciebat, permiscebatque omnia, et ad omne facinus paratus erat. Et ferebatur, quosdam aulicos, qui nuper videbantur benevolentissimi, commutatis voluntatibus insidias moliri, et cum junior imperator Byzantium inveheretur, Cantacuzeni equum in ipsa pugna direvisse confodere; opinabantur enim, mox in Palæologum invasurum, et postquam pugna amissa, pactum iniverunt ignorantes Cantacuzenum brevi imperio abiturum priusquam accersita venirent auxilia, cum festinato occidere voluisse. Credebant namque, si ea advenissent, eum pro certo rursus totum imperium sibi usurpaturum, illorumque in se facinus puniturum. At enim Cantacuzenus, ut non longo intervallo a rebus fluxis se abducturus, Palæologum in palatium introducere jussit, translatoque in illum imperio, secedere cogitavit. Quod cum et Irenæ conjugi placuisset, gradiens in ædes ubi diversabatur, ad palatium habitandum eum invitat : absurdum esse dicens, foris mutantem domicilia vagari, ut populus inter eos dissidium esse judicet. Non enim dici posse, palatium utrorumque habitationi non sufficere; nam ut nunc est, non paucis annis sufficisse. Annuit junior imperator, et brevi venturum se spopondit, oravitque ut in eadem domo ad epulas secum accumberet. Comprandentibus imperatoribus foris strepitus novus, tumultus, et confusio exsistit. **877** Nam plebs ad ædes conglobata, existimans se Palæologo gratum facere, in Cantacuzeni amicos, quos putabat, involabat : et quibusdam, in quos inciderat, de equis descendere jussis, ipsi eos abripientes ascendebant. Alios sine sessoribus reperientes, similiter auferebant. Imperatores tumultus causa intellecta, ministris quibusdam turbas sedandi, et equos repetendi negotium dant. Illi imperata exsequuntur, et equos ad unum receptos, dominis restituunt, ac plebem verbis, quin et multis verberibus castigatam abigunt.

περιετύγχανον, αὐτὰ λαμβάνοντες, ἀπεχώρουν. Ἐνίους δὲ καὶ κενοὺς ἐπιβατῶν εὑρίσκοντες, διήρπαζον. Ἐπεὶ δὲ ἠσθάνοντο οἱ βασιλεῖς τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου, πέμψαντες τῶν οἰκετῶν τινας, ἐκέλευον τούς τε ἵππους ἀναστῆσαι, καὶ τὴν ἀταξίαν τοῦ δήμου καταστέλλειν. Οἱ δὲ ἐποίουν κατὰ τὰ κεκελευσμένα, καὶ τούς τε ἵππους, οὐδενὸς ἀπολωλότος, ἀπέδοσαν τοῖς κυρίοις, καὶ τὸν δῆμον ἀπήλαυνον πρὸς ὕδριν, οὐκ ὀλίγα καὶ πληγαῖς χρησάμενοι.

CAPUT XLII.

Socer genero propositum animi de monachismo sectando detegit, a quo aegre dimittitur. Mutat nomen, uxor quoque fit monacha. Imperator Palæologus traducitur, et defenditur. Cur se abdicarit Cantacuzenus; a quo petit Palæologus, uti se cum filio in concordiam restituat. Callistus sedem recipit. Palæologus in Matthæum irritatur. Nicephorus despota fidem fallit. Bera cum Cumuzenis recipitur. Fœdus inter imperatores. Impostura optimatium Joannis. Ex ejus administratorum inobedientia bellum recrudescit. Excusat se Matthæo, et Byzantium redit.

Vesperi imperatores cum comitibus uterque A suis palatio succedunt. Perendie senior juniori arcanum suum de voluntate a rebus his fugacibus secedendi, et in monachi habitu sibi soli, ac Deo vacandi pridem concepta enuntiat. Alias autem aliis causis obstantibus consilium hactenus exsequi non potuisse. Nunc quoniam optata venerit occasio, et ipse imperii hæres coram adsit, eam complectendam videri, eique reddita republica valedicendum, et abeundum. Inexspectatus hic Cantacuzeni sermo Palæologum imperatorem percussit admodum, allatisque in medium compluribus argumentis, ad persuadendum appositis, ut habitum imperatorium retineret, adducere illum nitebatur. Quem ut a proposita ratione avelli non posse animadvertit, quamvis nolens, et magnopere mœstus, obsequi desiderio suo permisit. Quare postridie ornamentis imperatoriis in ipso palatio depositis, veste monastica se operuit, ac pro Joanne Josaph ex illo vocari cœptus est. Eadem hora et Irene imperatrix ipsa quoque imperio valere jusso, monachæ habitum induit, et pro Irene Eugeniam se nominavit. **878** Post hæc in Manganense Cantacuzenus, quod antea statuerat, Eugenia, in Marthæ monasterium Cantacuzeno ex materna hæreditate debitum, se inclusit. Tum ex aulicis ejus amicissimi, ac familiarissimi tam subita mutatione conspecta, quonodo nimirum imperio abdicato ad genus vitæ minime negotiosum, et quietis, ac tranquillitatis plenum se applicasset, omni spe felicitatis deperdita, et non habentes, cur se de juniore imperatore ulciscerentur, ad convitia conversi, rumores de illo sparserunt, atque ut perjurum, inconstantem, ventisque mutabiliorem traduxerunt, qui et socerum imperatorem, licet reluctantem, subire monachismum coegerit. Et his quidem e moribus plerique aures dabant, cum essent mera mendacia, calumniæ, neque sincerum ac sanum quidquam continerent. Etenim Cantacuzenus volens, ac sponte cessit imperio; quod quidem si retinere voluisset, nullus id ei extorsisset, et Palæologus post juramentum nulla in re ejus animum offendit, verum omni studio omne illi officium præstare contendit; adeo ut nemo ne exterorum quidem ignoraret, nihil illum ad socerum contristandum neque fecisse, neque meditatum esse. Igitur Cantacuzenus imperator, cum, ut

Πρὸς ἑσπέραν δὲ οἱ βασιλεῖς μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς ἁπάντων ἦσαν εἰς τὰ βασίλεια. Μετὰ μίαν δὲ ἡμέραν τὸ ἀπόῤῥητον ὁ βασιλεὺς ἐξεκάλυπτε τῷ νέῳ βασιλεῖ, ὡς εἴη μὲν καὶ πρότερον βεβουλευμένος ἀναχωρεῖν ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ ἑαυτῷ μόνῳ, καὶ Θεῷ προσαδολεσχεῖν ὑποδὺς τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν· ἄλλοτε δὲ ἄλλων κωλυόντων, καὶ οὐκ ἐώντων εἰς ἔργον ἄγειν τὰ βεβουλευμένα, κατατετριφέναι μέχρι νῦν τὸν χρόνον. Νυνὶ δὲ καλῶς παρασχομένων τῶν πραγμάτων, καὶ αὐτοῦ παρόντος, ᾧ ἔσται κληρονόμος τῆς ἀρχῆς, μάλιστα οἴεσθαι κατὰ καιρὸν εἶναι ἀποθέσθαι τὴν ἀρχήν, καὶ ταύτην μὲν αὐτῷ παραδιδόναι, αὐτὸν δὲ συνταξάμενον ἀναχωρεῖν. Βασιλεὺς δὲ ὁ νέος ἐδυσχέραινε μὲν οὐ μετρίως εὐθὺς τοιαῦτα παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀκηκοὼς, καὶ προσδοκίαν παρὰ βασιλέως, καὶ ἐπεχείρει πείθειν μένειν αὖθις ἐπὶ σχήματος, αἰτίας οὐκ ὀλίγας προβαλλόμενός τινάς, αἳ μάλιστα ἐδόκουν πεῖθειν εἶναι δυναταί· ὡς δ' ἀδυνάτως ἔχοντα ἐώρα μεταπείθεσθαι, ἄκων μὲν καὶ ἀνιώμενος πολλὰ, ὅμως συνεχώρει πράττειν ὅ τι ἂν δοκῇ. Καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐν αὐτοῖς βασιλείοις τὰ βασιλικὰ ἀποθέμενος παράσημα, σχῆμα ὑπέδυ μοναχῶν, Ἰωάσαφ ἀντὶ Ἰωάννου μετακληθείς. Τῇ αὐτῇ δὲ ὥρᾳ καὶ ἡ βασιλὶς Εἰρήνη τὴν βασιλείαν καὶ αὐτὴ ἀπειπαμένη, τὸ μοναχῶν ὑπέδυ σχῆμα, Εὐγενία μετακληθεῖσα. Μετὰ τοῦτο δὲ βασιλεὺς μὲν ὁ Καντακουζηνὸς εἰς τὴν Μαγκάνων ἀπεχώρει μονὴν, ὥσπερ παρεσκεύαστο καὶ πρότερον· Εὐγενία δὲ ἡ βασιλὶς εἰς τὴν τῆς Μάρθης τῆς βασιλέως ἀδελφῆς προσαγορευομένην, ἐκ πατρῴου κλήρου διαφέρουσαν Καντακουζηνῷ τῷ βασιλεῖ. Τῶν δὲ περὶ αὐτὸν μάλιστα οἱ εὖνως, καὶ οἰκείως ἔχοντες, ἀθρόον ἰδόντες μεταβαλόντα, καὶ τὴν τε βασιλείαν ἀποθέμενον, καὶ ἀποχωρήσαντα πρὸς τὸν ἀπράγμονα, καὶ μεστὸν γαλήνης βίον, πᾶσαν εὐπραγίας ἐλπίδα περιειρεθέντες, καὶ οὐκ ἔχοντες πρὸς ὅ τι ἀμυνοῦνται τὸν νέον βασιλέα, ἐτράποντο πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι· καὶ ἄλλας τε φήμας διέδοσαν κατ' αὐτοῦ, ἐπιορκίαν ἐγκαλοῦντες, καὶ ἀστασίαν ἤθους, καὶ πρὸς μεταβολὴν εὐχέρειαν πολλὴν, καὶ ὡς βασιλέα καταναγκάσειε τὸν κηδεστὴν ἄκοντα τὸ μοναχῶν ὑποδῦναι σχῆμα. Καὶ ταῖς τοιαύταις φήμαις οὐ τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀγοραίους μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν συνετωτέρων ἔπεισαν πολλοὺς προσέχειν. Πάντα δὲ ἦσαν ψεύδη καὶ συκοφαντίαι, καὶ οὐδὲν ὑγιές. Καντακουζηνός τε γὰρ ὁ βασιλεὺς ἑκὼν

ἐξέστη τῆς ἀρχῆς μάλιστα δυνάμενος, εἴπερ ἠβούλετο, κατέχειν· καὶ ὁ νέος βασιλεὺς οὐδὲν αὐτῷ προσέκρουσε μετὰ τοὺς ὅρκους, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπέδείξατο σπουδὴν τῶν εἰς αὐτὸν ἡκόντων μηδὲν παραλιπεῖν, ὥστε μηδ' ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἀγνοεῖσθαι μηδενὸς, ὡς οὐδὲν τῶν πρὸς ἀνίαν βασιλεῖ τῷ κηδεστῇ οὔτι βουλεύεται. οὔτε πράττει. Βασιλεὺς μὲν οὖν ὁ Καντακουζηνὸς, ὥσπερ ἡμῖν ἱστόρηται, οὕτως εἰς τὸ βασιλεύειν ἄχων ἐμπεσὼν, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων κραταιῶς, πολλοῖς τε κινδύνοις καὶ συμφοραῖς ποικίλαις προσομιλήσας, καὶ αὐτὸς οὐδὲν ἧττον πάσῃ μηχανῇ χρησάμενος, καὶ πρὸς πάντα μετὰ τοῦ προσήκοντος αὐτῷ φρονήματος ἀντικαταστὰς, καὶ τελευταῖον πάντων περιγενόμενος τῶν ἀντικαταστάντων, ἐπεὶ διὰ τὴν μοχθηρίαν τῶν συνόντων τοῖς ὁμοίοις αὖθις περιπεπτώκει, καὶ πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ὁμοφύλους πόλεμον ἠναγκάσθη ἐκπεσεῖν, καιροῦ παραστάντος τὴν ἀρχὴν ἀπεῖπατο, ὥσπερ ἀπαγορεύσας τὸ μὴ ἂν ποτε δυνήσεσθαι Ῥωμαίοις ὀρθὰ φρονῆσειν, καὶ λυσιτελοῦντα ἑαυτοῖς. Χρόνον δέ τινα τῇ τῶν Μαγκάνων μονῇ ἐνδιατρίψας, ἔπειτα ἐσκέψατο εἰς Ἄθω τὸ ἱερὸν ὄρος ἐν τῇ Βατοπεδίου μονῇ γενέσθαι, καὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον διανύειν· ἐκώλυσε δὲ βασιλεὺς ὁ νέος, δεηθεὶς ἔτι μικρὸν προσδιατρίψαι Βυζαντίῳ ἄχρις ἂν αὐτῷ Ματθαῖον διαλλάξῃ βασιλέα τὸν υἱόν. Τοῦ χειμῶνος γὰρ ἐκείνου μετὰ τὴν Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἀναχώρησιν ἐκ τῆς ἀρχῆς οὐδὲν οἱ νέοι βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους ἐπεδείξαντο πολέμου ἔργον, ἀλλ' ἐν ἰδίοις ὅροις ἕκαστος διετέλουν τῆς ἀρχῆς, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μεμέριστο τὸ πρότερον. Οὐ μὴν οὐδ' οὕτως εἶχον ὥστε ἀλλήλοις εὐνοεῖν· ἀλλ' ἐν ὑποψίαις ἦσαν ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀδριανούπολιν πρότερον εἰργασμένων ὡς εἰ μή τις διαλλάξειεν αὐτοὺς, πολεμησείοντες. Οὗ δὴ ἕνεκα καὶ βασιλεὺς ὁ νέος Ἰωάννης διενοεῖτο συμβάσεις θέσθαι πρὸς αὐτὸν περὶ εἰρήνης, καὶ βασιλέως ἐδεήθη τοῦ κηδεστοῦ, μὴ πρὶν ἀπαίρειν πρὸς τὸν Ἄθω πρὶν αὐτοὺς καταλλαγῆναι· ἐπείθετό τε καὶ αὐτὸς δικαίαν εἶναι τὴν ἀξίωσιν νομίσας καὶ προσῆκουσαν αὐτῷ. Τοῦ δὲ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ πατριάρχης ὁ Κάλλιστος ἐκ Τενέδου ἀφιγμένος, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὖθις ἐπελάβετο ἀρχῆς, οὐδενὸς τολμῶντος ἀντειπεῖν· οὐ μὴν οὐδὲ αὐτὸς ἐδεήθη τῆς τῶν ἀρχιερέων ψήφου εἰ δέον αὐτὸν εἰσάγεσθαι ἐκβεβλημένον· ἀλλ' ἠξιώθη τὰ ἔσχατα οἰόμενος οὐ παρὰ βασιλέως μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπισκόπων, ἐπεκύρωσεν αὐτὸς αὐτῷ τὴν ψῆφον, καὶ τοὺς ἠδικηκότας ἐπεχείρει μᾶλλον τῆς ἀγνωμοσύνης δίκας ἀπαιτεῖν. Ἐκώλυσε δὲ βασιλεὺς ὁ νέος, τῶν κατὰ στάσιν, καὶ φιλονεικίαν γινομένων πάντων προσήκειν φάμενος ὑπερφρονεῖν. Ἀήττητος δὲ ἦν τοῦ χειμῶνος ὑπὸ τῶν συνόντων πρὸς Ματθαῖον ἐξεπολεμώθη τὸν βασιλέα, τὰ μὲν ἐκείνου κατηγορούντων ὡς ἀδίκως ἔχοντος τὴν βασιλείαν, καὶ μέρος οὐκ ἐλαττον τῆς ἀρχῆς παρῃρημένου, τὰ δ' αὐτὸν ἐπὶ τὸν πρὸς ἐκεῖνον ἐξορμῶντες πόλεμον, ὡς ῥᾷστα καταλύειν αὐτὸν ἐξὸν, καὶ μὴ ἐᾷν αὐξάνεσθαι ἀνταγωνιστὴν ἐσόμενον ἀεὶ περὶ τῶν ὅλων. Οἷς πιθό-

A expositum est, invitus imperium capessivisset, suorumque civium armis potenter exagitatus, varios casus, et infortunia subiisset, et iis nihilo minus omnibus nervis, spiritu, quo decebat, et animo inexpugnabili semper restitisset, adversariis omnibus triumphatis, postquam suorum improbitate similibus casibus de integro objectus, et cum homophylis bellum iterare coactus est, opportunitate usus, et velut sanitate Romanorum in desperatis posita, qui nunquam sapere, et sibimet utiliter consulere possent, imperio se abdicavit. Cum aliquandiu in Manganensi cœnobio vixisset, postea apud Atho sacrum montem in Batopedii monasterio se condere, et reliquum ibi ævum exigere decrevit: quod tamen Palæologus impedivit, B rogans, paulum adhuc, quoad ei filium Matthæum conciliasset, Byzantii moraretur. Illa enim hieme post abdicationem Cantacuzeni, juniores imperatores bello inter se prorsus abstinuerant, et intra suos uterque fines, ut a patre descripti fuerant, se continuerat. Verumtamen nondum mutuo bene cupiebant: 879 et suspicio erat, nisi quis in concordiam eos restituisset, propter acta Adrianopoli armis concursuros. Quocirca Palæologus fœdus cum illo sancire optabat, et socerum precabatur, ne prius ad Atho discederet, quam eos inter se amicitiæ vinculo colligasset. Cui petitioni ut justæ, et a sua persona haud alienæ morem gessit. Eadem hieme et patriarcha Callistus Tenedo C reversus, ecclesiasticam potestatem recepit, cum contradicere nemo auderet: quin nec ipse episcoporum de restitutione sua suffragium expetebat. Sed indignissime non a Cantacuzeno solum, verum etiam ab episcopis violatum se arbitratus, suo sibi suffragio reditionem confirmans, injuriæ auctores ad pœnam deposcebat. Intercessit tamen Paleologus imperator præteritas contentiones, et qui tam fuit rerum statum pro nihilo habendum autumans. Hieme præcipiti a domesticis ad Matthæum persequendum irritatur: partim quod injuste consors esset imperii, de quo partem non minorem abstulisset; partim quod ejus perpetuo in summa republica adversarii incrementa prohibere, ipsumque penitus debilitare expeditissimum esset. D Quibus rationibus cedens triremes instruxit, ac primo vere in illum Gratianopoli cum tota familia degentem, et insuper oppida Chalcidices omnia, præterea Adrianopolim, cum vicinis oppidulis (quibus Cantacuzenum patruum sebastocratorem præposuerat) obtinentem profectus est. Nicephorus despota gener, soceri beneficio Ænum possidens, cum Matthæo imperatore uxoris suæ germano se conjunxit, eique præsidium adversus quemlibet hostem prompto animo promisit. Verum Joanne imperatore Ænum navibus appulso, Matthæo relicto, ad eum repente defecit, urbemque dedidit. Inde imperator manum mittens, Heram quoque recepit, oppidum munitissimum, propter Hebrum ædificatum, quod aliquando monasterium virorum fuit: tunc ob crebra bella, et

Barbarorum irruptiones a quibusdam agricolis habitatum, oppidum parvum evaserat : hoc, inquam, præsidio tradente, ad fidem suam adduxit. Ex Æno porro Nicephorum militiæ socium habens, per continentem Peritheorium movit, cumque ejus præfecto occulte per internuntium de urbe dedenda colloquutus, promissorum magnitudine eo impulit. **880** Matthæus imperator timens, ne quid fraudis, et nequitiæ circa urbem committeretur, quamvis armis sciebat esse inexpugnabilem, illi custodiendæ agmen militare, quantum satis esset, mittit. Præfectus militibus comprehensis, arma eorum, et equos sibi retinuit, imperatori Palæologo urbem cum ipsis tradidit. Ea occupata, aliunde collectis equitibus, Cumutzena oppidulum continentis adortus est : quem libenter cives admittentes, nihil solliciti, ei se permiserunt. Inde quoniam Gratianopolis, ubi se tenebat Matthæus, non admodum procul distabat, per legatos eum ad fœdus invitat, cui etiam ipsi pax non displicebat. Admovet urbi exercitum ; Matthæus exit foras, de bello colloquuntur, ambobus eo desistendum videtur, his conditionibus, ut sit uterque imperator, quando ambo communibus Romanorum suffragiis electi sint, et ab Ecclesia Byzantina coronati. Quia vero urbes Romanæ reliquæ pauciores, et imperium minus sit quam ut ambos imperatores sustineat, Matthæus Thraciæ oppidis, quæ habet, cedat, in Peloponnesum migret, ubi Romanorum urbibus imperitet, sic tamen ut Palæologus Manueli despotæ auctor fiat in fratrem transferendæ provinciæ, illique pro ea Lemnum insulam, quoad vixerit, cum ratione reddenda administrandam credat, de publicis Byzantii vectigalibus topicam nominatam (42), paulo plus dena aureorum millia in annum ferentem attribuat. Donec autem despota Peloponneso decedat, Matthæus Palæologi concessu Lemnum transmittat, ibique consideat, et nihilo minus præsidia in urbibus habeat. Ubi in Lemnum e Peloponneso despota frater venerit, Thracias urbes Joanni imperatori et fratri insulam tradat, ipse in Peloponnesum naviget. His conditionibus fœdus composuerunt, visumque bellum conquievisse : et salute alternis dicta, Matthæus Gratianopolim regreditur. Joannes Peritheorium veniens, cum Matthæus mitteret, qui Lemni possessionem suo nomine adirent, et insulam custodirent, una et Palæologus misit, qui addicerent; mansitque in urbe, quoad illis reversis, Matthæus in Lemnum trajecisset. Dum **881** hæc aguntur, ex domesticis Palæologi quidam clanculum monitores ad Matthæum submittunt, ne pactis valde confidat, sed sibi etiam atque etiam caveat : ne parum provide

A μενος, τριήρεις ἐφοπλίσας, ἐστράτευσεν ἐπ' ἐκεῖνον ἅμα ἦρι, πρὸς τῇ Γρατιανοῦ πανοικεσίᾳ διατρίβοντα, ἔχοντα δὲ καὶ τὰς ἄλλας τῆς Χαλκιδικῆς ἁπάσας πόλεις· πρὸς ἐκείναις δὲ καὶ τὴν Ἀδριανοῦ, καὶ τὰς περὶ αὐτὴν πολίχνας, αἷς ἐπέστησεν ἄρχοντα σεβαστοκράτορα τὸν Καντακουζηνόν, θεῖον ὄντα πρὸς πατρός. Δεσπότης δὲ Νικηφόρος ὁ γαμβρὸς τὴν Αἶνον εἶχε, βασιλέως τοῦ κηδεστοῦ παρεσχημένου. Ἐδόκει τε Ματθαίῳ βασιλεῖ τῷ γυναικὸς ἀδελφῷ προσκεῖσθαι· καὶ ἐπηγγέλλετο προθύμως ὑπὲρ αὐτοῦ μαχεῖσθαι παντὶ τῷ ἐπιόντι. Τότε δὲ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ νέου ταῖς ναυσὶ κατάραντος ἐκεῖ, αὐτός τε προσεχώρησεν ἅθρόον, τοῦ Ματθαίου βασιλέως ἀποστάς, καὶ τὴν πόλιν παρεδίδου. Ἐκεῖθεν δὲ βασιλεὺς ὁ νέος, πέμψας, καὶ Βῆραν προσηγάγετο φρούριόν τι καρτερώτατον παρὰ τὸν Ἕβρον κατῳκισμένον, ὃ πρότερον μὲν φρουτιστήριον ἀνδρῶν μοναζόντων ἦν, τότε δὲ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πολέμων, καὶ τῶν ἐφόδων τῶν βαρβαρικῶν, ἀγροτῶν τινων κατῳκισμένον, πόλισμα ἤδη ἦν, ὃ προσηγάγετο ὁ νέος βασιλεὺς παραδόντων τῶν φρουρῶν. Ἐκ τῆς Αἴνου δὲ καὶ Νικηφόρον τὸν δεσπότην ἔχων συστρατευόμενον ἐκ τῆς ἠπείρου, προσέσχε Περιθεωρίῳ, καὶ πέμψας κρύφα, περὶ παραδόσεως διελέγετο τῷ ἄρχοντι τῆς πόλεως· καὶ ἔπεισεν ἐπαγγειλάμενος μεγάλα. Ματθαῖος δὲ ὁ βασιλεὺς δείσας μή τι κακουργηθῇ περὶ τὴν πόλιν, ἤδει γὰρ ἀνάλωτον τειχομαχίᾳ ἐσομένην, στρατιώτας ἔπεμψε φρουρεῖν ὅσους ᾤετο ἀρκέσειν· οὓς ὁ τῆς πόλεως ἄρχων συλλαβών, ὅπλα μὲν αὐτὸς καὶ ἵππους εἶχε· βασιλεῖ δὲ τῷ νέῳ τήν τε πόλιν παρεδίδου καὶ τοὺς στρατιώτας. Ἐπεὶ δὲ εἶχετο ἡ πόλις, ἄλλων ἄλλοθεν ἱππέων συνειλεγμένων, ἐπεστράτευσε Κουμουτζηνοῖς ἠπειρώτιδι πολίχνῃ· καὶ ὑπεδέξαντο προθύμως οἱ τὴν πόλιν κατοικοῦντες, ἀπολυπραγμόνως προσχωρήσαντες. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπεὶ οὐ πάνυ πόρρω ἡ Γρατιανοῦ κατῴκιστο, ἣ Ματθαῖος διέτριβεν ὁ βασιλεύς, πρεσβείαν πρὸς ἐκεῖνον πέμψας, ἐπὶ συμβάσεις προύκαλεῖτο. Ἐδόκει δὴ κἀκείνῳ αἱρετέα μᾶλλον εἶναι ἡ εἰρήνη, καὶ γενομένῳ ἐν Γρατιανοῦ μεθ' ἧς εἶχε στρατιᾶς, συνεγένετο τῷ νέῳ βασιλεῖ τῆς πόλεως ἐξελθών· ἀλλήλοις τε διαλεχθέντες περὶ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον, ἐπεὶ ἐδόκει ἀμφοτέροις καταλύειν, συνέβησαν ἐπὶ τούτοις, ὥστε ἀμφοτέρους βασιλέας εἶναι· κοινῇ ὑπὸ Ῥωμαίων ἑκατέρου ᾑρημένου, καὶ στεφθέντος ὑπὸ τῆς κατὰ Βυζάντιον Ἐκκλησίας. Τῶν ὑπολελειμμένων δὲ Ῥωμαίοις πόλεων, καὶ τῆς χώρας οὐσης ἐλάττονος ἢ ὥστε ἀμφοτέρους βασιλέας ἔχειν, τῶν μὲν κατὰ τὴν Θράκην πόλεων ὧν ἔχει Ματθαῖον ἀφίστασθαι τὸν βασιλέα· χωρεῖν δὲ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον, καὶ τῶν ὑπηκόων Ῥωμαίοις ἐκεῖσε πόλεων βασιλεύειν· Μανουὴλ δεσπότην τὸν ἀδελφὸν πείσαντος πρότερον

Jacobi Pontani notæ.

(42) Probabiliter putat Gretserus noster sic dictum hoc genus vectigalis παρὰ τὸ τοπεῖον seu τοπίον seu τοπήϊον, quod est funis, rudens, et ut ait Hesychius, ὅπλα νεώς, σχοινία, κάλοι, ex quorum venditione, ut in civitate maritima, vectigal captum esse, a verisimilitudine non abhorret. Nisi forte a topio, seu topiario opere sic dictum, ita, ut qui vel topiarium factitarent, vel topiaria opera sibi conficienda curarent, vectigal illud τοπικὴν penderent.

τοῦ νέου βασιλέως Ἰωάννου τῆς ἀρχῆς ἐξίστασθαι τῷ ἀδελφῷ, περίχειν δὲ ἀντ' ἐκείνης τῷ δεσπότῃ Λῆμνον τὴν νῆσον, ὥστε ἀνυπεύθυνον ἔχειν παρὰ πάντα τὸν βίον τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν ἐν Βυζαντίῳ δημοσίων φόρων τὴν τοπικὴν ὠνομασμένην, μυρίων χρυσῶν ὀλίγῳ πλείους ἐτησίως φέρουσαν. Τὸν χρόνον δὲ ἄχρις οὗ δεσπότης ἁπάστῃ Πελοποννήσου, τὴν Λῆμνον ἔχειν τὸν Ματθαῖον βασιλέα, βασιλέως Ἰωάννου παραδόντος, καὶ περαιωθέντα, διατρίβειν ἐν τῇ νήσῳ, κατέχειν μέντοι φρουραῖς καὶ τὰς κατὰ τὴν Θράκην πόλεις. Ἐπεὶ ἂν δὲ εἰς Λῆμνον ἐκ Πελοποννήσου ὁ δεσπότης γένηται, τὰς μὲν κατὰ τὴν Θράκην πόλεις βασιλεῖ τῷ νέῳ Ἰωάννῃ παραδιδόναι, καὶ δεσπότῃ τἀδελφῷ τὴν νῆσον· αὐτὸν δὲ εἰς Πελοπόννησον ἀπαίρειν. Τοιαύτας μὲν συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο, καὶ ἔδοξεν ὁ πόλεμος καταλελύσθαι· συνταξάμενοι δὲ ἀλλήλοις, ὁ μὲν ἀνέστρεφεν εἰς τὴν Γρατιανοῦ, Ἰωάννης δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς Περιθεώριον ἐλθών, ἐπεὶ Ματθαῖος ὁ βασιλεὺς ἔπεμπε τοὺς παραλήψομένους, καὶ φρουρήσοντας τὴν Λῆμνον, συνεξέπεμπε καὶ αὐτὸς τοὺς παραδώσοντας, περιέμενέ τε πρὸς τῇ πόλει, ἄχρις οὗ τῶν εἰς τὴν Λῆμνον ἀφιγμένων ἐπανήκόντων, καὶ βασιλεὺς ὁ Ματθαῖος εἰς τὴν νῆσον ταῖς τριήρεσι παραιωθῇ. Ἐν τούτοις δὲ τοῦ χρόνου τριβομένου, ἐκ τῶν Παλαιολόγῳ βασιλεῖ συνόντων κρύφα πέμψαντές τινες πρὸς τὸν Ματθαῖον βασιλέα, μὴ πάνυ θαρρεῖν παρῄνουν τοῖς συντεθειμένοις, ἀλλὰ πρόνοιαν αὐτοῦ πολλὴν ποιεῖσθαι, καὶ μὴ ἀπερισκέπτως ἑαυτὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις καθιστᾶν. Τοὺς γὰρ ὑπὸ βασιλέως ἠρημένους πρὸς τὴν αὐτοῦ παραίωσιν ναυάρχους αἰνίττεσθαί τινα ἐπιβουλὴν πρὸς οὓς μάλιστα θαρροῦσι τὰ τοιαῦτα. Λέγουσι γὰρ ὡς ἀνθρωπίνων τοὺς ἰχθῦς ἐμπλήσουσι σαρκῶν. Ἃ μάλιστα αὐτὸν προσῆκον ἐρευνᾶν, μὴ εἰς ἀντικείστους ἐκπέσῃ συμφορᾶς ἀπατηθείς. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λήμνου κενταῖς, ὃ φασι, χερσὶν ἐπαντῆκον πρὸς αὐτόν. Οἱ γὰρ ὑπὸ βασιλέως τοῦ Παλαιολόγου τὰς πόλεις παραφθέντες παραδιδόναι, πρότερον τὰς οὔσας ἐξελαύνοντες φρουρὰς, οὐδὲν ἐποίουν τῶν κεκελευσμένων· ἀλλὰ πρὸς τοῖς οὖσι πρότερον καὶ αὐτοὺς ἐκέλευον ὀλίγους τινὰς εἰσάγειν, ὥστε μηδὲν ἧττον ἢ πρότερον κατέχεσθαι τὰς πόλεις ὑπ' ἐκείνων πολλαπλασιόνων ὄντων, ἢ ὧν ἐκέλευον αὐτοὺς εἰσάγειν. Ἃ τοῖς ἐκ Ματθαίου βασιλέως οὐκ ἐδόκει ἀνεκτά· ἀλλὰ παντάπασι τὰς ἐγκαθιδρυμένας ἐκέλευον φρουρὰς ἐκβάλλειν. Ἃς δ' οὐχ ὑπήκουον ἐκεῖνοι, ἀνεχώρουν ἄπρακτοι. Ἐκ δὲ τῶν κατὰ τὴν νῆσον εἰργασμένων, καὶ ὧν ἐμήνυον οἱ φίλοι, φεναχίζεσθαι πεισθείς, ἐπεὶ καὶ Περσικὴ κατὰ συμμαχίαν ἦκε πρὸς ἐκεῖνον στρατιά, καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν περὶ ἐκείνην πολιχνίων, ἐπῆλθε Κουμουτζηνοῖς, καὶ ἄχρι Περιθεωρίου ἦλθεν, ἡγούμενος μὴ παραβεβηκέναι τὰς σπονδὰς αὐτὸς, ἀλλὰ μᾶλλον ἠδικῆσθαι, οὔτε τῆς νήσου ἀποδεδομένης κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ μεγάλης ἐπιβουλῆς ὥστε φονεύειν συσκευαζομένης. Βασιλεύς τε ὁ Παλαιολόγος ὁμοίως διετείνετο ἠδικῆσθαι, καὶ παρεσπονδῆσθαι τοῦ πολέμου κεκινημένου πρὸς αὐτὸν, οὐδεμίαν πρόφασιν παρεσχημένου. Οὐ γὰρ αὐτῷ λογίζεσθαι προσῆκον, εἴ τι τινὲς ἐγνωμονήκασιν, αὐτοῦ μὴ συνειδότος· ἀλλ' ἐχρῆν ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις ἐπανορθοῦσθαι τὰ ἡμαρτημένα. Ὅμως αὖθις ὁ πόλεμος ἀνήπτετο σφοδρὸς, καὶ Κουμουτζηνὰ ταῖς συχναῖς ἐφόδοις πιεσθέντα, προσεχώρουν αὖθις Ματθαίῳ τῷ βασιλεῖ. Παλαιολόγος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ τὴν διατριβὴν ὥρα πρὸς οὐδὲν λυσιτελοῦσαν, Ἀσάνην δεσπότην τὸν Ἰωάννου Περιθεωρίου καταστήσας ἄρχοντα, αὐτὸς εἰς Βυζάντιον ἀπῆρεν.

A hostibus suis se misceat. Quos enim imperator navarchos ad eum trajiciendum delegisset, insidias quasdam sub verborum involucro iis quibus maxime fidant, aperire: propter quas eum admonere nihil dubitent. Dicere enim, se pisces humanis carnibus saturaturos. Quæ quid sibi velint, ipsum decere et oportere scrutari, ne circumventus in atrocissimam calamitatem incidat. Interim Matthæiani e Lemno vacuis, quod aiunt, manibus revertuntur. Qui enim a Palæologo ad urbes tradendas, ejectis præsidiis, quæ tum erant, missi fuerant, nihil mandatorum peragebant: sed præter illa volebant Matthæi paucos quosdam præsidiarios induci, ut nihilo minus quam antea urbes tenerentur ab illis longe pluribus, quam a vicariis Matthæi induci voluissent. Quibus cum intoleranda res videretur, censerentque omnia prorsus, quæ invenissent præsidia dimittenda, re infecta, ut diximus, reverterunt. Matthæus vero cum ex iis quæ acta fuerant in insula, tum ex iis quæ amici significaverant, se deludi arbitratus, quoniam et Persica ad eum adjuvandum manus veniebat, et alia ex Adrianopoli, vicinisque oppidis, in Cumuzenates infestus ibat, Jamque Peritheorium attigerat, non se fœdus transgredi, sed a fœdifragis potius lædi existimans: quando neque insula secundum pacta conventa adjiceretur, et magnæ ad se interficiendum insidiæ struerentur. Imperator Palæologus æque pertendebat affirmare se lædi, et ab illo fœdus violari, qui bellum non provocatus instauraret. Non enim sibi ascribendum, si quidam se ignorante in illum injustos se præbuissent. Sed fœdus conservandum, et delicta corrigenda. Nihilo minus bellum grave denuo inflammatum est, et Cumuzenates crebris vexati incursionibus, ad Matthæi se auctoritatem retulerunt. Palæologus ut suam Peritheorii moram inutilem vidit, Joanne Asane præfecto instituto, Byzantium rediit.

882 CAPUT XLIII.

Mors Cralis. Simon ejus frater provinciam vindicat contra filium. Helena uxor defuncti dominatur. Factiones nobilitatis. Nicephorus dux Thessaliam citra vim obtinet. Famulus classiarios ad despotam deserendum incitat. Ejusdem Æni insolentia et tyrannis. Arcem frustra oppugnat. Regina Byzantium

dixcedit : ad maritum proficiscitur. Consilium domesticorum de uxore illi superinducenda. Fugit ad fratrem in Peloponnesum securitatis causa. Inde a marito revocatur, qui in pugna ab Albanis occiditur. Uxor Byzantium veniens cum matre monucham agit.

Sub idem tempus Crales Triballorum princeps A obiit (43), et exorta est inter Triballos non levis seditio. Nam et Simon Cralis frater, tum Acarnaniæ dominus, totam Triballorum provinciam ut ad se pertinentem affectabat, cui ex Triballica nobilitate multi dabant operam, et Ouresis Cralis filius, propter paternum principatum adversus patruum in armis erat. Helena vero eius mater æque diffidens filio, et Simoni leviro, compluribus ad se urbibus traductis, nec contemnendis septa viribus per se regnabat, neutrum bello lacessens, nec adjuvans. Porro potentissimi apud ipsos nobilium unusquisque infirmioribus subactis oppidis, alii quidem Crali, non ut domino obediebant, sed ut socio, et amico auxilia submittebant : alii contra, Simoni ejus patruo opitulabantur; alii neutrarum B partium, quod habebant, conservabant, eventumque præstolabantur, prævalentiorem secuturi, et omnino in mille factiones distracti, seditionibus agitabantur. Romani a Triballis tandiu, tamque multis et magnis affecti detrimentis, tempus nacti opportunum ablata recuperandi, et facinorum pœnas a Barbaris expetendi, propter civile bellum et seditiones quibus conflictabantur, id ipsum tempus sine fructu conterebant. Cæterum Nicephorus despota dux, Triballos discordiis intestinis laborare intelligens, facillimeque provinciam paternam se recuperaturum sperans, cum præsertim et Prealimpus, qui Thessaliam regebat, diem obiisset, instructis triremibus Æno, ubi uxorem reliquit, in C Thessaliam navigavit, quam descendens, nemine resistente, Thessalis prompte se dedentibus, ac velut ex immenso fluctu Triballici dominatus, ad Romanorum mansuetum et tranquillitatis p'enum imperium confugientibus, brevi totam in potestatem redegit. **383** Ille igitur urbibus recipiendis distentus erat. At Limpidarius quidam de ejus famulis, quem navibus præfectum reliquerat, in dominum sceleratissimus, classiariis persuasit, ut ab ipso desciscentes, Ænum redirent : ingens inde, et duplex commodum percepturos. Nam et tam longinqua expeditione liberatum iri, temere, et frustra delassatos, et afflictos in extera regione, ut alii eorum laboribus amplissime fruantur : et onerosa servitute, quam domi despotæ ipsi serviant : cum D ex duobus alterum sit necessarium, aut, si hostes vincat, navibus careat, quibus ad ipsos revertatur, aut ab illis victus intereat. Postquam ejus verbis inescati, inde solventes Ænum redierunt, Limpidarius primum quidem per se urbem regebat, eratque unus omnia, et imperator, et dux, et omnium simul rerum dominus, populoque in despotæ fautores exstimulato, hos in carcerem contrudebat; hos omnibus bonis spoliatos urbe pellebat; alios etiam plebi

Ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ Κράλης ὁ τῶν Τριβαλῶν δυνάστης ἐτελεύτησε, καὶ στάσις οὐ μικρὰ ἐνεῤῥιπίσθη Τριβαλοῖς. Σίμων τε γὰρ ὁ Κράλη ἀδελφὸς, Ἀκαρνανίας τότε ἄρχων, τῆς ὅλης Τριβαλῶν ἀρχῆς ἀντεποιεῖτο, ὡς αὐτῷ διαφερούσης μᾶλλον, καὶ πολλοὺς τῶν παρὰ Τριβαλοῖς ἐπιφανῶν συναιρομένους εἶχε πρὸς τὸ ἔργον· καὶ Οὔρεσις ὁ Κράλη παῖς τῆς πατρῴας ἕνεκα ἀρχῆς ἐπολέμει πρὸς τὸν θεῖον. Ἑλένη τε ἡ τούτου μήτηρ ὁμοίως ἀπιστοῦσα τῷ τε υἱῷ, καὶ Σίμωνι τῷ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῷ, πόλεις πολλὰς ὑποποιησαμένη, καὶ δύναμιν ἑαυτῇ οὐκ εὐκαταφρόνητον περιστήσασα, καθ' ἑαυτὴν εἶχε τὴν ἀρχὴν μηδετέρῳ πολεμοῦσα, μήτε μὴν συναιρομένη πρὸς τὸν πόλεμον. Οἵ τε δυνατώτατοι τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπιφανῶν, τοὺς ὑποδεεστέρους ἀπελάσαντες ἐκ τῶν ἀρχῶν, καὶ τὰς ὁμόρους ἕκαστος πόλεις ὑφ' ἑαυτῷ πεποιημένος, οἱ μὲν τῷ Κράλῃ συνεμάχουν, οὐκ αὐτοὶ παρόντες οὐδ' ὡς δεσπότῃ πειθαρχοῦντες, ἀλλὰ πέμποντες ἐπιμαχίαν οἷα δὴ σύμμαχοι καὶ φίλοι, οἱ δὲ Σίμωνι τῷ θείῳ. Ἔνιοι δὲ αὐτῶν προσεῖχον οὐδετέρῳ· ἀλλὰ τὴν οὖσαν δύναμιν συνέχοντες, τὸ μέλλον ἀπεσκόπουν ὡς ἐκείνῳ προσθησόμενοι, ὃς ἂν τὸ πλέον ἔχῃ, καὶ εἰς μυρία τμήματα διαιρεθέντες ἐστασίαζον. Ῥωμαῖσι δὲ πολλὰ, καὶ μεγάλα ὑπὸ Τριβαλῶν ἐπὶ τοσοῦτον ἠδικημένοι χρόνον, καιροῦ τυχόντες, τά τε ἡρπασμένα ἀνασώσασθαι, καὶ δίκας τοὺς βαρβάρους ἀπαιτῆσαι τῶν τετολμημένων διὰ τὸν κατέχοντα συγγενικὸν πόλεμον, καὶ τοὺς στασιασμοὺς, εἰς οὐδὲν χρήσιμον ἀνάλωσαν τὸν καιρόν. Νικηφόρος δὲ δεσπότης ὁ δαὺξ, τὴν κατέχουσαν τὰ Τριβαλῶν πράγματα στάσιν ὁρῶν, καὶ ῥᾷστα τὴν πατρῴαν ἐλπίσας ἀνασώσασθαι ἀρχὴν, ἄλλως θ', ὅτι καὶ Πρεάλιμπος, ὃς Θετταλίας εἶχε τὴν ἀρχὴν, ἐτεθνήκει καὶ αὐτὸς, τριήρεις ἐφοπλίσας ἐκ τῆς Αἴνου, ἐπέπλευσε τῇ Θετταλίᾳ τὴν γυναῖκα πρὸς τῇ Αἴνῳ καταλιπών, καὶ ἀποβὰς, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ εἶχε Θετταλίαν, τῶν ἀμυνομένων μὲν οὐδένων ὄντων, Θετταλῶν δὲ προθύμως προχωρούντων, καὶ ὥσπερ ἐκ κλύδωνος μεγάλου τῆς Τριβαλῶν ἀρχῆς, ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων καταφεύγοντες ἥμερον καὶ γαλήνης μεστὴν ἡγεμονίαν. Ὁ μὲν οὖν περὶ τὰς πόλεις ἠσχολεῖτο. Λιμπιδάριος δέ τις τῶν ἐκείνου οἰκετῶν, ὃς ἦρχε τῶν νεῶν ὑπ' ἐκείνου καταλειφθείς, ἀδικώτατα περὶ τὸν δεσπότην διανοηθείς, ἔπεισε τὸ ναυτικὸν ἐκείνου ἀποστάντας, πρὸς τὴν Αἶνον ἐπανελθεῖν, ὡς δύο τὰ μέγιστα ἐκ τῆς ἀποστασίας κερδανοῦντας· τῆς τε ὑπερορίου στρατείας ἀπαλλαξομένους, εἰχῇ καὶ μάτην κοπτομένους, καὶ ταλαιπωροῦντας ἐπὶ ξένης, ἵν' ἕτεροι ἐκ τῶν ἐκείνων πόνων μέγιστα καρπῶνται, καὶ τῆς ὑπὲρ δεσπότην οἴκοι ἐπαχθοῦς δουλείας, ἐκείνου δυοῖν θάτερον, ἢ, εἰ περιγένοιτο τῶν πολεμίων, νεῶν οὐκ εὐπορήσοντος, αἷς χρησάμενος ἐπανήξει πρὸς αὐτούς, ἢ διαφθαρησομένου ὑπ' ἐκείνων, ἂν ὑπέρσχωσιν. Ἐπεὶ δὲ ἐπείθοντο, καὶ ἄραντες ἐκεῖ-

Jacobi Pontani notæ.

(43) Strangulatum in carcere tradit Gregoras, lib. IX, sub finem.

ἦν ἐπανῆκον εἰς τὴν Αἶνον, πρῶτα μὲν δι' ἑαυτοῦ τὴν πόλιν ἐποιεῖτο, καὶ πάντα ἦν αὐτὸς, καὶ στρατηγὸς, καὶ ἡγεμὼν καὶ συμπάντων πραγμάτων κύριος· τὸν δῆμόν τε ἐπαγαγὼν τοῖς δεσπότῃ προσκειμένοις, τοὺς μὲν κατέκλεισεν ἐν δεσμωτηρίοις, ἐνίους δὲ ἐξήλασε τῆς πόλεως, ὧν εἶχον ἀποστερήσας· ἔστι δὲ οὓς καὶ ἀπέκτεινε τῷ δήμῳ παραδούς· ἔπειτα ἐπεστράτευσε βασιλίσσῃ τῇ δεσπότου γαμετῇ τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκετῶν ἐχούσῃ· καὶ τειχομαχήσας ἐφικανὸν, ἑλεῖν μὲν οὐκ ἠδυνήθη διὰ καρτερότητα τῶν τειχῶν, καὶ εὐψυχίαν τῶν ἀμυνομένων· ἠνάγκασε δὲ βασίλισσαν τὴν ἀκρόπολιν ἐκοῦσαν ἐκλιπεῖν, ὅρκους παρασχόμενος, ὡς οὐδὲν αὐτὴν, οὔτε τοὺς συνόντας ἀδικήσει· ἀλλ' ἀφίξεται ὅποι ἂν δοκῇ μηδενὸς παρενοχλοῦντος. Ὃ καὶ ἐπράττετο μετὰ μικρόν· νεὼς γὰρ ἐπιβᾶσα, εἰς Βυζάντιον ἀφίκτο, καὶ ὑπεδέχθη φιλοτίμως παρὰ βασιλέως τοῦ γαμβροῦ. Ἔπειτα εἰς Θετταλίαν ἀπῆρε πρὸς τὸν ἄνδρα ἤδη πάσης κύριον γεγενημένον, καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν πόλεων. Ἰδέως δὲ ἐκεῖνος ὑπεδέχετο τὴν γυναῖκα, καὶ χρόνον τινὰ ἠρέμουν οἰκείως ἔχοντες ἀλλήλοις, καὶ συμφυῶς, ὥσπερ προσῆκεν. Ἔπειτα τῶν συνόντων τινῶν, ὑπὸ μοχθηρίας καὶ ἀσυνεσίας ἐκείνων τε φαῦλα καὶ παράνομα ἐννοούντων, καὶ τὸν δεσπότην ἐναγόντων, ἔπεισαν τὴν μὲν γυναῖκα Τριβαλοῖς προέσθαι, αὐτὸν δὲ τὴν Ἑλένης ἀδελφὴν τῆς Κράλη γυναῖκος πρὸς γάμον ἀγαγέσθαι, ἵν' οὕτω τῆς τε Θετταλίας καὶ Ἀκαρνανίας οὕτως ἄρξοντα βεβαίως, τῶν Τριβαλῶν οὐ πολεμούντων διὰ τὴν ἐπιγαμίαν, καὶ Ἀλβανοὺς διαφθεροῦντα ἐναντιουμένους πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ παραβλάπτοντας οὐ μέτρια. Αὐτίκα τε ἀηδῶς πρὸς τὴν γυναῖκα εἶχε, καὶ οὐδὲ ἠνείχετο ἰδεῖν. Ὕστερον δὲ ὀλίγῳ, καὶ πρὸς Ἄρταν τῆς Ἀκαρνανίας πόλιν πέμψας, ἐκέλευε φρουρεῖσθαι. Πρὸς Κράλαιναν δὲ πρεσβείαν πέμψας, τὰ κατὰ τὸν γάμον ἔπραττε τῆς ἀδελφῆς. Μέχρι μὲν οὖν ἐν λόγοις ἦν ἡ ἐπιχείρησις, καὶ πρεσβείαις, καὶ βασίλισσα ἡ θυγάτηρ βασιλέως ἐνεκαρτέρει, τὸν ἄνδρα οἰομένη τῆς ἀτοπίας ἀποσχήσεσθαί ποτε, καὶ μέτρια, καὶ δίκαια φρονήσειν· ἐπεὶ δὲ ἤδη τέλος εἶχε πάντα, καὶ οἱ ὅρκοι ἐτελοῦντο οἷς ἐνεγέγραπτο τὴν μὲν γυναῖκα Τριβαλοῖς αὐτὸν προέσθαι, τῇ δὲ ἀδελφῇ Κραλαίνης συνοικεῖν, δεῖν ἔγνω σώζειν ἑαυτὴν, καὶ μὴ δι' ἑτέρων παραπλῆξαι αὐτὴν παραπολέσθαι. Καὶ πέμψασα εἰς Πελοπόννησον πρὸς δεσπότην Μανουὴλ τὸν ἀδελφὸν πρόνοιάν τινα αὐτῆς ποιήσασθαι ἐδεῖτο· καὶ ὃς οὐδὲν μελλήσας ἐκ θαλάσσης πέμψας, προσελάμβανε τὴν ἀδελφὴν, πάντων Ἀκαρνάνων, καὶ Ἀλβανῶν μετ' εὐφημίας προπεμπόντων, καὶ ἀμιλλωμένων πρὸς ἀλλήλους τῆς εἰς ἐκείνην ἕνεκα εὐνοίας καὶ τιμῆς· οὐ μόνον διὰ τὴν αὐτῆς ἐπιείκειαν καὶ μεγαλοφροσύνην, καὶ τὸ πᾶσι κεκοσμῆσθαι ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εἰς τὸν βασιλέα τὸν πατέρα εὔνοιαν. Κατάκρας γὰρ αὐτοῦ τὸ τῶν ἑσπερίων ἅπαν ἥττητο, καὶ ἀκριβῶς ἐξήρτητο αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀναχώρησιν. Δεσπότου δὲ τοῦ Νικηφόρου, καίτοι γε αὐτὸν εἰδότες οὐ πρᾴως οἴσοντα τὴν προπομπὴν, καὶ εὐφημίαν τῆς γυναικὸς, οὐ μόνον

A donatos occiderat. Deinde in reginam despotæ uxorem, arcem cum familia habitantem invasit : quam diu oppugnatam, propter murorum firmitudinem, et propugnantium virtutem capere non potuit. Coegit tamen eam ab arce discedere, juratis, nihil vel insi, vel ministris ejus irrogaturum mali; iret, quo liberet, nemine obturbante; quod et factum paulo post. Conscensa enim navi, Byzantium venit, et a marito sororis honorifice excepta est. Postmodum in Thessaliam ad virum, jam ejus totius provinciæ, et urbium Acarnaniæ dominum, se contulit : qui uxorem lætus accepit, et aliquandiu quiete, familiariter, et conjunctissime cum ea vixit, ut quidem debuit. Deinde quidam domestici, homines improbi, ac stolidi, reginæ pessime cupientes, despotam eo impulerunt ut uxorem Triballis relinqueret, ipse Helenæ, Cralis viduæ, sororem duceret, quo sic Thessaliæ et Acarnaniæ stabiliret ac firmaret imperium (ob illud matrimonium nihil moturis videlicet) et Albanos adversarios non mediocriter noxios frangeret. Mox conjugem sic exosus est, ut ejus conspectum non ferret. Non diu post Artam Acarnaniæ urbem præsidium misit, et cum Cralæna per oratorem de connubio cum ejus germana ineundo egit. **384** Res igitur jam sermonum, et legationis tenus processerat, et regina imperatoris filia patienter istuc ferebat, rata, maritum aliquando a nefariis cogitationibus istis aversum, mentem sobriam, et æquam suscepturum. Postquam datus finis, et jusjurandum, in quo scriptum exstabat, se uxorem Triballis permittere, et Cralænæ sororem ducere, tum demum suæ saluti providendum, nec propter alienam amentiam indigne sibi pereundum constituit, et in Peloponnesum ad Manuelem fratrem mittens, suam ei dignitatem, et incolumitatem cum precibus commendavit : quam ille extemplo per mare ad se adducendam curavit, Acarnanibus, et Albanis cum laudibus eam deducentibus, et benevolentia, honoreque erga illam inter se certantibus : non solum propter eius modestiam, animique præstantiam, et cujusque generis virtutum ornamenta, sed etiam propter charitatem in ejus parentem imperatorem, qua is totum occidentem, etiam statum vitæ monasticum ingressus, sibi devinctissimum tenebat. Nicephorum vero despotam, quanquam scirent haud placate laturum cum tantis prædicationibus deductam esse uxorem, non modo non curabant, sed pronalam in eum maledicta congerebant, qui deliraret prorsus, et quod dicitur, aurea mutaret æreis. Quocirca brevi hac de causa Albani aperte ab eo desciverunt : profitentes, nisi dissoluto Triballico matrimonio, imperatoris filiam e Peloponneso in thalamum revocaret, pro ea non secus, quam pro suis ipsorum capitibus adversus eum impigre bellaturos. Ille sive quod et ipse facti turpitudinem perspiceret, sive quod propter repudiatam uxorem enascituram seditionem metueret, nefandas illas nuptias per legatum antiquavit : conjugemque legitimam e

Peloponneso revocans, fidem ei juramento sanxit, nihil de cætero secus in eam admissurum, sed more pristino omni candore, ac lenitate cum ea victurum. Illa viri amans, maximumque ex eo solatium capiens, quod non ipsa vincula jugalia rupisset, præterita omnia nihili ducens, ut brevi ad eum profectura, se comparabat. Verum ille ambitione quadam præceps, ne ab ipsa suus sibi principatus pendere putaretur, ad Albanos desertores, antequam veniret, subjugandos prorupit. Ita autem cecidit, ut Persæ, qui in Thessaliam prædatoriis triremibus trajecerant, invitati eum adjuvarent. **885** Quorum virtute plurimum confisus, Albanos loco, qui Achelous vocatur, invasit : ubi ipse, priusquam totæ phalanges concurrerent, pugnans oppetiit, totusque exercitus ejus ferro concisus occubuit. Regina conjux in Peloponneso ejus necem luctu et lamentationibus diuturnis prosecuta, deinde Byzantium veniens, reliquum amorum suorum cum imperatrice matre in monasterio Marthæ transegit. Sed hæc postea gesta sunt.

οὐδένα λόγον ἐποιοῦντο, ἀλλὰ καὶ φανερῶς ἐλοιδορ[illegible]ῦντο, ὡς παντάπασι τῶν σωφρόνων λογισμῶν ἐξεστηκότα, καὶ, ὃ φασι, χάλκεα χρυσείων ἀλλαττόμενον. Ὅθεν καὶ ὀλίγῳ ὕστερον ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἀπέστησαν δεσπότου φανερῶς οἱ Ἀλβανοί, φάσκοντες προθύμως πολεμήσειν, ὥσπερ ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν πρὸς Τριβαλοὺς ἐπιγαμίαν διαλύσας, ἐκ Πελοποννήσου ἀνακαλέσηται τὴν βασιλέως θυγατέρα, καὶ ταύτῃ συνοικοίη. Ὁ δὲ εἴτε καὶ αὐτὸς τὴν ἀτοπίαν συνιδὼν, εἴτε καὶ τὴν προσδοκωμένην στάσιν δείσας, ἢ διὰ τὴν γυναῖκα ὑπωπτεύετο φυήσεσθαι, τοὺς μὲν ἀθέσμους ἐκείνους γάμους πέμψας ἀπηγόρευε· πρὸς δὲ τὴν γυναῖκα ἔπεμψεν εἰς Πελοπόννησον πρεσβείαν, κελεύων ἥκειν παρ' αὐτὸν, καὶ πίστεις παρεχόμενος δι' ὅρκων, ὡς οὐδὲν ἀγνωμονήσει ἔτι πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον μετὰ πάσης εὐγνωμοσύνης, καὶ ἐπιεικείας συνοικήσει. Ἡ δὲ φίλανδρος οὖσα, καὶ περὶ πλείστου ποιουμένη τὸ μὴ τὸν γάμον αὐτῇ διαλυθῆναι, πάντων ὑπεριδοῦσα τῶν γεγενημένων, παρεσκευάζετο ὡς ὕστερον μικρῷ ἀφιξομένη πρὸς τὸν ἄνδρα. Ὁ δὲ ὑπὸ φιλοτιμίας, ἵνα μὴ δοκοίη τὴν ἀρχὴν δι' ἐκείνης καθίστασθαι αὐτῷ ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἀποστάντας Ἀλβανοὺς πρὶν ἐκείνην ἥκειν καταδουλώσασθαι πολέμῳ. Συμβὰν δὲ οὕτω, καὶ Πέρσαι κατὰ τὴν Θετταλίαν μονήρεσι λῃστρικαῖς παραιωθέντες, συνεμάχουν ὑπ' αὐτοῦ προσκεκλημένοι. Οἷς μάλιστα θαρρῶν ἐπῆλθεν Ἀλβανοῖς, καὶ γενομένης συμβολῆς περί τι χωρίον Ἀχελῷον προσαγορευόμενον, αὐτός τε ἔπεσε μαχόμενος πρὶν τὰς φάλαγγας συμμίξαι, καὶ ἡ ἐκείνου πᾶσα διέφθαρτο ἡττηθεῖσα στρατιά. Βασίλισσα δὲ ἡ ἐκείνου γαμετὴ ἔτι ἐν Πελοποννήσῳ διατρίβουσα, ἐπεὶ πύθοιτο τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ἐπένθησε μὲν ἐκεῖ ἐφικανὸν, καὶ ἀπωδύρατο τοῦ ἀνδρὸς τὴν τελευτήν· ἔπειτα εἰς Βυζάντιον ἐλθοῦσα, σὺν τῷ ἐπιλοίπῳ βίῳ βασιλίδι τῇ μητρὶ κατὰ τὴν Μάρθας μονὴν διατριβούσῃ. Ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον.

CAPUT XLIV.

Matthæus contra Palæologum contendit. Non se deserit Palæologus. Discedunt amboe sine pugna. Orchanes filium a piratis captum, per Palæologum redimi orat, quod facit pecunia ingenti, cum armis nihil proficeret. A Mygdoniæ præfectis se tradere volentibus Matthæus accersitur. Amicitia Triballorum principum cum Cantacuzeno et ejus filio. Celeriter submissæ copiæ ab Orchane in quantas difficultates Matthæum redegerint. Compellitur ab eis ante tempus in Triballos. Contra pacta conventa prædas agunt. Reliqui cum Triballis certant jaculis, et in pugna pauciores Persæ cadunt. Revertitur imperator. Triballi insequentes repelluntur.

Irrito imperatorum fœdere, belloque recrudescente, Matthæus collectis copiis suis, Byziam ad Manuelem Asanem despotam avunculum venit, quo sibi adjuncto Byzantium cum toto exercitu contra Palæologum proficisci instituit, et castra ad flumen nigrum prope vicum quemdam munitum Metras appellatum, ponit. Palæologus similiter armatis triremibus, et in continente a peditatu equitatuque instructus, his duces præfecit, et ad vicum Athyram, ipsum quoque muris communitum, velut isthmum quemdam undique mari circumfluum progredi jussit : quo et ipse cum triremibus accessit. Diebus aliquot castris oppositis manserunt, cum neuter ad alterum invadendum, atque ad pugnam eliciendum satis virium haberet. Nam Palæologo in hostium equitatum, plano campo, et arboribus nudo facienda impressio non videbatur, cum ipse majorem partem pedites et cataphractos duceret. Contra, hostes per loca impedita, ædiumque sibi collapsarum rudera suas catervas planitie in primis egentes ducere nolebant. Quamobrem utrique castris se continentes quiescebant, perque in-

Τότε δὲ ἐπεὶ αἱ μεταξὺ τῶν βασιλέων γεγενημέναι συνθῆκαι διελύοντο, καὶ ὁ πόλεμος ἀνερρίπισθη, Ματθαῖος ὁ βασιλεὺς τὴν ὑπ' αὐτὸν οὖσαν στρατιὰν συναγαγὼν, ἦκεν εἰς Βυζίην παρὰ τὸν θεῖον Ἀσάνην δεσπότην τὸν Μανουήλ· καὶ παραλαβὼν καὶ αὐτὸν μεθ' ὅσης εἶχε στρατιᾶς, ἐπεστράτευσε τῷ νέῳ βασιλεῖ ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἐστρατοπέδευσε κατὰ τὸν μέλανα ποταμὸν ἐπί τινα τετειχισμένην κώμην Μέτρας προσαγορευομένην. Παλαιολόγος τε ὁ βασιλεὺς ὁμοίως τριήρεις ἐφοπλίσας, καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου στρατιὰν πεζὴν καὶ ἱππικὴν, τοῖς μὲν ἠπειρώταις ἡγεμόνας ἐπιστήσας ἐπὶ Ἄθύραν κώμην, καὶ αὐτὴν τετειχισμένην ὥσπερ ἰσθμόν τινα οὖσαν, καὶ πάντοθεν περικλυζομένην τῇ θαλάσσῃ ἐκέλευε χωρεῖν· αὐτὸς δὲ ἔχων τὰς τριήρεις, ἦκε καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἄθύραν. Καὶ ἀντεστρατοπεδεύοντο ἀλλήλοις ἐπί τινας ἡμέρας, ἑκατέρων ἀδυνάτων ὄντων ἐπὶ τὸ στρατόπεδον χωρεῖν τῶν πολεμίων, καὶ καταναγκάζειν μάχεσθαι. Παλαιολόγῳ τε γὰρ οὐκ ἐδόκει βασιλεῖ τοῖς πολεμίοις ἐπιέναι ἐφ' ὕππια πεδία, καὶ ὕλης παντάπασι ψιλὰ ἱππέας ἄγουσι, πεζὴν αὐτοῖς τὴν πλείστην δύναμιν ἄγων καὶ ὁπλίτας, καὶ οἱ πολέμιοι ἐπὶ δυσχωρίας,

καὶ ἐρείπια πολλὰ τῆς πρώην συνοικίας ἄγειν οὐκ ἐδοκίμαζον τὴν στρατιὰν εὐρυχωρίας δεομένην μάλιστα. Δι' ἃ ἑκάτερος τὴν δύναμιν συνέχοντες, ἡσύχαζον ἐπὶ τῶν σρατοπέδων. Πρεσβείας δὲ πρὸς ἀλλήλους πέμποντες, διελέγοντο περὶ εἰρήνης. Ὡς δὲ συνέβαινον ἀλλήλοις, ὁ μὲν εἰς Βιζύην ἀνέστρεφε μετὰ τῆς στρατιᾶς, Παλαιολόγος δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Βυζάντιον· καὶ ἐσκέπτοντο ὅτῳ τρόπῳ καὶ ὠφελοῦσιν ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ ἐκ Φωκαίας τῆς παλαιᾶς, ἧς Καλόθετος ἦρχε, μονήρης ληστρικὴ ἐπὶ τὸν Ἀστακηνὸν ἐλθοῦσα κόλπον λῃστείας ἕνεκα, οὕτω συμβάν, Χαλίλην τὸν Ὀρχάνη συνέλαβεν υἱὸν, ἀκατίῳ τινὶ τὸν ἐκεῖσε περαιούμενον πορθμόν· καὶ αὐτίκα ἀνεχώρει εἰς τὴν Φώκαιαν. Ὀρχάνης δὲ ἐπεὶ ἐπύθετο ἀνδραποδισθέντα τὸν υἱὸν, καὶ εἰς Φώκαιαν ἀπαχθέντα, στρατεύειν μὲν ἐπὶ Φωκαιανοὺς εἶχεν ἀδυνάτως· δυνάμεώς τε γὰρ οὐκ εὐπόρει ναυτικῆς, ἥ κακώσει ἐπελθοῦσα, καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου εἰσβολὴ οὐκ ἦν, ἐφ' ἑτέρου κειμένης σατραπείαν τῆς Φωκαίας, πρὸς ὃν ἔδει πολεμεῖν δύναμιν ἔχοντα ἀντίρροπον, εἰ διὰ τῆς ἐκείνου ἐπιχειρεῖ ἐπὶ Φώκαιαν ἰέναι. Ἀπορίᾳ δὲ πάντοθεν συνισχημένος, ἐπὶ τὴν Παλαιολόγου τοῦ βασιλέως εἶδεν ἐπικουρίαν ὡς αὐτοῦ δυνησομένου μόνου τὸν υἱὸν ἀπαλλάττειν τῶν δεσμῶν· καὶ πέμψας πρεσβείαν, ἐδεῖτο περὶ τοῦ παιδός. Βασιλεὺς δὲ ὑπέσχετο προθύμως πάντα πράξειν, καὶ ἀποδοῦναι τὸν υἱὸν, ἂν καὶ αὐτὸς ἀπόσχοιτο Ματθαίῳ κατ' αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ παρέχειν συμμαχίαν· Ὀρχάνης γὰρ, καὶ μετὰ τὴν Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναχώρησιν, πολλὴν ἐπεδείκνυτο τὴν εὔνοιαν πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ βασιλεῖ τῷ υἱῷ πολλὴν παρείχετο ὠφέλειαν· ταῖς τε πόλεσιν, ὅσαι ἦσαν ὑπ' ἐκεῖνον, οὐδὲν παρενοχλῶν, καὶ πέμπων στρατιὰν ὁπότε δεηθείη. Ἃ ὁ Παλαιολόγος ἐν δεινῷ τιθέμενος βασιλεὺς, καλῶς τοῦ πράγματος παρασχόντος, ἐπεχείρησεν Ὀρχάνην τῆς πρὸς βασιλέα Ματθαῖον φιλίας ἀφιστᾷν. Ὑπέσχετό τε καὶ ὁ βάρβαρος πάντα πράξειν, ἢν μόνον ὁ υἱὸς αὐτῷ λυθείη, καὶ διετέλεσέ γε παρ' ὅσον χρόνον ὁ υἱὸς αὐτῷ ἐδέδετο, οὔτε Ματθαίῳ βασιλεῖ παρεσχημένος συμμαχίαν ἐπὶ τὸν Παλαιολόγον βασιλέα, οὔτε Βυζαντίῳ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὅσαι ὑπὸ τοῦτον ἦσαν οὐδὲν παρενοχλήσας. Βασιλεὺς δὲ Καλόθετον νομίσας εὐχερῶς τὸν υἱὸν Ὀρχάνῃ παρασχέσθαι, εἰ μόνον αἰτηθείη, πέμψας πρὸς αὐτὸν, ἐζήτει, τιμὰς ἐπαγγελλόμενος καὶ ἄλλας τινὰς εὐεργεσίας. Καλόθετος δὲ τούτων μὲν ὀλίγον λόγον ἐποιεῖτο, χρημάτων δὲ ᾐτεῖτο πλῆθος, ἃ ἐκτίνειν σχεδὸν ὁ βασιλεὺς ἀδυνάτως εἶχε. Βασιλέως δὲ ἀπειλοῦντος τὰ ἔσχατα διαθήσειν, εἰ μὴ πείθοιτο, οὐδὲν ἧττον ἐκεῖνος ἀνῃσχύντει. Δι' ἃ ἐδόκει δεῖν αὐτῷ ἐπιστρατεύειν· καὶ παρασκευασάμενος, ἐπέπλευσεν αὐτῷ τριήρεσιν οὐκ ὀλίγαις, καὶ ἐπολιόρκει ἐκ γῆς ὁμοίως καὶ θαλάσσης. Ἐν πολλαῖς δὲ καὶ καρτεραῖς τειχομαχίαις ἀποπειράσας τῶν τειχῶν, ἐπεὶ ἀδύνατον τὴν ἐπιχείρησιν ἐώρα, δέκα μυριάδας παρασχόμενος χρυσίου, καὶ τῇ πανυπερσεβάστου ἀξίᾳ τετιμηκὼς, ἔλυσε τῆς αἰχμαλωσίας τὸν υἱὸν Ὀρχάνη, καὶ ἀπέδιδου τῷ πατρί. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐτελεῖτο, χρόνου

A terruntios de pace agentes, **886** cum nihil conveniret, Matthæus Bizyam, Palæologus Byzantium rediit, circumspicientes quo pacto mutuum nocérent. Per idem tempus ex Phocæa veteri, quam Calothetus gubernabat, prædatoria navis in sinum Astacenum piraticæ faciundæ devenit, et Chalilem Orchanis filium casu in portum illic trajicientem cepit, statimque Phocæam recurrit. Orchanes ut filium Phocæam captivum abductum comperit, Phocæenses ulcisci non poterat, quod navali potentia non valeret, qua eos affligeret : nec terra eos adoriri, quandoquidem ea urbs alterius satrapia continebatur, quicum paribus decertare copiis oportebat, si per ejus provinciam Phocæam petere conaretur. In omnem igitur se partem versans, et anxius animi, tandem ad Palæologi imperatoris auxilium respicit, ut qui solus filium vinculis liberare queat, idque ut præstare ne gravetur, missis oratoribus rogat. Imperator statim spondet facturum omnia, et filium restituturum, si et ipse a Matthæo contra se adjuvando cessaret : Orchanes quippe etiam post Cantacuzeni anachoresin ejus se cupidissimum demonstrabat, atque idcirco et filio ipsius multum commodabat, et urbibus eidem subjectis nihil molestiarum exhibebat, et quoties orabat, auxilium submittebat. Quæ cum Palæologo dolerent, pulchram nactus occasionem, Orchanem a Matthæi amicitia disjungere tentavit, promisitque barbarus omnia, modo filium reciperet : et quandiu captivus ille tenebatur, nec Matthæo adversus Palæologum subsidio, nec Byzantio, aliisque urbibus eidem parentibus molestiæ fuit. Imperator existimans Calothetum Orchani filium haud gravate redditurum, si tantum peteretur, petitum misit, honores et alia nonnulla commoda pollicitus. Calothetus his parum moveri, grandem pecuniæ summam postulare, quam numerare imperator vix poterat. Cumque ei horribilia minaretur, ille nihilominus in impudentia persistebat. Quocirca armis in eum ire constituit, et triremibus bono numero comparatis, terra marique eum lacessebat. Quoniam vero frequenti, et valida oppugnatione tentatis mœnibus urbem vi capi non posse animadvertebat, persolutis Calotheto aureorum centum millibus, **887** et Panhypersebasti dignitate addita, filium Orchanis liberat, et ad patrem remittit. Multo tempore in his negotiis consumpto, urbium Mygdoniæ præfecti, Triballorum nobilissimi, Matthæum imperatorem secreto evocant, utpote illi se cum urbibus defecturi ; qua de re et antea egerant. Ex quo namque Cantacuzenus pulsus a Romanis apud Triballos diversatus fuerat, mira animi inclinatione potentissimus quisque potissimum eumdem colebat. Itaque etiam Crale superstite, libenter vidissent ipsum in Triballos gentem suam expeditionem suscipere, et in id operam impense dabant, siquidem ejus quam Cralis imperium malebant, atque hac de re cum sæpius cum eo sermonem habebant. Verum ubi imperator Cantacuzenus institutis se monasticis ad

dixit, eorumque princeps fato suo functus est, propter mutatas vivendi rationes, quod speraverant, penitus desperarunt. Ad Matthæum autem filium mittentes, studia erga parentem ipsius in memoriam illi redegerunt, et ejus æqualiter esse studiosos, ei adhæsuros, magnumque imperium conciliaturos asseverarunt. Tum vero Boichnas Cæsar nuntios misit, parata esse quæ requirerentur omnia, et se etiam Pherarum præfectum ad ipsorum societatem pertraxisse, qui paratus sit urbem cum ipsa Cralæna, multisque aureorum millibus tradere; rogabantque ad eos accederet quam maturrime, sic ut diem adventus sui præfiniret. Iis nuntiis Matthæus mirabiliter lætatus, hanc erga se illorum tam eximiam voluntatem magnifice remuneraturum promisit, et tempus triginta dierum præstituit, quibus adveniret : totidem namque dies ad colligendum quem habebat Romanum exercitum, et ad auxiliares ex oriente ab affine suo Orchane accersendos credebat sufficere. Cum Triballis igitur se advocantibus ita pepigit : confestimque missa legatione ad Orchanem militem poposcit, et Romanos per litteras coegit. Forte fortuna Orchanem apud Abydum aliis quibusdam de causis commorantem legati conveniunt, legationem exponunt. Orchanes illico ex aliis satrapiis circiter quinque millium Barbarorum congregatum exercitum, trajectum in Thraciam petentium, ut in Mœsiam populatum irruerent, aliquot de suis admistis, duce quoque **888** de suis ducibus præfecto, legatos assumere, et transmittere jussit, causæ expeditionis nescius, et simpliciter arbitratus, eum ad Barbaros deprædandos auxilia petere. Matthæus tam repente advenisse Persarum copias cernens, et intellecto, ex diversis satrapiis confluxisse, perturbabatur, angebaturque magnopere, simul quod Barbaros illos nihil eorum quæ ipse vellet, facturos suspicaretur (vacantes metu scilicet, per quem fieret, ut agmine composito et ordinato sequerentur), simul quod Romanæ copiæ tam cito congregari non potérant; triginta enim diebus se apud illos futurum condixerat. Cum niteretur autem Barbaros apud se retinere, et tempus terere, illi ejus regionem direpturos minitabantur, nisi cum ipsis primo quoque tempore in hostes grederetur. Tanta undique difficultate cinctus, et sine propriis copiis proficisci parum tutum existimabat (etenim, ut in æstate, omnes per rura dispersi opus faciebant), et quam comminati erant, Barbarorum infestissimam incursionem metuebat. Decrevit igitur potius cum domesticis præsentibus exire, quam alios diutius præstolari : communicatoque cum Barbarorum ducibus de expeditione in Triballos mysterio, precabatur, ne urbes quæ se dederent, et regionem infestarent, sed ea intacta, ad vere hostilem, quo illis duces præberet, depopulandum se darent, huic æquitati pecuniæ vim maximam promittens. Barbari quæ ejus animo complacuissent, cuncta se præstituros perfectissimeque obsecuturos spopondérunt. Mox una cum illis iter

συχνοῦ τινος τριβέντος, καὶ οἱ τῶν κατὰ τὴν Μυγδονίαν πόλεων ἄρχοντες ἐπιφανέστατοι τῶν Τριβαλῶν, πρὸς Ματθαῖον κρύφα πέμψαντες, τὸν βασιλέα μετεκαλοῦντο, ὡς σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰς πόλεις παραδώσοντες ὧν ἄρχουσιν. Ἦσαν δὲ καὶ πρότερον περὶ τῶν ἴσων διειλεγμένοι. Ἀπὸ γὰρ τῶν χρόνων ἐκείνων ἡνίκα βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπελαθεὶς διέτριβεν ἐν Τριβαλοῖς, πολλὴν τινα τὴν εὔνοιαν ἔσχον πρὸς ἐκεῖνον· μάλιστα δὲ οἱ δυνατώτατοι δι' ἃ καὶ Κράλη περιόντος ἔτι, ἡδέως ἂν ἐκεῖνον εἶδον ἐπιστρατεύσαντα αὐτοῖς· καὶ συγκατειργάσαντο τὰ μέγιστα· μᾶλλον γὰρ ὑπ' ἐκείνου βασιλεύεσθαι ἐβούλοντο ἢ Κράλη, καὶ πολλάκις κρύφα περὶ τούτου διειλέχθη. Ἐπεὶ δὲ βασιλεύς τε ἀπήλλαξεν ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ ὁ σφῶν δυνάστης ἐτεθνήκει, τὰς μὲν προτέρας παντάπασιν ἐλπίδας ἀπεγίνωσκον διὰ τὴν βασιλέως μετάβολὴν κατὰ τὸν βίον· πρὸς δὲ Ματθαῖον πέμποντες βασιλέα τὸν υἱὸν τήν τε πρὸς βασιλέα τὸν πατέρα εὔνοιαν ὑπεμίμνησκον αὐτὸν, καὶ τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν ἔχειν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον διετείνοντο, καὶ ἐπηγγέλλοντο αὐτῷ προσθήσεσθαι, καὶ μεγάλην ἀρχὴν ὑποποιήσειν. Τότε δὲ Βοΐχνας ὁ Καῖσαρ πέμψας, ὅτι τε πάντα παρεσκεύαστο ὅσων ἐδέοντο ὑπήγγελλε· καὶ ὡς πείσειε καὶ τὸν Φερῶν ἄρχοντα αὐτοῖς συνθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν παραδιδόναι εἶναι παρεσκευασμένον [γρ. σὺν] αὐτῇ Κραλαίνῃ, καὶ χρήμασι μυρίοις· ἐδέοντό τε τάχιστα ἀφικέσθαι παρ' αὐτοὺς πρότερον δόντα προθεσμίαν τῆς ἀφίξεως. Βασιλεὺς δὲ σφόδρα πρὸς τὴν ἀγγελίαν ὑπερηδύς, καὶ μεγάλα ἐπαγγειλάμενος αὐτοῖς τῆς περὶ αὐτὸν εὐνοίας καὶ σπουδῆς, παρείχετο καὶ προθεσμίαν, ὡς ἐν τριάκοντα ἡμέραις ἀφιξόμενος· τοσαύτας γὰρ ᾤετο ἀρκέσειν πρός τε τὸ τὴν οὖσαν ἀθροίσαι Ῥωμαίων στρατιὰν, καὶ ἐκ τῆς ἑῴας συμμαχίδα μεταπέμψασθαι παρὰ Ὀρχάνῃ τοῦ γαμβροῦ. Τριβαλοῖς μὲν οὖν τοῖς μεταπεμπομένοις τοιοῦτον σύνθημα ἐδίδου· πρεσβείαν δὲ πρὸς Ὀρχάνην αὐτίκα πέμψας τὸν γαμβρὸν, ᾔτειτο στρατιὰν, καὶ τοὺς Ῥωμαίους γράμμασι μετεκαλεῖτο. Συμβὰν δὲ οὕτω περὶ Ἄβυδον ἐφ' ἑτέραις δή τισιν αἰτίαις οἱ πρέσβεις συντυχόντες τῷ Ὀρχάνῃ διατρίβοντι, ἀπήγγελλον τὴν πρεσβείαν. Ὀρχάνης δὲ αὐτίκα, καὶ γὰρ ἔτυχεν ἀφ' ἑτέρων σατραπειῶν ἠθροισμένῃ στρατιᾷ βαρβάρων περὶ πεντακισχιλίους, καὶ δεομένῃ περαιωθῆναι πρὸς τὴν Θρᾴκην, ὡς εἰς Μυσίαν ἐπὶ λῃλασίᾳ ἐμβαλοῦσα, καὶ τῷ οἰκείων τινὰς συμμίξας, καὶ στρατηγὸν ἕνα ἐπιστήσας αὐτοῖς ἐκ τῶν αὐτοῦ, τοῖς βασιλέως πρέσβεσιν ἐκέλευε παραλαβόντας περαιοῦσθαι, τὴν μὲν αἰτίαν ἀγνοῶν τῆς βασιλέως ἐπὶ Τριβαλοὺς στρατείας, νομίζων δὲ ἁπλῶς αὐτὸν ἐπὶ λῃλασίᾳ τῶν Βαρβάρων. Βασιλεὺς δὲ ἰδὼν οὕτω τάχιστα τὴν Βαρβάρων ἀφιγμένην στρατιὰν, μαθὼν δὲ καὶ ὡς πολλῶν εἴη σατραπειῶν συνειλεγμένη, θορύβου καὶ ἀθυμίας ἦν μεστός· τοῦτο μὲν τοὺς Βαρβάρους ὑποπτεύων ὡς οὐδὲν αὐτῷ τῶν κατὰ γνώμην πράξουσι δίους ἀπειλαγμένοι, ὑφ' οὗ μετρίως ἂν ἐπείθοντο εὐτάκτως ἕπεσθαι καὶ μετὰ κόσμου· τοῦτο δ' ὅτι καὶ ἡ Ῥωμαίων στρατιὰ ἀδυνάτως εἶχεν ἀθροισθῆναι· ἐν τριάκοντα γὰρ ἡμέραις εἴρητο

αὐτοῖς εἶναι πρὸς αὐτόν. Πειρωμένου δὲ παραχατέχειν τοὺς Βαρβάρους, καὶ τὸν χρόνον ἀναλοῦν, ἠπείλησαν ἐκεῖνοι τὴν αὐτοῦ καταβραμεῖσθαι, εἰ μὴ σὺν αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς πολεμίους τάχιστα ἀπαίροι. Ἀπορίᾳ δὲ πανταχόθεν συσχεθείς, ἐπειδὴ γὰρ μὴ τὴν οἰκείαν ἑπομένην ἔγειν δύναμιν ἐνόμιζεν οὐκ ἀσφαλές, καὶ τὴν Βαρβάρων ἐδεδοίκει, ἣν ἠπείλουν ἕψεσθαι ὡς μέγιστα κακώσουσαν, πάντων ἐν θέρους ὥρᾳ τετραμμένων ἐπὶ ἔργα, καὶ διεσκεδασμένων ἐπὶ τοὺς ἀγρούς, εἵλετο αὐτὸς μᾶλλον ἅμα οἰκέταις τοῖς συνοῦσιν ἐκστρατεύειν. Καὶ τοῖς ἡγεμόσι τῶν Βαρβάρων ἐκκαλύψας τὸ ἀπόῤῥητον τῆς εἰσβολῆς, ἠξίου μὴ τὰς προσχωρούσας πόλεις κακουργεῖν, μηδὲ τὴν χώραν· ἀλλ' ἄθικτον διατηρήσαντας ἐκείνην, ἐπὶ τὴν ὄντως πολεμίαν τρέπεσθαι ἀγωγοὺς αὐτοῦ παρεχομένου. Τῆς τοιαύτης δὲ εὐγνωμοσύνης ἕνεκα χρήματα πολλὰ τοῖς Βαρβάροις ἐπηγγέλλετο παρέξειν. Οἱ δ' ἅπαντα πράξειν αὐτῷ τὰ κατὰ γνώμην ἰσχυρίζοντο, καὶ πάντα ὑπείξειν ἀκριβῶς. Αὐτίκα τε συνεξώρμητο αὐτοῖς, ὀλίγους τινὰς Ῥωμαίους ἔχων περὶ ἑαυτόν· ἔπεμπέ τε καὶ πρὸς Καίσαρα τὸν Βοΐχνην τοὺς δηλώσοντας, ὅτι καὶ παρὰ τὸ σύνθημα ἐκστρατεύσειεν ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς στρατιᾶς οὐκ ἀνασχομένης περιμένειν τὸν καιρόν. Ὁ δὲ τῆς πόλεως ἧς ἦρχεν ἀποδημῶν, Δρόμα δὲ ἦν, ἐπεὶ πύθοιτο τὰ παρὰ βασιλέως, ἅμα καὶ στρατιᾷ τινι περιτυχὼν Τριβαλικῇ, ἡ παρὰ Κρέλη πρὸς τὴν μητέρα ἀφικνεῖτο ἐν Φεραῖς, ἀνέστρεφεν ἐπὶ Φεράς μετὰ τῆς στρατιᾶς. Γνώμην δὲ εἶχεν ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκεῖ συννομάταις συνδιασταφόμενος ὅ τι δέοι δρᾶν πρὸς τὰ παρόντα. Οἱ Βάρβαροι δὲ ἐπεὶ ἐγγὺς Φερῶν ἦσαν μετὰ βασιλέως, οἱ πλείους μὲν ἀμελήσαντες τῶν συνθηκῶν, ἐτράποντο ἐπὶ λεηλασίαν, καὶ πᾶσαν τὴν χώραν ἐπόρθουν ἀδεῶς, βασιλέως ἀχθομένου, καὶ πάντα πράττοντος ἐξ ὧν ἔμελλε κωλύσειν τοὺς Βαρβάρους κακοῦν τοὺς φίλους· ὅσοι δὲ μετὰ βασιλέως ἦσαν καὶ τοῦ στρατηγοῦ, τὴν Τριβαλῶν ἰδόντες προσιοῦσαν στρατιάν, ἣ καὶ Βοΐχνας συνῆν ὁ Καῖσαρ, ὥρμηντο συμβαλεῖν. Βασιλεὺς δὲ, ἐπεὶ πολλὰ καμὼν οὐκ ἠδυνήθη πεῖσαι ἀνασχέσθαι μάχης, ἐχώρει καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ Τριβαλοὶ ὁμοίως ἐπὶ τοὺς Βαρβάρους. Ἔτι δὲ ἀκροβολιζομένων τῶν Βαρβάρων, ὥσπερ ἔθος πρὶν ἥκειν εἰς τὰς χεῖρας, ἔπιπτεν ὁ στρατηγὸς βέλει τρωθεὶς ὑπὸ τῶν Τριβαλῶν, καὶ σύγχυσις δεινὴ καὶ ἀταξία τὸ στρατόπεδον κατεῖχε τῶν Βαρβάρων, οἷα δὴ ἐκ πρώτης ἡττημένων εἰσβολῆς. Βασιλεὺς δὲ τότε μάλιστα ἐφαίνετο συνεῖναί τε τὰ δέοντα ὧν ὀξὺς ἐν ἐπιγνοῦσι καιροῖς, καὶ αὐτός τε καταπράξασθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις παραινέσαι. Αὐτίκα γὰρ ἕτερον ἐγειροτόνει στρατηγὸν, καὶ παρῆνει μάλιστα θαῤῥεῖν, ὡς καλῶς αὐτοῦ τοῖς πράγμασι χρησομένου. Εἰσωθήσας δὲ αὐτὸν εἰς τοὺς προτάκτους, ἔργα τόλμης καὶ ἀνδρίας ἐπεδείκνυτο θαυμαστά. Τρεῖς γὰρ ἐφεξῆς αὐτοχειρίᾳ πολεμίους ἀνελὼν, ἠνάγκασε τῆς μάχης ἀποσχέσθαι Τριβαλοὺς, αὐτίκα γὰρ ἀνεχώρουν ἐπὶ Φερὰς οὖσας οὐ μακρὰν ἴσσον

A capessit, paucis Romanis comitatus : mittitque ad Boichnam Cæsarem significatum, se præter pactum adventare, compulsum a copiis peregrinis, quæ præfixum tempus exspectare nollent. Qui absens urbe, cui præerat Drama vocabulo, ut nuntios imperatoris accepit, simul et in agmen Triballicum incidit, quod a Crale ad matrem Pheras mittebatur, cum eodem agmine reversus est, hac mente, ut cum cæteris conjuralis ibi quid in præsens faciendum, consilium caperet. Barbari ut cum imperatore Pheris appropinquarunt, plures conventorum securi, prædatum se effudere, totamque regionem per licentiam depopulati sunt : succensente imperatore, et lentante omnia, quibus amicos injuriis Barbarorum se prohibiturum putaret. Qui autem cum imperatore et duce suo remanserant, manum Triballorum, 889 in qua et Boichnas visebatur, contra cernuites invadere, confligere cupiebant. Imperator ubi multo labore eos a pugna absterrere non potuit, et ipse ad certamen processit, quod et Triballi in Barbaros faciebant, quibus adhuc missilibus (ut solebant (44) antequam prælium consererent) præludentibus, dux cecidit : cujus casu ingens confusio ac trepidatio illos, velut primo impetu victos pervasit. Imperator tum maxime et ad intelligendum, quid tali tempore conveniret, et ad rem ipse conficiendam, aliosque inciantes celeriter promptus apparuit. Alium quippe ducem statim surrogavit, quem rei a se bene gerendæ fiducia implevit : ruensque in primam aciem, eximia animosæ fortitudinis exempla edidit. Tribus enim hostibus continenter sua manu interfectis, Triballos receptui canere, et Pheras haud longe distantes, sine mora recedere coegit. Eo conflictu Persarum pauci, Triballorum duplo plures desiderati sunt. Barbari, quoniam eis contra spem evenerat (non enim opinabantur hostes aliquandiu se defensuros) tumultu, confusioneque permisceri omnia, et fugam parturire. Quos confirmans, et in ordinem digerens imperator, ut mos est, revertit, ipse extremum agmen ducens, in quo Romanorum et Persarum fortissimi. Triballi porro inermentos abire Barbaros non sinebant : quos et ipsos, quia celerrime redirent, turbatos suspicabantur : et denuo invadentes, dissipare conferios, et in fugam dare nitebantur. Imperator rursum cum Romanis et Persarum lectissimis se opponens, eos repellebat ; duos enim congressus deinceps occidit, et alii ab aliis ad orcum missi sunt. Tum denique cuneus Triballorum, imperatoris virtute obstupefactus, Pheras recessit, ac de cætero nihil negotii facessivit.

Jacobi Pontani notæ.

(44) Verbum ἀκροβολίζεσθαι, non solum est e loco edito, aut in locum editum jacula mittere, sed etiam pugnare missilibus, velitari, certamini præludere, pugnam lacessere. Tales rorarii dicti Romanis, qui scilicet, antequam congrederentur acies, jaculis non multis inibant prælium ; tractum inde, quod ante maximas pluvias cœlum rorare incipiat.

δὲ κατὰ τὴν συμβολὴν ἐκείνην Περσῶν μὲν ὀλίγοι, διπλασίους δὲ ἐκ Τριβαλῶν. Τὸ μέντοι βαρβαρικὸν, ὡς παρ' ἐλπίδας αὐτοῖς ἁπήντα τὰ κατὰ τὴν μάχην, οὐ γὰρ ὤροντο ἀντισχήσειν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τοὺς πολεμίους, δεινῶς ἐθορυβοῦντο καὶ ἠτάκτουν, καὶ ἤδη ἕτοιμοι ἦσαν πρὸς φυγήν. Παραθαρρύνας δὲ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, καὶ συντάξας ὥσπερ ἔθος, ἀνέστρεφεν αὐτὸς τὴν οὐραγίαν ἔχων μετὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν ἀρίστων τῶν Περσῶν. Τριβαλοὶ δὲ οὐχ ὑπέμειναν ἀναιμωτὶ τοὺς Βαρβάρους ἐᾶν ἀναχωρεῖν. Ὑπώπτευον γὰρ καὶ αὐτοὶ τεθορυβῆσθαι ἐκ τῆς ταχίστης ἀναζεύξεως· καὶ αὖθις ἐπελθόντες, ἐπεχείρουν τρέπεσθαι, καὶ διαλύειν τὸν συνασπισμόν. Βασιλεὺς δὲ αὖθις ἀντικατιστὰς μετὰ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἀρίστων τὸν Περσῶν, ἀπέτρεπε τοὺς πολεμίους. Δύο γὰρ ἐφεξῆς ἀπέκτεινε συμβαλών. Ἔπεσον δὲ καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀνημοημένοι. Ἐξ ἐκείνου δὲ ἡ Τριβαλῶν ἀνεχώρει στρατιὰ ἐπὶ Φερὰς, τὴν βασιλέως ἀνδραγαθίαν ἐκπλαγεῖσα, καὶ οὐκέτι λοιποῦ ἠνώχλησαν οὐδέν.

890 CAPUT XLV.

Falsa suspicione imperatorii fugiunt. Descriptio urbis Philippensium. Imperatoris auctoritate fuga sisti non potest. Ejus virtus. Famuli equum suum subjicientis opera salvus evadit. In palude se apud Philippos occultans, a Philippensibus capitur. Dramam custodiendus a Boichna perducitur. Palæologus Gratianopolim, et ibi ejus uxorem cum liberis capit, quos Tenedum mittit. Matthæum a Boichna perit, et is pecuniæ amore eum tradit integrum. Censentium exoculandum variæ causæ. Laudatur Palæologus. Matthæus in Tenedum, postea in Lesbum mittitur. Res tota socero indicatur, et libertas captivo promittitur.

Imperator ad Panaclem fluvium, ibi pernocta- A turus, castra fecit, prima luce, etiam aliis, qui ad prædas discurrerant, reversis, tuto iter reliquum aggressurus. Inclinante in vesperam die, prædatores, quorum magna vis, cum non mediocri pecorum hominumque præda ad castra homophylorum tendunt, cum Triballis depugnatum esse nescientes. Qui in castris erant, non esse suos, sed Triballos suspicati, a quibus confestim invaderentur, quoniam ipsis pugna impares videbantur, non solum qua numero, sed etiam qua audacia, cujus ex præcedentibus præliis documenta exstabant, vi summa in fugam se penetrant, adhuc sociis intervallo longissimo distantibus: timentes scilicet, ne interclusi perirent, et per angustias apud Philippos quisque alium transitu prævenire contendebant. Metuebant namque, si nox supervenisset, et Philippenses fugam eorum sensissent, ne faucibus occupatis, in Thraciam transire neminem paterentur: et agmen illud Triballicum, ut putabant, cum cædibus instaret fugientibus, atque ita nullo impedimento omnes ad unum interirent. Ad radices enim montis jacente Philippensium urbe, quod supra est, propter asperitatem inaccessum est, ac profundis vallibus præruptisque saxis continetur. Quod infra est, plenum illud quidem, sed cœnosa et profunda palus est, multis passim aquulis irrigua. Inter paludem porro, et oppidum arcta via patet, quam superare summum operæ pretium putabant, antequam Philippenses eos victos resciviscent. Romani C quoque cum Barbaris fuga abripiebantur. Imperator tam temerariam fugam ægre patiens, quosdam retinere et insequentibus resistere conabatur (pauci enim Triballi ex proximis vicis concurrentes, Barbarorum fugientium tergis statim inhærebant, **891** nam præsidium Pheris, et Boichnas quid accidisset funditus ignorabant), nihil tamen pro eo, ac par erat, efficiebat, omnibus ad fugam salutis causa intentis. Tum necessario ipse, et solus instantes excipiens, eos arcebat, ne fugientium plures etiam occiderent. Nihilominus Romanorum ac

Βασιλεὺς δὲ ἄγων τὴν στρατιὰν, ἐστρατοπέδευσεν ἐπὶ Πάνακα τὸν ποταμὸν ὡς αὐτόθι διανυκτερεύσων· ἅμα δὲ ἕῳ καὶ τῆς ἐπὶ τὴν λείαν διεσκεδασμένης στρατιᾶς ἐπανελθούσης, ἀσφαλῶς τὸ ἐπίλοιπον ἀγύσων τῆς ὁδοῦ. Κλινούσης δὲ ἡμέρας ἤδη, ἡ διεσκεδασμένη στρατιὰ ἐπαναζεύξασα ἐκ τῆς λεηλασίας, οὖσα οὐκ ὀλίγη, καὶ βοσκημάτων πλῆθος ἐπαγομένη αἰχμαλώτων καὶ ἀνδραπόδων, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἐβάδιζε τῶν ὁμοφύλων, ἀγνοοῦσα τὴν μετὰ τῶν Τριβαλῶν γεγενημένην συμπλοκήν. Οἱ δὲ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὑποπτεύσαντες μὴ εἶναι τοὺς ἀφετέρους, ἀλλὰ τοὺς Τριβαλοὺς συστάντας ἐπιέναι σφίσιν, ἐπεὶ οὐκ ἀξιόμαχοι ἐδόκουν εἶναι πρὸς αὐτοὺς, οὐ διὰ τὸ πλῆθος μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ τὰς προγεγενημένας μάχας τόλμαν, ἀναστάντες ἔφευγον καταχράτος ποῤῥωτάτω τῆς στρατιᾶς ἔτι ἐπιφαινομένης, δείσαντες μὴ ἐγκαταλειφθέντες διαφθαρῶσι· καὶ τὴν ἐν Φιλίππου δίοδον ἐσπούδαζον ἕκαστος διαβαίνειν φθάνοντες τοὺς ἄλλους. Ὑπώπτευον γάρ, εἰ ἐπιγένοιτο ἡ νὺξ, καὶ τῆς τροπῆς αἰσθοιντο οἱ Φιλιππήσιοι, οὐδὲν εἶναι κώλυμα παντάπασι διαφθαρήσεσθαι, τῶν μὲν Φιλιππησίων κατασχόντων τὰ στενὰ, καὶ οὐκ ἐώντων διαβαίνειν ἐπὶ Θράκην, τῆς στρατιᾶς δὲ ἐπικειμένης καὶ διαφθειρούσης· ἐπί τινος γὰρ ὑπωρείας τῆς Φιλιππησίων πόλεως κειμένης, τὸ μὲν ὑπὲρ τὴν πόλιν ἄβατόν ἐστι διὰ σκληρότητα, φάραγξι βαθείαις καὶ χρημνοῖς καὶ πέτραις περιειλημμένον· τὸ δ' ὑπὸ τὴν πόλιν, λεῖον ὂν, τέναγός ἐστι, καὶ τέλμα βαθὺ ἐλώδες, καὶ ὅσοι πολλοὶ κατάῤῥυτον. Στενὴ δέ τις ὁδὸς ἐστι μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τοῦ τενάγους, ἣν προὔργου παντὸς ἐποιοῦντο διελθεῖν, πρὶν αἰσθέσθαι τούτους τοὺς Φιλιππησίους ἡττημένους. Συναπήχθησαν δὲ τοῖς Βαρβάροις καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τὴν φυγήν. Βασιλεὺς δὲ ἀχθόμενος πρὸς τὴν τροπὴν, οὕτω παρὰ λόγον γεγενημένην, παρακατέχειν μέν τινας ἐπειρᾶτο καὶ μάχεσθαι τοῖς ἐπιοῦσιν. Ἦσαν γάρ τινες ἐκ Τριβαλῶν ὀλίγοι ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν συνειλεγμένοι, οἳ ἐπέκειντο αὐτίκα τοῖς Βαρβάροις φεύγουσιν· ἡ γὰρ ἐν Φεραῖς στρατιὰ καὶ Βοΐχνας παντάπασιν ἠγνόουν τὸ συμβάν. Πράττειν δὲ οὐδὲν

ἠδυνήθη τῶν δεόντων πάντων πρὸς ἓν ὁρώντων ὅπως τῇ φυγῇ σωθῶσιν. Ἀναγκαίως δὲ αὐτὸς καὶ μόνος συνεπλέκετο τοῖς ἐπιοῦσι, καὶ ἀνεῖργε τοῦ μὴ τοὺς φεύγοντας διαφθείρειν ἐπιπλέον. Ὅμως διεφθάρησαν καὶ Ῥωμαίων καὶ Βαρβάρων οὐκ ὀλίγοι· μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐν Φιλίππου. Ἤδη γὰρ καὶ Φιλιππήσιοι τῶν Βαρβάρων τῆς τροπῆς αἰσθόμενοι ἐπέκειντο καὶ διέφθειρον ἀπανταχοῦ. Βασιλεὺς δὲ ἀμυνόμενος, καὶ περισώζων ἑαυτὸν, ἦει καὶ αὐτὸς τὴν εἰς Φιλίππου. Ἀπειρηκότος δὲ αὐτῷ τοῦ ἵππου ταῖς συχναῖς ἐφόδοις καὶ ἐπεκδρομαῖς, καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ ἤδη ὄντι, Κυπαρισσιώτης εἷς τῶν οἰκετῶν, περὶ στρατείας μὲν καὶ μάχας οὐ μάλιστα ἠσχολημένος, λόγοις δὲ ἐσχολακὼς, διέσωζε τό γε ἦχον εἰς αὐτόν. Ἀποβὰς γὰρ αὐτὸς τοῦ ἵππου, παρεῖχετο τῷ βασιλεῖ, εἰς προὔπτον κίνδυνον ἑαυτὸν ἑκοντὶ καταπροέμενος. Αὐτίκα γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων Τριβαλλῶν συνελαμβάνετο. Καὶ δεσμωτήριον οἰκήσας ἐπὶ χρόνον, αὖθις ἐλέλυτο ὑπὸ τῶν κατασχόντων διὰ τὴν περὶ τὴν πίστιν κοινωνίαν. Βασιλεὺς δὲ γενόμενος ἄχρι τῆς Φιλίππου μόνος, ἐπεὶ τήν τε ὁδὸν ἑώρα ἐχομένην, καὶ οὔτε βιάζεσθαι ἐνῆν τοσούτους ὄντας, οὔτ' ἐφ' ἕτερόν τι βέλτιον τραπέσθαι, ἐπὶ τὸ ἕλος ἐχώρει καλάμοις ὂν συνηρεφὲς, λήσειν οἰόμενος ἄχρις ἂν ἐπιγένηται ἡ νύξ. Τοῦ τέλματος δὲ τὸν ἵππον οὐ δυναμένου στέγειν, ἀλλ' ὑποχωροῦντος ταῖς ὁπλαῖς καὶ κατέχοντος ἐμπηγνυμένας, ἀπέβαινεν ὁ βασιλεύς, καὶ συνεκρύπτετο ὑπὸ τὸ ἕλος. Φιλιππήσιοι δὲ ἐπιδραμόντες· οὐ γὰρ ἠγνόουν ὅστις εἴη, Γαυρᾶ τινος τῶν βασιλέως οἰκετῶν κειμένου τραυματίου παρ' αὐτοῖς, καὶ ὅσον οὐδέπω ἀπολείποντος πόῤῥωθεν γνωρίσαντος, καὶ εἰπόντος πρὸς αὐτοὺς ἀπεριέργως, ὡς εἴη βασιλεὺς ὁ πρόσθεν· καὶ διερευνησάμενοι τὴν ὕλην ἀκριβῶς ὑπὸ κυσὶ, συνελάμβανόν τε, καὶ ἦγον εἰς τὴν πόλιν. Ὁ μὲν οὖν βασιλεὺς Ματθαῖος εἰς τοῦτο ἦλθε κακοπραγίας, καὶ τοιαύταις συμφοραῖς ἐχρήσατο, τοῖς πώποτε περὶ πολέμους ἀτυχήσασι τὰ μέγιστα ἀμιλληθείς. Βοΐχνας δὲ ὁ Καῖσαρ, ἐπεὶ ἐπύθετο φρουρούμενον βασιλέα ἐν Φιλίππου, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκεῖθεν ἀναλαβὼν, ἤγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπὶ Δράμαν καὶ πολλῆς ἠξίωσε προνοίας καὶ τιμῆς. Φρουροὺς δὲ ἐπέστησεν ἀγρύπνους, καὶ πᾶσαν ἐπεδείκνυτο σπουδὴν περὶ τὴν φυλακήν. Ἐπηγγέλλετό τε, εἰ γένοιτο ἐπ' αὐτὸν, ἐκπέμψειν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὑπώπτευε γὰρ Κράλαιναν ἐναντιώσεσθαι, αὐτῇ προσήκειν ἀξιοῦσαν ὥσπερ τι τοῦ πολέμου λάφυρον ἔχειν βασιλέα. Διὸ δὴ ἐδόκει ἧκειν ἐπ' ἐκείνην τάχιστα ἐξαιτησόμενον, ἅμα μὲν καὶ χρήματα ἐλπίζων παρ' ἐκείνου λήψεσθαι, ἅμα δὲ καὶ φίλον ἔχειν βέβαιον· ὥστ', εἰ δέοι αὖθις τοῖς προτέροις ἐπιχειρεῖν, μεγάλην ἔχειν παρ' ἐκείνῳ δύναμιν. Ὁ μὲν οὖν τοιαύτην ἔχων γνώμην, ἤπειγετο ἐπὶ Φεράς. Νόσῳ δέ τινι δεινῶν μεταξὺ κατασχεθεὶς, ἐν πέντε καὶ εἴκοσιν ἡμέραις ἐκωλύθη εἰς Φερὰς ἐλθεῖν, ἀδυνάτως ἔχων χρῆσθαι ἑαυτῷ. Παλαιολόγος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις τοῦ Ὀρχάνη ἕνεκα παιδὸς περὶ Τένεδον τριήρεσι διατρίβων, ἐπεὶ πύθοιτο τὰ κατὰ Ματθαῖον τὸν βασιλέα, ἄρας ὡς εἶχε

A Barbarorum permulti in transitu apud Philippos perierunt. Jam enim et Philippenses eos fuga cognita infesti premebant, et hinc inde trucidabant. Imperator semet sua manu salvum præstans, ipse quoque versus Philippos pergebat, cui cum equus crebris in hostem incursibus et impressionibus delassatus concidisset, quo se verteret nescientem famulus quidam, Cyparissiota nomine, expeditionibus et pugnis non valde assuetus, studiis autem litterarum excultus, quantum in se fuit, servavit. Nam cum præsenti capitis sui periculo equum suum imperatori subjecit. Repente siquidem ab insequentibus Triballis comprehensus, et ad tempus vinculis mandatus, propter religionis communionem dimissus est. Imperator cum venisset Philippos solus, et transitum obsessum conspexisset, nitique contra tam multos non posset, nec quid melius ageret, haberet, in paludem qua plurima arundo, ingressus est, latere se posse credens, quoad nox appetiisset. Cum autem palustre cœnum equi ungulas non sustineret, et infixas retineret, descendit, seseque occuluit. Philippenses porro incur antes (non enim ignorabant quis esset, quod Gauras quidam de famulis ejus ex vulnere apud ipsos decumbens, et jam vita deficiens, procul ipsum agnovisset, et imperatorem esse, qui veniret, citra hæsitationem dixisset) et virgulta canibus diligenter

B scrutantes, eum ceperunt, atque in urbem introduxerunt. Matthæus igitur imperator eo redactus est infelicitatis, et talibus afflictus est calamitatibus, nullo eorum inferior, quos bellum reddidit miserrimos. Boichnas Cæsar ut eum Philippis custodiri audivit, postridie acceptum, domum suam Dramam abducit, provide admodum et honorifice illum habet, et ut diligenter asservetur perstudiose curat, promittens, si sit penes se, in provinciam remissurum. Formidabat etenim, ne Cralæna sibi adversaretur, postularetque jure suo, ut belli quoddam spolium, apud se imperatorem habere. Ideo quam primum ab ea deposcendus videbatur; simul quod ab eo pecuniam sperabat, et constantem amicum fore, 962 ut si priora rursus aggrediunda forent, potenter ab eo adjuvaretur. Capto hoc consilio Pheras properans, morbo in itinere implicitus,

C quinis et vicenis diebus imborillitate corporis impeditus est, ne eo pervenire. Per hos dies Palæologus imperator propter Orchanis filium ad Tenedum triremibus subsistens, ut de Matthæi fortuna factus est certior, solvere maturavit. Peritheorium venit, indeque Cumulzena, quod oppidum haud nolens se dedidit. Postea et Gratianopolim, civibus eum prompte et communi consilio, nulla amplius spe de Matthæo relicta, accipientibus, occupavit: in qua et imperatrix Irene, Matthæi uxor, cum duobus filiis totidemque filiabus capta est (Theodora enim senior filia, apud aviam paternam Eugeniam Byzantii educabatur), quos humaniter et absque ulla injuria tractatos, ac nulla re, vel ipsa, vel domesticis ejus spoliatis, Tenedum amandavit.

D

Urbi præfecto designato, et reliquis bene compositis, Peritheorium reversus, legationem ad Boichnam jam Pheris redeuntem cum facultate in Matthæum ut liberet agendi, misit; addita pollicitatione commodicæ pecuniæ, si illum sibi vinctum traderet. Boichnas jam ante cupiverat, quod cum juramento asseverabat, Matthæum domum remittere, et cum Palæologus eum sibi prodi cuperet, audire legationem non sustinuit. Sed ut didicit et urbes, et liberos ejus et uxorem captos esse, nullamque spem restare accipiendæ ab eodem Matthæo pecuniæ, aut commodaturum ad meditata ab ipsis perficiunda, qui jam sine urbe et foco sit, mutata sententia a Palæologo pecuniam pro eo paciscitur. Qua data veritus ne Joannis gratiam assecutus, se postmodum propter proditionem vindicaret, oculos B ei eruere cogitavit, sperans id etiam Joanni imperatori gratum fore, si ab aliis, non ab ipso luminibus orbaretur, mittensque rogabat, ut quod deliberasset, exsequi liceret. Imperator hoc verbum aversatus, nisi penitus integrum et incolumem redderet, recepturum negavit, et omni ope enitebatur, ut Triballo persuaderet ne quid eum læderet. Quamobrem corpore nihil mutilato ad illum missus est. Ut in triremibus imperatoriis fuit, certatim Romani imperatorem hortati sunt, ut fratri uxoris oculos effodi velict, **893** quo sic multis defungeretur molestiis, et ne rursus certaminum periculorumque sibi, cæteris Romanis omnibus civilis belli occasionem relinqueret. Nec tamen cum omC nes idem dicerent, omnes eadem mente dicebant, sed hi quidem ardentes ejus odio talia suadebant, non ferendum judicantes, nisi etiam supra alias ærumnas oculos perderet: ut simul mellora prorsus desperaret, et præsenti calamitate multo mœrore conficeretur; alii nihil eorum cogitantes, simpliciter aliis assentiebantur; nec parti corporis maxime necessariæ parcentes, et illum exoculatione damnantes, quod confiderent, se ob hoc amicos habitum iri Palæologo, et hujus benevolentiæ fructum permagnum eximiumque percepturos. Quidam etsi illius miseriis dolerent, angerenturque vehementer, et ad solam auditionem hujus immanitatis tristarentur, et cruciarentur perinde atque in se hæc faba cuderetur, tamen ne in imperatorem D malevoli viderentur, si diversum suaderent ab ejus benevolentissimis, ad idem et ipsi hortabantur. Hac in parte Palæologus imperator non humanitatis solum et clementiæ argumenta, sed et magnanimitatis, ac fortitudinis, et prudentiæ indicia dedit manifestissima. Etenim cum bello eo usque processum esset, tantæque inter eos inimicitiæ exstitissent, ut essent implacabiles, et alter alterum non imperio modo, sed si potuisset, etiam vita exutum cupivisset, omnesque nervos ad exitium adversarii contulisset, postea victorem, victum habentem in manu, ad antegressa non respexisse, nec anquisisse, quomodo puniret, a quo læsus videbatur: sed hoc Barbaris quibusdam, nihilo mi-

τάχους, ἦκεν εἰς Περιθεώριον, κἀκεῖθεν εἰς Κομουτζηνὰ προσχωρήσαντα ἑτοίμως. Ἔπειτα καὶ τὴν Γρατιανοῦ πόλιν εἶλεν ἐλθών, οὐδενὸς ἀνθισταμένου· πάντες γὰρ ἐδέχοντο προθύμως ἐκ συνθήματος, οὐδεμιᾶς ἐλπίδος ἔτι ὑπολειπομένης ἐκ Ματθαίου βασιλέως· ἐν ᾗ καὶ βασιλίδος Εἰρήνης ἅμα δυσὶν υἱέσι, καὶ τοσαύταις θυγατράσι κύριος γενόμενος, Θεοδώρα γὰρ ἡ πρεσβυτέρα τῶν Ματθαίου τοῦ βασιλέως θυγατέρων, παρὰ τῇ μάμμῃ Εὐγενίᾳ τῇ βασιλίδι ἐτρέφετο ἐν Βυζαντίῳ, καὶ χρησάμενος φιλανθρώπως. Οὐδὲν γὰρ ἠδίκησεν, οὐδὲ ἀφείλετο οὐδὲν τῶν ὄντων οὔτ' ἐκείνην, οὔτε τοὺς περὶ αὐτὴν, εἰς Τένεδον ἐξέπεμψε τὴν νῆσον. Αὐτὸς δὲ τῇ πόλει ἐπιστήσας ἄρχοντα, καὶ τἆλλα εὖ διοικησάμενος, εἰς Περιθεώριον ἐπανελθών, πρεσβείαν πρὸς Βοΐχναν ἐποιεῖτο αὖθις ἐπανήκοντα ἤδη ἐκ Φερῶν, καὶ ἀδείας τυχόντα ὥστε χρῆσθαι ὅ τι βούλοιτο τῷ βασιλεῖ Ματθαίῳ. Χρήματά τε ἐπηγγέλλετο πολλὰ παρέξειν, εἰ τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν δεδεμένον παραδοίη. Βοΐχνας δὲ πρότερον μὲν αὐτός τε ὥρμητο, ὥσπερ ὅρκοις διεβεβαιοῦτο, τὸν βασιλέα Ματθαῖον ἐκπέμπειν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ βασιλέως τοῦ Παλαιολόγου πρεσβευσαμένου πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῷ προδιδόναι, οὐδ' ἄκροις ὠσὶν ἠνέσχετο τῶν λόγων· τότε δὲ ἤδη πεπυσμένος ὡς πόλεις τε αἱ ὑπ' ἐκεῖνον καὶ παῖδες καὶ γυνὴ ἁλῶσαν, ἐλπίς τε οὐδεμία ἔτι ὑπελείπετο, ὥστε παρ' ἐκείνου χρήματα λαβεῖν, ἢ πρὸς τὴν τῶν μελετωμένων ἐπιχείρησιν χρήσιμος ἔσεσθαι αὐτοῖς, ἄπολις τὸν ἤδη καὶ ἀνέστιος, μεταδαλὼν ἐτράπετο ἐπὶ συμβάσεις πρὸς Παλαιολόγον βασιλέα, ὥστε παραδοῦναι ἐπὶ χρήμασιν. Ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχον συμβάσεις, καὶ τὰ χρήματα ἐδέχετο, ὑποπτεύσας μή τυχών τινος φιλανθρωπίας παρὰ βασιλέως Ἰωάννου ἀμύναιτό ποτε ὕστερον Ματθαῖος ὁ βασιλεὺς τῆς προδοσίας ἕνεκα αὐτὸν, ἐσκέψατο ἀποστερεῖν τῶν ὄψεων, ἅμα οἰόμενος ἔσεσθαι καὶ βασιλεῖ τῷ Ἰωάννῃ κατὰ γνώμην, εἰ ὑφ' ἑτέρων, ἀλλὰ μὴ αὐτοῦ ὁ πολέμιος ἐκτυφλωθείη. Καὶ πέμψας πρὸς βασιλέα, ἠξίου πράττειν ἃ ἐσκέψατο. Ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο τῶν λόγων, ἀλλ' εἰ μὴ σῶον παντάπασιν ἀποδοίη, ἠξίου μὴ ἀπολαμβάνειν· καὶ πᾶσαν ἐπεδείξατο σπουδὴν ὥστε πεῖσαι τὸν Τριβαλλὸν μηδὲν ἐκεῖνον ἀδικεῖν, ἐπέμπετό τε πρὸς αὐτὸν μηδὲν τὸ σῶμα διαλωβηθείς. Ἐπεὶ δὲ ἦν ἐν ταῖς βασιλικαῖς τριήρεσιν, ὅμιλλα πολλὴ Ῥωμαίων πρὸς ἀλλήλους ἀνεφύετο, πάντων παραινούντων βασιλεῖ τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν τῶν ὄψεων ἀποστερεῖν, ὡς οὕτω πολλῶν πραγμάτων ἀπαλλαξομένῳ, καὶ μὴ αὖθις ἑαυτῷ μὴν ἀγώνων καὶ κινδύνων, τοῖς δ' ἄλλοις πᾶσι Ῥωμαίοις πρόφασιν πολέμου ἐμφυλίου καταλείπειν. Εἶχον δὲ οὐ πάντες τὴν ἴσην γνώμην ἐν τοῖς λεγομένοις· ἀλλ' οἱ μὲν ὑπὸ τῆς ἄκρας ἀπεχθείας εἰς ἐκεῖνον τοιαῦτα συνεβούλευον, ἡγούμενοι οὐκ ἀνεκτὸν, εἰ μὴ πρὸς ταῖς ἄλλαις κακοπραγίαις καὶ τὸ βλέπειν ἀφαιροῖτο, ὡς ἅμα τε ἐλπίδα εὐπραγίας μηδεμίαν ἔχοι, καὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν περισχόντων δυσχερῶν ἀνίαν ὑπομένοι· οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενόουν· ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω τοῖς ἄλλοις συμφερόμενοι, ἠφείδουν καὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων, καὶ τυ-

φλωσιν κατεψηφίζοντο ἐκείνου, οἰόμενοι ἐκ τούτου εὖνοι νομισθήσεσθαι Παλαιολόγῳ βασιλεῖ, καὶ τῆς εὐνοίας ταύτης οὐ φαύλας τινάς, οὐδ' εὐκαταφρονήτους σχήσειν τὰς ἐπικαρπίας. Ἔνιοι δὲ αὐτῶν, καὶ σφόδρα ἀλγοῦντες καὶ δακνόμενοι ταῖς ἐκείνου συμφοραῖς, καὶ πρὸς μόνην ἀκοὴν τῶν λεγομένων ἀνιώμενοι, καὶ ἀγωνιῶντες οὐδὲν ἧττον ἢ εἰ κατ' αὐτῶν ἐμελετᾶτο τὰ δεινά, ὅμως δέει τοῦ μὴ δοκεῖν πολέμιοι βασιλεῖ τῷ Ἰωάννῃ εἶναι, τοῖς μάλιστα ἰσχοῦσιν εὖνοις ἐναντία συμβουλεύοντες, παρῆνουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴσα. Ἐνταῦθα δὴ Παλαιολόγος ὁ βασιλεὺς οὐ φιλανθρωπίας μόνον καὶ ἐπιεικείας δείγματα ἐξήνεγκε σαφέστατα, ἀλλὰ καὶ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίας, καὶ φρονήσεως. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον προηγμένου τοῦ πολέμου, καὶ τοσαύτης μεταξὺ ἀλλήλων τῆς διαφορᾶς κεκινημένης, ὥστε ἀκηρύκτως ἔχειν, καὶ ῥᾳδίως ἂν ἑκάτερον οὐ τῆς ἀρχῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς, εἰ οἷόν τε, τὸν ἕτερον ἰδεῖν ἐκπίπτοντα, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐπιδεικνύμενον ὑπὲρ τοῦ διαφθεῖραι, ἔπειτα περιγεγενημένον, καὶ δυνάμενον χρῆσθαι ὅ τι ἂν ἐθέλοι, μὴ πρὸς τὰ ὑπηργμένα ἀπιδεῖν, μηδ' ὅπως κακώσει σκοπεῖν τὸν δόξαντα ἠδικηκέναι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν Βαρβάροις τισὶν ἡγήσασθαι προσήκειν, θηρίων οὐδὲ ἥμεινον διακειμένοις τὴν ὠμότητα καὶ ἀλογίαν, αὐτὸν δὲ χρησάμενον ἔμφροσι καὶ δικαίοις λογισμοῖς, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν κατοικτείραντα, ὅτι τοσούτοις πάθεσιν ὑπόκειται, καὶ μεταβολαῖς, ἀρκεῖν ἡγήσασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ βίου τὸ τῶν πολεμίων περιγεγενῆσθαι καὶ περαιτέρω μηδὲν ζητεῖν, ἔργῳ δείξαντα ὡς τοῖς μὲν Βαρβάροις ἄχρι τοῦ δυνατοῦ προσῆκον πολεμεῖν, τοῖς δ' ὁμοφύλοις ἄχρι τοῦ χρείττονος, ποίαν ἀπολείπει μεγαλοψυχίας φανερὰν ἀπόδειξιν; Τὸ δ' αὖ πάλιν τὴν μόνην πρόφασιν οὖσαν μεγίστης ἑαυτῷ φιλοτιμίας μὴ προανελεῖν, ἀλλὰ διατηρήσαντα χρῆσθαι ἐπικαίρως, καὶ δόξης ἐν τοῖς ὕστερον ἐσομένοις ἀείμνηστα μνημεῖα καταλείπειν ἑαυτῷ, φρονήσεως καὶ εὐβουλίας δίκαιος ἀντίθεσίς τις. Ἀλλὰ μὴν τὸ τὰ ἴσα πάντων παραινούντων, καὶ μηδὲν παραλειπόντων, τό γε ἧκον πρὸς αὐτοὺς, τὸ σπουδαζόμενον εἰς ἔργον ἀγαγεῖν αὐτὸν, μήτε πρὸς τὴν ἀξίωσιν, ὡς λυσιτελὴς καὶ δίκαια τὸ δοκεῖν ἰδεῖν, μήτε πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ πάντα παριδόντα τοῖς δεδογμένοις καλῶς ἐγκαρτερεῖν, καὶ μηδὲν καταπλαγέντα πράττειν παρὰ τὰ ἠρεσμένα, οὐδὲν ἕτερον, εἰ μὴ ψυχῆς ἀνδρία, καὶ τῶν λογισμῶν στερρότης παρεσκεύαζε. Δι' ἃ δὴ πάντα, πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσας, εἰς Τένεδον ἦγαγε τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν, οὐδὲν ἠδικημένως, ὥσπερ παρῆνουν οἱ πολλοί· καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις ἐφῆκε συνδιάγειν χρόνον τινὰ βραχύν. Ἔπειτα ἐκέλευε τέκνα μὲν ἐκείνου καὶ γυναῖκα εἶναι ἐν Τενέδῳ· αὐτὸν δὲ εἰς Λέσβον ἀπαχθέντα, φρουρεῖσθαι ἐν δεσμοῖς, καὶ ἐπράττετο πάντα ἃ προσέταττεν ὁ βασιλεύς. Αὐτὸς δὲ ἄρας ἐκ Τενέδου, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ γενόμενος ἐν τῇ Μαγκάνων μονῇ πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστὴν, ὅσα τε συμβαίη διηγεῖτο, καὶ ἐπηγγέλλετο ὡς ὕστερον ὀλίγῳ τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἀνήσων τῶν δεσμῶν. Κράτιστον μὲν γὰρ εἶναι μηδὲ κεκινῆσθαι ἔφασκε τὴν ἀρχὴν τὴν πρὸς ἀλλήλους διαφοράν· μηδὲ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν φύσιν ἠγνοηκέναι, ὥστε τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ἀποθνήσκειν ὄντας δικαίους πολεμίους καθεστάναι, καὶ πᾶσαν ἐξευρίσκειν μηχανὴν ἐξ ὧν ἀλλήλους διαφθεροῦμεν. Ἐπεὶ δ' οὕτω συνηνέχθη, καὶ τύχαις ἐκεῖνος χρησάμενος δυσκόλοις, ὑπὸ Τριβαλλῶν ἁλοὺς, ἦλθε δεσμώτης εἰς ἐμὲ, ἐγὼ μὲν εὐθὺς καὶ πρὸς μόνην ἐδυσχέρανα τὴν ὄψιν, καὶ τὴν προτέραν ἅπασαν δυσμένειαν ἐκβαλὼν, ἠττήθην πρὸς τὴν φύσιν. Καὶ τό γε νῦν ἔχον ἐσκεψάμην φιλανθρώπως

A tioribus et intelligentioribus, quam sunt immanes bellnæ, reliquisse: ipsum vero sapienter et juste ratiocinantem, humanamque naturam miserantem, tot casibus et mutationibus obnoxiam, ad vitæ securitatem credidisse sufficere, hostes devicisse, et nihil ultro desiderasse, opere docentem, Barbaros decere pugnare quandiu possint, homophylis autem usque dum præstent, quomodo excelsi pectoris non sit argumentum certissimum? Rursum, quæ sola illi fuisset maximi honoris occasio, non eum e medio sustulisse, sed conservatum commode tractare, et apud posteros æternæ gloriæ monumentum sibi relinquere, sapienti consilio an immerito quis ascripserit. **394** Porro omnibus idem hortantibus, et quantum possent, admitenB tibus, ut res expetita eventum sortiretur, ipsum neque ad petitionem, tanquam utilem et justam, ut videretur, neque ad turbam consentientium attendere, nihilque terrore aliquo percussum, præter decreta sua committere, et in iis delixum hærere, quid aliud quam fortis ac robustus animus efficit? Quare aliorum rationibus universis posthabitis, fratrem uxoris Matthæum inoffensum (quod contra multi suadebant) in Tenedum deportavit, et cum uxore ac liberis ibi aliquandiu vitam agitare permisit. Postea mandavit, ut liberis et uxore in Tenedo remanentibus, Matthæus in Lesbum abductus, in vinculis haberetur, quod factum est; ipse Tenedo solvens, Byzantium venit, et in monasterio Manganensi socero rem omnem exposuit, paulo-C que post Matthæum custodia liberaturum se promisit. Optimum quidem fuisse, si nunquam hoc dissidium exstitisset, neque tantopere a naturæ limitibus recessum esset, ut qui pro se invicem mori jure debuerant, capitales inimici fierent, omnesque in mutuam perniciem machinas excogitarent. Quia vero sic evenisset, et ille fortuna crudeli usus, a Triballis captus, et ad se in vinculis perductus esset, se quidem statim solo ejus aspectu indoluisse, positisque omnino veteribus inimicitiis, naturæ communione victum esse. Se quidem in præsens velle eum tractare humaniter, brevi e carcere dimissurum. Quin id modo facturum fuisse, nisi male gestæ reipublicæ accusationem a multis vereretur. Paulo post, ut maturo D consilio et debita cura omnia fieri appareat, vinculis absoluturum. Hæc Palæologus socero de filio liberando pollicitus est.

χρησθαι, καὶ μικρὸν ὕστερον ἀπολύειν τῶν δεσμῶν. Ἀφῆκα δ' ἂν καὶ νῦν, εἰ μὴ τὴν ἐπὶ τὸ χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως παρὰ τῶν πολλῶν ὑπώπτευον γραφήν. Μικρὸν δὲ ὕστερον ὡς ἂν μετ' εὐβουλίας καὶ φροντίδος δοκῶ μὲν πάντα πράττειν, ἀνήσω τῶν δεσμῶν. Τοιαῦτα μὲν Παλαιολόγος ὁ βασιλεὺς πρὸς βασιλέα τὸν κηδεστὴν ἐπηγγέλλατο ἐπὶ τὸ ἀπολύειν τὸν υἱόν.

CAPUT XLVI.

Cantacuzenus de filio non exoculato gratias agit. Quanta in sollicitudine ac mœrore amborum causa fuerit ostendit. Quantum sibimet profuturus sit, si vinctum dimiserit. Tota pene oratio eo spectat, ut custodia Matthæus solvatur.

Cantacuzenus his promissis lætissimus, Primum A quidem (inquit ad generum) amplas tibi gratias ago, quod quanquam multis suadentibus et impellentibus, ut filium meum oculis orbares, et in id argumentis ad persuadendum firmis utentibus, **895** tu sapientia et bonitate tua velut pro amico plurimis ejus adversariis te opponens, salvum incolumemque conservaris. Deinde et Deus de cœlo ob hanc æquitatem et mansuetudinem pro eo ac mereris te remunerabitur, et mihi imis semper medullis inixum erit hoc beneficium. Equidem bello inter vos gliscente multis jactabar sollicitudinibus quotidie, et in incommoda quædam gravissima necessario devolvendum me timebam. Nam in cæteris omnibus utriscunque inter se puguantium adhæreas, aut gratulari datur, si vicerint, aut infortunii esse participem, si victi fuerint. At vero patri, filiis inter se decertantibus, unicum illud solatium relinquitur, si armis abjectis, ad pacem se dent, et alter alteri bene velit. Sin eos redire secum in gratiam nolle videat, et ferro magis, quam verbis conari finire controversias, nihil est quod dolorem et calamitatem ejus mitigare ac levare queat. Utervis enim filiorum vicerit, non tantum recreabit, qui servatus fuerit, quantum cruciabit, qui fratrem jugularit. Quod si contigerit etiam ambos mutuis vulneribus oppetere (quod et olim quibusdam accidisse legimus) (45), tum vero tantus hauritur mœror, et tanta patrem obruit calamitas, ut ad immensitatem ejus accedere nihil possit. Quæ singula dum contemplarer, turbari animus meus et tristitia suffundi cœpit; ac velut jacentes et exanimes jam filios ambos, aut, quod minus crudele est, alterum certe, etiam antequam ad manus veniretur, deflebam. Hoc enim credere me cogebat, quod de pace inter vos nentiquam convenire posse cernebam; et quod obstinate ira mutua ferveretis, velletisque ferro contentionem de imperio dirimere. Nunc quia sic Deo visum, et illum quidem pugna contra Triballos captum, atque a victoribus tibi traditum benigne humaniterque tractavisti, et nihil pro pristino in illum odio fecisti, primum quidem de utriusque salute Numini gratias ago, cum res nostras adeo clementer temperavit, multamque sollicitudinem et angorem, quem in pectore meo erga utrumque pietas excitabat, exemit. Deinde tibi nihilominus, qui cum posses in eum puniendo **896** ægre mihi facere noluisti; nec hoc

Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς, ἥδιστα διατεθεὶς πρὸς τὰς ἐπαγγελίας, Πρῶτα μὲν, εἶπε πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν, πολλὰς αὐτός σοι χάριτας ὁμολογῶ, ὅτι καίτοι πολλῶν ἐπικειμένων, καὶ παραινούντων ἐκτυφλώττειν τὸν υἱὸν, καὶ πολλὴν τινα ἐχούσαις τὴν πειθὼ χρωμένων ἀποδείξεσιν, αἷς καὶ πάντα ὀντινοῦν ἂν ἔπεισαν ταῖς παραινέσεσιν αὐτῶν προσέχειν, αὐτὸς ἐπιεικείᾳ πολλῇ χρησάμενος καὶ εὐβουλίᾳ καὶ συνέσει, σῶον διετήρησας, ὥσπερ ἂν ὑπὲρ φίλου πρὸς πλείστους τοὺς ἀντικαθισταμένους ἀγωνισάμενος ὑπὲρ ἐκείνου· ἔπειτα δὲ καὶ τῆς ἐπιεικείας ταύτης, καὶ τῆς ἡμερότητος Θεός τε ἄνωθεν ἀμείψεται ἀξίαις δωρεαῖς, καὶ παρ' ἐμοὶ τὴν χάριν ἕξεις ἀνάγραπτον ἐς ἀεί. Ἐγὼ δὲ πρότερον μὲν ἡνίκα ὑμῖν ὁ πρὸς ἀλλήλους πόλεμος ἀνῆπτετο, πολλαῖς ἐβαλλόμην ὀσημέραι ταῖς φροντίσι, καὶ δεινοῖς τισιν ἀνηκέστοις ὑπώπτευον περιπεσεῖσθαι ἀναγκαίως· ἐπὶ γὰρ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὁποτέροις ἂν πρόσθωνται τῶν πρὸς ἀλλήλους πολεμούντων, ἢ συνήθεσθαι συμβαίνει, ἂν νικῶσιν, ἢ τοὐναντίον, συμμετέχειν τῆς κακοπραγίας, ἂν ἡττῶνται· πατρὶ δὲ, πολεμούντων πρὸς ἀλλήλους τῶν υἱῶν, μία μόνη παραμυθία, τὸ καταλύσαντας, λείπεται, τὸν πόλεμον, εἰρήνην ἄγειν, καὶ ἀλλήλοις εὐνοεῖν. Ἂν δ' ἀσυμβάτως ἔχοντας ὁρῴῃ, καὶ ξίφεσι μᾶλλον ἢ λόγοις πειρωμένους διαλύειν τὰς διαφοράς, οὐδέν ἐστι ὃ τὴν λύπην διαλύειν δύναιτ' ἂν ἐκείνῳ καὶ τὴν συμφοράν. Ὁπότερος γὰρ ἂν νικήσῃ τῶν υἱῶν, οὐ τοσοῦτον εὐφρανεῖ περισωθείς, ὅσον ἀνιάσει τὸν ἀδελφὸν ἀπεκτονώς. Ἂν δέ ποτε συμβαίη καὶ ἀμφοτέρους ὑπ' ἀλλήλων πεσεῖν κατὰ τὴν μάχην, ὃ καὶ πρότερόν ποτέ τισιν ἀκούομεν συμβεβηκέναι, οὐδ' ἀθυμίας ὑπερβολὴν ἐλλείπει, οὐδὲ συμφορᾶς οὐδεμιᾶς. Ἃ πάντα μοι πρότερον ἐννοοῦντι καὶ αὐτῷ, σύγχυσις δεινὴ καὶ ἀθυμία τὴν ψυχὴν κατεῖχε, καὶ ὥσπερ κειμένους ἐθρήνουν τοὺς υἱοὺς, καὶ πρὶν ἐλθεῖν εἰς χεῖρας, ἢ τό γε μετριώτερον, τὸν ἕτερον. Οὕτω γὰρ ἠνάγκαζε πείθειν τό τε ἀσυμβάτως ἔχοντας ὁρᾷν ὑμᾶς πρὸς τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ καθάπαξ ὀργῇ πρὸς ἀλλήλους φέρεσθαι, καὶ βούλεσθαι σιδήρῳ τὴν περὶ τῆς ἀρχῆς φιλονεικίαν διαλύειν. Νυνὶ δ' οὕτω κρίναντος τοῦ Θείου, κἀκείνου μὲν ἐν τῇ πρὸς Τριβαλοὺς ἁλόντος μάχῃ, καὶ παραδεδομένου σοι ὑπὸ τῶν κρατησάντων, σοῦ δὲ ἡμέρως χρησαμένου καὶ φιλανθρώπως, καὶ οὐδὲν τῆς πρὶν δυσκούσης δυσμενείας ἐπιδεδειγμένου ἄξιον, πρῶτα μὲν τῆς ἑκατέρων σωτηρίας τῷ Κρείττονι πολλὰς τὰς χάριτας ὁμολογῶ, οὕτω τὰ ἡμέτερα διῳκηκότι φιλανθρώπως, καὶ τῆς πολλῆς ἀπήλλαγμαι φροντίδος καὶ ἀθυμίας τῆς ἐφ'

Jacobi Pontani notæ.

(45) Polynici, Eteocli fratribus apud Euripidem, et Statium in Thebaide.

ἑκατέροις ἐκ τῶν λογισμῶν ἐγγινομένης· ἔπειτα δὲ καὶ σοὶ οὐδὲν ἧττον, ὅτι δυνάμενος λυπεῖν ἐν τῷ ἐκείνον τιμωρεῖσθαι, οὐκ ἠθέλησας· οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τι καὶ τῆς ἀνίας ὑπολέλειπτο (οὐ γὰρ οὖν ἀρνήσομαι ὡς, ἐκείνου δεδεμένου, οὐ δοκῶ ἐλάττω ὑπομένειν διὰ τὴν συμπάθειαν τὴν πρὸς ἐκεῖνον), ἀνῄρηκας παντάπασι νυνί, ἐπαγγειλάμενος ἀνήσειν τῶν δεσμῶν μετὰ μικρόν· ὃ καλῶς ποιήσεις ἀληθὲς ἐπὶ τῶν ἔργων ἀποδείξας· οὐ γὰρ πρὸς εὐδοξίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἄριστα σαυτῷ βουλεύσῃ. Ἂν μὲν γὰρ διὰ βίου κατέχειν ἐν δεσμοῖς τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν διανοήσῃ, ἄδηλον μὲν εἰ μὴ διαδρᾶναι δυνηθεὶς αὖθις πολεμήσει· ἀδηλότερον δὲ οὐχ ἥκιστα, εἰ μὴ καὶ νικήσει πεπολεμηκώς. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἐκ μεγάλης ἥττης καὶ κακοπραγίας ἀνασφήλαντες περιεγένοντο τῶν πολεμίων, ἐκ τῶν προτέρων ἀτυχημάτων ἐμπειρότεραν χρησάμενοι τοῖς πράγμασιν. Εἰ δ' ἄρα σοι καὶ τοῦτο περιέσται, τὸ πολλῇ προνοίᾳ χρησαμένῳ περὶ τὴν ἐκείνου φυλακήν, κατέχειν ἐν ἀφύκτοις διὰ βίου, πρῶτον μὲν πολλαῖς ἀεὶ συνέσει καὶ ποικίλαις ταῖς φροντίσι, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν λυμαινομέναις ἀεὶ τῷ βίῳ, καὶ οὐδεμίαν συγχωρούσαις εὐθυμίας αἴσθησιν λαμβάνειν. Οὐ γὰρ τοὺς ἐν τέλει Ῥωμαίων ὑποπτεύειν ἀνάγκη μόνον ἐπιβούλους εἶναι, ἂν τι τύχῃς πρὸς αὐτοὺς προσκεκρουκώς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τὴν ἐκείνου φυλακὴν πεπιστευμένους, καὶ τοὺς οἰκειοτάτους αὐτούς, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν. Πρὸς γὰρ τῷ ῥᾳδίους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μεταβολάς, καὶ χαίρειν ἀεὶ τοῖς νεωτερισμοῖς, ἂν καὶ προφάσεώς τινος εὐπορῶσι, δι' ἧς ἂν ἀμύνασθαι ῥᾷστα τοὺς λελυπηκότας δυνήσεσθαι οἰήσονται, μᾶλλον χρὴ προσδοκᾷν εὐμεταβόλους ἔσεσθαι καὶ ῥᾳδίους πρὸς ἐπιβουλὰς ἔχοντας ἐγγὺς τὸν ἢ τῶν παρόντων ἀπαλλάξοντα κακῶν, ἢ πολλῶν ἐμπλήσοντα δώρων, καὶ μεγάλων ἀξιώσοντα τῶν εὐεργεσιῶν. Ἔπειτα δὲ εἴ σοι καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν τήνδε (οὐ γὰρ ἀδύνατον, ἀνθρώπῳ γε ὄντι) ἐφ' οὕτω νηπίοις συμβαίη τοῖς τέκνοις ἀποθνήσκειν, ἐλπὶς ἐκείνοις οὐδεμία εὐπραγίας ἀπολείπεται. Τὸ μὲν γὰρ τὴν ἀρχὴν αὐτοὺς ἰθύνειν μετὰ τῆς μητρὸς ἐφ' οὕτω χαλεποῖς καιροῖς, καὶ δυσκόλοις, καὶ παντάπασι διεφθαρμένοις πράγμασιν ἀδύνατον. Λείπεται δὲ ἢ τὸν φρουρούμενον ἐκεῖνον προσκαλεσαμένους πάντας ἐκ συνθήματος αἱρεῖσθαι βασιλέα, ἢ τῶν ἄλλων ἕνα, ὃς ἂν μάλιστα πλείους ἴσχοι τοὺς σπουδαστάς, καὶ δεινότερος δοκοίη, καὶ μᾶλλον ἄρχειν ἐπιτήδειος. Ἂν μὲν οὖν ἐκεῖνος αἱρεθείη, δοκῶ μοι μηδὲν ἧττον, καὶ αὐτὸς φιλονεικήσειν ἡμερώτερος φανεῖσθαι τοῖς παισὶ τοῖς σοῖς, ἢ αὐτὸς ἐκείνῳ ὤφθης. Τοῦτο δὲ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ἐν δεσμωτηρίῳ καταχλείσαντα κατέχειν διὰ βίου, καὶ μηδέν τι δεινότερον ἕτερον προσθεῖναι. Εἰ δ' ἐφ' ἑτερόν τινα, ὅπερ μάλιστα ἀπεύχομαι, μεταβαίη ἡ ἀρχή, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν καὶ μέχρι λόγου δακνόμενος τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν· ἐλπὶς δὲ οὐδεμία ἀπολείπεται μὴ οὐ πάντας ἄρδην ἀπολέσθαι. Εἰ δ' ὅπερ αὐτὸς ἐκόντι προεῖλου νῦν καὶ εἰς ἔργον ἐθελήσεις ἀγαγεῖν, ἄριστα ἔσῃ σαυτῷ τε κἀκείνῳ βεβουλευμένος· Ἐκεῖνός τε γὰρ τῶν δεσμῶν ἀπολυθείς, ἀεί σοι

A duntaxat, sed et si quid restat tristitiæ (non enim negabo, eo vincto, videri mihi propter naturæ consensum eadem perpeti, quæ ille perpetitur), tu in præsentia funditus sustulisti, quando paucis diebus e vinculis dimissurum recepisti; quod si re ipsa præstiteris, recte feceris. Etenim non ad celebritatem nominis tantum, sed etiam ad securitatem tibi optime consules. Nam si quoad spirabit uxoris tuæ frater custodia detinendum statueris, forsitan, si effugere licuerit, bellum redintegrabit. Illud autem longe incertissimum, an non etiam, ubi pugnaverit victor evasurus sit. Multi enim sæpenumero parva cum jactura sua victi, rursus erecti, et præterita calamitate cautiores facti, victores suos devicerunt. Quod si facile possis diligenti providentia per omnem vitam adamantinis B eum vinculis custodire, primum quidem semper molestis cogitationibus exercebere, quæ diu noctuque vitam tuam carpant, et omnem hilaritatis sensum excludant. Haud enim solum Romanorum procerum insidias metuere oportebit, si quid eos offenderis, sed et eos quibus custodiam illius commiseris, et ipsos, si dici fas est, familiarissimos. Præterquam enim quod homines ad mutabilitatem proni sunt, et rebus novis capiuntur, si et occasionem repererint, qua male de se meritis facillime par reposituros sperent, magis eorum inconstantia et dolus exspectandus est, si prope habeant scilicet, qui aut malis eos præsentibus eripiat, aut donis eos ac beneficiis cumulet. C Præterea si te hodie liberis tuis adhuc parvis mors e medio tollat (homo enim natus cum sis, humanum nihil a te alienum ducere debes), conclamata est eorum felicitas. Nam ipsos cum matre gubernare imperium, temporibus adeo duris ac difficilibus, rebus omnino eversis, impossibile est. Relinquitur ergo, ut aut illum qui jam custoditur, advocetis, eumque omnium consensu imperatorem eligatis, aut alium quempiam, qui longe plures sui studiosos habuerit, solertiorque et ad imperandum aptior videatur. Si itaque ille eligatur, certum est mihi, nihilominus elaboraturum, ut illum liberi tui mansuetiorem experiantur, quam ille te experietur, si clausum in carcere usque ad D mortem retinueris, ut gravius nihil addas. Sin ad alium quemdam (quod Deus avertat) imperium transferatur, non audeo dicere, quid futurum sit, et ipsa malorum exspectatio etiam vocem mihi intercludit: nec quidquam spei superest, quin omnes omnimodis pereamus. At si, quod nunc ultro apud animum proposuisti, etiam opere ipso explere volueris, de te ipso atque de illo præclare mereberis. **897** Nam et ille absolutus vinculis constanter ac perpetuo tibi de beneficio accepto gratias aget, ac te vivum pro benemerente agnoscet, factisque ipsis digno datum esse demonstrare annitetur; post obitum vero tuum, si ita evenerit, liliis tuis erit omnia, et quacunque ratione poterit, contra inimicos eis opitulabitur, conservabitque

ipsis imperium, pro amici germani liberis, tanquam pro suismet decertans : et tu reliquum vitæ cum jucunditate exiges, non anxiis tantum curis cæterisque molestiis ex suspicione nascentibus solutus, sed etiam collatæ in ipsum humanitatis magnos statim fructus percipiens, quando propter hanc animi altitudinem omnes te admiratione et prædicatione afficient. Hoc insuper consequere, ut omnes ejus cognati singulares tibi gratias agant, et velut insolubili amicitiæ nodo eum tibi astringes, ut totius ævi sui curriculo necesse habeat, nihil quod ad dignitatem et commodum tuum pertineat, negligere. Ut igitur eximiis quibusdam bonis magnitudinem animi declaraturus, ne verbis tantummodo velis, sed bene consulta ad opus conferre ne procrastina.

A χάριν εἴσεται βεβαίαν τῆς εὐεργεσίας· καὶ ζῶντί τε πειράσεται εὐγνωμονεῖν, καὶ ἔργοις αὐτοῖς ποιεῖν καταφανὲς, ὡς εἰς ἄξιον κατέθου τὰς εὐεργεσίας, καὶ μετὰ τελευτήν, εἰ τοῦτο συμβαίη, πάντα ἔσται τοῖς παισὶ τοῖς σοῖς, καὶ πᾶσι οἷς ἔχει, ἂν τινες ἀδικεῖν ἐθέλωσιν, ἐπικουρήσει, καὶ συνδιατηρήσει τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς, ὡς ἂν ὑπὲρ οἰκείων, καὶ φίλου, καὶ γνησίου παίδων ἀγωνιζόμενος. Καὶ σὺ τὸν ἐπίλοιπον ἥδιστα βιώσεις βίον, οὐ τῶν φροντίδων μόνον ἀπηλλαγμένος, καὶ τῶν ἄλλων δυσχερῶν, ἃ ὑπομενεῖς ἐκ τῶν ὑπονοιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας μεγάλας εὐθὺς καρπούμενος τὰς ἀμοιβὰς, εὐφημούμενος ὑπὸ πάντων, καὶ τῆς μεγαλοψυχίας θαυμαζόμενος. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τοὺς προσήκοντας ἐκείνῳ πάντας πολλάς σοι χάριτας εἰδέναι παρασκευάσεις, καὶ ὥσπερ τισὶ δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις εὐνοίας

B δήσεις· ὑφ' ὧν ἀναγκασθήσονται διὰ βίου τῶν εἰς εὐδοξίαν καὶ ὠφέλειαν τὴν σὴν ἡκόντων μηδενὸς καταμελεῖν. Ὡς οὖν ἐπὶ μεγάλοις ἀγαθοῖς ἐπιδειξόμενος τὴν μεγαλοψυχίαν, μὴ μέχρι λόγων μόνον στήσῃς τὴν ὁρμήν· ἀλλὰ τὰ καλῶς βεβουλευμένα ταχέως φανῆναι, καὶ εἰς ἔργον ἀγαγών.

CAPUT XLVII.

Obtrectatio Ziani in Eugeniam jam monacham quasi imperatori cum aliis pararit insidias : quod ille non credit, nec credi vult. Ziani pertinacia in affirmando. Imperator Eugeniam sibi insidiatam credit, atque Matthæum velle liberare desinit. Zianum mendacii pœnitet : lætatur imperator, Quid a Matthæo liberando postularit. Ejus responsum ambitiosum.

Hæc Cantacuzenus ad Palæologum pro Matthæo e carcere eximendo. Qui et ante per se incitatus, et hujusmodi oratione magis confirmatus, quod decreverat re perficere meditabatur. Interim quiddam ejusmodi accidit, quod priora consilia propemodum evertisset. Zianus enim quidam, Cantacuzeni famulus, ad Eugeniam imperatricem adiens, eam hortabatur, ne ad libertatem filio conciliandam pigritaretur, neve imperatoris generi verba ad fraudem et ludificationem composita curaret : ipsa periculum faceret, et amicos eodem instigaret; se enixissime adjuturum, et idem, ut faciant, amicis persuasurum, si pauxillum pecuniæ sibi dederit. Se enim si cogitata in effectum deducere liceat, non vinculis modo illum exempturum, sed ad pristinam quoque felicitatem reducturum. **898** Eugenia imperatrix vehementer improbata hominis amentia, qui majora quam posset, polliceretur, eum ne responso quidem dignata dimisit, et admonuit, ut quiesceret; nihil enim hac audacia præter cruciatus sibi acquisiturum. At ille vecordissimus et ad negotium stultum prosiluit, et alios longe se meliores eodem pellexit, ut in magna apud Matthæum auctoritate futuros, si ejus causa suscepisse talia viderentur. Convenit igitur, ut captato tempore, quo extra Byzantium imperator versaretur, ipsi parati in custodes palatii repente irruerent : quibus et aliis omnibus exclusis, æque custodes agerent, adversantesque repellerent, imperatoris tantum filios et uxorem intus retinentes. Si imperator eos aggrederetur, et deditionem postularet, tum juramentum ab eo peterent, facinoris hujus pœnas non exacturum, et pecuniam insuper numeraturum, Matthæumque, uxoris suæ germanum carcere levaturum, et Adrianopolis,

Τοιαῦτα μὲν βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνὸς πρὸς τὸν Παλαιολόγον βασιλέα διειλέχθη ἐπὶ τῷ Ματθαῖον βασιλέα τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἀπολύειν τῶν δεσμῶν παρακαλῶν. Ὃ δὲ καὶ πρότερον ὡρμημένος οἴκοθεν, ἔτι μᾶλλον ἐπερρώσθη, καὶ ἐσκέπτετο εἰς ἔργον τὰ βεβουλευμένα ἀγαγεῖν. Μεταξὺ δέ τι συμβὰν τοιοῦτον, ὀλίγου δεῖν παρέπεισε τῶν προτέρων ἀποσχέσθαι βουλευμάτων. Ζειανὸς γάρ τις τῶν Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως οἰκετῶν, Εὐγενίᾳ τῇ βασιλίδι προσελθὼν παρῄνει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ υἱοῦ μὴ κατοκνεῖν, μηδὲ τοῖς βασιλέως τοῦ γαμβροῦ πρυσέχειν λόγοις πρὸς ἀπάτην συνεσκευασμένοις καὶ φενακισμὸν, ἀλλ' αὐτήν τε διακινδυνεύειν, καὶ τοὺς φίλους παρορμᾷν. Λύσιν δὲ τὰ μέγιστα συγκατεργάσεσθαι, ἂν χρήματά τε μέτρια παράσχοιτο αὐτή τινα, καὶ τοὺς φίλους πείσειε συναίρεσθαι. Δυνήσεσθαι γὰρ αὐτὸν οὐ τῶν δεσμῶν ἐκεῖνον μόνον ἀπαλλάττειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν εὐετηρίαν ἐπανάγειν, εἰ τὰ βεβουλευμένα εἰς ἔργον συνηθείη ἀγαγεῖν. Εὐγενία δὲ ἡ βασιλὶς, πολλὴν ἐκείνου κατα-

D γνοῦσα ἄνοιαν, ὡς μείζω ἢ κατὰ τὴν προσοῦσαν ἐπαγγελλομένου δύναμιν, ἀπέπεμπέ τε οὐδὲ λόγου ἀξιώσασα, καὶ παρῄνει ἡσυχίαν ἄγειν ὡς οὐδὲν πλέον ἢ πολλῶν ἑαυτῷ βασάνων αἰτίου ἐσομένου τοῦ τολμήματος. Ὁ δὲ ὑπὸ πολλῆς παραπλαξίας αὐτός τε ὥρμητο ἐπὶ πράξεις ἀνοήτους, καὶ ἄλλους ἐπεχείρει πείθειν πολλῷ βελτίους ἑαυτοῦ, ὡς μεγάλα δυνησομένους παρὰ Ματθαίῳ βασιλεῖ, εἰ τοιαῦτα ὑπὲρ ἐκείνου πράττοντες ὀφθείεν. Γνώμην δὲ αὐτὸς εἰσῆγεν ὡς καιρὸν ἐπιτηρήσαντας ἥκειν ἂν ἔξω Βυζαντίου διατρίβοι βασιλεύς, αὐτοὺς παρασκευασαμένους τοῖς ἐν βασιλείοις ἐπιτίθεσθαι φρουροῖς πρὶν αἰσθέσθαι· ἐξελάσαντας δὲ αὐτούς τε, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὁμοίως, αὐτοὺς τὸ φρούριον κατέχειν, καὶ ἀμύνεσθαι τοὺς ἐπιόντας, τοὺς παῖδας βασιλέως μόνον ἔνδον

καὶ γαμετὴν τὴν βασιλίδα κατασχόντας. Ἂν δ' ἐπίῃ βασιλεὺς αὐτοῖς, καὶ κελεύῃ προσχωρεῖν, ὅρκους ἀπαιτεῖν αὐτὸν, ἢ μὴν αὐτούς τε μὴ ἀμύνασθαι τῆς τόλμης ἕνεκα, ἀλλ' ἀπαθεῖς κακῶν διατηρεῖν, καὶ προσέτι χρήματα παρέχειν, καὶ Ματθαῖον βασιλέα τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἀφιέναι τοῦ δεσμωτηρίου, καὶ τῆς πόλεως Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν πολιχνίων ἐπιτρέπειν τὴν ἀρχήν. Εἰ δὲ μὴ πρὸς πάντα βασιλεὺς ὑπείκοι, μηδὲ πείθοιτο, ἀπειλεῖν ὡς ἀποκτενοῦσι παῖδας καὶ γυναῖκα. Αὐτὸν δὲ τοῖς ὅπλοις μὴ δυνάμενον περιγενέσθαι, προήσεσθαι πάντα ὑπ' ἀνάγκης τῆς τῶν παίδων σωτηρίας ἕνεκα. Τοιαῦτα μὲν τοῖς συνωμόταις ὑπετίθει Ζιανός.

A finitimorumque oppidulorum principatum ei concessurum. Si imperator de postulatis recusaret aliquid, neque obsequeretur, ut minarentur, liberos ejus et uxorem interfecturos : ipsum, quoniam armis nihil poterit, salutі liberorum, necessitate cogente, omnia postpositurum. Hæc Zianus conjuratis suggerebat.

Μετὰ μικρὸν δὲ τῆς ἐπιβουλῆς μηνυθείσης βασιλεῖ, συνελαμβάνετό τε καὶ ἀνεκρίνετο, εἰ πολλοὺς ἔχοι τοὺς συνειδότας. Ὁ δὲ ἄλλους τέ τινας συνωμολόγει, καὶ Καντακουζηνὴν τὴν βασιλίδα, καὶ ἔφασκεν εἰς τοῦτο ὑπ' ἐκείνης ἐναχθῆναι μεγάλα ἐπαγγειλαμένης· μηδὲ γὰρ ἂν ἐφ' ἑαυτὸν τηλικούτοις ἐγχειρεῖν, ἀφανίᾳ πολλῇ συζῶντα, καὶ πενίᾳ, μή τινος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἀξιόχρεω συμπράττοντος. Βασιλεῖ δὲ εὐθὺς ἐδόκει ἐκατέρωθεν δεινόν. Τό τε γὰρ ἐπὶ τοιούτοις διαβεβλῆσθαι βασιλίδα, εἰ συνειδείη μηδὲν αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν, οὐκ ἀγαθόν· καὶ τὸ συνειδέναι καὶ συμπράττειν σφόδρα χαλεπὸν, εἰ ἐκείνῃ μὲν αὐτὸς τοσοῦτον εὐνοοίη, ὥστε βούλεσθαι καὶ τὸν υἱὸν ἀπολύειν δεσμῶν, οὐδενὸς ἂν ἑτέρου προσδοκήσαντος, αὐτὴ δ' ἐπὶ τοσοῦτον δυσμεναίνοι, ὥστ' ἐπιβουλὰς τοιαύτας συσκευάζειν κατ' αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὑπώπτευεν εἶναι τοὺς λόγους συκοφαντίας, καὶ πᾶσι ποιεῖν ἐβούλετο καταφανὲς, ὡς εἴη διαβολαὶ τὰ εἰρημένα. Διὸ αὐτός τε ἀνέκρινεν ἐπιμελῶς τὸν Ζιανὸν, ἐπαγγελλόμενος αὐτῷ τὴν ἐπὶ τῇ ἐπιβουλῇ ἀφίσιν δίκην, εἰ τὰ περὶ βασιλίδος εἰρημένα συνομολογοίη ὡς εἴη συκοφαντίαι, καὶ τῶν ἐν τέλει τοῖς ἐπιφανεστέροις τὴν ἐξέτασιν ἐπέτρεπεν. Ὁ δ' ὁμοίως ἐπὶ πάντων ἰσχυρίζετο ἀληθῆ τὰ εἰρημένα εἶναι, καὶ πάντων ἐκείνην αἰτίαν εἶναι πρὸς ἅπαντα ἐξηγουμένην, καὶ τρόπους ἐξευρίσκουσαν καὶ ἐπινοίας, ἐξ ὧν ἂν κατορθωθείη τὰ βεβουλευμένα· καὶ λόγους προετίθει πιθανοὺς, ἐξ ὧν ὀλίγου δεῖν τοὺς πλείους ἔπειθε φαύλα ἤδη περὶ βασιλίδος ὑποπτεύειν. Οὕτω δὲ συμβὰν, καὶ Καλλίστου τοῦ πατριάρχου ἐν τοῖς βασιλείοις ἀφιγμένου, ἐπεὶ ὁ Ζιανὸς ἐξεταζόμενος ἐπύθετο παρεῖναι, ἀφορισμὸν ἀπὸ θεοῦ παρὰ τοῦ πατριάρχου προὐκαλεῖτο, ὡς οὕτως ὑπ' ἀνάγκης ἅπαν λέξων τἀληθές. Δόξαν δὲ καὶ βασιλεῖ λυσιτελεῖν (οὐδὲ γὰρ ἂν ἀφειδῆσειν ἑαυτοῦ τοσοῦτον Ζιανὸν, ὡς ἐπ' ὀπωλείᾳ ψυχῆς οὕτω καταψεύσεσθαι βασιλίδος ἐπ' ἐλπίδι κέρδους οὐδενὸς), ἐπέτρεπε πραχθῆναι. Εἰρημένου δὲ καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ, ἔτι βεβαιότερον τὰ πρότερον εἰρημένα ἰσχυρίζετο. Ὁ μάλιστα τὴν βασιλέως γνώμην ἔσεισε, καὶ δυσμεναίνειν αὐτῷ τὴν βασιλίδα Εὐγενίαν ἔπεισε, πρότερον οὐδαμῶς· φαύλας ἔχειν περὶ ἐκείνης ὑποψίας ἀνεχόμενον. Ἀχθεσθεὶς δὲ οὐ μετρίως, καὶ λύπης ἐμπλεως γενόμενος ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι, Ζιανὸν μὲν ἐκέλευσεν ἐν δεσμωτηρίῳ φρουρεῖσθαι καθειρχθέντα, αὐτὸς δὲ ἀπέσχετο τοῦ περὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γυναικὸς ἀδελφοῦ τι πράττειν, ἢ βουλεύεσθαι· ἄτοπον εἶναι λογισάμενος καὶ σχέτλιον κομιδῇ, τὴν μὲν ἐκείνου μητέρα τὴν βασιλίδα τοσαύτην πρὸς αὐτὸν

Paulo post insidiis compertis imperator cum comprehendit, de sceleris sui sociis examinat. Ille et alios, et Cantacuzenam imperatricem nominat, autumatque magnis ab ea pollicitationibus huc inductum : nec enim per se tantum facinus ausurum fuisse, hominem infimum et egentem, sine insignis alicujus opera et impulsu. Imperatori mox utrinque res dura et atrox apparere. In tali quippe causa calumniis appetitam imperatricem, si insidiarum minime conscia esset, haud bonum ; esse autem consciam et facti participem, valde immane judicabat, quando ipse adeo bene cuperet, ut filium ejus e vinculis emittere cogitaret, quod nemo exspectasset ; ipsa vero tantas in se insidias tam maligne compararet. Verumtamen eo potius propendebat, ut sermonem illum pro obtrectatione haberet, et id constare volebat omnibus. Idcirco curiosius Zianum excutiens, se illi propter insidias supplicium condonaturum affirmabat, si de imperatrice detraxisse confiteretur : et procerum negotium quæstionem dabat. **899** Zianus perinde in omnibus vera se locutum asseverabat, culpamque omnem in illam rejiciebat : illam ad omnia prævisse ; illam modos et astum invenisse, quibus mente concepta feliciter patrarentur ; et probabilibus utebatur argumentis, quibus pluribus malam de imperatrice suspicionem ferme injiciebat. Forte et Callistus patriarcha in palatium venit, quem ut Zianus, qui tum a judicibus interrogabatur, adesse audivit, enm ad anathematismum in se dictandum provocabat : sic enim coactum, quod res esset, enuntiaturum. Cum idem imperatori placeret (neque enim tantopere parsurum sibi Zianum, ut cum exitio animæ ita contra imperatricem nullius exspectatione fieri mentiretur), indulsit. Lata anathematis sententia, etiam pertinacius, quæ prius dixerat, affirmabat. Unde imperator vehementissime perturbatus, Eugeniam, de qua nihil sinistrum sustinebat suspicari, sibi male velle credidit, dolensque non mediocriter, et mœstitudinis ob hoc plenus, Zianum in custodiam dari jussit, et ipse de Matthæi liberatione agere aut cogitare destitit : absurdum et nefarium imprimis ratus, ejus matrem tantum sui odium et malevolentiam concepisse, ut ad pestem sibi, aut ærumnas maximas creandas moliretur omnia : se vero tanquam mentis inopem, etiam filium ejus, hostem sibi una cum illa futurum, e carcere dimittere. In his brevi tempore elapso, Zianus in carcere, ut con-

scientia sceleris sui exagitatus, et timens, ne post mortem etiam ad inferos mitteretur, velut qui præter calumnias in imperatricem a Deo quoque diro carmine separatus esset, et cum dæmonibus a Numinis societate in omnem æternitatem sejunctis versari elegisset, per amicissimum quemdam patriarchæ litteras mittit, quibus significat, se adversus imperatricem, ignaram quæ ipse cum conjuratis machinatus esset, falsa locutum : et quo mendacio suo fidem impetraret, improbe ac stolide anathematismum suscepisse. Nunc autem in quale barathrum præ stupore decidlerit cognoscentem, totamque veritatem enuntiantem, veniam et absolutionem ab excommunicatione flagitare. Hæc Zianus scripsit. Verum qui litteras portabat, solers, et ad occasionem arripiendam promptus, intelligens si eos ad patriarcham deferret, Ziano soli profuturum : at si imperatoribus reddidisset, præter hoc, quod Ziano prodesset, **900** etiam Eugeniam imperatricem calumnia, et filium carcere liberaturum, cum litteris ad illam abiit. Quas illa statim ad Cantacuzenum misit, et is Palæologo sine mora legendas exhibuit. Sic manifestissime deprehensa criminatione, nimio gaudio pene desipuit imperator, quoniam scilicet malignitas illa contra conjunctissimos ad nihilum recidebat, quod mirifice optaverat : et Ziani scelus exsecratus, qui sine causa ac temere tam odiosam calumniam confinxisset, subito ad uxoris fratrem e custodia eduendum incubuit. Sed cum Thessalonicæ negotia præsentiam ejus plane requirerent, eo triremibus profectus est. Post reditum, Tenedum mittens, Matthæum Epibatas castellum quoddam prope Selybriam duxit, ut cum essent vicini, colloqui possent. Postulabat autem, ut imperio penitus renuntiaret, privati statu contentus, et honoribus post imperatores primis, liberos ejus in omnibus (excepto Andronico imperatore) antecederet. Licere autem illi novum genus vestitus excogitare, eoque uti, sed facere, aut loqui ut imperatorem, nihil. Quod si quis erga eum tanquam imperatorem se gereret, aut eum hoc nomine appellaret, hunc iratus rejiceret. Talis erat Palæologi postulatio. Matthæus tota vita carcerem habitare, quam talem conditionem malle. Primum enim intolerabile aiebat qui heri et nudius tertius adoratus fuisset ut imperator, nunc subesse privati habitu, et ab aliis parum aut nihil differre. Deinde neque ipsam occasionem carceris pudendam et contemnendam esse, sed ob libertatem homophylorum, quam Barbari ereptum iverint, se infelici marte puguantem captum esse, quod et antea multis Romanorum imperatoribus acciderit ; et nunc gloriæ et honoris causa velle adversa perpeti, id quod nemo prudens vitio daturus sit. Quod si ista miseria, quæ videtur, fractus, spoute se submittat, suamque gloriam libens prodat, ab omnibus pusilli animi jure accusatum iri. Quamobrem facilius tota vita in custodia mansurum, quam propter liberationem

πικρίαν καὶ δυσμένειαν ἐνδείκνυσθαι, ὡς πάντα πράττειν ἐξ ὧν ἂν αὐτὸς διαφθαρείη, ἢ ὡς μάλιστα πρὸς πολλῶν ἀφίκοιτο πεῖραν δυσχερῶν, αὐτὸν δὲ ὥσπερ ἀπεστερημένον τὸ λογίζεσθαι, καὶ τὸν υἱὸν ἐκείνης ἀφιέναι τοῦ δεσμωτηρίου, πολέμιον ἐσόμενον κἀκεῖνον σὺν αὐτῇ. Χρόνου δὲ οὕτω βραχέος παραῤῥυέντος, Ζειανὸς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὥσπερ εἰς συναίσθησιν οἷα εἰργαστο ἐλθών, καὶ δείσας μὴ καὶ μετὰ τελευτὴν τοῖς ἐν ᾅδου καταδίκοις συνεῖναι καταψηφισθῇ, οἷα δὴ πρὸς τῷ συκοφαντηκέναι βασιλίδα, καὶ ἀφορισμὸν ἀπὸ Θεοῦ δεξάμενος, καὶ δαίμοσιν ἐλόμενος συνεῖναι τοῖς ἀπὸ Θεοῦ κεχωρισμένοις, γράμματα ἔπεμπε τῷ πατριάρχῃ διά τινος τῶν πάνυ φίλων. Τὰ δὲ ἐδήλου, ὡς συκοφαντοῖτο μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἡ βασιλὶς ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις, καὶ μηδὲν αὐτῷ συνειδείη καὶ τοῖς συνωμόταις τῶν βεβουλευμένων· τοῦ πιστευθῆναι δὲ τὰ πεπλασμένα ἕνεκα καὶ τὸν ἀφορισμὸν κακῶς καὶ ἀνοήτως δέξασθαι. Νυνὶ δὲ εἰς οἷον βάραθρον ὑπ' ἀναισθησίας κατώλισθε συνιδόντα, τυχεῖν συγγνώμης δεῖσθαι τἀληθὲς ἅπαν ἐξαγγέλλοντα, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ δεσμῶν λυθῆναι. Ὁ μὲν οὖν Ζειανὸς τοιαῦτα ἔγραφεν. Ἀγχίνους δὲ ὢν ὁ τὰ γράμματα κομίζων, καὶ χρήσασθαι καιροῖς ὀξύς, καὶ συνιδὼν ὡς ἂν μὲν πρὸς πατριάρχην τὰ γράμματα ἀγάγοι, Ζειανῷ τὴν ὠφέλειαν παρεσχημένος ἔσται μόνῳ, βασιλεῦσι δὲ κατάδηλα ποιήσας, πρὸς οἷς ὠφελήσει Ζειανὸν, καὶ βασιλίδα τὴν Εὐγενίαν ἀπαλλάξει τῆς συκοφαντίας, καὶ τοῦ δεσμωτηρίου τὸν υἱὸν, ἀφῖκτο πρὸς Εὐγενίαν τὴν βασιλίδα, φέρων καὶ τὰ γράμματα. Ἡ δ' ἔπεμπεν αὐτίκα βασιλεῖ τῷ Καντακουζηνῷ, καὶ ὃς οὐδὲν μελλήσας, τῷ νέῳ βασιλεῖ τὰ γράμματα ἐδείκνυ. Οὕτω δὲ σαφέστατα ἐληλεγμένης τῆς συκοφαντίας, ὁ νέος βασιλεὺς ἔνθους τε ἦν ὑφ' ἡδονῆς, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους διελύετο δυσμένεια, ὅπερ μάλιστα ἐβούλετο, καὶ Ζειανοῦ πολλὴν μοχθηρίαν καταγνοὺς εἰκῇ καὶ μάτην ἐλομένου τὴν τοσαύτην συκοφαντίαν, ἔπραττεν αὖθις ὅπως τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν ἀφήσει τοῦ δεσμωτηρίου. Τῶν πραγμάτων δὲ καλούντων ἐπὶ Θεσσαλονίκην ἀναγκαίως, καὶ δεομένων τῆς ἐκείνου παρουσίας, ἐξιστράτευσε τριήρεσι. Μετὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον, πέμψας ἐκ Τενέδου, ἤγαγεν εἰς Ἐπιβάτας φρούριόν τι περὶ Σηλυμβρίαν τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν, ὅπως ἐγγὺς ἀλλήλων ὄντων γίγνοιντο οἱ λόγοι. Ἤξιου τε τὴν βασιλείαν ἀποθέμενον παντάπασι τὴν ἰδιώτου τύχην στέργειν, τιμὰς καρπούμενον τὰς μετὰ βασιλέα πρώτας, καὶ τῶν βασιλέως παίδων πάντων ἐν ἅπασι προέχειν, πλὴν Ἀνδρονίκου βασιλέως. Ἐξεῖναι δὲ αὐτῷ καινοτομεῖν ἑτέραν στολὴν ὁποίαν ἂν ἐπινοοίη, καὶ ταύτῃ χρῆσθαι. Πράττειν δὲ βασιλικῶς μηδὲν, μήτε φθέγγεσθαι. Ἤν δέ τις οἷα βασιλεῖ προσφέροιτο, ἢ προσαγορεύοι, τοῦτον ἀπελαύνειν πρὸς ὀργήν. Τοιαύτη μὲν ἡ Παλαιολόγου τοῦ βασιλέως ἦν ἀξίωσις. Ματθαῖος δὲ ὁ βασιλεὺς μᾶλλον εἵλετο φρουρεῖσθαι διὰ βίου, ἢ τοιαῦτα ὑπομένειν. Πρῶτον μὲν γὰρ ἔφασκεν οὐ ῥᾴον εἶναι ἐνεγκεῖν τὸν χθὲς καὶ πρώην προσκυνούμενον ὡς βασιλέα νῦν ἐν ἰδιώτου σχήματι τελεῖν, καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγον διαφέρειν ἢ οὐδέν· ἔπειτα οὐδ' ἡ πρόφασις

αὐτὴ τοῦ δεσμωτηρίου φαύλη τις καὶ ἀγεννής· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τῶν ὁμοφύλων ἐλευθερίας Βαρβάροις τοῖς δουλωσαμένοις πολεμῶν, ἡλίσκετο κατὰ τὴν μάχην ς, ὃ πολλοῖς συμβέβηκε καὶ πρότερον Ῥωσιλεῦσι· καὶ νῦν ὑπὲρ εὐδοξίας καὶ τιμῆς μον αἱρεῖται τὰ δεινά· ὑπὲρ ὧν οὐκ ἂν τις μέμφοιτο δικαίως εὖ φρονῶν. Ἂν δὲ πρὸς τὴν δοκοῦσαν δυσπραγίαν ὑποπτήξας, καταπροδῷ τὴν εὐδοξίαν ἔχοντ', πᾶς ὅστισοῦν ἂν δικαίως μικροψυχίας καὶ ἀνελευθερίας γράφοιτο. Δι' ἃ ῥᾷον ἂν ἐνέγκοι τὸ δεσμεῖσθαι διὰ βίου, ἢ καταπροΐεσθαι τὴν δόξαν διὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· ἠξίου τε βασιλέα τὸν γαμβρὸν, εἰ βούλοιτο τὰ δέοντα ποιεῖν, μηδενὸς ἀποστερεῖν τῶν ὄντων· ἀλλὰ πρὸς τῷ ἀφεῖναι τοῦ δεσμωτηρίου καὶ τὸ βασιλέα εἶναι συγχωρεῖν. Ἢ εἰ μηδὲ ταῦτα συγχωροίη, μᾶλλον αὐτὸν αἱρήσεσθαι τὸ εἶναι διὰ βίου ἐν δεσμοῖ:.

A malorum præsentium decora sua ultro projecturum; orabatque imperatorem affinem, si vellet recte facere, ne se ullo ornamento spoliaret, sed cum se carcere absolveret, tum imperatorem esse pateretur. Hoc si sibi negaret, quoad viveret, in vinculis haberi malle.

901 CAPUT XLVIII.

Sapiens Cantacuzeni oratio ad filium erudiendum, et a cupiditate imperandi deducendum, ex status illius difficultate, periculis, laboribus. Occurrit objectioni, indicans, qua de causa, et quo animo imperium ipse susceperit. Oratio hæc diligenter legenda est iis, qui in alios dominari concupiscunt.

Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς γενόμενος ἐν Ἐπιβάταις, ἐπεὶ πύθοιτο τοιαῦτα περὶ τοῦ υἱοῦ, πείθειν ἐπιχειρεῖ, ὡς οὐ προσήκοντα αἱρεῖται. Πρῶτον μὲν γὰρ εἶναι μηδὲν τῶν πάντων ἔφασκεν, ὃ μὴ τῇ Θεοῦ προνοίᾳ διοικεῖται, μάλιστα δὲ εἰ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστα σκοποῖη, πάνθ' εὑρήσει τῇ τοῦ Θεοῦ σοφῇ προνοίᾳ εἰργασμένα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σκοπῶν. Τὸ γὰρ τοὺς ἐκ Φωκαίας πειρατὰς Βιθυνίαν παραπλέοντας ἐφ' ἁρπαγῇ, καὶ μίγιστον κέρδος ἡγουμένους καὶ τῶν φαυλοτάτων τινὰς ἐξανδραποδίζειν, ἀθρόον οὕτω καὶ πέρα προσδοκίας εὐτυχηκέναι, ὥστε τὸν μυρίων μὲν ἀνθρώπων ἄρχοντα, καὶ δύναμιν μεγάλην περιβεβλημένον, μεγάλοις δὲ στρατοπέδοις δυνάμενον ἀντικαθίστασθαι, συλλαβεῖν ἀπονητί, Ὀρχάνην δὲ τὸν πατέρα τῇ πρὸς τὸν παῖδα συμπαθείᾳ πολλὰ δεηθῆναι βασιλέως, ὥστε τὸν υἱὸν ἀπαλλάττειν τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ μεγάλας τῆς εὐεργεσίας ταύτης ὑποσχέσθαι ἀμοιβὰς (ἑτέρως γὰρ ἑώρα οὐκ ἐνὸν τὸν υἱὸν ἀπαλλάττειν τῶν δεσμῶν), βασιλέα δὲ συνιδόντα καὶ αὐτὸν, ὡς τοῦτον τρόπον μάλιστα δυνήσεται Ὀρχάνην πείθειν αὐτῷ προσέχειν, καὶ τοῦ σοὶ κατ' ἐκείνου συμμαχεῖν ἀναγκάζειν ἀποσχέσθαι, καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἕνεκα τριήρεις ἐφοπλίσαντα προσέχειν ἀεὶ θαλάσσῃ, καὶ πειρᾶσθαι τὸν Ὀρχάνη παῖδα ἀνασώζειν, ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, καὶ σὲ ὑπὸ Τριβαλῶν προσκεκλημένον, μόνους ἔχοντα Βαρβάρους ἐξεστρατευκέναι πρὸς Μακεδονίαν, οὕτως ὑπ' ἀνάγκης περισχεθέντα, ὥστε τὴν οἴκοι ἐκ Ῥωμαίων στρατιὰν ἀπολιπεῖν, Τριβαλοὺς δὲ τοὺς πρότερον οὐδ' ἀντιβλέπειν πρὸς τοὺς Πέρσας πώποτε τετολμηκότας, ὀλίγους παρὰ δόξαν πρὸς πολλαπλασίους ἀντικατεστῆναι, τοὺς Πέρσας δὲ, καίτοι κρείττους τῶν πολεμίων γενομένους, αὐτοὺς ὑφ' ἑαυτῶν διαφθαρῆναι τραπομένους πρὸς φυγήν, σὲ δὲ ὑπολειφθέντα μόνον, ἁλῶναί τε ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ δεσμώτην ἀπαχθῆναι πρὸς βασιλέα τὸν γαμβρὸν, ἐπιστρατεύσαντα αὐτίκα ταῖς πόλεσι ταῖς ὑπὸ σὲ, καὶ σὺν ῥᾳστώνῃ πάσῃ χειρωσάμενον, καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας τοὺς σοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πεποιημένον, καὶ πάντα ὥσπερ ἐκ συνθήματος συνδραμεῖν, οὐδένα οἶομαι τῶν πάντων, εἰ μὴ φρενῶν ἀπιστέρηται παντάπασι καὶ λογισμῶν ὀρθῶν, μὴ κατὰ θείαν πρόνοιαν οἰήσεσθαι συμβεβηκέναι. Ἃ καὶ σὲ πεπεισμένον, οὐχ ἑτέρως ἐσχη-

B Cantacuzenus cum Epibatis esset, et hæc de filio audiisset, docere studuit, ipsum a scopo aberrare. Primum enim nihil ex omnibus rebus est, inquit, quod non divina providentia administretur, præcipueque si singula ab initio consideres, quæ tibi contigerunt, omnia sapienti Numinis consilio gubernata invenies. Nam quod piratæ Phocæenses, Bithyniæ oram prædandi causa legentes, et immensum lucrum ducentes, si vilissimos quosdam in servitutem possent abripere, tam secunda fortuna repente et præter exspectationem usi fuerint, ut innumerabilium mortalium principem potentissimum ac numerosis valentem resistere exercitibus sine labore ceperint; Orchanes vero pater sympathia erga filium enixe imperatorem oraverit, C ut filio libertatem conciliaret, magnasque hujus beneficii compensationes promiserit (aliter enim e custodia liberari posse non videbat), imperator autem ipse perspexerit, hoc maxime modo Orchanem se ad suas partes adjuncturum, et ut abs te juvando abstineret effecturum, et hac spe triremes armaverit, semperque mari incubuerit, et Orchani filium recuperare contenderit, sub idem vero tempus, et tu a Triballis accersitus, cum solis Barbaris in Macedoniam iveris, ea necessitate, ut Romanum exercitum relinqueres, Triballi vero, qui prius contra Persas nec oculos audebant attollere, pauci adversum multo plures pugnaverint, Persæque quanquam hostibus longe potentiores, per se ipsi in fugam se conjecerint, ipseque D relictus solus, ab hostibus captus, et vinctus ad imperatorem affinem adductus sis, qui statim in urbes tuas copias duxerit, iisque levi negotio subactis, uxorem et liberos tuos in arbitrium suum redegerit, et sic omnia de industria percurrendo, neminem ego repertum iri puto, si modo particula mentis utatur, qui non omnia cœlesti providentia acta esse judicet. Quod et tu credens non aliter te habere, 902 in divinis decretis acquiescere debes, nec post mitem hanc castigationem (castigavit enim te benigne, nec morti tradidit) revocationem ab exsilio recusare: tametsi qua nuper fulgebas, imperatoria gloria privatus sis. Quanquam

nec ad alios hujus vitæ honores caducos et fluentes obstupescere prudentium incorruptæque judicantium est. Quæ autem ex imperio isto gloria percipitur, haud vulgare periculum non bene atque ut decet rempublicam administranti attulerit. Non enim, quemadmodum aliis, si vitam solute transegerint, sic etiam imperatoribus usuvenit, ut damnum ad ipsos modo pertineat, sed et bona et mala ipsorum subditis communia sunt, et imperatoris animam omnis virtutis speculum atque archetypum esse oportet: alioqui non solum suæ, sed et aliorum segnitiei pœnas persolvet. Quæ quis tandem non stultus secum reputans, non vel obscurissimus vivere malit, cum detrimentum non in despicabile quidpiam, sed in ipsam animam derivetur, cui et bona et mala in sempiternum inerunt? Præterea et multis contentionibus, laboribus et discriminibus in hac vita perfungendum est imperatori, si nolit quasi aliud agens, verum ut ratio præscribit, imperio præesse. Etenim pro subjectis adire periculum, semper æquum est, nec dum ipse modo securus sit, alienam salutem parvipendere, et cum in moderanda republica, cum in coercendis hostibus, et foris invadentibus, et intus insidiantibus, laborem quemvis capessere. Interroget quisplam, cum scirem quantis ista functio impedita esset difficultatibus, quotque contentionibus ac laboribus imperatoris animus vedentis nolentis exerceretur, possemque privati conditione et loco contentus, vacare istis omnibus, cur tandem adeo multa pro imperio adipiscendo sustinuerim, et periculis formidandis variisque casibus me immiserim. Ego vero illud, ut veritatis amans, respondebo, me non imperatorii principatus avidum, neque ejus majestati inhiantem, sed homophylorum insidiis, qui tot obtrectationibus et falsis criminationibus per dolum ac fraudem consulis ad ipsum me malorum colophonem compulerunt, ad hos agones descendisse: deterius enim sperare nihil poteram. Et quia prævidebam cessione imperii contentos haud futuros, sed, ut bellum gessisse justum viderentur, atrociter me ut hostem nocentissimum occisuros, liberosque meos, propinquos, et alios, quotquot antea multis annis mihi studuissent (quorum nec exigua est multitudo, 903 nec contemnenda auctoritas, cum major pars illustriores Romani sint) interempturos, ob ipsorum et eorum qui mecum erant salutem, imperatoris appellationem assumpsi: quamvis multo ante penes me esset eorum arbitrium; non profecto ob claritatem ex imperio oriturum, neque ut id filiis meis patrimonii loco relinquerem. Cujus meæ voluntatis, et gratissimam totius imperii compos fierem, et per omne tempus apertissimas significationes dedi. Nam cum totus rogaret exercitus, ut te imperatorem deligerem, nolui. Quin cum jam omnia subegissem, eademque multi et illustrissimi flagitarent, tantum abest, ut illorum precibus

A κέναι δέον τοῖς ἐψηφισμένοις στέργειν τῷ θεῷ, καὶ μὴ μετὰ τὴν φιλάνθρωπον παιδείαν ταύτην (πεπαίδευκε γάρ σε φιλανθρώπως τῷ θανάτῳ μὴ παραδοὺς) ἀναίνεσθαι τὴν ἀνάκλησιν, εἰ μὴ καὶ τῆς βασιλικῆς ἔξεστιν εὐδοξίας ἀπολαύειν ὥσπερ πρότερον. Καίτοι καὶ τὸ πρὸς πᾶσαν ἑτέραν δόξαν τὴν παρὰ τόνδε τὸν βίον ἐπίκηρον οὖσαν καὶ διαῤῥέουσαν ἁπτοῆσθαι, οὐκ ἀνδρῶν ἐχόντων νοῦν καὶ προσεχόντων ἀληθέσι λογισμοῖς. Ἡ δὲ ἐκ τῆς βασιλείας ταύτης καὶ κίνδυνον οὐ τὸν τυχόντα τῷ μὴ καλῶς τοῖς πράγμασι χρωμένῳ καὶ προσηκόντως ἂν ἐνέγκοι. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἂν ῥᾳθύμως βιοτεύωσιν, οὕτω δὴ καὶ βασιλεῦσιν ἐφ' ἑαυτοὺς ἡ βλάβη περιγίνεται, ἀλλὰ τά τε ἀγαθὰ ὁμοίως κοινὰ τοῖς ὑπηκόοις καὶ τὰ φαῦλα, καὶ δέον ἀγαθοῦ πάντὸς ἀρχέτυπον τὴν βασιλέως καθεστάναι ψυχήν· εἰ δὲ μή, οὐ τῆς σφετέρας μόνον ῥᾳθυμίας ὀφλήσει δίκας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν πολλῶν. Ἃ τίς ἂν νοῦν ἔχων ἐννοήσας, οὐκ ἂν ἕλοιτο μᾶλλον ἀφανείᾳ πολλῇ συζῆν, τῆς ζημίας οὐκ εἷς τι τῶν φαυλοτέρων, ἀλλ' εἰς αὐτὴν ψυχὴν διαβαινούσης, ἢ τά τε ἀγαθὰ ὁμοίως, καὶ τὰ φαῦλα ἀθάνατα συνέσται; Ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ κατὰ τὸν τῇδε βίον πολλῶν ἀγώνων καὶ πόνων καὶ κινδύνων τῷ βασιλεύοντι δεήσει, εἰ μέλλοι μὴ παῤῥέργως, ἀλλὰ κατὰ λόγον χρῆσθαι τῇ ἀρχῇ. Προκινδυνεύειν γὰρ τῶν ὑπηκόων δίκαιον ἀεί, καὶ μὴ ἐν τῷ ἰδίῳ ἀσφαλεῖ προΐεσθαι τὴν ἐκείνων σωτηρίαν· καὶ πάντα πόνον ὑπομένειν, καὶ πρὸς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν, καὶ πρὸς τῶν πολεμίων τὴν ἀντίστασιν, τῶν τε ἔξωθεν ἐπιόντων, καὶ τῶν ἔνδοθεν ὁμοίως ἐπιβουλευόντων. Ἂν δέ τις ἕροιτο ὅτου χάριν πολλὴν τῷ πράγμασι δυσχέρειαν συνιδὼν, καὶ τοσούτων πόνων καὶ ἀγώνων τὴν βασιλέως δεομένην ψυχὴν, αὐτὸς ἑνὸν ἐν ἰδιώτου μοίρᾳ πάντων ἀπηλλάχθαι, τοσαῦτα ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν εἱλόμην ὑπομένειν, καὶ κινδύνοις φοβεροῖς, καὶ περιστάσεσι ποικίλαις προηκάμην ἐμαυτὸν, ἐκεῖνο ἂν ἀποκρινοίμην φιλαλήθως, ὅτι μὴ βασιλικῆς ἀρχῆς ἐρῶν, μηδὲ πρὸς τὴν ἐκ ταύτης δόξαν κεχηνὼς, ἐκὼν εἶναι καθῆκα ἐμαυτὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων ἐπιβουλευθείς, πολλὰς συκοφαντίας καὶ διαβολὰς συσκευασάντων, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν συνελαθείς· οὐδεμία γὰρ ἐλπὶς ὑπελείπετο πονηροτέρα, καὶ συνιδὼν ὡς οὐκ ἀγαπήσουσιν ἂν αὐτοῖς παραχωρήσαντα τῶν πραγμάτων τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν B δικαίως πεπολεμηκέναι ὡμῶς ἀποκτενοῦσιν ὡς τὰ ἔσχατα ἠδικηκότα, καὶ παῖδας διαφθεροῦσι, καὶ οἰκείους, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσοι πρότερον ἔτεσι πολλοῖς σὺν ἐμοὶ ἔσχον εὐδόκιμον πρὸς ἐμὲ, ὄντες οὐκ ὀλίγοι τινὲς, οὐδὲ εὐκαταφρόνητοι, ἀλλ' οἱ πλείους καὶ περιφανέστεροι Ῥωμαίων, ὑπὲρ τῆς σφετέρας τε καὶ τῶν συγγόντων σωτηρίας εἱλόμην τὴν βασιλέως προστασίαν, καίτοι πρὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου τῶν πραγμάτων ἀρχων καθεστὼς, οὐ δόξης ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς βασιλείας ἑσομένης, οὐδὲ τοῦ τοῖς παισὶν ὥσπερ τινὰ πατρῷον κλῆρον καταλείπειν τὴν ἀρχήν. Καὶ τούτου δείγματα παρεσχόμην ἐναργέστατα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, οὐ μόνον, πρὶν ἁπάσης ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς ἡγεμονίας· δεομένων γὰρ ἁπάντων τῶν συγγόντων C

D τῶν πραγμάτων τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν

καὶ σὲ αἱρεῖσθαι βασιλέα, οὐκ ἠθέλησα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ πᾶσαν ποιήσασθαι ὑπ' ἐμαυτόν· δεηθέντων γὰρ πολλῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἐπιφανεστάτων τὰ ἴσα αὖθις περὶ σοῦ, τοσοῦτον τοῦ πεισθῆσεσθαί ποτε ἀπέσχον οἷς αὐτοὶ ἠξίουν, ὥσθ' ἅμα τῷ πᾶσαν ἔχειν, καὶ τῆς μοχθηρίας τῶν συκοφαντῶν ἐναργεστάτας παρασχέσθαι ἀποδείξεις, πᾶσαν ἐπενόουν μηχανήν, καὶ πάντα ἔπραττον, ὥστε τῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς θορύβων ἀπαλλάξας, ἀπραγμοσύνῃ τὸν ἐπίλοιπον συνεῖναι βίον, καὶ πρὸς τὴν ἄλυτον ἐκείνην καὶ μὴ διαῤῥέουσαν ζωὴν πᾶσαν μεταθέσθαι καὶ φροντίδα καὶ σπουδήν. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ μάλιστά τις φαίη τῆς δόξης ἕνεκα, καὶ τῆς τρυφῆς, καὶ τῶν ἄλλων τῶν δοκούντων ἐκ τῆς βασιλείας ἀγαθῶν τοὺς πόνους ἐμὲ καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς τοσούτους ὑποστῆναι, μάλιστα ἂν ἔγωγε φαίην ἀξιόχρεως καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις εἶναι παιδευτής. Σαφέστατα γὰρ ἐκ τῶν πραγμάτων συνιδὼν ὡς τὸ τηλικαύτην ἀρχὴν διέπειν καλῶς καὶ προσηκόντως, καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ πάντων βασιλεύοντος Θεοῦ οὐκ ἂν εἴη παντὸς τοῦ βουλομένου, ἀλλ' ὅσοι Πνεύματι Θεοῦ ἀγόμενοι, πάντα πράττουσιν ὅπως ἂν τῷ ἄγοντι δοκοίη· οἷος ἦν Δαυὶδ, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσαι, καὶ ὅσῳ κατ' ἐκείνους τὴν ἀρετὴν, ἀσφαλέστατ' ἂν συμβουλεύσαιμι τοῖς μὴ τοιούτοις, καὶ τῆς πρώτης πείρας ἀπέχεσθαι, μέλλουσιν οὐκ ἐλάττω βλάπτεσθαι ἐκ τῆς ἀρχῆς, ἢ ὅσα νομίζουσιν ὠφελεῖσθαι, σφᾶς αὐτοὺς ἐξαπατῶντες, τὴν τρυφὴν καὶ τὴν βλακείαν, καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸν βίον ῥᾳθυμίαν νομίζοντες τῶν ἀγαθῶν. Ταῦτα μὲν οὖν ἄν τις φαίη, καὶ πλείω τούτων παραπλήσια, πειρώμενος ἀποτρέπειν τοῦ μὴ σφόδρα κεχηνέναι πρὸς τὴν δόξαν ταύτην τὴν κάτω καὶ πατουμένην, ἣν καὶ χρόνος διαλύειν δύναιτ' ἄν, καὶ μεταβολὴ πραγμάτων, καὶ μοχθηρία πονηρῶν ἀνθρώπων, καὶ μυρία ἕτερά τινα. Ἂν μέντοι πρὸς τούτοις καὶ θεὸς ἄνωθεν ἐπιψηφίζηται, καὶ κελεύῃ φανερῶς ἐξίστασθαι τῆς ἀρχῆς, οὐ πάντα πράξομεν τὰ Θεῷ δοκοῦντα μετ' εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ φιλονεικήσομεν ἢ διὰ βίου βασιλεύειν, ἢ εἰ μὴ παρείη μηδὲ ζῆν, μηδὲ τὸν ἥλιον ὁρᾷν τουτονί, ἀλλ' ὑπὸ ζόφον βιοῦν αἱρεῖσθαι; Καίτοι εἰ μὲν ἐκ τινων λογισμῶν ἀναμφιβόλων σαφέστατα ἐξῆν εἰδέναι ὅτι τοὺς ἁπανταχοῦ Βαρβάρους γῆς διαφθερεῖς, καὶ τρόπαια λαμπρά τινα καὶ περιφανῆ στήσεις ἀπο πάντων πολεμίων, καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐδαιμονίαν τοῖς Ῥωμαίων ἀνασώσεις πράγμασι, καὶ κυρίους γῆς, καὶ θαλάσσης ἀποδείξεις, ὥσπερ ἦσαν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις, ὅτε ἥκμαζεν αὐτῶν ἡ δύναμις, λόγον ἄν τινα εἶχεν ἔχειν ἡ πρὸς τὴν παραίτησιν τῆς βασιλείας ἔνστασις· εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα εὐτυχήματα ὀνειρώττειν, ἢ καὶ νήφοντα ἀναλογίζεσθαι διενήνοχεν οὐδέν, τί δεῖ τοσαῦτα ὑπὲρ τῶν ἐσομένων μηδέποτε, φιλονεικεῖν; Ἐγὼ δὲ ἀπορῶ παντάπασιν ὁποίαις ἄν τισι χρησάμενος σώφροσι λογισμοῖς, μᾶλλον αἱρήσῃ διὰ βίου δεσμωτήριον οἰκεῖν, ἢ τὴν βασιλικὴν ἀξίαν ἀποθέσθαι. Εἰ γὰρ μὴ νῦν ὑπείκειν ἐθελήσεις πρὸς τὴν βασιλέως τοῦ γαμβροῦ ἀξίωσιν, δυοῖν θάτερον ἀνάγκη, ἢ δεσμοῖς ἐναποθνήσκειν, ἢ πειρᾶσθαι τρόπῳ δή τινι τὸ δεσμω-

A unquam annuerim, ut cum jam rerum dominus essem, possemque sycophantes improbitatis evidentissime convincere, omnes vias quæsierim, egerim et molitus sim omnia, ut procul strepitu ac tumultu imperii, quod superesset vitæ, in tranquilla negotiorum vacuitate consumerem, et ad illam nunquam præterlabentem, immortalemque vitam, omnem sollicitudinem studiumque transferrem. Verum enimvero si quis etiam dixerit, me nominis propagandi, et deliciarum, aliorumque commodorum gratia, quæ ex imperio putantur provenire, labores et pericula tanta sustinuisse, ob id ipsum ego me aliis in primis accommodatum fore magistrum et institutorem assero. Quia enim ab ipsa experientia eruditus clarissime
B perspexi, tantum imperium bene et convenienter, cum omnium imperatoris Dei imitatione procurare, non esse in cujusque volentis manu situm, sed eorum qui Spiritu Dei acti, omnia ex placito agentis agunt (quales erant David, et Constantinus ille magnus imperator, et quicunque ad illorum præstantiam proxime accesserunt), tutissimum consilium dederim iis qui tales non sunt, ut etiam primo conatu abstineant: quandoquidem non minus nocumenti e principatu reportaturi sunt, quam se emolumenti reportaturos confidebant, semetipsos ludificantes, damna, delicias et vitam desidiosam in bonis numerantes. Hæc itaque, et plura hujus generis, si quispiam in
C medium adducat, studens alium revocare ab ardenti appetitione hujus terrenæ et conculcandæ gloriæ, quam et tempus, et rerum vicissitudo, et perversorum hominum nequitia, et alia innumerabilia possint dissolvere: si præterea Deus desuper decernat, et manifeste jubeat se imperio abdicare, non omnia Deo placentia cum æquanimitate faciemus, sed adhuc contendemus, aut tota vita imperare, **804** aut si id non detur, neque hunc cœli spiritum haurire amplius, neque solem hunc intueri, et vitam nostram tenebris caliginique mandabimus? Enimvero si minime dubiis ratiocinationibus certissime scire liceret, te, qui ubique terrarum sunt, Barbaros deleturum, illustriaque et conspicua tropæa de omnibus hostibus
D erecturum, et antiquam illam Romanæ reipublicæ felicitatem restituturum, et dominos terræ marisque, ut erant superioribus ætatibus, cum floreret eorum potentia, effecturum, non prorsus a ratione alienum videretur, negato imperio instare obfirmatius. Si autem nihil interesi, utrum felicitates hujusmodi vigilans cogites, an dormiens somnies, quid, quæso, attinet pro iis quæ nunquam erunt, tantum defatigari? Porro plane nescio ubi mens tua fuerit, cum magis perpetuum carcerem, quam imperatoriæ dignitatis abdicationem elegisti. Si enim postulationi affinis tui imperatoris cedere jam detrectaveris, alterum e duobus necessarium erit, ut vel in vinculis moriare, vel, ut cum techina aliqua evaseris, imperii labores

recipere. Horum alterutrius ne potestatem nacturus sis, dubito. Quod autem, si bellum denuo suscites, multi te labores ac discrimina maneant, multoque homophylorum sanguine animam polluturus, et innumerabilia mala, servitutesque Romanis importaturus sis, inde potissimum liquet, neque vel paucis verbis demonstrare opus est. Nam cum ille sit rerum omnium princeps, ausus ejusdem ab imperio depellendi alia ratione non procedet, quam si discordia inter populos concitata, bellum civile moveatur: aut alicunde seu Græcorum, seu Barbarorum copiæ inducantur, quæ urbes resistentes facile expugnent, et captivorum alios occidant, alios subigant, et ad sibi obtemperandum compellant, quorum utrumque dedecore, et ignominia plenissimum est. Quando igitur famæ tuæ celebritas, si quando videlicet ex sententia res irent, admodum incerta est, infamia autem, et improbissimus conatus statim a principio patent, nonne ad indubitatum decus, et gloriam magis provehentia incertis antepones? Sed etsi imperator ipse ex multa moderatione, et animi quadam magnitudine honorem quidem imperatorium, qua ornatu, qua appellatione tibi concederet, non tamen etiam in imperii consortium admitteret, neque aliquas suarum civitatum tibi addiceret (quod quidem nisi sponte faceret, nemo eum cogeret), superesset aliud nihil, quam ut alias regiones, et urbes quæreres, quibus imperares: **905** quod vel cogitare horreat, cuicunque mens sana est: aut hic manens, nomen sine re, et honorem umbratilem materiam dedecoris possideres. Non enim quomodo factorum gloria, beatis juxta et calamitosis manet (est enim ab anima virtutibus exornata), sic qui ex consensu hominum defertur honor, constans est, quamvis ei opes opitulentur, sed qua conspiratione cuipiam ab initio constitutus est, eadem eripitur: cui minime studendum, etiamsi quis diadema gestet, cum nihil lapillis differat, quorum cum quidam pretiosissimi reputentur, natura tamen non est alius alio pretiosior (46). Fortitudo autem, prudentia, temperentia, justitia non solum homines a brutis animantibus, sed et ipsos inter se distare ostendunt, et tantum inter utrosque discrimen claret, ut illi interdum ipsis quoque hostibus admirationi sint; hi vero apud omnes æque negligantur, ac despiciantur, parumque a belluarum natura discrepare existimentur. In quo honore, inquam, conscenando, arbitror, justum esse et te, et quemlibet vinci. Etenim cum turpius sit non vinci, non magis vincere, quam nos in omnibus turpibus vinci sinere persuadet. Quod si quis majorem, et admirabiliorem, et homine dignissimum honorem desiderat, qui et post funera perseveret, et multam ac singularem se fructibus utilitatem suppeditet, illum esse

τήριον ἀποδράντα, τὴν ἀρχὴν ἀναλαβεῖσθαι. Τούτων μὲν οὖν ἑκάτερον εἴ ποτε ἐξέστατ, ἐν ἀδήλῳ κεῖται· ὅτι δὲ, εἰ καταστήσῃς αὖθις πρὸς τὸν πόλεμον, πολλῶν ζεήσῃ πόνων, καὶ κινδύνων, καὶ πολλοῖς τῶν ὁμοφύλων αἵμασι τὴν ψυχὴν καταχρανεῖς, καὶ μυρίων κακῶν καὶ ἀνδραποδισμῶν Ῥωμαίοις αἴτιος ὀφθήσῃ, δῆλον μάλιστα αὐτόθεν, καὶ οὐδὲ ὀλίγου λόγου πρὸς ἀπόδειξιν δεόμενον. Τὸ γὰρ ἐκεῖνον συμπάντων ὄντα πραγμάτων κύριον πειράσθαι παραλύειν τῆς ἀρχῆς, οὐδαμῶς τις ἑτέρως ἂν ἐξεῖναι οἰηθείη, ἢ διαστήσαντα τοὺς ὑπηκόους, καὶ πόλεμον ἐμφύλιον κεκινηκότα, ἢ δύναμίν ποθεν ἐπαγαγόντα, ἢ Ἑλλήνων ἢ Βαρβάρων, οἳ τὰς πόλεις ἐκπολιορκήσουσιν ἀνθισταμένας, καὶ τοὺς μὲν, ἀποκτενοῦσι τῶν ἁλισκομένων, τοὺς δὲ καταδουλώσονται καὶ ἀναγκάσουσι πρὸς βίαν σοὶ προσέχειν· ὧν ἑκάτερον οὐδενὸς τῶν ἀτοπωτάτων ἀποδεῖ πρὸς ἀδοξίας λόγον. Ὁπότε οὖν τὸ μὲν εὐδοκιμεῖν, εἴ ποτε καὶ κατὰ γνώμην τὰ πραττόμενα ἀποβαίη, πολλὴν τὴν ἀδηλίαν ἔχει, ἡ ἀδοξία δὲ ἐξαρχῆς, καὶ τῶν χειρίστων ἀναφαίνεται ἡ ἐπιχείρησις, οὐ τὰ πρὸς εὐδοξίαν μᾶλλον ἄγοντα καὶ βέβαια, τῶν ἀδήλων ἀνθαιρήσῃ; Οὐ μὴν, ἀλλ' εἰ καὶ βασιλεὺς αὐτὸς πολλῇ χρησάμενος ἐπιεικείᾳ καὶ μεγαλοψυχίᾳ, τὴν μὲν τιμήν σοι συγχωρήσει τὴν βασιλικὴν, ὅσην ἐν ἐνδύμασι καὶ λόγοις, οὐκέτι δὲ προσήσεται κοινωνὸν καὶ τῆς ἀρχῆς, οὐδέ τινας παρέξεται τῶν ὑπηκόων πόλεων, ἐφ' αἷς βασιλεύσεις καὶ αὐτὸς (οὐδεὶς γὰρ ἂν βιάσαιτο πρὸς ταῦτα, εἰ μὴ βούλοιτο ἐκών), οὐδὲν ἄλλο λείψεται ἢ γῆν ζητεῖν ἑτέραν, καὶ πόλεις ὧν προστήσῃ· οὐ καὶ μόνον ἐννοῆσαι πᾶς τις ἂν ἀπόσχοιτο, εἰ σωφρονοίη· ἢ μένοντα ἐνταῦθα, ὄνομα κεκτῆσθαι μόνον ἔρημον πραγμάτων, καὶ τὴν δοκοῦσαν τιμὴν ἀδοξίας ἔχειν ἄφορμήν. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων εὐδοξία εὖ τε φερομένοις καὶ δυσπραγοῦσι τοῖς ἀνθρώποις περισώζεται (ψυχῆς γάρ ἐστιν ἀρεταῖς κεκοσμημένης), οὕτω δὴ καὶ ἡ ἀπὸ συνθήματος γινομένη τῶν ἀνθρώπων βέβαιον ἔχει τι, μὴ καὶ τῶν πραγμάτων συναιρομένων· ἀλλ' ὥσπερ συνέστη τὴν ἀρχὴν, οὕτω δὴ καὶ διαλύεται ἀπὸ συνθήματος· περὶ ἣν οὐ μάλιστα σπουδάζειν χρὴ, οὐδ' ἂν τὸ διάδημά τις ἔχῃ, ἢ οὐδὲν διαφέρουσι λίθων, ὧν τοὺς μὲν ἐν τοῖς τιμιωτάτοις ἄγουσιν οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐν τοῖς ἀτιμοτάτοις οὕτω δόξαν· αὐτοὶ δὲ κατὰ τὴν φύσιν οὐδὲν μᾶλλον ἕτερός ἐστιν ἑτέρου τιμιώτερος· Ἀνδρία δὲ καὶ φρόνησις, καὶ σωφροσύνη, καὶ δικαιοσύνη, οὐ τῶν ἀλόγων μόνων τοὺς ἀνθρώπους ὑπερέχειν ἀποφαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀλλήλων, καὶ τοσοῦτον τούτων ἑκατέρων ἀποδείκνυται τὸ μέσον, ὡς τοὺς μὲν θαυμάζεσθαι εἰ τύχοι καὶ παρ' αὐτῶν τῶν πολεμιωτάτων, τοὺς ἑτέρους δὲ ὁμοίως παρὰ πάντων ἀτιμάζεσθαι καὶ καταφρονεῖσθαι, καὶ ὀλίγα ἢ οὐδὲν νομίζεσθαι ἀλόγων διαφέρειν. Περὶ ἣν οἶμαι δίκαιον καὶ σὲ καὶ πάντα ὀντινοῦν ἡττᾶσθαι. Τὸ γὰρ μὴ ἡττᾶσθαι τοῦ ἡττᾶσθαι αἴσχιον ὄν, οὐ μᾶλλον νικᾷν, ἢ ἐν ἅπασιν

Jacobi Pontani notæ.

(46) Quomodo? solane opinio facit lapides pretiosiores, aut pretiosissimos? Nequaquam. Est enim et ad aspectum, et ad effectum alius alio melior. Sic etiam aurum argento, et argentum ære pretiosius est natura, non opinione et consensu hominum tantummodo.

ἡττᾶσθαι πείθει τοῖς αἰσχροῖς. Εἰ δέ τις καὶ τὴν μείζω καὶ θαυμασιωτέραν τιμὴν ἐπιζητοίη· καὶ τὴν μάλιστα προσήκουσαν ἀνθρώπῳ, ἢ καὶ τοῦ παρόντος βίου λυομένου παραμένει, καὶ πολλήν τινα καὶ θαυμαστὴν ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς ἔχουσι, ἐκείνην εἶναι ἔστω, ἣν Θεὸς παρέξεται τοῖς ἀγαπήσασιν αὐτὸν, καὶ διὰ βίου πᾶσαν πρὸς ἐκεῖνον ἐπιδεδειγμένοις ἐπιείκειαν καὶ τήρησιν τῶν προσταγμάτων. Ὅτε τοίνυν τῶν μὲν πάνυ βελτιόνων ἔξεστί σοι τιμῶν μετέχειν, καὶ οὐδεὶς ἂν ἀποστερήσειεν ἐθέλοντα οὔτε βασιλεὺς, οὔτε ἰδιώτης, τῆς δ' ἀτιμοτέρας ταύτης καὶ οὐ πολλοῦ τινος ἀξίας λόγου παρ' εὐφρονοῦσιν αὐτὰ τὰ πράγματα καταναγκάζουσι καταφρονεῖν, Θεῷ τε πειστέον πρῶτον οὕτω τὰ ἡμέτερα ἐψηφισμένῳ, καὶ ἐμοὶ τῷ συμβουλεύοντι. Οἶομαι δὲ οὐδένα ἕτερον μήτε λυσιτελέστερον παραινέσαι, μήτε σὲ μᾶλλον ἑτέρῳ ἢ ἐμοὶ πεισθῆναι ὄντα δίκαιον. Τοσαῦτα μὲν Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς διειλέχθη πρὸς τὸν υἱὸν, πείθων μὴ πάνυ τῆς βασιλικῆς τιμῆς ἀντιποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀποστάντα ταύτης ἔχοντι, τοῦ δεσμωτηρίου ἀπαλλάττεσθαι, καὶ τῶν παρόντων δυσχερῶν.

norit, quem Deus his qui se dilexerint, et toto vitæ spatio ejus mandatis cum animi modestia paruerint, impertiet. Quando igitur præstantiorum longe honorum participem fieri tibi licet, quibus te nemo, nec imperator, nec privatus spoliare velit, istum autem honorem inhonorum, et prudentium judicio parvi faciendum ipsæ res cogunt vilipendere. Deo in primis, qui in nos ita consuluit, tum mihi etiam suadenti obtemperandum est. Ac mea quidem opinione, nemo te tam familiariter, tamque utiliter hortatus est, neque te cuipiam hominum, quam mihi justius est morem gerere. Hæc Cantacuzenus ad filium, ne dignitatem imperatoriam adeo sitiret, sed ab ea cupiditate sponte discedens, carcere ac præsentibus incommodis sese liberaret.

906 CAPUT XLIX.

Matthæus monitis paternis obtemperat, et jurat certis conditionibus. Palæologus eum consolatur, habitum redditurum spondens, crepidas permittit. Cum Matthæo et ejus familia Peloponnesum Cantacuzenus petit; ibi calumniis excipitur. Manuel anceps animi, causam tristitiæ patri aperit, et sanatur. Indicatur causa, cur Matthæus eo adducatur. Locus contra calumniatores. Commendatur fratri Manueli, et ab eo libenter accipitur.

Ματθαῖος δὲ ὁ βασιλεύς· Δυσχερὲς μὲν, εἶπε, καὶ οὐ πάνυ ῥᾴδιον τὸν χθὲς καὶ πρώην προσκυνούμενον ὡς βασιλέα ὑπὸ πάντων νῦν ἐν ἰδιώτου σχήματι τελεῖν, καὶ τῶν πολλῶν ὀλίγα διαφέρειν εἰς οὐδέν, καὶ μᾶλλον ἂν αὐτὸς εἱλόμην διὰ βίου δεσμωτήριον οἰκεῖν, ἢ τοιαύτην παροινίαν ὑπομένειν. Εἰ δὲ σοὶ τοιαῦτα ἔδοξε, καὶ πείθεσθαι προστάττεις, οὐδὲ αὐτὸς οὕτω πόρρω καθέστηκα φρενῶν, ὥστε ἢ λυσιτελέστερόν τι μᾶλλον αὐτὸς νομίζειν ἐξευρήσειν, ἢ μᾶλλον ἐμαυτὸν αὐτὸς, ἢ ὅσον οἶομαι φιλεῖσθαι ὑπὸ σοῦ. Ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις σαφέστατα εἰδὼς οὐκ ὀλίγῳ τινὶ τῷ μέσῳ σοῦ ἡττώμενος, ἃ τε ἔδοξε θεῷ πρῶτον, ἔπειτα συμβεβούλευκας καὶ αὐτὸς ὢν πατὴρ, ποιήσω. Βέλτιον γὰρ ὑμῖν πειθόμενος ὑπομένειν ἄν τι συμβαίνῃ καὶ τῶν δυσχερῶν, ἢ τοῖς ἰδίοις λογισμοῖς, εἰ καὶ τὰ μάλιστα δοκοῖεν ἔχειν τι περιέργου, ἀκολουθεῖν. Καντακουζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς Βυζάντιον ἐπανελθὼν, ἐπεὶ τὸν υἱὸν ἀπήγγελλε τῷ νέῳ βασιλεῖ τὴν βασιλείαν ἀπειπάμενον, τῶν ἄλλων πάντων καὶ αὐτὸς ὑπεριδὼν, ἐκέλευε τοὺς ὅρκους γίνεσθαι, καὶ ἐγένοντο ἐπὶ τούτοις· ὥστε Ματθαῖον τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν, παντάπασιν ἀποθέμενον τὸ βασιλεύειν, ὥσπερ ἐν πράξεσι καὶ στολαῖς, οὕτω δὴ κἀν ταῖς προσρήσεσι, τὰς μετὰ βασιλέα τιμὰς καρποῦσθαι πρώτας, καὶ τῶν ἄλλων παίδων βασιλέως προέχειν, πλὴν Ἀνδρονίκου τοῦ νέου βασιλέως, καὶ πᾶσαν εὐνοιαν τηρήσειν πρὸς αὐτούς· ὅπλα δὲ μηδέποτε κινήσειν περὶ τῆς ἡγεμονίας πρὸς αὐτοὺς, μηδ' ἀμνήμονα φανεῖσθαι τῆς εὐεργεσίας. Ἔπειτα ἐν Ἐπιβάταις βασιλέων τε ὁμοῦ καὶ βασιλίδων ἐν ταὐτῷ γεγενημένων, Καλλίστου τε τοῦ πατριάρχου, καὶ Λαζάρου τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων, ὅσοι τότε παρόντες ἔτυχον ἐν Βυζαντίῳ, καὶ συγκλητικῶν ὁμοῦ τοι πάντων, τὰς ἱερὰς στολὰς ἐνδεδυμένων τῶν ἀρχιερέων, Ματθαῖος ὁ τοῦ βασι-

At enim Matthæus perdifficile esse respondit, eum quem nuperrime pro imperatore omnes coluissent, nunc ad privati habitum atque in ordinem redigi, seque carcerem perennem, quam indignitatem hujusmodi sufferre malle. Quod autem ita tibi videtur, inquit, et jubes obsequi, nec ipse tam aversus sum a ratione, ut aut conducibilius quidquam me excogitaturum, aut magis memet a meipso: quam abs te amari putem. Sed cum exploratissime sciam, me in utroque abs te non parvo intervallo superari, quæ Deo visa sunt primum, deinde quæ et tu, ut pater consuluisti, faciam; præstat enim me tibi obedientem perpeti, etiamsi quid tristius evenerit, quam meas ratiocinationes, quantumvis curiosas et exquisitas sequi. Cantacuzenus Byzantium reversus, postquam Palæologo nuntiavit, filium se imperio abdicare, reliquis omnibus condonatis, jurare jussit, factumque his conditionibus: ut Matthæus, uxoris frater, imperio qua gubernatione, qua vestitu, qua appellatione omnimodis deposito, proximos imperatori honores occuparet, et filios ejus, Andronico juniore imperatore excepto, præcederet, et omni eos benevolentia coleret; arma ob imperium nunquam illis inferret, neque beneficii memoriam obliterari apud se pateretur. Deinde in Epibatis imperatoribus et imperatricibus, Callisto item patriarcha, et Lazaro Hierosolymorum, aliisque episcopis, quotquot per id tempus Byzantii degebant, sacras stolas indutis, ac toto ordine senatorio præsentibus, Matthæus Cantacuzeni filius astante etiam uxore juravit, se illa dum viveret, servaturum, nec aliquid aliquando scientem ac volentem transgressurum. Super hæc et Callistus eum sacra exsecratione percussit, ni jurata diligenter præstaret. Mox episcoporum conventus solutus est.

Palæologus autem imperator complusculis die- Λ λέως ὥμνυεν υἱὸς τοὺς ὅρκους, συνούσης καὶ τῆς
bus familiarissime cum Matthæo versatus, **907** γυναικὸς, ἢ μὴν τηρήσειν βεβαίους διὰ βίου, καὶ
et multis sermonibus eum consolatus est, quibus μηδέποτε μηδένα παραβήσεσθαι ἑκόντα εἶναι. Ἐπὶ
declarabat, ex adversario et hoste sibi intimum τούτοις δὲ καὶ Κάλλιστος ὁ πατριάρχης ἐπεῖπεν
evasisse. Hortabatur item, ne de imperatoriis in- ἀφορισμὸν, εἰ μὴ τοῖς ὁμωμοσμένοις ἀκριβῶς ἐμ-
signibus depositis contristaretur, se cum opportu- μείνειε· διελύετό τε τῶν ἀρχιερέων ὁ σύλλογος αὐ-
num videretur, eorum resumendorum potestatem τίκα. Παλαιολόγος δὲ ὁ βασιλεὺς οὐκ ὀλίγας ἡμέρας
largiturum; penes se enim esse juramenti religione Ματθαίῳ τῷ γυναικὸς ἀδελφῷ συνδιατρίψας, καὶ
solvere, aut obstrictum tenere. Ad hæc, quales illi πολλὴν ἐπιδειξάμενος φιλοφροσύνην λόγοις τε πολ-
placerent, purpureis exceptis, crepidas confici, et λοῖς παρακαλέσας ἐν οἷς ἐπεδείκνυεν αὐτὸν ἐκ διαφόρου πρότερον καὶ πολεμίου φίλον ἐς τὰ μάλιστα
ab eo indui permisit, dictaque salute Byzantium γεγενημένον νῦν, καὶ περὶ τῆς βασιλικῆς σκευῆς
se recepit, et Joannem ac Demetrium ejus filios ὅτι ἀποδέδυτο, μὴ πάνυ παραινέσας ἄχθεσθαι· ὡς
honoribus apud Romanos illustrissimis est digna- ἡνίκα ἂν αὐτῷ δοκοίη προσῆκον εἶναι χρῆσθαι, αὖ-
tus, cum Joannem quidem despotam, Demetrium θις ἐπιτρέψαντος· παρ' αὐτῷ γὰρ εἶναι λύειν τε
sebastocratorem designaret, et ad mensam suam B τοὺς ὅρκους, καὶ τηρεῖν ἀλύτους, εἰ μὴ βούλοιτο,
ambos adhiberet. Post, eos ad patrem multas eidem ἔπειτα τὸ νῦν ἔχον, πλὴν τῶν ἐρυθρῶν, ἑποίας ἂν
gratias acturos misit. Matthæus vero circa cultum αὐτῷ δοκοίη καινουργήσαντι κρηπῖδας ἐπιτρέψας
novare nihil voluit, sed albis crepidis, ut in carcere, ὑποδύεσθαι, συνταξάμενος εἰς Βυζάντιον ἐπανῆκε·
usus est. Cantacuzenus porro filium cum tota domo καὶ Ἰωάννην καὶ Δημήτριον τοὺς υἱοὺς Ματθαίου τοῦ
accipiens, longis triremibus in Peloponnesum ad τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, τιμῶν ἠξίωκε τῶν ἐπιφανεστάτων παρὰ Ῥωμαίοις, δεσπότην μὲν τὸν Ἰωάννην
Manuelem despotam filiorum alterum navigavit. ἀποδείξας, τὸν δὲ Δημήτριον σεβαστοκράτορα, καὶ
Nec ibi homines improbi machinam aliquam fabri- κοινωνήσας αὐτοῖς τραπέζης, ἔπειτα ἐξέπεμπε πρὸς
care cunctati, unde eum vehementer affligerent, τὸν πατέρα, πολλὰς ὁμολογοῦντας τῆς εὐεργεσίας
priusquam in insulam veniret, litteris apud filium χάριτας. Ματθαῖος δὲ οὐδὲν εἴλετο περὶ τὴν σκευὴν
calumniati sunt, quasi eum insulæ præfectura pri- καινοτομεῖν· ἀλλὰ λευκαῖς κρηπῖσιν, ὥσπερ ἡνίκα
vare, et Matthæum fratrem præfectum vellet insti- ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ χρῆσθαι εἵλετο. Καντακου-
tuere, idque non unus et alter, sed multi, et sæpe ζηνὸς δὲ ὁ βασιλεὺς, πανοικεσίᾳ τὸν υἱὸν παραλαβών,
scribebant; quod animum despotæ maximopere ἐπέπλευσεν εἰς Πελοπόννησον τριήρεσι μακραῖς πρὸς
exulcerare potuit. Cum enim ad bonitatem, sapien- C Μανουὴλ δέσπότην τῶν υἱῶν τὸν ἕτερον. Οὐ μὴν
tiam, prudentiam patris, et amorem singularem, οὐδὲ ἐκεῖ ἠμέλουν οἱ πονηροὶ καὶ μοχθηροὶ τοὺς
quo is esset erga liberos, respiciebat, omnia calum- τρόπους μηχανήν τινα ἐξευρίσκειν, ἐξ ἧς λυπήσουσιν ὡς μάλιστα, ἀλλὰ πρὶν γενέσθαι ἐν Πελοποννήσῳ,
nias interpretabatur. Cum vero ad multitudinem γράμμασι πρὸς δεσπότην διαβάλλουσι τὸν υἱὸν, ὡς
scribentium, probabilitatemque dictorum, quo- βούλοιτο τῆς μὲν ἀρχῆς αὐτὸν ἀποστερεῖν, ἄρχοντα
modo omnia prorsus pro commentitiis duceret, non δὲ Πελοποννήσου Ματθαῖον ἀντικαθιστᾶν τὸν ἀδελφόν· καὶ τοῦτο, οὐχ εἷς καὶ δύο, ἀλλὰ καὶ πλείους,
videbat. Quare ei post adventum patris intestinum καὶ πολλάκις ἐπεστάλκασιν· ὃ οὐχ ἥκιστα τοὺς λο-
dolorem suum habitu corporis sui indicabat. Impe- γισμοὺς δεσπότου κατασεῖσαι ἠδυνήθη. Ὅτε μὲν γὰρ
rator parens turbatum esse non ignorans, de cau- πρὸς τὴν ἐπιείκειαν καὶ σύνεσιν, καὶ εὐβουλίαν ἀπί-
sis percunctabatur. Ille statim, quod latebat, aperit. δοι τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν εἰς τοὺς παῖδας φιλοστορ-
Cantacuzenus sycophantas magnæ dementiæ ac pra- γίαν, πάντα πλάσματα ἡγεῖτο καὶ διαβολάς· ὅτε δὲ
vitatis arguit, filiumque monet, ne facile aures ca- εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὴν πιθανότητα τῶν γεγραμμέ-
lumniis, maxime contra charissimos, patrem scilicet νων, οὐκ εἶχεν ὅπως ἅπασι καθάπαξ ἀπιστεῖν, ὅθεν
et fratrem structis commodet: se non ut ipsi præ- καὶ μετὰ τὴν βασιλέως τοῦ πατρὸς ἐπιδημίαν τὴν
fecturam auferret, sed ut longe meliorem ac tutio- ἔνδον ταραχὴν ἐν τοῖς ἤθεσιν ὑπέφαινε. Βασιλεὺς τε
rem efficeret, eo fratrem Matthæum adduxisse. ὁ πατὴρ τὸν θόρυβον οὐκ ἀγνοήσας, ἐπυνθάνετο
Quid enim ad jucunditatem et securitatem melius D τὰς αἰτίας ὅθεν εἶεν. Ὁ δὲ πᾶν ἐξεκάλυπτεν αὐτίκα
quam una esse fratres, ut natura, sic animis conso- τὸ ἀπόρρητον. Βασιλεὺς δὲ ὁ πατὴρ τῶν μὲν συκοφαντῶν πολλὴν κατεγίνωσκε σκαιότητα καὶ πονηρίαν τρόπων, τὸν δὲ υἱὸν παρῄνει μὴ ῥᾴδιον εἶναι
ciatissimos? 908 Quod autem in Peloponnesum po- προσέχειν ταῖς διαβολαῖς, καὶ μάλιστα κατὰ φιλτάτων
tissimum deduxerit, solam esse causam homines συνεσκευασμένας, πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ, αὐτὸν δὲ, οὐχ ὅπως αὐτὸν ἀφέλοιτο τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφὸν
perversissimos, quorum nunc liceat messem metere ἐκεῖσε ἀγαγεῖν, ἀλλ' ἵν' ὡς μάλιστα βελτίω καὶ ἀσφα-
maximam, qui veritatem et justitiam nec hili fa- λεστέραν ἀπεργάσηται. Τί γὰρ ἂν καὶ εἴη βέλτιον
ciant, et lucelli gratia ceterrima audeant, neque ta- εἰς λόγον ἡδονῆς καὶ ἀσφαλείας ἢ τὸ συκεῖναι ἀδελ-
men hic tam turpem et illiberalem occasionem φοὺς ἀλλήλους, ὁμοίως τῇ κατὰ φύσιν συναφείᾳ καὶ
habuerint, sed quasi ad perdendos bonos in vitam introierint, gratuito scelerati sint. Quorum inso-lentiam et nequitiam formidans, no ementitis cri-minibus imperatorem Palæologum, et fratrem mu-tuis odiis incenderent, eo illum adducere voluisse, patasseque, quod res est, revera non Peloponnesum, licet tam amplam, sed unum idemque domicilium

τὰς ψυχὰς συγκεχραμένους; Τοῦ δὲ εἰς Πελοπόννησον ἐκεῖνον ἀγαγεῖν αἰτίαν οὐδεμίαν ἄλλην εἶναι ἢ τὰς τῶν φαύλων καὶ πονηροτάτων ψυχὰς ἀνθρώπων, οἳ μάλιστα πολλοὶ νυνὶ τῷ βίῳ ἀνεφύησαν, ἀληθείας μὲν οὐδένα καὶ δικαιοσύνης λόγον πεποιημένοι, μικροῦ δὲ κερδῶν ἕνεκα καὶ τὰ δεινότατα τολμῶντες, ἔστι δ' ὅτε μηδὲ ταύτης εὐπορούντες τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀγεννοῦς προφάσεως, ἀλλ' ὥσπερ εἰς τοῦτο παρελθόντες εἰς τὸν βίον ἐπὶ τῷ διαφθείρειν τοὺς ἀγαθούς, καὶ προῖκα τὴν μοχθηρίαν προηρημένοι. Ὃν τὴν ἀτοπίαν δείσας καὶ τὴν πονηρίαν, μὴ συκοφαντίας καὶ διαβολὰς πλασάμενοι, βασιλέα τε καὶ ἀδελφὸν τὸν σὸν ἐκπολεμώσουσιν ἀλλήλοις, ἐνθάδε ἀγαγεῖν, νομίσας ὅπερ ἐστὶν ὡς ἀληθὲς, οὐ Πελοπόννησον τοσαύτην οὖσαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν οἰκίαν ὑμᾶς συνοικήσειν ἀλύπως διὰ βίου, καὶ μηδεμίαν ἔσεσθαι πρόφασιν ἰσχυρὰν διαφορᾶς, ἣ διαστῆσαι δυνήσεται ὑμᾶς ἀλλήλων. Οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν εἰ τοιαῦτα πεπεισμένος περὶ τῶν συκοφαντῶν, ἐνθάδε ἦγαγον τὸν ἀδελφόν. Ὅπου γὰρ καὶ σοὶ ἐμέ τε κἀκεῖνον ἤλπισαν ταῖς διαβολαῖς ἐκπολεμώσειν, σχολῇ γ' ἂν ἀπέσχοντο βασιλέως προφάσεων μεγάλων εὐπορούντες ἐκ τῶν πρὶν διαφορῶν. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν, εἶπεν, ἀπολέσθωσαν κακοὶ κακῶς αὐταῖς συκοφαντίαις· σὺ δὲ πᾶσαν ἀποθέμενος μικροψυχίαν, ἡδέως δέχου τὸν ἀδελφὸν μετ' ἐπιεικείας ἁπάσης καὶ εὐγνωμοσύνης συνδιάξοντα. Τοιαῦτα μὲν Καντακουζηνὸς ὁ βασιλεὺς πρὸς δεσπότην εἶπε τὸν υἱόν. Ἐκεῖνός τε αὐτίκα τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐδέχετο τὸν ἀδελφὸν ἡδέως, πολλὰ καταμεμφόμενος τοὺς συκοφάντας, καὶ πρὸς βασιλέα τὸν πατέρα ἰσχυρίζετο, ὡς εἰ βέλτιον αὐτῷ δοκοίη καὶ λυσιτελέστερον ἀποστάντα παντάπασιν αὐτὸν Πελοποννήσου πᾶσαν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφὸν οὐδὲν αὐτὸν φιλονεικήσειν, ἀλλὰ πάντα πράξειν ἑτοιμότατα, ἂν αὐτὸς κελεύοι. Βασιλεὺς δὲ ἐν Πελοποννήσῳ ὑπὲρ ἐνιαυτὸν συνδιατρίψας τοῖς υἱέσι, καὶ ὧν ἕνεκα ἀφῖκτο δεξιὸν τέλος ἐπιθεὶς, εἰς Βυζάντιον ἐπανῆκεν.

A per omnes annos, nulla intercedente offensione simul habitaturos, nec ullam satis idoneam dissensionis occasionem suboriturum, quæ illorum conjunctionem dirimeret. Nec mirandum, si talia de sycophantis credens, huc fratrem adduxerit. Quando enim illi ipsum se, fratremque calumniis suis exosum reddituros speraverint, vix ab imperatore circumveniendo temperaturos fuisse, cum ex recenti dissidio tantam ejus rei facultatem haberent. Ille igitur, aiebat, male mali cum suis sycophantiis pereant. Tu autem abjecta omni diffidentia fratrem placidissime et candidissime tecum victurum suscipe. His verbis Cantacuzenus filium despotam compellavit. Qui mox patri obediens, fratrem hilariter accepit, et multum in obtrectatores invectus confirmavit, si consultius arbitraretur, ut omnino tota Peloponnesi præfectura fratri cederet, se id libenter facturum, præcipientique promptissime auscultaturum. Cantacuzenus cum filiis in Peloponneso plus annum commoratus, omnibus quorum gratia venerat ex sententia absolutis Byzantium rediit.

B

CAPUT L.

Callistus legatus ad Cralænam pro societate contra Barbaros in Thracia. Idem cum comitibus moritur. Falsus rumor de veneno illis præbito a Triballis. Patriarchæ funus. Cralæna monachis ex Atho monte ejus corpus negat. Expeditio imperatoris contra urbes Mœsorum ad Pontum. Mesembriæ obsidio. Pax componitur. Philotheus patriarchatum recipit; ejus commendatio. Historiæ epilogus.

Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ Κάλλιστος ὁ πατριάρχης παρὰ βασιλέως ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς Ἐλισάβετ τὴν Κράλη γαμετὴν, Φέραις ἐνδιατρίβουσαν μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ἐκπεπολέμωντο γὰρ ἀλλήλοις καὶ ἔτι Κράλη περιόντος. Ἡ πρεσβεία δὲ ἦν, ὥστε τὸν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καταθεμένους καὶ συμφρονήσαντας, τοῖς ἐν Θράκῃ Βαρβάροις ἐπιθέσθαι, κακῶς καὶ τὴν Ῥωμαίων, καὶ Τριβαλῶν ποιοῦσι, καὶ λῃζομένοις ὀσημέραι. Ἡ μὲν οὖν Κράλη γαμετὴ τὴν πρεσβείαν ἐδέξατο προθύμως· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τέλει πάντες Τριβαλῶν, καὶ πᾶσιν ἔδοξεν ὁμοίως πολεμητέα εἶναι πρὸς τοὺς Βαρβάρους, καὶ τὸν πατριάρχην ἦγον δι' εὐφημίας καὶ αἰδοῦς πολλῆς, Ἐλισάβετ δὲ μάλιστα πολλὴν ἐπεδείκνυτο φιλοφροσύνην, καὶ τῶν κρειττόνων ᾤετό τινα ὑποδεδέχθαι ξενισθέντα παρ' αὐτῇ. Οὕτω δὲ συμβὰν, αὐτός τε ὁ πατριάρχης ἐνεπεπτώκει νόσῳ χαλεπῇ, ὑφ' ἧς καὶ ἐτελεύτησε, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ συνόντες πλὴν ὀλίγων. Ἦν δὲ ἄγων τοὺς μάλιστα ἐν λόγῳ τῶν ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Ἐκκλησίας κατειλεγμένων· ὅθεν καὶ

C Per idem tempus et Callistus patriarcha, legatus ab imperatore ad Elisabetham Cralis conjugem (47), Pheris post illius obitum habitantem missus est, adhuc enim eo superstite **909** inimicitias exercebant. Summa legationis erat, ut omisso bello inter se, Barbaros qui essent in Thracia, Romanorum, Triballorumque provincias infestantes, et assidue depopulantes, conjunctis copiis invaderent. Cralæna, et omnes proceres Triballi legationem placide audierunt, et æque visum armis appetendos esse Barbaros, patriarchamque laudibus ac veneratione non parva afficiebant, et Elisabetha præcipue mira illum benevolentia tractabat, seseque deum quemdam hospitio accepisse putabat. Evenit autem, ut et ipse patriarcha, et comites ejus præter paucos sævo correpti morbo omnes interirent. Ducebat is secum de clero Ecclesiæ primarios: unde fama per multos dissipata est, veneno sublatos a Triballis: sane manifesto mendacio atque calumnia. Non enim solum Cralænæ æquitas et reverentia, honor ac

D

Jacobi Pontani notæ.

(47) Cralis utique filii; nam patris uxor, Stephani Cralis, inquam, dicta est Helena; nisi sit μνημονικὸν ἁμάρτημα.

studium erga patriarcham vivum atque mortuum, sed et morbi genus, quo quisque confectus obiit, talem de ea suspicionem penitus prohibebat. Diversis namque morbis, et nec duo saltem eodem exstincti sunt. Patriarchæ defuncto in metropoli Pherarum sumptuosum et honorificum funus ab ea factum, ad quam cum ex monasteriis in Atho, potissimum vero e sacra Laura, probatiores sanctioresque monachi venirent, corpusque patriarchæ in Atho transportandum, et apud ipsos sepeliendum rogarent, illa recusavit, quod diceret, sibi illud retinendum, magis enim ejus viri patrocinio egere. Dum hæc fierent, imperator in urbes ad Pontum Mœsis subjectas duxit : fuit enim illi cum Alexandro Mœsorum regelis. Et Anchialum quidem primo impetu cepit : Mesembriam vero in continente ædificata turri ad angustias per quas erat aditus, et ex mari navibus oppugnabat, premebatque incolas non parum, aquæ præsertim penuria ; non enim procul ab oppido ex fonte quodam aquabantur. Tunc autem ab exercitu impediti, oppidanis aquis et modicis, et putidis utebantur. Alexander multis rationibus imperatorem ab oppugnatione rejicere conatus est. Nam et de suis copiis, et de Barbaris in Thracia, pecunia demulsis urbi submisit auxilium. Quo nullo effectu recedente, quod imperator, et qui intus erant, acriter oppugnaret, et qui foris succurrebant, fortiter **910** repelleret, belli successu prorsus desperato, missis legatis cum promissis se facturum omnia quæ imperator postularet, commovit eum uti pacem armis anteferret, et sumptus ab eo factos refecit, et pecuniam insuper non exiguam adjecit. Imperator turri eversa Byzantium se retulit. Audiens autem patriarcham in legatione mortuum, circumspiciebat quem in sede patriarchica locaret, dans negotium episcopis ut de more conventum agentes et Ecclesiæ rectorem designantes, super eo certiorem se facerent. Ubi cunctis placuit Philotheum merito reducendum, et imperator approbavit (sciebat enim ille non suo crimine aliquo locum deseruisse, sed sponte cessisse ne videlicet ob æmulationem Ecclesia turbis et seditione repleretur : quare et amabat eum et quoties in palatium veniret, iucunde cum illo colloquebatur : vicissimque cum ipse in monasterium veniret ubi ille degebat, noctem cum eo sermonibus transigebat), missis filiis Andronico imperatore et Manuele despota multisque proceribus in ecclesiam eum reduxit, et in solio patriarchæ constituit (48) : jamque ceu lucerna super candelabrum posita ad verum lumen commissam sibi Ecclesiam perducit, salutaribus dogmatis pietatis eam enutriens, ac velut bona corporis habitudine confirmans et mores componens et quoad ejus fieri potest, ex vita pro-

Α φήμη διεδόθη παρὰ τοῖς πολλοῖς φαρμάκῳ αὐτοὺς ἀποθανεῖν ἐπιβουλευθέντας ὑπὸ Τριβαλλῶν· ἦν δὲ ἄρα ψεῦδος καὶ συκοφαντία ἐναργῶς. Οὐ γὰρ τὸ τῆς Κράλη γαμετῆς ἐπιεικὲς μόνον, καὶ ἡ πρὸς τὸν πατριάρχην αἰδὼς, καὶ φιλοτιμία, καὶ σπουδὴ, καὶ περιόντος καὶ μετὰ τελευτὴν, ἀλλὰ καὶ ἡ νόσος ὑφ' ἧς ἕκαστος ἐτελεύτησε κατεργασθεὶς, οὐδαμῶς τοιαῦτα εἴδωσιν ὑπονοεῖν περὶ αὐτῆς· διαφόροις γὰρ ἔτυχον νοσήμασι κατασχεθέντες, καὶ οὐδὲ δύο τοὐλάχιστον τοῖς ἴσοις. Ἀποθανόντα δὲ τὸν πατριάρχην ἐθαψέ τε μεγαλοπρεπῶς ἡ Ἐλισάβετ ἐν τῇ μητροπόλει Φερῶν, καὶ ἐτίμησε διαφερόντως. Ἀφικομένων δὲ παρ' αὐτὴν καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἄθῳ φροντιστηρίων τῶν σπουδαιοτέρων, καὶ ἀντιποιουμένων ἀρετῆς, μάλιστα δὲ Λαύρας τῆς ἱερᾶς, καὶ δεηθέντων ἐφεῖναι τὸν πατριάρχου νεκρὸν ἐν Ἄθῳ μεταγαγεῖν, καὶ θάψαι παρὰ σφίσιν, οὐκ ἐνέδωκεν αὐτὴ, μάλιστα εἰποῦσα δεῖσθαι τῆς ἐκείνου προστασίας, καὶ δεῖν εἶναι κατέχειν παρ' ἑαυτῇ. Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ταῦτα ἐτελεῖτο, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπεστράτευσε ταῖς κατὰ τὸν Πόντον ὑπηκόοις πόλεσι Μυσοῖς· ἐγένετο γάρ τις αὐτῷ διαφορὰ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μυσῶν βασιλέα. Καὶ Ἀγχίαλον μὲν εἷλεν ἐξ ἐφόδου μάχῃ κρατήσας· Μεσημβρίαν δὲ, ἔκ τε τῆς ἠπείρου πύργον οἰκοδομήσας κατὰ τὸ στενὸν ἐν ᾧ ἡ εἰσβολὴ, καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης ταῖς ναυσὶν ἐπολιόρκει, καὶ ἐπίεσε τοὺς κατοικοῦντας οὐκ ὀλίγα, ὕδατος ἀπορία μάλιστα· ὑδρεύοντο γὰρ οὐ πολὺ ἄποθεν τῆς πόλεως ἔκ τινος πηγῆς. Τότε δὲ εἰργόμενοι ὑπὸ τῆς στρατιᾶς, τοῖς ἔνδον ὑδασιν ἐχρῶντο, ὀλίγοις τε καὶ φαύλοις οὖσιν. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τῶν Μυσῶν βασιλεὺς πολλαῖς μὲν ἐχρήσατο μεθόδοις ἀναστῆσαι βασιλέα τῆς πολιορκίας· ἔκ τε γὰρ τῆς οἰκείας στρατιᾶς τῇ πόλει ἔπεμψε συμμάχους, καὶ παρὰ τῶν ἐν Θράκῃ Βαρβάρων πείσας χρήμασιν· ἀπράκτων δὲ ἐπανελθόντων, βασιλέως τούς τε ἔνδον ἰσχυρῶς πολιορκοῦντος, καὶ πρὸς τοὺς ἔξω μαχομένου κρατερῶς, ἐπεὶ παντάπασι πρὸς τὸν πόλεμον ἀπηγορεύκει, πρόσθεις πέμψας, καὶ ἐπαγγειλάμενος πάνθ' ὅσα κατὰ γνώμην βασιλεῖ ποιήσειν, ἔπεισεν ἀνθελέσθαι τὴν εἰρήνην. καὶ τά τε χρήματα ἐξέτισεν, ὅσα πρὸς τὸν πόλεμον ἀνάλωτο, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα. Βασιλεὺς τε τὸν πύργον καταστρεψάμενος, ἐπανῆλθεν εἰς Βυζάντιον. Πυθόμενος δὲ περὶ πατριάρχου ὅτι τελευτήσει κατὰ τὴν πρεσβείαν, αὐτός τε ἐσκέπτετο, ὄντινα δεῖ τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις ἐγκαθιδρύειν, καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐπέτρεπε συνελθοῦσι κατὰ τὸ ἔθος, καὶ διασκεψαμένοις τὸν προστησόμενον σφίσιν ὁηλοῦν. Δόξαν δὲ πᾶσι τὸν πατριάρχην Φιλόθεον ἐπανάγειν εἶναι δίκαιον, ἐπεὶ καὶ βασιλεῖ τὰ ἔνδον συνεδόκει· συνῄδει γὰρ αὐτῷ μὴ διὰ κακίαν ἀποστάντι τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἑκόντι παραχωροῦντι, ἵνα μὴ διὰ φιλονεικίαν ταραχῆς πολλῆς καὶ διχοστασίας ἐμπλησθῇ ἡ Ἐκκλησία, δι' ἃ δὴ καὶ φιλίως εἶχε πρὸς αὐτὸν, καὶ

Jacobi Pontani notæ.

(48) Laudatus est supra hic Philotheus, cap. 16 et 29 ; inter patriarchas Constantinopolitanos numeratur CXXI. Multa scripsit, de quibus non pauca in Bavarica bibliotheca habentur : quæ eruditis jam patefacta est, insigni beneficio nobilis et magnifici domini Joannis Georgii Herwarti, Bavariæ cancellarii, viri omnium bonarum artium disciplinis excultissimi.

γανόμενόν τε ἐν βασιλείοις, ἡδέως συνῆν καὶ συνω- A fama crebro docendo et monendo ad cœlestem illam
μόσει· καὶ αὐτὸς ἐν ᾗ κατῴκει μονῇ γινόμενος συν- provehens. Quæ igitur a Romanis nostro ævo et supe-
διετριβεν αὐτῷ· πέμψαντος υἱοὺς, Ἀνδρόνικόν riore gesta sunt, quando inter Andronicos bellum vi-
τε τὸν βασιλέα, καὶ τὸν δεσπότην Μανουὴλ καὶ τῶν συγ- guit, et postea inter imperatricem Annam et Cantacu-
κλητικῶν πολίους, ἐπανήγαγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ zenum accensum est : et postremo quæ juniore im-
τοῖς πατριαρχικοῖς ἐνίδρυσε θρόνοις· καὶ νῦν οἷα λύχνος peratore Joanne ab uxoris fratre et socero dissi-
ἐπὶ τὴν λυχνίαν τεθεὶς, ἐπὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς τὴν πι- dente contigerunt, hæc sunt. Nec nos uspiam vel
στευθεῖσαν ἐκκλησίαν χειραγωγεῖ, τοῖς τε ὑγιέσι τῆς ad gratiam, vel ad odium limites veritatis transivi-
εὐσεβείας δόγμασιν ἐκτρέφων, καὶ εὐεκτεῖν ὡς μά- mus, sed rem ipsam accurate narravimus, quam
λιστα ποιῶν, καὶ τὰ ἤθη ῥυθμίζων, καὶ ὡς οἷόν τε partim præsentes vidimus, et ut actores sensimus;
τῆς ἀνέμου ζωῆς ἐπανάγων ταῖς συχναῖς διδασκα- partim ab ipsis qui fecerunt accepimus. Quia vero
λίαις καὶ παραινέσεσιν. Ἃ μὲν οὖν συμβέβηκε Ῥω- quædam in secreto deliberata, maxime ab iis qui
μαίοις ἐφ' ἡμῶν ἔν τε τοῖς ἄνω χρόνοις ἡνίκα τῶν bellum adversus Cantacuzenum texuerunt, historia
βασιλέων Ἀνδρονίκων ὁ πρὸς ἀλλήλους ἐκινήθη πό- complectitur, nolim id cuiquam mirum videri;
λεμος, καὶ ὕστερον ὁ μεταξὺ τῆς βασιλίδος Ἄννης, B plures enim de illis, etiam postquam is totum sub-
καὶ Καντακουζηνοῦ τοῦ βασιλέως ἀνερρίπισθη, καὶ jugavit imperium, adhuc superstites et ejus postea
τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ὅσα βασιλεὺς ὁ νέος Ἰωάν- beneficiis usi omnia fideliter retulerunt : ipsum
νης πρός τε τὸν γυναικὸς ἀδελφὸν Ματθαῖον διηνέ- quidem de excelso animo, et tolerantia in adversis
χθη, καὶ βασιλέα τὸν κηδεστὴν, τοιαῦτά ἐστι. Καὶ rebus suspicientes, semet autem miserantes, qui non
πρὸς οὐδὲν τῶν εἰρημένων οὔτε πρὸς χάριν οὔτε solum tantarum ærumnarum auctores **911** Romanis
πρὸς ἀπέχθειαν ἐξέβημεν τῆς ἀληθείας· ἀλλ' αὐτὰ fuissent, sed et cujus multa tum prius, tum postea
τὰ ὄντα ἱστορήκαμεν ἀκριβῶς, τοῖς μὲν αὐτοὶ παρ- egregiaque in se merita constitissent, ei, magni du-
όντες ἡνίκα ἐπραγματεύοντο, καὶ μετέχοντες τῶν cis (Apocaucbi) molitionibus et vafritie decepti, tot
γιγνομένων· τῶν δ' αὐτήκοοι γεγενημένοι ἀπ' αὐ- incommoda et labores per extremam improbitatem
τῶν τῶν εἰργασμένων. Εἰ δέ τινα τῶν ἐν ἀπορρήτοις perierissent. Clarissime autem non pauca nobis ex-
βεβουλευμένων μάλιστα τῶν πρὸς Καντακου- posuerunt Joannes et Nicephorus magni ducis filii,
ζηνὸν τὸν βασιλέα τὸν πόλεμον κεκινηκότων ἡ ἱστορία utpote præ aliis arcanorum amplius conscii. Præce-
περιέχει, θαυμαστὸν οὐδέν. Οἱ πλείους γὰρ ἐκείνων ptum itaque tuum, mi Nile, pro nostra facultate im-
καὶ μετὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἅπασης ἐκείνου ἐγκρατῆ γε- plevimus. Tibi licitum est scripta relegenti, vitas-
νέσθαι ἔτι περιόντες, καὶ πολλῆς προνοίας ἀπολελαυ- C que et actiones et universe mores hominum expen-
κότες παρ' αὐτῷ πάντα ἀκριβῶς ἐξεῖπον, ἐκεῖνον denti horum quidem magnanimitatem, et in om-
μὲν τῆς μεγαλοψυχίας θαυμάζοντες, καὶ τῆς καρτε- nibus aut plurimis factis præstantibus studium com-
ρίας τῆς πρὸς τὰ δεινὰ, ἑαυτοὺς δὲ οἰκτείροντες, ὅτι mendare : illorum veteratorias artes, quibus non
μὴ μόνον τοσούτων αἴτιοι γεγόνασι Ῥωμαίοις συμ- aliis tantummodo, sed etiam sibimetipsis detrimen-
φορῶν, ὁλλὰ καὶ οὐ πολλῶν καὶ πρότερον, καὶ ὕστε- tosissimi exstiterunt, odio et vituperatione prosequi.
ρον καὶ μεγάλων, καὶ θαυμασίων εὐεργεσιῶν ἀπολελαύκασι, τούτῳ ταῖς μεγάλου δουκὸς ἀπατηθέντες
μηχαναῖς καὶ πανουργίαις, πολλῶν ὤφθησαν αἴτιοι γεγενημένοι δυσχερῶν, καὶ τὰ ἔσχατα ἠγνωμονή-
κασι. Μάλιστα δὲ ἀπήγγειλαν σαφέστατα Ἰωάννης καὶ Νικηφόρος οἱ μεγάλου δουκὸς ἀδελφοὶ, οἷα δὴ
τῶν ἄλλων μᾶλλον συνειδότες τὰ ἀπόρρητα ἐκείνῳ. Τὸ μὲν οὖν ἐπίταγμα τὸ σὸν, ὦ καλὲ Νεῖλε, εἰς
δύναμιν ἡμῖν ἐκτετέλεσται. Σοὶ δ' ἔξεστι τὰ γεγραμμένα ἀναλέγοντι, καὶ βίους ἐξετάζοντι, καὶ πρά-
ξεις, καὶ τὸ σύμπαν ἦθος τῶν ἀνθρώπων, τῶν μὲν τὴν μεγαλοψυχίαν ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν ἢ ἐν
πλείστοις ἔργοις ἀγαθοῖς φιλοτιμίαν, τῶν δὲ μισεῖν τὴν πανουργίαν, ὡς οὐ τοῖς ἄλλοις μόνον, ἀλλὰ καὶ
σφίσιν αὐτοῖς πολλῶν κακῶν αἰτίαν γενομένην.

Explicit Joannis Cantacuzeni Historia Byzantina.